

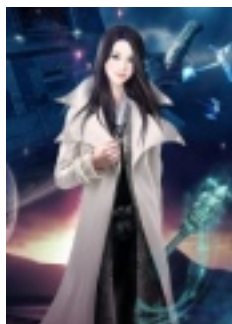
Nhà Có Sư Tử Hà Đông

Contents

Nhà Có Sư Tử Hà Đông	2
1. Chương 1: Đặt Phòng	3
2. Chương 2: Ai Là Con Mồi	6
3. Chương 3: Con Gái Riêng Của Lâm Gia	9
4. Chương 4: Lâm Gia Mỗi Người Một Về	13
5. Chương 5: Đỗ Thiếu Khiêm	16
6. Chương 6: Tâm Trạng Lo Lắng Không Yê	20
7. Chương 7: Trong Chỗ Đông Người Tìm Anh Trăm Ngàn Lần	23
8. Chương 8: Thật Sự Rất Xin Lỗi	27
9. Chương 9: Bù Đắp Như Thế Nào	31
10. Chương 10: Linh Chứng	34
11. Chương 11: Trong Nhà Có Người	38
12. Chương 12: Tôi Phải X Cô	41
13. Chương 13: Thỏa Thuận Sau Hôn Nhân	45
14. Chương 14: Công Việc Mới	50
15. Chương 15: Buổi Tối Ngủ Cùng Nhau	54
16. Chương 16: Huân Luyện Viên Lâm	57
17. Chương 17: Đêm Dài Đắng Đắng	61
18. Chương 18: Đưa Cơm Trưa	65
19. Chương 19: Tong Nhan	68
20. Chương 20: Quay Đầu Lại Cười	71
21. Chương 21: Gian Phu Là Ai?	75
22. Chương 22: Thiên Hà Viên	78
23. Chương 23: Chắt Trai	82
24. Chương 24: Thông Báo	85
25. Chương 25: Nghẹn Lờ	88
26. Chương 26: Cảm Giác Ôm Rất Tốt	92
27. Chương 27: Nhục Nhã Và Phẫn Nộ	95
28. Chương 28: Tôi Phải Cảm Ơn Em Rồi!	98
29. Chương 29: Quán Quan Thế Giới	102
30. Chương 30: Em Nỡ Lực Một Chút Được Không?	105
31. Chương 31: Khát Khao Làn Da	111
32. Chương 32: Xin Chào, Cô Gái Ngồi Trên Cành Cây	117
33. Chương 33: Yêu Một Chút	125
34. Chương 34: Sống Chung Khá Tốt	131
35. Chương 35: Phải Bình Tĩnh Lại!	136
36. Chương 36: Chặng Đường Đã Qua	142
37. Chương 37: Tên Phá Đám	148
38. Chương 38: Đổ Chối Mất	153
39. Chương 39: Sốt Cao Cũng Hay	158
40. Chương 40: Anh Giống Như Ánh Mặt Trời	163
41. Chương 41: Giao Chiến	167

42. Chương 42: K.o	172
43. Chương 43: Tán Tận Lương Tâm	179
44. Chương 44: Bữa Cơm Tối Tại Nhà Họ Lâm	183
45. Chương 45: Tắm Rửa	188
46. Chương 46: Thiêu Đốt	193
47. Chương 47: Tựa Như Đã Chết	197
48. Chương 48: Nghi Ngờ	201
49. Chương 49: For Lâm Miếu Miếu	206
50. Chương 50: Là Sói Đều Muốn Ăn Thịt	211
51. Chương 51: Người Anh Em, Cậu Vẫn Ổn Chứ?	216
52. Chương 52: Có Người Rời Đi, Có Người Trở Về	220
53. Chương 53: Tôi Đâu Có Ác?	225
54. Chương 54: Muốn Chạy, Đâu Có Dễ	229
55. Chương 55: Càng Giúp Càng Rồi	233
56. Chương 56: Anh Yêu Em Chết Đi Được	238
57. Chương 57: Đàng Hoàng Chút Coi	241
58. Chương 58: Anh Đói Rồi	245
59. Chương 59: Anh Xem Em Vẫn Khỏe Đây Thôi	249
60. Chương 60: Võ Tòng Mất Tích	252
61. Chương 61: Sóng Gió Lại Nổi Lên	258
62. Chương 62: Giao Tiếp	264
63. Chương 63: Buổi Hen Hò Ngọt Ngào	269
64. Chương 64: Anh Xác Định Là Em	273
65. Chương 65: Chuyện Vụn Vặt	276
66. Chương 66: Tin Nhắn Bí Ẩn	279
67. Chương 67: Người Phụ Nữ Thần Bí	282
68. Chương 68: Khoảnh Khắc Giữa Sự Sống Và Cái Chết	286
69. Chương 69: Sự Việc Sau Đó	290
70. Chương 70: Tiệc Hồ Bơi	294
71. Chương 71: Muốn Nói Dối Cho Qua Chuyện	297
72. Chương 72: Vợ Ơi, Đừng Giận Mà	301
73. Chương 73: Thật Sự Là Muốn Giết Người Mà!	304
74. Chương 74: Biến Cố Bất Ngờ	308
75. Chương 75: Tình Nghi	311
76. Chương 76: Phóng Thích	315
77. Chương 77: Đáng Yêu Chết Đi Được	318
78. Chương 78: Sự Phát Triển Làm Người Ta Kinh Ngạc	322
79. Chương 79: Quay Ngược Thời Gian	325
80. Chương 80: Là Anh	329
81. Chương 81: Ông Nội, Cha Và Con Gái	333
82. Chương 82: Biến Chuyển	336
83. Chương 83: Mượn Dao Giết Người	341
84. Chương 84: Đi Sô Pha Ngủ	344
85. Chương 85: Nghe Lời Em!	348
86. Chương 86: Anh Ở Đây [đại Kết Cục]	352
87. Chương 87: Phiên Ngoại 01: Hai Mươi Năm Trước	355
88. Chương 88: Phiên Ngoại 02: Tình Sử Của Tông Chính	359
89. Chương 89: Phiên Ngoại 03: Mẹ Là Ba Ba	362

Nhà Có Sư Tử Hà Đông

Giới thiệu

với rất nhiều tình tiết gay cấn, hài hước có, bi sầu có tạo được ấn tượng mạnh trong lòng người đọc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nha-co-su-tu-ha-dong>

1. Chương 1: Đặt Phòng

Trung tâm thành phố Z thị được gọi là trung khu, mà trung tâm của trung khu lại có hai nơi, ban ngày ở cao ốc Hồng Quế Nhai tụ tập, ban đêm ở phố Kim Chung Hà đắm chìm trong cảnh xa xỉ hào hoa(1).

Nếu làm một bảng xếp hạng quán bar đông đảo ở phố Kim Chung Hà, “Mộ Sắc Sâm Lâm” không hề bàn cãi đứng vị trí thứ nhất.

Sở dĩ “Mộ Sắc Sâm Lâm” nổi tiếng như vậy, không ngoài 3 nguyên nhân : Giá cả đắt đỏ đến không hề có đạo lý, ông chủ phía sau quán bar Đỗ Thiếu Khiêm, cùng với danh hiệu hoàng hậu quán đêm . Ba nguyên nhân này tạo ra một kết quả: “Mộ Sắc Sâm Lâm” không thiếu chính là hai loại người, phụ nữ xinh đẹp cùng với những vị quý công tử có tiền có thế.

Đèn hoa mới lên, quán bar lớn nhỏ trên phố Kim Chung Hà, nhà hàng cao cấp, hội sở tư nhân, cùng đón thời khắc phồn vinh nhất trong một ngày.

Ánh mắt Đỗ Thiếu Khiêm sáng quắc nhìn chằm chằm về phía cửa, đột nhiên cười nhẹ nói: “Bảo Bối Nhi, danh hiệu hoàng hậu của em phải đổi chủ rồi.”

Người phụ nữ trong lòng gương lên hé ra một khuôn mặt rung động lòng người, ái muội nhẹ vuốt ve huyết mạch ở giữa đầy sức lực của Đỗ Thiếu Khiêm, tươi cười kiều mị: “Hoàng hậu đổi chủ em không để ý, chính là không biết vị trí bên người Đỗ thiếu có phải hay không cũng muốn đổi chủ?”

Đỗ Thiếu Khiêm cười cười, vô cùng thân thiết dùng cằm cọ cọ lên trán của người phụ nữ: “Vẫn là em hiểu anh nhất.”

Sắc mặt nữ nhân khê biến, nhưng vẫn là sáng khoái từ trong lòng Đỗ Thiếu Khiêm đứng lên, nhún vai, lúc này mới đem ánh mắt nhìn về phía cửa, chỉ nhìn thoáng qua, cô ta thở dài, tự giễu nói: “Đàn ông a.....”

Lâm Miểu Miểu đứng ở cửa đảo mắt bốn phía, ánh sáng mờ mịt, cùng với đủ loại cây cối hoa cỏ làm đồ trang trí để ngăn vách, khiến cho tầm mắt của cô bị ngăn cách mạnh mẽ. Cô rất nhanh đã đi về phía một nữ nhân viên phục vụ, thân nhiên hỏi thăm: “Tông Chính ở đâu?”

Nữ phục vụ ăn mặc hở hang hơi sưng sốt, rất nhanh liền khách khí trả lời: “**xin lỗi, chúng tôi không thể tiết lộ thông tin của khách hàng,”

Lâm Miểu Miểu dè xuống một tia bức bối ở trong lòng, lại lần nữa nhìn xung quanh bốn phía, Tông Chính ban đêm hầu như đều ở tại hội sở tư nhân “Hồng Tự” hoặc quán bar “Mộ Sắc Sâm Lâm”, thời gian của cô không nhiều, ngày mai còn có một cuộc thi, nhất định phải mau chóng đem sự việc giải quyết.

Đang lúc Lâm Miểu Miểu đau đầu, người nữ phục vụ mang theo nụ cười vừa khéo đi về phía cô, “**, Đỗ thiếu mời cô qua đó uống ly rượu.”

Lâm Miếu Miếu trong lòng có phần không kiên nhẫn, nhưng cô lại thay đổi ngay ý nghĩ, đúng lúc có thể hỏi thăm đối phương một chút về Tông Chính, liền theo nữ phục vụ đi vào một góc ít người. Trong lúc Đỗ Thiệu Khiêm cho người đi mời Lâm Miếu Miếu, mấy người đàn ông ngồi vây quanh trong phòng có vách ngăn cũng đã thảo luận xong.

“Đỗ thiếu, anh không thể không có lương tâm như vậy, rõ ràng người ta mới theo anh hai tháng, anh đã thay lòng đổi dạ.”

Đỗ Thiệu Khiêm cười nhạo một tiếng, bộ dạng lười biếng nhấp một ngụm rượu, “Phụ nữ không có tốt nhất, chỉ có tốt hơn, thế nào? Sợ không chiếm đoạt được tôi? Ai có thể lấy đi tâm hồn thiếu nữ, mọi người đều dựa vào bản lĩnh.” Đỗ Thiệu Khiêm bỗng nhiên nhìn thoáng qua Tông Chính vẻ mặt lạnh nhạt, “Lão tử ta cũng bại bởi Tông Chính một lần.....”

Tông Chính dựa lưng vào ghế sofa, hai chân thon dài vắt cùng một chỗ, hai cánh tay giang ra, tự nhiên buông xuống đặt ở hai bên sườn cơ thể, tư thế ngồi này tương đối nhàn nhã, lại mười phần bá đạo, một mình anh đã chiếm hết cả một chiếc sofa dài.

Tông Chính nghe vậy, giữa đôi lông mày bỗng nhíu lại, không nhịn được nhìn vào mắt Đỗ Thiệu Khiêm: “Vô vị.”

Đỗ Thiệu Khiêm không hề khúc mắc cười cười, lo lắng Tông Chính gần đây tâm trạng u ám, liền không đi trên đùa Tông Chính, chủ đề lại lần nữa quay lại trên người Lâm Miếu Miếu.

“Mọi người có hay không cảm thấy cô ta giống như nữ đặc vụ trong quân đội?” Đỗ Thiệu Khiêm vuốt cằm, đôi mắt nóng bỏng dị thường, phụ nữ của hắn nhiều như vậy, vẫn là lần đầu gặp được loại phụ nữ này.

Đỗ Thiệu Khiêm liếc mắt nhìn thấy chính là đôi chân thon dài thẳng tắp nóng bỏng trong quần lộ ra, cô ta cao không đến 1m75, nhưng chân dài ít nhất phải 44 tấc(2), chỉ đôi chân kia đã có thể khiến cho đàn ông nóng lòng muốn thử, càng không cần nói cô ta có một khuôn mặt có thể xem là tuyệt mỹ, thần sắc trên mặt cô ta cực kỳ lạnh đậm, nhưng trong ánh mắt lại toát ra sự tự tin mạnh mẽ, cho dù lộ mông da thịt lớn, cũng không chút nào lộ ra tình sắc, trái lại có một loại sắc thái cấm dục.

Cố Khải nhìn Lâm Miếu Miếu đang đi tới, bỗng nhiên cười nói với Đỗ Thiệu Khiêm: “Tôi dám đánh cược với cậu, cậu không theo đuổi được cô ấy.”

Đỗ Thiệu Khiêm hạ lông mày, cô gái này nhìn qua quả thực khó theo đuổi, nhưng Đỗ Thiệu Khiêm hẳn là ai, quý công tử biệt hiệu truyền xa, đặc biệt mở một quán bar chỉ vì săn lùng vẻ xinh đẹp, đấy mắt Đỗ Thiệu Khiêm hiện lên một tia hưng phấn, càng là cao không trào tới, càng khiến người ta muốn chinh phục.

Phòng ngăn vách ở Mộ Sắc Sâm Lâm không có đóng kín, mỗi một tháng, đều sẽ có những khóm cây to không cùng chủng loại được vận chuyển đến, giống như bức bình phong ngăn cách chỗ ngồi với chỗ ngồi của gian phòng bên cạnh, sau khi Lâm Miếu Miếu được dẫn đến, nữ phục vụ liền dời khỏi, cô đi vào trong hốc cửa dùng nhánh cây bện lại, rất nhanh nhìn lướt qua cảnh tượng trong gian phòng, Đỗ Thiệu Khiêm mỉm cười chỉ về vị trí bên cạnh mình, “Qua đây ngồi.”

Lâm Miếu Miếu đứng ở tại chỗ, lại không trả lời, ánh mắt của cô dừng trên khuôn mặt bình tĩnh của Tông Chính, trong đầu nhanh chóng hiện lên tư liệu thám tử đưa cho cô.

Tông Chính, 22 tuổi, thái tử gia của Z thị hào môn thế gia Tông gia, đối với phụ nữ cực kỳ chán ghét, ban đêm thường ở hội sở tư nhân “Hong Tu”, hoặc quán bar “Mộ Sắc Sâm Lâm”.

“Anh là Tông Chính?”

Lúc Lâm Miếu Miếu đi vào, ánh mắt mọi người trong phòng đều tập trung vào trên người cô, Tông Chính hiển nhiên cũng không ngoại lệ, nhưng anh chỉ là hai mắt nhìn lên liền thu ánh mắt về, vô cùng chán ngán nhìn chằm chằm vào dịch thể rượu màu hổ phách.

Tầm mắt của Cố Khải ở giữa Tông Chính và Lâm Miếu Miếu, đảo một vòng, bỗng nhiên cười lên, hướng Đỗ Thiệu Khiêm chớp mắt vài cái. “Đỗ thiếu, cậu mới vừa nói như thế nào nhỉ?”

Đỗ Thiệu Khiêm sắc mặt không thay đổi, “Gấp cái gì?”

Giữa hai đầu lông mày của Tông Chính hiện lên một tia không kiên nhẫn, không có đáp lời của Lâm Miểu Miểu, mà đánh con người mắt thờ ơ quan sát Lâm Miểu Miểu vài lần, nhìn Lâm Miểu Miểu lẳng lặng nhìn anh, không có chút lảng tránh, hai người nhìn nhau hơn mười giây, Tông Chính cười nhạo một tiếng, híp lại hai tròng mắt, tầm mắt như lưỡi dao càng ngày càng sắc bén, không kiên nhẫn gì nhìn chằm chằm khuôn mặt Lâm Miểu Miểu.

Ước chừng qua hai phút, Lâm Miểu Miểu vẫn như cũ lẳng lặng nhìn về phía anh, không hề lảng tránh, không hề sợ sệt, không có ham muốn, thậm chí ngay cả phập phồng háo hức cũng không có, cái loại cảm giác này, tựa như Thái Sơn sụp đổ, cũng không có quan hệ với cô.

Có thể ở bên Tông Chính chịu được áp bách, cùng ánh mắt xâm lược như vậy, vẫn như cũ duy trì vẻ thông dong bình tĩnh, không siểm nịnh, khiến Tông Chính đối với Lâm Miểu Miểu đột nhiên hứng thú hơn vài phần.

Khóe môi của anh nhếch lên, vẻ mặt có chút nghiền ngẫm, “Cô tìm tôi?”

“Anh là Tông Chính?” Vẻ mặt Lâm Miểu Miểu trước sau như một bình tĩnh lạnh lùng. Cô chỉ nhìn thấy ảnh Tông Chính, đây là lần đầu tiên nhìn thấy người này. Trái lại anh ta so với ảnh chụp càng anh tuấn thêm mấy phần, nhất là cặp mắt phượng hẹp dài kia, lúc híp lại đuôi mắt giương lên, rất có vài phần câu dẫn hấp hồn người.

Tông Chính khẽ cười một tiếng, ngón tay trên ghế sofa không để ý gõ nhẹ xuống, lật mềm buộc chặt? Có ý làm bộ không nhận ra anh? Tông Chính nhìn vào ánh mắt của Lâm Miểu Miểu có phần ý tứ sâu xa, sau hơn mười giây Tông Chính đáp lại một câu: “ Là tôi.”

Tông Chính tựa đầu về sau ngửa lên một chút, cẳng thẳng thoir dựa trên ghế sofa, vẻ mặt biếng nhác, nhưng đôi mắt so với trước càng thêm thâm thúy, “Cô tên là gì?”

“Nina.”

Cổ Khải huých vào cánh tay của Đỗ Thiếu Khiêm, “Cậu xem, đã không còn việc của cậu rồi.”

Nếu là người khác, Đỗ Thiếu Khiêm đã sớm hừ lạnh một tiếng, sau đó đem người đoạt lấy, nhưng....., thứ nhất Tông Chính là anh em tốt của hắn, thứ hai Tông Chính gần đây có chút không vui, có lẽ đang cần một phụ nữ giải sầu, Đỗ Thiếu Khiêm cực kỳ không muốn mà nhìn chằm chằm Lâm Miểu Miểu, tự giấu nói, “Ngay cả cái cây vạn tuế lâu năm cũng động lòng, tôi còn có thể có biện pháp gì đây?”

Lâm Miểu Miểu tiến lên trước hai bước, dừng ở trước mặt Tông Chính, từ trên xuống dưới theo dõi anh, trong lòng Tông Chính có chút không thoải mái, lấy thân phận địa vị của anh từ trước đến nay đều là cao cao tại thượng, trông xuống người khác, thế nhưng hôm nay lại bị một người phụ nữ lai lịch không rõ ràng dùng ánh mắt thẩm vấn khiêu khích anh.

“Cô có chuyện gì?” Giọng nói của Tông Chính mang theo một tia lãnh ý.

Lâm Miểu Miểu trầm mặc cân nhắc lời lẽ dự tính của bản thân, nếu muốn cô đánh bại người đàn ông trước mặt này, Lâm Miểu Miểu có thể rất nhẹ nhàng giải quyết vấn đề này, nếu như muốn cô câu dẫn người đàn ông này, vậy thật là làm khó người mà, Lâm Miểu Miểu cân nhắc một hồi lâu, cũng không biết bản thân kế tiếp phải làm như thế nào, vùng giữa hai hàng lông mày của cô nhẹ nhàng nhíu lại, mắt lộ ra vẻ do dự.

Tầm mắt Tông Chính lưu luyến trên khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Miểu Miểu, ngữ khí của anh tuy rằng rất thờ ơ, nhưng ánh mắt lại mang theo khí thế dọa người, “Nếu có chuyện gì khó xử, cô có thể nói ra, có điều.....” Ý của Tông Chính Mang theo nụ cười châm biếm, “Nhưng tôi cũng sẽ không giúp người miễn phí.”

Lâm Miểu Miểu cũng không cảm thấy bị nhục nhã, ngược lại bởi vì lời Tông Chính nói mà thở phào nhẹ nhõm.

Tông Chính chuẩn xác bắt được một tia buông lỏng hiện lên trên mặt Lâm Miểu Miểu, vẻ tươi cười càng phát ra sự ngạo mạn cùng ý tứ sâu xa.

Lâm Miểu Miểu tiến lên một bước, cúi đầu xuống nhìn chằm chằm Tông Chính, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng rất nhanh vang lên: “Tôi muốn cùng anh đặt phòng, anh muốn cái gì?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Hồ mới, tung hoa!

Này vẫn sẽ tốt hơn!

Ừ!

Cố lên!

Cảm ơn bìa mặt trống của cửa hàng trong thành phố!

Cảm ơn các vị cơ hữu tốt giúp tôi đưa ra ý kiến!

Cảm ơn sự ủng hộ của đám bạn tốt trong nhóm!

Chỗ này có một tác giả cần cù, nhân phẩm tốt đẹp! Xin cứ yên tâm mà nhảy vào hố.

Chú thích:

(1) : Dùng để mô tả sự xa hoa trong thành phố, thú vui nhục dục,ngợp trong vàng son,đắm chìm trong cảnh giàu sang, xa hoa trụy lạc.

(2) : inch, thốn, tấc

1 inch~ 3cmv

2. Chương 2: Ai Là Con Mồi

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lâm Miểu Miểu rất nhanh vang lên: “Tôi muốn cùng anh đặt phòng, anh muốn cái gì?”

“Khụ khụ.....”

“Phốc.....”

Mọi người luôn trông chờ sự tình phát triển, toàn bằng loại biểu tình kỳ quái giống nhau, đây là cô gái tên gọi Nina có tính cách rất đặc biệt sao, giọng nói bình thản hời hợt này, trong nháy mắt khiến mọi người nảy sinh cái loại rung động nhất thời một cách mãnh liệt, bên cạnh đã có người cười lên, giễu cợt nói: “Tông thiếu, người ta hỏi anh muốn làm gì kia?”

Tông Chính bị một câu của Lâm Miểu Miểu chất vấn lửa giận bốc lên, cười gằn một tiếng, còn không đợi câu trả lời, Lâm Miểu Miểu đã ung dung truy hỏi tiếp: “Anh muốn làm gì?”

Tông Chính nghe vậy, ánh mắt nhìn Lâm Miểu Miểu ngày càng lạnh, người phụ nữ này chẳng lẽ muốn dùng loại phương pháp này, thu hút sự chú ý của anh, rất tốt, cô ta đã thành công.

Mắt thấy sắc mặt Tông Chính ngày càng khó coi, Đỗ Thiệu Khiêm nhìn chằm chằm hai người này, nhao nhao nhìn có chút hả hê(1) cười lên, Tông Chính lạnh lùng liếc mắt lướt qua mọi người, Đỗ Thiệu Khiêm nhe răng cười: “Giá trị con người Tông thiếu, chúng ta có thể hỗ trợ tính toán thật tốt!”

Đỗ Thiệu Khiêm bộ dạng giống như dùng điện thoại tính toán, còn cố ý hỏi Cố Khải: “Ê, cậu nói Tông Chính sẽ không phải là xử nam chứ? Đêm đầu tiên này phải trở mình lên trên vài lần rồi!”

Tông Chính mặt mày u ám ngồi không yên, bình thường anh cũng châm chọc Đỗ Thiệu Khiêm không ít, Đỗ Thiệu Khiêm thật vất vả mới bắt được cơ hội, còn không tìm mọi cách chế giễu? Tông Chính đột nhiên đứng dậy, tiến lên từng bước dùng sức khóa trụ cổ tay mảnh khảnh của Lâm Miểu Miểu, đi về phía cửa, Lâm Miểu Miểu bị anh kéo đi lảo đảo một chút, lại ngoan ngoãn theo sát bước chân của anh rời khỏi gian phòng.

Đỗ Thiếu Khiêm chán muốn chết mặt dày đi theo xem một chút việc phát sinh tiếp theo, nhưng lại bị con mắt lạnh lẽo của Tông Chính lườm cho phải quay trở lại, Đỗ Thiếu Khiêm vuốt cằm dưới, nhin không được hỏi xung quanh: “Mọi người đoán xem Tông Chính vẫn còn là xử nam hay không? Tuy rằng trước đây cậu ta và Trương Vy sống chung mấy năm, nhưng Đỗ Chính đối với Trương Vy thái độ gì, chúng ta cũng biết, ...lại quay lại nói, các em gái bây giờ đều như vậy....., đừng mãi!”

Trong lòng Đỗ Thiếu Khiêm lúc đầu còn rất tiếc nuối buồn bực, nhưng vừa nãy dùng lời lẽ bức Tông Chính đến khuôn mặt cũng đen lại, Đỗ Thiếu Khiêm liền dễ chịu hẳn, gần đây Tông Chính đặc biệt không vui, xem như hắn đem người tặng cho Tông Chính, giúp Tông Chính giải sầu, xoa dịu tâm tình một chút.

Lâm Miểu Miểu bị Tông Chính tóm đến một góc không người, Tông Chính mới thả cổ tay của cô ra, ánh mắt sắc bén bước từng bước tới gần, đem cô hạn chế trong góc phòng nhỏ hẹp mà tối tăm.

Ánh mắt Tông Chính giống như lưỡi dao, cắt từng miếng trên khuôn mặt tinh tế của Lâm Miểu Miểu, con ngươi của cô rất đen, tựa như chứa một viên ngọc bích đen sáng long lanh, ánh mắt cực kỳ trong suốt, hai người nhìn nhau chừng ba phút đồng hồ, Tông Chính mới lạnh lùng hỏi, “Cô muốn theo tôi đặt phòng?”

Lâm Miểu Miểu lạnh lùng đáp một tiếng.

Tông Chính xem xét kỹ khuôn mặt còn khá ít tuổi, “Thành niên chưa?”

“Thành niên rồi.”

Khóe môi Tông Chính nhếch lên một tia đùa cợt ác ý, giọng điệu của anh cực kỳ ngả ngớn, “Đáng tiếc, tôi chỉ lên giường cùng xử nữ, cô phải sao?”

Ánh mắt của Lâm Miểu Miểu khẽ nhúc nhích, đối mặt với loại câu hỏi có hàm ý nhục nhã này, giữa hàng lông mày của cô nhíu lại một chút, nhưng thanh âm vẫn bình tĩnh như trước, “Tôi phải.”

“Cô nói phải thì là phải sao?” Giọng điệu của Tông Chính càng biểu đạt sự mỉa mai, đưa tay đặt vào sườn mặt của cô, gần như khóa Lâm Miểu Miểu vào giữa anh và vách tường.

Trong lòng Lâm Miểu Miểu có vài phần mất tự nhiên, cô và hắn dựa vào nhau quá gần, hơi thở nóng bỏng của hắn toàn bộ lướt trên gương mặt của cô, khiến mặt của cô có chút ngứa ngáy. Cô nhẹ nhàng rũ đôi mắt xuống, che giấu sự không thoải mái vì cùng đàn ông xa lạ tiếp xúc.

“Muốn kiểm tra không?”

“Bây giờ?” Tông Chính hất lông mày, thanh âm có phần thờ ơ, tầm mắt của anh dao động trên mặt ngực đùi của Lâm Miểu Miểu, Lâm Miểu Miểu lùi lại phía sau, sau lưng chạm vào vách tường lạnh băng, cô không thích ánh mắt Tông Chính nhìn mình, trắng trợn, giống như người thợ săn xem xét kỹ con mồi của mình, tràn đầy ý chí giành thắng lợi.

Lâm Miểu Miểu giấu diếm thanh sắc điều chỉnh hô hấp một chút, lẳng lặng nhìn Tông Chính, “Không dám sao?”

Thanh âm của cô vẫn bình tĩnh như trước, vẻ mặt cũng rất bình thản, ngay cả một chút hứng thú châm chọc đều không có, nhưng Tông Chính lại từ trong ba chữ đó, nghe ra sự khiêu khích vô hạn.

Tông Chính nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cô đột nhiên nở nụ cười, cái vẻ tươi cười của anh vào ban đêm u tối lại chẳng khác gì ban ngày vậy, vô cùng khoa trương và tự tin, đôi mắt của anh tựa như có vì sao đang chuyển động, ánh sáng rực rỡ trong vẻ tươi cười và đôi mắt thoải mái này, làm cho khuôn mặt khô ngô tuần tú của anh dưới ánh sáng mờ tối, trở lên đẹp đẽ lạ thường, giống như vị thần cổ Hy Lạp từ trong bức tranh bước ra.

Lâm Miểu Miểu chăm chú nhìn vào dáng vẻ tươi cười của anh có chút ngây người, vẻ tươi cười này chẳng khác nào ánh mặt trời chói chang mang theo hào quang sâu thẳm thẳm, khiến cho cô bỗng nhiên nghĩ đến tiền tài và thế lực to lớn đại diện đứng đằng sau lưng anh. Chắc là chỉ có thiên chi kiêu tử(2) như vậy, mới có thể có dáng vẻ tươi cười hiển nhiên ở nơi cao nhất đến cực điểm thế này.

Tông Chính từ từ thu lại vẻ tươi cười, giống như điều hâu nhìn xuống Lâm Miểu Miểu, cho dù biết rõ là phép khích tướng, e rằng trên thế giới, bất luận người đàn ông nào đều sẽ không lãng tránh sự khiêu khích

thể này, anh một người đàn ông còn sợ một người phụ nữ? Chuyện cười!

Có lẽ anh thực sự cần một người phụ nữ, buông xuống một chút ưu tư dồn nén trong lòng? Mà người phụ nữ này ngoại trừ ngực nhỏ một chút, còn lại tất cả đều rất phù hợp với sở thích của anh.

“Bất kể cô có mục đích gì.....”

Tông Chính dùng lại vài giây, đưa tay nắm lấy cằm của cô, đem mặt của cô ngẩng lên.

Thanh âm của anh trầm thấp mà ngọt ngào, giống như tuyên cáo của bậc đế vương, “Như cô, mong muốn!”

Đỗ Thiếu Khiêm nhìn bóng lưng Tông Chính và Lâm Miểu Miểu dời khỏi, trong lòng tức giận nói: “Mẹ kiếp! Nhanh như vậy! Mới có mấy phút mà thôi, tốc độ nường này cũng quá nhanh đi!”

Cổ Khải vỗ vỗ bả vai của Đỗ Thiếu Khiêm, “Cái việc này, cậu ao ước mà không được!”

Trong đêm cuối tháng 4, gió đêm vẫn còn mang theo ít hơi lạnh cuối xuân, vừa mới ra cửa, Tông Chính bắt thành linh nghiêng đầu hỏi một câu: “Lạnh không?”

Về mặt của Lâm Miểu Miểu có hơi dừng lại giây lát, trước thái độ Tông Chính thể hiện ra ngoài cũng không thể nào có ý tốt, sau cùng Tông Chính bằng lòng theo cô đi đặt phòng, Lâm Miểu Miểu đã có phần bất ngờ, cô ngược mắt nhìn Tông Chính một cái, ngữ khí lạnh nhạt: “Vẫn tốt.”

Áo vét Tông Chính cầm trong tay mở ra, choàng lên người Lâm Miểu Miểu, bả vai và thân trên của Lâm Miểu Miểu bắt chợt ấm áp, chớp mũi ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt, cô nghiêng đầu nhìn về phía Tông Chính, vì ngược phía ánh sáng, đường nét trên khuôn mặt anh càng thêm rõ ràng, một đôi mắt phượng hẹp dài, con ngươi mắt sáng lưu chuyển, giấu đi ánh mắt bá đạo tràn đầy tính xâm lược.

Tông Chính đi phía trước, Lâm Miểu Miểu khoác tây trang của anh đi phía sau hai bước.

Đến trước xe, Tông Chính quay đầu liếc nhìn Lâm Miểu Miểu, cô khoác áo vét của anh, giống như trẻ em đang mặc quần áo người lớn, tâm trạng của Tông Chính bỗng tốt hẳn lên, cô gái này tuy rằng hơi lạnh nhạt, còn có tật xấu cau mày nhăn mặt, nhưng nhìn kỹ xuống, cũng có chỗ đáng yêu, nhất là lúc này, bỗng nhiên khiến anh không hiểu tự dưng có một cỗ nhiệt nóng trong lòng.

Lâm Miểu Miểu nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, phố Kim Chung Hà màn đêm buông xuống, chẳng khác nào một viên minh châu trong bụi cỏ rơi vào bóng tối, đèn đường cùng đèn trang trí hòa lẫn vào nhau, nhưng không thấy sáng rõ, ánh đèn say mê không cách nào chiếu rọi hết mọi góc ngách, mà bóng tối ở khắp những nơi đó, lại khiến cho con phố này toát ra sự mê hoặc chết người.

Phố Kim Chung Hà không chỉ dừng lại là một con phố lớn, mà là cả một khu vực, đằng sau con phố này tập hợp quán bar, hội sở, nhà hàng đủ loại, hiển nhiên cũng không ít quán rượu, từ bãi đỗ xe của “Mộ Sắc Sâm Lâm” đi ra, năm sáu phút đã đến một khách sạn.

Tông Chính dùng thẻ phòng mở cửa, chờ Lâm Miểu Miểu đi vào trong, anh đóng cửa lại, mạnh mẽ dùng sức đem Lâm Miểu Miểu kéo vào trong lòng.

Cơ thể Lâm Miểu Miểu bị lôi kéo đụng vào lồng ngực của Tông Chính, nhưng về mặt lại không chút kinh hoảng.

Tông Chính đem theo Lâm Miểu Miểu trong ngực xoay người một cái, vị trí hai người đổi ngược lại, sau lưng Lâm Miểu Miểu bị anh đẩy đụng vào trên cửa, Tông Chính dùng một tay kéo cà vạt, hướng Lâm Miểu Miểu lộ ra vẻ tươi cười tàn khốc, dáng vẻ này giống như người thợ săn dán mắt nhìn vào con mồi sắp bẫy, đứng trên cao nhìn xuống mà lại ở tình thế bất buộc.

Lâm Miểu Miểu ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào anh cũng cười, như thấy lại được ánh mặt trời, Tông Chính thấy dáng vẻ tươi cười bỗng như hoa nở của Lâm Miểu Miểu, làm cho hơi giật mình, trong lòng chợt hiện lên một tia sáng, thì ra cô ta cũng biết cười, chẳng qua còn không chờ Tông Chính trả lời điều gì, bụng dưới lại đột nhiên nhận được một đòn nghiêm trọng.

Lâm Miểu Miểu gập một chân, đá vào bụng dưới của Tông Chính, Tông Chính bị đá phải liên tiếp lùi về sau 2 bước, anh khom lưng ôm bụng rên lên một tiếng, rất nhanh từ trong kinh sợ tìm về lý trí, anh ngẩng đầu tròn trặn mắt, vừa muốn mở miệng giận dữ trách mắng, nhưng hình ảnh trước mắt khiến cho anh không

kip thể hiện ra bất cứ phản ứng nào, nửa thân mình của Lâm Miểu Miểu đã bay lên không, một cái chân thon dài thẳng tắp giống như tia chớp, đánh về phía sau gáy của anh.

Thân phận thợ săn và con mồi, trong khoảnh khắc thay đổi!

“Bang——“ Thân thể Tông Chính cao tới 1m8, nặng nề đập trên mặt đất, sự nổi giận trên khuôn mặt anh dần dần mất đi theo ý thức của đại não, đến cuối cùng trở về sự bình lặng.

Đợi sau khi Tông Chính bất tỉnh, Lâm Miểu Miểu kéo người lên trên giường, rất nhanh nhào người về phía trước cởi quần áo Tông Chính, sau đó lấy ra máy ảnh trong túi nhỏ của mình, tách tách chụp lại, một lúc chụp hơn mười kiểu, Lâm Miểu Miểu mới thu tay, bỏ lại Tông Chính hôn mê bất tỉnh, nghênh ngang dời đi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

P/S: Trước hết nói một chút về thân thể của nữ chính, là con gái tư sinh, nhưng ta chưa từng nói mẹ nàng là tiểu tam!!

Về thân thể của nữ chính, cái này nhanh phải 40 chương mới có thể chậm chậm vạch trần chân tướng năm đó.

Nữ chính là con gái tư sinh, nhưng mẹ của nàng Lý Yên cũng không phải tiểu tam.

Bởi vì bố trí tình tiết trong này dẫn ra một số nhân vật, ta để lộ trước tình tiết, 19 năm trước, cô gái nông thôn Lý Yên 16 tuổi đi đến Z thị, sau đó xảy ra một loạt sự cố, bị người ta đưa lên giường của Lâm Thế**, nên xem là bị**, sau đó lại xảy ra nhiều chuyện, cô lặng lẽ mà trở về quê, đợi đến lúc biết mình mang thai, đã được mấy tháng rồi...

Cuối cùng cô vẫn quyết định sinh đứa bé.

Cái khác thì không nói nhiều, hi vọng có độc giả xem xong sẽ bình luận.

Lúc gửi bài vẫn thấp thỏm lo âu, thử đề tài không quá am hiểu.

Vẫn luôn cho rằng tình yêu và hôn nhân có gì tốt để viết cơ chứ? XX nói chính là sau khi cưới nam chính sủng nữ chính a BALABALA.....

Nhưng.....

Một câu không thể đem ra hơn nha.

Từ đây, hoàng tử và công chúa trải qua cuộc sống tính phúc không biết xấu hổ không biết thẹn thùng!

Hắc!

Chú thích:

(1): : cười trên nỗi đau của người khác, vui sướng khi thấy người ta gặp tai họa.

(2): : con cưng của trời, được trời hậu đãi, người được xem trọng.

3. Chương 3: Con Gái Riêng Của Lâm Gia

Hai năm sau

“Nói đùa cái gì vậy? Bảo con cùng con gái riêng không biết từ đâu tìm đến của Lâm gia đính hôn? Lâm gia còn có mặt mũi tiếp tục nhắc lại chuyện liên hôn(1)?”

Tông Chính nói lỏng cà vạt, nộ khí trực tiếp dâng lên, từ lúc 22 tuổi năm ấy bắt đầu, vận rủi của anh từ đầu năm đó vẫn luôn kéo dài liên tục ròng rã suốt nửa năm, thật vất vả mới trải qua thời gian hai năm yên ổn, bây giờ lại xuất hiện một cô con gái riêng của Lâm gia!

Trong lòng Tông Chính kìm nén một ngọn lửa cháy bùng bùng, lúc nào anh lại rơi vào tình cảnh phải cùng đứa con gái riêng đính hôn! Huống hồ vẫn là Lâm gia đó khiến anh mất hết thể diện.

Hơn hai năm trước hai nhà Tông Lâm cùng nhau khai thác một hạng mục lớn, nguồn tài chính ban đầu là 20 tỉ USD, cơ sở hợp tác nhất định phải là liên hôn giữa hai nhà Tông Lâm, vì vậy Tông Chính và Lâm Tư đại tiểu thư của Lâm gia xác định hôn nhân, đính hôn mới được ba tháng, thì xảy ra việc ngoài ý muốn, liên hôn thất bại, hai năm sau chuyện cũ Lâm gia lại nhắc lại, đối tượng liên hôn lần này đổi thành con gái riêng của Lâm gia ở nước Y, bản thân Lâm gia cũng biết bằng thân phận con gái riêng không thể nào đánh cược, bởi vậy khẩu khí cũng yếu ớt hẳn.

“Không có bảo con cùng cô ta đính hôn, chỉ là bảo con gặp mặt đối phương, không bằng lòng thì quên đi.”

Tông Nam Sơn cũng biết, việc này ủy khuất con trai, nhưng chuyện Tông Chính và con gái riêng Lâm gia gặp mặt, lại do bà cụ Tông gia quyết định, đến nay hạng mục hai nhà Tông Lâm hợp tác đầu tư quá lớn, phần lớn vốn lưu động của hai nhà đều đổ vào trong, vượt quá nguồn vốn, nhân lực, nguồn tài nguyên, vì để tiếp đến hợp tác, Lâm gia yêu cầu quan hệ phải thân thiết hơn nữa.

“Không rảnh!” Tông Chính miềm cưỡng bỏ lại hai chữ.

Ngay cả gặp anh cũng không muốn gặp, từ hai năm trước bị người con gái tên Nina nào đó gài bẫy một lần, hai năm này Tông Chính đối với những người phụ nữ muốn bỏ nhà đến, đều tràn ngập chán ghét, thấy phụ nữ lại cảm thấy phiền.

Tông Nam Sơn thở dài: “Vậy con muốn như thế nào? Năm nay con đã 24 rồi, ngay cả bạn gái cũng không có, bà nội con đợi ôm chặt trai đợi đến mất cả lí trí rồi, con chỉ ít phải mang bạn gái về cho bà chứ? Nếu con sớm có vị hôn thê, bà nội còn bức bách con như vậy sao? Con có phải vẫn còn nhớ đến Trương Vi?”

“Ngay cả gặp anh cũng không muốn gặp, từ hai năm trước bị người con gái tên Nina nào đó gài bẫy một lần, hai năm này Tông Chính đối với những người phụ nữ muốn bỏ nhà đến, đều tràn ngập chán ghét, thấy phụ nữ lại cảm thấy phiền.

Tông Nam Sơn thở dài: “Vậy con muốn như thế nào? Năm nay con đã 24 rồi, ngay cả bạn gái cũng không có, bà nội con đợi ôm chặt trai đợi đến mất cả lí trí rồi, con chỉ ít phải mang bạn gái về cho bà chứ? Nếu con sớm có vị hôn thê, bà nội còn bức bách con như vậy sao? Con có phải vẫn còn nhớ đến Trương Vi?”

“Trương Vi?”

“Ai nói con nhớ đến Trương Vi!” Tông Chính kìm nén nổi bức tức, cực lực phủ nhận.

“Vậy mấy năm nay con đang làm gì? Bên cạnh một người phụ nữ cũng không có! Con xem Đỗ Thiệu Khiêm nhà người ta cả ngày con gái vây quanh không ngớt, con làm sao không học tập một chút?”

Tông Chính không còn lời nào để nói, chuyện này cần học sao, chỉ là anh bây giờ đối với phụ nữ.....

Tông Chính trong lòng đột nhiên tức giận, lại nghĩ đến cô gái chết tiệt đó!

Tông Nam Sơn cho rằng Tông Chính vẫn còn nhớ đến bạn gái Trương Vi trước đây, liền chân thành khuyên giải: “Đừng nghĩ đến Trương Vi nữa, bây giờ người ta ở trung tâm Lincoln là thiên nga trắng nhảy múa, ai còn nhớ đến con.”

Tông Chính lại lần nữa nhắc lại bản thân đã sớm quên mất Trương Vi, thế nhưng Tông Nam Sơn căn bản không tin, Tông Chính cũng lười giải thích.

Ba năm trước Trương Vi vì theo đuổi tình yêu lý tưởng của mình, chia tay với Tông Chính, sau khi chia tay không đến hai tháng Tông Chính cùng Lâm Tư đính hôn, lúc mới chia tay, Tông Chính quả thực không quen, mới nghĩ đến Trương Vi, nhưng cũng chỉ một hai lần như vậy, có lẽ bởi vì thẹn trong lòng, sau đó.....

Sau đó anh bị cô gái nào đó chơi một vỏ!

Thiếu chút nữa thân bại danh liệt!

Nói anh nhớ Trương Vi, không bằng nói anh nhớ người con gái đó, thậm chí vì người con gái đó khổ luyện quyền anh hai năm, chính là để có một ngày có thể báo thù rửa hận.

Tông Chính tìm hai năm, cũng đem Z thị lục tung N lần, Nina giống như biến mất vô căn cứ, Tông Chính nghĩ tới mà cảm giận, có lẽ ngay cả cái tên cũng là giả.

“A Chính, nhà chúng ta ít người lớn, trước kia theo thương nghiệp hay theo chính trị để con tự chọn, con chọn theo thương nghiệp, cũng thôi, con cháu có phúc của con cháu, bây giờ ta và ba của con còn có thể nuôi dưỡng cháu trai bảo bối một chút, huyết mạch của ông nội con ba con lưu lại không thể cứ như vậy mà đứt được, con thì phản đối, vẫn không chịu kết hôn, bà nội con đã sắp xuống tuổi vàng rồi, nội trong ba tháng nhất định phải kết hôn, năm tuổi kết hôn là đẹp nhất! Ta mặc kệ con nhớ đến ai, bây giờ con đem một người phụ nữ về cho ta, không đem về được thì đi gặp con gái riêng của Lâm gia cho ta!”

Đem một người phụ nữ về? Phụ nữ? Tông Chính bỗng nhớ đến cô gái kia.

Hai năm, dung mạo của cô, đã ở trong đáy lòng anh phác họa vô số lần, Tông Chính vội vàng đem suy nghĩ trong đầu mình bóp nát, anh nhớ đến cô ta, chẳng qua muốn báo thù mà thôi!

Sớm muộn gì cũng có một ngày anh sẽ tìm được cô ta, tính toán cho xong nợ nần!

Lâm Miểu Miểu khuôn mặt không chút thay đổi kéo hành lý, từ sân bay Z thị đi ra, bầu trời cực kỳ u ám, cô ghét thời tiết thế này, u ám nặng nề, làm cho đáy lòng người ta chùng chất âm u ẩm ướt, toàn bộ theo mạch máu xanh lan tràn vô hạn.

Phác Hoảng Hi luôn luôn nói với cô: không nên gấp gáp, từ từ sẽ đến, tự nhiên sẽ thấy tương lai. Lâm Miểu Miểu ngửa mặt lên nhìn bầu trời, trong lòng hiện lên một tia mờ mịt, cô có lẽ không nhìn thấy tương lai.

Ra khỏi sân bay, Lâm Miểu Miểu bắt một chiếc tắc xi, để tài xế tùy ý đưa đến một khách sạn, người lái xe quay đầu nhìn cô một cái, vòng tay lái. Cảnh vật ngoài cửa sổ lùi lại không ngừng, Lâm Miểu Miểu lặng lẽ nhìn cây cao lớn hai bên đường, trên cành cây mọc ra lá mới, mỗi phiến lá mở rộng, cho thành phố ẩm đậm này thêm một màu sắc.

Lâm Miểu Miểu kéo hành lý tương đối nặng, thuê phòng ở một khách sạn năm sao, sau khi vào phòng liền gọi một cuộc điện thoại cho Lâm Thế Quần, báo cho phía bên kia cô đã về nước.

“Ta cử người đến đón con, sao có thể ở khách sạn được.”

Sau khi Lâm Miểu Miểu khéo léo cự tuyệt, Lâm Thế Quần suy nghĩ tình hình của Lâm gia, trầm mặc giây lát nói: “Một lúc nữa ta qua đó đón con về nhà ăn bữa tối.”

Lâm Miểu Miểu không muốn có bất kỳ quan hệ nào với Lâm gia, ngay cả bữa cơm này cũng không muốn ăn, nhưng việc liên quan đến mục đích cô quay về, không thể không đi, Lâm Miểu Miểu rửa mặt qua loa, sắp xếp lại hành lý, thuận tiện đi đến cửa hàng bên cạnh khách sạn mua đồ dùng hàng ngày, đồ dùng cô mang từ nước Y về, đều là các loại dụng cụ chụp ảnh, ngay cả quần áo tắm rửa đều không có, mua linh tinh những đồ dùng cần thiết, Lâm Miểu Miểu quay về khách sạn tắm rửa, mới sấy khô được một nửa mái tóc dài, Lâm Thế Quần đã đến rồi.

Lâm Thế Quần trên quan hệ huyết thống mà nói, là cha của Lâm Miểu Miểu, trên thực tế quan hệ giữa hai người chỉ tốt hơn những người xa lạ một chút, mãi đến hai năm trước sau sự việc của Lâm Tư, sự quan tâm của Lâm Thế Quần với Lâm Miểu Miểu mới nhiều hơn, chẳng qua là tổn công vô ích(2), dù Lâm Thế Quần muốn bù đắp cho Lâm Miểu Miểu, Lâm Miểu Miểu cũng chưa từng nghĩ tới sẽ tiếp nhận.

“Mới về đến Z thị còn chưa quen sao? Về nhà ở đi.”

“Không cần đâu.”

“Lâm Thế Quần trong lòng thở dài, giọng nói cũng dịu hơn: “Có phải con đang trách ba, đưa con một mình ném ra nước ngoài?”

“Không có.”

“Miểu Miểu, sau này ba sẽ cố gắng hết sức bù đắp cho con.....”

Lâm Miếu Miếu nghe được nhú mày, năm nay cô 21 tuổi, đã sớm không còn mong đợi một gia đình ấm áp có người lớn chăm sóc, bây giờ cũng không cần, tương lai càng không cần.

“Không cần, sau này tôi sẽ định cư ở Y, bởi vậy, thật sự không cần.” Lâm Miếu Miếu tăng thêm ngữ khí, nhấn mạnh bốn chữ cuối cùng. Trong cuộc đời mỗi người có lẽ sẽ phải chịu vô số lần tổn thương, nếu có người tổn thương cô, cô có thể tha thứ, nhưng vĩnh viễn sẽ không tin tưởng lần nữa, tha thứ là bỏ qua cho chính mình, nhưng tin tưởng sẽ tạo cơ hội làm tổn thương cô. Lâm Miếu Miếu sẽ không cho Lâm Thế Quần cơ hội lần nữa tổn thương đến cô, do đó, cô thực sự không cần.

“Miếu Miếu.....”

Lâm Thế Quần thở dài một tiếng, áy náy nhìn Lâm Miếu Miếu, Lâm Miếu Miếu bị nhìn như vậy có chút khó chịu, dứt khoát quay đầu nhìn đường phố bên ngoài cửa sổ xe.

Bầu trời càng thêm u ám, những đám mây vừa dày vừa nặng dường như cũng sắp không chịu nổi trọng lượng này, càng đến gần hơn với nhân gian. Nhà của Lâm gia nằm trên khu Trường Nguyệt Loan của Z thị, xe đi theo đường quốc lộ thoáng đãng của khu Trường Nguyệt Loan, từ từ chạy về phía những ngôi nhà giàu sang quyền thế bị bóng đêm bao phủ.

Tuy rằng người làm chủ Lâm gia hiện nay là Lâm Thế Quần, nhưng ý kiến của Lâm lão gia Lâm Ngạn cực kỳ quan trọng, Lâm Ngạn tổng cộng có một người con trai một người con gái, con trai Lâm Thế Quần, con gái Lâm Thế Vân, từ sau khi Lâm Tư đại tiểu thư của Lâm gia chết đi, Lâm Miếu Miếu trở thành con gái duy nhất của Lâm Thế Quần.

Về mặt huyết thống Lâm gia vốn là người thân của Lâm Miếu Miếu, trên thực tế Lâm gia ngoài Lâm Thế Quần và Lâm Tư đã chết ra, Lâm Miếu Miếu cũng không chịu được sự đối xử của những người khác.

Tầm mắt Lâm Miếu Miếu theo hướng cánh cửa sắt lớn màu đen nhìn lại, bầu trời một màu tối đen, đèn khắp nơi trong khu nhà đã được bật lên, nhưng bóng tối vẫn tồn tại như trước, trong góc gác những ánh đèn ấy không thể chiếu sáng đến, cất giấu toàn bộ những thứ dơ bẩn trong ngôi nhà này.

Từ lúc Lâm Miếu Miếu sinh ra đến nay, đây là lần thứ hai bước vào nhà của Lâm gia.

Lần thứ nhất là lúc cô 8 tuổi, Lâm Thế Quần đón Lâm Miếu Miếu từ dưới quê về đây, Diệp Ninh chế giễu Lâm Miếu Miếu vừa quê vừa bẩn, giống một đứa con hoang.

Lúc nhỏ có người nói Lâm Miếu Miếu là đứa con hoang, Lâm Miếu Miếu không nói hai lời trực tiếp đánh cho người đó một trận, trình độ đánh nhau của Lâm Miếu Miếu hoàn toàn là từ bé đánh nhau mà ra, bà ngoại của Lâm Miếu Miếu chưa bao giờ nói chuyện về bố mẹ cô, mãi cho đến khi bà ngoại bệnh nặng Lâm Miếu Miếu mới biết, thì ra bản thân đúng như lời mọi người nói, là một đứa trẻ không cha không mẹ.

Lúc mới được Lâm Thế Quần dẫn về Lâm gia, Lâm Miếu Miếu vẫn còn ngây thơ chờ mong có một gia đình ấm áp, nên lúc bị người ta mắng chửi “đồ con hoang” đáng căm ghét, Lâm Miếu Miếu đánh cho Diệp Ninh một trận, đợi lúc Lâm Thế Quần phát hiện, đã thấy Lâm Miếu Miếu 8 tuổi ngồi trên bụng của Diệp Ninh 12 tuổi, đánh cho Diệp Ninh mặt mũi bầm dập.

Diệp Ninh là con trai của Lâm Thế Vân, Lâm Thế Vân chửi rủa Lâm Miếu Miếu là đồ không có giáo dưỡng, lúc đó Lâm Miếu Miếu còn kỳ vọng nghĩ đến, cô là con gái của Lâm Thế Quần, Lâm Thế Quần có bảo vệ cô hay không? Đáng tiếc là, Lâm Thế Quần cũng không bảo vệ cô giống như cô mong đợi, ông ta cũng cho rằng Lâm Miếu Miếu đánh anh họ, là cách cư xử thiếu giáo dục, sau này Lâm Miếu Miếu bị đưa đi nước Y.

Lúc đó Lâm Miếu Miếu vừa mong chờ, lại vừa thất vọng.

Nhưng, có đôi khi thất vọng cũng là một loại hạnh phúc, vì có mong chờ mới có thất vọng, cho dù thứ hạnh phúc này có chút đau khổ. Cho nên Lâm Miếu Miếu hôm nay đã sớm không còn kỳ vọng, cũng sẽ không lần nữa cảm thấy thất vọng, hạnh phúc với cô mà nói, cách xa giống như những ngôi sao trên bầu trời, chỉ có thể nhìn mà không thể với tới.

Ký ức trong quá khứ đã mờ nhạt không rõ, thậm chí Lâm Miếu Miếu sớm quên mất cô từng đến nhà của Lâm gia ở khu Trường Nguyệt Loan này, cái nơi ẩn nấp những khu nhà cao cấp trước sau như một cao không

thể treo, đứng sừng sững ở Trường Nguyệt Loan gần sát nơi đỉnh núi. Lâm Miểu Miểu trong lòng cảm khái, Lâm gia vẫn là Lâm gia, chỉ khác tâm tình của Lâm Miểu Miểu với lúc 8 tuổi, đã không giống nhau nữa.

Lâm Thế Quần hòa nhã để Lâm Miểu Miểu ngồi trong phòng khách, tự mình lên lầu gặp Lâm Ngạn.

Lâm Miểu Miểu ung dung thản nhiên lướt mắt qua phòng khách, người đàn ông trẻ tuổi hẳn là Diệp Ninh, lúc Lâm Miểu Miểu nhìn về phía hắn, hắn cười yếu ớt cúi đầu, ngoài ra còn có một người phụ nữ trang điểm nhẹ nhàng, người này là vợ của Lâm Thế Quần Cố Dung, một người nữa là em gái của ông ta, mẹ của Diệp Ninh Lâm Thế Vân.

Chú thích:

(1): : kết thông gia với nhau, kết sui gia.

(2): : băng dày ba thước, không phải chỉ vì rét có một ngày, chẳng phải một sớm một chiều nên chuyện, không chỉ làm trong một ngày.

4. Chương 4: Lâm Gia Mỗi Người Một Vẽ

Cố Dung từ khi biết tin Lâm Miểu Miểu về nước, tâm trạng vẫn luôn u ám, tâm trạng đã luôn tệ hại, giờ khắc này gặp Lâm Miểu Miểu, càng đạt đến đỉnh điểm. Bà ta ngay cả cười có lệ cũng lười, ánh mắt nhìn Lâm Miểu Miểu như rắn độc, tràn ngập lạnh lẽo và ác ý.

Nỗi căm hận cũng không theo thời gian mà giảm, ngược lại càng thêm sâu, thù hận cùng không cam tâm trong lòng Cố Dung, giống như ngọn lửa cháy không ngừng thiêu đốt Lâm Miểu Miểu, nếu không nhờ Lâm Tư, đồ con hoang này đã sớm chết đói ở nước Y, Lâm Miểu Miểu không chết, thế nhưng con gái Lâm Tư lương thiện đáng yêu của bà lại chết, nhất định là đứa con hoang này đã cướp đi sinh mệnh con gái bà! Bây giờ vị hôn phu trước đây của Lâm Tư sẽ trở thành vị hôn phu của Lâm Miểu Miểu, tất cả mọi thứ Lâm Tư từng có cũng sẽ thành tất cả của Lâm Miểu Miểu, Cố Dung làm sao có thể cam tâm?

Một đứa hồ ly tinh, cướp đi mọi thứ của con gái bà, dù cho con gái bà đã chết, cũng không được!

Vì Lâm Miểu Miểu đến, nháy mắt cả phòng khách tựa như mạch nước ngầm bắt đầu phun trào, trong phòng trầm mặc vài phút, Cố Dung mới chậm rãi mở miệng.

“Lớn lên....., quả thật rất xinh đẹp. Xem ra chúng ta không cần lo lắng Tông gia cự tuyệt?” Cố Dung giống như xem xét một loại hàng hóa, đem Lâm Miểu Miểu từ trên xuống dưới đánh giá một phen, sau đó cười hỏi Lâm Thế Vân, “Thế Vân, cô nói đúng không? Có phải đàn ông đều thích loại hồ ly tinh này?”

Lâm Thế Vân khinh thường quét mắt qua Lâm Miểu Miểu, đang muốn phụ họa hai câu, sau lưng đột nhiên truyền đến giọng nói nghiêm khắc: “Cố Dung!”

Lâm Thế Vân đem lời nói đến bên miệng nuốt trở vào, quay đầu nhìn, ba của cô Lâm Ngạn và anh trai Lâm Thế Quần đang ở trên cầu thang đi xuống.

Cố Dung vẫn chưa thu hồi nụ cười gần như đông cứng trên khuôn mặt, qua vài phút, mới miễn cưỡng nặn ra nụ cười, dặn dò người hầu có thể dọn cơm.

Đoàn người đi về phòng ăn, Lâm Miểu Miểu bước vào sau cùng, những người còn lại đã ngồi trên ghế, Lâm Miểu Miểu dừng bước, cô không biết nên ngồi đâu, Lâm Miểu Miểu trong lòng xẹt qua một tia buồn bực, nhưng thần sắc trên mặt vẫn lãnh đạm như cũ, không nhìn ra bất cứ tâm trạng gì, có đôi khi khuôn mặt bị tê liệt không hẳn là việc xấu, ít nhất người khác vĩnh viễn không thấy tâm trạng thật sự của cô.

Lâm Thế Quần vỗ xuống vị trí bên cạnh, vẫy tay gọi Lâm Miểu Miểu: “Miểu Miểu, qua đây ngồi đi.”

Cố Dung nghe thấy lời đó, tức đến nổi sắc mặt trắng bệch, đó vốn là chỗ của Lâm Tư, con hoang của con hồ ly tinh đó, mới quay về đã bắt đầu cướp đoạt mọi thứ của Lâm Tư, Lâm Tư chết, đồ con hoang này thế nào lại không chết?

“Tội nghiệp Tư Tư của tôi vừa đi được hai năm, đã có người không chờ được muốn chiếm hết, Tư Tư của tôi sao mà mệnh khổ thế này a!.....” Cố Dung không hề che giấu thù hận của mình, lạnh lẽo trừng mắt nhìn Lâm Miểu Miểu.

Lâm Thế Quần xấu hổ thu tay về, khuôn mặt áy náy hướng Lâm Miểu Miểu cười cười.

Nhưng sự căm giận trong lòng Cố Dung càng lúc càng lớn.

“Chị dâu, chị đừng tức giận mà hại thân thể, có một số người từ nhỏ đã không có giáo dục, chị còn có thể trông chờ gì vào cô ta.....” Lâm Thế Vân cười an ủi mấy câu, nhìn như an ủi, nhưng từng chữ từng chữ lại mang dao.

Lâm Ngạn lạnh lùng đánh gãy lời Lâm Thế Vân: “Đều cảm miệng cho ta.” Lâm Ngạn chỉ vào vị trí bên cạnh mình, “Con ngồi đây.”

Lâm Miểu Miểu vẻ mặt thản nhiên đi tới, những lời lẽ này chẳng hề tổn hại đến cô nửa phần, giống khi cô đồng ý đến Lâm gia, giống khi cô đồng ý ăn bữa cơm này vậy.

Bữa cơm ăn được một nửa, Lâm Thế Quần thấy Lâm Miểu Miểu hầu như không ăn gì, quan tâm hỏi: “Miểu Miểu, có phải ăn không quen? Muốn ăn gì cứ nói, để nhà bếp làm cho con.”

Cố Dung hừ lạnh một tiếng, giọng chế giễu nhìn chằm chằm Lâm Thế Quần: “Thật đúng coi mình là thiên kim tiểu thư, người khác ăn quen, cô có gì ăn không quen?”

Lâm Thế Vân chợt nở nụ cười: “Chị dâu, đây là chị không đúng rồi, lúc trước cô ta ở trong nước, luôn sống dưới quê, nào có được ăn những thứ này, ăn không quen cũng bình thường thôi.”

Lâm Ngạn nặng nề đặt bát lên bàn, mấy người cả kinh đều im miệng: “Ăn cơm vẫn không bịt được miệng của các chị?”

Lâm Ngạn đột nhiên từ chỗ ngồi của mình đứng dậy, Lâm Thế Vân và Cố Dung cùng ngậm miệng, cúi đầu không nói nữa, Lâm Ngạn nghiêng đầu liếc nhìn sắc mặt bình thản của Lâm Miểu Miểu, “Đi theo ta vào thư phòng.”

Lâm Miểu Miểu lập tức buông bát đĩa, trên bàn ăn của Lâm gia, cô thực sự không có khẩu vị ăn uống.

Lâm Ngạn đi được hai bước, lại quay đầu nói với Lâm Thế Quần: “Thế Quần, con cũng vào đi.”

Trong nháy mắt trên bàn cơm chỉ còn ba người: Cố Dung, Lâm Thế Vân, Diệp Ninh.

Diệp Ninh bỏ bát đĩa xuống, Lâm Thế Vân nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Ăn nhiều một chút, đừng vì một số người làm hỏng khẩu vị!”

Diệp Ninh trầm mặc trong chốc lát, mới yên lặng nhìn Lâm Thế Vân: “Mẹ, Lâm Miểu Miểu cũng là em họ của con.”

Cố Dung giận tím mặt, đập mạnh bát xuống bàn ăn: “Diệp Ninh, con có biết mình đang nói gì không, một đứa con hoang, cũng xứng là em họ của con? Em họ của con chỉ có mình Tư Tư thôi! Ta tuyệt đối không thừa nhận cô ta là người của Lâm gia.”

Lâm Thế Vân trách cứ nhìn con trai mình một cái, thở dài, nói với Cố Dung: “Chị không thừa nhận thì như thế nào, ba gọi cô ta về để liên hôn, chính là đã thừa nhận cô ta là người của Lâm gia.”

Cố Dung cười lạnh: “Tông gia cũng chưa chắc đồng ý cưới cái loại con hoang không thể ở trên bàn tiệc này, làm con dâu.”

Diệp Ninh nhú mày, hành vi của bậc bề trên, mở miệng nói hồ ly tinh, ngậm miệng nói con hoang, anh thực sự không nghe được, liền đứng lên, dời khỏi nhà ăn.

Cố Dung nhìn theo bóng lưng Diệp Ninh dời khỏi, lộ ra nụ cười châm chọc: “Lúc nhỏ, Diệp Ninh còn bị đứa con hoang này đánh, bây giờ đã bắt đầu nói giúp nó rồi, đàn ông! Hừ!”

Lâm Thế Vân nhú mày, bà vẫn luôn nghĩ Diệp Ninh sẽ ghét Lâm Miểu Miểu, nhưng lời nói của Cố Dung quá mức khắc nghiệt, Lâm Thế Vân trong lòng lúc này không vui, lạnh lùng biện hộ thay con trai mình: “Chị dâu, em biết rõ tâm trạng chị không tốt, nhưng Diệp Ninh có cách nghĩ của riêng mình.”

Lúc này ba người rời khỏi phòng ăn đã đến thư phòng của Lâm Ngạn, năm nay Lâm Ngạn gần 70, bởi vì chăm chỉ vận động và điều dưỡng hợp lý, nhìn qua cũng chỉ khoảng 60 tuổi, tinh thần cực tốt, lúc ông nói chuyện quen cách nói uy nghiêm của gia tộc lớn, khí khái mười phần.

“Ba con chắc nói với con rồi, đối tượng kết hôn là Tông Chính của Tông gia.” Lâm Ngạn dừng lại vài giây, nghiêm túc bổ sung thêm một câu, “Tông gia không hài lòng về thân phận của con, con phải cố gắng thể hiện tốt.”

Lâm Miểu Miểu trong lòng im lặng, đây không phải việc ra sức thể hiện có thể làm được, lúc biết được đối tượng kết hôn là Tông Chính, Lâm Miểu Miểu cảm thấy hi vọng thành công vô cùng nhỏ, chuyện trước đây cô làm, hiển nhiên Lâm gia còn chưa biết, tự nhiên cô cũng không thể chủ động nói ra.

“Nếu không thành.....” Lâm Miểu Miểu căn bản cho rằng sự việc tuyệt đối không thành, Tông Chính nhìn thấy cô, không kiện cô xâm phạm quyền riêng tư, cô sẽ chân thành xin lỗi.

Lâm Thế Quần thành thật mở miệng: “Tông Chính về mọi mặt mà nói, đều rất xuất sắc, Miểu Miểu, xem như là vì hạnh phúc cả đời của con, cũng nên thể hiện tốt một chút.”

Lâm Miểu Miểu “vâng” một tiếng đáp lấy lệ.

Bất luận lúc nhỏ cùng bà ngoại sống nương tựa vào nhau, hay là sống cô độc lẻ loi ở nước Y, đều khiến Lâm Miểu Miểu hiểu rõ một đạo lý, trên thế giới này, một người có khả năng đối tốt với một người ngoài vô điều kiện, là chuyện hiếm có cỡ nào. Lâm gia đối với cô không thể tính là tốt, nhưng bà ngoại cô quả thực dựa vào Lâm gia, sống hơn một năm, mà Lâm Miểu Miểu cũng dựa vào Lâm gia chậm rãi lớn lên.

Lâm Miểu Miểu nhìn vào đôi mắt của Lâm Ngạn: “Nếu Tông gia không đồng ý, sau này tôi và Lâm gia coi như tính toán xong, nếu Tông gia đồng ý, thời gian kết hôn là một năm; nếu đối phương trong một năm đề nghị ly hôn, tôi sẽ đồng ý.”

Đó là điều kiện Lâm Miểu Miểu đưa ra trước khi về nước, xem như là trả ơn dưỡng dục cho Lâm gia, và ân tình chữa bệnh cho bà ngoại. Lâm Miểu Miểu có thể quay về nước dứt khoát như vậy, còn có một nguyên nhân quan trọng, cô hoàn toàn tin rằng Tông Chính sẽ không kết hôn với cô.

“Miểu Miểu, Tông Chính thật sự là một người đàn ông rất ưu tú, ba biết năm đó ba không phải với con, vì vậy, càng hi vọng sau này con có thể hạnh phúc.”

Lâm Miểu Miểu đối với loại bù đắp này của Lâm Thế Quần, nhanh chóng nảy sinh tâm lý chán ghét, cô nhìn Lâm Thế Quần, nghiêm túc nói, “Hạnh phúc hay không hạnh phúc, ông cho là vậy, nhưng tôi lại không nghĩ thế.”

Tầm mắt của Lâm Miểu Miểu rơi vào trên người Lâm Ngạn, Lâm Ngạn cau mày, nhìn Lâm Thế Quần, Lâm Thế Quần không biết làm sao thở dài, việc hôn sự này, thực ra là do Lâm Thế Quần tranh thủ, dù nói có điều kiện kết thông gia, nhưng Lâm Thế Quần càng muốn Lâm Miểu Miểu có một nơi chốn tốt, đáng tiếc bản thân Lâm Miểu Miểu không cảm kích.

Lâm Ngạn suy nghĩ vài giây gật đầu đáp ứng: “Sẽ theo cách con nói, có điều, ta hi vọng con có thể thận trọng suy nghĩ về tương lai.” Việc này không thể cưỡng ép, mà chuyện tương lai ai có thể nói trước, có thể hai người này lại vừa mất nhau..

“Trong khoảng thời gian này ở đây đi, ở khách sạn thì ra làm sao chứ?” Giọng nói của Lâm Ngạn rất nghiêm khắc.

Lâm Thế Quần cũng hòa theo: “Đúng vậy, một đứa con gái như con, một mình ở bên ngoài không an toàn chút nào.”

Lâm Miếu Miếu cũng biết ở khách sạn không tốt, nhưng muốn cô quay về sống ở Lâm gia....., hôm nay chỉ cùng ăn bữa cơm đã không ngừng ngấm ngấm đả kích lẫn nhau, tận đáy lòng Lâm Miếu Miếu không muốn qua lại với bất kỳ kẻ nào của Lâm gia.

“Tôi không có giáo dục, tính tình lại xấu, ngộ nhỡ nhất thời không cẩn thận đánh ai đó.....” Nếu từ nhỏ đã bị người khác nói là “không có giáo dục”, Lâm Miếu Miếu thấy, bản thân không cần một mình chịu đựng những lời điều tiếng này.

Về mặt Lâm Thế Quần có chút xấu hổ, ngay cả sắc mặt Lâm Ngạn cũng không được tự nhiên. Từ lúc Lâm Miếu Miếu bước vào Lâm gia, tâm trạng đã rất tệ, cuối cùng cũng được thoải mái đôi chút.

Lâm Ngạn không một mực bảo Lâm Miếu Miếu chuyển về Lâm gia nữa, nhưng cũng kiên quyết không cho Lâm Miếu Miếu ở tại khách sạn, thỏa hiệp sau cùng, Lâm Miếu Miếu tạm thời sống trong một căn biệt thự trông khác của Lâm gia.

“Tối ngày kia, khách sạn Quân Duyệt có một bữa tiệc kinh doanh, trước hết con và Tông Chính gặp mặt một lần đã.....”

Lâm Miếu Miếu hơi kinh ngạc, nhanh như vậy? Còn gặp mặt ở bữa tiệc kinh doanh? Thậm chí không có cả một cuộc gặp chính thức. Trong lòng Lâm Miếu Miếu đoán được thái độ của Tông Chính, e rằng Tông Chính nhất định không muốn gặp cô, như vậy cũng tốt, sớm kết thúc mọi chuyện, nhanh chóng trở về nước Y.

Lâm Ngạn và Lâm Thế Quần đem những lời dăn dò nói hết ra một lần, Lâm Miếu Miếu đứng dậy từ biệt, Lâm Thế Quần cùng Lâm Miếu Miếu đi xuống lầu, đi đến phòng khách, vừa vặn trông thấy Cố Dung và Lâm Thế Văn.

Về mặt Cố Dung âm trầm nhìn chằm chằm Lâm Miếu Miếu, Lâm Thế Quần lấy áo khoác trên sofa: “Ta đưa con về khách sạn.”

Diệp Ninh bỗng nhiên đón lời: “Cậu, để con đưa Miếu Miếu về.”

Lâm Miếu Miếu vô cùng kinh ngạc, Lâm Thế Quần ngăn ra, cười ha hả, vỗ vai Diệp Ninh: “Được, thanh niên trẻ tuổi các con giao lưu nhiều một chút.”

Cảnh tượng đầy “ấm áp” trước mắt này khiến về mặt Cố Dung càng khó coi hơn, bà vừa nghĩ đến Lâm Miếu Miếu sẽ gả cho Tông Chính, nghĩ đến danh sách người thừa kế có thêm tên của Lâm Miếu Miếu, oán hận mà Cố Dung đè nén trong lòng nhiều năm, giống như nước lũ tràn đê.

5. Chương 5: Đỗ Thiệu Khiêm

“Con tiện nhân này, sao mày không chết đi, con tiện nhân Lý Yên chết rồi, sao mày không chết đi? Tư Tư của tao chết rồi, sao mày không chết đi? Bây giờ quay về muốn đoạt mọi thứ của Tư Tư? Tao nói ày biết, không có cửa đâu!.....”

Cố Dung nói vừa nhanh vừa gấp, âm thanh chói tai, trên khuôn mặt luôn mang bộ dáng thướt tha ấy, bởi vì thù hận quá sâu vụn vụn đến vô cùng đáng sợ, mấy người trong đại sảnh đều bị Cố Dung bỗng nhiên bạo phát làm cho hoảng sợ.

“Đủ rồi!” Lâm Thế Quần lớn tiếng quát.

“Ha ha ha....., đủ rồi?” Cố Dung cười điên cuồng, đôi mắt bà ta mở to hết cỡ, hốc mắt đỏ lên, “Như thế này có thể đủ được sao? Tiện nhân, sao mày không chết đi!” Tiếng nói còn chưa dứt, Cố Dung đột nhiên mặt mày dữ tợn bỏ nhào về phía Lâm Miếu Miếu, đưa móng tay sắc nhọn hướng khuôn mặt Lâm Miếu Miếu, trong đầu Lâm Miếu Miếu nhanh chóng hiện lên vài cách đáp trả.

Chân Lâm Miếu Miếu vừa muốn giơ lên, một thân ảnh đã chắn trước mặt cô.

Là Diệp Ninh.

Chân Lâm Miếu Miếu dừng trên không trung, nếu như Cố Dung thật sự tấn công tới, từ trước tới nay Lâm Miếu Miếu không phải là trái hồng mềm.

Trong nháy mắt, Cố Dung căn bản không kịp thu tay, móng tay dài 1mm đã quẹt lên trên cổ Diệp Ninh, Lâm Thế Vân hét lên một tiếng, từ phía sau lao đến kéo Cố Dung ra.

Lâm Thế Vân nhào đến trước mặt Diệp Ninh, vẽ mặt đau lòng kiểm tra, một vết cào này của Cố Dung dùng hết sức, cho dù cuối cùng bà ta muốn dừng tay, trên cổ Diệp Ninh vẫn bị cào ba vết xước móng tay thật dài, đã bắt đầu hơi rỉ máu. Lâm Thế Vân càng nhìn càng tức giận, xoay người gào lên một câu với Cố Dung: “Chị thân kinh à!”

Tay Cố Dung đã bị Lâm Thế Vân ở phía sau xông lên túm lấy, nhìn thấy không túm được người muốn cào, nhưng làm Diệp Ninh bị thương, giờ lại bị Lâm Thế Vân quát, lửa giận của Cố Dung lại lần nữa cháy lên: “Chính nó đến gần, còn trách ai?”

Lâm Thế Vân rống lên một tiếng: “Cố Dung, bà ầm ĩ đủ rồi đấy!”

Năm đó mẹ của Lâm Miếu Miếu Lý Yên và Cố Dung cùng mang thai, sau khi Cố Dung biết được chuyện của Lý Yên, tâm trạng kích động té ngã, mất đi một đứa bé trai đã thành hình, từ đó Cố Dung không thể sinh con, Lâm Thế Vân vì chuyện này tràn ngập day dứt với Cố Dung, vẫn luôn hết lòng khoan nhượng Cố Dung, biết được Cố Dung chán ghét Lâm Miếu Miếu, ông nhẫn tâm đưa Lâm Miếu Miếu 8 tuổi ra nước ngoài, không dòm ngó tới, thiếu chút nữa khiến Lâm Miếu Miếu chết đói ở nước Y.

Cơn tức trong lòng Lâm Thế Vân rất lớn, những năm gần đây ông luôn vì chuyện quá khứ dễ dàng tha thứ Cố Dung, hoàn toàn không nghĩ đến Cố Dung có thể hung hăng càn quấy đến mức này, trước mặt mọi người dám hành hung.

Lâm Thế Vân kéo Diệp Ninh đi để bôi thuốc, quay đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Miếu Miếu: “Đồ sao chổi!”

Mặt Lâm Miếu Miếu vẫn lãnh đạm như trước, nhưng trong lòng hướng bóng lưng của Diệp Ninh nghĩ thầm: Nhiều chuyện(1)!

Diệp Ninh giẫy khỏi tay của Lâm Thế Vân, bất đắc dĩ nói: “Mẹ, con không sao!” Sau cùng Lâm Thế Vân kéo Diệp Ninh ngồi trên ghế sofa, gọi người hầu đi lấy thuốc, Lâm Thế Vân thì kéo Cố Dung vùng vẫy không yên đi lên lầu.

Một mình Lâm Miếu Miếu đứng nguyên tại chỗ, dút tay vào trong túi áo, giống như trẻ con không có chuyện gì đi ra phía cửa chính.

Giọng nói Diệp Ninh từ sau lưng vang lên: “Miếu Miếu, em đợi một lát, anh đưa em về.”

“Đưa gì mà đưa? Tự cô ta không biết đi về? Còn cần con đưa, con ngồi xuống ẹ!” Lâm Thế Vân ầm Diệp Ninh định đứng lên về lại trên sofa.

Lâm Miếu Miếu theo tiếng nói ngoảnh đầu lại: “Không cần, tôi tự về.”

Lâm Miếu Miếu tiếp tục đi ra cửa, phía sau truyền đến tiếng nói oán trách của Lâm Thế Vân với Diệp Ninh: “Con xông lên ngăn cản làm gì chứ? Dùng lòng tốt như vậy đối với một người ngoài làm gì? Người ta ngay cả một câu cảm ơn cũng không có, không có giáo dục chính là không có giáo dục.....”

“Mẹ.....” Diệp Ninh mắt thấy Lâm Miếu Miếu đi ra cửa, lại không có biện pháp bỏ mặc Lâm Thế Vân, chỉ có thể bất đắc dĩ ngồi xuống.

Sau khi Lâm Miếu Miếu rời khỏi nhà Lâm gia, hít sâu một hơi làn không khí mát mẻ, trong bóng đêm, chậm chậm dọc theo đường Trường Nguyệt Loan đi xuống dưới, vào ban ngày bầu trời ảm đạm âm u, đến buổi tối, ban đêm ngược lại quang đăng hắt lên, không có ánh trăng, nhưng có vài ngôi sao lập lờ.

Thực tế Trường Nguyệt Loan là một triền núi, ở Z thị nhìn một người có địa vị thực sự hay không, một tiêu chuẩn trong đó, chính là anh có bất động sản ở Trường Nguyệt Loan hay không, vị trí của nó càng lên cao,

địa vị hiển nhiên càng cao, cho nên Trường Nguyệt Loan tập trung vô số biệt thự vườn lớn, ở đó ngoài biệt thự ra, cũng chỉ có biệt thự.

Cảnh vật xung quanh ở Trường Nguyệt Loan cực kỳ đẹp, trong mắt đều là cây cối thảm cỏ xanh ngắt, hai bên đường trồng hàng loạt cây ngô đồng của Pháp, cành lá sum sê, gió đêm thổi qua, cành lá kêu xào xạc.

Lâm Miểu Miểu vốn tính toán ra khỏi cửa bắt xe đi thẳng về khách sạn, kết quả đi bảy tám phút, hai bên đường chỉ có những ngôi biệt thự bóng đèn rực rỡ, ma quỷ cũng không thấy một bóng. Vì thường xuyên vận động, nên phần lớn quần áo của Lâm Miểu Miểu đều là rộng rãi thoải mái, Lâm Miểu Miểu kéo khóa áo khoác lên cao, trên đường không một bóng người chạy chậm chậm.

Ban đêm cuối tháng ba, trời mát như nước, đèn thủy tinh hoa lệ hai bên đường tạo ra một khung cảnh chói lọi, tại Trường Nguyệt Loan một tắc tắc một tắc vàng này, dường như ngay cả bóng đêm nặng nề cũng bị sự xa xỉ của con người đẩy lùi ba thước.

Vị trí nhà của Lâm gia ở Trường Nguyệt Loan, gần như kề đỉnh núi, Lâm Miểu Miểu dọc theo đường cái chạy hơn mười phút, chỉ thấy hai chiếc xe đắt tiền lao vùn vụt qua, lại có một chiếc xe đắt tiền từ sau lưng Lâm Miểu Miểu chạy đến, đèn xe giống như chùm tia sáng bắn về phía trước, Lâm Miểu Miểu dịch sát vào ven đường, tiếp tục duy trì tốc độ chạy chậm đều đều.

Chiếc xe thể thao kia vù vù đi qua bên người Lâm Miểu Miểu, bụi bặm cuốn lên làm cho Lâm Miểu Miểu lảo nhủ phải dịch sát vào ven đường, sau khi chiếc xe thể thao lướt qua Lâm Miểu Miểu hơn mười mét, trong không khí đột nhiên truyền đến tiếng phanh xe chói tai, cửa sổ xe được hạ xuống, đầu một người đàn ông từ trong cửa xe thò ra, hướng Lâm Miểu Miểu nhìn xem, sau đó chiếc xe quay đầu lại, lùi đến bên cạnh Lâm Miểu Miểu, về mặt người đàn ông mang theo sự kinh ngạc vui mừng: “Thật sự là cô! Tôi còn tưởng mình nhìn lầm!”

Người đàn ông này nhìn rất đẹp trai, lúc cười lộ hàm răng trắng tinh, rất dễ dàng giành được sự tin tưởng của người khác, cô không nhận ra người đàn ông này, lại tự mình quy người đàn ông này vào hàng ngũ “bắt chuyện làm quen”, bởi vậy cô nhìn một cái, liền thu hồi ánh mắt, tiếp tục chạy bộ.

“Cô đang chạy bộ phải không?” Người đàn ông thấy Lâm Miểu Miểu không để ý đến mình, hoàn toàn không để bụng, tiếp tục nhiệt tình nói tiếp.

“.....”

“Cô không nhớ tôi à? Hai năm trước, quán bar “Mộ Sắc Sâm Lâm”, cô đến tìm Tông Chính, cô còn nhớ không? Tôi là ông chủ quán bar, tên Đỗ Thiếu Khiêm.” Dù cách hai năm, Đỗ Thiếu Khiêm vừa nhìn đã nhận ra ngay Lâm Miểu Miểu, ngoài lúc đó Lâm Miểu Miểu cho anh ấn tượng ban đầu quá kinh diễm, hiển nhiên còn có nguyên nhân là Tông Chính.

Lâm Miểu Miểu dừng bước chân, quay đầu nhìn Đỗ Thiếu Khiêm, suy nghĩ hơn mười giây, vẫn không có ấn tượng gì.

Đỗ Thiếu Khiêm trong lòng buồn bực, hóa ra anh ở trong mắt Lâm Miểu Miểu, ngay cả một người qua đường gặp cũng không được tính.

“Tại sao cô chạy bộ ở Trường Nguyệt Loan, tôi không nói cô không nên chạy bộ ở đây, chính là cảm thấy có điểm hiếu kì, đây là lần đầu tôi thấy cô chạy bộ trên đường Trường Nguyệt Loan này.....”

“Cô cũng sống ở Trường Nguyệt Loan sao? Nina không phải tên thật của cô đúng không? Tôi tên Đỗ Thiếu Khiêm, đừng quên nữa nhé!”

“.....”

Đỗ Thiếu Khiêm lái xe, đi theo Lâm Miểu Miểu năm sáu phút, Lâm Miểu Miểu cau mày dừng lại hỏi: “Anh có thể dừng đi theo tôi nữa được không?”

“Hơn nửa đêm, một người con gái như cô chạy bộ, quá nguy hiểm!”

Lâm Miểu Miểu hí hóp mắt một cái, âm thanh lạnh lùng tiếng nói mang ý cảnh cáo: “Anh xác định?”

Đỗ Thiệu Khiêm nhìn Lâm Miểu Miểu đờ đờ sát khí, ngậm miệng. Đỗ Thiệu Khiêm im lặng vài phút, nhin không được hỏi: “Cái đó, cô cùng Tông Chính....., cậu ta tìm cô hai năm.....” Thật ra anh càng muốn hỏi giữa Tông Chính và Lâm Miểu Miểu rốt cục đã xảy ra chuyện gì, hai năm này Tông Chính không ngừng khổ luyện quyền anh, bên cạnh còn theo mấy người vệ sĩ, trừ bỏ thân phận không nói, cái kiểu chói mắt này trong cánh thái tử gia ở Z thi, chỉ có thể xếp đầu tiên. Tông Chính hề nhắc tới Lâm Miểu Miểu thì nổi giận đùng đùng, bộ dạng như kẻ thù giết cha, ước chừng ở trên người Lâm Miểu Miểu ăn lỗ lớn, mà là lỗ rất lớn, Đỗ Thiệu Khiêm nói bóng gió hai năm xong cũng không nói ra hết.

Lâm Miểu Miểu nghe vậy bất thình lình chết chân, ngẩn người.

Tìm.....hai.....năm.....!!

Hai.....năm.....!!

Trong nháy mắt Lâm Miểu Miểu cảm thấy chột dạ, lúc được Lâm Thế Quần nói cho biết đối tượng liên hôn, Lâm Miểu Miểu suy nghĩ một hồi lâu, mới nghĩ ra người này, trí nhớ đã mờ nhạt, chỉ nhớ bộ dáng tươi cười của người đàn ông này cực kì sáng lạn, giống như ánh sáng mặt trời rực rỡ. Thẳng đến lúc đó, Lâm Miểu Miểu mới biết, hình như cô....., ăm ỉ một con rồng đen.....

Ngày kia đi gặp Tông Chính, Lâm Miểu Miểu đơn giản nghĩ phải chân thành nhận lỗi, chịu nhận lỗi, dù đánh dù mắng, trong lòng cũng không có ý nghĩ gì không cần thiết, nhưng bây giờ, cô cảm thấy, sợ rằng sự việc không có đơn giản như cô nghĩ, Lâm Miểu Miểu đặt mình vào hoàn cảnh của Tông Chính suy nghĩ một chút, cô đối với chuyện Tông Chính làm.....

Nếu có người quay cảnh “giường chiếu” của cô, đưa cho tòa soạn, không chừng trong lòng Lâm Miểu Miểu có ý nghĩ giết chết đối phương, mặc dù không biết vì sao, sau cùng cảnh “giường chiếu” của Tông Chính không được tung ra, nhưng cái này không phải là lí do thỉnh cầu đối phương tha thứ.

Năm đó cô làm như vậy vì thời gian gấp gáp, không tính tìm mấy phòng thám tử!? Năm đó cô làm sao lại nghĩ cách “gây ông đập lưng ông” chứ? Cuối cùng Lâm Miểu Miểu tổng kết lại lý do vì thời gian quá gấp, lúc đó cô đang chuẩn bị giải thi đấu Thế Cẩm, có thể bớt thời gian về Z thị một chuyến, cũng đã không dễ dàng gì.

Tông Chính có thể bỏ qua dễ dàng cho cô không? Người đàn ông này có thực là người tâm địa hiền lành, Lâm Miểu Miểu mím môi, trong lòng hiện lên một tia lo lắng, trước đây không biết thì thôi, bây giờ đã biết rồi, cô tự cho phép xem mình là người ngay thẳng, cũng biết vì hổ thẹn mà day dứt lương tâm.

“Anh ta....., tìm tôi, có nói gì không?” Lâm Miểu Miểu quyết định thăm dò một ít từ Đỗ Thiệu Khiêm, hình như quan hệ của hai người này rất tốt.

“Cô rốt cục làm gì cậu ta? Hình như cậu ta muốn tìm cô gây phiền phức.....” Đỗ Thiệu Khiêm tò mò vấn đề này đã hai năm, Tông Chính sống chết không chịu nói, chuyện này cũng thành điều cấm kị của Tông Chính, bây giờ cuối cùng cũng nhìn thấy đương sự này rồi.

“A, không có gì!” Tông Chính muốn tìm cô gây phiền phức, điều này rất bình thường! Cô có thể hiểu!

“Vậy, Tông Chính có nói muốn tìm tôi gây khó khăn như thế nào không?”

“Không bằng....., chúng ta tìm một chỗ nói chuyện đằng hoàng?” Nụ cười của Đỗ Thiệu Khiêm càng sâu, hai năm trước để Tông Chính nhanh chân đến trước, hai năm sau, là lúc Đỗ Thiệu Khiêm anh xoay chuyển, gặp Lâm Miểu Miểu trước.

Chú thích:

(1) Xen vào việc của người khác.

6. Chương 6: Tâm Trạng Lo Lắng Không Yên

Đỗ Thiệu Khiêm đang nghĩ xem làm thế nào tiến thêm một bước giành được cảm tình của Lâm Miểu Miểu, làm tan tã hàn băng trên người đối phương, kết quả lại nghe thấy Lâm Miểu Miểu lạnh nhạt bỏ lại ba chữ: “Không cần đâu!”

Đỗ Thiệu Khiêm sửng sốt, cho rằng Lâm Miểu Miểu không yên tâm về Tông Chính, ngay lập tức cả mặt tươi cười trấn an nói: “Nếu có hiểu lầm, tôi giúp cô giải thích với Tông Chính, cô không cần lo lắng!”

“A, cảm ơn, nhưng không cần.” Vì ngày kia cô có thể gặp Tông Chính, chuyện này vẫn là tự mình xin lỗi, thế mới có thành ý, chỉ là không biết đối phương sẽ làm như thế nào? Trong trí nhớ tính khí người đó cũng không được tốt lắm.

“Cô còn chưa nói với tôi cô tên là gì?” Đỗ Thiệu Khiêm là tay lão luyện trong loại trò chơi trêu hoa ghẹo nguyệt này, sớm đã luyện được một thân tường đồng vách sắt, bị Lâm Miểu Miểu cự tuyệt, không hề mảy may cảm thấy xấu hổ, ngược lại càng khơi dậy tinh thần hiếu thắng trong lòng.

“Lâm Miểu Miểu.”

“A, tên thật dễ nghe!”

“Cô còn muốn chạy bộ bao lâu? Nếu không, tôi cùng cô chạy nhé?” Đỗ Thiệu Khiêm cũng không đợi Lâm Miểu Miểu đồng ý, đã đem xe dừng ở bên đường, một lát sau, Lâm Miểu Miểu đã cách xa hơn mười mét, Đỗ Thiệu Khiêm vội vã đuổi theo.

“Tôi có thể gọi cô là Miểu Miểu được không?”

“.....” Cô đồng ý hay không, miệng lại ở trên người của người khác.

“Miểu Miểu, chúng ta cũng xem như là người quen, buổi tối không có việc gì, đi “Mộ Sắc Sâm Lâm” chơi nhé?”

“.....” Người quen?

“Miểu Miểu, nói gì đi chứ, đừng chỉ tập trung chạy bộ!”

“.....” Vì không có lời nào để nói!

“Thực ra, tôi cũng rất thích vận động, bình thường cô thích môn thể thao nào? Chạy bộ? Leo núi?”

“.....” Trong lòng Lâm Miểu Miểu nghĩ, người này lắm nhảm nhiều thật, cũng không nhìn ra, cô một chút cũng không muốn để ý đến hắn ta.

“Tôi có mấy người bạn, đều rất thích leo núi, thời gian nào đó mọi người hẹn nhau cùng đi đi?”

“.....”

Mặt Lâm Miểu Miểu không biểu tình liếc nhìn Đỗ Thiệu Khiêm, Đỗ Thiệu Khiêm thấy Lâm Miểu Miểu nhìn về phía mình, nhe răng cười, Lâm Miểu Miểu lại nhin, tục ngữ nói giờ tay cũng không đánh người mỉm cười, huống hồ Đỗ Thiệu Khiêm còn là bạn của Tông Chính.

Lại bị Đỗ Thiệu Khiêm tiếp tục làm phiền hơn mười phút, trước mặt cuối cùng cũng có một chiếc tắc xi đi tới, Lâm Miểu Miểu tinh thần phấn khởi, vội vàng vẫy tay, xe tắc xi lập tức chạy về phía Lâm Miểu Miểu.

“Miểu Miểu, gọi xe làm gì? Cô muốn đi đâu, tôi đưa cô đi!”

Lâm Miểu Miểu quét mắt nhìn Đỗ Thiệu Khiêm: “Khỏi cần.”

Lâm Miểu Miểu mở cửa xe đằng trước, mới ngồi xuống, đã thấy Đỗ Thiệu Khiêm mở cửa sau, cũng ngồi vào, thấy Lâm Miểu Miểu quay đầu nhìn mình, Đỗ Thiệu Khiêm lại lần nữa nhe răng cười.

Lâm Miểu Miểu: “.....” Người này, mặt dày mày dạn hoàn toàn không biết chữ từ chối viết như thế nào.

“Cô à, đi đâu vậy?”

Lâm Miếu Miếu im lặng một lúc, đợi hơn nửa tiếng đồng hồ mới có một chiếc xe đến, cô không thể vì Đỗ Thiếu Khiêm mà xuống xe, “Đường Hồng Tinh, khách sạn Khải Duyệt”

“Ồ, cô sống ở khách sạn? Miếu Miếu, cô không phải người Z thị? Thảo nào Tông Chính tìm hai năm ở Z thị, cũng không tìm được cô.”

“Miếu Miếu, một mình cô ở khách sạn quá nguy hiểm.....”

Lâm Miếu Miếu bị quần lấy cực kì không kiên nhẫn, ngoảnh đầu lại lạnh lùng nhìn Đỗ Thiếu Khiêm một cái, Đỗ Thiếu Khiêm nào có để ý con mắt rét lạnh của Lâm Miếu Miếu, cười ha ha nói: “Miếu Miếu, cô mới đến Z thị phải không? Ngày mai tôi tới đưa cô ra ngoài dạo chơi? Tôi đúng là người sinh ra và lớn lên ở Z thị, không có chỗ nào tôi không biết, cô muốn đi đâu?”

Mặc dù thân thủ của Lâm Miếu Miếu lợi hại, nhưng cô không có chứng cuồng bạo lực, không hề tùy tiện đánh người, Đỗ Thiếu Khiêm cũng chỉ nói nhiều một chút, luôn rất có lễ độ, cô cũng chỉ có thể dùng ánh mắt lạnh lùng đe dọa, nhưng hiệu quả vô cùng nhỏ.

Được rồi, coi như bên tai có một con muỗi.

Lâm Miếu Miếu lảng lảng những đốm sáng di chuyển bên ngoài cửa sổ xe, cảnh vật trước mắt cô lao vùn vụt nhanh chóng qua đi, thành phố này đối với cô mà nói quá mức xa lạ, mà cô cũng luôn cho rằng bản thân là người khách du lịch, bao gồm cả cuộc hôn nhân sắp tới, với cô mà nói, đó chỉ là một cuộc giao dịch.

Chỉ là đối tượng kết hôn....., xảy ra một chút vấn đề, e rằng cuộc giao dịch này sẽ có sự thay đổi.

Sau khi đến khách sạn, Lâm Miếu Miếu móc ra một tờ một trăm đưa cho tài xế.

“Ày, tôi có tiền lẻ!”

Người tài xế dọc đường đi, sớm nhận ra Đỗ Thiếu Khiêm ở phía sau muốn theo đuổi Lâm Miếu Miếu ngồi ở phía trước, tài xế cười cười, trả tiền cho Lâm Miếu Miếu, chuẩn bị nhận tiền của Đỗ Thiếu Khiêm, Đỗ Thiếu Khiêm đưa ra một tờ một trăm.

Tài xế: “.....”

Người tài xế trách cứ trừng mắt nhìn Đỗ Thiếu Khiêm: Thăng nhóc, đùa giỡn ta hả? Cho dù theo đuổi người ta, cũng không thể càn rỡ lừa dối chứ! Người lái xe cảm thấy mình bị Đỗ Thiếu Khiêm lừa, cuối cùng vẫn lấy tiền của Lâm Miếu Miếu.

Sau khi Lâm Miếu Miếu xuống xe, đi vào trong khách sạn, Đỗ Thiếu Khiêm cũng đi vào theo.

Lâm Miếu Miếu lạnh mặt, trong lòng mặc niệm: Không nhìn hấn! Không để ý tới hấn! Coi như hấn không tồn tại!

Đến phòng của mình, Lâm Miếu Miếu dùng thẻ mở cửa phòng 4005, lách đi vào, “ ầm ” một tiếng, cánh cửa nặng nề đóng lại trước mặt Đỗ Thiếu Khiêm.

Đỗ Thiếu Khiêm sờ sờ cái mũi, không biết làm sao nhìn chằm chằm cánh cửa đóng chặt, thấp giọng lầu bầu: “Chỉ ít cũng phải mời người ta uống hộp nước chứ?....., nói lâu như vậy, thật là có hơi khát.....”

Mặc dù không hỏi được số điện thoại của Lâm Miếu Miếu, tốt xấu gì cũng biết người đang sống ở đâu, Đỗ Thiếu Khiêm tiếc nuối nhìn cửa phòng khép kín, không thể trêu chọc người đến nổi nóng, vẫn là ngày mai lại đến, về phần có nói cho Tông Chính hay không, cứ theo đuổi người đến tay trước, sau mới nói cho cậu ta.

Sáng ngày hôm sau, sau khi Đỗ Thiếu Khiêm tỉ mỉ trang điểm, đặc biệt phong nhã mang theo một bó hoa hồng đi tìm Lâm Miếu Miếu. Đến cửa khách sạn, Đỗ Thiếu Khiêm sửa sang lại tóc, vừa ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh, trong lòng cảm thán: Lão tử hôm nay vui vẻ, thế giới này vẫn thật là đẹp!

Đỗ Thiếu Khiêm đến trước quầy lễ tân hỏi, nhân viên lễ tân trước quầy nói với anh, 4005 hôm nay sáng sớm đã trả phòng rồi.

Đỗ Thiệu Khiêm ngẩn ngơ, đến mức ấy sao? Anh có đáng sợ như vậy không? Đỗ Thiệu Khiêm đem bó hoa hồng đang nở trong tay, ném vào trong thùng rác ở đại sảnh, đi khỏi khách sạn, Đỗ Thiệu Khiêm ngẩng đầu nhìn trời.

Thế giới này thật là xui xẻo con mẹ nó!

Lúc này, người lại không thấy, anh phải đi đâu tìm đây?

Đúng rồi, hôm qua lúc anh gặp Lâm Miểu Miểu, Lâm Miểu Miểu đang chạy bộ trên Trường Nguyệt Loan, hoặc là anh có thể ở đó cầm sào chờ nước?

Lâm Miểu Miểu chỉ mang dụng cụ chụp ảnh từ nước Y về, Diệp Ninh ở trong phòng khách xoay vài vòng, hỏi: “Còn thiếu thứ gì không, anh đưa em đi mua?”

Lâm Miểu Miểu lắc đầu.

Buổi sáng Lâm Miểu Miểu nhận được điện thoại của Lâm Thế Quần, đã cho biết Diệp Ninh sẽ đưa cô đến nhà mới, căn biệt thự ở phường Tú Thủy đã đổi sang tên của cô.

Lâm Miểu Miểu không hề do dự cự tuyệt tâm ý của Lâm Thế Quần. Nhưng Lâm Thế Quần nói, nhà đã sang tên cho cô. Lâm Miểu Miểu cũng không nói nhiều, dù sao sau này cô vẫn phải về nước Y.

“Buổi chiều cùng đi ăn cơm nhé? Anh đưa em đi làm quen với hoàn cảnh xung quanh.”

Lâm Miểu Miểu khách khí nói tiếng cảm ơn, sau đó từ chối lời đề nghị của Diệp Ninh, Lâm Miểu Miểu dừng lại một lúc, lại tiếp tục nói: “Chuyện buổi tối ngày hôm qua, cảm ơn anh, nhưng....., sau này chuyện thế này, tôi tự mình có thể giải quyết.” Lâm Miểu Miểu tiếc nuối, tối ngày hôm qua là một cơ hội tốt, quang minh chính đại đánh Cổ Dung một trận, ít nhất cũng coi như cho ra khẩu khí, vậy mà bị Diệp Ninh phá hoại.

Diệp Ninh ôn hòa cười với Lâm Miểu Miểu, “Anh đều quên mất em đánh nhau vô cùng lợi hại, có điều bà ấy dù sao cũng là trưởng bối.....”

Trưởng bối? Ha ha——

Trưởng bối cô Lâm Miểu Miểu thừa nhận chỉ có một người, sư phụ Phác Hoàng Hi.

Về phần mọi người của Lâm gia, từ trước đến giờ cô chỉ xem bọn họ là người xa lạ và đối tượng mua bán.

Diệp Ninh lấy ra một chiếc điện thoại, đặt ở trên bàn, “Điện thoại của em vẫn ở nước Y, anh làm chủ giúp em làm một tấm thẻ ở Z thị, số điện thoại của anh đã lưu bên trong, nếu có chuyện gì, cứ tìm anh.”

“Không cần đâu, tôi tự.....”

Lời của Lâm Miểu Miểu bị Diệp Ninh cắt ngang: “Đừng nói ‘không cần’, hôm nay anh đã nghe mấy lần rồi, còn nữa, xin lỗi! Lúc đầu nếu không phải vì anh, em sẽ không bị đưa sang nước Y, anh luôn muốn nói với em, xin lỗi! Bởi vậy, em xem như anh là vì chuyện quá khứ bù đắp cho em, đừng nói ‘không cần’, được không?”

Lâm Miểu Miểu trầm mặc.

8 tuổi bị vứt sang nước Y, bản thân tự mình sinh tồn, lúc mới đầu cô đã từng hận, đã từng oán, sau này Lâm Miểu Miểu hiểu được, bọn họ với cô mà nói, bất quá chỉ là người xa lạ mà thôi, không cần phải hi vọng quá nhiều, cô sớm không còn hận nữa, thậm chí quên mất nguyên nhân lúc đầu bị đưa sang nước Y.

“Vậy anh đi trước, em không có đem quần áo về hả? Buổi chiều ngày mai anh đến đón em.”

“Không cần đâu.”

Diệp Ninh nở nụ cười âm áp: “Đừng nói ‘không cần’, nhất định cần!”

Chiều hôm sau, Diệp Ninh đi tìm Lâm Miểu Miểu rất sớm, mang Lâm Miểu Miểu đến cửa hàng tạo mẫu thời trang.

Ba giờ sau, Lâm Miểu Miểu được Ngô thần đưa ra ngoài, Ngô Thần chỉ chỉ Lâm Miểu Miểu, lời nói rất đặc ý: “Thế nào? Xinh đẹp chứ?”

Ngô Thần là ông chủ của cửa hàng, ở Z thị vô cùng nổi tiếng, mối quan hệ với Diệp Ninh rất tốt.

Diệp Ninh phải thừa nhận, Ngô Thần rất giỏi nắm bắt đặc điểm của một người, đem vẻ xinh đẹp lạnh lùng độc nhất của Lâm Miểu Miểu phô bày vô cùng tinh tế, giống như mỹ nhân ngư từ trong biển sâu từng bước từng bước đi lên, khiến ọi người không thể di chuyển tầm mắt, nhưng.....

Lâm Miểu Miểu phải đi thân cận, trong hàng nghìn người có địa vị trang điểm như vậy, chỗ dựa không đủ cao, có phải hơi....., không phù hợp với việc này?

Diệp Ninh kéo Ngô Thần sang một bên: “Xinh đẹp thì đủ xinh đẹp, nhưng cậu có thể trang điểm nhẹ nhàng một chút được không? Năm nay cô ấy mới 20 tuổi, điểm thêm chút màu hồng nhạt, vàng nhạt gì đó.....”

Ngô Thần liếc tà Diệp Ninh một cái, không cho là đúng: “Không hiểu thì đừng có phát biểu ý kiến sằng bậy, tôi đảm bảo, tên tiểu tử đó của Tông gia nhìn thấy Miểu Miểu....., cậu không cảm thấy Miểu Miểu nhà cậu rất dễ dàng kích thích ham muốn chinh phục của đàn ông sao?”

Diệp Ninh im lặng giây lát, gật đầu đồng ý với quan điểm của Ngô Thần.

Diệp Ninh nhìn thời gian, 6 giờ 30, phải đi đến khách sạn Quân Duyệt ở Hồng Quế Nhai, tính thêm thời gian tắc đường, nhanh nhất cũng phải hơn 6 giờ, thời gian vừa vặn.

Trong lúc kẹt xe, Diệp Ninh nghiêng đầu nhìn Lâm Miểu Miểu nói: “Con người Tông Chính rất được, cũng không ở bên ngoài trên hoa gheo nguyệt, mấy năm nay bên cạnh ngay cả một người phụ nữ cũng không có, em.....” Vì hạng mục hợp tác giữa hai nhà Tông Lâm, mấy năm nay Diệp Ninh cũng thường xuyên tiếp xúc với Tông Chính, đối với Tông Chính cũng có chỗ hiểu biết.

Lâm Miểu Miểu hồ hững “ờ” một tiếng, Diệp Ninh thấy bản thân Lâm Miểu Miểu cũng không quan tâm đến cuộc hôn nhân này, đáy lòng thở dài, cũng không tiếp tục chủ đề này nữa.

Hôm nay ùn tắc giao thông vô cùng nghiêm trọng, nhất là đến đoạn trung tâm của Hồng Quế Nhai, lúc 6 rưỡi, rốt cục Diệp Ninh và Lâm Miểu Miểu đến được khách sạn Quân Duyệt ở Hồng Quế Nhai, nghĩ đến sẽ gặp mặt nhau, trong lòng Lâm Miểu Miểu đột nhiên thấp thỏm không yên.

7. Chương 7: Trong Chốn Đông Người Tìm Anh Trăm Ngàn Lân

Tông Chính kết thúc công việc hôm nay, anh nhìn di động, mở ra tin nhắn của Đỗ Thiếu Khiêm.

[Buổi tối có việc, không đi đến Quân Duyệt được.] Trong lòng Tông Chính khinh bỉ, Đỗ Thiếu Khiêm hơn nửa phần là vội vàng hẹn hò với phụ nữ, thả con chim bồ câu cho anh, Tông Chính tự mình lái xe đến khách sạn Quân Duyệt.

Đỗ Thiếu Khiêm bị Tông Chính cho là ở nơi nào đó hẹn hò với phụ nữ, đang một mình lái xe trên quốc lộ của Trường Nguyệt Loan, tâm trạng chán ngán lái vài vòng rồi quay về, hôm qua Lâm Miểu Miểu không chạy bộ, hôm nay hình như cũng không. Đỗ Thiếu Khiêm hỏi hận mãi, ngày đó thế nào lại không xin số điện thoại cơ chứ? Đáng ra nên mặt dày trước tiên xin số điện thoại, hỏi thăm địa chỉ nữa, Z thị lớn như vậy, biển người mênh mông, anh biết đi đâu mà tìm Lâm Miểu Miểu? Chẳng lẽ đem cả Trường Nguyệt Loan thuộc sở hữu nhà họ Lâm hỏi thăm một lần?

Đỗ Thiếu Khiêm hối tiếc vì bản thân vẫn không đủ mặt dày, không hề biết rằng trong lòng Lâm Miểu Miểu, Đỗ Thiếu Khiêm buổi tối ngày hôm đó xuất hiện, chỉ để lại cho cô hai ấn tượng: Phiền! Và đối phương là bạn của Tông Chính! Sau đó, Lâm Miểu Miểu trực tiếp ném Đỗ Thiếu Khiêm ra khỏi đầu.

Sau khi Lâm Miểu Miểu và Diệp Ninh bước vào hội trường, một cỗ hơi nóng ập đến đập vào mặt, cô cởi áo khoác da bên ngoài ra, vắt ở trên cánh tay, Diệp Ninh nhìn hội trường một lúc: “Tông Chính vẫn chưa đến.”

Lâm Miểu Miểu thản nhiên lên tiếng, cô chưa nói với người của Lâm gia, cô và Tông Chính đã sớm gặp qua nhau rồi, phỏng chừng lúc này đây gặp mặt sẽ khá không thoải mái.

Diệp Ninh hỏi: “Em muốn ăn chút gì đó không, anh lấy giúp em?”

Lâm Miểu Miểu vừa muốn mở miệng từ chối, Diệp Ninh đã mỉm cười đứng dậy: “Đừng nói ‘không cần’, nhất định cần!”

Lâm Miểu Miểu ngồi ở trên ghế một lúc, ăn một ít salad rau cải, lại đứng lên đi toilet. Lúc Lâm Miểu Miểu vừa mới đứng dậy, Tông Chính đang tiến vào cửa chính.

Sau khi Tông Chính tiến vào hội trường, mỉm cười chào hỏi với những người mình quen biết, vừa ngẩng đầu nhìn sang hướng cửa bên, một người phụ nữ mặc váy dài màu xanh nhạt thoáng đi qua, Tông Chính ngăn người, không dám tin dụi hai con mắt, sườn mặt kia, hàng mi kia đôi mắt kia, ở trong lòng anh vẽ lên vô số lần, Tông Chính nhắc chân tức thì đuổi theo, nhưng tay anh lại bị người đang cùng nói chuyện kéo lại: “Làm gì mà đi vậy?”

“Mọi lát nữa nói chuyện sau, bây giờ tôi có việc gấp!” Tông Chính sốt ruột thoát khỏi người nọ, lại nhìn về phía cửa bên, không còn nhìn thấy bóng dáng của người phụ nữ đó.

Tông Chính không kịp cùng những người quen tiếp tục nói chuyện, nhanh chân chạy về hướng cửa bên, anh tuyệt đối không nhận lầm! Cô ta dù có hóa thành tro, anh liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra cô ta!

Tông Chính từ khi bắt đầu nhìn thấy sườn mặt của người phụ nữ ấy, trái tim đã không chịu kiểm soát nhảy loạn lên, anh từ cửa bên chạy ra, bốn phía chung quanh, chỗ rẽ đằng trước, một bóng lưng màu xanh nhạt chợt xuất hiện. Bây giờ trong đầu Tông Chính chỉ một suy nghĩ: Bắt lấy cô ta!

Anh dùng sức hai chân, lấy tốc độ nhanh nhất chạy băng qua, rẽ vào góc tường, trong tầm mắt anh đã hiện rõ bóng lưng của người phụ nữ đó, váy chấm đất, anh không nhìn thấy khuôn mặt cô, nhưng âm thanh trong lòng Tông Chính không ngừng nói với anh: Là cô ấy! Chính là cô ấy!

Tông Chính chạy càng nhanh, trong mắt anh chỉ có bóng dáng của Lâm Miểu Miểu, gấp đến nỗi không nhìn rõ địa điểm, Tông Chính theo bóng Lâm Miểu Miểu vọt vào trong.

“A a a!!! Biến thái!!!”

“A a!! Đồ thần kinh! Nhà vệ sinh nữ cũng rình mò!!”

Tông Chính: “.....”

Giọng một nữ nhân viên phục vụ và một khách nữ trong tiệc rượu cùng nhau hét lên, Tông Chính lúc này mới phản ứng kịp, dường như mình đi nhầm chỗ, cho dù anh có tố chất tâm lý cường hãn đến đâu, giờ đây cũng không chịu đựng được chặt vật lui ra, đợi sau khi lui ra, Tông Chính ngẩng đầu, nhìn trên đỉnh đầu một cái biển nhà vệ sinh nữ to đùng, chỉ cảm thấy bị sét đánh cháy xém bên ngoài nộn hết bên trong.

Đều do người phụ nữ chết tiệt kia!

Tông Chính ở trong lòng hung dữ chửi mắng vài câu, xấu hổ cực điểm, muốn dời khỏi lại sợ người phụ nữ ấy lần nữa trốn thoát, anh chỉ cần nghĩ đến anh và người phụ nữ ấy cách nhau chỉ vèn vèn một bức tường, tâm trạng pháp phồng giống như ngồi trên xe bay lên tận mây xanh, anh chỉ có thể kìm chế sự háo hức xúc động, đứng ở cửa phòng vệ sinh, hành lang bên ngoài toilet vừa vang lên những tiếng bước chân liên tiếp, hai người đàn ông da ngăm đen so với Tông Chính còn vạm vỡ cường tráng hơn, bước nhanh đến trước mặt Tông Chính.

Từ hai năm trước bị một màn xếp đặt, hành sự của Tông Chính cẩn thận hơn rất nhiều, ngoài luyện Taekwondo hai năm, bên người Tông Chính còn có hai vệ sĩ đi theo, Tông Chính lui khỏi, để cho hai người vệ sĩ đứng chắn trước cửa toilet.

Nữ phục vụ từ trong toilet đi ra, vừa mới nhìn thấy Tông Chính, đang định la lối hò hét, nhưng nhìn đến hai người đàn ông vạm vỡ thân cao 1m9, lập tức ngậm miệng, đến tay cũng không rửa, liền chuẩn bị dời khỏi nhà vệ sinh.

Hai người đàn ông lực lưỡng chặn cái cửa rộng hai mét không lối thoát, nữ phục vụ liếc nhìn Tông Chính, Tông Chính gật đầu, một người đàn ông trong đó tránh sang một bên, nữ phục vụ như được đại xá, bước nhanh dời khỏi nhà vệ sinh.

Vị khách nữ trong bữa tiệc cũng từ trong toilet đi ra, nhìn cảnh tượng này, ngạc nhiên nghi ngờ nhìn hai người đàn ông giống như cột sắt: “Tông thiếu, đây là.....”

“Jack, để cô ta đi.”

Vị khách nữ tuy rằng tò mò, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt lạnh giá trầm cứng của ba người đàn ông, cũng không dám hỏi nhiều, chỉ là cô đi vài bước, vẫn còn quay đầu lại nhìn mấy lần, thẳng đến lúc tầm mắt lạnh lùng của Tông Chính quét tới, vị khách nữ mới gượng gạo cười, nâng váy dời đi.

Tông Chính nâng cổ tay nhìn thời gian, đã qua hai phút, đợi thêm hai phút nữa, cô ta không ra, sẽ đi vào tìm người! Khi Tông Chính đang định để Jack và Vương Cường vào trong tìm người, thì Lâm Miểu Miểu từ trong nhà vệ sinh đi ra, Lâm Miểu Miểu hơi giật mình, rất nhanh đã lùi về sau hai bước, kéo dài khoảng cách, tầm mắt lướt qua hai người vạm vỡ đứng trước mặt, sau cùng rơi vào phía sau hai người, trên người Tông Chính mặc bộ âu phục thủ công màu sẫm.

Trong một lúc bốn mắt nhìn nhau.

Lâm Miểu Miểu ngẩn người, dù rằng cô đến đây chính là để gặp Tông Chính, nhưng cô không nghĩ tới sẽ gặp Tông Chính ở ngoài nhà vệ sinh, so với hai năm trước sự tức giận của anh càng lớn hơn, cả người anh tản ra lệ khí khiếp người.

Mắt Tông Chính lộ ra ánh sáng nguy hiểm, hai bước đã đến trước mặt Lâm Miểu Miểu, gắt gao nắm lấy cánh tay của Lâm Miểu Miểu, vẻ mặt lạnh lẽo: “Cuối cùng cũng để tôi bắt được cô, xem cô còn chạy đi đâu được!!”

Lâm Miểu Miểu nhìn đến người bị hại năm đó, trong lòng cũng không nhận được thấy chột dạ, nhất là đối phương còn hùng hổ hung hăng như vậy uy hiếp đến, Lâm Miểu Miểu tự nhận là một người khiêm tốn, thẳng thắn, năm đó phải làm chuyện như vậy, hoàn toàn là sự việc xảy ra có nguyên nhân.

Tông Chính nhìn chằm chằm Lâm Miểu Miểu liên tục cười gằn, túm Lâm Miểu Miểu đi ra ngoài. Lâm Miểu Miểu khẽ giãy giụa một chút, mới phát hiện lực tay của Tông Chính lớn đến kinh người, Tông Chính nhận thấy được sự phản kháng của cô, trái lại càng dùng sức nắm, giống như sắt thép siết chặt cổ tay mảnh khảnh của Lâm Miểu Miểu.

Lâm Miểu Miểu bị Tông Chính kéo dằng đi hơi lảo đảo, nhận không được hỏi “Đi đâu?”

Tông Chính hừ lạnh một tiếng, không trả lời, trực tiếp dẫn Lâm Miểu Miểu tới cầu thang chỗ lối thoát hiểm qua hành lang, để Jack và Vương Cường hai người ở chỗ xa canh giữ.

Tông Chính đè hai cánh tay của Lâm Miểu Miểu đem Lâm Miểu Miểu áp sát trên tường, ánh mắt thì giống như mặt biển trong đêm tối, sóng lớn trào dâng.

Tại dọc theo đường đi này Lâm Miểu Miểu đã biết được lực cánh tay của Tông Chính, chỉ dựa vào sức lực cô hoàn toàn không có cách nào thoát khỏi anh, mà dùng bản lĩnh, lấy tư thế trước mặt của hai người, mỗi một cách đều phải tấn công đối phương. Cô đến để thỉnh cầu người bị hại tha thứ, muốn đánh cũng không được, mắng cũng không xong, lúc thế này, cô có thể đánh nhau với người ta được sao?

Lâm Miểu Miểu cực kỳ không thoải mái ngo ngoay một chút, Tông Chính cười lạnh một tiếng, dán lên, dùng thân thể của mình đè Lâm Miểu Miểu trên tường. Lâm Miểu Miểu bất đắc dĩ ngẩng đầu, bốn mắt chạm vào nhau, vẻ mặt Tông Chính vô cùng hung hãn, hàn quang trong đôi mắt phượng hẹp dài kia lóe ra, giống như sóng to gió lớn làm cho người ta khiếp sợ, anh thở gấp, đem toàn bộ hơi thở nóng rực nhẹ nhàng lướt qua trên mặt Lâm Miểu Miểu.

Lâm Miểu Miểu vốn là chột dạ hổ thẹn, lại bị ánh mắt giống như lưỡi dao sắc nhọn của Tông Chính đè ép, lúc này còn tiếp xúc chặt chẽ như vậy, cô mất tự nhiên lệch đầu sang một chút, lại bị một tay trống không của Tông Chính nắm cầm quay lại, hai người nhìn nhau gần ba mươi giây, Lâm Miểu Miểu nhìn thấy sự tức giận giống như biển động trong ánh mắt của anh, chủ động mở miệng nhận lỗi.

“Xin lỗi! Năm đó tôi hiểu lầm anh, cho nên....., xin lỗi! Năm đó tôi tưởng rằng.....”

Lâm Miểu Miểu cũng không phải là người có tài ăn nói, ngoại trừ giải thích rõ hiểu lầm năm đó, cô có thể nói đã chỉ còn lại ba chữ “tôi xin lỗi”.

Tông Chính sít sao khóa chặt thân thể Lâm Miểu Miểu, cắt đứt lời nói của Lâm Miểu Miểu, hung dữ rống to: “Xin lỗi! Cô cho rằng nói xin lỗi, tôi có thể quên đi chuyện cô làm? Tôi tìm cô lâu như vậy, một câu xin lỗi của cô nghĩ bỏ qua sao? Không có cửa đâu.....”

Lâm Miểu Miểu nhấp môi dưới, giọng nói chân thành: “Thật sự rất xin lỗi!....., Thật sự xin lỗi!....., có điều gì tôi có thể làm không? Tôi sẽ tận lực bù đắp những tổn hại gây ra cho anh.....”

Về ngoài của Lâm Miểu Miểu không thể nghi ngờ đúng là rất xuất sắc, nhất là qua trang điểm tỉ mỉ, chẳng khác gì nụ hoa sen chớm nở ở trong hồ, Tông Chính lúc này hậu tri hậu giác phát hiện, anh đang dán sát vào Lâm Miểu Miểu, bên người là một thân thể mềm mại dẻo dai đầy cảm xúc, hơi thở của cô ở ngay bên tai, vì hai tay bị giữ ở thể trên đỉnh đầu, khiến ngực cô nhìn qua cao ngất, cô chắc là có chút khấn trương, làm cho hô hấp dồn dập, trước ngực đóa hoa tuyết ấy cứng lại theo hô hấp của cô, cao thấp lên xuống, ngay khi Tông Chính cúi thấp đầu càng có thể thấy rõ ràng khe rãnh đó.

Lâm Miểu Miểu vì tâm trạng bất an, yết hầu nhẹ nhàng chuyển động, Tông Chính nhìn chăm chăm cô, yết hầu theo đó cũng hơi chuyển động, Tông Chính đã nghĩ rất nhiều lần, lúc tìm được Lâm Miểu Miểu, tình cảnh sẽ là cái dạng nào, nhất định sẽ là Lâm Miểu Miểu sợ hãi vô cùng, khóc nức nở, quỳ trước mặt anh tha thiết cầu khẩn anh tha lỗi cho cô, sau đó....., sau đó Tông Chính sẽ cười ác độc xé rách quần áo Lâm Miểu Miểu, không quan tâm đến sự giãy dụa khóc thút thít của Lâm Miểu Miểu, thô lỗ tách hai chân thon dài của cô.....

Ở đây vừa khéo là khách sạn, thuận lợi đặt một phòng, trước đem cô làm đã?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Đoạn này gặp mặt ở nhà vệ sinh nữ, ta đã sửa, nguyên văn thực ra tương đối giống, nhưng cơ bản vẫn có hơi khác.

Đều do người phụ nữ chết tiệt kia!

Tông Chính ở trong lòng hung dữ chửi mắng vài câu, xấu hổ cực điểm, muốn dời khỏi lại sợ người phụ nữ ấy lần nữa trốn thoát, anh chỉ cần nghĩ đến anh và người phụ nữ ấy cách nhau chỉ vèn vèn một bức tường, tâm trạng phập phồng giống như ngồi trên xe bay lên tận mây xanh, anh chỉ có thể kìm chế sự háo hức xúc động, ở cửa phòng vệ sinh mạnh mẽ tự trấn tĩnh quanh quẩn một chỗ.

Nữ phục vụ từ trong toilet đi ra, vừa mới nhìn thấy Tông Chính, lập tức cảnh giác nhìn chăm chăm anh: “Anh đồ biến thái này! Sao còn không đi? Anh còn không đi, tôi gọi bảo vệ nghe chưa? Tôi sẽ báo cảnh sát đó!”

Tông Chính giận dữ cười lại: “Cô gọi đi!”

Nữ phục vụ thấy Tông Chính giống như không lo sợ gì, trái lại còn ngênh ngang.

Vị khách nữ trong bữa tiệc cũng từ trong toilet đi ra, chỉ vào Tông Chính ngạc nhiên nói: “Ồ, Tông thiếu?” Vị khách nữ xem xét Tông Chính từ trên xuống dưới, da mặt Tông Chính dày cũng không tránh được tình cảnh khó xử, anh mặt không biểu cảm đi vào nhà vệ sinh nam, nhưng lại sợ mình không cẩn thận để người phụ nữ kia chạy mất, vừa đi vào mười mấy giây, đã lén lút thò đầu ra.

Vị khách nữ và nữ phục vụ đang ở ngoài nhà vệ sinh, đồng thời ngẩng đầu nhìn anh.

Tông Chính: “.....”

Chà! Chà! Chà!

Tông Chính cương chế lửa giận trong lòng, mặt không thay đổi lùi vào trong toilet nam, dựng thẳng lỗ tai nghe âm thanh bên ngoài, cách gần nửa phút, tiếng nước bên ngoài ngừng lại, Tông Chính cẩn thận dè dặt thò đầu ra ngoài.

Vị khách nữ và nữ phục vụ rửa tay xong, lại lần nữa cùng lúc nhìn anh.

Tông Chính: “.....” Chà!

Vị khách nữ ho nhẹ một tiếng, khốn khổ nhin cười, “Tông thiếu, anh muốn tìm người có phải không?”

Tông Chính lạnh mặt từ trong toilet bước ra, tức giận sôi sục, đều do người phụ nữ đáng chết kia, khiến anh mất hết mặt mũi, xem anh lát nữa tính sổ với cô ta như thế nào!

8. Chương 8: Thật Sự Rất Xin Lỗi

Lâm Miếu Miếu ở trước mặt anh, lửa giận của Tông Chính bắt đầu chuyển sang hứng thú. Ở đây vừa khéo là khách sạn, thuận lợi đặt một phòng, trước đem cô làm đã?

Tầm mắt của Tông Chính rơi trên bầu ngực tuyết trắng kia, tâm tư không biết đã bay đến tận đâu, Lâm Miếu Miếu còn đang giải thích và xin lỗi một cách nghiêm túc: “Năm đó tôi hiểu lầm chuyện của Lâm Tư là do anh làm, bởi vậy.....”

Lâm Tư? Đây hình như là vị hôn thê của anh hai năm trước? Mấy ngày trước, Tông Nam Sơn còn bảo anh cùng con gái riêng của Lâm gia gặp mặt.

Tông Chính phục hồi lại tinh thần: “Cô là vì Lâm Tư.....”

Lâm Miếu Miếu không ngừng hối lỗi: “Đúng vậy, thật xin lỗi! Thám tử tôi tìm quá không đáng tin, tôi biết cho dù tôi xin lỗi, cũng không thể đền bù những tổn hại gây ra cho anh.....”

Sau khi biết rõ động đến một con khủng long như thế này, Lâm Miếu Miếu tìm đến thám tử tư điều tra sự thật năm đó cho cô, nhưng được vợ của đối phương nói cho biết vì kinh tế khó khăn nên phạm tội, người đó đã bị bắt vào tù, vợ của tên thám tử tư khóc lóc rên rỉ cầu xin Lâm Miếu Miếu, xét phần tình cảm chủ thuê ngày trước, xin giúp đỡ!

Lâm Miếu Miếu dùng sức gác điện thoại! Giúp đỡ! Cô bị hại thảm rồi! Loại người đáng phỉ nhổ này bị giam trong tù đi cải tạo! Đây là chuyện gì chứ!

Hai năm trước, sau khi Tông Chính và Lâm Tư đính hôn được ba tháng, đột nhiên tung ra cảnh “giường chiếu” của Lâm Tư, chuyện này lập tức âm ỉ xôn xao cả lên, cách sau đó một ngày, Lâm Tư tự tử chết, bằng chứng thám tử tư đưa cho Lâm Miếu Miếu, đều hướng về Tông Chính, Lâm Miếu Miếu vẫn luôn ở nước Y, đối với tình hình ở Z thị đừng nói hiểu rõ, ngay cả Tông Chính là ai đều không biết, từ tư liệu của thám tử đưa Lâm Miếu Miếu hiển nhiên rút ra một cái kết luận, Tông Chính vì không muốn cùng Lâm Tư kết hôn, cố ý hủy hoại thanh danh của Lâm Tư, khi đó Lâm Miếu Miếu phải thi đấu, cô cũng không kịp tra xét kĩ càng, liền động thủ, xem như trả lại tình nghĩa của Lâm Tư.

Giờ đây nghĩ đến, Lâm Miếu Miếu xen lẫn hối hận, năm đó cô thế nào lại vì thời gian gấp gáp, ít nhiều phải tìm mấy phòng thám tử chứ! Năm đó cô thế nào lại muốn dùng cách “gây ông đập lưng ông” chứ?

Tông Chính bất thành lình cật đứt lời xin lỗi dài miên man của Lâm Miếu Miếu, “Cô và Lâm Tư có quan hệ gì?”

Lâm Miếu Miếu im lặng trong giây lát, mới trả lời: “Theo quan hệ huyết thống mà nói, cô ấy là chị của tôi.”

Tông Chính giật mình, hai con mắt hẹp dài hơi mở ra, “Cô là con gái riêng của Lâm gia?”

Mặc dù Lâm Miếu Miếu luôn rất chán ghét cái từ này, nhưng lại không thể không thừa nhận, giọng nói của cô hơi thấp xuống, “.....phải.”

“Cô con gái riêng của Lâm gia muốn cùng tôi kết hôn?” Tông Chính nghe thấy trái tim mình nảy mạnh vài cái.

“.....phải.”

Nhận được câu trả lời khẳng định của Lâm Miếu Miếu, lần đầu Tông Chính cảm nhận được: xa tận chân trời, gần ngay trước mắt. (trong chón đông người tìm anh trăm ngàn lần, người ấy chỉ là ở chỗ ngọn đèn đã tắt)

“Xin lỗi! Chuyện trước đây, vô cùng xin lỗi! Tôi cũng không biết phải làm gì để bù đắp cho anh....., đúng rồi, việc kết hôn, nếu như anh không bằng lòng, có thể hủy bỏ.....” Lâm Miếu Miếu cố gắng thể hiện thái độ của bản thân, nhìn qua cũng đủ chân thành.

Tông Chính màu mắt thâm trầm nhìn chằm chằm cánh môi hồng phấn của Lâm Miếu Miếu, bỗng nhiên cười, “Ai nói với cô, tôi không đồng ý?”

“Cô tên gì?”

“Lâm Miếu Miếu.”

“Lâm Miếu Miếu đúng không?” Tông Chính kề sát vào khuôn mặt Lâm Miếu Miếu, chớp mũi hai người gần như chạm vào nhau, hô hấp giao triền, Tông Chính dùng tay áo lau đi son môi của cô, sau khi lau đi lau lại hai lần, mới một chữ ngừng một chữ, dần mạnh mà nói: “Tôi, rất, nguyện, ý!”

Một chữ sau cùng còn chưa dứt, Tông Chính đã hôn xuống đôi môi của Lâm Miếu Miếu.

Ngay trong nháy mắt ban nãy, trong đầu Tông Chính đột nhiên hiện một chủ ý tuyệt hay: anh cưới Lâm Miếu Miếu trước, sau đó có cả đồng thời gian, từ từ tính sổ.....

Trên môi một mảnh mềm mại, con ngươi của Lâm Miếu Miếu dần ra, chiếu vào là con mắt hẹp dài đen như mực của Tông Chính.

Bị người ta cưỡng hôn, phản ứng của một cô gái bình thường có lẽ là ngậy người, lúng ta lúng túng, nhưng Lâm Miếu Miếu....., não bộ của cô cũng dừng lại một lúc, nhưng thân thể so với não bộ phản ứng còn nhanh hơn.

Tông Chính kêu lên một tiếng, mạnh mẽ buông hai tay của cô ra, đau đớn gấp nửa thân dưới, Lâm Miếu Miếu cả kinh, cô giống như phản xạ có điều kiện....., dùng đầu gối hướng về phía trước đá xuống

Cô thật sự không cố ý!

“Ây, cái đó, tôi không cố ý! Tôi thật sự không cố ý!” Lâm Miếu Miếu vội vàng ngồi xổm bên cạnh Tông Chính, về mặt tuần tử của Tông Chính đau đến méo mó, anh không ngừng hít khí, ngực nhấp nhô kịch liệt.

Tông Chính nghe thấy lời xin lỗi của Lâm Miếu Miếu, ngẩng đầu không thể nén giận trừng mắt với Lâm Miếu Miếu.

“Xin lỗi, xin lỗi! Anh tự dưng hôn tôi, tôi thoáng cái phản xạ có điều kiện.....”

Đợi một lúc, Tông Chính đứng lên, sắc mặt tái nhợt, nhìn chằm chằm Lâm Miếu Miếu nghiêng răng nghiêng lợi gằm nhẹ: “Ai hôn cô? Tôi chỉ chạm cô một cái! Kết hôn tôi bằng lòng, ngày mai đi lĩnh chứng!”

Lâm Miếu Miếu bị tiếng gào của Tông Chính làm cho phải lùi một bước, về mặt sưng sốt nhìn Tông Chính, vừa còn một bộ dạng muốn ăn tươi nuốt sống cô, tại sao bỗng trong chớp mắt đồng ý kết hôn, còn nhanh chóng muốn lĩnh chứng? Nhảy tính cũng quá lớn nha?

“Anh nghiêm túc?” Lâm Miếu Miếu có phần không dám tin, cô có thể trở về kết hôn thoải mái như vậy, có hơn nửa phần vì cô tin liên hôn thất bại.

Tông Chính nhìn Lâm Miếu Miếu cười lạnh, “Sao? Không bằng lòng? Đây chính là bên Lâm gia các người muốn liên hôn.” Tông Chính nhìn về mặt kính sợ của Lâm Miếu Miếu, trong lòng có chút vui sướng, lại có phần không cam lòng, anh không ghét bỏ cô ta chỉ là con gái riêng, cô ta lại cứ nhiên còn dám không bằng lòng? Lâm Miếu Miếu nhấp môi, trầm mặc vài giây, “ Có phải nhanh quá không?”

“Nhanh?!” Tông Chính hừ lạnh một tiếng, anh đã đợi hai năm, không thể chờ đợi được muốn báo thù ngay, anh ngay cả ngày mai đã xem là chậm ý!

Điện thoại của Lâm Miếu Miếu đột nhiên kêu, Diệp Ninh gọi đến, “Em đang ở đâu? Tông Chính đã đến.”

Lâm Miếu Miếu liếc nhìn Tông Chính, lên tiếng, “Đang trở lại.”

Lâm Miếu Miếu vừa cúp điện thoại, Tông Chính lạnh mặt đoạt lấy di động trong tay cô, gọi đến di động của mình, sau khi gọi xong, Tông Chính ném điện thoại của Lâm Miếu Miếu trả cho cô.

“Lâm Miếu Miếu, cô dự tính làm sao bù đắp cho tôi?” Sắc mặt Tông Chính không tốt, trong giọng nói tràn ngập ý tứ cảnh cáo uy hiếp, anh vì rửa sạch nhục nhã trước đây, luyện hai năm quyền anh, thế nhưng vừa nãy cô ta đá anh một cước, chẳng lẽ anh thật đúng là có thể trả cô ta một quyền?

Tâm trạng Tông Chính vừa phiền muộn vừa nóng nảy, không đánh Lâm Miếu Miếu, anh chẳng phải là luyện không hai năm?

Tông Chính buồn bực, Lâm Miếu Miếu cảm thấy buồn bực hơn, chuyện này bị cảm giác bức bách trả nợ, thật không rõ tư vị, giống như đỉnh đầu treo một thanh kiếm.

“Anh muốn tôi bù đắp cho anh như thế nào?” Lâm Miếu Miếu cân nhắc hỏi, cô không nghĩ ra mình phải bù đắp như thế nào, dứt khoát đem vấn đề trả lại cho Tông Chính, có lẽ hẳn ta sẽ dùng công phu ngoạn mục từ mất, nhưng ai bảo hẳn ta là người bị hại chứ.

Cô đánh hôn mê Tông Chính, chụp cảnh giường chiếu của Tông Chính, còn chuyển cho tòa soạn.....vừa còn phản xạ có điều kiện đánh vào bộ vị trọng yếu của người ta.

Lâm Miếu Miếu bỗng nhiên cảm thấy, khoản nợ này hình như không trả xong được.

“Chuyện bù đắp, tôi sẽ suy nghĩ kỹ càng! Sáng ngày mai tôi sẽ gọi điện thoại cho cô đi cục dân chính.” Tông Chính chăm chú nhìn cô cười càng lạnh lẽo, Lâm Miếu Miếu bị Tông Chính cười đến nổi trong lòng hoảng sợ, âm thầm suy nghĩ, tuy là muốn bù đắp cho đối phương, nhưng nếu như đối phương làm ra những chuyện quá đáng....., Lâm Miếu Miếu trong lòng vững tâm hơn, binh đến thì tướng ngăn, nước đến thì đất chặn, đến lúc đó sẽ giải quyết.

Tông Chính và Lâm Miếu Miếu cùng nhau quay lại phòng tiệc, Diệp Ninh kinh ngạc hỏi: “Hai người đã từng gặp mặt?”

Về mặt Tông Chính nhìn qua rất bình thường, còn về mặt Lâm Miếu Miếu không hề hững như bình thường nữa, nhìn qua hơi ngẩn ngơ, Diệp Ninh cũng không xác định hai người rút cuộc ở cạnh nhau như thế nào.

“Tôi đưa em về trước.” Tông Chính đưa tay cầm lấy cánh tay của Lâm Miếu Miếu đi về phía cửa chính.

Lâm Miếu Miếu nói với Diệp Ninh: “Vậy tôi đi trước.”

“Hả, được!” Diệp Ninh có điểm mờ mịt, tiến triển này hơi mau phải không? Hơn nữa bữa tiệc mới bắt đầu một lúc mà.

Tông Chính hừ lạnh một tiếng, dùng sức hất cánh tay của Lâm Miếu Miếu, hai người đi vào trong thang máy, hai cái bóng theo bên Tông Chính cũng theo sau tiến vào, lặng lẽ đứng ở một góc, thang máy thẳng đến bãi đỗ xe ngầm, ra khỏi thang máy, Lâm Miếu Miếu bị gió lạnh thổi qua, mới nhớ ra áo khoác của mình vẫn để ở bên trên.

“Anh chờ một chút, áo khoác của tôi bỏ quên ở trên.” Lâm Miếu Miếu xoay người chuẩn bị bước vào thang máy, Tông Chính liếc nhìn Lâm Miếu Miếu, cởi áo vét tây trang xuống, choàng lên trên vai của cô.

“Tôi đi lấy cùng cô.” Sắc mặt Tông Chính không dự đoán được, giọng điệu cũng không tốt lắm.

“Không cần đâu, tôi tự mình đi lấy!”

Tông Chính hừ lạnh một tiếng, một chân bước vào trong thang máy. Lâm Miếu Miếu hai tay kéo hai mép áo khoác, đem bản thân bọc lại, áo vét của Tông Chính rất lớn, vẫn còn mang theo nhiệt độ cơ thể và mùi nước hoa nhàn nhạt của anh, Lâm Miếu Miếu nhìn bóng của Tông Chính trên cửa thang máy, hai lần gặp nhau, thái độ của anh rất tồi tệ, nhưng trên một phương diện nào đó lại rất săn sóc, mỗi lần anh đều choàng áo khoác cho cô.

“Hai năm này cô đều ở nước ngoài?”

“Đúng vậy.”

Sắc mặt Tông Chính u ám hẳn, vừa nghĩ đến bản thân mình ngu ngốc dường như ở Z thị tìm hai năm, thì hận đến ngứa cả răng, khó trách anh lật tung cả Z thị cũng không tìm được cô ta, được lắm, hãm hại anh xong lại trốn ra nước ngoài.

Lâm Miểu Miểu bị ánh mắt lạnh băng của Tông Chính lảng đi một hồi lâu, sắc mặt không thay đổi chăm chú nhìn cửa thang máy, trong lòng cô buồn bực, lại có chỗ nào đắc tội với hắn?

Diệp Ninh nhìn thấy hai người vừa đi quay trở lại, ngạc nhiên hỏi: “Thế nào vừa đi đã quay lại?”

Lâm Miểu Miểu khom lưng cầm lấy áo khoác trên lưng ghế: “Áo khoác quên cầm về.”

Diệp Ninh đưa mắt nhìn theo hai người rời đi, mỉm cười, hai người dường như ở cạnh nhau cũng không tồi, Diệp Ninh gọi điện thoại cho Lâm Thế Quân, đem sự việc buổi tối báo lại hết.

Lâm Miểu Miểu trả tây trang của Tông Chính cho anh, mặc áo khoác của mình lên, Tông Chính xị mặt, nhận lấy áo khoác của mình, anh nghiêng đầu nhìn thoáng qua Lâm Miểu Miểu, cũng vừa lúc mặc tây trang của anh thuận mắt một chút.

Áo khoác mang theo hơi ấm, còn vương lại một ít hương hoa mai nhàn nhạt, Tông Chính nắm áo khoác của chính mình, bỗng nhiên hốt hoảng, anh hự nào mới đem áo khoác của mình cho cô ta? Tâm trạng của anh càng trở nên xấu hơn. Vốn Lâm Miểu Miểu còn muốn nói một tiếng cảm ơn với Tông Chính, nhưng vừa nhìn Tông Chính mây đen dồn đến, đáng vẻ tức giận ngợp trời, lập tức ngậm miệng, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Nam nữ chính gặp mặt, nam chính lại bị hãm hại

~[Vẫy chiếc khăn tay nhỏ]

Ra sức trên một sân khấu kịch nhỏ, xin tung hoa, xin vỗ về!

Sân khấu kịch nhỏ

Rất lâu sau khi hai người kết hôn, bỗng nhiên nói đến cảnh tượng lần đầu gặp mặt.

Tông Chính: “Lần đầu gặp mặt, em có nhận xét gì về anh?”

Lâm Miểu Miểu cẩn thận nhìn anh một cái, cố gắng nhớ lại chi tiết.

Tính tình không tốt! Nói như vậy sẽ nổi khùng không?

Quá ngạo mạn! Như vậy hình như cũng không đến mức đó!

.....

Lâm Miểu Miểu trầm tư hơn mười giây, mắt sáng lên: “Anh rất sắc sảo!”

Tông Chính tán thành suy nghĩ nặn mãi mới ra của Lâm Miểu Miểu: “Sắc sảo như thế nào?”

“Choàng áo khoác cho em.”

“A.....” Tông Chính thử nhớ lại, hình như nhớ được chi tiết này, anh vuốt cằm nghĩ, anh trước đây đâu phải người sắc sảo như vậy nhỉ, chẳng lẽ ngay lúc đó anh đã coi trọng Lâm Miểu Miểu, vì vậy nhận định cô là người phụ nữ của mình, do đó mới choàng áo khoác cho cô?

Tông Chính tranh thủ bày tỏ: “Bà xã, thì ra anh lần đầu tiên gặp em, đã yêu em rồi!”

Lâm Miểu Miểu ngờ vực nhìn anh.

Tông Chính hắng giọng một tiếng, đưa ra minh chứng hùng hồn, “Em cảm thấy anh sẽ choàng áo khoác ột người phụ nữ xa lạ?”

Lâm Miểu Miểu bất động không nhúc nhích, như cũ nghi ngờ nhìn anh.

Tông Chính tức khắc thẹn quá hóa giận: “Em vậy là cái ánh mắt gì! Thật là thiếu điều để nói!”

.....

9. Chương 9: Bù Đắp Như Thế Nào

Sinh ra ở gia đình hào môn thế gia, vừa ra đời đã đón nhận vô số ánh hào quang, lịch sử gia tộc vinh hiển, làm cho cuộc đời Tông Chính, ngay từ khi còn nhỏ đã được lập kế hoạch hoàn mỹ, mà Tông Chính cũng thỏa mãn sự kì vọng của mọi người đối với anh.

Tuổi trẻ đầy hứa hẹn!

Thanh niên tài俊!

Người lãnh đạo sau này của xí nghiệp Tông thị!

Đó là ấn tượng của mọi người đối với Tông Chính, mà bản thân Tông Chính cũng cho là như vậy, năm đó Tông Chính bước vào tập đoàn Tông thị, nghênh ngang đắc ý, thật có lý tưởng hào hùng “đáng vẻ oai phong, vắn khấn và quạt lông(1), đàm tiếu chuyện thế gian, cánh buồm mái chèo tan như bọt nước”.

Rất nhiều người nói, trên đường đời không thể nào luôn thuận buồm xuôi gió.

Tông Chính đối với suy nghĩ này xị mũi khinh thường, nhưng vào lúc anh khí thế hùng hực nhất, trước là thất tình, hơn nữa năm ngay sau đó hai nhà Tông Lâm, vì một hạng mục tổn kém vài tỷ, buộc anh kết hôn, cho dù Tông Chính từ trong nội tâm bài xích cuộc hôn nhân này, nhưng anh hiểu rõ, liên hôn là tình thế nhất định.

Trải qua việc thất tình, lại đến chuyện không thể tự mình quyết định, lúc Tông Chính 22 tuổi rút cục cũng hiểu rõ, thì ra trên đường đời quả thực không thể luôn thuận buồm xuôi gió, cho dù là thiên chi kiêu tử.

Tiếp đó là đối thủ cạnh tranh, cố tình tung ra cảnh “giường chiếu” của Lâm Tư cùng một người đàn ông, Tông Chính bị cái mũ xanh này nện cho trở tay không kịp, ngay sau đó Lâm Tư tự sát, sau nữa Tông Chính lại bị Lâm Miểu Miểu báo thù nhằm hung hãn hãm hại một phen.

Ngày đó hai năm trước, lúc Tông Chính ở trong phòng khách sạn tỉnh lại, Lâm Miểu Miểu đã dời khỏi, mà anh cả người chỉ còn độc cái quần lót, ngày sáng hôm sau anh nhận được một cuộc điện thoại, điện thoại đến từ tòa tạp chí XX.

Tòa tạp chí XX là sản nghiệp bên dưới thuộc Tông thị, trong hòm thư công cộng của tòa tạp chí, mấy tiếng trước nhận được một e-mail, trong văn kiện đính kèm là cảnh “giường chiếu” của Tông Chính.

Trong nháy mắt Tông Chính nhìn thấy ảnh chụp, mồ hôi lạnh chảy xuống! Là anh quá mức tự phụ, anh từ trước đến nay chưa từng nghĩ ở địa bàn Z thị, lại có người dám lập kế với anh! Lâm Tư mới bị người ta tung cảnh “giường chiếu”, không lâu sau, nếu như anh cũng bị tung cảnh “giường chiếu”, Tông Chính đã có thể đoán được, cuộc đời của anh có lẽ đem triệt để suy bại làm trò cười cho toàn bộ Z thị.

Tông Chính lấy tốc độ sấm sét làm cho sự việc lắng xuống, chỉ có hai người biết, ngay cả cha của anh Tông Nam Sơn cũng không hề hay biết, mà người biết được sự việc cũng đều bị đưa ra nước ngoài, quãng thời gian đó, Tông Chính đối với Lâm Miểu Miểu quả thực hận muốn điên, ý nghĩ giết Lâm Miểu Miểu cũng có! Không! Giết Lâm Miểu Miểu cũng không giải được hận!

Hai năm! Hai năm! Anh tìm Lâm Miểu Miểu hai năm! Chưa bao giờ nghĩ buông tha!

Hôm nay người phụ nữ ấy cuối cùng cũng xuất hiện, với thân phận con gái riêng của Lâm gia, đứng ở trước mặt anh, là đối tượng kết hôn của anh, được lắm!

Tông Chính cho rằng lúc mình tìm được Lâm Miểu Miểu, sẽ hận không thể bóp chết đối phương, sau khi chờ thật sự nhìn thấy Lâm Miểu Miểu, tâm tình của anh rất phức tạp, anh nghĩ đến Lâm Miểu Miểu hai năm, ngày nghĩ đêm nghĩ, Lâm Miểu Miểu chỉ xuất hiện ở trong sinh mệnh anh một lần, nhưng trong hai năm sau đó, lấy cách thức hết sức khác biệt trú ngụ vào trong lòng anh, cảm giác của Tông Chính đối với

Lâm Miếu Miếu, cũng từ “hứng thú” ban đầu chuyển sang “hận muốn điên”, lại đến cực kì khó hiểu như bây giờ.

Mặc dù đã qua nửa tiếng đồng hồ gặp được Lâm Miếu Miếu, tâm trạng của Tông Chính vẫn như cũ không có hồi phục hoàn toàn, nhưng vẻ mặt lạnh lùng càng lộ ra.

“Anh xác định ngày mai sẽ kết hôn với tôi?” Lâm Miếu Miếu nhìn không được hỏi, chuyển biến này quá mức đột ngột, hoàn toàn làm xáo trộn kế hoạch của cô, thậm chí làm đảo lộn cuộc đời của cô.

Tông Chính hừ lạnh một tiếng, trong lòng đột nhiên dấy lên một cơn giận vô cớ, “Lỗi tai của cô điếc hay sao?”

Lâm Miếu Miếu nhấp môi nhắc nhở chính mình, không chú ý đến thái độ của anh ta!

Trong xe yên tĩnh một phút, giọng nói của Lâm Miếu Miếu lần nữa vang lên, “Tôi chỉ là hơi bất ngờ, tôi nghe nói trước đây thái độ của anh đối với hôn nhân dường như....., tôi hi vọng anh có thể suy nghĩ thật trọng.....”

Tông Chính cười nhạo một tiếng, giọng nói mang theo châm biếm nồng đậm, “Lâm Miếu Miếu, là Lâm gia các người vội vàng muốn liên hôn, hôm nay cô đến nơi này không phải là muốn gặp tôi sao? Thế nào? Bây giờ lại hối hận rồi? Hay là đang chơi trò lạt mềm buộc chặt?”

Lâm Miếu Miếu xác thực là vì liên hôn mà quay về, chẳng qua khi biết rõ đối tượng kết hôn là Tông Chính, trong lòng cô luôn nhận định liên hôn không có khả năng thành công, kết quả sự tình vượt khỏi dự liệu của cô, trong lúc nhất thời có phần mờ mịt.

“Tôi....., chỉ là hơi bất ngờ.....”

Tông Chính lạnh lùng cắt ngang lời của cô, “Cho dù không phải cô, tôi cũng phải kết hôn, có gì bất ngờ cơ chứ.”

Lâm Miếu Miếu trầm mặc, bên trong xe một lần nữa yên tĩnh lại.

Tông Chính nghiêng đầu nhìn thoáng qua Lâm Miếu Miếu, giận giữ trong lòng càng lớn, “Câm rồi hay sao, nói đi!”

“Hả?” Lâm Miếu Miếu giật mình, cô không có lời muốn nói, nhưng sắc mặt Tông Chính cực kì khó coi....., Lâm Miếu Miếu vắt óc suy nghĩ một lúc, mới hỏi: “Những bức ảnh kia.....”

Lời còn chưa nói xong, sắc mặt Tông Chính càng khó coi hơn, Lâm Miếu Miếu ngoan ngoãn ngậm miệng, cách một phút, Tông Chính mới nghiêng răng nghiêng lợi quăng ra lời nói dữ tợn: “Thật muốn giết chết cô.”

Lâm Miếu Miếu im lặng, nỗ lực giảm bớt cảm giác tồn tại của chính mình, cô hết sức hiểu tâm trạng của đối phương.

Sau khi Tông Chính đưa Lâm Miếu Miếu đến căn biệt thự sống tạm thời, liền dời khỏi, qua một lúc, Lâm Miếu Miếu nhận được điện thoại của Lâm Thế Quân, hướng cô xác nhận thông tin kết hôn.

“Chúng ta là muốn đính hôn trước, chỉ có điều Tông gia muốn mau chóng đám cưới, nếu con đồng ý.....”

“Tôi không vấn đề gì.” Trên đường trở về Lâm Miếu Miếu đã nghĩ thông suốt, cuộc hôn nhân này vốn là giao dịch, nếu cô không thể từ chối nó, vậy kết hôn sớm một chút, sớm ly hôn..... có điều là động tác của Tông Chính cũng rất nhanh.

Việc kết hôn đã định, Lâm Miếu Miếu cũng không vì kết hôn, tâm trạng lên xuống bồn chồn, kết hôn với cô mà nói, chỉ là một cuộc giao dịch kỳ hạn một năm, dễ dàng nhìn thấy, Tông gia không biết nội dung cuộc trao đổi giữa Lâm Miếu Miếu và Lâm gia, về phần sau này có thể làm hại tới ai không, Lâm Miếu Miếu cho rằng, kết hôn vốn dĩ chính là một cuộc mua bán, mọi người trong lòng hiểu rõ, Tông Chính lấy cô bất quá là vì cô xuất hiện đúng lúc.

Sau khi về nhà không lâu, Lâm Miếu Miếu nhận được điện thoại của Mã Chân.

Trong điện thoại Mã Chân hỏi thăm cô bao giờ quay lại nước Y, lúc Lâm Miếu Miếu dời khỏi nước Y, cảm thấy tính khả thi của cuộc hôn nhân cũng không lớn, chỉ xin Phác Hồng Hi mười ngày nghỉ, vậy mà sự việc

phát sinh chuyển biến bất ngờ, cho dù đây là một cuộc giao dịch, cô chỉ ít cũng phải ở lại Trung Quốc trên một hai tháng, rồi tìm cơ quay về nước Y, sau đó kéo dài đến hết kỳ hạn một năm.

“Chắc là phải hai tháng nữa.”

Mễ Chân sợ hãi kêu lên: “Two months? Nina, cậu có đúng gặp phải chuyện rắc rối hay không? Let me help you!”

Trước đây nửa thế kỷ ông của Mễ Chân, từ Trung Quốc di cư sang nước Y, những năm sau đó, lúc ở nhà đều yêu cầu mỗi thành viên của Mễ gia phải cố gắng nói tiếng Trung, tiếng Trung của Mễ Chân tự nhiên rất lưu loát, nhưng cậu ta chỉ biết nói, cũng không biết viết, miễn cưỡng xem hiểu một ít Trung văn, lúc Mễ Chân và Lâm Miểu Miểu ở cùng một chỗ, đối thoại của hai người thường xen lẫn tiếng Trung và tiếng Anh.

Khi Lâm Miểu Miểu quay về Trung Quốc, chỉ nói quay về giải quyết một số việc, cũng không có nói cụ thể chuyện gì, mà cuộc hôn nhân thương nghiệp kỳ hạn một năm, Lâm Miểu Miểu cũng không nói cho bất kì ai, thứ nhất bản thân cô không coi trọng nhiều chuyện này, thứ hai cô không muốn để người khác lo lắng.

Sáng hôm sau, Lâm Miểu Miểu lục các loại giấy tờ chứng nhận của mình, chờ điện thoại của Tông Chính, thẳng đến gần 12 giờ trưa, cũng không nhận được điện thoại của Tông Chính, Lâm Miểu Miểu do dự một chút, gọi một cuộc điện thoại cho Tông Chính.

“Cô có chuyện gì?” Âm thanh của Tông Chính từ đầu bên kia điện thoại truyền đến, lạnh nhạt xa cách, cho dù cách điện thoại cũng có thể nghe ra sự ngạo mạn của người ngồi tít trên cao từ trong giọng nói của anh.

Lâm Miểu Miểu không nói gì, người này tối hôm qua không phải nói với cô, sáng hôm sau đi cục dân chính đăng kí hay sao? Chẳng lẽ là cô nghe lầm?”

“Chúng ta....., lúc nào đi đăng kí?” Lâm Miểu Miểu hỏi.

“A....., đăng kí hả, quên không nói với cô, ngày kia là ngày tốt, tôi còn có việc!” Tông Chính gác điện thoại, nhìn thoáng qua lịch, khéo môi giấu cột hạ xuống, ngày kia mùng một tháng tư, ngày cá tháng tư, đúng là thích hợp cho anh và Lâm Miểu Miểu kết hôn.

Tông Chính một tay đặt ở trên bàn làm việc, ngấm ngấm điện thoại, liên tục cười lạnh, trong hai năm trước kia không tìm được Lâm Miểu Miểu, anh thậm chí tìm đến Lâm Miểu Miểu trả thù, đợi đến khi thật sự tìm được Lâm Miểu Miểu, Tông Chính phát hiện, thủ đoạn báo thù mình nghĩ được cực kì nghèo nàn, cả bộ não của anh chỉ có cường bức đối phương, lúc trước không phải Lâm Miểu Miểu cũng thông qua cửa, lừa anh đến khách sạn sao? Đến như vậy cũng không đủ, anh và Lâm Miểu Miểu kết hôn, vốn sẽ phát sinh loại quan hệ này.

Tông Chính đứng ở trên tòa cao ốc 50 tầng, từ cửa sổ sát đất ngấm nhìn toàn bộ Z thị, đây là cảnh anh nhìn rất nhiều năm, nhưng hôm nay nhìn đến, lại có phần xao động và sốt ruột, tất cả đều bởi vì thành phố này có một người phụ nữ tên Lâm Miểu Miểu.

Trong sắc trời mây đen phủ đầy, một trận mưa xuân được ủ đã lâu, từ trên ấy vạn thước Anh(2), vẩy xuống khắp nơi, cả thành phố đều bao phủ trong hơi nước của mưa bụi, Tông Chính chăm chú nhìn mưa ngoài cửa sổ, chỉ cần vừa nghĩ đến Lâm Miểu Miểu cùng ở trong thành phố này, xao động trong lòng anh đã giống như măng xuân sau mưa rào, điên cuồng mà sinh trưởng.

Hai ngày liên tiếp, Tông Chính đều kiểm chế bản thân không được nghĩ đến Lâm Miểu Miểu, không liên lạc với Lâm Miểu Miểu, tốt hơn hết đợi cô ta chủ động liên lạc, kết quả hai ngày trôi qua, Tông Chính gần như trừng xuyên thủng điện thoại, Lâm Miểu Miểu một cú điện thoại cũng không gọi đến, nếu không phải anh trong lúc “tình cờ” đi qua nhà Lâm Miểu Miểu, nhìn thấy ánh đèn trong phòng, Tông Chính còn tưởng rằng Lâm Miểu Miểu lại lần nữa bỏ trốn.

Buổi sáng ngày 1 tháng 4, Tông Chính rời giường rất sớm, mặc quần áo, rửa mặt, cạo râu....., Tông Chính nhìn bản thân mình trong gương lộ ra nụ cười lạnh khốc.

Lâm Miểu Miểu mặc một bộ quần áo thoải mái, lưng đeo túi hai quai, từ trong cửa chính đi ra, cô đem nửa mái tóc dài kẹp ở sau tai, mặt mộc ngược lên(3), nhìn qua hơi giống cô gái trẻ non nớt.

Tông Chính cúi đầu nhìn quần áo trên người mình, tây trang thủ công màu xám thẫm, lại nhìn quần áo mũ len của Lâm Miểu Miểu, tức khắc giận giữ vô cớ, “Này, Lâm Miểu Miểu, cô sẽ mặc thành như vậy theo tôi đi đăng kí?”

“Đúng vậy.” Lâm Miểu Miểu khó hiểu liếc nhìn Tông Chính, xét thấy tất cả mọi hành vi của cô trước đây, thái độ ác liệt của Tông Chính, Lâm Miểu Miểu hết sức tỉnh ngộ.

—Anh ta giận thì mặc kệ anh ta giận.

Tông Chính mặt u ám, trong lòng anh cũng không có chú trọng bao nhiêu việc đi cục dân chính đăng kí, nhưng một mặt thái độ không quan trọng này của Lâm Miểu Miểu, đã khiến tâm trạng của Tông Chính tồi tệ đi, lại vừa nghĩ đến hai ngày liên tục, Lâm Miểu Miểu cũng không chủ động liên lạc với anh, tâm trạng Tông Chính càng xấu thêm mấy phần nữa.

Tông Chính u ám bất định nhìn chằm chằm Lâm Miểu Miểu, một lúc lâu mới cứng nhắc hướng về phía cô bỏ lại hai chữ: “Lên xe!”

Chú thích:

- (1) : vắn khắn và quạt lông (tả Khổng Minh trong Tam Quốc Diễn Nghĩa)
- (2) : đơn vị đo độ dài của Anh và Mỹ, 1 thước Anh bằng 12 tấc Anh, bằng 0.3048m, 0.9144 thước
- (3) : tích về em gái của Dương Quý Phi thời Đường là phu nhân nước Quắc thường không trang điểm để lên triều gặp thiên tử.

10. Chương 10: Lĩnh Chứng

Tông Chính u ám bất định nhìn chằm chằm Lâm Miểu Miểu, một lúc lâu mới cứng nhắc hướng về phía cô bỏ lại hai chữ: “Lên xe!” Lời anh vừa phun ra tựa như hai tảng băng, Lâm Miểu Miểu nghĩ thầm, nếu không muốn chờ cô cùng đi, cô có thể bắt tắc xi.

Lâm Miểu Miểu lướt nhìn Tông Chính, trong đôi mắt của Tông Chính sắc bén chớp nháy, như lưỡi dao sắc rút ra khỏi vỏ, Lâm Miểu Miểu nhanh chóng đưa ra quyết định, vậy thì cứ lên xe đã, không nên đụng chạm đến anh ta trước.

Sau khi hai người đến cục dân chính, một phụ nữ trung niên đeo kính từ phía sau bàn làm việc ngẩng đầu, nhìn hai người, hỏi Lâm Miểu Miểu: “20 tuổi mới có thể kết hôn, đủ 20 tuổi rồi sao?”

“Đủ rồi.” Lâm Miểu Miểu bình tĩnh trả lời, thực ra cô còn hơn hai tháng nữa mới chính thức tròn 20.

Người phụ nữ trung niên cũng không tỉ mỉ đối chiếu tính toán thời gian, thấy Lâm Miểu Miểu bình tĩnh ung dung như vậy liền bỏ qua những chi tiết này, lại nhìn thoáng qua Tông Chính vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, hoài nghi hướng về phía Lâm Miểu Miểu hỏi thăm: “Cha mẹ đều biết cả chứ? Bản thân đã nghĩ kỹ chưa?”

Sắc mặt Tông Chính đen hơn một phần, sốt ruột gõ gõ bàn: “Làm nhanh lên!”

Người phụ nữ trung niên đang muốn nổi giận, vừa ngẩng đầu đã nhận được ánh mắt lạnh lẽo ngạo mạn của Tông Chính, chuyển tầm mắt lại nhìn thấy hai người đàn ông vạm vỡ mặc âu phục màu đen cùng đi vào theo Tông Chính Lâm Miểu Miểu, người phụ nữ trung niên đem lời nói đến bên miệng vừa nén lại nuốt trở về, trong lòng nói thầm mấy người này không phải xã hội đen chứ? Người phụ nữ trung niên lập tức cho Lâm Miểu Miểu một xấp bản khai này nọ.

Lúc hai người ngồi xuống chụp ảnh, người phụ trách chụp ảnh không có cách nào ngẩng đầu từ trước ống kính: “Chàng trai, cậu rút cuộc là đến kết hôn, hay đến tìm xui xẻo? Cô gái, cười lên...”

Lâm Miếu Miếu phối hợp nở một nụ cười, người chụp ảnh cúi đầu nhìn vào ống kính, mấy giây sau, lại lần nữa ngẩng đầu lên, giọng nói bất đắc dĩ: “Chàng trai, cười một cái.”

Lâm Miếu Miếu quay đầu nhìn sắc mặt Tông Chính càng u ám hơn: “Cứ chụp như vậy đi.”

Sau khi làm xong tất cả thủ tục, Lâm Miếu Miếu đưa giấy đăng ký kết hôn thuộc về Tông Chính cho anh, Tông Chính nay cả xem cũng lười, bực mình nói: “Cô giữ lấy đi.”

Hai người ra khỏi cục dân chính, Tông Chính nâng cổ tay nhìn thời gian, mới hắt nhẹ hàm dưới lạnh nhạt nói với Lâm Miếu Miếu: “Tôi còn phải đến công ty, không rảnh đưa cô về, nhà của tôi ở số 7 hoa viên Thế Kỷ, buổi tối tôi muốn trông thấy cô ở trong nhà.”

Lâm Miếu Miếu nhàn nhạt “Ờ” một tiếng, nhét giấy đăng ký kết hôn vào trong ba lô.

Tông Chính lấy xe xong, nhìn thấy Lâm Miếu Miếu đang đợi tắc xi ở bên đường, anh hạ cửa sổ xe xuống, chậm chậm đi qua bên người Lâm Miếu Miếu, Lâm Miếu Miếu đứng nguyên tại chỗ nhìn Tông Chính, xe của Tông Chính chạy rất chậm rất chậm, về mặt càng sa sầm, gần như cùng lúc lướt qua vai Lâm Miếu Miếu, anh lại giẫm mạnh chân ga, Lâm Miếu Miếu bị phát một thân bụi bặm, vội vàng lùi về sau mấy bước.

Lâm Miếu Miếu nhú mày, nhìn chằm chằm bóng xe đã đi xa, anh ta cố ý lái xe đến bên người cô, chính vì hắt bụi cho cô?

Kính chiếu hậu của Tông Chính đã không nhìn thấy bóng dáng Lâm Miếu Miếu, anh mang khuôn mặt âm trầm đến công ty, ngồi một lúc cơn giận còn sót lại như cũ vẫn không tiêu tan, mãi cho đến khi gọi điện thoại cho luật sư, tâm trạng cuối cùng có chuyển biến tốt.

Tông Chính vừa mới dừng ở bàn làm việc chưa đến nửa tiếng đồng hồ, Tông Nam Sơn đã gõ cửa bước vào: “Hôm nay không phải con cùng Lâm Miếu Miếu đi đăng ký sao, thế nào lại đến công ty?”

Tông Chính ngẩng đầu, không thèm quan tâm đáp: “Đã đăng ký xong rồi.”

Giọng nói của Tông Nam Sơn mang theo trách cứ: “Công việc tuy rằng quan trọng, nhưng chuyện kết hôn lớn như vậy, con cũng không coi trọng.”

Tông Chính khuôn mặt lạnh lùng, không lên tiếng.

“Mấy ngày này, con không cần đến công ty, ở nhà cùng Lâm Miếu Miếu đi.” Tông Nam Sơn ôn tồn nói.

Tông Chính không hề do dự cự tuyệt: “Có một hạng mục đang đến thời điểm mấu chốt, con phải đích thân giám sát.”

“Vậy hôn lễ và tuần trăng mật thì sao? Con dự tính làm lúc nào?”

“Không vội.” Tông Chính thuận miệng qua quýt.

Tông Nam Sơn theo dõi Tông Chính nhìn vài lần, “Ngay từ đầu con đã không đồng ý gặp Lâm Miếu Miếu, bỗng nhiên lại nhất định phải cùng con bé kết hôn, bây giờ kết hôn cũng kết hôn rồi, tóm lại con tính thế nào, hôn nhân không phải trò đùa!”

Tông Chính hừ nhẹ một tiếng, “Cuộc hôn nhân này chẳng qua chỉ là một cuộc giao dịch mà thôi.”

Giọng nói của Tông Nam Sơn nghiêm khắc hẳn lên: “Giao dịch? Ta sớm nói với con, con đồng ý lấy Lâm Miếu Miếu hay không là tự mình quyết định, là ai nhất định đòi cưới Lâm Miếu Miếu? Bây giờ kết hôn cũng kết hôn rồi, lại oán giận có ích lợi gì?”

Tông Nam Sơn nhìn con trai mình, chân thành sâu sắc nói: “Các con đã kết hôn, phải chung sống cho tốt, bà nội con muốn cháu trai muốn sắp điên rồi, ngày mai con và Lâm Miếu Miếu cùng về nhà ăn bữa cơm.”

“Trước khi kết hôn, chúng ta ngay cả mặt mũi con dâu mới cũng chưa từng thấy, Lâm Miếu Miếu tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, Tông Chính, con càng ngày càng chẳng ra sao.”

“Thật là không bớt lo lắng, còn cho rằng các con vừa ý nhau, nhất định muốn cưới Lâm Miếu Miếu.” Tông Nam Sơn trách mắng con trai xong, lại căn dặn vài câu: “Con lớn hơn Lâm Miếu Miếu 3 tuổi, cố gắng

nhường nhịn con bé một chút, nếu đã là vợ chồng, phải bao dung lẫn nhau, gia hòa mới có thể vạn sự hưng.....”

Sắc mặt Tông Chính lập tức lộ ra vẻ không đồng ý.

“Con không thích nghe, ta đi trước đây.”

Đợi sau khi Tông Nam Sơn dời khỏi, ngón tay thon dài của Tông Chính nhịp nhàng gõ lên mặt bàn, trên mặt của anh hiện ra nụ cười nhạt. Mỗi hận của Tông Chính với Lâm Miểu Miểu có hai điều, điều thứ nhất Lâm Miểu Miểu thiếu chút nữa khiến anh mất hết danh dự, Tông Chính chỉ cần vừa nghĩ đến hậu quả cảnh “giường chiếu” của mình bị phơi bày, đã hận không thể nuốt sống Lâm Miểu Miểu.

Điều thứ hai, Tông Chính luôn từ chối thừa nhận rằng, anh coi trọng Lâm Miểu Miểu, nhưng Lâm Miểu Miểu lại tính kế anh....., điều trước sau trái ngược này, khiến cơn giận của anh như thủy triều cuộn trào dữ dội.

“Chúng sống hòa hợp.” Nhưng Tông Chính anh cho tới bây giờ chưa từng nghĩ vậy.

Anh cưới Lâm Miểu Miểu về nhà, chính là vì trả lại một mũi tên nhắm vào kẻ thù năm đó, chứ không phải vì cùng cô ta vui vẻ sống chung.

Gần đến buổi trưa, Lâm Thế Quần gọi điện cho Lâm Miểu Miểu, hỏi thăm việc đăng kí, chờ sau khi Lâm Miểu Miểu đưa ra câu trả lời xác nhận, Lâm Thế Quần yêu thương nở nụ cười, “Chuyện tiệc cưới, các con dự định khi nào tổ chức?”

Tiệc cưới? Lâm Miểu Miểu cho là lấy được giấy đăng kí thì xem như xong chuyện, Lâm Miểu Miểu chán chừ nói: “Tôi hỏi Tông Chính đã.”

“Vợ chồng son sau này phải bàn bạc, gia đình mới hòa thuận, buổi trưa cùng cha ăn cơm nhé?”

Lâm Miểu Miểu đối với tất cả mọi người ở Lâm gia đều không có thiện cảm gì, không hề do dự cự tuyệt, lý do còn có sẵn: “Tông Chính bảo tôi hôm nay chuyển đến nhà anh ta, tôi phải thu dọn đồ đạc một chút.”

Lâm Thế Quần đại khái cảm thấy thất vọng, nhưng cũng biết có một số việc không thể gấp gáp, bèn thay đổi chủ đề: “Cha mua xe cho con, làm quà tân hôn, cha sai người đưa đến hoa viên Thế Kỷ cho con.”

Lâm Miểu Miểu vốn định khước từ, nhưng vừa nghĩ bản thân thực sự cần một phương tiện thay đi bộ, huống hồ xe đã mua, liền nói lời cảm ơn với Lâm Thế Quần. Tâm trạng của Lâm Thế Quần dường như rất tốt, gọi mười phút, tiếng cười liên tục không ngừng.

“Tông Chính cái đứa trẻ này, mấy năm gần đây cha cũng thường tiếp xúc với nó, con người không tệ, Miểu Miểu, sau này chúng sống tốt với Tông Chính, bao dung lẫn nhau một tí.”

“Vâng.” Bởi vì áy náy, Lâm Miểu Miểu đối với thái độ tồi tệ của Tông Chính, vẫn luôn nhẫn nhịn, đủ bao dung rồi.

Lâm Thế Quần đang nói lại thở dài một tiếng: “Miểu Miểu của cha cũng kết hôn rồi, mẹ con biết, nhất định sẽ rất vui.”

Lâm Miểu Miểu trầm mặc, đối với mẹ của cô Lý Yên, Lâm Miểu Miểu chỉ biết được từ trong ảnh, đó là một người phụ nữ rất xinh đẹp, sau khi Cố Dung phát hiện ra sự tồn tại của Lý Yên, Lý Yên được Lâm Thế Quần bỏ lại ột khoản tiền, thắng thường đuổi đi, sau khi Lý Yên sinh Lâm Miểu Miểu xong, không đến một năm, đã vì tai nạn xe mà chết.

Lâm Miểu Miểu nghĩ, Lâm Thế Quần thật không phải căn bã bình thường.

Về phần Tông Chính, anh ta căn bã hay không, với cô không có quan hệ lớn lắm, chẳng qua bọn cô chỉ là một đôi vợ chồng trẻ trên danh nghĩa.

“Miểu Miểu, cha chúc con sau này hạnh phúc mỹ mãn.”

Hạnh phúc? Lâm Miểu Miểu nắm chặt điện thoại, tầm mắt xuyên qua bầu không khí hư vô không biết nhìn về nơi nào, một người cho dù ở trong mơ, cũng không biết nơi nào có hạnh phúc, cô còn có thể hạnh phúc sao?

Buổi trưa Lâm Miếu Miếu nhận được điện thoại của Tông Chính, giục cô đi hoa viên Thế Kỷ.

Cách không tới nửa tiếng đồng hồ, Tông Chính lại thúc giục điện thoại một lần, sau đó cứ mỗi lần cách nửa tiếng lại gọi điện đến thúc giục, Lâm Miếu Miếu chịu không nổi phiền phức này, đột nhiên nghĩ đến Đỗ Thiếu Khiêm, thảo nào hai người này là bạn tốt, đều phiền phức như nhau.

Đồ đạc của Lâm Miếu Miếu rất ít, đồ quan trọng chỉ có dụng cụ chụp ảnh cô đem về từ nước Ý, không đến một tiếng đồng hồ đã thu dọn xong, lúc cô kéo hành lý tới được hoa viên Thế Kỷ, mới hai giờ chiều, bảo vệ của hoa viên Thế Kỷ niềm nở dẫn Lâm Miếu Miếu đến cửa ngôi biệt thự của Tông Chính, còn thân thiết giúp cô ấn chuông cửa, nhưng ấn ba bốn lần, trong biệt thự cũng không có động tĩnh gì.

Lâm Miếu Miếu đành phải gọi điện cho Tông Chính, lại được thư kí của Tông Chính báo cho biết, Tông Chính đang họp, không có thời gian nghe điện thoại.

Lâm Miếu Miếu: “.....” Rõ ràng hơn mười phút trước, Tông Chính còn gọi điện thoại đến thúc giục.

“Cô à, có muốn đến phòng chờ nghỉ ngơi một lát không?”

“Không cần đâu.” Lâm Miếu Miếu lại nói lời cảm ơn với người bảo vệ, đợi sau khi bảo vệ dời khỏi, Lâm Miếu Miếu đứng ở cửa lặng lẽ quan sát cánh cửa sắt. Biệt thự ở hoa viên Thế Kỷ đều là phong cách kiến trúc Baroque⁽¹⁾, trang trí và điêu khắc lộng lẫy, chỗ nào cũng thế, trên cửa sắt trước mặt cô, đã có không ít những chi tiết chạm trổ và hoa văn cầu kì.

Đợi mười phút, Lâm Miếu Miếu lại gọi cho Tông Chính, như trước nhận điện thoại là thư kí họ Giang đó.

Giang Trạch đặt điện thoại xuống, trong lòng hiểu kì không thôi, ai không biết Tông Chính mấy năm này, bên cạnh không có một người phụ nữ nào, không biết cô Lâm này rốt cục là ai.

“Tiểu Giang, đưa phần văn kiện này cho Tông thiếu, Tông thiếu cần gấp.”

Giang Trạch lên tiếng, nhận văn kiện, đi đến phòng làm việc của Tông Chính: “Sếp Tông, đây là văn kiện luật sư Trần vừa đưa đến.”

Tông Chính nhận lấy văn kiện, thản nhiên như không hỏi: “Cô Lâm đó gọi đến mấy lần?”

“Tổng cộng hai lần, tôi đều nói với cô Lâm, sếp đang họp.”

“Nói gì không?”

Giang Trạch dè dặt trong lòng, trả lời: “Cô Lâm nói là tìm anh, tôi nói với cô ấy anh đang họp, cô ấy liền đã gác điện thoại.”

“Ồ, tôi biết rồi, cậu ra ngoài trước đi.”

Giang Trạch ngập ngừng hỏi: “Vậy điện thoại, còn để ở chỗ của tôi sao?”

“Ừ, trước cứ để ở chỗ cậu đi, nếu cô Lâm đó còn gọi đến, cứ nói như vậy với cô ấy.”

Chờ sau khi Giang Trạch dời khỏi phòng làm việc, Tông Chính mở túi văn kiện Giang Trạch đưa tới, lấy văn kiện bên trong ra, chờ khi nhìn thấy năm chữ lớn “ĐƠN THỎA THUẬN LY HÔN” ở đầu văn kiện, tâm trạng Tông Chính thoải mái không ít.

Tông Chính xem kỹ một lượt “ĐƠN THỎA THUẬN LY HÔN”, sau đó cười lạnh đặt bút vào sau chữ “nhà trai”, tiêu sái ký tên của chính mình lên.

Qua một tiếng đồng hồ, Tông Chính gọi Giang Trạch vào, dặn dò vài chuyện công việc, sau cùng lơ đãng hỏi: “Cô ấy có gọi điện không?”

Chú thích:

(1) : Kiến trúc Baroque là phong cách chủ đạo của thiết kế và kiến trúc Châu Âu thời kỳ Baroque, Ý bắt đầu vào cuối thế kỷ 17, tận dụng những ngôn ngữ của kiến trúc Phục hưng theo một cách thức mới mang tính chất hùng biện và phong cách sân khấu, được đặc trưng bởi sự chi tiết, tinh xảo của các bề mặt cong, các chi tiết chạm trổ, trang trí và màu sắc đặc trưng.

11. Chương 11: Trong Nhà Có Người

“Cô ấy có gọi không?”

Giang Trạch sững sốt, hồi lâu mới phản ứng lại: “Cô Lâm? Không có.”

Giang Trạch lúc đầu cho rằng cô Lâm này, là một người phụ nữ nào đó đang quấy rầy Tông Chính, bây giờ, Giang Trạch không xác định được.

Lại qua một tiếng đồng hồ, Tông Chính lần nữa gọi Giang Trạch vào, như trước sau khi căn dặn xong công việc, Tông Chính cúi đầu nhìn văn kiện trong tay, giống như vô ý hỏi: “Cô ấy có gọi không?”

“Không có.”

Giang Trạch ra khỏi phòng làm việc của Tông Chính, càng nghĩ càng cảm thấy không bình thường, đây rõ ràng giống như một đôi tình nhân đang giận dỗi nhau a, nhưng là, anh lại chưa bao giờ nghe nói qua cô Lâm này.

Đợi đến buổi tối trước khi tan ca, Giang Trạch trả lại điện thoại cho Tông Chính, Tông Chính vuốt ve di động, nhìn ba chữ “Lâm Miểu Miểu” hiển thị cuộc gọi đến trên điện thoại, trong lòng cười lạnh, buổi sáng anh cho chị Chu quản gia của mình tạm nghỉ, lại gọi Lâm Miểu Miểu đến hoa viên Thế Kỷ, để cô ta không vào được, hiện tại có lẽ Lâm Miểu Miểu đang ngốc nghếch đợi anh ở cửa đi? Cũng để cho cô ta ném thử mùi vị tìm không được người!

Tông Chính mặc sức tưởng tượng tâm trạng rất tốt, anh nâng cổ tay nhìn đồng hồ, bây giờ vẫn chưa thể quay về, đợi đến mười một mười hai giờ đêm, anh mới trở về đón nhận Lâm Miểu Miểu cô đơn không nơi nương tựa.

Tông Chính vừa vào “Mộ Sắc Sâm Lâm”, đã nhìn thấy Đỗ Thiếu Khiêm uể oải ngồi ở trên ghế sofa uống rượu một mình.

“Tại sao hôm nay không đi tìm cô em mới của cậu?” Tông Chính cười nhạo hỏi.

“Tìm P, người không biết đi đường nào, đợi công toi mấy ngày, bóng quỷ cũng không thấy.” Đỗ Thiếu Khiêm nhìn Tông Chính, nghĩ thầm, chuyện gặp được Lâm Miểu Miểu, hay là không cần nói cho Tông Chính, người cũng đã không thấy rồi.

Tông Chính không khách khí chế giễu: “Cậu không phải nói là không có người phụ nữ nào không theo đuổi được sao?”

Tiếng tăm của công tử Đỗ Thiếu Khiêm vô cùng vang dội, hẳn muốn theo đuổi một người phụ nữ, rất ít phụ nữ có thể kháng cự lại sự tấn công của Đỗ Thiếu Khiêm.

“Ít nhất cho tôi một người phụ nữ chứ? Người còn tìm không thấy, tôi đi đâu để theo đuổi.” Đỗ Thiếu Khiêm thở dài, hồi hận không thôi, ngày đó đáng ra nên mặt dày xin bằng được số điện thoại của Lâm Miểu Miểu.

Cố Khải nhấp ngụm rượu, không có ý tốt an ủi hai câu: “Trời đất nơi nào không có cỏ thơm, nghĩ thoáng đi, cậu xem người phụ nữ Tông Chính muốn tìm, không phải tìm hai năm vẫn không tìm được hay sao?”

“Ai nói với cậu, tôi không tìm được?” Tông Chính khinh thường liếc xéo Cố Khải.

“Cậu tìm được Lâm Miểu Miểu rồi?” Đỗ Thiếu Khiêm bất thành linh từ sofa nhảy dựng lên, chén rượu thiếu chút nữa cũng bị đánh đổ.

Tông Chính thong dong gác hai chân, “Đương nhiên!”

“Cô ấy ở đâu?” Đỗ Thiếu Khiêm gấp gấp nhìn về phía Tông Chính.

“Nhà tôi!”

Tông Chính bỗng đứng phản ứng lại, trừng Đỗ Thiếu Khiêm: “Tại sao cậu biết cô ấy tên là Lâm Miểu Miểu?”

Đỗ Thiếu Khiêm: “.....”

Chờ Đỗ Thiếu Khiêm đem chuyện mình tình cờ gặp Lâm Miểu Miểu ở Trường Nguyệt Loan, nói ra xong, đầu tiên Cố Khải thể hiện sự khinh thường: “Không có nhân tính, thấy sắc quên bạn!”

Tông Chính sảng giọng nhìn chằm chằm Đỗ Thiếu Khiêm: “Cô ấy bây giờ đã là vợ của tôi, vợ bạn không thể đoạt! Tốt nhất dập tắt ý định này đi!”

“Mẹ kiếp! Cô ấy lúc nào thì trở thành vợ cậu?” Đỗ Thiếu Khiêm hoảng sợ kêu lên, mới có công phu mấy ngày hả!

“Chẳng phải mới đây cậu còn muốn làm đám hỏi với Lâm gia à?” Đỗ Thiếu Khiêm chợt tỉnh lại, “Mẹ kiếp! Sẽ không khéo như vậy chứ? Lâm Miểu Miểu là con gái riêng của Lâm gia?”

Tông Chính thanh thoi dựa trên ghế sofa, hết sức bình tĩnh thoải mái giải đáp: “Thì cứ khéo như vậy đó!”

“Kia....., kia cũng không thể nhanh như thế đã thành vợ cậu chứ?”

“Sáng hôm nay, chúng tôi mới nhận giấy đăng kí,” Tông Chính híp mắt lại nhìn Đỗ Thiếu Khiêm, ngữ khí mang theo ý cảnh cáo: “Những ý nghĩ không thích hợp kia của cậu, nhanh chóng thu hồi lại, bây giờ cô ấy đã là vợ của tôi rồi.”

Cố Khải không nhịn được xen vào một câu: “Câu thật sự kết hôn? Đây, cũng quá chớp nhoáng đấy!”

Cố Khải trên dưới quan sát Tông Chính một hồi lâu, tò mò hỏi: “Hôn nhân không phải thiên đường chính là địa ngục, bây giờ cậu ở thiên đường hay địa ngục?”

Tông Chính nhớ đến tính toán vạch ra của mình, cười nhạt: “Dĩ nhiên là thiên đường!” Địa ngục là giành cho Lâm Miểu Miểu!

“Biểu cảm của cậu, thực sự không giống thiên đường.” Ánh mắt Cố Khải quét tới quét lui trên người Tông Chính, lắc đầu đánh giá: “Nếu cậu không nói, thật không ai nhận ra cậu đã kết hôn.”

Sau khi Tông Chính tự nhiên công bố tin tức kết hôn cùng Lâm Miểu Miểu, Đỗ Thiếu Khiêm ngửa cổ uống rượu giải sầu, uống liền hai cốc, Đỗ Thiếu Khiêm nặng nề đặt ly rượu trống không lên bàn: “Phụ nữ trên thế giới này, không có tốt nhất, chỉ có tốt hơn! Lão tử nghĩ thông rồi!”

Tông Chính đang muốn nói thêm gì đó, diên thoại đột nhiên reo lên, anh lấy ra nhìn, Lý Trân gọi đến, không khỏi có chút thất vọng.

“Cha con nói với con rồi chứ, trưa mai con cùng vợ về ăn cơm.”

“Biết rồi ạ.” Tông Chính lên tiếng.

Lý Trân nghe thấy âm thanh hơi ồn ào qua điện thoại truyền đến, cau mày hỏi: “Con không ở nhà?”

Tông Chính thờ ơ trả lời: “Vâng, cùng bạn bè ở bên ngoài uống rượu.”

Giọng nói của Lý Trân lập tức nghiêm túc: “Tông Chính, ngày đầu tiên kết hôn, con không về nhà, còn ở bên ngoài lêu lổng? Người là con nhất định muốn cưới, cưới về lại không phụ trách à?”

Tông Chính trong lòng khó chịu: “Mẹ, Lâm Miểu Miểu cũng không quan tâm, mẹ có phải quản hơi nhiều rồi hay không?”

“Được! Ta không liên quan, con thích thế nào thì thế ấy, mai nhớ về nhà ăn cơm!” Lý Trân ngắt điện thoại, liền cảm thấy hơi lo lắng, Tông Chính sau khi gặp Lâm Miểu Miểu, trở về nói muốn kết hôn, Lý Trân và Tông Nam Sơn đều cho rằng Tông Chính thích Lâm Miểu Miểu, nhưng hiện tại xem ra, rõ ràng không có chuyện như vậy, Lý Trân trong lòng tính toán, đợi ngày mai quan sát tình hình ở chung của hai đứa rồi nói sau.

Lúc 9 giờ tối, điện thoại Cố Khải vang lên, Cố Khải chán nản nhận điện thoại, nói với đầu bên kia: “Anh về ngay!” Cố Khải đứng dậy, đối với những người đang ồn ào giễu cợt, tức giận nói: “Cười gì mà cười, sớm muộn các cậu cũng có ngày này!”

Cố Khải chuyển hướng nói: “Tông Chính, hôm nay ngày đầu cậu kết hôn nhỉ? Đêm tân hôn, định phí ở đây?”

Tông Chính không thèm đếm xỉa dựa trên ghế sofa: “Tôi cũng không giống cậu, ra ngoài chơi còn phải về nhà đúng giờ.”

Cố Khải tức giận bắt bình chửi rửa vài câu, chỉnh lại tây trang của mình, bỏ lại cho Tông Chính một câu: “Xem cậu có thể ung dung tự tại mấy ngày!”

Tông Chính nhìn lướt qua điện thoại chính mình, ngoài buổi chiều Lâm Miểu Miểu gọi hai lần, Lâm Miểu Miểu cũng không gọi cho anh nữa, Tông Chính trong lòng không vui, âm thầm suy tính, sẽ không tức giận mà quay về biệt thự trước ở đây chứ?

Tông Chính cầm điện thoại gọi cho Lâm Miểu Miểu, điện thoại kêu hồi lâu, cũng không có người bắt máy, Tông Chính gọi tiếp, vẫn không ai nhận, Tông Chính nhú mày, đứng dậy đánh tiếng với mọi người: “Tôi có việc, đi trước đây.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy mấy người quen biết đều lộ ra nụ cười mờ ám thông suốt: “Đi, đi đi, đêm tân hôn ấy mà.”

Tông Chính cầm theo áo khoác của mình, cũng mặc kệ sự trêu ghẹo của mọi người. Lúc lái xe rời đi, Tông Chính lại gọi cho Lâm Miểu Miểu, vẫn không người nhận, Tông Chính bực mình ném điện thoại sang một bên, hung hăng giẫm mạnh chân ga, chặng đường vốn 20 phút, bị anh giảm xuống còn 10 phút.

Đến biệt thự số 7 hoa viên Thế Kỷ, Tông Chính nhìn ánh đèn hắt ra trong biệt thự, vô cùng kinh ngạc, không phải cho chị Chu nghỉ rồi sao? Tại sao trong nhà còn có người? Huống hồ buổi tối chỉ Chu Cũng không ở hoa viên Thế Kỷ.

Tông Chính sau khi dừng xe, nhanh chóng bước vào nhà, phòng khách tầng một đèn sáng, Tông Chính gọi mấy tiếng “chị Chu”, không người đáp lại, anh theo ánh sáng đi lên phòng khách tầng hai, cửa phòng khách không khóa, Tông Chính vừa đi vào đã nghe thấy tiếng nước ào ào trong phòng tắm truyền đến, anh nhìn quanh gian phòng, chăn ga trải giường đều được đổi mới, trên giường đang đặt một bộ đồ ngủ ren của con gái.

Tông Chính mới đi đến cửa phòng tắm, tiếng nước phòng tắm đột nhiên ngừng lại, cách hai phút, Lâm Miểu Miểu quần một cái khăn tắm màu trắng, mở cửa phòng tắm.

Khăn tắm màu trắng quấn chặt trên thân thể cô, chỉ dài đến bắp đùi, hai má của cô bị hơi nước làm cho đỏ bừng, càng thêm quyến rũ mấy phần, đuôi tóc ướt sũng đang nhỏ xuống từng giọt nước, bọt nước theo sương quai xanh xinh đẹp của cô trượt vào bầu ngực bị khăn tắm che lấp.

“Tại sao anh ở đây?” Lâm Miểu Miểu ngậy ra một lúc, cau mày hỏi.

Hình ảnh như vậy đã từng không dưới một lần xuất hiện trong đầu Tông Chính, đợi đến khi hình ảnh chân thật hiện ra, trong đầu Tông Chính chỉ còn lại người đẹp cởi khăn tắm trước mắt hương thơm ngọt ngào này.

Chóp mũi có hương thơm dịu mát của dầu tắm, Lâm Miểu Miểu đẹp đẽ như trái cây vừa hái, tươi mát ngon miệng, ánh mắt Tông Chính gấp gáp đuổi theo vùng da thịt không che đậy lộ ra của Lâm Miểu Miểu, nhất là đôi chân thon trắng tấp, Tông Chính đột nhiên cảm thấy toàn thân nóng hết cả lên.

“Mời anh đi ra ngoài.” Lâm Miểu Miểu mặc dù nói năng khách khí, nhưng giọng nói lại lạnh xuống.

Tông Chính nghe vậy chỉ nhướn mày, dựa vào tủ quần áo bên cạnh, chẳng những không rời đi, trái lại còn khoanh tay, ánh mắt càng không kiêng nể gì.

Bị một người đàn ông bắt gặp chỉ quần khăn tắm, Lâm Miểu Miểu cũng không cảm thấy ngượng ngùng và xấu hổ, chỉ có điểm khó chịu, sau đó Lâm Miểu Miểu bị ánh mắt nhuộm màu dục vọng trần trụi của Tông

Chính, nhìn chăm chú đến có phần không tự nhiên, Lâm Miểu Miểu đành phải đề cao âm lượng: “Mời anh đi ra ngoài!”

Khóe môi Tông Chính kéo lên, nhìn chằm chằm Lâm Miểu Miểu, châm chọc hỏi lại: “Đây là nhà tôi, em là vợ tôi, vì sao tôi phải ra ngoài?”

Lâm Miểu Miểu ngẩn ra, lý do Tông Chính đưa ra cho cô thật đúng là khiến cho người ta không thể nào phản bác, Tông Chính nhìn Lâm Miểu Miểu bị mình bức đến á khẩu không trả lời được, thông dong đi tới bên giường, cầm lấy đồ ngủ ren đặt trên giường của Lâm Miểu Miểu, đưa cho Lâm Miểu Miểu: “Thay đi.”

Lâm Miểu Miểu nhăn mày, cũng không nhận đồ ngủ, Tông Chính cười như không cười nhìn Lâm Miểu Miểu: “Nếu không tôi giúp em đổi, chỉ có điều.....” Tông Chính nhìn lướt qua bầu ngực của Lâm Miểu Miểu, có ý ám chỉ nói, “Dù sao lát nữa cũng phải cởi, mặc hay không mặc, không sao cả.”

Tông Chính hí mắt lại, nhìn chằm chằm cánh cửa mờ mờ của phòng tắm, bỗng nhiên cảm thấy càng nóng hơn, anh về mặt nhẹ nhàng thoải mái cởi tây trang, lại tháo ra mấy cái cúc cổ áo sơ mi, biếng nhác nửa dựa trên giường, chờ Lâm Miểu Miểu đi ra.

Qua 5 phút, cửa phòng tắm lại lần nữa được mở ra, Lâm Miểu Miểu vừa thấy Lâm Miểu Miểu vẫn còn ở đó, không khỏi bật bực: “Tại sao anh còn ở đây?”

“Tiểu thư, muốn tôi nhấn mạnh lại lần nữa không? Đây là nhà tôi!”

Đồ ngủ ren tơ tằm của Lâm Miểu Miểu tương đối nữ tính, bên trong là chiếc váy thắt đai dài tới bắp đùi, bên ngoài là áo khoác tơ tằm cùng màu đến đầu gối, mất đi vẻ ngậy ngô trong trẻo nhưng lạnh lùng sáng sớm nhìn thấy, thêm mấy phần mềm mại nữ tính. Tông Chính võ xuống bên giường, thần sắc sáng rực nhìn chằm chằm Lâm Miểu Miểu, tiếng nói trầm thấp: “Qua đây.”

12. Chương 12: Tôi Phải X Cô

Tông Chính võ xuống bên giường, vẻ mặt sáng rực nhìn chằm chằm Lâm Miểu Miểu, tiếng nói trầm thấp: “Qua đây.”

“Ra ngoài!”

Tông Chính cười nhạo, từ trên giường đứng lên, từng bước một tiếp cận Lâm Miểu Miểu, trọng phòng không tiếng động bất chợt có cảm giác áp bức hơi nặng nề. Tông Chính đi đến trước mặt Lâm Miểu Miểu, rất tự nhiên đưa tay đặt lên vai của Lâm Miểu Miểu, muốn giam Lâm Miểu Miểu vào trong lòng anh, Lâm Miểu Miểu nắm nắm tay, trông lòng có chút vướng mắc, nếu Tông Chính làm càn, cô phải đánh anh ta sao? Hay là đánh anh ta nhỉ? Coi như là người bị hại, nhưng cái này đã vượt quá điểm mấu chốt của cô.

“Mời anh ra ngoài!” Lâm Miểu Miểu nhấp môi, tầm nhìn rơi trên bàn tay nóng rực đặt trên vai.

Tông Chính cúi thấp đầu, dựa vào ưu thế thân thể cao lớn, từ trên cao nhìn xuống lạnh lùng cười, lời Lâm Miểu Miểu đối với anh mà nói càng giống như phô trương thanh thế, con mắt đen láy của anh híp lại, nhiệt độ nóng rực trong đôi mắt xuyên qua không khí dừng trên khuôn mặt Lâm Miểu Miểu: “Muốn cự tuyệt còn giở trò hai lần là đủ rồi, đừng chọc tức tôi!”

Con ngươi của Lâm Miểu Miểu rất đen, nhưng ánh mắt trong suốt giống như sương buổi sớm, cô bình tĩnh đón nhận ánh mắt dồn ép như lưỡi dao sắc bén của Tông Chính, thản nhiên hỏi: “Chọc giận anh thì thế nào?”

Ngón tay Tông Chính kéo ra, gắt gao chế trụ bờ vai của Lâm Miểu Miểu, trong tiếng nói trầm thấp, lộ ra sự uy hiếp nồng nặc cùng ý tứ ám chỉ hành vi cực kì khát khao nào đó: “Chọc giận tôi, tôi sẽ cưỡng hiếp cô!”

Dứt lời, Tông Chính cười lạnh đang muốn xé rách áo ngủ bằng ren của cô, trước mắt bỗng choáng váng, tay của anh bị Lâm Miểu Miểu túm lấy, bẻ ra sau lưng, lập tức một lực mạnh đập vào bên thắt lưng anh, cả người Tông Chính không giữ được khống chế, ngã xuống giường, giây tiếp theo khuôn mặt của anh chạm vào cái chăn mềm mại.

Tông Chính sững sốt trong giây lát, ngay tức khắc nổi trận lôi đình: “Lâm Miểu Miểu!”

Lâm Miểu Miểu quỳ gối đem toàn bộ trọng lượng cơ thể đè lên phía sau lưng của anh, ép chặt Tông Chính giữa ga trải giường, Tông Chính giãy dụa, nhưng tư thế này, anh không có sức lại trước sau lại không có cách nào thoát ra, không khỏi tức giận gân xanh trên trán nổi lên không ngừng.

“Đáng chết!”

“Lâm Miểu Miểu!”

Lâm Miểu Miểu nhìn cái ót của Tông Chính, mặc dù đây là nạn nhân, cô muốn bù đắp cho anh ta, phải kìm chế tính nóng nảy của chính mình, nhưng anh ta cứ nhiên muốn....., làm sao có thể nhẫn nhịn được!

Lâm Miểu Miểu cũng bị tức giận không nhẹ, cô cúi thấp đầu, từ sau lưng Tông Chính tiến đến bên tai anh, khẽ giễu: “Trình độ này cũng muốn chơi trò cưỡng gian?”

“Buông tay!” gân xanh trên trán Tông Chính lộ hết ra, Lâm Miểu Miểu thả tay Tông Chính, lùi sau mấy bước, Tông Chính xanh mặt chống đỡ thân thể từ trên giường, quay đầu lại trừng Lâm Miểu Miểu mắt lộ ra sự hung ác.

Lâm Miểu Miểu không may mắn để ý đi đến cửa, mở rộng cửa phòng: “Mời anh ra ngoài!”

Bên môi Tông Chính cười khẩy, vén tay áo sơ mi đến khuỷu tay, anh luyện quyền anh hai năm, đợi chính là ngày này. Với thân thủ Lâm Miểu Miểu từng bày ra, xác suất cô luyện Taekwondo lớn nhất, Taekwondo quá chú trọng đòn chân, tự nhiên mất đi sức chiến đấu phần trên cơ thể, võ sư riêng Tông Chính mời về là một tuyển thủ quyền anh chuyên nghiệp đã nghỉ thi đấu, mục đích luyện quyền anh là để khắc chế Taekwondo của Lâm Miểu Miểu, chỉ cần bị anh áp sát, lực uy hiếp của Lâm Miểu Miểu có thể dư lại bao nhiêu?

Có điều trên lý luận là như thế.....

Nhưng trên thực tế.....

Trong lần đầu vật lộn, Tông Chính lại lần nữa bị Lâm Miểu Miểu đè trên mặt đất tuyên bố kết thúc.

Lâm Miểu Miểu hết sức bình tĩnh thoải mái buông Tông Chính ra, sắc mặt Tông Chính đã giống như băng tuyết ngàn năm, kỳ thực Lâm Miểu Miểu cũng không có biểu hiện ung dung như vậy, áp sát độ sức cô mất đi rất nhiều sức lực, mới không chế được Tông Chính, sức mạnh của đàn ông so với phụ nữ trời sinh có ưu thế, Tông Chính ở phương diện này đặc biệt nổi trội, đá chọi với đá, Lâm Miểu Miểu thúc ngựa cũng không theo kịp sức lực của Tông Chính, chỉ có thể dùng kỹ xảo chế trụ anh, đồng thời còn phải chú ý không thể làm anh bị thương.

“Bây giờ có thể đi được chưa?” Lâm Miểu Miểu mặc dù khoanh tay bó gối(1), nhưng Tông Chính đồng dạng cũng không thả nắm đấm, Lâm Miểu Miểu trong lòng biết rõ, giọng điệu so với trước khiêm nhường hơn vài phần.

Tông Chính mặt âm trầm, dời khỏi phòng Lâm Miểu Miểu, đến cửa phòng ngủ của mình, anh một cước “loảng xoảng”, ra sức đá văng cánh cửa.

Vào phòng ngủ, sắc mặt Tông Chính càng khó coi! Anh đi vào phòng tắm dội nước lạnh, lửa giận tràn ngập cuối cùng cũng hạ xuống, anh lau giọt nước trên mái tóc, vẻ mặt ảm đạm như nước, tới cùng vẫn là không cam lòng, anh lau tóc đi ra phòng ngủ, đèn trong phòng Lâm Miểu Miểu đã tắt, trong lòng anh chợt nảy ra một ý.

Hơn mười phút sau, Tông Chính cuối cùng cũng tìm được chìa khóa dự phòng của phòng khách, anh tay chân nhẹ nhàng đi đến trước phòng Lâm Miểu Miểu, cách cánh cửa lắng nghe, trong phòng không có động tĩnh gì, Tông Chính cười lạnh trở lại phòng mình, lại đợi nửa tiếng đồng hồ anh mới đi đánh úp, hai lần trước đều là bất ngờ, anh không tin, một người đàn ông to lớn như anh còn không chế ngự được một xú nha đầu?

Nửa giờ sau, Tông Chính tinh thần phấn chấn đi đến cửa phòng Lâm Miểu Miểu, cầm chìa khóa vào trong ổ khóa nhẹ nhàng xoay, sau đó không một tiếng động đẩy cửa phòng. Trong phòng một mảnh đen kịt, yên tĩnh im ắng. Tông Chính đứng ở cửa nghe ngóng một hồi, xác nhận Lâm Miểu Miểu đã ngủ, liền nhẹ chân nhẹ tay đi vào trong.

Tông Chính dựa vào trí nhớ lúc trước, đi đến bên giường, hai cái đã đem áo choàng tắm trên người mình cởi ra, lên giường vén chăn, thò tay tìm kiếm Lâm Miểu Miểu, sờ đến phía sau cơ thể Lâm Miểu Miểu, khóe môi Tông Chính trong bóng đêm hiện ra nụ cười lạnh, xoay người ngồi trên đùi Lâm Miểu Miểu, lại đem hai tay của cô chặt chẽ trói buộc trên đỉnh đầu, tay còn lại vén vấy ngủ của Lâm Miểu Miểu lên, trên da thịt nhẵn bóng của cô đi lên vuốt ve.

Trong bóng tối, môi Tông Chính dọc theo xương quai xanh của Lâm Miểu Miểu một đường hôn đến ngực, lần kéo cổ áo ngủ xuống nắm lấy bộ ngực mềm mại của Lâm Miểu Miểu, Tông Chính trong lòng dâng lên từng đợt khoái cảm, anh dùng lực xoa nắn hai bên, máu toàn thân cuộn trào mãnh liệt, thấy Lâm Miểu Miểu còn chưa tỉnh, Tông Chính ác ý nhét quả anh đào vào giữa hàm răng, thỏa thích cắn nuốt.

Lâm Miểu Miểu đang ngủ mơ mơ màng màng, mơ hồ cảm thấy một bàn tay to nóng rực không ngừng vuốt ve trên thân thể cô, ngực truyền đến từng cơn ngứa ngáy, cô vô thức ngậm khe một tiếng, theo bản năng từ chối, muốn tách khỏi cái tay đang xoa nắn giữa hai chân cô, nhưng phát hiện cả người giống như bị kìm sắt trói buộc.

Bảy tám phút sau.....

“Thịch——”

Tông Chính kêu lên một tiếng đau đớn, tức giận dâng lên: “Lâm Miểu Miểu, cô bị thần kinh hả!”

Lâm Miểu Miểu mò mẫm bật đèn đầu giường lên, vừa cúi đầu nhìn, vẻ mặt bỗng nhiên sa sầm, váy ngủ đã trượt đến bụng, da chỗ ngực bị nhào nắn thành màu hồng nhạt, còn có mấy dấu tay hồng hồng, hai đỉnh đồi vết nước càng thêm rõ rệt, dưới ánh đèn thoát nhìn vô cùng phóng đảng, điều khiến cô phần nộ nhất là, nội y của cô cũng bị cởi một nửa, cả người gần như trần trụi.

Lâm Miểu Miểu vội vàng kéo chăn qua, che khuất cảnh xuân, phần nộ nhìn thủ phạm đang ngồi dưới đất.

Tông Chính rất nhanh từ dưới giường đứng dậy, khuôn mặt u ám, dữ tợn cùng Lâm Miểu Miểu nhìn nhau.

Lâm Miểu Miểu hít sâu hai lần, áp chế cơn giận: “Cút ra ngoài!”

Trong con mắt đen của Tông Chính dấy lên giận giữ không thể ngăn chặn, cực kỳ giống một con sư tử bị chọc giận, Tông Chính cả giận hừ một tiếng, đầu cúi bỏ qua lúc này, anh xoay người lên giường, nghiêng rằng nghiêng lợi bỏ nhào về phía Lâm Miểu Miểu.

“Thịch——”

“Tôi làm! Lâm Miểu Miểu” Tông Chính tức giận cực điểm, lại lần nữa đứng lên từ dưới giường, lúc này anh thiếu chút nữa bị tức giận xông lên đầu bất tỉnh, cũng biết Lâm Miểu Miểu không dễ đối phó như vậy, sẽ không lần nữa vội vã mà lao tới.

Tông Chính đứng bên giường, rất giống một con dã thú hung bạo nhất, hai tròng mắt gần như phun ra lửa, anh phần hận trừng mắt nhìn Lâm Miểu Miểu, cũng không lên tiếng, lại lần nữa mạnh mẽ tấn công.

Lâm Miểu Miểu tức giận ngay từ đầu, sau ba lần liền đập Tông Chính, bỗng nhiên không nói gì đứng lên.

Lần thứ tư, vì Lâm Miểu Miểu đập liên tiếp mấy lần, đang có điểm dự, vừa thất thần một cái đã bị Tông Chính ép lên trên giường, Tông Chính từ trên cao nhìn xuống nhìn Lâm Miểu Miểu, lộ ra nụ cười hung hãn.

Lâm Miểu Miểu bình tĩnh hỏi: “Anh rốt cục muốn làm gì?”

“Tôi muốn làm gì? Đây không rõ ràng sao? Tôi muốn cưỡng bức cô.”

Lâm Miểu Miểu trong tích tắc không biết bản thân nên nói cái gì, với dáng vẻ kiên quyết bền gan vững chí này của Tông Chính, chẳng lẽ hai người phải ở trong phòng đánh vật cả đêm, đến mức nằm bò ra sao? Lâm Miểu Miểu buồn bực không thôi, người bình thường bị đánh một hai lần nên nhận rõ tình hình chứ? Nhưng Tông Chính không thể, đánh càng lợi hại, anh ta phản công càng mạnh mẽ.

Tông Chính cúi thấp đầu, bất thành lình hôn môi Lâm Miểu Miểu, phản kích của Lâm Miểu Miểu cũng rất nhanh, vài giây sau, Tông Chính lại bị rơi khỏi giường. Tông Chính buồn bực, trong mắt hiện lên tia hung dữ, Lâm Miểu Miểu lập tức nâng cao âm thanh nói: “Chúng ta nói chuyện một lát!”

Tông Chính không lên tiếng, đứng ở cạnh giường, hung thần ác nghiệt nhìn cô chăm chăm, ánh mắt đó khiến Lâm Miểu Miểu bỗng thấy bất an, cái gọi là ngang tàn sợ liều lĩnh, liều lĩnh sợ mất mạng(2), Tông Chính một mình chứng hoàn mỹ ở điểm này, quả thực là thái độ của một tên du côn liều chết.

Chỉ là, ánh mắt hung ác của Tông Chính bỗng nhiên thay đổi, Lâm Miểu Miểu bất chợt cảm thấy hoảng, theo ánh mắt của anh cúi đầu nhìn, cô để lộ....., Lâm Miểu Miểu xấu hổ không thôi, lập tức xoay người sang chỗ khác, mặc áo khoác tay dài cạnh giường lên trên người, sau lưng truyền đến tiếng cười của Tông Chính, hai má Lâm Miểu Miểu nóng lên, cô đã đeo thắt lưng đi ngủ, một phen lộn lộn này, còn giữ được ở trên người xem như còn tốt.

Lâm Miểu Miểu hồi phục tinh thần, mới đi đến bên bàn làm việc cầm một bản văn kiện đưa cho Tông Chính, Tông Chính lạnh lẽo nhìn Lâm Miểu Miểu cũng không nhận lấy văn kiện.

Lâm Miểu Miểu bất đắc dĩ thu lại văn kiện, tự mình mở ra.

“Thứ nhất, hai bên không được yêu cầu đối phương phát sinh quan hệ xác thịt; thứ hai, hai bên không được can thiệp vào cuộc sống riêng tư của nhau.....”

Tông Chính hừ lạnh một tiếng, đoạt lấy văn kiện từ trong tay Lâm Miểu Miểu: “Đây là cái gì? Thỏa thuận sau khi kết hôn? Cô xem tivi nhiều quá hư não rồi phải không?”

Tông Chính lật xem hai lần, tức giận ném văn kiện tới trước mặt Lâm Miểu Miểu: “Nào cô có bệnh à? Không phát sinh quan hệ thể xác? Tôi lấy cô còn không bằng mua một con búp bê bơm hơi!(3)”

Lâm Miểu Miểu gật đầu: “Anh có thể đi mua búp bê bơm hơi.”

Sắc mặt Tông Chính xám xịt, ngực nhấp nhô vài cái, mãnh liệt lao đến chỗ Lâm Miểu Miểu, “xoẹt” một tiếng, áo ngủ tơ tằm trên người Lâm Miểu Miểu, ngay lập tức bị xé rách một lỗ lớn, giữa mấy lần vật lộn sau đó, bộ đồ ngủ này hoàn toàn bị hủy hoại trong đấu tranh, Tông Chính cả người chỉ mặc quần lót, Lâm Miểu Miểu thành ra cũng có đãi ngộ như nhau, chỉ còn nội y ren màu xanh nhạt, điều Lâm Miểu Miểu buồn bực nhất là, nội y là nửa trong suốt.....

Lời tác giả:

Vở kịch nhỏ

Rất lâu sau khi hai người kết hôn, Tông Chính thừa dịp tâm trạng Lâm Miểu Miểu không tệ, sơ qua hỏi dò: “Bà xã, giấy thỏa thuận ly hôn em để ở đâu?”

Lâm Miểu Miểu quét mắt nhìn: “Có chuyện gì sao?”

“Ừ.....” Tông Chính nghiêm túc nói, bên trong có một số điều khoản anh không nhớ rõ, anh cảm thấy nên trao đổi kỹ lưỡng hơn!”

“A.....” Lâm Miểu Miểu thuận miệng nói: “Ngày mai nhé, em để trong két bảo hiểm ngân hàng.”

Về mặt Tông Chính trong nháy mắt chìm xuống, xí! Anh đã nói mà anh lục lọi ở hoa viên Thê Kỷ, một vòng biệt thự của Lâm Miểu Miểu, nhà ở Trường Nguyệt Loan, cũng không tìm thấy, thì ra cư nhiên gửi ở ngân hàng!!!!

Tông Chính phùng mặt, chất vấn: “Lâm Miểu Miểu, em giấu đến tận trong két bảo hiểm ngân hàng, có phải muốn ly hôn với anh không hả?”

Lâm Miểu Miểu bộ dạng uể oải nhìn lướt qua Tông Chính: “Để xem đã.”

Tông Chính bị giọng điệu của Lâm Miểu Miểu kích động nổi trận lôi đình: “Lâm Miểu Miểu, em không muốn sống nữa có phải hay không?”

Sắc mặt Lâm Miểu Miểu khó chịu: “Tông Chính, anh muốn ly hôn có phải không?”

Tông Chính giống như mèo dẫm phải đuôi, cả người đều xù hết lông, anh trừng Lâm Miểu Miểu giận mà không dám nói gì, nét mặt từ bực tức chuyển sang sầu não, từ sầu não xen lẫn hối hận, từ hối hận đan xen đến chẳng biết làm cách nào, cuối cùng anh yếu ớt thở dài: “Em có thể đừng đem chuyện ly hôn ra uy hiếp anh được không? Em rõ ràng biết anh.....”

Vẻ mặt Lâm Miểu Miểu mệt mỏi, khẽ hừ một tiếng, Tông Chính im lặng một lúc, sáp lại gần, đưa tay xoa bóp thắt lưng cho Lâm Miểu Miểu, lấy lòng nói: “Bà xã, mang thai vất vả quá! Mệt không? Muốn mát-xa không?”

Chú thích:

(1) : khoanh tay bó gối, bó chân bó tay (làm việc còn nhát gan, suy tính quá nhiều, không dám mạnh dạn làm)

(2)

Trích dẫn: Mềm sợ cứng, cứng sợ ngang tàng, ngang tàng sợ liều lĩnh, liều lĩnh sợ mất mạng, mất mạng sợ không biết xấu hổ.

-Con người có tính cách mạnh mẽ được phân làm 2 loại :

Một là lỗ mãng, không biết điều. Những loại người này chỉ cần ta sử dụng “Dĩ Độc Trị Độc” tức là lấy cái mạnh mẽ hơn để đối chọi lại thì họ mới sợ hãi...

Còn loại thứ hai là người có trí dũng vẹn toàn, riêng đối với những người có tính cách này thì khó có thể “Dĩ Độc Trị Độc”, bởi vì họ cho rằng phương pháp này là Bá Đạo. Như vậy “Dĩ Độc Trị Độc” tức là nói đến những hạng người thiên về sức mạnh, ít trí xảo.

“Mềm sợ cứng, cứng sợ ngang tàng, ngang tàng sợ liều lĩnh.”

(3) Đây là loại búp bê bơm hơi nhằm thỏa mãn ham muốn của các quý ông khi vợ vắng nhà hoặc các quý ông độc thân cần giải quyết nhu cầu sinh lý.

13. Chương 13: Thỏa Thuận Sau Hôn Nhân

Sắc mặt Lâm Miểu Miểu trầm xuống, lấy tay gượng gạo che chắn trước ngực, Tông Chính nhếch môi, ánh mắt nóng bỏng khác thường. Mặc dù cô đánh hạ Tông Chính mấy lần, nhưng vẫn không chế lực đạo, mặc dù Tông Chính rơi không nhẹ, nhưng hẳn chỉ là tạo thành vết bầm, bản thân Tông Chính cũng không thêm để ý, xem như gãi ngứa, ngã càng đau, phản công lại càng mạnh, mà cô, nhìn như không hề tổn hại, lại bị lột chỉ còn lại nội y nữa trong suốt. Đơn giản là Tông Chính ngang ngạnh hơn cô, so với cô đầy ý chí chiến đấu, anh luôn không chế lực đạo, không sử dụng vũ lực với cô, tâm trạng Lâm Miểu Miểu rất phức tạp, đây cũng là nguyên nhân cô chưa hề xuống tay nặng.

Tâm trạng phức tạp của Lâm Miểu Miểu, rất nhanh biến thành giận giữ, thủ phạm chính cống biểu cảm vô cùng, dục vọng, ánh mắt chiếm giữ, một lần lại một lần, trắng trợn nhìn cô chằm chằm.

Trên thế giới này, có một loại người, ở trước mặt chúng ta, quyết không thể buông lỏng cảnh giác, chỉ cần hơi nhượng bộ, sẽ được nước lấn tới, cho đến khi khiến kẻ địch thua không còn manh giáp, anh ta mới có thể tạm thời trì hoãn bước chân tiến công, Tông Chính không thể nghi ngờ chính là loại người này, cô nhường nhịn, anh tiến đến.

Lâm Miểu Miểu che ngực ánh mắt lạnh như băng quét nhìn Tông Chính, từ trong tủ quần áo lấy ra một cái áo sơ mi rộng thùng thình khoác bên ngoài, từng bước một đi về phía Tông Chính, Tông Chính liên tục cười lạnh, còn không đợi Lâm Miểu Miểu đi đến, đã chủ động đón lấy.

Trong phòng ngủ không ngừng truyền đến tiếng vang nặng nề, tiếng kêu rên trầm thấp của người đàn ông, Tông Chính tức đến nổi cắn lợi chảy máu, Lâm Miểu Miểu mới buông anh ra. Lâm Miểu Miểu từ dưới đất đứng lên, vẻ mặt lạnh lùng mang theo tự tin mạnh mẽ: “Tông Chính, đây là giới hạn của tôi.”

Tông Chính đứng dậy từ dưới đất, thân mình chật vật nhưng lại mang theo khí thế không chịu khuất phục gần như cố chấp, anh hung hăng lau đi vết máu trên môi, giận giữ cười lại: “Lâm Miểu Miểu, đàn ông có thể tiến có thể lùi, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không chấp nhận vũ nhục của cô.”

Lâm Miếu Miếu hơi giật mình, Tông Chính cho dù biết rõ bản thân không phải đối thủ của Lâm Miếu Miếu, như cũ vẫn không chùn bước lao đầu vào, Lâm Miếu Miếu lại lần nữa đè Tông Chính trên mặt đất, giọng nói ngưng trọng: “Tôi vũ nhục anh lúc nào?”

Tông Chính bị Lâm Miếu Miếu đè trên mặt đất không thể động đậy, cũng không hề buông tha, nghe vậy dừng động tác phản kháng, lên tục cười gằn: “Tôi lấy cô, cô không theo tôi lên giường, đó là vũ nhục lớn nhất đối với tôi.”

Đó là vũ nhục đối với đàn ông? Lâm Miếu Miếu chưa từng yêu đương, cũng không phán quyết, nhưng với thái độ của Tông Chính, có lẽ với anh ta mà nói, là vũ nhục vô cùng lớn, nhưng....., cô cũng không dự định thỏa hiệp, Lâm Miếu Miếu cân nhắc trong chốc lát, mới trả lời: “Đây không phải vũ nhục, chẳng qua là vì ý kiến của chúng ta trái ngược.”

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Miếu Miếu mở mắt ra, nhìn trần nhà xa lạ, ngẩn ngơ không biết mình ở nơi nào. Mạch suy nghĩ trong đầu dần dần bắt đầu quay lại, mấy ngày trước cô quay về Z thị, và ngày hôm qua gả cho Tông Chính, bây giờ ngủ ở trong phòng khách nhà Tông Chính.

Lâm Miếu Miếu trở mình thức dậy, sau khi rửa mặt chải đầu xong, mặc quần áo thể thao đi ra ngoài chạy bộ hiểu rõ thêm hoàn cảnh, bên cạnh hoa viên Thế Kỷ là công viên Đông Ngạn, sáng sớm mỗi ngày đều tập trung không ít già trẻ trai gái thể dục buổi sáng.

Đầu tháng tư, mới sáu giờ sáng, trời đã sáng hẳn, gió buổi sớm mang theo hơi lạnh cuối xuân, thổi qua trên mặt, giữa cổ Lâm Miếu Miếu, khiến tâm trạng của cô vui vẻ hơn nhiều.

Một tiếng đồng hồ sau, Lâm Miếu Miếu chậm chạp trở về hoa viên Thế Kỷ, cô vào phòng bếp làm xong bữa sáng, do dự một lúc, đi đến cửa phòng ngủ của Tông Chính, cô thử đẩy cửa, cánh cửa không nhúc nhích, nghĩ gõ cửa, nhưng nhìn thời gian mới có 7 giờ 30 sáng, lại chần chừ, thế này không biết có làm phiền sự yên tĩnh của người ta không, cô muốn tìm Tông Chính hòa giải, chứ không phải đổ thêm dầu vào lửa.

Trước khi kết hôn, Lâm Miếu Miếu cũng từng tưởng tượng ra cuộc sống sau khi kết hôn, cái cô nghĩ đến, chỉ là dọn vào trong nhà của người khác, làm khách trọ một năm, xét thấy trong lòng áy náy với Tông Chính, Lâm Miếu Miếu sẽ cố gắng hết sức khoan nhượng Tông Chính, nhưng chuyện phát sinh giống như buổi tối hôm qua, đã vượt quá giới hạn có thể nhẫn nhịn của Lâm Miếu Miếu, sau chuyện này Lâm Miếu Miếu suy nghĩ rất lâu, vẫn là chủ động làm dịu quan hệ với Tông Chính.

Hơn 9 giờ, Tông Chính bị điện thoại đánh thức, anh ngồi dậy xoa thái dương và gương mặt, sắc mặt không tốt cho lắm, đổi lại ai vừa tỉnh giấc toàn thân đau như cái khung bị rời, lại bị người khác đánh thức, tâm trạng đều sẽ không tốt, Tông Chính kết nối điện thoại, bộ dạng uể oải đi vào trong phòng tắm, vừa nhìn thấy bộ dạng mình trong gương, má trái của anh xanh một mảng, không chỉ như thế, phần lưng, bắp đùi, đầu gối, cái mông của anh đều có vết bầm tím rõ ràng, nhất là mông ngồi xuống là đau.

Tông Chính tức giận phun ra mấy câu thô tục, trên người thì thôi miễn, khuôn mặt thế này anh phải làm như thế nào?

Khuôn mặt Tông Chính ảm đạm như nước, giọng nói cũng mang theo xơ xác tiêu điều: “Tiểu Giang, lịch trình hai ngày này hủy bỏ trước, tôi ở nhà nghỉ ngơi hai ngày.”

Giang Trạch vốn muốn hỏi vài câu sắp xếp công việc mấy ngày này, nghe vậy cũng không dám hỏi nhiều.

Tông Chính khuôn mặt u ám đi xuống dưới lầu tìm hòm thuốc, trong lòng càng nghĩ càng không biết tư vị gì, Tông Chính anh lớn bằng từng này, cho đến bây giờ chưa từng ở trên người mình chịu thiệt thòi như vậy, ngồi ở chỗ này tức giận bất bình, còn không bằng đi tìm Lâm Miếu Miếu tính sổ.

Lâm Miếu Miếu đang ở trong phòng ngủ của mình sửa lại thỏa thuận sau khi kết hôn, nghe thấy tiếng gõ cửa, cô mở cửa ra, đã nhìn thấy Tông Chính mặc một cái áo len cổ chữ V màu nâu nhạt, mặt lạnh đứng ở cửa, còn nhét cho cô một chai rượu thuốc.

“Bôi thuốc cho tôi!” Tông Chính tự tiện đi vào phòng Lâm Miếu Miếu, ngồi lên sô pha đối diện chiếc giường, gác hai chân, sắc mặt không tốt nhìn Lâm Miếu Miếu.

Lâm Miểu Miểu im lặng mấy giây, chậm chạp đi đến trước mặt Tông Chính, khom lưng cúi đầu nhìn vết bầm trên má trái của anh, vừa đưa ngón tay trắng nõn ra khẽ chạm một cái, lập tức dẫn tới cái nhìn giận giữ của Tông Chính.

Con mắt hẹp dài đen láy của Tông Chính, dường như bất kì lúc nào cũng như ngọn lửa bùng cháy, nói đúng ra giống như ánh mặt trời chói chang trên bầu trời, Lâm Miểu Miểu tin rằng, có lẽ chỉ có thiên chi kiêu tử thể này, mới có thể tùy tâm sở dục như vậy(1), cô bỗng nhiên có chút hâm mộ anh, cho dù ánh mắt của anh hay ấn tượng của anh cho người khác, đều giống như ngọn lửa nóng rực, giống như ánh mặt trời chói chang tỏa ra hơi nóng, không một tia khói bụi, anh ta và cô là hai loại người hoàn toàn khác biệt.

Lâm Miểu Miểu rủ lông mi, né tránh ánh mắt nóng bỏng của Tông Chính, cẩn thận kiểm tra vết bầm trên khuôn mặt anh, trải qua buổi tối ngày hôm qua, Lâm Miểu Miểu trong lòng thực ra có phần xấu hổ, ngực của cô vẫn còn lưu lại dấu tay của Tông Chính. Lâm Miểu Miểu nghiêng lọ rượu thuốc trong tay, đổ ra lòng bàn tay, sau khi xoa nóng, nửa ngồi nửa quỳ trên sofa bên cạnh Tông Chính, vươn tay nhắm vào chỗ bị thương, sau đó phủ lòng bàn tay lên mặt Tông Chính, lúc đầu nhẹ nhàng xoa vòng tròn, sau đó dần dần tăng thêm lực.

Tông Chính bị xoa đến khóe mắt co giật, giọng nói có thêm phần tức giận mãnh liệt: “Cô không thể nhẹ nhàng một chút à?”

Lâm Miểu Miểu nhìn sắc mặt Tông Chính theo bản năng muốn rời đi, dùng tay kia không làm gì nâng mặt anh, giảng giải rất có kinh nghiệm: “Đừng động, vết bầm phải xoa mới có thể hết.”

Giọng nói ban đầu của Lâm Miểu Miểu rất dịu dàng, chỉ là cô quen nói lời lạnh nhạt, làm cho dịu dàng trở nên lạnh lẽo hơn, giọng nói nhẹ nhàng lúc này, nghe vào trong lỗ tai Tông Chính, chỉ cảm thấy lòng ngứa ngáy cả lên, Tông Chính nghiêng đầu liếc mắt nhìn Lâm Miểu Miểu, Lâm Miểu Miểu quỳ ở bên cạnh anh, một tay nâng mặt anh, một tay áp lên xoa chỗ bầm tím, nét mặt chuyên chú, trong đôi mắt trong trẻo lạnh lùng, ánh sáng hơi lưu chuyển mà mềm mại, khiến cả người cô ít đi vài phần lạnh lùng, nhiều hơn một chút ôn nhu.

Hai người cách nhau rất gần, hương thơm thanh mát nhàn nhạt sau khi tắm gội trên người Lâm Miểu Miểu bay tới chóp mũi Tông Chính, ánh mắt của anh ngay lập tức nóng bỏng hơn, trong đầu là tất cả những gì rõ nét hiện ra tối qua đã nhìn thấy. Lâm Miểu Miểu vừa ngẩng đầu đã chạm vào ánh mắt nồng nhiệt của anh, trong ánh mắt trần trụi không che đậy của Tông Chính, cô cũng nhớ đến buổi tối hôm qua, bây giờ cô mặc quần áo, ở trong mắt của Tông Chính lại giống như không mặc gì.

Trải qua buổi tối hôm qua, Lâm Miểu Miểu rất tức giận, cũng không cảm thấy xấu hổ không chịu nổi, nhưng giờ đây chạm đến ánh mắt không kiêng nể gì của Tông Chính, lòng của cô bỗng hoảng loạn, nhưng về mặt của cô còn xem như bình tĩnh.

Lâm Miểu Miểu yên lặng nhìn anh, giọng nói lạnh lùng: “Tôi không cho phép anh dùng ánh mắt này nhìn tôi!”

Tông Chính hást lông mày, tiếng cười tràn ngập nghiền ngẫm: “Loại ánh mắt nào?”

“Ánh mắt bây giờ của anh!”

“A.....” Tông Chính không để ý cười: “Loại này sao?”

Ánh mắt này rõ ràng so với vừa nãy còn hạ lưu hơn, môi Lâm Miểu Miểu nhếch thành đường thẳng, trước giờ cô chưa từng nghĩ qua, sẽ có ánh mắt một người đàn ông khiến cô lòng dạ rối bời, Lâm Miểu Miểu trả lời như đinh đóng cột: “Loại này cũng không được!”

Tông Chính tiếp tục cười, ánh mắt không những không thu lại, trái lại càng thêm xác xược vô lối, Lâm Miểu Miểu phục thù tăng thêm lực đạo trên tay, Tông Chính kêu lên một tiếng, ánh mắt lộ ra ý cảnh cáo: “Lâm Miểu Miểu!”

Lâm Miểu Miểu khẽ hừ một tiếng, lại giảm lực trên bàn tay, đợi sau khi xoa tan vết bầm trên mặt anh, Tông Chính đứng lên, bắt đầu cởi quần áo, Lâm Miểu Miểu không được tự nhiên quay đầu đi: “Anh làm gì đấy?”

Môi Tông Chính nhếch lên, tiếng nói khàn khàn nói bóng gió: “Cô cho là thế nào?”

Tông Chính nhìn thấy Lâm Miểu Miểu như gặp phải địch mạnh lùi về phía sau một bước, cười nhạt, đem áo lót vừa mặc vứt sang bên cạnh: “Qua đây bôi thuốc.”

Lâm Miểu Miểu: “.....”

Trước khi Lâm Miểu Miểu gả cho Tông Chính, vì chuyện quá khứ, cô không ngừng nhắc nhở bản thân phải cố gắng nhượng bộ Tông Chính, nhưng nhìn vết bầm khắp người Tông Chính....., Lâm Miểu Miểu ở trong lòng biện bạch cho chính mình, tất cả mọi hành vi của anh ta hoàn toàn vượt qua giới hạn của cô, bị đánh là đáng đời.

Mới sang tháng tư nhiệt độ trong phòng chỉ mười mấy độ, cả cánh tay của Tông Chính, lại đau đến toát mồ hôi, Lâm Miểu Miểu nhìn lướt qua Tông Chính, cả người anh đầy hết những vết bầm tím to to nhỏ nhỏ, cắn môi không rên một tiếng, trong lòng Lâm Miểu Miểu hơi hối hận áy náy, lúc đánh là một chuyện, tâm trạng bây giờ bôi thuốc cho người ta hiển nhiên có điều không giống, Lâm Miểu Miểu lại nhìn qua Tông Chính mấy lần, trán Tông Chính đầy mồ hôi, đường nét trên khuôn mặt vì kéo căng, giống như dao nhọn cứng nhắc, khác hẳn với hình ảnh anh hàng ngày, có mùi vị của con người rần rở.

“Được rồi, cô có thể đến.”

Tông Chính vẽ mặt bình tĩnh, lại không nhúc nhích, chỉ chỉ cái mông bao bọc bởi quần lót của nam giới: “Ồ đây.”

Lâm Miểu Miểu nhin nhin: “Anh tự.....”

Lâm Miểu Miểu còn chưa nói xong, Tông Chính đã rống lên: “Tôi tự làm? Tôi bôi như thế nào?”

Lâm Miểu Miểu im lặng một lúc, mới giơ tay kéo một nửa quần lót của Tông Chính, cô nghĩ, may mà là phía sau....., cho dù Lâm Miểu Miểu tránh được bộ vị quan trọng nào đó, nhưng chỗ đáng nhìn cũng nhìn gần hết, chỗ không nên nhìn cũng....., tim Lâm Miểu Miểu đập hơi nhanh, vì công việc của cô, cô cũng chụp qua ảnh khỏa thân của đàn ông, đây cũng không phải lần đầu tiên cô nhìn thấy đàn ông lỏa thể, nhưng tâm tư khi đó của cô không hề dao động, Lâm Miểu Miểu nghiêm túc nghĩ: Chẳng lẽ bởi vì dáng người của Tông Chính so với bọn họ đẹp hơn, nguyên do cơ bắp tương đối săn chắc?

Bận bịu hơn một tiếng đồng hồ, Lâm Miểu Miểu mới xoa hết một lượt các vết bầm tím khắp người Tông Chính, Lâm Miểu Miểu nhìn tay mình, hôm qua cô bị Tông Chính sờ soạng, cô cái này cũng xem như sờ lại chứ? Cô rửa tay xong, đem văn kiện trên bàn làm việc đến, đưa cho Tông Chính. Xem kết quả cuối cùng vật lộn buổi tối ngày hôm qua, Lâm Miểu Miểu cảm thấy, với sự kiên nhẫn này của Tông Chính, sức lực mạnh mẽ như tên côn đồ liều mạng, cho dù đánh anh ta đến thương tích đầy mình, chỉ sợ cũng sẽ không dễ dàng buông tha, vũ lực không thể giải quyết, vậy thì giải quyết trên bàn đàm phán, cô là đến sống, không phải đến để đánh nhau với anh ta.

“Chúng ta thương lượng một chút về thỏa thuận sau khi kết hôn. Thứ nhất, hai bên không được yêu cầu đối phương phát sinh quan hệ xác thịt; thứ hai, hai bên không được can thiệp vào cuộc sống riêng tư của nhau; thứ ba, trong trường hợp ở nơi đông người nhất định phải tôn trọng đối phương. Tôi tạm thời đưa ra ba điều này, anh có muốn bổ sung gì không?” Lâm Miểu Miểu hỏi.

Tông Chính lười biếng liếc nhìn Lâm Miểu Miểu, đầu bỏ qua cho Lâm Miểu Miểu, “Tôi không có thời gian ngày nào cũng chơi trò với cô!”

Lâm Miểu Miểu thử khai thông anh, “Cuộc hôn nhân của chúng ta, chẳng qua chỉ là một cuộc giao dịch thương mại.....”

Tông Chính nhìn chằm chằm vào cô châm chọc: “Vậy thì sao?”

Lâm Miểu Miểu trầm mặc giây lát, dò xét hỏi: “Anh bất mãn với điều thứ nhất?” Lâm Miểu Miểu khinh thường nhìn Tông Chính, “Đàn ông không yêu cũng có thể lên giường, phụ nữ vì yêu mới lên giường.”

Nụ cười của Tông Chính càng thêm châm chọc: “Vậy thì sao?”

Lâm Miểu Miểu âm thầm nghĩ, khai thông hình như thất bại, kết với chả hôn thật phiền phức!

Đàm phán thất bại, Tông Chính không hề trở ngại sai khiến Lâm Miểu Miểu, “Đi làm bữa sáng, tôi đói bụng rồi!”

Lâm Miểu Miểu cau mày hỏi: “Nhà anh không có quần gia người làm à?”

Khóe môi Tông Chính giương lên, lười biếng nói: “Có, chẳng qua, con dâu của chị Chu mang thai, vì vậy tôi cho chị ấy nghỉ dài hạn!”

“Vậy mời thêm một người nữa!”

Tông Chính dùng sức gõ gõ mặt bàn, “Không thể cung cấp phục vụ! Cũng không biết làm việc nhà! Lâm Miểu Miểu, cô là đồ bỏ đi à!”

Lâm Miểu Miểu im lặng mười giây, đáp: “Tôi biết nấu cơm.”

“Ồ, vậy đi nấu đi.” Tông Chính nhẹ nhàng nói một câu.

Lâm Miểu Miểu chỉ chỉ về phía phòng ăn, “Tôi đã làm rồi!”

Tông Chính kinh ngạc nhìn Lâm Miểu Miểu, đứng dậy đi đến phòng ăn, Tông Chính khinh bỉ nhìn chằm chằm sandwich và bánh kem bày đặt ngay ngắn trên bàn: “Đây là đồ ăn cô làm? Bữa sáng tôi chỉ ăn cháo!”

Lâm Miểu Miểu lại nhin, dự định xoa dịu một chút bầu không khí cùng Tông Chính, sẽ tiếp tục cùng Tông Chính nói chuyện thỏa thuận sau khi kết hôn.

“Anh có thể đem món ăn anh thích, viết ra, tôi không rõ thói quen sinh hoạt của anh.”

Tông Chính tao nhã kéo ghế, ngồi xuống: “Tôi chỉ ăn cháo kê và xú mại tằm vàng(2)!”

Xú mại tằm vàng? Đó là món gì? Lâm Miểu Miểu nghi hoặc nhìn chằm chằm Tông Chính, đi vào nhà bếp, dùng điện thoại lập tức tìm sách dạy nấu ăn, dù cô không biết làm, nhưng xem sách dạy nấu ăn, không sai biệt lắm cũng có thể được.

Tông Chính chăm chú nhìn bóng lưng Lâm Miểu Miểu tiến vào nhà bếp, ra cửa lấy tờ báo vào, sau đó ngồi ở bàn ăn mở ra xem.

Một lúc sau, Tông Chính nâng cổ tay nhìn thời gian, đã hơn 15 phút rồi.

“Lâm Miểu Miểu, cô là con rùa à? Lâu như vậy còn chưa xong?”

“Lâm Miểu Miểu, cô xong chưa vậy? Không biết làm thì đừng khoe mẽ!”

Lâm Miểu Miểu đang nhào bột, “ba” một tiếng, quật bột nhào ở trên bàn làm thức ăn, rửa tay, múc cho Tông Chính một bát cháo.

Lâm Miểu Miểu mặt không thay đổi đặt mạnh bát cháo xuống trước mặt Tông Chính, Tông Chính ngẩng đầu, xoi mói cháo đang bốc khói nghi ngút: “Cô sẽ không bảo tôi húp cháo chứ? Xú mại đâu?”

“Chờ đi!”

Đợi Lâm Miểu Miểu bận rộn gần một tiếng đồng hồ, mới đem xú mại hấp chín đặt vào trong khay nhỏ, Tông Chính bỏ tờ báo kinh tế và tài chính xuống, ném thử một miếng, bới móc liếc tà nhìn Lâm Miểu Miểu: “So với chị Chu còn kém xa! Là thức ăn cho người ăn sao?”

Lâm Miểu Miểu ở trong lòng lặng lẽ bỏ xung một câu, không phải cho người ăn, đó là đúng rồi! Lâm Miểu Miểu tự nhận tuy là không bằng đầu bếp ở khách sạn, cũng xem như khá ngon, sau khi làm xong, cô còn ném thử, lần đầu thử làm cũng không tệ lắm, Lâm Miểu Miểu cũng mặc kệ Tông Chính, xoay người đi dọn dẹp nhà bếp.

Chú thích:

(1) : tùy theo ý muốn; làm theo ý thích; tùy ý; thả cửa; mặc sức

(2) : là một loại mĩ thực trong cuộc sống, nguyên liệu chủ yếu là nhân xú mại và trứng gà, một món ăn thuộc về các bữa tiệc thời Mãn Hán.

14. Chương 14: Công Việc Mới

Chờ Tông Chính ăn cơm xong, Lâm Miểu Miểu đi đến trước mặt anh, chuẩn bị tiếp tục bàn bạc vấn đề thỏa thuận sau khi kết hôn, Tông Chính không thèm để tâm quét mắt nhìn cô: “Xóa đi điều thứ nhất!”

Lâm Miểu Miểu không lên tiếng, dùng bút gạch đi điều này, dù điều khoản này không được viết lên giấy, nhưng trong tư tưởng của cô nhớ rõ cũng như nhau thôi, Tông Chính nhiều nhất cũng chỉ có thể sờ mó hai lần mà thôi, nhìn cũng nhìn chán sờ cũng sờ thích rồi, dù sao cô cũng bị nhìn sạch trơn, sờ khắp cả, Lâm Miểu Miểu cảm thấy xấu nhất cũng đã như vậy.

“Anh có bổ sung gì không?”

Tông Chính đoạt lấy văn kiện từ trong tay Lâm Miểu Miểu, viết hai hàng chữ rồng bay phượng múa, rồi ném trả cho Lâm Miểu Miểu.

“Lâm Miểu Miểu phụ trách nấu ăn! Tôn trọng cha mẹ trưởng bối đôi phương!”

“Có thể.”

“Vậy thì cứ như vậy đã!” Tông Chính đứng dậy lên lầu.

Lâm Miểu Miểu vô cùng ngạc nhiên: “Anh không cần đến công ty?”

Sao chuyện cần làm thì không làm?(1)

Tông Chính đột nhiên dừng bước chân, lạnh buốt nhìn Lâm Miểu Miểu mà cười. Lâm Miểu Miểu theo dõi nét mặt anh, trong nháy mắt tỉnh ngộ, cô cần mỗi cười trộm, đáng đời! Giở trò lưu manh là phải trả giá!

Tông Chính lại đi quay lại, đứng im trước mặt Lâm Miểu Miểu, từ trên cao nhìn xuống chất vấn: “Cô rất vui?”

Lâm Miểu Miểu lập tức thu lại nụ cười, mặt không đỏ tim không đập nhanh phủ nhận: “Không có!”

Tông Chính cúi người xuống, giam Lâm Miểu Miểu giữa mình và sô pha, khuôn mặt lãnh khốc, “Tôi qua không phân thắng bại, muốn tiếp tục phải không?”

Lâm Miểu Miểu: “.....”

Lâm Miểu Miểu không biết hình dung như thế nào về cảm giác vật lộn với Tông Chính, anh ta sẽ không đánh cô, anh ta chỉ tìm mọi cách chế trụ cô, lột quần áo của cô, dùng lực vuốt ve thân thể cô, bắt được cơ hội sẽ hôn một cái, dùng mọi mảnh khốc giở trò lưu manh, kiên nhẫn, càng ngăn cản càng không ngừng đùa giỡn, Lâm Miểu Miểu cũng không biết làm sao, cô thật không muốn đánh anh ta, nhưng không đánh.....

Lâm Miểu Miểu thấy rằng bản thân rất có thể bị khí thế của anh áp đảo, chỉ cần nghĩ đến vẻ xấu xa đó của Tông Chính, và cô trần trụi không mảnh vải che thân nằm trước mặt Tông Chính, Lâm Miểu Miểu lại muốn tránh né công kích của anh.

Lâm Miểu Miểu chuyển tầm mắt, thay đổi đề tài, “Một lát nữa tôi phải ra ngoài, đưa chìa khóa cho tôi!”

Tông Chính hừ một tiếng bằng giọng mũi: “Đi đâu?”

“Mua ít đồ.”

Tông Chính vào phòng khách tìm chìa khóa dự phòng, vút cho Lâm Miểu Miểu, mới nhớ ra hôm qua mình cố ý cho chị Chu nghĩ, chuyện bỏ mặc con chim bồ câu Lâm Miểu Miểu.

“Cô vào bằng cách nào?”

Lâm Miểu Miểu đón lấy chìa khóa, thuận miệng đáp: “Tôi thấy trong nhà không có người, thì trèo cửa vào.”

Tông Chính không còn gì để nói, đây là thổ phỉ, hay là cường đạo? Bảo vệ trực 24 tiếng của hoa viên Thế Kỷ đều mù mắt hay sao? Tông Chính nhanh chóng đưa ra hai kết luận, thứ nhất màn sắp xếp hôm qua của

anh, thật ngây thơ, anh sai lầm khi xem Lâm Miểu Miểu như một cô gái 20 tuổi bình thường, một cô gái đơn thương độc mã dám dùng lời mời lừa đàn ông đến khách sạn, đánh hôn mê bất tỉnh chụp cảnh giường chiếu, có thể là một cô gái bình thường không? Năm đó cô ta mới có 18 tuổi!

Thứ hai, hệ thống báo động trong nhà, cần phải thay!

Sau khi Lâm Miểu Miểu ra ngoài, Tông Chính quay vào thư phòng, gọi Giang Trạch đem những văn kiện quan trọng gửi qua máy tính, Tông Chính xem qua văn kiện mấy lần, trong lòng bắt đầu suy xét chuyện của Lâm Miểu Miểu, báo thù? Tông Chính tạm thời không có thì giờ suy nghĩ, người hai năm ngày đêm nhớ đến, giờ đây đã ở ngay bên cạnh anh, Tông Chính hận không thể ngay lập tức ăn sạch Lâm Miểu Miểu.

Đang suy nghĩ, điện thoại đột nhiên vang lên.

Tông Chính nhìn ba chữ “Lâm Miểu Miểu” nhảy nhót trên màn hình, tiếp điện thoại.

“Vì sao tôi phải giúp cô nhận xe?”

“Không phải anh đang ở nhà sao? Làm phiền anh.”

Tông Chính cười lạnh dựa trên ghế xoay, hai mắt híp lại: “Lâm Miểu Miểu, đây là thái độ cô nhờ vả người khác sao?”

Lâm Miểu Miểu bị nghẹn mấy giây, “Tông Chính, xin anh giúp tôi nhận xe một lúc, cảm ơn!”

Tông Chính khẽ cười một tiếng, “Nếu cô đã nhờ tôi rồi, tôi đây rộng lượng vất vả giúp cô. Buổi trưa về sớm nấu cơm nhé!”

Lâm Miểu Miểu bực bội ngắt điện thoại, người gì đây chứ, nếu không phải bây giờ cô ở trung tâm thành phố, thì đã tự mình về ký nhận rồi. Hôm qua lúc Lâm Miểu Miểu sắp xếp dụng cụ chụp ảnh, mới phát hiện vì liên tục dọn nhà mấy lần, bên ba đường dài, trong những dụng cụ chụp ảnh mang từ nước Y về, có một ống kính bị va hỏng, lần này cô ra ngoài là đi mua ống kính mới.

Dời khỏi cửa hàng chuyên kinh doanh, lúc Lâm Miểu Miểu ra khỏi cửa hàng, trong lúc vô tình nhìn thấy một quảng cáo thông báo tuyển dụng, trong lòng không khỏi xúc động, nhiều năm trước cô đã không còn tiêu tiền của Lâm gia, vì bình thường chạy đôn chạy đáo, mua dụng cụ đắt tiền, chi phí của cô cũng không ít, thời gian cô ở nước Y phải kiếm tiền dựa vào quay phim chụp ảnh cho tạp chí và làm võ sư Taekwondo, cùng tiền thưởng từ các giải đấu, bây giờ về Z thị, Lâm Miểu Miểu hiển nhiên dự tính trở lại nghề cũ, đứng lúc lại trông thấy một quảng cáo thông báo tuyển dụng võ sư Taekwondo.

Lâm Miểu Miểu gọi điện thoại đi, phía bên kia bảo cô trực tiếp lên lầu, Lâm Miểu Miểu ngẩng đầu nhìn địa chỉ, vừa đứng ở trên tầng cửa hàng bán dụng cụ chụp ảnh.

Câu lạc bộ thể thao này nhìn qua yêu cầu cực cao, tất cả chiếm 7 tầng, Lâm Miểu Miểu vừa vào thì đã có nhân viên tiếp đón cô, lúc Lâm Miểu Miểu nói mình nhận lời mời đến đây, nhân viên thì thầm nói, “gần đây hình như không tuyển cô giáo dạy võ đạo.....”

Nữ nhân viên dẫn Lâm Miểu Miểu đến phòng nhân sự, một người đàn ông trẻ tuổi ở phòng nhân sự kinh ngạc nhìn Lâm Miểu Miểu: “Cô à, gần đây chúng tôi chỉ thông báo tuyển võ sư Taekwondo, cô có phải tìm nhầm chỗ hay không?”

“Tôi nhận lời mời đến làm võ sư Taekwondo.”

Về mặt của người đàn ông trẻ tuổi hết sức kinh ngạc, trong nháy mắt ánh mắt trở nên thâm túy.

Nửa giờ sau, người đàn ông trẻ nhiệt tình lôi kéo tay Lâm Miểu Miểu, hai mắt tỏa sáng, “Miểu Miểu, người chúng tôi cần chính là nhân tài thượng đẳng giống như cô vậy! Cô có thể chọn câu lạc bộ chúng tôi, là vinh hạnh to lớn của chúng tôi !”

Lâm Miểu Miểu từ trong lời tự giới thiệu của người đàn ông trẻ tuổi, được biết anh ta tên là Vương Trữ, là phó giám đốc của bộ phận nhân sự, vừa vận quản lý chính là mảng quyền thuật chiến đấu, Lâm Miểu Miểu cố nén kích động rút tay về, mặt không chút thay đổi nói: “Tiền lương.....”

“Không thành vấn đề! Tôi dám nói đũa ngọc của câu lạc bộ Tuyết Vực chúng tôi cho cô tuyệt đối là tốt nhất ở Z thị!”

“Thời gian mỗi ngày của tôi không nhiều lắm, chỉ có thể kiêm chức.”

Mặt Vương Trữ lộ vẻ tiếc nuối, nhưng vẫn vui vẻ nhận lời: “Được!”

“Vậy bao giờ tôi có thể đi làm?”

“Bây giờ có thể dạy luôn!” Vương Trữ trả lời tương đối chắc chắn, bảo trợ lý cầm qua một bản hợp đồng, đưa cho Lâm Miểu Miểu, Lâm Miểu Miểu nhìn qua, thời gian lên lớp tương đối tự do, đũa ngọc cũng rất tốt, quả là may mắn.

“Buổi chiều ngày mai tôi tới, không có gì ngoài ý muốn, tôi muốn lên lớp buổi chiều, nếu như đến lúc có việc, tôi sẽ gọi điện thoại báo trước cho anh.”

Lâm Miểu Miểu vừa rời khỏi câu lạc bộ Tuyết Vực, đã nhận được điện thoại của Tông Chính, báo cho cô biết đã nhận xe rồi, giục cô về nhà sớm nấu cơm.

—Ăn! Ăn! Ăn! Chỉ biết có ăn! Lâm Miểu Miểu oán thăm, vẫn phải ngoan ngoãn trở về. Trên đường về, lại theo chỉ thị của Tông Chính, đi siêu thị ở hoa viên Thế Kỷ mua nguyên liệu nấu ăn cần thiết, cô xách túi bảo vệ môi trường của siêu thị, vừa vào cửa đã thấy Tông Chính đứng trước cửa sổ sát đất của phòng khách đang gọi điện thoại.

“Biết rồi! Mấy hôm nữa con đưa cô ấy về, mấy hôm này có chút việc!....., cứ như vậy.” Tông Chính sờ mặt mình, quay lại đúng lúc thấy Lâm Miểu Miểu, trầm giọng uy hiếp: “Sau này còn đánh mặt, tôi sẽ lôi cô ném ra ban công!”

Lâm Miểu Miểu nhìn Tông Chính, đối mặt với khuôn mặt tức giận kia không nói bất cứ điều gì, tính tình người này thật không phải xấu bình thường, không phải khuôn mặt cười mỉa, thì là cau mày quá mức, giống như ai đó thiếu nợ anh ta, ừ....., giống như chính là cô thiếu nợ anh ta.

Sau khi Lâm Miểu Miểu làm cơm chiều xong, Tông Chính đang vắt hai chân, tựa trên ghế sofa xem tin tức, nghe thấy Lâm Miểu Miểu gọi ăn cơm, mới mặt lạnh lùng đi tới, bối mồm nhìn chằm chằm 3 món một canh trên bàn ăn.

“Món thịt thỏ hổ bì(2) tôi muốn ăn sao không có?”

“Không mua được thôi!”

Tông Chính lấy đũa chọc chọc mấy con cá hấp nào đó: “Vừa nhìn cá này đã biết không tươi!”

Lâm Miểu Miểu không thể nhịn được nữa: “Thích ăn hay không thì tùy!”

Tông Chính “đùng——” một tiếng, ném đôi đũa lên trên bàn ăn: “Tính khí xấu như vậy! Rõ là không được dạy dỗ!” Tông Chính đưa bát cho Lâm Miểu Miểu, “Xới cơm!”

Lâm Miểu Miểu không nói gì nghĩ, tính khí cô mặc dù không ra sao, nhưng đến cùng là ai tệ hơn ai! Được rồi, cô không có tư cách chê tính tình của người bị hại là không tốt.

Ăn cơm trưa xong, Lâm Miểu Miểu chỉ chỉ nhà bếp nói với Tông Chính: “Anh phụ trách rửa bát!”

Tông Chính liếc nhìn Lâm Miểu Miểu, đẩy ghế đứng lên, đầu cũng không thèm quay lại đi khỏi phòng khách, Lâm Miểu Miểu tiếp tục nói, “Không rửa bát, thì mời người giúp việc! Tôi chỉ chịu trách nhiệm nấu cơm, không chịu trách nhiệm rửa bát!”

Tông Chính hừ lạnh một tiếng, lấy điện thoại ra, vừa định gọi cho chị Chu, bỗng nhiên nhớ ra gì đó, tức giận nhìn Lâm Miểu Miểu: “Mấy ngày nữa lại nói tiếp!”

Lâm Miểu Miểu nhún mày hỏi: “Nguyên nhân?”

Tông Chính lạnh căm nhếch môi, đi đến trước mặt Lâm Miểu Miểu, ý vào lợi thế về chiều cao, khí thế bức người: “Lâm Miểu Miểu, cô nói xem?”

Lâm Miếu Miếu theo dõi vẻ mặt của anh trong lòng dễ chịu hẳn: Đáng đời, tối hôm qua lẽ ra nên đập anh ta thêm mấy cái.

Tông Chính đưa tay ra nắm cằm của Lâm Miếu Miếu, nheo mắt lại, giọng nói tràn ngập ý tứ đe dọa: “Cô rất vui?”

“Không có!” Lâm Miếu Miếu trả lời vô cùng quả quyết.

Tông Chính nhìn con mắt giống như quả nho của cô, bỗng cúi đầu xuống, ngậm lấy cánh môi hồng phấn của cô, sau đó lại nhanh chóng đẩy Lâm Miếu Miếu ra, Lâm Miếu Miếu chớp mắt, Tông Chính đã xoay người đi xa mấy bước. Cô nhìn chằm chằm chân mình, vừa rồi cô không chế bản năng tấn công của mình, mới để Tông Chính thuận lợi thực hiện được, cô thực sự không muốn đem chuyện tối qua, tái diễn một lần nữa, Lâm Miếu Miếu buồn bực nói với chính mình, đây chỉ là vì cô muốn làm dịu quan hệ giữa hai người. Về phần anh ta hôn cô, kia không phải hôn, chỉ là chạm một cái.

Lâm Miếu Miếu dọn dẹp xong nhà bếp, lại nhận được một cú điện thoại của Lâm Thế Quân, cùng với tin nhắn chúc tân hôn vui vẻ của Diệp Ninh, nội dung đều là quan tâm đến cuộc sống sau khi kết hôn của cô.

Buổi chiều, Lâm Miếu Miếu đi xuống ga ra thử xe, còn cầm theo máy ảnh vừa mới thay ống kính của mình, Tông Chính đang ở trong phòng khách, trông thấy Lâm Miếu Miếu cầm máy ảnh chụp khắp nơi, sắc mặt trong nháy mắt âm tình bất định(3), lúc này Lâm Miếu Miếu đúng lúc đi qua, hướng Tông Chính xin ý kiến: “Tôi muốn dọn một phòng, dùng làm phòng tối, rửa ảnh dùng.....”

“Không được!” Tông Chính không đợi Lâm Miếu Miếu nói xong, đã chém đinh chặt sắt cự tuyệt.

Lâm Miếu Miếu im lặng, người đàn ông này tính khí quá nóng nảy, còn lòng dạ hẹp hòi!

Tông Chính cách vài giây, lại như không để ý liếc nhìn Lâm Miếu Miếu: “Đương nhiên, nếu cô cầu xin tôi, cũng không phải là không thể được.....”

Lâm Miếu Miếu xoay người đi luôn, tay nắm lại nghĩ, rất muốn đánh anh ta a a a ! ! ! Mà còn nhất định phải giáng lên trên khuôn mặt của anh ta ! ! !

Lúc gần đến bữa tối, Lâm Miếu Miếu lại lần nữa bị Tông Chính sai đi mua đồ ăn, có phương tiện thay đi bộ, cuối cùng Lâm Miếu Miếu không cần chờ tắc xi ở cổng hoa viên Thế Kỷ nữa, buổi sáng cô đi trung tâm thành phố, vừa đi vừa đợi hết gần mười phút, mới thấy tắc xi.

Mua đồ ăn rồi quay về, Lâm Miếu Miếu làm cơm xong, hiển nhiên lại bị Tông Chính tìm đủ lý do ghét bỏ, ăn cơm xong, Lâm Miếu Miếu thu dọn phòng bếp, vừa chuẩn bị ra công viên Đông Ngạn đi dạo.

“Đi đâu?”

“Đi dạo!”

Buổi tối ở công viên Đông Ngạn người đi dạo phần lớn đều là người già, tản bộ hoặc là dắt chó đi dạo, trước ngực Lâm Miếu Miếu treo máy ảnh, vừa đi vừa chụp, vừa đi loanh quanh không đến nửa giờ, điện thoại của Tông Chính đã gọi đến, “Về bồi thuốc cho tôi!”

Tâm trạng tốt của Lâm Miếu Miếu thoáng chốc đã bị phá hư không còn một mảnh, sau khi cô về đến nhà, xị mặt bồi thuốc cho Tông Chính, vì tâm tình không thông thoáng, tự nhiên xoa hết sức mạnh tay, Tông Chính bị xoa nắn đuôi mắt giật giật, sầm mặt nắm lấy cái tay Lâm Miếu Miếu đang làm loạn: “Lâm Miếu Miếu, cô muốn bị đặt ngang lộ sạch, hay đứng thẳng lộ sạch?”

Chú thích:

(1) : Ấm không mở thì lấy ấm nào chả được , không mở bình thì không ai biết trong bình như thế nào.

Câu tục ngữ này ban đầu là một câu chuyện dân gian, tiểu nhị trong quán trà xách ấm trà nước chưa sôi châm trà cho khách, làm khách uống nước lã. Vì “ ” (đề) có nghĩa là “nói ra”, cho nên suy ra nghĩa bóng “na hồ bất khai đề na hồ” là nói ra chuyện không nên nói, hoặc là nói với đối phương chuyện không muốn nhắc tới, làm chuyện điên rồ, làm chuyện không nên làm.

- (2) : là món ăn vùng Đông Bắc Trung Quốc, nguyên liệu chính là thịt thỏ, hương vị thơm ngậy, dùng kỹ thuật chiên, độ khó ở mức trung cấp.
- (3) : Sắc mặt thay đổi, không biết tốt hay xấu.

15. Chương 15: Buổi Tối Ngủ Cùng Nhau

Tâm trạng tốt của Lâm Miểu Miểu thoáng chốc đã bị phá hư không còn một mảnh, sau khi cô về đến nhà, xị mặt bôi thuốc cho Tông Chính, vì tâm tình không thông thoáng, tự nhiên xoa hết sức mạnh tay, Tông Chính bị xoa nắn đuôi mắt giật giật, sầm mặt nắm lấy cái tay Lâm Miểu Miểu đang làm loạn: “Lâm Miểu Miểu, cô muốn bị đặt ngang lộ sạch, hay đứng thẳng lộ sạch?” Lâm Miểu Miểu trong lòng hừ lạnh một tiếng, lực xoa nhẹ hơn một chút.

Làm đi làm lại gần nửa tiếng đồng hồ, Lâm Miểu Miểu rửa sạch tay, ngồi trên sofa phòng khách, mở tivi, bật phim mẹ chồng nàng dâu ra xem, chuẩn bị nhập vai nhân vật mình yêu thích, Tông Chính thông thả bước đến bên cạnh cô, lạnh lùng bỏ lại một câu “vô vị”, rồi chuyển kênh sang trận thi đấu bóng rổ.

Lâm Miểu Miểu nhẩn nhện, đây dù sao cũng là nhà Tông Chính, cô đứng dậy đi thẳng về phòng ngủ, trên máy tính sửa lại mấy bức ảnh chụp ngày hôm nay, lại vào MSN nói chuyện với Mễ Chân một lúc.

Mễ Chân nói với cô qua một khoảng thời gian nữa, sẽ đến Z thị tìm cô, Lâm Miểu Miểu ngập ngừng hồi lúc nào, Mễ Chân đã không còn ở trên MSN trả lời cô, mà trực tiếp gọi điện thoại từ nước Y tới, cho cô biết thời gian cụ thể.

Mười giờ tối, Lâm Miểu Miểu mới từ trong phòng tắm tắm rửa xong, ra ngoài đã nhìn thấy Tông Chính nửa nằm trên giường cô, kêu thoải mái, vừa nhìn thấy cô, đã không kiêng nể gì híp mắt lại, sáng quắc nhìn chăm chăm cô.

Lâm Miểu Miểu nhú mày, cảnh giác giữ chặt khăn tắm của mình: “Đi ra!” Người này vào phòng người khác, không thêm gõ cửa nữa? Rõ ràng cô đã khóa trái cửa rồi.

“Không có sự cho phép của tôi, anh không thể tùy tiện đi vào phòng tôi!”

Tông Chính bộ dạng lười biếng duỗi hai cánh tay, thay đổi tư thế nằm dễ chịu hơn: “Nhắc lại rõ cho cô một câu, đây là nhà tôi!”

Lâm Miểu Miểu hít sâu một hơi: “Được! Ngày mai tôi dọn ra ngoài!”

Tông Chính chế nhạo: “Ngày thứ hai mới cưới thì rời nhà đi thuê? Cô tự đi nói với cha cô, hay là để tôi đi nói với ông ấy?”

Lâm Miểu Miểu : “.....”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Miểu Miểu bị hơi nước làm cho hồng lên, con mắt đen láy lấp lánh một ngọn lửa, Tông Chính nghĩ thầm, cái dáng vẻ này so với dáng vẻ lạnh như băng, đẹp hơn nhiều, Tông Chính hơi nhếch môi mỉm cười: “Sau này, chúng ta ngủ cùng nhau.”

Không đợi Lâm Miểu Miểu nổi giận, Tông Chính đã tiếp lời: “Tôi không cưỡng ép cô bây giờ phải thực hiện nghĩa vụ người vợ, tôi đã lùi một bước, Lâm Miểu Miểu, cô đừng có được voi đòi tiên!”

Lâm Miểu Miểu âm thầm tức giận” Tông Chính cưỡng ép được cô sao? Được voi đòi tiên? Nói cho cùng là ai được một tác lại muốn tiến một thước hử?”

Giọng điệu của Tông Chính càng ngày càng châm biếm, “Lâm Miểu Miểu, cô không phải ý mình có bản lĩnh, không xem tôi ra gì, giờ không dám sao?”

Lâm Miểu Miểu khuôn mặt bình tĩnh đi đến bên giường, kìm nén tức giận nhìn chăm chăm Tông Chính, Tông Chính hất mày, hết sức bình tĩnh thoải mái cùng cô đối mặt, sau đó ánh mắt Tông Chính nhiều lần

liên tiếp lướt qua ngực và đùi của cô, Lâm Miếu Miếu rói rầm bực bội, quay người cầm đồ ngủ, đi vào phòng tắm.

Chờ Lâm Miếu Miếu thay quần áo xong từ phong tắm đi ra, Tông Chính mỉm cười từ trên giường đứng dậy, chăm chú nhìn Lâm Miếu Miếu bắt đầu chậm rãi cởi quần áo.

Lâm Miếu Miếu cảnh giác nhìn anh: “Anh làm gì?”

“Tắm!”

Lâm Miếu Miếu trong lòng chửi thầm, người này có bệnh, nhất định phải chạy đến phòng cô tắm. Lâm Miếu Miếu cũng không nghĩ chống đối với anh, đến trước gương bắt đầu sấy tóc, sau khi vừa sấy khô tóc, trong phòng tắm vọng ra tiếng của Tông Chính, “Lâm Miếu Miếu, sang phòng tôi, cầm áo choàng tắm qua đây!”

“Không rảnh!” Lâm Miếu Miếu đầu cũng không quay lại trả lời.

“Cô muốn nhìn cơ thể trần truồng của tôi?”

Lâm Miếu Miếu cứng đờ, tức tối để lược xuống: “Chờ đấy!”

Tông Chính mặc áo choàng tắm, lau tóc được một nửa, xốc chăn lên, đặt mông ngồi trên giường của Lâm Miếu Miếu.

Lâm Miếu Miếu tức đến không muốn nói lại: “.....Về phòng của anh đi!”

Tông Chính liếc nhìn Lâm Miếu Miếu, dường như mặc kệ cô, cởi áo, vừa duỗi chân dài, đã chiếm hơn nửa giường.

Lâm Miếu Miếu nắm thành nắm đấm, ngứa tay không chịu được.

“Buổi tối còn chưa bôi thuốc!” Tông Chính hất cằm với Lâm Miếu Miếu, lười biếng nói: “Đến bôi thuốc cho tôi!”

Lâm Miếu Miếu đứng ở cạnh giường, liên tục hít thở vài lần, cảnh cáo trừng Tông Chính một cái, mới xoay người lấy rượu thuốc đổ vào lòng bàn tay, trực tiếp bỏ qua bước chà nóng đã đặt lên trên mặt Tông Chính, Tông Chính hét lên một tiếng, giờ tay bắt lấy cổ tay của Lâm Miếu Miếu, Lâm Miếu Miếu nghẹn một bụng tức giận, cong gối thúc về phía sườn lưng của Tông Chính, hai người đồng thời kêu lên, Tông Chính thì bị Lâm Miếu Miếu húc đầu gối, Lâm Miếu Miếu thì bị Tông Chính chết cũng không buông, bị động ngã trên giường, cằm của cô vừa vịn đập vào cái gối của Tông Chính, Lâm Miếu Miếu mở mắt ra liền trông thấy vật thô cứng dựng thẳng lên, cô thẹn quá hóa giận chống người dậy, đập vào đùi của Tông Chính một cái.

Tông Chính túm chặt mắt cá chân của Lâm Miếu Miếu, Lâm Miếu Miếu đứng không vững lập tức ngã trên người Tông Chính, sau đó áo ngủ của cô bị xé rách, Lâm Miếu Miếu tức giận, một chân tự do, một cái quét ngang đã quét Tông Chính ra xa nửa mét.

“Anh làm bậy nữa.....” Ý tứ đe dọa không cần nói cũng biết.

Tông Chính phần nộ nhìn cô: “Cô ra tay trước!”

Lâm Miếu Miếu im lặng, xoay người thay đồ ngủ, lúc trở lại tâm trạng của cô đã bình thường trở lại, thản nhiên nói với Tông Chính: “Xoa thuốc!”

Lâm Miếu Miếu tập trung bôi thuốc, cơ thể của Tông Chính cũng thành thực nằm xuống, nhưng ánh mắt của anh thì không thành thật chút nào. Bôi thuốc xong, Lâm Miếu Miếu rửa sạch tay, mặt không biểu tình đứng bên giường không nhúc nhích, Tông Chính cười càn xán lạn, anh chống cằm hỏi: “Ngủ cùng tôi sợ như vậy sao?”

Sợ? Lâm Miếu Miếu im lặng giây lát, bỗng nhiên cười: “Đúng vậy.”

Tông Chính hơi giật mình, ngực dường như bị tiếng cười của Lâm Miếu Miếu khê đụng một cái. Lâm Miếu Miếu từ trong tủ quần áo lấy ra một cái chăn mới, sau khi lồng vỏ chăn đặt lên trên giường, tắt đèn lên giường, trong phòng lập tức rơi vào trong bóng tối.

Lâm Miếu Miếu nằm thẳng trên giường, lặng lẽ nói với chính mình, chỉ cần anh ta động tay động chân, mượn cơ hội này nhất định phải đánh cho anh ta thật đau.

Lâm Miếu Miếu mở to mắt chờ, kết quả chờ mấy phút, cũng chẳng thấy Tông Chính có động tĩnh gì, thật giống như lời anh ta nói, chỉ là ngủ thôi, Lâm Miếu Miếu buồn bực mãi, bên tai bỗng vang lên tiếng nói của Tông Chính, “Lâm Miếu Miếu.”

Lâm Miếu Miếu nắm tay lại, yên lặng chờ hành động tiếp theo của Tông Chính.

“Lâm Miếu Miếu?” Tông Chính lại tiếp tục gọi mấy tiếng.

“Có chuyện gì?” Giọng nói của Lâm Miếu Miếu không kiên nhẫn.

Trong bóng đêm khoe môi của Tông Chính âm thầm giờ lên, âm thanh hàm chứa ý cười phảng phất: “Không có gì!”

Lâm Miếu Miếu: “.....” Chờ cô sao?

“Lâm Miếu Miếu?” “Lâm Miếu Miếu?”

Lâm Miếu Miếu nghiêng răng hỏi: “Có chuyện gì?”

“Ngủ ngon.”

Lâm Miếu Miếu: “.....ngủ ngon.”

Trong phòng lần nữa yên tĩnh lại, Lâm Miếu Miếu xóc lại tinh thần, tập trung nín thở, đợi hơn nửa tiếng đồng hồ, Tông Chính ngoài trở mình, một chút động tác dư thừa cũng không có, chẳng lẽ muốn chờ cô ngủ sao?

Lâm Miếu Miếu nghe thấy tiếng hít thở đều đều của Tông Chính cười lạnh, so kiên nhẫn! Ai sợ ai!

Lâm Miếu Miếu lại chịu đựng nửa tiếng đồng hồ, như trước không có động tĩnh, buổi sáng hôm sau, Lâm Miếu Miếu mở mắt, đập vào trong con ngươi là vẻ mặt đang ngủ của Tông Chính, trong lòng cả kinh, mình tới qua ngủ lúc nào thế? Thế nào lại ngủ mơ mơ hồ hồ như vậy? Nhưng, xem tình hình, dường như Tông Chính thật chỉ ngủ cùng thôi.

Lâm Miếu Miếu nghiêng đầu nhìn Tông Chính mấy lần, Tông Chính trong lúc mơ ngủ, không nóng nảy ngang ngược, vô sỉ hạ lưu như ban ngày, nhìn qua an tĩnh cực kỳ, thậm chí có vài phần tính khí trẻ con, da dẻ của anh ta so với đàn ông mà nói tương đối nhẵn nhụi, màu da lúa mạch khỏe mạnh, lông mi dài mà rậm, khoe môi hơi cười, hình như đang mơ một giấc mơ đẹp nào đó.

Lâm Miếu Miếu nhẹ tay nhẹ chân xuống giường, sau khi mặc quần áo rửa mặt xong, liền đi ra công viên Đông Ngạn chạy bộ.

Hoa viên Thế Kỷ vào sáng sớm còn đang trong giấc ngủ say, công viên Đông Ngạn bên cạnh cũng đã thức tỉnh, cành lá xanh tươi đang vươn mình đong đưa trong gió sớm, trong bồn hoa cất tia tử mĩ, những đóa hoa nhiều màu sắc đang đón ánh mặt trời mới ló rạng trong ánh nắng ban mai, bên tai, tất cả những âm thanh cuộc sống đang chảy không ngừng.

Mỗi một lần khi tâm trạng Lâm Miếu Miếu không tốt, cô sẽ chọn một nơi phong cảnh đẹp chạy chậm chậm, đem tất cả phiền muộn trong lòng từ trong ngực từng chút một trút hết ra, ban đầu cô không thích những nơi đông người, nhưng ở nơi này, từ trên người những người có tuổi mang theo tiếng cười, Lâm Miếu Miếu bỗng cảm thấy có cảm giác ấm áp, Z thị ở trong trí nhớ của Lâm Miếu Miếu luôn tràn ngập màu sắc ấm đậm, bây giờ hình như dần trở nên sáng sủa hơn, nhất là nhìn thấy ông cụ đầu tóc bạc phơ, đẩy một bà cụ ngồi trên xe lăn đi dạo, hình ảnh không biết tên này khiến người ta cảm thấy ấm áp.

“Bà Lý 30 năm trước vì tai nạn xe cô đã mất đi đôi chân, buổi sáng mỗi ngày ông Lý đều đưa bà Lý ra ngoài đi dạo.....”

Lâm Miếu Miếu quay đầu, bên cạnh không biết lúc nào có một người đàn ông trẻ khoảng hơn 20 tuổi, nhìn thấy Lâm Miếu Miếu quay lại, người đàn ông trẻ nở nụ cười ôn hòa nhã nhặn với cô, “Xin chào, tôi tên Lý Minh.”

Mặc dù bị người khác đột ngột làm phiền, nhưng ấn tượng đầu tiên Lý Minh cho Lâm Miểu Miểu lại là khiêm tốn, nhã nhặn, lễ độ. Giống như trong một bài thơ cổ đã miêu tả, quân tử khiêm tốn, ôn nhu như ngọc.

Nhất cử nhất động của Lý Minh đều mang theo sự hòa nhã, Lâm Miểu Miểu im lặng vài giây, mới nhàn nhạt đáp: “Lâm Miểu Miểu.”

Nhận thấy thái độ xa cách của Lâm Miểu Miểu, Lý Minh cũng không hỏi nhiều, mà mỉm cười kể câu chuyện thời trẻ của hai ông bà kia.

Lâm Miểu Miểu lặng im nghe một lúc, không nhận được cảm khái một câu: “Thế giới này, người thật sự có thể bạch đầu giai lão còn lại bao nhiêu?” Chỉ ít, bên cạnh cô chưa từng có, cô tin thế giới này có một loại tình cảm gọi là “đầu bạc cũng không rời xa”, chỉ là bản thân gần như không có cách nào gặp được.

Về mặt Lý Minh ngưng lại: “Trên đời, mặc dù người bên nhau hạnh phúc đến già không phải chỗ nào cũng có, nhưng cũng không ít, ..., cô dường như không tin vào tình yêu?”

Tình yêu? Nếu là tình yêu giữa Lâm Thế Quân và Lý Yên, Cố Dung, vậy Lâm Miểu Miểu chưa từng tin tưởng, tình yêu là cái gì? Trong lòng Lâm Miểu Miểu 21 tuổi, bên trong tình yêu xa vời so với hai chữ đơn giản kia, còn yếu ớt một hơn.

Lâm Miểu Miểu không tiếp tục chủ đề này nữa, gạt đầu với Lý Minh, tiếp tục việc chạy bộ của mình, sau đó Lâm Miểu Miểu phát hiện, Lý Minh đứng ở phía sau cô cách mấy mét, cũng bắt đầu chạy bộ, Lâm Miểu Miểu quay đầu nhìn một cái, cũng không thèm để ý nữa.

Sau khi Lâm Miểu Miểu kết thúc thể dục buổi sáng thì trở lại hoa viên Thế Kỷ, vừa vào nhà đã thấy Tông Chính sắc mặt u ám ngồi trong phòng khách, giọng nói lạnh lùng chất vấn: “Đi đâu?”

“Thể dục buổi sáng.” Lâm Miểu Miểu nhìn thời gian, mới hơn 7 giờ sáng, Tông Chính cư nhiên lại đòi giường.

Sắc mặt Tông Chính dịu đi: “Nhanh đi nấu cơm, tôi đói rồi!”

16. Chương 16: Huân Luyện Viên Lâm

Ánh ban mai buổi sáng từ cửa sổ sát đất chiếu vào trong phòng khách, tâm trạng tốt mới có của Lâm Miểu Miểu, bởi vì Tông Chính, chẳng còn lại bao nhiêu. Người này ngoại trừ lúc ngủ có vẻ điềm tĩnh vô hại, những lúc khác đều cực kỳ đáng ghét, nhất là khi nghĩ ra đủ mọi chiêu, sai khiến Lâm Miểu Miểu, chẳng qua là mỗi lần Lâm Miểu Miểu bị Tông Chính gọi tới gọi lui, áy náy trong lòng cũng với bốt đi, Lâm Miểu Miểu âm thầm suy nghĩ, phương thức trả nợ này cũng tốt, nhưng....., cứ nghe lại cảm thấy tức giận!

Tông Chính ăn sáng xong, lại sai Lâm Miểu Miểu, “Phải bôi thuốc rồi!”

Lâm Miểu Miểu vừa mới đặt bát vào máy rửa bát, nghe vậy đành phải rửa tay đi lên lầu lấy rượu thuốc, Tông Chính vắt hai chân, hết sức thoải mái ngồi ở sofa xem tin tức kinh tế tài chính.

Lúc chờ Lâm Miểu Miểu mang thuốc tới, khoe môi Tông Chính ngậm cười, bắt đầu cởi quần áo của mình, anh cởi rất chậm, nhìn có một loại khí chất ưu nhã cảnh đẹp ý vui, chỉ là cảnh đẹp ý vui này rất nhanh đã bị những vết bầm tím trên khắp người anh phá hủy hơn phân nửa.

Tông Chính chỉ chỉ vết bầm mới có thêm trên người mình, hất mày châm biếm, “Lâm Miểu Miểu, cô thật sự đến để đền bù cho tôi ư?”

Lâm Miểu Miểu nét mặt không thay đổi chuyển tầm mắt, Tông Chính gỡ trò lưu manh, cô đánh anh ta, đó là anh ta tự làm tự chịu, hơn nữa, cô còn giúp anh ta bôi thuốc, cho nên không cần phải áy náy! Dù nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng Lâm Miểu Miểu trong lòng vẫn nhắc nhở chính mình, sau này cố gắng không đánh anh ta, chỉ ít anh ta chưa từng đánh cô, cô thế này quả thực hơi dữ dằn.

Nhưng anh ta giở trò lưu manh, chẳng lẽ cô phải đùa giỡn lại?

Lâm Miểu Miểu vừa suy nghĩ, vừa xoa thuốc cho Tông Chính, lúc Lâm Miểu Miểu xoa thuốc cho Tông Chính, ánh mắt Tông Chính vẫn luôn dõi theo cô, nhìn thấy khuôn mặt Lâm Miểu Miểu càng trở nên xấu xa, lực tay cũng ngày càng mạnh, Tông Chính bắt lấy cổ tay cô, “Lâm Miểu Miểu, cô cả ngày khuôn mặt cứng nhắc, là khuôn mặt sinh ra đã mất hết cảm xúc, hay là dây thần kinh của nó hỏng rồi? Cười cho tôi coi, giống như tôi hôm qua vậy.”

Lâm Miểu Miểu không thể nhịn được nữa: “Nhiều chuyện!”

Tông Chính nắm chặt cổ tay cô, đứng dậy kể lể: “Lâm Miểu Miểu, cô tính khí xấu, phẩm hạnh xấu, lòng dạ xấu, không sai bảo được,....., lớn lên tạm coi là ưa nhìn, lại bày ra bộ mặt không cảm xúc, trên người cô có ưu điểm nào không?”

Lâm Miểu Miểu nghiêm mặt, ném rượu thuốc cho Tông Chính, lạnh lùng nói: “Lắm nhảm nhiều thế, tự đi mà bôi thuốc!”

Tông Chính lại vút lại cho Lâm Miểu Miểu, ung dung thoải mái đưa ra kết luận, “Tính tình đúng là xấu hết chỗ nói!”

Lâm Miểu Miểu nắm chặt tay, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên sự tức giận, Tông Chính vừa thấy Lâm Miểu Miểu tức giận, thì vô cùng hả hê, anh lười biếng nằm trên sofa, “Nhanh lên!”

Tại sao người này lại đáng ghét như vậy hả hả! ! Lâm Miểu Miểu nhìn chằm chằm Tông Chính hết nửa phút, mới oán hận cầm lấy rượu thuốc, đổ ra lòng bàn tay, Tông Chính vừa nhìn động tác đóng mở hết sức của Lâm Miểu Miểu, lòng mày giật giật mấy cái, Tông Chính cho là Lâm Miểu Miểu lại muốn mượn việc công báo thù riêng, nhưng Lâm Miểu Miểu hít sâu vài lần, khuôn mặt không biểu tình gì ngồi xổm bên cạnh Tông Chính, tuân tự xoa nắn. Chỉ là mặc kệ Tông Chính nói gì, cô đều không có phản ứng, hơn nửa giờ sau, Lâm Miểu Miểu đứng dậy thu dọn, cổ tay lại bị Tông Chính bắt lấy, Tông Chính quan sát kĩ khuôn mặt không hề có hứng thú của cô: “Tức giận à?”

Lâm Miểu Miểu hất tay ra, nhưng không hất được, nhìn thẳng vào mắt Tông Chính, lạnh lùng nói: “Buông tay!”

Tông Chính dùng sức kéo Lâm Miểu Miểu về phía mình, Lâm Miểu Miểu phản ứng cực nhanh thúc vào bụng của Tông Chính, phần nộ trùng mắt với anh. Tông Chính khẽ cười một tiếng, lấy tay khác đè sau gáy Lâm Miểu Miểu, ấn đầu Lâm Miểu Miểu xuống, rất nhanh hôn một cái lên môi của Lâm Miểu Miểu, sau đó buông Lâm Miểu Miểu ra.

Lâm Miểu Miểu lùi sau hai bước, lại lạnh lùng trừng Tông Chính, Tông Chính không để ý ánh mắt của Lâm Miểu Miểu cười lên, thậm chí còn rất ý vị sờ sờ môi, ngọn băng trong mắt Lâm Miểu Miểu lóe lên, cắn môi, lao tới.

Đấm Tông Chính một đấm cộng thêm đá hai cái, tâm trạng Lâm Miểu Miểu cũng không chỗ nào dễ chịu, ngực của cô bị Tông Chính sờ xoạc, Lâm Miểu Miểu thầm hối hận, cô không am hiểu cách đánh áp sát, vì sao nhất định phải xông nên vật lộn với Tông Chính? Tông Chính bị đánh, nhưng cô bị đùa bỡn, kết quả cuối cùng này nên xem là ai thắng đây?

Cách đánh nhau của một người đàn ông có thể phản ánh rõ ràng trực tiếp tính cách của người đó, kiên nhẫn của Tông Chính, càng áp chế càng dững cảm xông lên, sự mạnh mẽ ngoan cố vì đạt được mục đích này, cũng lưu lại ấn tượng cực kì sâu cho Lâm Miểu Miểu, anh là một người đàn ông giống như ánh mặt trời rực rỡ, ngay cả tùy tiện đánh nhau cũng lộ ra vẻ đường đường chính chính khí thế ép người, đồng thời giữ vững gianh giới của chính mình, cho dù bị cô đập xuống giường hết lần này đến lần khác, cũng chưa từng đánh cô.

Lâm Miểu Miểu về phòng chỉnh lại quần áo, ở trong lòng lại bổ xung một câu, cho dù anh ta không đánh cô, nhưng ngực lại có mấy vết tay,....., lẽ nào cô thật sự phải đánh anh ta nằm viện? Lần đầu tiên Lâm Miểu Miểu cảm thấy đánh nhau cũng rất phiền phức, Tông Chính chắc không thể an phận rồi?

Lúc cơm trưa, Tông Chính đập mặt bàn, giọng nói vừa bắt bẻ vừa khinh thường” “Lâm Miểu Miểu, tôi muốn ăn lưỡi vịt chiên, cô mua vịt quay cô tôi! Cần tôi nhấn mạnh một lần nữa sao? Tôi không ăn đồ ăn

bên ngoài! !....., tôi muốn ăn cá nấu sữa, cô hấp cá lư cho tôi!.....”

Lâm Miếu Miếu xới cơm ình, đưa dĩa ra, dùng sức ngắt đứt cổ vịt, sau đó gấp cái cổ vịt vào bát tự phục vụ mình ăn.

“.....” Tông Chính nhìn chằm chằm Lâm Miếu Miếu không nói gì một lúc, đẩy bát không đến trước mặt cô: “Xới cơm!”

Tông Chính đợi một lúc, thấy Lâm Miếu Miếu không nhúc nhích, đành phải chậm rì đứng lên, vừa xới bát cơm ình, vừa giáo huấn: “Lâm Miếu Miếu, cô làm vợ.....rèn mười năm cũng không đạt yêu cầu!”

“.....” Lâm Miếu Miếu cặm cùi, tập trung ăn cơm.

Ăn trưa xong, Tông Chính chậm chạp đi đến cửa phòng bếp, dựa vào cánh cửa nhìn một lúc, “Dọn dẹp à?”

“.....” Lâm Miếu Miếu cúi đầu cầm khăn mặt chà mạnh bàn bếp.

Thấy Lâm Miếu Miếu không để ý mình, Tông Chính cảm thấy vô vị, tiến lên lấy tay chọc chọc bả vai Lâm Miếu Miếu: “Giận à?”

Lâm Miếu Miếu quay đầu lại, ném cái khăn trong tay lên bàn, hơi híp mắt lại tâm trạng không tốt nhìn chằm chằm Tông Chính.

Tông Chính bình tĩnh thoái mái hỏi: “Cô ánh mắt chứa chan tình cảm như vậy lờm bản thiếu gia, chẳng lẽ đã yêu tôi rồi?”

Khóe môi Lâm Miếu Miếu co rút, cúi đầu không nói năng gì lau bàn.

Buổi chiều lúc hai giờ, Lâm Miếu Miếu dọn dẹp xong mọi thứ, chuẩn bị đến câu lạc bộ Tuyết Vực làm việc, vừa mới ra đến cửa, tiếng nói của Tông Chính từ sau lưng truyền đến: “Đi đâu?”

Lâm Miếu Miếu cúi người sờ giày, “thình” một tiếng đóng cửa. Cô vừa đi đến ga ra, thì nghe thấy điện thoại mình đổ chuông, ngay khi nhìn là điện thoại của Tông Chính, Lâm Miếu Miếu trực tiếp tắt máy, trong nháy mắt cảm thấy tâm trạng tốt hơn nhiều.

Lâm Miếu Miếu đi xe tới Tuyết Vực, nhận mấy thứ như thẻ nhân viên trang phục Taekwondo, đi phòng thay đồ thay quần áo. Hôm nay là ngày làm việc, lên lớp lác đác được hơn mười người, nam nhiều nữ ít, đều còn ít tuổi.

Lâm Miếu Miếu và một huấn luyện viên khác tên là Tạ Thầm một trước một sau đi vào phòng tập, Taekwondo quan trọng nhất là lễ nghi, cho dù các học viên đối với cô giáo xinh đẹp mới tới tràn ngập hiếu kỳ, nhưng vẫn lễ phép giữ yên lặng, chỉ là dùng ánh mắt trao đổi thông tin với nhau.

Lâm Miếu Miếu chính thức tham gia giải đấu Taekwondo từ khi 11 tuổi, lúc 15 tuổi, Lâm Miếu Miếu được trao đai đen, chính thức tham gia giải Taekwondo quốc tế, đồng thời làm huấn luyện viên trong đạo quán của sư phụ mình Phác Hoằng Hi, cho dù tuổi còn nhỏ, nhưng cô có đủ thực lực, hơn nữa cả người lúc nào cũng toát ra vẻ lạnh lùng, đủ khí thế, đối tượng dạy học lại chỉ là những bạn nhỏ khoảng 10 tuổi, vẫn dạy được, phù hợp dạy những đứa trẻ khó bảo, đợi sau khi cô lớn hơn, đối tượng dạy học đổi thành những người trưởng thành, trong Hồng Hi đạo quán từ giáo viên phụ lên giáo viên chính, một năm trước, trở thành cao thủ Taekwondo đứng trong top ba người giỏi nhất Hồng Hi đạo quán.

Khi Lâm Miếu Miếu nói ra mình đã từng giành được giải thưởng, Vương Trữ vừa nghe, đã muốn để Lâm Miếu Miếu làm huấn luyện viên trưởng môn Taekwondo, Lâm Miếu Miếu đến đạo quán Taekwondo chỉ dự định kiêm chức, dấu sao trên danh nghĩa cô cũng là người của Hồng Hi đạo quán, ở Z thị tìm việc, trong lúc kiếm tiền cũng để bản thân có thể thường xuyên luyện tập, đồng thời còn có thể cùng võ sư khác học hỏi lẫn nhau, Lâm Miếu Miếu cũng không tính phí phạm toàn bộ thời gian ở đây, liền khéo léo từ chối lời mời của Vương Trữ.

“Chào các bạn, tôi là huấn luyện viên mới của các bạn Lâm Miếu Miếu, các bạn có thể gọi tôi là cô Lâm, tôi là đai đen tứ đẳng ITF(1), Lâm Miếu Miếu sau khi giới thiệu đơn giản về mình, dùng ánh mắt ra hiệu với trợ giảng Tạ Thầm có thể bắt đầu chương trình dạy học.

Thời gian Lâm Miếu Miếu lên lớp từ 3 giờ đến 4 giờ 30 chiều, nửa giờ là một tiết học, hết tiết cô còn có thể chiếm phòng tập trống của câu lạc bộ, tự mình luyện thêm.

“Cúi chào!”

Sau khi kết thúc giờ học, có mấy cậu con trai hoạt bát lập tức xông tới.

“Cô Lâm, vừa nãy cú đá xoay trên không cô biểu diễn, cực suất, em luyện bao lâu mới có thể đá ra như vậy?”

“Cô Lâm, cô học Taekwondo lâu như vậy, mới có đai đen tứ đẳng? Em cảm thấy các huấn luyện viên có tiếng là đai đen ngũ đẳng cũng không lợi hại bằng cô.....”

“Cô Lâm, cái đó, cô bao nhiêu tuổi rồi?”

“Cô Lâm, cô có bạn trai chưa?”

“.....”

Mặc dù Lâm Miếu Miếu tính tình lãnh đạm, nhưng đối với học sinh của mình, vẫn rất kiên trì, với những đứa trẻ chưa trưởng thành mười mấy tuổi này, cô không có cách nào bày ra bộ dạng sinh vật lạ chớ lại gần, trong nhất thời bị quần lấy gáy đổ cả mồ hôi, những học viên này ở Z thị còn khó chơi hơn so với những học viên trước đây của cô.

“Năm nay tôi 21 tuổi, không có bạn trai, nhưng đã kết hôn!” Lâm Miếu Miếu mà không trả lời rõ ràng, phỏng chừng sau này còn bị bầm riết, vì vậy thẳng thắn giải quyết dứt khoát.

“Thật à, huấn luyện viên, cô nói cô 21 tuổi, em tin, cô nói cô không có bạn trai, em tạm thời tin, nhưng ! ! Cô nói cô kết hôn rồi, cô xem chúng em là đứa trẻ 3 tuổi chắc?”

Lâm Miếu Miếu cũng lười giải thích, vốn muốn ở lại một lúc, luyện quyền cước, nhưng giờ đây, cứ chuẩn sớm thì hơn.

Lâm Miếu Miếu chào Tạ Thầm, rồi đi đến phòng thay quần áo, lúc mới thay xong quần áo đi ra, lại bị người ở cửa gọi lại, Lâm Miếu Miếu quay đầu nhìn, rõ ràng là Lý Minh người buổi sáng chạy bộ gặp, Lý Minh mặc quần áo thể thao, cười đi đến, “Thật trùng hợp, sáng gặp cô ở công viên chạy bộ, chiều lại gặp cô ở câu lạc bộ thể hình.”

Lâm Miếu Miếu gật đầu chào, cũng không định cùng Lý Minh trò chuyện tiếp, “Vậy, tôi đi trước.”

“Tôi đưa cô về?” Lý Minh mỉm cười hỏi.

Lâm Miếu Miếu lắc đầu, “Tôi lái xe của mình đến.”

Lý Minh cũng không miễn cưỡng, mỉm cười gật đầu: “Vậy sáng mai gặp ở công viên Đông Ngạn.”

Sáng sớm mỗi ngày Lâm Miếu Miếu đều sẽ chạy bộ, về Z thị cũng không định thay đổi, chỉ là lời này của Lý Minh, nghe ra dường như có gì đó không bình thường?

Buổi tối lúc Lâm Miếu Miếu về đến nhà, Tông Chính ngồi trên sofa phòng khách, vừa thấy cô đã dùng giọng nói lạnh lùng chất vấn: “Lâm Miếu Miếu, không nghe điện thoại của tôi, còn tắt máy, cô chán sống rồi có phải hay không?”

Vỡ kịch nhỏ

Một ngày nào đó, Tông Chính mang Lâm Miếu Miếu đi tham gia buổi tụ họp của Đỗ Thiếu Khiêm, trong lúc ăn Tông Chính nhiều lần nổi giận.

Dẫn chứng thứ nhất: Tông Chính nhất định bắt Lâm Miếu Miếu làm món khác ỉnh, được rồi, đám bạn của Tông Chính cũng biết việc xoi mói bắt bẻ này, không thể ăn được những món người ngoài làm, nhưng lúc Lâm Miếu Miếu làm, vì sao một người đàn ông như cậu ta nhất định phải đến dựa vào cửa phòng bếp? Giám sát sao?

Dẫn chứng thứ hai: Rõ ràng Đỗ Thiếu Khiêm bảo người kê một cái ghế bên cạnh Tông Chính cho Lâm Miếu Miếu, Tông Chính nghiêm khắc từ chối, sau đó nhất định để Lâm Miếu Miếu ngồi trên đùi mình.

Dẫn chứng thứ ba: Đây là một điểm quan trọng nhất! Sau khi nhận thấy ánh mắt khác thường của mọi người, Tông Chính bực mình kéo khuôn mặt của Lâm Miểu Miểu che chắn trước ngực, lạnh lùng nói: “Các ông nhìn chăm chăm vợ tôi làm gì nhìn cái gì mà nhìn?”

Mọi người: “.....”

Đỗ Thiệu Khiêm không nhịn được nói: “Cậu có thể nói nhỏ hơn không? Tôi còn chưa kết hôn đấy?”

Tông Chính cười cười: “Tôi cứ muốn thế đấy, cậu quản được à?”

Mọi người im lặng, trao đổi ánh mắt với nhau.

Sau đó có một người cảm khái nói: “Cuộc sống của Tông Chính được chia làm hai trường hợp, khi Lâm Miểu Miểu có mặt, khi Lâm Miểu Miểu vắng mặt, hoàn toàn không phải một người.

Mọi người gật đầu tới tấp.

Chú thích:

(1) Taekwondo có 2 môn phái: ITF và WTF

ITF là viết tắt của Liên đoàn Taekwon-Do quốc tế (tiếng Anh: International Taekwon-Do Federation) là hệ một phái võ quyền do cựu thiếu tướng Hàn Quốc Choe Hong Hui sáng lập ngày 22 tháng 3 năm 1966

17. Chương 17: Đêm Dài Đằng Đằng

Buổi tối lúc Lâm Miểu Miểu về đến nhà, Tông Chính ngồi trên sofa phòng khách, vừa thấy cô đã dùng giọng nói lạnh lùng chất vấn: “Lâm Miểu Miểu, không nghe điện thoại của tôi, còn tắt máy, cô chán sống rồi có phải hay không?”

Lâm Miểu Miểu xem thường sự tồn tại của Tông Chính, nhấc rau quả vừa mua ở siêu thị đi vào phòng bếp.

Tông Chính hai tay đút túi quần, cũng chậm chạp đi theo vào: “Câm rồi à?”

Lâm Miểu Miểu đặt túi đồ ăn trong tay lên bàn, quay đầu hằm hằm nhìn Tông Chính: “Anh không thấy phiền à!”

Tông Chính vốn vì Lâm Miểu Miểu không nhận điện thoại lại tắt máy, trong lòng không vui, nhưng vừa thấy Lâm Miểu Miểu phát hỏa, tâm trạng của anh lập tức giống như trời quang mây tạnh, cười rộ lên: “Không phiền!”

Khóe môi Lâm Miểu Miểu giật giật: “Phiền!”

“Không phiền!”

“Tôi nói phiền!”

“Tôi nói không phiền!”

“.....”

Năm phút sau, tiếng Lâm Miểu Miểu càng hét to hơn, “Phiền! Phiền! Phiền! “

Tông Chính thì ngược lại nói như gió nhẹ mây bay, anh dựa vào cửa bếp, bộ dạng lười biếng đáp một câu, “Không phiền, không phiền, không phiền.”

Lâm Miểu Miểu bị nghẹn một lúc, cảm thấy cứ nói tiếp như vậy thật là giống hai người mất trí đang cãi lộn, một người nói “anh là đồ con lợn”, người kia nói “cô mới là đồ con lợn”, sau đó vô hạn tuần hoàn!

Lâm Miểu Miểu hừ lạnh, ném ra hai chữ: “Ngây thơ!”

Tông Chính khẽ cười, nhìn Lâm Miểu Miểu chăm chăm nghiêm túc nói: “Cô quả thực rất ngây thơ!”

Lâm Miếu Miếu không thể hiện cảm xúc rửa sạch phân loại rau và hoa quả xong, xoay người ra khỏi bếp, lúc đi qua người Tông Chính, Tông Chính cả mặt đều là nét cười nắm cổ tay Lâm Miếu Miếu, “Đi đâu!”

Lâm Miếu Miếu nghiêm mặt lại, “Anh quản nhiều quá đấy!”

“Tôi không quản thì ai quản.”

“Ai cần anh quản! !”

“Cô cần tôi quản!”

“.....”

Lâm Miếu Miếu im lặng, đuôi mắt giật giật hai cái, lại bị Tông Chính lôi ra mấy câu cãi nhau lặp lại như người mất trí “cô là đồ con lợn”, “cô mới là đồ con lợn”.

Lâm Miếu Miếu cười lạnh hơi nghiêng người, khuỷu tay đã thúc vào bụng Tông Chính, Tông Chính rên lên, chẳng những không buông tay, đột nhiên còn dùng sức cầm lấy cổ tay của Lâm Miếu Miếu, Lâm Miếu Miếu vừa muốn cong gối đánh trả, nhưng không ngờ Tông Chính đột nhiên khom lưng, cô và Tông Chính cho dù tấn công, hai bên đều rất có chừng mực, sẽ không tấn công bộ phận quan trọng, Tông Chính bỗng nhiên khom lưng thấp đầu, Lâm Miếu Miếu chỉ có thể co chân lại, nhưng khoảnh khắc dừng lại cô bị Tông Chính ôm lấy bảp đùi, ôm dọc cả người cô, vác lên trên vai.

Hai chân Lâm Miếu Miếu vừa đá Tông Chính, hai tay Tông Chính liền giống như dây sắt quấn chặt chân cô, cảnh cáo: “Lợn xộn nữa, tôi đánh mông cô!”

Lâm Miếu Miếu cứng đờ, nắm đấm nắm chặt dường như hận muốn ở sau lưng Tông Chính đấm vài quyền, lòng Lâm Miếu Miếu rất rõ, Tông Chính sẽ không đánh cô, nhiều lần cũng chỉ ăn đậu hũ, cho nên cô luôn không chế lực đánh, không khỏi có chút khoa trương, mới đánh mấy quyền, hình như lại đánh lên vết thương xanh tím trên cơ thể Tông Chính, Tông Chính cả người run lên, Lâm Miếu Miếu im lặng dừng tay, trong lòng không biết có cảm giác gì, giống như đánh vào tâm trạng con người càng thêm buồn bực hơn.

“Thả tôi xuống.”

“Vội gì? Vác thêm lúc nữa!”

Phần bụng mềm mại của Lâm Miếu Miếu đặt trên bờ vai rắn chắc của Tông Chính, cũng không hề thoải mái, nghe thấy lời ấy môi lại giật, đến cùng không còn gì để nói: “Đổi tư thế đi!”

Tông Chính nhanh chóng tiếp thu chấp nhận, đặt Lâm Miếu Miếu xuống đất, dự định đổi thành ôm ngang, hai chân Lâm Miếu Miếu vừa chạm đất, đã nhanh nhẹn lùi về sau hai bước, Tông Chính đưa tay vẫy, “Nhanh lại đây, tôi thử xem tư thế nào thuận tiện!”

Lâm Miếu Miếu nét mặt không thay đổi xoay người định đi, Tông Chính chân dài bước đến, hai bước đã đuổi kịp, kéo Lâm Miếu Miếu lại, còn bổ sung phê bình ba chữ: “Đồ bịp bợm!”

Lâm Miếu Miếu cố sức cũng không hất được tay Tông Chính, “Rốt cục anh muốn làm gì?”

“Ôm cô!”

Lâm Miếu Miếu đã bực lại không thể nói gì, mặc dù việc đánh nhau lần này là cô ra tay trước, nhưng cô cũng có muốn đánh với Tông Chính đâu, chẳng lẽ để anh ta ôm, Lâm Miếu Miếu nhả lại mấy giây, tìm lí do từ chối: “Tôi muốn đi tắm!”

Lâm Miếu Miếu vận hoạt động tốn sức ở câu lạc bộ Tuyết Vực mấy tiếng đồng hồ, cả người đầy mồ hôi, cô lại không quen tắm ở nhà tắm công cộng của câu lạc bộ, chịu đựng về đến nhà, nhưng vừa mới về đến nhà đã bị Tông Chính chặn lại, cô tuyệt đối có lý do tin tưởng, “ôm” mà Tông Chính nói, khẳng định không phải một hai phút có thể xong, sau khi ôm xong, với nhân phẩm của anh ta, chắc chắn lại muốn động tay động chân.

Lâm Miếu Miếu trong lòng bỗng nhiên không có sức lực, anh ta động tay động chân, sau đó hai người tiếp tục đánh, ngày qua ngày....., Lâm Miếu Miếu hối hận ruột xoắn lại, nếu sớm biết Tông Chính là người như vậy, cô tuyệt đối sẽ không kết hôn cho xong chuyện như vậy.

Lâm Miếu Miếu tỏ ý muốn đi tắm, Tông Chính rút tay về, cười hỏi: “Tôi giúp cô tắm?”

Lâm Miếu Miếu còn chìm đắm trong sự hồi hận khôn cùng, quả thực không có tâm trạng đối chọi với Tông Chính, xoay người lên lầu.

Sau khi tắm xong, Lâm Miếu Miếu vừa ra khỏi phòng tắm, đã thấy Tông Chính nhàn nhã nằm trên giường cô, Lâm Miếu Miếu càng hồi hận hơn, người này thật là âm hồn không tan a a a ! ! !

Tông Chính đang nhìn cô, ánh mắt nóng như bàn ủi, Lâm Miếu Miếu nét mặt không thay đổi sảy khô mái tóc, Tông Chính từ trên giường đứng dậy, động tác của anh mang theo sự biếng nhác, giọng nói lại rất trầm tĩnh: “Để tôi ôm một cái.”

Lâm Miếu Miếu như gặp phải địch lớn, lấy giọng nói nghiêm túc cứu vớt thế giới nói: “Tôi phải đi làm cơm tối!”

Tông Chính chăm chú nhìn cô cười, Lâm Miếu Miếu bị nụ cười của Tông Chính làm cho phát cáu, cô còn đang buồn bực Tông Chính cư nhiên không thể mặt dạn mày dày quần lầy, Tông Chính cười mỉm hỏi: “Nấu cơm xong, ăn cơm, ăn cơm xong, rửa bát, rửa bát xong....., cô phải dọn vệ sinh đúng không? À, còn có thể giặt quần áo nữa.” Tông Chính nói đến đây, hình như còn than vãn, “đêm dài đằng đẵng.....”

Lâm Miếu Miếu ngấm nụ cười xấu xa của Tông Chính, lặng thầm nghĩ, tại sao cô nhất định phải cho Tông Chính ôm nhỉ? Thiếu chút nữa đã bị lừa rồi!

Ăn cơm tối xong, Lâm Miếu Miếu bắt đầu cọ nôi rửa bát dọn dẹp phòng bếp, một lúc sau nhắc Tông Chính đứng ở cửa: “Mặt của anh ngày mai chắc gần khô, gọi quản gia của anh về được rồi.”

Tông Chính “ừ” một tiếng, bộ dạng lười biếng dựa vào cửa bếp, ánh mắt rơi trên người Lâm Miếu Miếu mặc tạp dề màu trắng, nháy mắt trong đầu phác họa bộ dáng Lâm Miếu Miếu mặc quần áo người hầu, nét mặt không thay đổi nấu cơm, Tông Chính bỗng cảm thấy nóng bừng.

Lâm Miếu Miếu bị ánh mắt xác xược vô lối của anh, quấy rối làm cho trong lòng khó chịu, lúc cô rửa đồ ăn nấu cơm, anh ở cửa nhìn gần nửa tiếng đồng hồ, bây giờ còn nhìn nữa, anh ta rất nhàn rồi đúng không?

Lâm Miếu Miếu chịu đựng một lúc, hỏi ra miệng, Tông Chính bộ dạng tươi cười suy ngẫm: “Đúng là rất rảnh rồi.”

Lâm Miếu Miếu ở trong phòng bếp hết nhìn đông lại nhìn tây, phát hiện đã không còn việc gì để làm, chuẩn bị đi ra, Tông Chính đứng thẳng người, chắn ở cửa, cười tit mắt giang hai tay: “Tôi ôm cô đi qua.”

Lâm Miếu Miếu nhăn mặt nhìn anh, Tông Chính xắn tay áo sơ mi đến tận khuỷu tay, lộ ra cánh tay bắp thịt rắn chắc, âm thanh rõ ràng: “Cái này được gọi là súng để ra chính quyền(1), Lâm Miếu Miếu, ý kiến trái ngược, chính để quyết định thắng bại!”

Lâm Miếu Miếu nhìn Tông Chính nóng nùng muốn thử, càng thêm càng thêm hồi hận, chẳng lẽ lại phải đánh? Cô lại không có khuynh hướng bạo lực, đối phương còn là nạn nhân, thật là chịu đủ rồi, Lâm Miếu Miếu do dự, nếu không ôm thì ôm?

Tông Chính thấy Lâm Miếu Miếu như cũ không nhúc nhích gì, đi đến trước mặt cô, ôm ngang cô lên, Lâm Miếu Miếu ngửa đầu nhìn mặt anh cúi xuống, Tông Chính khẽ cười, dường như tâm trạng rất vui vẻ, một đường từ phòng bếp ôm cô đặt trên sofa phòng khách.

Lâm Miếu Miếu còn đang bất ngờ, Tông Chính nhanh như vậy đã tính buông tha cho cô, Tông Chính đã ở trên sofa

ngồi kề sát cô, sau đó ôm eo cô, ấn sườn mặt cô vào trong ngực mình.

Cảm giác này đối với Lâm Miếu Miếu mà nói, vô cùng xa lạ, chớp mũi là hơi thở nam tính thuần khiết, nhiệt độ nóng bỏng, còn có vị rượu thuốc gay mũi.

Lâm Miếu Miếu vừa ngơ ngạo, đỉnh đầu vang lên âm thanh nhẹ nhàng của Tông Chính, “Tôi muốn ôm cô, cô không bằng lòng, ý kiến không thống nhất, đành phải đưa ra thỏa hiệp, cô thấy thế nào?”

Lâm Miểu Miểu chuẩn bị xem tình huống trước rồi mới quyết định thỏa hiệp hay không, mấy giờ sau, Tông Chính cư nhiên lại không có động tay động chân, chỉ đơn giản như vậy ôm cô, Lâm Miểu Miểu chăm chú xem ti vi, hình ảnh ti vi truyền đến đồng tử, nhưng không truyền đến não cô. Tông Chính ngoài tính tình bất định và cái miệng hay cáu kỉnh, cũng có lúc ôn hòa, từ lúc ăn cơm tối đến khi đi ngủ, anh ta không quát lên câu nào, dường như tâm trạng rất tốt.

Lâm Miểu Miểu suy đoán, hay là vì cô thỏa hiệp, cho nên tâm trạng rất tốt? Nếu là như vậy, sau này cô sẽ cố gắng nhường anh ta một chút, sống chung với nhau không phải dễ dàng hơn sao? Dù sao một khoảng thời gian phải sống dưới một mái nhà, cô cũng không muốn cả ngày đánh đánh dấm dấm, hơn nữa còn tay chân đánh tới đánh lui, mỗi một lần đánh đi đánh lại đều bị sầm sỡ.

Buổi tối khi đi ngủ, Tông Chính tắm rửa xong, thì thúc giục Lâm Miểu Miểu bôi thuốc, sau khi bôi thuốc xong, Lâm Miểu Miểu lại bắt đầu đuổi người đi, Tông Chính liếc mắt nhìn cô, không mặn không nhạt bỏ lại một câu: “Không muốn ngủ cùng tôi, lúc đó cũng đừng giả cho tôi!”

Lâm Miểu Miểu im lặng, ngoài miệng cô nói là đuổi người, kỳ thực trong lòng hiểu rõ, Tông Chính chắc chắn nằm ì ngủ trên giường cô, Lâm Miểu Miểu tắt đèn rút người vào trong ổ chăn, đưa lưng lại với Tông Chính.

Trong bóng tối, Tông Chính xê dịch sang bên Lâm Miểu Miểu, Lâm Miểu Miểu xê dịch ra mép giường.

Sáng ngày hôm sau, Lâm Miểu Miểu mở mắt, trong lòng cả kinh, khuôn mặt của cô và Tông Chính đối diện nhau, gần trong gang tấc, có thể nghe thấy tiếng hít thở, một cánh tay của anh gác lên lưng cô, nếu như không phải cánh tay này của Tông Chính, Lâm Miểu Miểu đoán mình đã bị chen rơi xuống giường mất rồi, Lâm Miểu Miểu chăm chú nhìn về mặt khi ngủ của Tông Chính sưng sốt vài giây, suy tư một phút, cuối cùng dè dặt nín kích động đạp người xuống dưới đất.

Lâm Miểu Miểu thức dậy, thay quần áo đi ra công viên Đông Ngạn, lại gặp lại Lý Minh, Lý Minh cùng cô chào hỏi, vẫn duy trì tốc độ đều đặn theo bên cạnh cô, thỉnh thoảng sẽ giới thiệu vài câu về món ăn gần đây.

Anh ta nói năng nho nhã, kiến thức uyên bác, thái độ không ầm không nóng, thực sự khiến người khác không thể chán ghét, cho dù con người Lâm Miểu Miểu không thích cùng người khác gặp gỡ như vậy, cũng sẵn lòng nghe anh nói chuyện, đương nhiên phần lớn đều là Lý Minh nói, Lâm Miểu Miểu thỉnh thoảng mới trả lời nhất gừng một tiếng.

“Gần đây mới mở một nhà hàng ăn sáng món Quảng Đông, đi ăn thử không?”

Lâm Miểu Miểu nghĩ đến Tông Chính trong nhà, lắc đầu. Lý Minh bị cự tuyệt cũng không để tâm, rất nhanh thay đổi chủ đề.

Sau khi cùng Lý Minh tạm biệt, Lâm Miểu Miểu quay về nhà, Tông Chính mặc tây trang màu đen và áo sơ mi cùng màu, kéo tay áo đang ngồi trên sofa xem tin tức buổi sáng, Lâm Miểu Miểu khó hiểu đóng cửa đi đến, Tông Chính nghiêm mặt nói: “Tối đi Trường Nguyệt Loan ăn cơm, đến lúc đó tôi về đón cô.”

Lâm Miểu Miểu ngẩn ra, hỏi: “Là nhà của bố mẹ anh?”

“Ừ. Đi nấu cơm! Tôi đói rồi!”

Chú thích:

(1) Đây là câu nói nổi tiếng của Mao Trạch Đông: Chính trị là chiến tranh không có đổ máu, trong khi chiến tranh là chính trị có đổ máu; Súng để ra chính quyền: Lấy nông thôn bao vây thành thị...

18. Chương 18: Đưa CƠM TRƯA

Lâm Miểu Miểu nhìn sắc mặt của Tông Chính nghĩ, sự ôn hòa hôm qua quả nhiên là ảo giác, sáng sớm đã bắt đầu bày cái vẻ mặt này ra với cô.

“Trưa tôi không về nhà ăn cơm, cô đem qua cho tôi.”

Lâm Miểu Miểu vừa chau mày, khoe môi Tông Chính đã nhếch lên cười giễu cợt: “Sao nào? Đưa cơm cũng không được? Cô luôn mồm nói muốn bù đắp cho tôi, trên thực tế vừa đánh vừa đá tôi, chỉ nói mà không làm còn không biết xấu hổ!”

Lâm Miểu Miểu trong lòng biết Tông Chính cố ý bảo cô đưa cơm, cứ một mực bắt cô hứa hẹn làm để bù đắp, từ nhỏ đã học Taekwondo, thêm vào đó có sự dạy dỗ của sư phụ Phác Hoàng Hi, Lâm Miểu Miểu đối với đức tính thành thật giữ lời luôn hết sức xem trọng, cho nên cô tuân thủ lời hứa quay trở về Z thị vì Lâm gia mà kết hôn, giờ đây bị Tông Chính gây khó dễ, cô thật sự không có biện pháp từ chối, hình như những chuyện gần đây cô làm, thực sự hơi quá đáng, Lâm Miểu Miểu lần đầu trả lời: “Biết rồi.”

Sau bữa sáng, Tông Chính lại lần nữa sai Lâm Miểu Miểu bôi thuốc, vừa soi gương, xác định vết bầm trên mặt đã tan gần hết, mới mặc tây trang rời khỏi nhà, vừa vào đến bàn công tác, thư ký Giang Trạch đã đưa đến một chồng văn kiện dày, và một cái hộp nhỏ.

Tông Chính lúc này mới nhớ đêm tân hôn phải ăn một cục tức, anh ở trên giường trần trọc không ngủ được, thậm chí bản thân không thể xuống tay đánh Lâm Miểu Miểu, liền gửi cho Giang Trạch một cái tin nhắn, bảo Giang Trạch mua một con chó hung dữ, làm tay chân.

Giang Trạch vội vàng giới thiệu huyết thống Ngao Tạng, cách nuôi, Tông Chính không nói gì nhìn chăm chăm vào cái vật đang cuộn tròn trong cái hộp nhỏ, tiểu Ngao Tạng 3 tháng tuổi.....

Tông Chính cảm thấy buổi tối hôm đó nhất định đầu óc u mê, mới mắc phải sai lầm ngu ngốc.

11 giờ trưa, Tông Chính gọi điện cho Lâm Miểu Miểu, nhắc cô nhớ đưa cơm, Lâm Miểu Miểu nấu cơm xong, mình ăn trước, sau đó mới mang hộp cơm lái xe đến công ty của Tông Chính.

Hồng Quế Nhai, là khu trung tâm của Z thị, vừa đến giờ tan làm, trật tự giao thông ở Hồng Quế Nhai gần như bị phá hỏng, tổng bộ của tập đoàn Tông thị nằm trên Hồng Quế Nhai, chặng đường từ hoa viên Thế Kỷ đến Hồng Quế Nhai bình thường không đến 10 phút đi xe, nhưng vì tắc đường, sau khi Lâm Miểu Miểu xuất phát mất gần một tiếng đồng hồ mới đến nơi, Tông Chính liên tục gọi mấy cuộc điện thoại thúc giục.

Lâm Miểu Miểu không phải lần đầu đến Hồng Quế Nhai, câu lạc bộ Tuyết vực cũng nằm trên Hồng Quế Nhai, cách tòa nhà tổng bộ tập đoàn Tông thị rất gần.

Tổng bộ của tập đoàn Tông thị còn được gọi là “Tháp đồng hồ”, được gọi như vậy vì đồng hồ ở tầng cao nhất của tòa nhà là chiếc đồng hồ cực lớn được thiết kế bởi nhà thiết kế nổi tiếng thế giới, mỗi khi gần một giờ, cả khu Hồng Quế đều có thể nghe thấy tiếng chuông đồng đưa gõ vang trên “Tháp đồng hồ”. Tháp đồng hồ tổng cộng có 66 tầng, ở Hồng Quế Nhai mặc dù không phải tòa nhà cao nhất, nhưng vì người nắm quyền bên trong nó, lại trở thành công trình kiến trúc mang tính tiêu biểu của Hồng Quế Nhai, phòng làm việc của Tông Chính ở tầng thứ 50.

Lâm Miểu Miểu mang theo hộp cơm cỡ nồi cơm điện nhỏ, đang ở khu vực thang máy chờ thang máy, thời gian đúng 12 giờ 30, vốn là thời gian nghỉ ngơi, nhưng khu vực thang máy vẫn có người qua lại như bình thường, Lâm Miểu Miểu thực sự không muốn cùng nhiều người như vậy chen chúc, đợi qua mấy đợt, mới miễn cưỡng bước vào trong thang máy tương đối ít người, đợi thang máy lên đến tầng 20, Lâm Miểu Miểu nhìn chằm chằm thang máy lại đi xuống tầng 1, lập tức choáng váng, đợi lúc cô lần nữa quay xuống tầng 1, mới phát hiện, khu vực thang máy của tập đoàn Tông thị, bởi vì nguyên do tầng gác quá cao, để nâng cao hiệu suất, được chia ra làm mấy khu vực, mà cô vừa mới đi thang máy từ tầng 1 đến tầng 20.

Lâm Miểu Miểu còn đang ảo não, điện thoại lại vui sướng vang lên, Lâm Miểu Miểu nhìn tên hiển thị trên điện thoại, trong giọng nói mang theo tức giận, “Đến ngay đây!”

“10 phút trước ở trong thang máy, rốt cục cô đi đâu hả?”

“Cứ như vậy, gác máy đây! !” Lâm Miểu Miểu cũng lười giải thích mình vào nhầm thang máy, lúc này cô nhìn chuẩn, bước vào trong một cái thang máy, còn đặc biệt hỏi thăm người đàn ông nhìn qua rất nhã nhặn bên cạnh, xem có thể đến tầng 50 hay không.

Giang Trạch kinh ngạc nhìn chằm chằm Lâm Miểu Miểu, tháp đồng hồ không phải tùy tiện người nào cũng có thể vào, trước ngực Lâm Miểu Miểu không có thẻ nhân viên, rút cục cô ta vào đây bằng cách nào? Giang Trạch trong lòng thực ra đã có đáp án, chắc là mấy vị bảo vệ kia thấy Lâm Miểu Miểu xinh đẹp, đã thả cửa cho vào, lát nữa phải chỉnh đốn nghiêm khắc bộ phận bảo vệ mới được.

Còn nữa, tầng 50, vậy chính là phòng làm việc của sếp Tông à, cô gái xinh đẹp như vậy, mang hộp cơm.....

Nếu là trước kia, Giang Trạch tuyệt đối sẽ không nghĩ đến đi lên chỗ Tông Chính, nhưng mấy hôm trước Tông Chính cố ý trốn một cô Lâm nào đó....., nguyên nhân chủ yếu có lẽ là Lâm Miểu Miểu quá mức chướng mắt, thân hình của cô cao gầy, ít nhất cũng phải 1m70, chỉ mặc quần âu và áo thu đông mũ liền đơn giản, không trang điểm, cũng có thể khiến người khác không dời được tầm mắt, đối tượng đưa cơm này, ngoài Tông Chính ra, Giang Trạch không nghĩ ra được người thứ hai.

Ý nghĩ trong đầu Giang Trạch vừa đảo lại, trước đây Tông Chính hẳn không có tiệc xã giao đều sẽ về nhà ăn cơm, hôm nay tự dừng lại ở lại công ty, giờ cơm trưa Giang Trạch còn hỏi Tông Chính, có muốn đặt cơm giúp anh không, Tông Chính nói không cần, Giang Trạch bỗng nhiên thấy được chân tướng, lại cẩn thận nhớ lại cô Lâm kia mấy ngày trước, quả nhiên cảm thấy giọng nói rất quen....., vừa khéo Tông Chính lại không giống lẽ thường nghỉ ngơi 2 ngày, Giang Trạch nín nghẹn một lúc, hai mắt sáng ngời nhìn Lâm Miểu Miểu, thử dò hỏi: “Cô Lâm?”

Lâm Miểu Miểu quay đầu nhìn Giang Trạch, tin chắc mình không quen người đàn ông nhã nhặn này, nhưng Lâm Miểu Miểu là ai, đó là đối tượng bình thường bị người khác bắt chuyện, cô cũng không thèm để ý, nghiêng đầu nhìn chăm chú vào những con số không ngừng nhảy lên trên thang máy.

Giang Trạch trong lòng giống như vuốt mèo, liên tục cào cào, trong đầu đã suy nghĩ miên man, bất quá đối phương đã đeo lên khuôn mặt lạnh lùng, Giang Trạch cũng ngượng không tiếp tục hỏi đến cùng.

Đợi lúc thang máy dừng ở tầng 50, Giang Trạch cuối cùng không nhịn được, dò hỏi: “Cô Lâm đến tìm sếp Tông?”

Lâm Miểu Miểu “ồ” một tiếng, mới đi được hai bước, quay đầu hỏi Giang Trạch một câu: “Phòng làm việc của Tông Chính ở đâu?”

Nội tâm Giang Trạch có phần tranh chấp, anh cũng không rõ có nên đưa Lâm Miểu Miểu đến phòng làm việc của Tông Chính không nữa, mấy hôm trước, Tông Chính còn cố tình không nhận điện thoại của Lâm Miểu Miểu, anh đang rối cả lên, thì nghe thấy điện thoại của Lâm Miểu Miểu reo.

Lâm Miểu Miểu cau mày, tức tối khẽ nói vào trong điện thoại: “Đến rồi! Đừng gọi nữa! Phì!” Lâm Miểu Miểu ngắt điện thoại, bực bội trên mặt còn chưa thu lại, cô quay đầu hỏi Giang Trạch: “Phòng làm việc của Tông Chính ở đâu?”

“Hả....., tôi đưa cô đi.” Giang Trạch trong lòng suy đoán điện thoại vừa gọi tới, có lẽ là Tông Chính, chỉ là....., nếu thật sự là Tông Chính gọi tới, Giang Trạch trong lòng đã bắt đầu gào thét rồi.

Nếu không quen biết Tông Chính, sẽ cho rằng anh là đại thiếu gia tao nhã trầm tĩnh, phong độ dịu dàng, nhưng thật sự hiểu rõ con người anh, mới biết người này căn bản là tính khí nóng nảy, có thù tất báo, đặc biệt là người đàn ông bụng dạ hẹp hòi, cô Lâm này, dù tuổi còn nhỏ, nhưng dám lớn tiếng với Tông Chính....., Giang Trạch nhanh chóng vạch ra đẳng cấp của Lâm Miểu Miểu là cấp “không thể trêu chọc”.

Giang Trạch dẫn Lâm Miểu Miểu đến cửa phòng làm việc của Tông Chính, gõ cửa.

“Vào đi.”

Tông Chính từ phía sau bàn làm việc ngẩng đầu, bỏ bút máy trong tay xuống gào lên với Lâm Miểu Miểu: “Lâm Miểu Miểu, cô là con rùa, hay là ốc sên, đưa một bữa cơm, cô cũng có thể mất hai tiếng đồng hồ?”

Lâm Miểu Miểu hừ một tiếng: “Một tiếng 18 phút!”

“Cô tổng cộng cúp 3 cú điện thoại của tôi, Lâm Miếu Miếu.....” Tông Chính đang muốn nói tiếp, vừa nhìn bên cạnh Lâm Miếu Miếu còn có Giang Trạch đi theo, ánh mắt Tông Chính bỗng chốc sầm xuống, giọng nói hết như gió thổi gào thét trong núi băng, “Giang Trạch, tại sao cậu còn ở đây?”

Trong nháy mắt Giang Trạch bị ánh mắt của Tông Chính đóng băng toàn thân cứng ngắc, anh đang nghĩ sau khi đưa Lâm Miếu Miếu đến, chào Tông Chính rồi đi, chỉ có điều hai người vừa thấy mặt, đã cãi nhau ngay, ai cũng không đếm xỉa đến anh, anh đang xấu hổ hoảng hốt, đi không được, không đi cũng không xong.

“Tôi đi ngay đây!” Giang Trạch như được đại xá nhanh chóng chạy lấy người, sau khi ra ngoài còn cẩn thận đóng cửa lại.

Giang Trạch vừa rời khỏi phòng làm việc của Tông Chính, đã bị 7, 8 đồng nghiệp ở lại trực gọi, ánh mắt hỏi thăm nghe ngóng đầy hiếu kì, Giang Trạch trong lòng lạnh run, nên không thấy bất cứ điều gì không nên thấy? Bởi vậy chắc sẽ không bị “diệt khẩu” nhỉ? Nhưng giọng nói ánh mắt vừa rời của Tông Chính, Giang Trạch lại cảm thấy mình có vẻ đã đụng vào họng súng rồi, Giang Trạch im lặng một hồi, lại không nhận được phỏng đoán cô Lâm bỗng nhiên nhảy ra này, rốt cục có quan hệ gì với Tông Chính, cái gọi là vô quáýt dày có móng tay nhọn....., Giang Trạch lại bắt đầu suy nghĩ miên man, hoặc là anh có thể tìm cách lôi kéo làm quen?

Lâm Miếu Miếu là người trước nay không quan tâm đến ánh mắt của người khác, người khác đối xử với cô ra sao, người của tập đoàn Tông thị sẽ bàn tán về cô như thế nào, cô căn bản không nghĩ tới, Lâm Miếu Miếu đặt hộp cơm lên bàn làm việc của Tông Chính, “Tôi đi trước.”

“Chờ tôi ăn xong, mang hộp cơm về!”

“Buổi tối tự anh đem về.” Lâm Miếu Miếu cứng rần bỏ lại một câu, xoay người muốn đi, vừa xoay người ánh mắt lại vô tình rơi vào chiếc bàn bên cạnh sofa, đó là một cái hộp nhỏ màu cà phê, một vật lông xù đang động đậy.

Bước chân của Lâm Miếu Miếu không chịu kiểm soát đi về phía đó, cô đẩy cái nắp đậy một nửa trên cái hộp, một cái đầu nhỏ lông xù màu đỏ thò ra, con mắt ướt át vô tội nhìn cô.

Lâm Miếu Miếu ngây người, sau đó đưa tay sờ cái đầu nhỏ ấy. Tông Chính đứng dậy mang theo hộp cơm đi tới, nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức nhíu mày chế giễu: “Bị cắn ra đấy, tôi cũng không có thời gian đưa cô đi tiêm vắc-xin phòng dại đâu!”

Lâm Miếu Miếu nét mặt không thay đổi nhìn lướt qua anh, giờ ngón tay chọc chọc vào tiểu Ngao Tạng, tiểu Ngao Tạng vươn cái lưỡi mập mập liếm liếm ngón tay Lâm Miếu Miếu, vẻ mặt trong trẻo lạnh lùng của Lâm Miếu Miếu giống như băng tuyết đã tan, ngồi xổm bên cạnh chiếc bàn, ánh mắt cùng ánh mắt của tiểu Ngao Tạng giao nhau.

Lâm Miếu Miếu hỏi, “Chó của anh à?”

“Ừ.”

“Nó gọi là gì?”

Tông Chính mở hộp cơm, nhìn chằm chằm Lâm Miếu Miếu cười như không cười: “Nó gọi là ‘Vô Tòng’!”

“ ‘Vô Tòng ?’ ” Lâm Miếu Miếu hoàn toàn không nghĩ nhiều, đưa ngón tay bắt đầu đùa ‘Vô Tòng’.

“Buổi trưa cho nó ăn chưa?” Lâm Miếu Miếu lại hỏi.

Tông Chính vừa bày các món ăn trong hộp ra, nghe vậy gấp một miếng xương có thịt bỏ trước mặt ‘Vô Tòng’.

“Này, nó nhỏ vậy, không thể ăn cái này! Tại sao anh không có trách nhiệm như vậy hả?” Lâm Miếu Miếu vút cái miếng xương ra, đứng lên khiển trách, sau đó đi ra cửa.

“Đi đâu?”

“Tôi đi mua ít thức ăn cho nó.” Lâm Miếu Miếu vừa dứt lời, người đã vội vàng hấp tấp rời khỏi phòng làm việc.

Tông Chính nhìn chăm chăm ‘Vô Tòng’, ‘Vô Tòng’ vô tội nhìn anh, Tông Chính bỗng nhiên đối với cơm canh của mình không có khẩu vị ăn uống, anh vừa lời chuyện cũ, vừa thúc giục, vừa uy hiếp, mới được Lâm Miếu Miếu đem cơm, kết quả Lâm Miếu Miếu vừa nhìn thấy ‘Vô Tòng’, đã chủ động đi mua đồ ăn cho nó, phút chốc sắc mặt Tông Chính xấu đi hẳn.

Chú thích:

(1) Chó ngao Tây Tạng hay còn gọi là Ngao Tạng là một giống chó Ngao được người Tây Tạng nuôi và huấn luyện để bảo vệ gia súc và bảo vệ cuộc sống của những người dân bản địa trên vùng núi Himalaya khỏi những con thú hoang như chó sói, hổ, gấu và để canh gác các tu viện ở Tây Tạng. Chó ngao Tây Tạng được cho là Chúa tể của thảo nguyên và được mô tả là To hơn chó sói, mạnh hơn báo hoa và nhanh hơn hươu nai. Có khả năng chó ngao Tây Tạng là tổ tiên của 1 số giống chó ngao ngày nay.

19. Chương 19: Tong Nhan

Hơn 10 phút sau, Lâm Miếu Miếu xách một cái túi về, từ trong túi cô lấy ra một lấy một hộp sữa nhỏ hỏi Tông Chính, “Ồ đâu có nước.”

“Không biết!” Tông Chính quét mắt nhìn con chó nhỏ ngây thơ, càng thấy ngứa mắt.

Lâm Miếu Miếu nhiệt tình không giảm, tinh thần cũng vui vẻ như đứa bé gái, cô cầm đồ đi hỏi Giang Trạch, Giang Trạch còn nhiệt tình giúp đỡ.

“Giang Trạch, cậu rất rảnh rồi có đúng không?”

Giang Trạch đang nhiệt huyết tràn trề giới thiệu huyết thống của ‘Vô Tòng’ cho Lâm Miếu Miếu, toàn thân cứng đờ, với kinh nghiệm gần hai năm theo bên cạnh Tông Chính, nhanh chóng đoán ra tình hình trước mắt, chỉ cần Tông Chính lời cả tên cả họ gọi anh, vậy chắc chắn sẽ có chuyện, mặc dù còn chưa biết thể nào lại đụng chạm đến Tông Chính, nhưng nghe giọng điệu của Tông Chính, trong đầu anh đã hiện ra bốn chữ to đùng: Người này phải chết!

Anh cảm thấy lúc mình quay đầu có thể nghe thấy tiếng cổ kêu “răng rắc”, Tông Chính ngồi trên ghế xoay 10 vạn đô la kia, vẻ mặt nghiêm nghị theo dõi anh, nếu ánh mắt có khả năng giết người, Giang Trạch cảm thấy mình đã bị ngũ mã phanh thây.

Giang Trạch dè dặt trả lời: “Tôi vừa nhớ ra tài liệu họp buổi chiều chưa chuẩn bị xong, tôi bận đi trước.....”

Giang Trạch yếu ớt đưa ánh mắt cầu cứu Lâm Miếu Miếu, Lâm Miếu Miếu gật đầu: “Cảm ơn!”

Trong nháy mắt Giang Trạch phát hiện, trong tim mình có vô số mũi tên, âm thanh lạnh lẽo của Tông Chính vang đến bên tai anh: “Giang Trạch, đem toàn bộ các hạng mục họp tác giữa xí nghiệp nghiệp Tông thị và xí nghiệp Trương thị 10 năm này, sắp xếp lại hết, chiều họp dùng!”

Giang Trạch há mồm, 10 năm? Anh quả nhiên là xui xẻo, giọng nói của Giang Trạch mang theo ghen ngào: “Sếp Tông, 3 tiếng....., tôi, tôi.....”

“Không làm được?” Tông Chính cười khẩy: “Tôi chưa bao giờ nuôi đồ vô dụng!”

Giang Trạch yên lặng đưa bình sữa pha cho ‘Vô Tòng’ cho Lâm Miếu Miếu, Lâm Miếu Miếu nhìn sắc mặt xám tro của anh ta, thật ra có vài phần đồng tình, nhưng chuyện công ty của Tông Chính, cũng không tới phiên cô xen vào, cũng có thể sắc mặt của Giang Trạch quá mức thê lương, người ta còn vừa mới nhiệt tình giúp cô như vậy, Lâm Miếu Miếu gượng nói: “Cố lên!”

Tông Chính hừ một tiếng: “10 năm xem ra chưa đủ, 20 năm!”

Lần này, Giang Trạch biết rõ nguyên nhân ở đâu mà ra, Lâm Miểu Miểu cũng rõ ràng, lúc Giang Trạch vịn cửa ra, u oán mà nhìn Lâm Miểu Miểu, Lâm Miểu Miểu đợi sau khi anh ta đi, vẻ mặt lạnh lẽo: “Tông Chính, có tức giận thì cứ hướng vào tôi đây này!”

Lâm Miểu Miểu: “.....”

Lâm Miểu Miểu đặt bình sữa trên bàn, chờ cho nguội bớt, trong quá trình chờ đợi, cô định thử khai thông Tông Chính, dù sao vấn đề giữa cô và Tông Chính, cũng không nên liên lụy tới người khác, nhưng Tông Chính căn bản lại không tính để ý đến cô, Lâm Miểu Miểu không biết làm sao, trầm nghĩ, nếu không thì chờ một lúc, tâm trạng Tông Chính tốt hơn, mới nói với anh ta?

Lâm Miểu Miểu nửa quỳ trên thảm bên cạnh bàn, chơi đùa với ‘Vô Tòng’.

Tông Chính sa sầm mặt nhìn chằm chằm cô một lúc lâu, lạnh lùng hỏi: “Lâm Miểu Miểu, tại sao cô còn chưa đi?”

Lâm Miểu Miểu vén tóc ra sau tai, ngẩng đầu lên, từ góc độ của Tông Chính mà nhìn, bất kỳ động tác hay là vẻ mặt của cô thể hiện ra đều vô cùng thuần khiết tươi mát, khóe môi của cô lộ ra ý cười nhàn nhạt, một đôi mắt cong cong sáng ngời, con ngươi đen láy như viên ngọc trai đen sáng lấp láy đầy màu sắc, Tông Chính bị nụ cười của Lâm Miểu Miểu khiến cho trong lòng ngứa ngáy, nhưng....., vừa nghĩ đến đối tượng là một con chó.....

Vừa rồi cô cũng cười với Giang Trạch.....

“Vội gì?” Lâm Miểu Miểu ngẩng đầu, rất nhanh lại cúi đầu, một lúc sau cô hỏi dò: “Tôi mang nó về được không?”

Tông Chính hừ lạnh một tiếng: “Tôi không tính nuôi.”

Lâm Miểu Miểu: “.....”

Lâm Miểu Miểu nhịn mấy giây lại hỏi, “Vậy anh dự định đem nó xử lý thế nào?”

“Vứt đi!” Giọng nói của Tông Chính rất kiên quyết.

Trong ánh mắt của Lâm Miểu Miểu đột nhiên nổi lên một ngọn lửa, từ dưới đất đứng lên, nhìn thẳng vào Tông Chính: “Tôi muốn nuôi nó!”

Sắc mặt lạnh lùng của Tông Chính ngay giây sau đã từ từ dần ra bộ dạng tươi cười, vui vẻ thoải mái nói: “Nuôi thì cũng được, nhưng có điều kiện!”

Lâm Miểu Miểu mi tâm nhíu lại, ánh mắt hết sức xem thường: “Điều kiện gì?”

“Tôi còn chưa nghĩ ra, cho nợ trước!” Trong đầu Tông Chính vẫn chưa nghĩ ra điều kiện, chẳng hạn như hôn một cái, cái giá này có phải quá rẻ không, ít nhất cũng phải hôn trên dưới một trăm cái chứ nhỉ?

Một lúc sau, Lâm Miểu Miểu thử nhiệt độ của sữa, rất kiên nhẫn cho tiểu Ngao Tạng ăn. Uống sữa xong, Lâm Miểu Miểu bắt đầu thu dọn hiện trường, cô xem thời gian, chưa đến hai giờ, đi làm vẫn còn sớm, quay về hoa viên Thế Kỷ đoán chừng chưa nghỉ được mấy phút lại phải đến Hồng Quế Nhai đi làm, có vẻ không có việc gì lại làm khổ mình.

Mười mấy phút sau, Tông Chính ngoài ý muốn nhìn Lâm Miểu Miểu đẩy cửa vào: “Tại sao lại quay lại.”

“Lát nữa mới đi.” Lâm Miểu Miểu vừa mới vào trong xe lấy ba lô của mình, lúc từ dưới lầu trở lại, một lần nữa tiếp nhận ánh mắt oán giận của Giang Trạch, Lâm Miểu Miểu im lặng một lúc, dịu giọng nói: “Anh bảo người ta sắp xếp tài liệu 10 năm trong ba giờ, có phải làm khó quá không?” Rõ ràng là tức giận với cô lại trút hết lên người Giang Trạch.

Tông Chính quét mắt nhìn Lâm Miểu Miểu, giọng nói không kiên nhẫn: “Là 20 năm!”

Lâm Miểu Miểu im lặng vài giây: “Anh nhất định phải như vậy?”

Tông Chính khề hừ một tiếng, “Không như vậy cũng có thể, nhưng có điều kiện!”

Lâm Miếu Miếu không nói gì, người này quả thật là gian thương không biết xấu hổ, mới có một lúc, đã đưa ra tận hai điều kiện, cô còn thiếu nợ bồi thường cho Tông Chính, điều kiện nuôi chó, cái này gọi là nợ nhiều cũng không lo, Lâm Miếu Miếu cũng không sợ áp lực, không hề sợ hãi hỏi: “Lại điều kiện gì nữa?”

“Chưa nghĩ ra, trước cho nợ!”

Lâm Miếu Miếu im lặng nghĩ, nợ nhiều thực sự không lo! Cô đi đến trước xô pha, lấy máy ảnh từ trong ba lô, bắt đầu chụp cho ‘Võ Tòng’.

Tông Chính lấy tay chống cằm, nhìn Lâm Miếu Miếu một lúc hỏi: “Cô thích chó con?” Lâm Miếu Miếu luôn biểu hiện đối với cái gì cũng không quan tâm, lạnh lùng không có tình cảm, cô lại thích ‘Võ Tòng’ như vậy, Tông Chính thật đúng là rất bất ngờ.

“Ừ, trước đây từng nuôi một con, theo tôi rất nhiều năm.” Tâm tình của Lâm Miếu Miếu bỗng sa sút hẳn, con chó nhỏ kia là lúc cô mới đến nước Y, một con chó nhỏ lang thang nhặt về, nuôi mấy năm già rồi chết, Lâm Miếu Miếu đau lòng rất lâu, sau đó cô không nuôi chó nữa.

Về mặt Lâm Miếu Miếu ảm đạm, tâm tạng Tông Chính trong nháy mắt cũng xấu đi, anh nghĩ an ủi mấy câu, nhưng anh lớn từng này cho đến bây giờ chưa từng an ủi ai, do dự hồi lâu, cuối cùng nhẹ nhàng nói ba chữ: “Đừng buồn nữa.....”

Lâm Miếu Miếu bất ngờ nhìn anh, khẽ “ừ”, tâm trạng sa sút thần kỳ chuyển sang tốt lên.

Tông Chính làm như không để ý nói: “Nếu cô có thời gian, thì đem con chó về trước đi.”

Lâm Miếu Miếu lắc đầu, cô bây giờ dù có đưa ‘Võ Tòng’ về nhà, trong nhà cũng không có ai chăm nom, vị quản gia vàng của Tông Chính ngày mai mới có thể quay lại, lúc nữa cô đi Tuyết Vực không có cách nào đưa nó theo, còn không bằng cứ để nó ở chỗ Tông Chính.

Sau giờ ăn trưa, nếu không có chuyện gì đặc biệt, Tông Chính sẽ nghỉ ngơi hai tiếng, phòng nghỉ trong phòng làm việc là phòng liền được trang bị đầy đủ, nhưng hiện tại Tông Chính không có tâm trạng nghỉ ngơi, ánh mắt liên tục lướt qua Lâm Miếu Miếu.

Anh nghĩ chiếm tiện nghi của cô là một chuyện, nhưng chưa từng nghĩ không trả thù, nhưng vừa mới....., với tất cả hành động của Lâm Miếu Miếu trước kia cùng mọi hành động bây giờ của cô....., trên người anh còn có vô số vết bầm tím cô gây ra, lúc này anh lại “an ủi” cô! Cô muốn nuôi chó, anh cũng dễ dàng đồng ý! Ngay cả Giang Trạch “không hiểu chuyện”, cũng bỏ qua!

Anh đối với cô có phải quá tốt hay không?

‘Võ Tòng’ sau khi ăn no, đã uể oải nằm bò trong hộp, Lâm Miếu Miếu đứng dậy, dọn hộp cơm chuẩn bị mang đi rửa sạch, lúc đứng lên cô nhìn về chỗ Tông Chính, Tông Chính con người thâm trầm nhìn cô, Lâm Miếu Miếu lẳng lặng nhìn, người này thật là âm tình bất định.

Lâm Miếu Miếu vừa rửa xong hộp cơm, sau lưng bỗng vang lên giọng nữ kiêu ngạo: “Cô là ai?”

Lâm Miếu Miếu từ trước đến nay đối với những người không liên quan luôn dùng thái độ phớt lờ không để ý, vừa nghe giọng điệu kiêu căng này, càng không thèm quay lại, tiếp tục đi về phòng làm việc của Tông Chính.

“Đứng lại!”

Bước chân Lâm Miếu Miếu không hề dừng lại, cũng không nhanh hơn, giống như hoàn toàn không nghe thấy, Lâm Miếu Miếu vừa vào phòng Tông Chính, phía sau một người phụ nữ đuổi theo vào.

Tông Chính vừa phân tích xong lòng mình, tâm trạng cực kì tồi tệ, nhìn thấy Lâm Miếu Miếu đẩy cửa vào, đang định nổi giận, kết quả Tông Nhan theo sau vào, khiến cơn giận của Tông Chính phải nén trở lại, tâm trạng tự nhiên càng thêm tồi tệ.

Mấy chữ đơn giản “Tông Nhan, em có việc gì?”, từ trong miệng Tông Chính nói ra, lại giống như gió lạnh từ sông băng cực Bắc thổi đến, lạnh đến mức lông tơ trên người dựng thẳng lên.

Lâm Miếu Miếu lúc này mới quay đầu lại, quan sát người phụ nữ vẫn đi theo phía sau cô.

Ấn tượng đầu tiên Tông Nhan cho cô là kiều ngạo, ấn tượng thứ hai vẫn là kiều ngạo, cô ta có một khuôn mặt búp bê, trông rất ngọt ngào, trang điểm tinh xảo, nhưng ánh mắt cô ta nhìn người khác, trời sinh mang theo sự khinh miệt, đương nhiên sự khinh miệt này là giành cho Lâm Miểu Miểu, lúc cô ta nhìn Tông Chính, lập tức đổi thành nụ cười nũng nịu lấy lòng: “Anh, nghe nói anh đã kết hôn, mấy hôm nay cũng không nhìn thấy anh. Vị mỹ nữ này là ai? Người mới đến à?”

Lâm Miểu Miểu vô cùng kinh ngạc, Tông Chính không phải con một sao? Khi nào thì có một đứa em gái tên là Tông Nhan.

“Cô ấy là Lâm Miểu Miểu.” Giọng nói vẫn lạnh băng như trước.

“Lâm Miểu Miểu?....., vậy là con gái riêng của Lâm gia rồi? Ôi...”

Tông Chính trong lòng không vui, dù anh cũng từng gọi Lâm Miểu Miểu là con gái riêng của Lâm gia, nhưng từ lời này trong miệng người khác nói ra, không hiểu sao khiến anh không vui, anh cảnh cáo nhìn Tông Nhan: “Nếu không có chuyện gì em ra ngoài trước đi.”

Tông Nhan như đâm phải đinh, cô cẩn thận quan sát sắc mặt của Tông Chính, trong lòng khẽ động, tầm mắt rơi trên người Lâm Miểu Miểu, chẳng lẽ đứa con riêng không biết điều chọc đến anh? Tông Nhan lập tức chuyển lực chú ý sang người Lâm Miểu Miểu, cô lộ ra nụ cười vui vẻ: “Thì ra là chị gái nhà họ Lâm.” Mặc dù người phụ nữ trước mặt này đã kết hôn cùng Tông Chính, nhưng Tông Nhan cũng không sửa lại gọi là chị dâu, chị dâu trong lòng cô là người khác.

Lâm Miểu Miểu tự nhận mình nói chuyện không khôn khéo, nhưng cũng không phải kẻ ngu dốt, đã sớm nhận thấy ác ý che giấu phía sau nụ cười của Tông Nhan, nếu là người bình thường, có thể sẽ nể mặt kiêng dè, Lâm Miểu Miểu tuy không gây chuyện thị phi, nhưng cũng không phải người ngậm bồ hòn làm ngọt, quy luật sinh tồn từ nhỏ đã dạy cho cô biết, chỉ có mạnh mẽ mới có thể được người khác tôn trọng.

Lâm Miểu Miểu thản nhiên nói: “Cô lớn tuổi hơn tôi, không cần gọi tôi là chị.”

20. Chương 20: Quay Đầu Lại Cười

Lâm Miểu Miểu thản nhiên nói: “Cô lớn tuổi hơn tôi, không cần gọi tôi là chị.”

Liên tục đâm phải hai cái đinh, nụ cười của Tông Nhan cũng không giữ được nữa, mà ở trước mặt Tông Chính không thể nổi giận, Tông Nhan hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Miểu Miểu, Tông Nhan gắng gượng kéo ra nụ cười với Tông Chính: “Buổi tối ăn cơm ở Trường Nguyệt Loan, em sợ anh quên, đến nhắc anh một tiếng, vậy em đi trước đây.”

Tông Chính lạnh nhạt đáp lại, Tông Nhan mới xoay người rời đi.

Bị Tông Nhan gây phiền phức, Lâm Miểu Miểu mới hậu tri hậu giác nhớ tới, buổi tối phải đến chỗ ở nhà họ Tông ăn cơm, nhưng cho đến lúc này, cô ngay cả bố chồng mẹ chồng là ai cũng không biết, Lâm Miểu Miểu xấu hổ vô cùng, vốn muốn hỏi Tông Chính, vừa nhìn đã nhận được ánh mắt nặng nề của Tông Chính, Lâm Miểu Miểu nhanh chóng xóa bỏ ý nghĩ trong đầu, từ trong ba lô lấy ra máy tính bảng, tra xét những nhân vật có quan hệ với Tông Chính.

Địa vị của Tông gia ở cả Z thị giống như là bá chủ, khu trung tâm của Z thị là Hồng Quế Nhai, công trình kiến trúc tiêu biểu ở Hồng Quế Nhai chính là tháp đồng hồ, Trường Nguyệt Loan vì cái gì trở thành hậu hoa viên quyền quý bon chen ở Z thị? Vào mấy năm trước, chỗ đó chỉ có Tông gia. Trong thời kỳ chiến tranh lão gia nhà họ Tông nhận chức tướng quân, sau đó vì bị thương đã lui xuống, 10 năm trước sau khi Tông lão gia qua đời, nhà họ Tông mới nhạt dần trong mắt mọi người, nhưng cũng không hoàn toàn rút khỏi vũ đài chính trị ở Z thị, con cả nhà họ Tông theo thương nghiệp, con thứ theo chính trị, từng người lên như điều gặp gió.

Lâm Miểu Miểu vẫn cảm thấy mình có thể gả cho Tông Chính, là một chuyện có chút thần kỳ, cũng không phải nói Lâm Miểu Miểu không đủ tự tin, chỉ là liên hôn giữa hai gia tộc, ở trong mắt mọi người, cô chẳng qua là một đứa con gái riêng không dám công khai trước mặt mọi người mà thôi, hơn nữa gia sản của Lâm gia lại không bằng Tông gia. Tông gia hơn hai năm trước có lẽ là coi trọng giá trị hợp tác với Lâm gia, cũng

có lẽ là vừa ý sự dịu dàng lương thiện của Lâm Tư, cho nên hai nhà Tông Lâm tích hợp lý do về mọi mặt mới có cuộc hôn nhân kia.

Vậy lúc này đây thì sao? Theo lời của Lâm Thế Quần, sở dĩ Lâm Miếu Miếu có thể gả cho Tông Chính, vì chiếm được thiên thời địa lợi nhân hòa, lão phu nhân nhà họ Tông chờ không được, hạng mục hợp tác của hai nhà Tông Lâm chờ không được, sau khi Tông Chính gặp qua Lâm Miếu Miếu một lần cũng chờ không được.

Cuộc hôn nhân lần này nhìn như không thể tin được, nhưng lại hợp lý.

Người nhà họ Tông đòi hỏi Lâm Miếu Miếu giao thiệp cũng không nhiều, bà nội của Tông Chính Khuê Thực Thanh, hơn 70 tuổi, cùng cha mẹ của Tông Chính sống ở nhà lớn của Tông gia ở Trường Nguyệt Loan, cha của Tông Chính Tông Nam Sơn theo thương nghiệp, trải qua phát triển mấy mươi năm, trở thành xí nghiệp dẫn đầu ở Z thị, ở cả Z thị cũng có thể ngồi ở hàng trên, mẹ của Tông Chính Lý Trần lên chức bà lớn. Chú hai của Tông Chính Tông Bắc Sơn theo chính trị, mấy năm trước vừa lên làm thị trưởng Z thị, Tông Nhan chính là con gái Tông Bắc Sơn.

Đời thứ 3 nhà họ Tông chỉ có hai người Tông Chính và Tông Nhan, đợi sau khi Lâm Miếu Miếu hiểu rõ về gia thế của Tông Nhan, đối với sự cao ngạo và kiêu căng của cô ta cũng hiểu thêm mấy phần.

Làm một người phụ nữ có gia thế hùng mạnh, lại có diện ngoại, tài hoa, cô ta sẽ trở nên đầy tự tin, ví dụ như Tông Nhan.

Với thân phận con gái riêng của Lâm Miếu Miếu, nếu không phải vì hạng mục hợp tác liên quan đến vài tỷ của hai nhà Tông Lâm, cùng với thái độ mềm dẻo của lão phu nhân nhà họ Tông và thái độ cương quyết của Tông Chính, cô muốn gả cho Tông Chính cũng không dễ dàng, nhưng Lâm Miếu Miếu từ trước cho tới giờ cũng không phải người tự coi nhẹ mình, thân thế của cô mặc dù xấu hổ, nhưng tham dự Taekwondo gần 10 năm, các giải thưởng thi đấu quốc tế cô giành được ở nước Y, cũng khiến cô tràn đầy tự tin.

Lâm Miếu Miếu ngồi trên sofa, đầu cúi xuống nhìn chằm chằm máy tính, lấy góc độ Tông Chính mà nhìn, dường như tâm trạng cô không tốt, mặt mày ủ rũ, Tông Chính vì tâm trạng phức tạp kia, vốn định châm chọc Lâm Miếu Miếu vài câu, nhưng bị Tông Nhan quấy rầy như vậy, lúc này cũng không có lòng dạ nào, anh chăm chú nhìn Lâm Miếu Miếu cũng không nói chuyện, nhưng mà bộ dạng Lâm Miếu Miếu cúi đầu lại khiến lòng anh rất khó chịu.

“Em không cần để ý người khác nói như thế nào.”

Lâm Miếu Miếu hơi giật mình, kinh ngạc quay đầu nhìn Tông Chính: “Anh là đang nói chuyện với tôi à?”

“Sinh ra không phải em có thể lựa chọn, sau này sẽ không có người nào còn nhớ em là con gái riêng của Lâm gia, bọn họ sẽ chỉ nhớ em là người phụ nữ của Tông Chính tôi.”

Lâm Miếu Miếu khó hiểu nhìn vào hai mắt Tông Chính, suy nghĩ tìm tòi mấy giây mới phản ứng lại, anh ta có vẻ như đang vì lời nói của Tông Nhan mà an ủi cô? Giọng nói của Tông Chính thực sự không được xem là tốt, sắc mặt cũng không mặn không nhạt, nhưng Lâm Miếu Miếu bỗng nhiên cảm thấy, người này dường như cũng không đáng ghét đến hết thuốc chữa, nghe ra hình như đang cố gắng bênh vực cho cô.

Đối phương tuy là có lòng tốt, nhưng trong lúc nhất thời Lâm Miếu Miếu không biết phải trả lời như thế nào, người phụ nữ của anh? Những lời này khiến lòng cô có một cảm giác kỳ lạ nói không nên lời.

Lâm Miếu Miếu tra xong tư liệu thì ngồi trên sofa chơi với chú chó nhỏ, Tông Chính mỗi lần cách vài phút thì lại ngẩng đầu lên nhìn.

Ánh sáng từ bên ngoài cửa sổ sát đất chiếu vào trên người Lâm Miếu Miếu, sự lạnh lùng hờ hững từ trong xương cốt của cô đang dần dần biến mất trong quang sáng màu cam ngọt ngào, chỉ lắng đọng phần tinh khiết nhất, cô như một đóa sen xanh mang theo những giọt sương, trong tia sáng đầu tiên vào buổi ban mai, chậm chậm nở ra.

Tông Chính bỗng chốc nghĩ đến một câu nói của Browning(1): Chàng liếc nhìn nàng một cái, nàng quay đầu lại cười với chàng, sinh mệnh chợt thức tỉnh!

“Lâm Miếu Miếu.” Tông Chính gọi một tiếng.

Lâm Miếu Miếu quay đầu lại, nụ cười yếu ớt dịu dàng trên khuôn mặt còn chưa kịp thu lại.

Tông Chính bỗng nhiên nhớ khi còn nhỏ, cảnh tượng lần đầu tiên lúc mở cái hộp trang sức có vật báu hoàng gia, thời gian trong nháy mắt ấy, cõi trần chỉ còn duy nhất ánh sáng.

Trái tim Tông Chính giống như bị chạm vào, một hạt giống giấu trong lòng đất hai năm đã chui lên khỏi mặt đất, vào giờ khắc này toàn bộ cảm giác của anh đều bị Lâm Miếu Miếu làm cho bùng tỉnh.

Lâm Miếu Miếu nhìn chằm chằm Tông Chính đang ngẩn ngơ, nụ cười từ từ khép lại: “Có chuyện gì?”

Tông Chính lấy lại tinh thần, thở ra một ngụm khí tích tụ trong lồng ngực: “Không có việc gì!” Khi Lâm Miếu Miếu quay đầu về phía sau, Tông Chính đưa tay sờ vào vị trí trái tim của chính mình, nơi này giống như có một cái trống nhỏ, vẫn đang rung lên ình ình, làm anh không có cách nào ngừng lại.

.....

“Lâm Miếu Miếu.”

“Có chuyện gì?”

“Không có chuyện gì.”

.....

“Lâm Miếu Miếu.”

Lâm Miếu Miếu quay đầu, Tông Chính một tay chống một bên mặt, cười góc nhìn cô, Lâm Miếu Miếu mặt không chút thay đổi hỏi: “Anh rất buồn chán à?” Buồn chán đến mức gọi tên cô trên đầu?

“Giống nhau cả thôi.”

Lâm Miếu Miếu nhìn thời gian, còn hơn mười phút nữa là đến 3 giờ, liền đứng dậy chuẩn bị đi.

“Tôi có việc đi trước đây.”

“Đi đâu?”

Lâm Miếu Miếu liếc nhìn Tông Chính, lười trả lời, trực tiếp đẩy cửa rời đi.

Chờ sau khi Lâm Miếu Miếu rời khỏi, Tông Chính có chút buồn chán nhìn chung quanh phòng làm việc của mình, phòng làm việc là tự tay anh thiết kế, khoảng 100 m², sáng sủa thoáng mát, xa hoa nhưng đường nét lại trong sáng, khắp nơi rõ ràng đều mang đậm phong cách cá nhân thuộc về “Tông Chính”, nhưng anh lúc này khi nhìn lại chung quanh, lại cảm thấy phòng làm việc rất trống trải, dường như thiếu thiếu một cái gì đó, tầm mắt của anh rơi vào ‘Võ Tông’ ở trong hộp, đây tuyệt đối là thừa thãi!

Lâm Miếu Miếu sau khi rời khỏi tháp đồng hồ, đi bộ 7, 8 phút thì đến câu lạc bộ Tuyết Vực, vừa vào câu lạc bộ, đã nghe thấy có người gọi tên cô.

Lý Minh mang nụ cười hiền hậu đi đến: “Thì ra cô lợi hại như vậy, tôi có nên gọi cô là cô giáo Lâm hay không?”

Được người khác khen ngợi ở trước mặt, Lâm Miếu Miếu cũng cảm thấy hơi ngại: “Cái đó, tôi phải đi dạy.”

Lý Minh vội vã tránh ra mấy bước, chờ lúc Lâm Miếu Miếu thay xong quần áo cùng Vương Trữ đi đến phòng huấn luyện Taekwondo, cô nhìn chằm chằm áp phích cực lớn ở cửa và dải khẩu hiệu vải đỏ dài, im lặng không nói gì.

“Nhiệt liệt chào mừng quán quân vô địch Taekwondo thế giới giáo viên Lâm Miếu Miếu gia nhập câu lạc bộ Tuyết Vực!”

Lâm Miếu Miếu nhìn chằm chằm cái tấm khẩu hiệu đỏ chói kia cùng áp phích cực lớn im lặng một lúc lâu, mặc dù đúng là cô giành được giải quán quân hạng 51 kg vào năm ngoái, nhưng Lâm Miếu Miếu luôn là một người tương đối trầm mặc.....

Cô nghiêng đầu hỏi Vương Trữ, có thể gỡ xuống không, Vương Trữ đồng tình nói với cô, vì dễ tuyên truyền, chắc là không thể.

Vương Trữ an ủi nói: “Không có chuyện gì đâu, ảnh của cô không dán ra.”

Lâm Miểu Miểu: “.....” Cái này có thật được xem là an ủi không?

Lâm Miểu Miểu vào phòng huấn luyện thì nhìn thấy, học viên hôm nay thoáng cái tăng vọt lên gấp đôi, hiệu ứng quảng cáo quả nhiên rất quan trọng.....

Lâm Miểu Miểu quét mắt một lượt, ngoài những học viên lên lớp ngày hôm qua, cư nhiên Lý Minh lại cũng ở đây.

Sau khi chào, Lâm Miểu Miểu bắt đầu chương trình học ngày hôm nay. Lâm Miểu Miểu từ lúc 15 tuổi, đã bắt đầu làm huấn luyện viên, vì tuổi còn nhỏ, để khiến mình có uy nghiêm, trong giờ lên lớp cô luôn bày ra khuôn mặt lạnh lùng, thói quen này vẫn duy trì đến nay, nếu nói lúc bình thường Lâm Miểu Miểu chỉ là lãnh đạm xa cách, vậy thì lúc cô lên lớp, tuyệt đối là núi băng nghiêm túc lạnh lùng hà khắc.

Dạy xong chương trình, Lâm Miểu Miểu nhìn đám học viên hưng phấn muốn nhào đến kia, đem những vấn đề giải đáp sau giờ học giao cho Vương Trữ, thông minh lập tức chạy lấy người, chờ khi cô thay quần áo xong chuẩn bị rời khỏi câu lạc bộ, Vương Trữ ở bộ phận nhân sự cười tủm tỉm gọi cô, hỏi thăm niềm nở xem cô thấy môi trường làm việc như thế nào, Lâm Miểu Miểu phải nán lại như vậy, đã bị mấy học viên chặn lại, trong đó một học viên nam 16, 17 tuổi kiên quyết nhét một bó hoa hồng cho cô, cười hì hì nói, huấn luyện viên vất vả rồi, Lâm Miểu Miểu đành phải nhận lấy.

Mắt thấy lại sắp bị tiếp tục quấy rầy, Lý Minh đi đến thay cô giải vây, Lâm Miểu Miểu thở phào nhẹ nhõm, học viên vây xung quanh cô người lớn nhất còn chưa thành niên, tự nhiên cô không có biện pháp đối xử nghiêm mặt lạnh lùng như với những người xa lạ khác, càng không thể ra tay.

Lâm Miểu Miểu từ chối lời đề nghị đưa cô về nhà của Lý Minh, cầm hoa quay lại bãi đỗ xe ngầm của tập đoàn Tông thị, ném hoa vào trong xe, sau đó gọi điện thoại cho Tông Chính, hỏi xem buổi tối mấy giờ đi đến chỗ ở nhà họ Tông.

“Em giờ đang ở đâu?”

“Bãi đỗ xe.”

“Em lên đây đi, đợi lúc nữa tôi tan làm, cùng nhau đi.”

“Tôi muốn về nhà tắm rửa.”

Tông Chính cầm điện thoại, trong đầu tự động phác họa ra một hình ảnh, Lâm Miểu Miểu quần khăn tắm màu trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn giống như quả táo chín, nước trên mái tóc nhỏ dọc theo xương quai xanh trơn nhẵn vào ngực, trong bóng đêm ánh đèn lên cơ thể mềm mại của Lâm Miểu Miểu, xúc cảm giữa đôi môi và dưới ngón tay kia thật mất hồn, giọng nói của Tông Chính có chút ám muội: “Phòng làm việc của tôi có thể tắm.”

Lâm Miểu Miểu vừa nghĩ bây giờ quay về hoa viên Thế Kỷ, quả thực có chút giầy vò, liền đi phòng làm việc của Tông Chính.

Tầng 50 của tháp đồng hồ, không gian riêng tư của Tông Chính chiếm hết 1/3 tầng lầu, phòng làm việc của anh liền với phòng nghỉ chuyên dụng, bên trong có đầy đủ mọi thứ, từ phòng bếp tủ lạnh đến phòng tắm rồi giường, cái cần có đều có đủ, lúc Lâm Miểu Miểu tắm trong phòng tắm, Tông Chính bỗng nhiên cảm thấy cái ghế mình đang ngồi, ghế xoay trị giá mười vạn đô la này cứng đến khó chịu, khó chịu nhất vẫn là cái bộ phận nào đó, cứng đến hoảng sợ.

Làm thế nào để ăn sạch cô ấy đây? Tông Chính vẻ mặt nghiêm túc suy nghĩ, cứng rắn khẳng định sẽ bị đánh, vậy dụ dỗ thì sao nhỉ?

Chú thích:

(1) Elizabeth Barrett Browning (1806-1861), người Anh, là một trong các nhà thơ nổi tiếng nhất thời kỳ Victoria. Bà được coi là một trong các nhà thơ nổi tiếng nhất nước Anh. Các bài thơ của bà có âm hưởng

trữ tình và tính duy tư, cảm thông với những người cùng khổ và có ảnh hưởng lớn tới các nhà thơ đương thời, trong đó có cả chồng bà, Robert Browning, một nhà thơ nổi tiếng khác. Tác phẩm nổi tiếng của bà “Sonnets from the Portuguese”, một tập thơ tình. Người Bồ Đào Nha (Portuguese) là biệt danh mà chồng bà đặt cho bà vì bà có mái tóc màu đen.

21. Chương 21: Gian Phu Là Ai?

Lâm Miểu Miểu tắm xong, đang nghiêng đầu dùng khăn mặt lau tóc, hơi nước bốc lên làm hai má cô đỏ ửng, sắc môi càng thêm kiều diễm, cả khuôn mặt cũng sinh động hơn. Tông Chính nhấp môi mỏng, gian nan thu tâm mắt của mình rời khỏi trên người Lâm Miểu Miểu.

Anh nỗ lực đem ánh mắt tập trung vào văn kiện, muốn phân tán lực chú ý của bản thân, nhưng rất nhanh, tầm mắt của anh lại không khống chế được dán lên, Lâm Miểu Miểu không cảm thấy gì ngồi xổm bên cạnh sofa vừa chơi với ‘Vô Tòng’, vừa lau tóc, Tông Chính lại bị nhất cử nhất động cùng hương thơm ngát sau khi tắm của cô, làm cho cả người khô nóng, sưng tấy khó chịu.

Làm sao lại đẹp như vậy? Đẹp cũng thôi đi, vì cái gì cả người còn mang theo kích thích?

Hô hấp của anh thêm nặng nề, khuôn mặt trầm lắng đứng dậy, trực tiếp đi về phòng tắm trong phòng nghỉ, hơn nửa tiếng sau, ngoài phòng tắm truyền đến âm thanh của Lâm Miểu Miểu: “Tông Chính, anh đã tắm 40 phút.....”

Tông Chính nghiêng răng nghiêng lợi quát: “Giục cái gì mà giục!”

Lâm Miểu Miểu lặng lẽ giải thích: “....., nửa tiếng trước, cha anh đến gọi anh cùng về nhà, tôi nói anh đang tắm, ông ấy đã đi trước rồi.”

7, 8 phút sau, Tông Chính quần khăn tắm bên hông đi ra ngoài, so với trước sắc mặt càng lạnh lùng hơn, sau khi Tông Chính thay xong quần áo, hai người cùng đi xuống bãi đỗ xe ngầm, cả chặng đường, anh cũng không nói một lời, Lâm Miểu Miểu ngoảnh lại liếc nhìn phía xa xa mấy bảo vệ mặc âu phục màu đen đang đi theo, không khí đè ép dường như càng thấp.

Lâm Miểu Miểu ôm hộp nhỏ đựng ‘Vô Tòng’ đi về chỗ xe của mình, Tông Chính gọi cô lại, trong giọng nói mang theo phiến băng: “Lên xe tôi.”

Lâm Miểu Miểu giải thích nói: “Ngày mai tôi còn phải dùng xe, không thể để ở chỗ này được.” Tông Chính ở hoa viên Thế Kỷ tổng cộng có 6, 7 chiếc xe, nhưng xét theo quan hệ giữa hai người, cô cũng không định dùng xe của anh ta, ngày mai cô còn có rất nhiều việc, chẳng hạn như đi mua mọi thứ cần thiết cho ‘Vô Tòng’, đưa nó đi làm kiểm tra thân thể, không có xe tương đối bất tiện.

Tông Chính nhíu mày, đi về phía Lâm Miểu Miểu: “Vậy tôi ngồi xe của em.”

Tông Chính vừa mở cửa xe, đã nhìn thấy ở trên ghế lái phụ đặt một bó hoa hồng lớn, Tông Chính kìm nén bức tức gần một tiếng đồng hồ lập tức bạo phát, anh lạnh lùng chỉ vào hoa chất vấn: “Lâm Miểu Miểu, em có ý gì? Tùy tiện nhận hoa của người khác?”

Lâm Miểu Miểu ném hoa về ghế sau, giương mắt lên nhìn, người này cả ngày âm tình bất định, thật sự chẳng muốn đáp lại! Lâm Miểu Miểu thắt dây an toàn xong khởi động xe.

“Lỡ tai em điếc à? Hay là câm rồi? Hoa này ai tặng?”

Lâm Miểu Miểu tập trung nhìn về phía trước, đầu cũng không quay sang: “Chúng ta nói rồi, không can thiệp vào cuộc sống riêng tư của nhau.”

Tông Chính cười lạnh một tiếng, nghiêng người về đằng trước, rút chìa khóa xe, vút sang một bên, ngay cả con chó ‘Vô Tòng’ trong hộp vương vãi cũng để ra ghế sau, mới giật dử nhìn Lâm Miểu Miểu: “Đừng có lảng sang chuyện khác cho tôi! Gian phu là ai?”

Lâm Miểu Miểu nhíu mày, bị Tông Chính không phân rõ trắng đen cũng khơi dậy cơn giận: “Anh có bệnh không đấy?”

Tông Chính hung hăng gào trở lại: “Em mới có bệnh!”

Lâm Miểu Miểu không lên tiếng, cái này rõ ràng là đoạn mở đầu lặp lại như mất trí lần trước “Anh là đồ con lợn” “Cô mới là đồ con lợn” đây mà! Ai muốn cùng anh ta ầm ĩ chứ!

Thấy Lâm Miểu Miểu không nói gì chuyện, cơn giận của Tông Chính càng không thể kiềm chế, cả người anh giống như ngọn lửa bùng cháy: “Ai tặng?”

Lâm Miểu Miểu nghiêng đầu, rốt cục cũng nhìn sang phía anh, im lặng không lên tiếng, chuyện của bản thân cô, không nhất thiết phải nói với anh ta chứ?

Tông Chính vốn đã kìm nén được tức giận, nhưng lại bị hoa và thái độ của Lâm Miểu Miểu kích động, ngay lập tức ra tay, anh giống như hổ đi săn, dũng mãnh nhanh nhẹn, bất thành linh nhào về phía Lâm Miểu Miểu.

Sức lực của phụ nữ trời sinh đã yếu hơn đàn ông, sức của Lâm Miểu Miểu mặc dù được huấn luyện trong thời gian dài lại có tài năng, nhưng so với thân thể cao 1m8, thân thể có khỏe mạnh, rèn luyện khá lâu, vào lúc Tông Chính nổi giận bùng bùng, yếu hơn cũng không phải một chút, trước đây hai người đánh nhau, Lâm Miểu Miểu đều ỷ vào kinh nghiệm và kỹ thuật thành thực, nhưng lúc này là không gian chật hẹp trong xe, trên người cô còn thắt dây an toàn, cơ thể còn không thể nhúc nhích, trong nháy mắt bị thân thể rắn chắc của Tông Chính bổ nhào vào.

Mặc dù hai người kết hôn chưa được mấy ngày, nhưng đánh nhau thật không ít, Tông Chính liên tục chịu buồn bực thiệt thòi, đối phó với Lâm Miểu Miểu tự nhiên cũng tổng kết được mấy điều có lợi, trước tiên phải chới chặt tay Lâm Miểu Miểu, sau đó ngồi khóa chặt trên đùi Lâm Miểu Miểu.

Lâm Miểu Miểu thầm kêu mình quá sơ suất, người đã bị Tông Chính văng vẳng đặt dưới thân, sau khi Tông Chính giữ chặt Lâm Miểu Miểu, cúi người xuống hung hăng nhìn cô, ánh sáng lạnh trong con ngươi tỏa ra bốn phía.

“Anh muốn như thế nào...a...”

Tông Chính nhìn chăm chú vào cánh môi phần hồng không ngừng mở ra của cô, cơ thể so với não phản ứng nhanh hơn, bất thành linh cúi đầu, hôn lên môi Lâm Miểu Miểu, trần trọc mút lấy.

Lúc này Tông Chính cũng không kịp truy hỏi đáp án mình muốn, môi chạm vào cánh môi của cô, máu toàn thân dường như bắt đầu chảy ngược, sự đụng chạm lúc này so với những nụ hôn chuồn chuồn lướt trước kia, thật sự khác nhau rất nhiều, muốn hôn như thế nào thì hôn thế ấy.

Lâm Miểu Miểu vừa mới thất thần vài giây, lập tức quay trở lại, trợn tròn mắt, tay chân liêu mạng giãy dụa, Tông Chính ngồi ở trên hai chân cô, trọng lượng cả cơ thể đều đặt trên người cô, mà trên người cô lại thắt dây an toàn, vùng vẫy vài cái không có hiệu quả, Lâm Miểu Miểu nhanh chóng bình tĩnh lại, mở miệng cắn, mặc dù Tông Chính huyết mạch sôi trào, nhưng đã sớm đề phòng Lâm Miểu Miểu, Lâm Miểu Miểu còn chưa cắn được anh, anh đã tách ra khỏi đôi môi hồng nhuận của Lâm Miểu Miểu, tươi cười đùa cợt: “Lâm Miểu Miểu, em không phải lợi hại lắm sao? Bây giờ không phải vẫn bị tôi đặt dưới thân hay sao?”

Lâm Miểu Miểu giọng nói lạnh lùng uy hiếp: “Tông Chính, anh muốn chết phải không?”

Hai mắt của Tông Chính híp lại, tiếng nói trầm thấp mang theo khí thế cuồng bạo như mây đen kéo đến ùn ùn.

“Lâm Miểu Miểu, hôm nay ngược lại tôi muốn xem xem ai chết trước!”

Sắc mặt Lâm Miểu Miểu hơi thay đổi, Tông Chính cúi đầu xuống, cắn một cái xuống da thịt mềm mại bên cổ Lâm Miểu Miểu, Lâm Miểu Miểu kêu một tiếng, tức giận gào lên: “Tông Chính, anh thả tôi ra!”

Tông Chính vui đầu vào hõm cổ của Lâm Miểu Miểu, thuận theo cái cổ tinh tế xinh đẹp của cô cắn mút bừa bãi, Lâm Miểu Miểu cực kỳ tức giận: “Tông Chính, anh phát điên gì đấy?”

Tông Chính ngẩng đầu, ánh mắt rét lạnh: “Em có thể kêu lớn tiếng hơn nữa, vừa hay để ọi người trông thấy.”

Lâm Miểu Miểu giật mình, mở to hai mắt không dám tin: “Anh có điên không đấy?”

“Gian phu là ai?” Tông Chính cuối cùng cũng còn chưa quên mất mục đích của mình, anh tăng thêm lực trên cánh tay, siết cổ tay Lâm Miểu Miểu đến nhức nhối, Tông Chính ngẩng đầu đặt gần kề khuôn mặt của Lâm Miểu Miểu nhìn chăm chăm, ánh mắt giống như mũi dao sắc nhọn.

Lâm Miểu Miểu ngẩn người, kiềm chế tức giận: “Không hiểu anh nói cái gì!”

Vừa nói dứt lời Tông Chính đã ở hóm cổ của Lâm Miểu Miểu, trần trọc cắn nát, nghe vậy cắn một cái lên xương quai xanh của cô, lúc anh ngẩng đầu, ánh mắt hoàn toàn giống như dã thú hung ác nhất: “Gian phu là ai?”

Lâm Miểu Miểu bị đau kêu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn tức đến không còn chút máu, con ngươi sâu thẳm trợn lên, mãnh liệt đối mặt cùng Tông Chính: “Không có gian phu!”

Sắc mặt Tông Chính ngưng lại, liếc nhìn hoa ở ghế sau: “Ai tặng?”

Thấy Lâm Miểu Miểu không trả lời, Tông Chính cười lạnh cắn một cái nữa trên ngực Lâm Miểu Miểu, Lâm Miểu Miểu cắn môi rên lên, hết sức hối hận khi trước đây đánh anh ta, tại sao phải nhường nhịn, đồ vô lại lại nên đánh chết thì hơn!

“Ai tặng?”

Ngực Lâm Miểu Miểu phập phồng mãnh liệt, xoay mặt lại không tình nguyện trả lời: “Học viên.”

Tông Chính hỏi đến cùng, Lâm Miểu Miểu bực bội đem chuyện buổi chiều mình làm huấn luyện viên Taekwondo nói hết một lần, sau khi nói xong Lâm Miểu Miểu nhìn Tông Chính không ngừng cười lạnh: “Thả tôi ra!”

Về mặt Tông Chính đã dụ xuống, đối với sự đe dọa của Lâm Miểu Miểu vẫn không nhúc nhích, có thiên thời địa lợi, thật vất vả anh mới bắt được cơ hội chế ngự Lâm Miểu Miểu, thân thể con gái mềm mại trong ngực, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy, chỉ ít phải hôn thích đã chứ?

“Trước đây có bạn trai không?”

Thấy Lâm Miểu Miểu chỉ nhìn anh cười lạnh lùng, khóe môi Tông Chính nhếch lên, cánh môi nóng bỏng của Tông Chính phủ lên môi của Lâm Miểu Miểu.

Lâm Miểu Miểu há miệng định cắn, Tông Chính sớm có chuẩn bị, sao có thể để cô đạt được ý đồ, vừa rời khỏi môi của Lâm Miểu Miểu, Tông Chính lại cúi đầu khẽ gặm cắn trên vùng da thịt ở cổ và ngực cô.

“Không có!” Lâm Miểu Miểu nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Có thích người nào chưa?”

“Chưa!” Gân xanh trên trán Lâm Miểu Miểu nổi hết lên.

Tông Chính hơi giật mình, bỗng nhiên nở nụ cười, một đôi mắt phượng đầy khiêu khích, anh chăm chú nhìn con ngươi đen của Lâm Miểu Miểu vì tức giận mà sáng rực vô cùng sinh động, mỉm cười hỏi: “Vậy còn là xử nữ chứ?”

Lâm Miểu Miểu nhìn chăm chăm anh, cười đến lạnh cả người, môi đỏ mọng khẽ nhếch phun ra hai chữ: “Không phải!”

Sắc mặt Tông Chính đột ngột sa sầm, anh lạnh lùng không dời mắt khỏi Lâm Miểu Miểu, cúi đầu cắn mạnh lên ngực Lâm Miểu Miểu, gần như muốn cắn lấy một miếng thịt trắng nõn của cô.

“Hai năm trước em phải! ! Người đàn ông ấy là ai?!”

Lâm Miểu Miểu chịu đau kêu lên, ngửa mặt, không hề sợ hãi nhìn Tông Chính cười gằn: “Đó là lừa anh, 10 tuổi tôi đã không còn là xử nữ!”

“.....10 tuổi?”

Ánh mắt Tông Chính ngưng lại, bất thành linh lại như lửa cháy, sắc mặt hết đỏ rồi xanh lại đen, ngực anh phập phồng nhấp nhô, dường như cơn giận đã không thể kìm nén nữa.

“Em bị.....cưỡng bức?” Người đàn ông đó là ai?”

Lúc nào cô nói mình từng bị cưỡng bức hả? Lâm Miểu Miểu thật sự tức giận muốn mở miệng cắn chết Tông Chính: “Ai bị cưỡng bức? Anh mới bị cưỡng bức!”

Con mắt hẹp dài của Tông Chính, vì khiếp sợ mà mở lớn, ánh mắt giống như gió bão quét hết đám mây, mang theo cấp độ kinh người: “.....em, em tự nguyện? Em mới 10 tuổi, em đã.....”

Lâm Miểu Miểu sợ run một giây, rất nhanh hiểu được ý nghĩ của Tông Chính, trong nháy mắt mặt đỏ lên, nén nhịn hai giây mới gào to nói: “Vận động quá mức, màng trinh bị rách!”

Tông Chính tức giận khuôn mặt gần như méo mó bỗng nhiên cứng đờ, qua mấy giây, Tông Chính mới thả lỏng cơ thể, chôn ở trong hõm cổ của Lâm Miểu Miểu, nhẹ nhàng nở nụ cười.

“Bỏ ra!” Lâm Miểu Miểu giọng nói lạnh lùng khê gào lên.

“Tôi là người đàn ông đầu tiên chạm vào em như vậy phải không?”

Tông Chính nói xong còn mỉm cười làm mẫu, cúi xuống ngậm da thịt ở ngực Lâm Miểu Miểu vào trong miệng trần trọc mút lấy, cố ý làm phát ra tiếng kêu “ba ba——”.

22. Chương 22: Thiên Hà Viên

Lâm Miểu Miểu cảm thấy phổi của mình như muốn nổ tung.

“Tại sao em muốn lấy tôi?”

“Liên hôn!”

Tông Chính im lặng mấy giây, lại cúi đầu nhẹ nhàng khê liếm cổ ngực của Lâm Miểu Miểu, Lâm Miểu Miểu cắn môi khuôn mặt không thay đổi gì, nhưng giọng nói lại như băng tuyết trong ngày đông giá rét: “Buông ra!”

Tông Chính đầu cũng chẳng ngẩng lên, còn đang bận rộn chỉ mớ hồ đáp lại: “Chờ lúc nữa.....”

Đây cũng không phải lần đầu Tông Chính chạm vào cô, nhưng cảm giác mang lại cho Lâm Miểu Miểu lúc này và trước kia không hề giống nhau.

Lúc “thăm vấn”, nụ hôn của Tông Chính là cắn xé nghiêm khắc trừng phạt, lúc này lại trở nên ôn nhu dịu dàng, mỗi một chỗ cắn qua đều cẩn thận dùng đầu lưỡi liếm âu yếm, làm cô cảm nhận ảo giác được “thương tiếc”, nhưng cùng với đó Tông Chính đã dùng răng cắn xé áo ngực của cô, Lâm Miểu Miểu chỉ muốn đánh cho anh ta một trận nhớ đời.

Lâm Miểu Miểu mắt thấy áo ngực của mình đã bị lôi ra, vẻ bình tĩnh tốt cực cũng không còn: “Tông Chính, anh điên à? Nơi này là bãi đỗ xe!”

Tông Chính ngẩng đầu lên, cuối cùng cũng nhớ ra nơi này dường như không thuận tiện, nhưng cơ hội tốt như vậy....., Tông Chính dùng sức giữ chặt cổ tay Lâm Miểu Miểu, một tay khác giờ ra kéo cà vạt xuống, trên mặt anh nào còn tức giận phiền muộn cùng khó chịu, đầu mày cuối mắt đều là nụ cười, vẻ mặt dịu dàng lại ám muội, cười so với mặt trời chói lọi còn rực rỡ hơn, Lâm Miểu Miểu mắt mở trừng trừng nhìn Tông Chính dùng cà vạt quấn chặt tay cô, tức giận đến mức muốn dùng răng cắn đứt luôn.

Tông Chính một tay đè hai tay bị trói buộc của cô, một tay lấy điện thoại từ trong túi áo, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Lâm Miểu Miểu, phân phó một câu “cảnh trong sạch”, lúc này Lâm Miểu Miểu thực sự choáng váng, mặc dù trong đêm tân hôn Tông Chính đã muốn cưỡng ép cô, nhưng từ trước đến giờ cô vẫn coi như không có chuyện gì, ngay vừa rồi, cô chắc Tông Chính cũng chỉ định sờ mó hôn hít, nhưng rốt cuộc bây giờ cô cũng hoảng sợ.

Lâm Miểu Miểu tuy rằng luống cuống, nhưng vẻ mặt ngược lại khôi phục bình tĩnh cùng thông dong, ánh mắt của cô tĩnh lặng như lưỡi dao trong đêm tối tịch mịch, yên lặng thâm trầm, nhưng chỉ cần ánh sáng xẹt qua, mới biết trên lưỡi dao cất giấu bao nhiêu sự sắc bén nhọn lạnh buốt.

Tông Chính vứt điện thoại sang bên cạnh, điều chỉnh ghế thấp xuống, thuận thế đè cơ thể Lâm Miểu Miểu nằm xuống, Tông Chính dùng răng cắn cả buổi mới thuận lợi kéo áo xuống được một nửa, đẩy ra khỏi ngực cô, lại tiếp tục hôn lên.

Tông Chính ngậm đỉnh chóp của cô, lại dùng mắt thu vào vẻ mặt của Lâm Miểu Miểu.

Hai má Lâm Miểu Miểu nhiễm một tầng ửng đỏ, vẻ mặt lại bình tĩnh lạ thường, ánh mắt cũng lặng như ngôi sao đã tắt sâu không thể lường, Tông Chính ngẩn ra, cứ như vậy nhìn cô chằm chằm, trong mắt của cô dường như có một tòa núi tuyết, đóng băng khiến cho nhiệt tình của anh cũng dần dần nguội lạnh, Tông Chính bỗng nhiên cảm thấy cưỡng ép cô như vậy, thực sự không có ý nghĩa, anh nhả đỉnh chóp đã cứng lại của Lâm Miểu Miểu, so với đầu vú bên kia, đầu vú này bị anh mút vừa đỏ vừa sưng, phía trên vẫn còn bao bọc bởi một tầng nước trong suốt, rất mê hoặc, sờ soạng liếm láp ngày đó hoàn toàn không thể so sánh bằng.

Đôi mắt Tông Chính tối sầm, lại cúi đầu ngậm nó vào trong miệng mặc sức mút lấy, lúc thả ra, màu sắc càng thêm kiều diễm, cũng càng sưng lên.

Tông Chính lúc này mới ngẩng đầu, đưa tay vuốt ve gương mặt Lâm Miểu Miểu, Lâm Miểu Miểu không né tránh cũng không đáp lại, cứ như vậy lạnh lùng thẳng tắp theo dõi anh, tâm trạng Tông Chính thoáng chốc đã rơi xuống đáy cốc, im lặng trong chốc lát, anh dựa vào gần lại hôn lên đôi môi cô, lần này Lâm Miểu Miểu cũng không cản trở anh nữa, Tông Chính cẩn thận từng chút một lại đặc biệt dịu dàng liếm liếm cánh môi cô, con người chạm đến ánh mắt phủ sương của cô, Tông Chính lặng lẽ cùng cô nhìn nhau vài giây, đôi môi hạ xuống mắt cô.

Cái hôn của anh giống như lông vũ, mềm mại không thể tưởng tượng nổi, Lâm Miểu Miểu theo bản năng nhắm hai mắt lại, hơi thở nóng rực ẩm ướt dường như mang theo một loại sức mạnh kỳ diệu nào đó, từng chút từng chút một, tựa như gió đêm nhẹ nhàng phe phẩy, ẩm áp lại dịu dàng, nhắm mắt lại, cô ngược lại càng cảm nhận rõ được sự cẩn thận của anh, ôn nhu, cùng một loại tình cảm nào đó giống như là yêu thương.

Bóng ma tuổi ấu thơ cùng cuộc sống cô độc ở nước Y, khiến Lâm Miểu Miểu quen với việc dùng sự lãnh đạm xa cách để bảo vệ bản thân, đem tất cả những người đến gần gần cách xa ở bên ngoài, chỉ có hai người phá bỏ được phòng tuyến này, Phác Hoằng Hi và Mễ Chân, giờ đây lại có thêm một người, coi nhẹ sự nhượng bộ của cô, không quan tâm đến nguyện vọng của cô, ngang ngược mà xông vào, nóng bỏng khiến cho cô không thể nào chốn thoát.

Trái tim lạnh băng đầy giận dữ của Lâm Miểu Miểu bất thành linh xẹt qua một tia mờ mịt, lại có một tia khát vọng bị cô giấu kín, khát vọng sự ấm áp và ánh sáng, khát vọng ánh mặt trời nóng rực xua tan đi hết thấy bóng ma tận sâu trong đáy lòng cô.

Tông Chính giữ tay của cô rất chặt, nhưng nụ hôn hoàn toàn trái ngược, vừa nhẹ nhàng vừa ôn nhu, một lúc lâu, rút cuộc anh cũng kết thúc nụ hôn này, Lâm Miểu Miểu mở mắt ra, lông mi dài vì ẩm ướt mà dính chặt lại với nhau, trong xe chật hẹp, nóng bức ngọt ngào dường như hóa thành yên tĩnh, chỉ có giọng nói dịu dàng của Tông Chính.

“Không cần nhìn tôi như vậy....., em không muốn, tôi sẽ không ép buộc em.”

Tông Chính sửa sang lại quần áo cho Lâm Miểu Miểu, cởi cà vạt trên tay cô ra, Lâm Miểu Miểu lại ngoài dự đoán hạ mắt xuống trầm mặc, Tông Chính nhìn chằm chằm nước trên lông mi của cô, không nhìn được muốn giúp cô liếm sạch, một lúc lâu mới nói: “Buổi tối phải đi Thiên Hà Viên ăn cơm, em muốn đánh tôi đợi sau khi ăn cơm xong đã.”

Lâm Miểu Miểu dường như lấy lại tinh thần, xoa cổ tay đã đỏ lên, im lặng mấy giây, mới dùng ánh mắt giống như băng tuyết vạn năm nhìn chằm chằm Tông Chính: “Buổi tối sẽ tính sổ với anh!”

Tông Chính thấy cô chịu nói chuyện, trong lòng nhẹ nhõm, nét mặt có phần mất tự nhiên, anh ho nhẹ một tiếng: “Bà xã, đây có hiểu lầm đúng không, em nên sớm nói rõ.....”

Lâm Miểu Miểu nét mặt không thay đổi nhìn chằm chằm anh.

“Bà xã, anh chỉ là không cẩn thận cần em mấy cái, em muốn cần lại không?”

Lâm Miểu Miểu vẫn như trước vẻ mặt lạnh nhạt nhìn anh.

Tông Chính lại lần nữa bắt lấy cổ tay của Lâm Miểu Miểu, ánh mắt rét lạnh của Lâm Miểu Miểu dừng lại trên cổ tay, Tông Chính đưa cổ tay Lâm Miểu Miểu đến bên môi thổi hai cái, nhẹ nhàng cười: “Bà xã, xin lỗi, vừa nãy anh hơi mạnh tay, cổ tay có đau hay không, anh thổi cho em nhé?”

Lâm Miểu Miểu rút tay của mình lại, dùng gương soi cổ và ngực mình, lập tức quay đầu bắn vô số mũi tên ngầm về phía Tông Chính: “Anh đi mua khăn lụa ngay!”

Ngực và cái cổ mảnh khảnh của Lâm Miểu Miểu đầy những dấu răng vết hôn hồng hồng, màu sắc đỏ tươi ở trên nước da trắng nõn của cô dị thường nổi bật, Tông Chính vót đôi môi, giống như động tác của một con mèo thỏa mãn, cười mờ ám: “Em thích màu gì?”

“Tùy anh!” Lâm Miểu Miểu tức giận nói, liếc mắt nhìn Tông Chính cũng không thèm.

Tông Chính đẩy cửa xuống xe, trước khi đóng cửa xe còn thêm vào một câu: “Đợi anh.”

10 phút sau, Tông Chính đem túi vừa mua đưa đến trước mặt Lâm Miểu Miểu, ho nhẹ một tiếng nói: “Không biết em thích kiểu gì, anh mua mấy cái.”

Khóe môi Lâm Miểu Miểu co rút, đây nào phải mua mấy cái, rõ ràng là mua mấy chục cái, Lâm Miểu Miểu chọn một cái, soi gương quàng lên cổ.

Dọc đường đi, Tông Chính lôi ra mấy câu chuyện, Lâm Miểu Miểu vẻ mặt hồ hững, không chớp mắt chăm chú nhìn về phía trước, từ đầu đến cuối không phản ứng lại, Tông Chính cũng không để ý, nghiêng đầu khóe môi hơi nhếch lên nhìn Lâm Miểu Miểu chằm chằm. Lâm Miểu Miểu bị ánh mắt không kiêng nể gì của anh nhìn đến làm ruột gan rối bời, nhưng con mắt đặt ở trên người của người khác, cô chỉ có thể dùng khuôn mặt hồ hững nói với chính mình, không chú ý đến anh ta!

Thất vất vả mới tới được đỉnh núi Trường Nguyệt Loan, Lâm Miểu Miểu trong lòng thở phào nhẹ nhõm, dọc đường đi ánh mắt không che giấu của Tông Chính làm cô suýt chút nữa muốn bất chấp tất cả đánh cho anh ta một trận trước.

Tông Chính cởi dây an toàn, cười yếu ớt ghé vào lỗ tai của Lâm Miểu Miểu: “Bà xã, khuôn mặt tê liệt là bệnh! Phải trị!”

Giọng của anh trầm thấp êm dịu, mang theo sự lười biếng thỏa mãn, Lâm Miểu Miểu hai tay nắm vô lăng, đốt ngón tay nắm chặt trắng bệch, thật muốn đánh anh ta! ! ! Đánh chết anh ta! !

Nhất định phải nhện, chờ buổi tối! !

Lâm Miểu Miểu vẫn khuôn mặt đỏ xuống xe, ánh mắt nhìn xuống đất trông dưới chân, nơi ở này chính xác mà nói, phải là một khu trồng cây cảnh.

Trường Nguyệt Loan được xưng là hậu hoa viên quyền quý ở Z thị, tập hợp một đám người ở đỉnh ngọn tháp mạ vàng của Z thị, rất nhiều người có lẽ cũng không sống ở đây, nhưng hầu như đều mua bất động sản ở Trường Nguyệt Loan, nơi này ngoài biệt thự chính là ngôi nhà kín cổng cao tường, cùng với một khu vườn tuyệt đẹp nằm ở đỉnh núi. Khu vườn này được xây dựng vào đầu triều Thanh, có lịch sử hơn 200 năm, chủ nhân của khu vườn từng là một vị đại thần quyền cao chức trọng, trong thời kì chiến tranh, lão thái gia nhà họ Tông đã trở thành chủ sở hữu nơi này.

Khu vườn này còn có một cái tên rất hay, Trường Nguyệt Thiên Hà Viên.

Trường nguyệt nhật lương phong động thủy, lương phong động thủy bích liên hương. (Ngày nguyệt nguyệt lay động trong nước. Lay gió động nước biếc hoa sen – truongton.net)

Đây chính là nguồn gốc của Trường Nguyệt Loan.

Tầm mắt Lâm Miểu Miểu rơi vào những viên đá xanh dưới chân trên đường đi, mỗi một khung cảnh mỗi một thứ nơi đây đều mang theo dấu vết của lịch sử cùng năm tháng, so với khu nhà tối tăm kia của Lâm gia, còn có thêm sự phong phú được truyền qua nhiều thế hệ, Lâm Miểu Miểu đứng im tại chỗ, lại giống như xuyên qua thời gian.

Tông Chính xuống xe đi đến bên cạnh, nắm lấy tay cô, Lâm Miểu Miểu quay đầu nhìn anh, trên khuôn mặt thuần túy không có một tia buồn bã, Tông Chính mỉm cười: “Vừa kết hôn lần đầu đến nhà chồng, chí ít cũng phải làm ra vẻ chứ.”

Lâm Miểu Miểu im lặng giây lát, đồng ý với cách nghĩ của anh, ít nhất cũng phải giả vờ cho giống.

“A Chính, mọi người đang đợi cô cậu, cuối cùng cũng về rồi.” Một phụ nữ trung niên mặc quần áo nghiêm chỉnh, lúc Lâm Miểu Miểu vừa mở cửa xe bước vào vườn, đã đứng cách đó không xa, lúc này khuôn mặt đầy nét cười ngênh đón.

Tông Chính gật đầu, thấp giọng giới thiệu cho Lâm Miểu Miểu, “Đây là thím Thanh, là người quản lí khu vườn.”

Lâm Miểu Miểu cũng học theo dáng vẻ của Tông Chính, gật đầu chào thím Thanh, Tông Chính nhìn chăm chăm vào sườn mặt trắng nõn của Lâm Miểu Miểu, không có việc gì lại bắt trước dáng vẻ của anh gật đầu chào thím Thanh, bỗng nhiên cảm thấy dáng vẻ không thay đổi này của cô, thật ra cũng rất đáng yêu.

Tông Chính trong lòng ngứa ngáy, vốn chỉ là nắm bàn tay của cô, lại nhẹ nhàng buông ra, tách năm ngón tay lồng vào giữa những khe hở năm ngón tay của cô, mười ngón đan chặt vào nhau.

Lâm Miểu Miểu lập tức quay đầu lại, mắt sắc như dao quét tới, Tông Chính nhìn cô nháy mắt, ngón tay đan chặt vào nhau khê khàng cào nhẹ lên mu bàn tay của cô.

Lâm Miểu Miểu khuôn mặt lạnh lùng nhìn anh, đứng ở bên cạnh thím Thanh mỉm cười ám chỉ một câu: “Bà phu nhân đợi cô cậu rất lâu rồi.....”

Lâm Miểu Miểu thu lại ánh mắt, Tông Chính kéo tay cô, đi trên những viên đá xanh, từng bước đi vào bên trong.

Ngày trước, trong một ngọn núi sâu ít người lui tới, có một bầy động vật sinh sống.

Có một ngày, một con hổ nhỏ tên gọi là Tông Tiểu Chính, tâm trạng chán nản gia nhập vào hội bên sông của sói nhỏ Đỗ Tiểu Khiêm.

Kỳ thực là một bầy động vật nằm ở bờ sông lớn nhất trong núi phơi nắng.

Vây quanh sói nhỏ Đỗ Tiểu Khiêm là một bầy động vật nhỏ bé như thỏ, cáo..., bên cạnh Tông Tiểu Chính một con quỷ cũng không có, vì vậy nó càng thêm buồn chán, có một con thỏ trắng nhỏ rụt rè nhảy đến: “Tông Tiểu Chính, tôi....., tôi có thể chơi với bạn không?”

Con người màu hổ phách của Tông Tiểu Chính mở ra, hăm dọa nói: “Người định làm bữa tối cho ta?”

Thỏ trắng nhỏ khóc ‘oa’ sợ chạy mất, Tông Tiểu Chính vừa lòng, tiếp tục nằm bò bên sông buồn chán phơi nắng.

Một lúc sau đã truyền đến một tiếng hét thảm thương của thỏ trắng, sau đó là một tiếng hổ gầm, các loài động vật nhỏ bên bờ sông phơi nắng, đều run rẩy nhìn về hướng đó.

Một lúc sau, con cạp cái lông trắng tuyết Lâm Tiểu Miểu, trong miệng ngậm thỏ trắng nhỏ bé, đi ra từ trong rừng.

Sói nhỏ Đỗ Tiểu Khiêm chạy đến bên cạnh Tông Tiểu Chính: “Này, đâu? Nhà các cậu?”

Tông Tiểu Chính ngơ ngác nhìn Lâm Tiểu Miểu xinh đẹp đi đến bên sông, nghĩ thầm: Cô ấy đáng yêu thật! Cái dáng vẻ ngẩng đầu mà đi đáng yêu quá! Dáng vẻ ngậm con thỏ cũng quá đáng yêu! Ngay cả trên mặt dính máu của thỏ, cũng đáng yêu cực kì! Đáng yêu nhất là, nó và cô đều muốn chén con thỏ kia làm bữa tối!

23. Chương 23: Chắt Trai

“Đợi hai con nửa ngày rồi, cuối cùng cũng về, để chị Vương chuẩn bị dọn cơm!”

Người nói là mẹ của Tông Chính Lý Trân, Lâm Miểu Miểu đảo lại những tư liệu đơn giản buổi chiều mới tra ở trong đầu một lần, quan sát mấy người trong phòng khách, cũng không đông lắm, một nhà ba người Tông Bắc Sơn, cùng với một bà cụ hơn 70 tuổi, nụ cười hòa ái.

Bà cụ hiển nhiên là bà nội của Tông Chính Khuru Thục Thanh, bà vẫy tay về phía Lâm Miểu Miểu, giọng hờn giận, tức giận quát Tông Chính: “Còn không đưa cháu dâu qua đây để ta nhìn một cái, đăng ký kết hôn được mấy ngày rồi, cũng không đưa về nhà!” Khuru Thục Thanh còn oán trách nhìn Lâm Miểu Miểu, “Cháu cũng không biết tự mình đến à?”

Lâm Miểu Miểu vội vàng bước lên phía trước mấy bước, chuyện này quả thực cô không để ý, trên đời này có cô dâu bình thường mới cưới nào, kết hôn được mấy ngày rồi, mà còn chưa gặp qua người lớn bên nhà trai, Lâm Miểu Miểu chưa thấy ai như vậy, căn bản không hề nghĩ đến điểm này, nhưng cho dù cô có nghĩ đến, e rằng cũng sẽ không chủ động đến đại viện của Tông gia.

“Thật là xinh đẹp, nhìn cũng chín chắn lanh lợi,” Khuru Thục Thanh kéo Lâm Miểu Miểu nhìn một lúc, gạt đầu, từ bên cạnh lấy ra một cái hộp gỗ Trầm Hương, “Quà gặp mặt bà nội cho con.”

“Cảm ơn bà nội.” Người lớn tặng quà không dám từ chối, Lâm Miểu Miểu nhận lấy, sau đó xấu hổ nghĩ ra, lần đầu tiên cô đến nơi ở nhà họ Tông, hình như là đi tay không tới, trong lòng nhất thời hơi lo lắng, con mắt không tự chủ nhìn về phía Tông Chính, Tông Chính gặp con mắt đen láy của cô, ánh mắt nhìn sang muốn nói lại thôi, thần trí cũng bay đi đâu mất.

Cô hình như có chuyện nói với anh.....

“Nhìn xem có thích không?” Khuru Thục Thanh cười títt mắt hỏi.

Lâm Miểu Miểu đành phải mở hộp ra, một chiếc vòng ngọc phỉ thúy trong suốt nằm trên miếng vải gấm màu đen trong hộp, mặt dây chuyền là hình Quan Âm chạm khắc vô cùng tinh xảo, cho dù Lâm Miểu Miểu là người không am hiểu về ngọc, nhìn miếng ngọc cỡ nửa bàn tay, khối Quan Âm có màu xanh long lanh của ngọc bích, cũng biết giá trị không nhỏ.

“Rất thích ạ.” Lâm Miểu Miểu mặc dù trong lòng cảm thấy không được tự nhiên, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh ung dung như trước.

Khuru Thục Thanh liên tục giục Lâm Miểu Miểu đeo vào, Lâm Miểu Miểu cũng không nghĩ nhiều, chờ sau khi cô đeo xong, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của Khuru Thục Thanh, nở nụ cười ấm áp, vuốt tay Lâm Miểu Miểu xúc động nói với Lý Trân: “Cuối cùng cũng có hi vọng.”

Lý Trân cười phụ họa mấy câu, cũng lấy ra một cái hộp cho cô, bên trong hình như là vòng cổ và một chiếc vòng tay ngọc bích cùng màu.

Lâm Miểu Miểu lần thứ hai yếu ớt nhìn sang Tông Chính.

Mẹ của Tông Nhan Hà Trinh cũng cười lấy ra quà của mình, là một đôi khuyên tai hồ điệp, khéo léo tinh tế, óng ánh long lanh, cũng là ngọc phỉ thúy xanh biếc, gần như có thể phối thành một bộ cùng chuỗi vòng cổ, vòng tay kia.

Lý Trân nhìn qua, mỉm cười nói: “Đôi khuyên hồ điệp này rất độc đáo, xem ra mẹ chồng là ta phải đối xử tốt hơn với con dâu.”

Lâm Miểu Miểu lần thứ ba nhìn Tông Chính cầu cứu.

Tông Chính run rẩy, hận không thể ngay lập tức cướp người từ trong chỗ mọi người về.

Dì Vương đại quản gia là một người phụ nữ trung niên hơn 40 tuổi, sau khi Lý Trân phân phó dọn cơm, không đến mấy phút sau, dì Vương đã đến thông báo ọi người, mọi người đứng dậy đi về phòng ăn ăn cơm

tôi, Lâm Miếu Miếu lùi về sau hai bước, Tông Chính đi đến sát bên người cô, con mắt sáng như đá quý: “Sao vậy?”

“Tôi có phải nên tặng quà gặp mặt hay không?”

Giọng nói của Lâm Miếu Miếu hết sức oán hận, vừa đến đã nhận được ba phần quà lớn giá trị xa xỉ, cô tính toán tài sản của mình một chút, có vẻ như sắp bị phá sản..... Tông Chính nhìn biểu tình buồn rầu của Lâm Miếu Miếu, liền dừng lại, âm thanh rất rõ ràng: “Không cần lo lắng, chuyện này giao cho tôi!”

Lâm Miếu Miếu muốn hỏi mấy câu, Tông Chính đã lấy điện thoại đi ra chỗ khác, không biết gọi cho ai, Lâm Miếu Miếu đứng im chờ, không đến một phút Tông Chính đã quay lại: “Tôi gọi người một lúc nữa đưa tới.”

“Hết bao nhiêu tiền? Tôi trả lại cho anh.”

Tâm trạng vui sướng của Tông Chính, trong nháy mắt bị những lời này của Lâm Miếu Miếu đập tan.

Lâm Miếu Miếu rất nghiêm túc nói lời cảm ơn: “Lần này cảm ơn anh, tôi không hiểu nhiều về những.....” Tuy là buổi chiều Tông Chính vừa mới vô lễ với cô, bọn họ còn có nợ chưa tính, nhưng chuyện nào ra chuyện ấy.

Lâm Miếu Miếu nhìn sắc mặt Tông Chính ngày càng khó coi, không hiểu gì cả, người này thật đúng là âm tình bất định.

“Hai người các con còn đứng đờ ra đó làm cái gì? Nhanh qua đây ăn cơm!” Lý Trân đứng ở trước mặt hô lên, Lâm Miếu Miếu nhìn sắc mặt âm u kia của Tông Chính, nhắc nhở một câu: “Chí ít cũng phải giả bộ chứ!”

Sắc mặt Tông Chính càng xấu hơn, nụ cười trào phúng không biết nên nói gì, đưa tay nắm lấy tay của Lâm Miếu Miếu: “Vậy thì giả vờ đi.”

Tông Chính kéo Lâm Miếu Miếu đi vào phòng ăn, Lý Trân nhìn chằm chằm ngón tay đan vào nhau của hai người, cùng Khưu Thục Thanh nhìn nhau cười.

Lòng bàn tay Tông Chính nóng bỏng như lửa, dắt cô đi đến hai vị trí trống còn lại, Lâm Miếu Miếu vừa muốn rút tay mình ra, Tông Chính lại không chịu buông lỏng, cứ như vậy kéo tay cô ngồi xuống.

Lý Trân cười trêu ghẹo Tông Chính một câu: “Kết hôn rồi đúng là không giống.”

Lâm Miếu Miếu vẻ mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng vừa xấu hổ lại vừa không biết nói gì, cô liếc nhìn Tông Chính, thử rút tay mình về, ánh mắt Tông Chính mang theo sự chế nhạo liếc nhìn cô, dường như muốn nói: Không phải giả vờ sao?

Lâm Miếu Miếu dùng ánh mắt truyền đạt ý tứ cảnh cáo: Còn làm loạn, đánh anh!

Mu bàn tay của cô bị ngón tay Tông Chính cào cào mấy cái, Tông Chính không hề sợ hãi nhướn mày: Đến đây!

Lâm Miếu Miếu cũng học y như vậy, cũng dùng ngón tay túm lấy ngón tay của Tông Chính, dùng lực hiển nhiên cũng mạnh hơn Tông Chính.

Khưu Thục Thanh ho nhẹ một tiếng: “Ăn cơm trước!”

Lâm Miếu Miếu nhìn ánh mắt lấp lánh của mọi người trên bàn, vẻ mặt trầm tĩnh rút cục cũng không còn, Khưu Thục Thanh nhìn Lâm Miếu Miếu liên tục lắc đầu: “Gầy quá, phải bồi bổ mới được!” Sau đó sai Tông Chính gấp thức ăn cho Lâm Miếu Miếu.

Lâm Miếu Miếu bình tĩnh dùng tay phải cầm đũa lên, khiêu khích nhìn Tông Chính: Không buông à? Có khí phách thì dùng tay trái đi!

Tông Chính khinh thường nhếch khoé môi, không nặng không nhẹ xoa lòng bàn tay Lâm Miếu Miếu, mới buông tay trái của cô ra, đem những món ăn mà Khưu Thục Thanh bảo, toàn bộ gấp vào trong đĩa trước mặt Lâm Miếu Miếu.

Khuê Thục Thanh dường như hận không thể để Lâm Miếu Miếu ăn một mạch cho béo hơn, liên tục thúc giục Tông Chính gấp đồ ăn cho Lâm Miếu Miếu, thỉnh thoảng lại xen vào mấy câu hỏi xem Lâm Miếu Miếu thích ăn gì.

Lâm Miếu Miếu là người từ trước đến nay sống lạnh lẽo cô độc, trong lúc nhất thời bị nhiệt tình của Khuê Thục Thanh làm cho bối rối, cô nhìn sang Tông Chính, tuy rằng anh ta cả ngày âm tình bất định, nhưng cảm giác anh ta mang lại cho người khác cũng không như vậy, cho dù anh ta khuôn mặt âm trầm, cũng mang theo cuồng bạo như ánh mặt trời chói chang, nhiệt độ nóng rực của ngọn lửa, ánh mắt Lâm Miếu Miếu dạo một vòng trên bàn, tầm mắt dừng lại trên người Khuê Thục Thanh ngồi chính giữa khí thế mạnh mẽ đang sai Tông Chính gấp đồ ăn, cô dường như đã hiểu, Tông Chính rất cuộc giống ai.

“Bà nội, bà chỉ biết đau lòng cháu dâu, không cần đứa cháu gái là con này.” Tông Nhan thấy khó chịu trong lòng, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười, làm nũng với Khuê Thục Thanh.

Khuê Thục Thanh cười mắng hai câu, lại cười tit mắt hỏi Lâm Miếu Miếu đã quen với cuộc sống ở Z thị hay chưa, hỏi hai câu, lại chuyển chủ đề, bà nhìn Lâm Miếu Miếu không chớp mắt: “Miếu Miếu à, bây giờ bà đã 76 rồi, nhân sinh thất thập cổ lai hi(1), bà cũng không sống được mấy năm nữa, bây giờ bà rất mong mỗi có một đứa cháu trai, có thể ôm cháu trai của ta, con chuẩn bị khi nào thì sinh cháu trai cho ta?”

Lâm Miếu Miếu chờ người ra, nhìn ánh mắt tha thiết của bà cụ, cô thực sự không thể nói ra mình căn bản không có dự định này.

Tông Nhan cười trả lời thay Lâm Miếu Miếu: “Bà à, Miếu Miếu còn trẻ lắm, nghe nói Miếu Miếu còn chưa tốt nghiệp đại học, những cô gái trẻ tuổi ai lại không muốn giữ vóc dáng của mình, làm sao có thể sinh cháu trai cho bà sớm như vậy?”

Khuôn mặt Khuê Thục Thanh bỗng chốc ảm đạm, giống hệt vẻ mặt của Tông Chính, bà cách một khoảng nói với Tông Chính: “Cháu ngoan, trước đây cháu không kết hôn cũng đành chịu, giờ cháu cũng có vợ rồi, cháu xác nhận cho ta, tóm lại lúc nào mới sinh cháu trai cho ta!”

Tông Chính không nói gì, thật ra anh cũng rất muốn....., nhưng đến bây giờ anh còn chưa chạm đến Lâm Miếu Miếu.

Tông Chính giống như vô tình liếc mắt nhìn Lâm Miếu Miếu, lại hết sức bình tĩnh, dễ dàng đẩy Lâm Miếu Miếu vào trong hố lửa: “Bà à, bà nói với con có ích lợi gì, con lại không thể sinh con được.”

Vừa nghe đề tài này, Lâm Miếu Miếu đang không ngừng làm giảm sự tồn tại của bản thân: “.....!!!”

Khuê Thục Thanh lập tức chuyển họng sủng, lật mặt còn nhanh hơn lật sách, bà tươi cười ôn hòa hỏi: “Miếu Miếu, con cho bà câu trả lời chính xác, lúc nào sinh cháu trai cho bà?”

Lâm Miếu Miếu cảm thấy cho dù lần đầu tiên tham gia giải vô địch thể giới, cũng chưa từng gian khổ như thế này, nhìn khuôn mặt từ ái tha thiết của Khuê Thục Thanh, Lâm Miếu Miếu lại nhớ đến bà ngoại đã mất, nói thật, cô thực sự không nói ra được, không muốn tổn thương bà, nói dối, tính cách của cô cũng không thể nào nói được, Lâm Miếu Miếu trong ánh mắt chờ đợi tha thiết của Khuê Thục Thanh, khó khăn nói ra mấy chữ: “...con sẽ cố gắng!”

Còn về kết quả cuối cùng ra sao, không thể biết được.

Khuôn mặt Khuê Thục Thanh mang theo thất vọng, thấy Lâm Miếu Miếu cúi đầu, gắt gao nhìn chăm chăm vào bát mình, cũng không thúc ép nữa, bà thở dài một hơi, rất có hương vị tự an ủi chính mình: “Cố gắng là tốt rồi, chuyện này cũng phải xem duyên phận, Miếu Miếu, miếng ngọc Quan Âm bà cho con phải luôn mang theo bên người, bà tìm cao tăng khai quang, nghe nói rất linh.....”

Lâm Miếu Miếu bỗng nhiên cảm thấy miếng ngọc Quan Âm ở ngực, nhiệt độ nóng khác thường, muốn thiêu rụi quần áo của cô.

Lý Trân vốn không vừa lòng với thân phận của Lâm Miếu Miếu, lại thêm kết hôn mấy ngày Lâm Miếu Miếu cũng không chủ động đến nhà, ngay cả gọi điện cũng không, nhưng hôm nay gặp Lâm Miếu Miếu, vẫn là một cô gái ngây thơ, sống chung với Tông Chính cũng không tồi, giờ nghĩ đến thân phận của Lâm Miếu Miếu, bất mãn trong lòng bà cũng giảm đi ít nhiều.

Lý Trân tán thành nói: “Đừng quá áp lực.”

Khưu Thục Thanh vội vàng phụ họa: “Đúng đúng! Đừng có quá áp lực, cố gắng, cố gắng! Miểu Miểu, ăn đi! Thích ăn gì thì nói với bà, trên trời thì bay, trong nước thì bơi, trên mặt đất thì chạy, không có gì bà không làm được!”

Tông Tiểu Chính đứng tại chỗ bực bội xoay lòng vòng, làm sao đây? Rất muốn chơi cùng cô ấy!

Sói nhỏ Đỗ Tiểu Khiêm dùng móng vuốt chọc chọc Tông Tiểu Chính, “Nhanh đi nhắc nhở đồng loại của cậu một chút, bảo cô ta đừng tàn nhẫn như vậy!”

Tông Tiểu Chính con mắt sáng lên: “Tôi đi ngay đây!”

Tông Tiểu Chính vui mừng hớn hở chạy đến bên bờ sông chỗ Lâm Tiểu Miểu, Lâm Tiểu Miểu nuốt nước bọt, cảnh giác nhìn chằm chằm con hổ nhỏ màu nâu nhạt đang vui vẻ chạy tới.

Tông Tiểu Chính dừng cách đó hai mét, nói với hổ trắng nhỏ Lâm Tiểu Miểu đang sẵn sàng chuẩn bị chiến đấu, khua móng vuốt, con mắt sáng lấp lánh: “Lông trên mặt bạn bị máu thỏ nhuộm đỏ cả rồi, tôi giúp bạn liếm sạch nhé?”

Lâm Tiểu Miểu: “.....”

Lâm Tiểu Miểu không thèm để ý đến nó, cúi đầu, dùng hàm răng sắc bén xé một chân của thỏ.

Các loài động vật nhỏ tham gia hội bên sông như thỏ, cáo, sóc..., sợ hãi lập tức trốn ở phía sau sói nhỏ Đỗ Tiểu Khiêm, ánh mắt Đỗ Tiểu Khiêm hưng phấn che một con thỏ nhỏ trong ngực: “Đừng nhìn, quá tàn nhẫn! ! Rất không có thú tính! !”

“Sói nhỏ ca ca, em sợ lắm!”

Đỗ Tiểu Khiêm kẹp thỏ nhỏ vào trong móng vuốt của mình: “Đừng sợ, buổi tối anh ngủ cùng em!”

Con thỏ nhỏ nào đó đôi mắt hồng hồng nước mắt trong suốt, cảm kích nhìn Đỗ Tiểu Khiêm: “Sói nhỏ ca ca, anh thật tốt!”

Chú thích:

(1) Nhân sinh thất thập cổ lai hi nghĩa là hiếm ai sống được 70 tuổi.

24. Chương 24: Thông Báo

Người một nhà ngồi ăn cơm cùng nhau, cười cười nói nói, chuyện này đối với những gia đình bình thường mà nói mỗi ngày đều trải qua, nhưng với Lâm Miểu Miểu, lại là hy vọng xa vời, Lâm Miểu Miểu bỗng cảm thấy hâm mộ Tông Chính.

Tông Chính gấp thức ăn vào trong bát Lâm Miểu Miểu, mỉm cười với cô. Về đến Thiên Hà Viên, sự ngạo mạn và tùy hứng từ trong xương cốt của anh dường như được ẩn đi, sự sắc sảo khí thế cường ngạnh cũng mềm đi không còn bén nhọn nữa, lúc anh cười, khóe môi cong lên, trong đôi mắt ý cười lấp lánh, Lâm Miểu Miểu ngây ngẩn. Hai năm trước lần đầu tiên cô gặp anh ta, anh ta cũng từng cười với cô, nụ cười ấy tràn ngập bá đạo và phóng túng, không hề có sương mù, anh đẹp và rực rỡ như vị thần ánh sáng trong thời Hy Lạp cổ, hai năm sau, Lâm Miểu Miểu không nhớ được hình dáng của Tông Chính, nhưng lại nhớ kỹ dáng vẻ tươi cười sáng chói giống như ánh mặt trời ấy.

Vẻ tươi cười lúc này của Tông Chính với khi đó hoàn toàn khác biệt, nhưng đều giống nhau giống như ánh mặt trời rực rỡ, không hề có hơi mù, khiến cho lòng người ấm áp, chỉ có điều....., Lâm Miểu Miểu mới bị bán cho Tông Chính, nào có rảnh rỗi để ý, chỉ đáp lại anh ta bằng ánh mắt lạnh lùng, Tông Chính không để tâm khóe môi càng cong hơn.

Mặc dù Lâm Miếu Miếu quảng cho Tông Chính mấy ánh mắt lạnh lùng, nhưng tâm trạng cũng thả lỏng hơn, may mà Tông gia không giống Lâm gia, bề ngoài sáng láng sạch sẽ, bên trong lại nhơ nhớp thối rữa, khi Lâm Miếu Miếu biết phải về Lâm Hà Viên ăn cơm, tâm trạng vẫn luôn lo lắng, khấn trương, hiện tại bất an một ngày, cuối cùng cũng buông xuống, chỉ hy vọng tất cả những điều cô thấy bây giờ, chính là bộ mặt chân thực nhất của Tông gia, tuy rằng đây không phải là nhà của cô, nhưng mà....., cảm nhận một gia đình chân chính, dường như cũng không tồi, cuộc hôn nhân này xem như cũng có một chút giá trị.

Ánh mắt Lâm Miếu Miếu lảng lạng nhìn mọi người trên bàn ăn, lúc quét qua Tông Nhan, vừa vặn bắt gặp ánh mắt châm chọc của cô ta. Lâm Miếu Miếu cũng không để trong lòng, trên đời này không có lý do để bắt người khác thích mình, đương nhiên cũng không có lý do căm người khác ghét mình.

Lâm Miếu Miếu không để tâm, nhưng Tông Nhan lại không độ lượng như vậy, buổi chiều cô ta vừa mới bị Lâm Miếu Miếu xem nhẹ đâm ột dao, buổi tối lại thấy Khuê Thực Thanh và Lý Trân đối tốt với con dâu mới không được công khai trước mặt mọi người này, Tông Nhan trong bụng tức giận muốn chết, một đứa con gái riêng thấp hèn không được công khai ra ánh sáng, may mắn được gả cho Tông Chính, chẳng lẽ lại cho rằng có thể một bước lên trời? Tông Nhan trong lòng cười xấu xa, không nheo cười nói: “Anh, nghe nói chị Vi sắp về rồi.”

Tông Chính gấp đồ ăn Khuê Thực Thanh chỉ định vào trong đĩa Lâm Miếu Miếu, đầu cũng không ngẩng, nghe vậy “ờ” một tiếng lười nhác, cũng không nói thêm chữ nào.

Tông Nhan tất nhiên là không cam tâm, nhưng thái độ của Tông Chính lạnh nhạt như vậy, trong lúc nhất thời cô cũng không có cách nào tiếp tục nói, ngược lại bầu không khí trở lên xấu hổ hơn, mẹ của cô Hà Trinh lườm cô một cái, hỏi một câu: “Có phải là cô gái nhảy múa của Trương gia kia không, trước đây cùng A Chính.....”

Lý Trân ho nhẹ một tiếng, Hà Trinh ý vị cười cười với Lâm Miếu Miếu.

Lâm Miếu Miếu sắc mặt cứng lại, nghe ra hình như là người yêu trước đây của Tông Chính? Cô gái đó cô cũng có chút ấn tượng, hai năm trước cô điều tra tư liệu về Tông Chính, hai năm sau trước khi kết hôn cô cũng điều tra qua, phụ nữ từng ở cạnh Tông Chính chỉ có hai người, một người là Trương Vi qua lại 3 năm, một người là Lâm Tư đính hôn mới được 3 tháng thì tự sát, Lâm Tư và Tông Chính chắc hẳn không có tình cảm, còn Trương Vi kia, Lâm Miếu Miếu cảm thấy rất kinh ngạc!

Tông Chính này tính khí thất thường, tính tình nóng nảy, bụng dạ hẹp hòi, thích động tay động chân, mặt dày vô sỉ, suy nghĩ người thường không thể nào hiểu nổi....., người đàn ông này, cư nhiên có người lại có thể chịu đựng được anh ta 3 năm!

Lâm Miếu Miếu cũng phải ngạc nhiên!!!

“Chị Vi thật đáng thương, nghe nói khi múa xảy ra chuyện, e rằng sau này không thể múa lại nữa..” Tông Nhan thở dài, đôi mắt lại nhìn chằm chằm vào phản ứng của Tông Chính.

Đáng tiếc Tông Chính vẫn không mảy may không nhặt “ờ” một cái như trước, sau đó không nói gì thêm.

Ánh mắt Tông Nhan lại nhìn về phía Lâm Miếu Miếu, vẻ mặt Lâm Miếu Miếu vẫn như cũ, rất bình tĩnh, giống như căn bản chưa từng nghe thấy, Tông Nhan bực bội nghĩ, lẽ nào cô nói chưa rõ ràng?

Lý Trân cười cười tiếp lời: “Mỗi người đều có số phận của riêng mình, nói không chừng cha mẹ cô ấy lại đang mong cô ấy quay về.”

Hà Trinh cười nói: “Nói thế cũng đúng, có người làm cha mẹ nào lại không hy vọng con cái của mình mỗi ngày đều ở bên cạnh.”

Lý Trân và Hà Trinh hai người nói xen vào tiết mục Tông Nhan đàn dựng, phá vỡ vô hình. Tông Nhan còn muốn nói thêm gì đó, ở bên dưới Hà Trinh khế huých cô, cô đành phải không cam lòng vui đầu vào ăn cơm.

Bữa cơm này, trừ bỏ Tông Chính chất đồ ăn thành núi nhỏ vào bát của Lâm Miếu Miếu, bỏ đi sự lạnh nhạt của Tông Nhan, toàn diện mà nói, Lâm Miếu Miếu ăn coi như ngon miệng, sau khi ăn cơm xong, Khuê Thực Thanh lên tiếng: “Cháu ngoan, đêm nay cháu và Miếu Miếu ở lại đây nhé!”

Tông Chính và Lâm Miếu Miếu đương nhiên chỉ có thể gật đầu.

Khứu Thục Thanh lại nói sang vấn đề khác, hỏi: “Các cháu khi nào thì làm tiệc cưới?”

Tông Chính liếc nhìn Lâm Miếu Miếu: “Gần đây bận nhiều việc, qua một thời nữa ă.”

Lâm Miếu Miếu vừa mới ném cho Tông Chính ánh mắt “đề nghị nói chuyện”, thì thấy Giang Trạch đứng ở cửa đầu đầy mồ hôi xách túi quà to nhỏ, được thím Thanh quản gia dẫn vào.

Lâm Miếu Miếu từ trước tới giờ không biết nịnh lọt lời kéo mọi người, ngay cả mấy lời viện cớ đều là Tông Chính một mình ôm lấy, mọi người dường như rất vừa lòng với quà tặng, ánh mắt Lâm Miếu Miếu xẹt qua khuôn mặt Tông Chính: Lúc đánh có lẽ có thể nhẹ tay hơn.

Sau đó, Lâm Miếu Miếu bị Khứu Thục Thanh lôi kéo nói chuyện phiếm, Lâm Miếu Miếu không biết cách sống chung cùng người khác, hiển nhiên cũng không giỏi nói chuyện với người khác, nhất thời bối rối lúng túng, may mà cô không cần nói gì nhiều, Khứu Thục Thanh hỏi một câu, cô trả lời một câu, nói chuyện hơn 10 phút, Lý Trân cùng Khứu Thục Thanh đi ra hoa viên đi dạo cho tiêu cơm, Lâm Miếu Miếu đang định đi chuẩn bị bữa tối cho ‘Vô Tòng’, Tông Nhan đã nhân cơ hội đi đến, cười khanh khách nói: “Miếu Miếu, cô khẳng định không biết chị Vi là ai à? Chị Vi là đại tiểu thư của Trương gia, là mối tình đầu của anh, yêu nhau 3 năm với anh.”

Lâm Miếu Miếu cúi đầu sờ cái đầu nhỏ của ‘Vô Tòng’, không hề có phản ứng.

Tông Nhan khề hừ một tiếng, hạ giọng nói: “Chị Vi không giống một số người, chết cũng không buông tha những thứ không thuộc về mình, bây giờ chị Vi sắp về rồi, cô thức thối thì sớm cuốn xéo về nước Y của cô đi.....”

Lâm Miếu Miếu ngẩng đầu, nhướn mày: “Tôi sẽ chuyển lời này cho Tông Chính.” Lâm Miếu Miếu không hề cảm thấy mình dâm thọc, những phiền phức này vốn là Tông Chính rước lấy, cô cũng không có tình thần cùng làm việc xấu với Tông Chính, thẳng thắn mà nói việc của Tông Chính để anh ta tự giải quyết.

“Cô?!” Tông Nhan cảm tức nhìn Lâm Miếu Miếu.

Lâm Miếu Miếu bình tĩnh hỏi: “Vẫn còn có chuyện sao?”

Tông Nhan thấy lời mình nói bên người Lâm Miếu Miếu, không thấy được phản ứng nên có, giậm chân oán hận bỏ đi, không lâu sau, cô ta và cha mẹ mình cùng nhau dời khỏi đại trạch nhà họ Tông.

Lâm Miếu Miếu ngược mắt nhìn lên trên lầu, sau bữa tối Tông Chính bị Tông Nam Sơn gọi vào thư phòng.

Lúc Tông Chính bị cha già gọi vào thư phòng tương đối không tình nguyện, Khứu Thục Thanh không dễ gì mới thả người, anh còn chưa kịp nói chuyện với Lâm Miếu Miếu, đã bị gọi đi rồi.

Tông Nam Sơn ho nhẹ một tiếng nói: “Ta hiểu các con vừa mới kết hôn, như keo như sơn, nhưng trong công ty nên bớt phóng túng một chút.”

Tông Chính mất lộ ra nghi hoặc, là nói chuyện buổi chiều hôm nay Lâm Miếu Miếu ở lại phòng làm việc của anh sao?

“Lúc tan tầm ta đi tìm con, Lâm Miếu Miếu nói con đang tắm....., thanh niên trẻ tuổi nên tiết chế một chút, chú ý ảnh hưởng.....”

Lúc này Tông Chính mới hiểu ra, nhưng nhất thời cũng không biết nói gì, Tông Nam Sơn đến văn phòng tìm anh, Lâm Miếu Miếu vừa tắm xong, anh vì dục hỏa đốt người đi tắm nước lạnh, vì thế bị hiểu lầm thành hai người ở trong phòng làm việc....., bất quá địa điểm là phòng làm việc cũng không tồi.....

Đợi lúc Tông Chính xuống, Lâm Miếu Miếu đứng dậy đi đến: “Có chút chuyện phải nói với anh.”

Tông Chính tâm trạng vui vẻ dẫn Lâm Miếu Miếu đi dạo trong hoa viên trong đại trạch Tông gia, Lâm Miếu Miếu đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Tông Nhan vừa nói cho tôi biết, chuyện của anh và Trương Vi....., anh có ý định gì?”

Tông Chính sửng sốt: “Cái gì là có ý định gì?” Trong lòng anh chợt lay động, Lâm Miếu Miếu hỏi chuyện về Trương Vi, chẳng lẽ là đang ghen? Tông Chính trong đầu còn đang phỏng đoán, câu tiếp theo của Lâm Miếu Miếu chẳng biết tại sao lại khiến anh vô cùng tức giận.

“Chúng ta đã nói không can thiệp vào cuộc sống riêng tư của nhau, anh và Trương Vi ở bên nhau cũng không sao cả, còn có phiền anh nói với Tông Nhân, sau này cô ta không có việc gì thì đừng gây sự, tính cách của tôi cũng không được tốt cho lắm.....”

Không đợi Lâm Miểu Miểu nói hết, Tông Chính bỗng cười ra tiếng: “Tôi và người phụ nữ khác ở cùng nhau, cô cảm thấy không sao cả?”

Lâm Miểu Miểu gật đầu, hôm nay cuộc nói chuyện với Khưu Thục Thanh, khiến Lâm Miểu Miểu áp lực rất lớn, hiệp nghị giữa cô và Lâm gia Tông gia cũng không biết, cô chỉ định duy trì hôn nhân một năm, cho nên cô không có khả năng sinh con cùng Tông Chính, nếu Tông Chính có người phụ nữ mình thích....., thì để người phụ nữ ấy gánh vác trách nhiệm sinh con, Lâm Miểu Miểu thấy chủ ý này của mình tương đối tốt, cũng không làm lỡ thời gian một năm, còn thay Tông gia suy nghĩ.

“Ừ. Tôi không sao cả, cho nên anh có thể ở cùng cô ấy, nhưng ở nơi công cộng cần phải chú ý một chút.....”

Tông Chính dừng bước chân, vô cùng tức giận, khi chạm đến khuôn mặt bình tĩnh của Lâm Miểu Miểu, thì như một chậu nước lạnh đổ ập xuống đầu, trong khoảnh khắc lửa giận hóa thành băng tuyết.

Cho tới bây giờ Tông Chính mới bừng tỉnh, từ thời khắc gặp lại Lâm Miểu Miểu, lòng anh đã rối loạn, dường như bất cứ thời khắc nào cũng ở trong kích động, chỉ một câu nói của Lâm Miểu Miểu đã dễ dàng khơi dậy sự giận dữ, anh gần như đã quên mất tất cả những việc Lâm Miểu Miểu từng làm.

Con người của Tông Chính dần dần tối đi, so với bóng đêm ở Trường Nguyệt Loan còn sâu hơn sâu không thấy đáy, anh hồ hững nhìn Lâm Miểu Miểu, sau cùng xoay người dời đi.

Tông Chính dời khỏi Thiên Hà Viên, tâm trạng càng ngày càng tồi tệ, đến “Mộ Sắc Sâm Lâm”, lặng lẽ nốc mấy ly rượu, lại càng thêm tỉnh táo, mấy ngày nay đây là lần đầu tiên anh bình tĩnh và tỉnh táo thế này, loại tỉnh táo và bình tĩnh này không lúc nào không sâu sắc nhắc nhở anh, vào trước giờ khắc này, anh đến cùng có bao nhiêu ngu xuẩn.

“Ô, tên nào không có mắt chọc cậu tức giận đến vậy?” Đỗ Thiếu Khiêm lướt đến, không tìm không phổi hỏi.

Tông Chính lạnh lùng lườm anh, ngay khi Đỗ Thiếu Khiêm cho rằng anh sẽ không phản ứng lại, Tông Chính đột nhiên hỏi: “Cậu nói xem làm sao mới có thể khiến một người phụ nữ đau khổ tột cùng?”

25. Chương 25: Nghẹn Lời

Làm thế nào khiến một người phụ nữ đau khổ tột cùng, mỗi người có một câu trả lời khác nhau, đáp của Đỗ công tử là: Ôn nhu bất trái tim của cô ấy làm tù binh, yêu cô ấy càng chiều cô ấy, lại dịu dàng đem nó nghiền nát từng chút từng chút, giày xéo cho đến khi chỉ còn là hạt bụi.

Lâm Miểu Miểu cho tới bây giờ chưa từng yêu đương, đối với số đông phụ nữ mà nói, mối tình đầu là tình cảm thuần khiết nhất, hồi ức sâu sắc nhất, suốt đời khó quên, Lâm Miểu Miểu cũng là một người phụ nữ, cho dù có lãnh đạm, nhưng chỉ cần cô yêu, thì cô đã thua một nửa, phụ nữ khi đứng trước tình yêu, trời sinh chính là mê muội.

Bờ môi Tông Chính hiện lên một nụ cười, một người phụ nữ trải qua tình cảm trống rỗng, một người phụ nữ sống cô độc mười mấy năm, cô ta so với người bình thường hẳn là càng khao khát những thứ bị thiếu hụt, chẳng hạn như sự ấm áp, hoặc là tình yêu.

Cô ta nghĩ muốn cái gì, anh cho cô ta thứ đó.

Sau đó sẽ triệt để hủy hoại toàn bộ những thứ đó!

Tông Chính hững hờ nhìn chằm chằm vào thứ rượu màu hổ phách, con người sâu thẳm dường như đang cất giấu lưỡi dao màu trắng bạc, khiến người ta nhìn mà lo sợ.

Trong lòng Đỗ Thiệu Khiêm cũng đồng tình với người phụ nữ đó, chắc là người phụ nữ nào đó muốn bỏ lên người Tông Chính đây mà, người xúi quẩy nào lại chọc giận Tông Chính, Đỗ Thiệu Khiêm đồng cảm xong lại không nhận được ở trong lòng xem thường Tông Chính, mỗi hận lớn bao nhiêu! Đến mức hao tâm tổn trí nhiều như vậy.

“Kỳ thực, cách làm cho đau đến mức muốn chết mà không được có rất nhiều, ví dụ như khiến cô ta không còn gì cả, nhưng cụ thể thế nào còn phải xem người đó.....”

Tông Chính lắc ly rượu, không để ý tới mà cắt ngang lời nói bóng gió của Đỗ Thiệu Khiêm: “Nhận được càng nhiều khi mất đi mới có thể càng đau khổ, cho cô ta tất cả, lại lấy đi toàn bộ, như vậy càng thú vị, không phải sao?”

Đỗ Thiệu Khiêm nhìn trộm bản mặt lạnh nhạt lòng của Tông Chính, anh quen Tông Chính nhiều năm như vậy, Tông Chính là người như thế nào, anh hiển nhiên hiểu rõ hơn ai hết, Tông Chính trong lòng tức giận, sẽ bùng nổ ngay tại chỗ, nhưng nếu như cậu ta tức giận trong lòng lại chịu đựng....., hai năm trước lúc Lâm Tư chết, Tông Chính nhẫn nhịn, hai năm sau thủ phạm chủ mưu là tập đoàn năng lượng Trần thị, vẫn luôn phải chống đỡ việc hai nhà Tông Lâm cùng bắt tay nhau trả thù, cho tới bây giờ, tập đoàn Lâm thị cũng đã dừng lại, nhưng Tông Chính dù không có chuyện gì cũng phải chém cho tập đoàn năng lượng Trần thị mấy nhát dao.

Theo Đỗ Thiệu Khiêm phân tích, Tông Chính đối với tập đoàn năng lượng Trần thị độc ác tàn nhẫn như vậy, tuyệt đối không phải vì Lâm Tư báo thù, e rằng Tông Chính ngay cả bộ dạng Lâm Tư thế nào cũng không có ấn tượng, phần lớn có lẽ vì tập đoàn năng lượng Trần thị cố tình gài bẫy Lâm Tư, làm cho Tông Chính bị cầm chừng, lại thêm việc Tông Chính không tìm được Lâm Miếu Miếu chút giận, liền trút toàn bộ hỏa khí lên đầu tập đoàn năng lượng Trần thị.

Đỗ Thiệu Khiêm mặc niệm thay Trần thị, lại còn mặc niệm cho người phụ nữ kia, sau đó chủ động đổi sang đề tài thoải mái hơn: “Tôi nói này tân lang, mấy ngày nay chẳng thấy bóng dáng đâu, rốt cuộc hôm nay mới cam lòng bỏ lại tân nương ra ngoài?”

“Đừng có nhắc đến cô ta!” Tông Chính ngửa đầu uống một hơi, chất lỏng màu hổ phách theo khóe môi chảy xuống hàm dưới, chảy thẳng vào trong cổ áo sơ mi.

Đỗ Thiệu Khiêm đến là thích thú, ngồi bên cạnh Tông Chính hăng hái dạt dào hỏi: “Cãi nhau à? Này, mau nói cho anh em, người anh em này giúp cậu đưa ra chủ ý.”

Tông Chính ngửa cổ lại uống hết nửa ly rượu, lau sạch rượu ở khóe môi, buốt giá hỏi: “Cậu rất vui?”

Đỗ Thiệu Khiêm lập tức bày ra khuôn mặt nghiêm túc, đằng hắng một tiếng: “Tôi đây là quan tâm đến đời sống hôn nhân của cậu, đưa ra ý kiến giúp cậu, đối với phụ nữ, tôi hiểu rõ nhất!”

Lần này Tông Chính ngay cả câu trả lời cũng lười đưa ra,

Đỗ Thiệu Khiêm vuốt cằm, tầm mắt đảo một vòng trên người Tông Chính, tâm trạng biến đổi: “Người phụ nữ cậu vừa nói sẽ không phải....., không phải là Lâm Miếu Miếu đó chứ?”

Tông Chính thản nhiên liếc mắt nhìn hắn, mặc dù không có đáp án khẳng định, nhưng Đỗ Thiệu Khiêm lại vô cùng chắc chắn, đúng thật là Lâm Miếu Miếu, anh lập tức thấy hối hận, vừa rồi....., hình như đưa ra chủ ý tồi tệ, người phụ nữ khác thì cũng thôi đi, nhưng Lâm Miếu Miếu....., tuy nói ai cũng biết trước đây Tông Chính và Lâm Miếu Miếu từng có ân oán, nhưng Đỗ Thiệu Khiêm cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì, vả lại hai người cũng đã kết hôn.....

Đỗ Thiệu Khiêm nhìn thấy vẻ dè dặt trong ánh mắt của Tông Chính, có chút đau trứng(1), lời muốn bỏ cứu(2) khuyên giải đến bên mép lại nuốt trở vào, nếu như Tông Chính và Lâm Miếu Miếu không thể ở bên nhau, vậy anh và Lâm Miếu Miếu không chừng còn có cơ hội?

Tông Chính kết hôn ngày đó, Đỗ Thiệu Khiêm nói rất tiêu sái, “không có tốt nhất, chỉ có tốt hơn”, thực ra Đỗ Thiệu Khiêm cũng âm thầm giúp đỡ tìm Lâm Miếu Miếu hai năm, nói là giúp bạn bè, nhưng trong lòng anh tự hiểu, tâm tư của anh với Lâm Miếu Miếu cũng không phải như vậy, không đoạt được, chung quy vẫn nghĩ đến mãi không quên.

“Vợ bạn, không thể đoạt”, nhưng nếu là vợ bạn không cần?

Dù rằng việc này không được chính trực, nhưng ngộ nhờ Lâm Miếu Miếu trải qua việc đau lòng, cũng rất cần người an ủi!

Buổi tối hơn 9 giờ, điện thoại Cố Khải đúng giờ vang lên, Cố Khải nhận xong điện thoại, đã bắt đầu than vãn thở dài: “Đàn ông kết hôn rồi a, thì giống như con điều buộc vào cọc sắt, tôi phải về đây.”

Tông Chính trộm liếc nhìn điện thoại mình, màn hình tối đen còn yên tĩnh hơn bãi tha ma đồng không mông quạnh.

Một đám bạn tốt vừa mới cười nhạo Cố Khải xong, lại ồn ào trêu chọc Tông Chính: “Tông thiếu, cậu cũng phải đi có đúng không?”

Tông Chính không đếm xỉa tới lắc lắc ly rượu, con người sâu hơn cả bóng đêm: “Đừng đem tôi ra so sánh với Cố Khải kia!”

10 giờ 30, chuông điện thoại reo lên, Tông Chính lấy điện thoại ra, trên màn hình 3 chữ “Lâm Miếu Miếu” vui vẻ nhảy nhót.

Bờ môi Tông Chính kéo thành nụ cười châm chọc, ngắt luôn điện thoại.

7, 8 phút sau, điện thoại lại vang lên, Tông Chính vừa nhìn thấy tên hiển thị, bắt đắc dĩ nhận điện thoại.

Âm thanh tức giận của Lý Trân lập tức truyền đến: “Tông Chính, con định chơi đến lúc nào? Lập tức về ẹ!”

“.....chơi chán thì con khác về!”

12 giờ đêm, Đỗ Thiếu Khiêm tiễn khách rồi quay trở lại: “Cậu còn không đi à?”

“Đi đây.” Tông Chính lúc bắt đầu uống không ít rượu, nhưng sau đó lại không uống nữa, lúc này cũng đã tỉnh táo hơn, anh cầm áo khoác trên sofa, ra khỏi Mộ Sắc Sâm Lâm, gió lạnh cuối xuân thổi qua, anh ngà ngà say bảy tám phần cũng tỉnh táo lại, quay về Thiên Hà Viên, thím Thanh vẫn giống như trước đây đứng ở cửa đón mỗi một vị chủ nhân trở về, Tông Chính uống chén trà giải rượu mới đi về phòng mình, đèn trong phòng vừa bật lên, đã nhìn thấy chần được trải trên giường, ở giữa hơi hé ra hình dáng một người.

Lâm Miếu Miếu bị ánh sáng chiếu vào liền lui vào trong chăn, Tông Chính đứng ở cửa, tâm trạng phút chốc càng tồi tệ hơn, anh trực tiếp đi tới bên giường, xóc chăn của Lâm Miếu Miếu.

Lâm Miếu Miếu vốn đã bị ánh sáng trong phòng chiếu đến người mơ mơ màng màng, cơ thể mát lạnh tỉnh táo một phần, mùi rượu nồng đậm cùng hơi thở đàn ông thuần túy xông vào mũi, vật thể mềm mại nóng rực ẩm ướt che phủ ở trên môi cô.

Lâm Miếu Miếu rất nhanh tỉnh hẳn, con người Tông Chính rất đen, đen không có một gợn sáng, Lâm Miếu Miếu giật mình, suýt nữa cho là mình nhìn nhầm, Tông Chính ở trong hoa viên đã có gì đó không bình thường. Môi Tông Chính trùn trên môi cô, anh không hề động, dường như chỉ “chạm” vào mà thôi, không có dục vọng, không có lấy một chút hứng thú. Lâm Miếu Miếu đẩy anh ra, Tông Chính nhếch môi, điềm tỉnh đi vào phòng tắm.

Lâm Miếu Miếu dụi dụi mắt lại chui vào trong chăn, sau khi Tông Chính đi cô nghĩ một hồi, mấy lời mình nói ở trong hoa viên quả thật hơi quá đáng, lúc Lý Trân nói bóng gió bảo cô gọi cho Tông Chính, cô gọi đi lại bị Tông Chính ngắt điện thoại.

Anh ta hẳn là đang tức giận?

Nhưng anh ta lại không giống như trước đây, nổi giận dưng dưng, gào thét chửi bới như sấm động.

Hơn 10 phút sau, cửa phòng tắm “rầm” một tiếng bị kéo ra, Lâm Miếu Miếu nhìn theo người đi, Tông Chính trên người không mặc gì, chỉ quần khăn tắm quanh hông, sắc mặt không biết buồn hay vui.

Lâm Miếu Miếu thu hồi ánh mắt, lẳng lặng nằm trên giường, bước chân chậm rãi đi tới bên giường, theo đó là mùi hương thơm mát từ sữa tắm, giường lún xuống, Tông Chính lên giường, kéo chăn của Lâm Miếu Miếu đắp trên người mình.

“Đắp chăn của anh ý.” Lâm Miểu Miểu mở mắt, quay đầu nhìn sang Tông Chính, vẻ mặt Tông Chính tỉnh như nước đọng, liếc nhìn Lâm Miểu Miểu, dùng điều khiển từ xa tắt tất cả đèn trong phòng, nằm thẳng người.

Trong phòng ngủ im ắng, một cánh tay bất thành linh vươn sang, vắt trên eo Lâm Miểu Miểu, Lâm Miểu Miểu đề lên tay Tông Chính, âm thanh trầm lắng: “Đắp chăn anh kìa!”

Tông Chính im lặng hiềm thấy, nhưng cánh tay lại dùng sức ôm chặt lấy thắt lưng của cô, kéo cô vào trong lòng mình.

Lâm Miểu Miểu đá một cái lên cẳng chân của Tông Chính, lực không nặng, cảnh cáo là chính, Tông Chính đối với loại cảnh cáo này lại coi như không thấy, lồng ngực nóng rực dán vào, giọng nói lạnh nhạt: “Ngủ đi.”

Lâm Miểu Miểu lại đá cái nữa, Tông Chính không có chút phản ứng, nhưng sự trầm mặc của Tông Chính lại khiến cô có cảm giác như mình đang cố tình gây sự, cô nhẫn nhịn mấy giây, mở miệng nói: “Tông Chính, anh đừng tưởng rằng ở nhà anh, tôi sẽ không dám đánh anh!”

Trong bóng tối, giọng nói của Tông Chính rất hờ hững, lại chứa đựng nồng nặc giễu cợt: “Tùy em!”

Lâm Miểu Miểu nghẹn lời, cách mấy giây tiếp tục dọa dẫm: “Anh thật cho là tôi không dám đánh anh?”

Lần này Tông Chính không nói câu nào.

Lâm Miểu Miểu hừ lạnh một tiếng, cầm cánh tay nóng hầm hập trên lưng hất ra, nhưng so với lực tay của một người luyện quyền như Tông Chính, thật rõ là phí công phí sức, Lâm Miểu Miểu lập đi lập lại nhiều lần, cũng không kéo được tay Tông Chính, trái lại eo bị tay anh giữ càng chặt hơn, cô tức tối đá vào chân Tông Chính, lúc này đây rất có thể đã đá trúng dây chằng trên đầu gối, anh ta mới nặng nề rên lên một tiếng.

Cánh tay bên hông buông lỏng, Lâm Miểu Miểu lập tức đề cao cảnh giác, cho rằng Tông Chính sẽ đánh trả, anh ta lại nhàn nhạt nói một câu: “Nhắc đầu lên.”

Lâm Miểu Miểu trong lòng hơi kinh ngạc, nhưng vẫn nhắc đầu lên, một cánh tay đã đặt qua gáy cô, cánh tay phải của Tông Chính lại lần nữa vắt trên lưng cô, kéo cô vào trong lòng. Đầu Lâm Miểu Miểu gối lên cánh tay Tông Chính, cô lúc này mới hiểu Tông Chính bảo cô nhắc đầu lên làm cái gì.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?” Lâm Miểu Miểu ngửa cổ ra rồi nhanh chóng ngẩng đầu lên, giống như cánh tay Tông Chính có gai vậy.

Giọng nói của Tông Chính vẫn không mặn không nhạt như cũ: “Ngủ đi.”

Lâm Miểu Miểu cảm thấy cả người không được tự nhiên, cô giống như một con mèo nhỏ cuộn mình trong lòng anh ta, chớp mũi đều là hơi thở đàn ông thanh khiết vừa tươi mát lại vừa nóng rực, bàn tay bên hông nóng giống như bàn ủi vậy.

Trái tim Lâm Miểu Miểu trong tích tắc đập loạn nhịp, cơ thể theo bản năng phản ứng lại, khom lưng, uốn gối, đá ra....., sau một loạt động tác liên tiếp, Tông Chính lăn đến bên giường, búi vào mép giường mới không lăn xuống đất, tâm trạng điềm tĩnh của Tông Chính không duy trì được nữa, xoay người lao về phía trước.

Hai người ở trên giường người tới ta đến lần qua lần lại, đột nhiên cánh cửa bị gõ mạnh hai cái, bên ngoài truyền đến tiếng nói của Lý Trần: “Mấy giờ rồi? Ngủ sớm đi!”

Tông Chính, Lâm Miểu Miểu đồng thời dừng tay, trong nháy mắt trong phòng ngủ trở lại yên ắng.

Tông Chính kéo cái chăn bị vứt xuống thảm lên, đắp ình và Lâm Miểu Miểu, tay lại lần nữa vắt lên trên lưng Lâm Miểu Miểu, giọng nói đầy sự mỉa mai: “Em đồng ý với bà nội sẽ cố gắng? Tại sao tôi không nhìn thấy?”

Lâm Miểu Miểu chột dạ ấp a ấp úng một lúc: “Tôi.....”

Tông Chính cười nhạo: “Lâm Miểu Miểu em không phải học Taekwondo sao? Lễ nghĩa, liêm sỉ, nhẫn nại, tự kiểm chế, tinh thần bất khuất(3), ..., ha ha——”

“Tôi.....” Lâm Miểu Miểu nghẹn lời im lặng trong chốc lát, cô không thể làm gì khác là nhắc lại chuyện buổi tối, “.....lúc đó tôi có thể trả lời như thế nào? Anh....., không phải có bạn gái trước sao? Anh có thể gọi cô ấy.....”

Tông Chính kìm nén lửa giận suốt buổi tối, bỗng phun trào như núi lửa: “Cô ta cùng tôi có tí xíu quan hệ nào không? Tùy tiện tìm một người phụ nữ sinh con cho tôi, Lâm Miểu Miểu lời này em nói, không cảm thấy hoang đường sao? Hay là suy nghĩ của con riêng không giống người bình thường? Chính em là con riêng, cũng muốn đem con tôi trở thành con riêng? Em đã từng nghĩ đến cảm nhận của tôi chưa?”

Chú thích:

(1) : Từ ngữ thịnh hành trên Internet, hàm chỉ người quá mức buồn chán làm ra đủ chuyện không bình thường, cũng chỉ tình trạng nhàm chán.

(2) : bổ cứu (dùng các biện pháp để uốn nắn, sửa chữa, xoay chuyển tình hình bất lợi; nghĩ cách để khuyết điểm không gây ra ảnh hưởng)

(3) Năm quy tắc trong Taekwondo

26. Chương 26: Cảm Giác Ôm Rất Tốt

Tông Chính kìm nén lửa giận suốt buổi tối, bỗng phun trào như núi lửa: “Cô ta cùng tôi có tí xíu quan hệ nào không? Tùy tiện tìm một người phụ nữ sinh con cho tôi, Lâm Miểu Miểu lời này em nói, không cảm thấy hoang đường sao? Hay là suy nghĩ của con riêng không giống người bình thường? Chính em là con riêng, cũng muốn đem con tôi trở thành con riêng? Em đã từng nghĩ đến cảm nhận của tôi chưa?”

Trong phòng ngủ tối đen sau khi Tông Chính nói xong một hơi, bầu không khí trở nên đông đặc yên tĩnh, Lâm Miểu Miểu im lặng, cô quả thực chưa từng nghĩ qua, cô chỉ không hy vọng bà nội của Tông Chính thất vọng, lại không thể nói rõ mình không muốn sinh con, cho nên....., cô mới nghĩ ra ý nghĩ quỷ quái này.

Lâm Miểu Miểu bỗng nhiên cảm thấy xấu hổ, cô không hề suy nghĩ cảm nhận của Tông Chính, cũng chưa từng nghĩ đến nếu thật sự có chuyện này, đối với đứa trẻ mà nói, có ý nghĩa là gì.

“Xin lỗi....., tôi, kỳ thực không phải có ý này.....”

Cơn giận của Tông Chính bùng nổ trong nháy mắt ngấn ngủ, lại hoàn toàn quay về yên lặng, hai tay anh ôm lấy thân thể cô, so với trước càng dính sát vào hơn.

Sáng hôm sau Lâm Miểu Miểu vừa mở mắt, đập vào trong con ngươi là lồng ngực trần của Tông Chính, cổ cô gối lên một cánh tay Tông Chính, thắt lưng bị một cánh tay khác của Tông Chính ôm lấy, chân cũng bị Tông Chính đè lên, Lâm Miểu Miểu yên lặng nhìn khuôn mặt ngủ say anh tuấn của Tông Chính, ngây người một lúc.

Trời mặc dù đã sáng, nhưng tấm rèm dày che kín căn phòng không có khe hở, rất tối, Tông Chính nhắm mắt, môi mỏng mím lại, vẻ mặt cũng không nhu hòa như mấy ngày trước, trong mơ hình như cũng ầm ầm tức giận.

Lâm Miểu Miểu nhẹ nhàng chuyển động xương cổ, tầm mắt rơi trên cánh tay rắn chắc của anh.

Cảm giác được ôm, dường như không tệ? Cảm giác được ôm ngủ, dường như cũng không tệ? Lâm Miểu Miểu nhíu mày bắt đầu suy nghĩ, kỳ sinh lý của cô đến bất ngờ, hay là hoóc-môn tiết ra quá nhiều, thế nên mới có cảm giác kỳ quái này?

Cô nhắm mắt để cảm nhận, chớp mũi đều là hơi thở thuần khiết của Tông Chính, rất tươi mát, nửa người cô dán vào người anh, nhiệt độ cơ thể anh cao hơn cô rất nhiều, trung hòa nhiệt độ cũng rất thích hợp.

Điều quan trọng nhất là, cô từ tâm hồn đến thân thể đều rất hưởng thụ cảm giác được ôm vào lòng này.

Trước đây được ôm là khi nào nhỉ? Hình như là hơn một năm trước lúc giành được quán quân giải vô địch thế giới, Phác Hoảng Hi và mấy người sư huynh sư đệ có quan hệ tương đối tốt với cô, đều nhiệt tình ôm cô.

Lâm Miểu Miểu bắt đầu so sánh sự khác nhau giữa những cái ôm này, ánh mắt cô dừng trên khuôn mặt khô ngô tuần tú của Tông Chính, chẳng lẽ là vì dáng người anh ta đẹp, mặt mũi cũng đẹp, cho nên cảm giác ôm cũng tốt hơn hẳn?

Lâm Miểu Miểu lẳng lẳng đưa ra quyết định, đối với hành vi đùa giỡn lưu manh chiều ngày hôm qua của Tông Chính ở bãi đỗ xe, vì cái ôm của đối phương cô cảm thấy rất có ý nghĩa, nên cô có thể tạm thời không truy cứu.

Lâm Miểu Miểu lại nằm ở trong lòng Tông Chính một lúc nữa, mới nhẹ nhàng di chuyển cánh tay đang đặt bên hông cô, đang giải cứu cái chân bị Tông Chính đè nặng của mình, đột nhiên Tông Chính tỉnh giấc, tay anh mạnh mẽ đặt ngang bụng cô, kéo Lâm Miểu Miểu trở lại, âm thanh mang giọng mũi nồng đặc: “Đi đâu?”

“Chạy bộ.”

Tông Chính nhắm mắt lại, chẳng những không buông Lâm Miểu Miểu ra, ngược lại càng ôm Lâm Miểu Miểu chặt hơn: “Ngủ cùng tôi thêm lúc nữa.”

Lâm Miểu Miểu thầm nghĩ, anh ôm chặt thế này, môi mọc nhiệt tình thế này, cô cũng không thể từ chối đúng không? Vậy thì ngủ cùng anh! Lâm Miểu Miểu nghe lời nằm trở lại, Tông Chính cảm thấy bất ngờ liếc nhìn cô, cảm đặt trên đỉnh đầu Lâm Miểu Miểu.

Lâm Miểu Miểu thỏa mãn nhắm mắt lại, cảm giác ôm thật tốt!

Tông Chính vừa ngủ năm sáu phút, đã bắt đầu hoạt động rồi, mới đầu thì dùng cằm cọ cọ trên đỉnh đầu cô, sau đó cánh tay đang đặt bên hông cô cách áo ngủ thông thả vuốt ve nhẹ nhàng ở sau lưng cô, áo ngủ cuối xuân hiển nhiên rất mỏng, cách một lớp áo ngủ, cô có thể cảm nhận rõ ràng được độ ấm bàn tay anh, nóng bỏng như nham thạch, mang theo một luồng sức mạnh kỳ lạ.

Lâm Miểu Miểu chợt nhớ đến buổi chiều lúc ở trong xe, lúc sau nụ hôn của anh ta rất nhẹ rất dịu dàng, giống như lông vũ lướt qua, mang theo cảm giác mềm mại, nếu lúc ấy không phải tình huống kia, có lẽ....., ngón tay của Tông Chính dường như cảm nhận được suy nghĩ của cô, dừng lại bên gáy cô, không ngừng thể hiện cái gì đó, mềm mại khiến cho da thịt bên gáy của cô ngứa ngáy.

Kỳ sinh lý bị đánh thức hay là hoóc-môn tiết ra quá lượng? Cô thấy mình lại có thể không cảm thấy chán ghét, nhưng cũng không có giống cảm giác tim đập nhanh hơn. Loại cảm giác này, giống như nằm trên bãi cát phơi nắng, ấm áp, thoải mái, yên bình.

Lâm Miểu Miểu nhắm mắt nằm trong lòng Tông Chính, cũng không phản kháng tiếp xúc thăm dò của Tông Chính, hô hấp của Tông Chính lập tức hỗn loạn, cánh môi của cô no đủ đỏ mọng, khóe môi vểnh lên, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn chỉ bằng bàn tay cỡ lớn, Tông Chính chỉ cảm thấy có vô số âm thanh đang gào thét trong lòng, yết hầu cuộn cuộn, liền cúi đầu hôn lên cánh môi hồng phấn của Lâm Miểu Miểu, ngay sau đó có một thứ gì đó cứng cứng chống lên bụng dưới của cô.

Mặc dù Lâm Miểu Miểu không có kinh nghiệm nhưng cũng không phải thiếu nữ ngây thơ, rất nhanh đã có phản ứng, cả người gần như đông cứng trong lòng Tông Chính, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nhanh chóng nhiễm một tầng ửng đỏ, vì lúng túng không biết làm sao cánh môi khê mở, đầu lưỡi Tông Chính liền cấp tốc đi vào dò xét, ngón tay anh đang muốn trượt vào trong vạt áo của Lâm Miểu Miểu, thân thể lại bỗng nhiên cứng đờ.

Cơ thể Lâm Miểu Miểu so với nào bao giờ cũng phản ứng nhanh hơn, chỉ là hôm nay chân cô vẫn luôn bị Tông Chính quấn lấy, nên khi cô vừa mới cong gối, Tông Chính đã nhận ra ngay, lập tức dời khỏi môi cô, cánh tay nóng rực trên hông Lâm Miểu Miểu không nặng không nhẹ dao động, Lâm Miểu Miểu nắm cổ tay anh, tức giận trừng mắt, còn chưa kịp nói, Tông Chính đã xấu xa nói trước: “Sờ vài cái thì làm sao?”

Sờ vài cái, lúc anh vừa sờ lên cổ cô, cô hoàn toàn nhắm mắt làm ngơ! Mặc cho anh ta sờ!

Tông Chính ôm rất chặt, cảm xúc bụng dưới vô cùng rõ rệt, cảm giác cái ôm ấm áp thoải mái bị phá hư không còn một mảnh.

Lâm Miếu Miếu mặt không cảm xúc đẩy anh ra, Tông Chính càng dính sát vào, không kiêng nể gì ấn chặt thắt lưng của cô, cổ ý chạm vài cái.

Gân xanh trên trán Lâm Miếu Miếu nổi hết lên, thời khắc này chính là tiêu biểu ột Tông Chính bình thường? Cái dáng vẻ lạnh nhạt tối qua, cô thật sự không quen được.

Lợi dụng lúc cô thất thần, Tông Chính càng ôm chặt hơn, bắt đầu lên lên đi xuống, lưng cô sau khi lùi được ra sau, liền nhấc chân lên đạp cho anh một cái: “Anh hạ lưu!”

“Tôi thừa nhận.”

Lâm Miếu Miếu không nói được gì, trình độ cãi nhau của Tông Chính hình như thăng cấp.....

Cô vừa mới lùi ra một khoảng, Tông Chính lại tiến đến, Lâm Miếu Miếu tức giận trừng mắt nhìn anh, Tông Chính không hề để ý nhếch môi cười, ánh mắt nhìn theo cánh môi phồng hồng của cô, nhìn vào bên gáy và cổ áo ngủ của cô, vết hôn hôm qua lưu lại trên nước da trắng ngần rõ nét mà mờ ám, như một đóa hoa nở rộ.

Tông Chính cúi đầu, nhếch môi: “Lâm Miếu Miếu, tôi sờ em đã được pháp luật cho phép!”

Lâm Miếu Miếu lại lần nữa không thể nói gì, bỗng nhiên cô nhớ tới một bài báo từng xem, trong một cuộc điều tra ở nước M, trong những vụ cưỡng bức phụ nữ trưởng thành, 21,9 % các vụ cưỡng bức đều do chồng hoặc chồng trước của mình gây ra.

Lâm Miếu Miếu suy nghĩ, luật hôn nhân ở Trung Quốc rất cuộc là có ban hành điều khoản này hay không, Tông Chính không có khả năng cưỡng bức cô, nhưng cưỡng hôn, sờ mó lung tung, dùng thân thể cô an ủi, chuyện này không phải đang xảy ra hay sao? Cô hẳn là có thể hùng hồn chỉ trích đối phương quấy rối chứ?

Lâm Miếu Miếu vì học Taekwondo, thường xuyên phải tiếp xúc thân thể với người khác phái, đối phương hầu như đều là học viên, sư huynh của cô, những người này ở trong mắt Lâm Miếu Miếu, hoàn toàn không có sự phân biệt về giới tính, nhưng từ sau khi kết hôn với Tông Chính, Lâm Miếu Miếu mới rõ ràng mình bạch, đàn ông và phụ nữ là hai loại khác nhau, cô là phụ nữ, Tông Chính là đàn ông.

Đêm qua ôm nhau ngủ, cũng có thể chứng minh điều này, trong cuộc sống 20 năm của cô, chưa từng có người nào thân mật ôm cô như vậy, dường như đem giấu đi sự lẻ loi và ẩm ướt trong bóng tối của cô, hong khô cho đến khi hoàn toàn khô ráo.

Lâm Miếu Miếu đẩy mạnh Tông Chính ra, đổ mặt xông vào trong nhà tắm, chờ khi cánh cửa phòng tắm đóng lại, dường như cô mới từ trong hỗn loạn tìm về lý trí, lúc này cùng buổi chiều ngày hôm qua ở trong xe không giống nhau, khi đó sự phẫn nộ của cô đã che phủ hết thấy những cảm xúc khác, giờ thì sao? Cô cũng không xác định.

Lâm Miếu Miếu ở trong phòng tắm thay quần áo xong, lúc đi ra vẻ mặt đã khôi phục bình thường, Tông Chính dường như cũng đổi một bộ mặt khác, khuôn mặt lạnh lùng cài cúc áo sơ mi.

Lâm Miếu Miếu vốn định dọa dẫm Tông Chính, ví dụ như “Động tay động chân nữa liền đánh anh”, kết quả của người ta căn bản không thêm để ý đến cô, giống như tất cả những chuyện vừa mới xảy ra trên giường đều là bọt nước, nhất thời cô không biết nói gì, lặng lẽ đi ra khỏi phòng.

Lúc ăn sáng, Lâm Miếu Miếu được Khưu Thục Thanh cho 3 quả trứng gà, cô vẫn luôn không thích trứng gà luộc, thời thơ ấu mỗi ngày bà ngoại đều chuẩn bị mật ong hoặc là xì dầu cho cô, đồ cô ăn, nhớ tới những năm tháng ẩm áp duy nhất ấy trong cuộc đời, cô lặng lẽ nuốt trứng gà vô vị này xuống.

“Uống ngụm nước, đừng để nghẹn đó.” Khưu Thục Thanh sai Tông Chính giót nước cho Lâm Miếu Miếu, sau đó Tông Chính còn đẩy bánh kem đến trước mặt Lâm Miếu Miếu.

Chắc là vì cả nhà cùng nhau ăn cơm, cho nên khuôn mặt Tông Chính không còn lạnh lùng như trước đó, tuy nhiên cũng rất hồ hởi, Lâm Miếu Miếu vừa cầm đến cái cốc, Khưu Thục Thanh đã bắt đầu dặn dò: “Uống chậm thôi, cẩn thận không sặc.”

Lâm Miếu Miếu cười cười, ngoan ngoãn gật đầu, trong lòng vừa chua xót vừa ẩm áp, không biết bao nhiêu năm rồi chưa có người nào nói với cô như vậy?

Ăn sáng xong, Lý Trân gọi Lâm Miếu Miếu lại, bảo cô mấy hôm nữa cùng bà đi xem triển lãm tranh, chuyện này hiển nhiên Lâm Miếu Miếu không có cách nào từ chối, hơn nữa ngành nhiếp ảnh cô học và hội họa cũng có chỗ giống nhau, đi xem triển lãm tranh ở Z thị, cũng không có gì không được, cô liền gật đầu đồng ý.

Lý Trân vừa nói mấy câu với Lâm Miếu Miếu về triển lãm tranh, thì Tông Chính đã đi đến bảo cô lái xe đưa anh đi làm.

Lâm Miếu Miếu xem sắc mặt của anh, trong lòng nói thầm, rõ ràng anh ta có thể ngồi xe Tông Nam Sơn hai người cùng nhau đi làm, rất thuận tiện, hơn nữa tối qua anh ta còn tự mình lái xe ra ngoài, chứng tỏ anh ta rõ ràng cũng có xe ở Thiên Hà Viên, vì cái gì nhất định bắt cô đưa đi?

Lý Trân cười ha ha phát tay với Lâm Miếu Miếu: “Đi đi, đi đi.”

Lâm Miếu Miếu không thể làm khác, đành phải ôm ‘Vô Tòng’ chào từ biệt mọi người ở Tông gia, cô lái xe từ trong ga ra chạy đến trước mặt Tông Chính, Tông Chính khom người lên xe, như cũ không nói lấy một câu. Lâm Miếu Miếu liếc nhìn anh, yên lặng lái xe.

Đến tháp đồng hồ, Lâm Miếu Miếu chuẩn bị dời đi, Tông Chính cởi dây an toàn, không mảy không nhạt nói: “Theo tôi đi làm.”

27. Chương 27: Nhục Nhã Và Phẫn Nộ

“Theo tôi đi làm!”

Lâm Miếu Miếu một lúc lâu không nói gì, rõ ràng một mực không muốn thấy cô, lại nhất định phải đưa cô theo? Cô chỉ chỉ vào ‘Vô Tòng’ trả lời: “Tôi còn phải đi mua đồ dùng sinh hoạt cho nó.”

Tông Chính cũng không kháng nữa, đi về phía thang máy chuyên dụng, đi được hai bước lại nhàn nhạt nói với cô: “Buổi trưa đưa cơm!”

“Được.” Lâm Miếu Miếu phát hiện mình càng ngày càng không hiểu lối suy nghĩ của Tông Chính, cô cũng lười suy đoán.

Sau khi rời khỏi tháp đồng hồ, cô đi thẳng đến bệnh viện thú y gần đây, làm một cuộc kiểm tra toàn diện cho ‘Vô Tòng’, sau đó lại đi đến cửa hàng thú cưng, chờ cô mua xong tất cả mọi thứ, đã là 11 giờ 30, Lâm Miếu Miếu vội vàng quay về nhà, còn chưa đến hoa viên Thế Kỷ, Tông Chính đã gọi điện thoại tới: “Em ở đâu?”

“.....trên đường.”

“Nhanh chút.”

Lâm Miếu Miếu yên lặng nhìn đường phố giao thông ùn tắc, trong đầu bắt đầu tính toán, đợi cô mua xong thức ăn, lại nấu chín cơm, tiếp đó đem đến tháp đồng hồ, nếu như dự tính, hẳn là hai tiếng sau, nếu không như dự tính thì phải sau ba tiếng.....

Hồi sáng nhận lời đưa cơm, bây giờ....., Lâm Miếu Miếu vô thức nói năng ấp úng: “Giờ tôi còn chưa về đến hoa viên Thế Kỷ, cho nên, cho nên.....”

Giọng Tông Chính lập tức trầm hẳn, sau đó nói với cô: “Cho nên tôi chưa có cơm ăn.”

“.....phải muộn một chút.....”

Tông Chính im lặng mấy giây, Lâm Miếu Miếu cho rằng anh lại muốn bắt đầu mĩa mai châm biếm, chặn họng khiến cô á khẩu không trả lời được, nào ngờ anh ta chỉ lạnh nhạt bỏ lại hai chữ: “Nhanh lên!”

Hơn 1 giờ, Lâm Miếu Miếu mới cầm theo hộp cơm đến tháp đồng hồ, giờ không phải giờ làm việc, nhưng bầu không khí tầng 50 lại vô cùng áp lực, người nào người nấy bước đi cẩn trọng dè dặt, lúc nói chuyện âm

lượng cũng giảm tới mức nhỏ nhất, khi Lâm Miểu Miểu xuất hiện, mọi người giống như phát hiện ra sinh vật tiền sử, nhất loạt dùng ánh mắt phức tạp nhìn về phía cô.

Lâm Miểu Miểu còn chưa đi đến cửa văn phòng Tông Chính, cánh cửa đột nhiên mở ra từ bên trong, Giang Trạch ủ rũ cúi đầu đi ra ngoài, vẻ mặt như đưa đám, sự chú ý của mọi người từ trên người Lâm Miểu Miểu lập tức chuyển sang Giang Trạch.

Lâm Miểu Miểu cũng ngay lập tức hiểu được hàm ý trong ánh mắt phức tạp của những người trước mặt: Đồng tình, thờ dài, thương xót.....

Giang Trạch đi về phía trước thì chạm mặt Lâm Miểu Miểu, vừa đi đến giữa hành lang giữa hành lang, đại khái anh muốn chào hỏi Lâm Miểu Miểu, nhưng khóe môi giật giật, cuối cùng vẫn là yên lặng đi qua người Lâm Miểu Miểu. Giang Trạch lệ rơi đầy mặt, mặc dù cô Lâm rất xinh đẹp, nhưng....., nhưng chuyện ngày hôm qua vẫn còn rõ ràng trước mắt, sau khi trải qua chuyện này Giang Trạch phân tích, 99% có khả năng là vì anh và Lâm Miểu Miểu thân thiết, chọc Tông Chính.....

Vậy vẫn nên tránh xa thì hơn.....

Còn về vì sao anh và Lâm Miểu Miểu có quan hệ tốt, lại chọc giận Tông Chính, Giang Trạch tiến hành một loạt giả thiết chứng minh khách quan cận kề, sau cùng cho ra một kết luận: Người đàn ông có ham muốn chiếm giữ mạnh mẽ thật đáng sợ.....

Có lẽ anh còn có thể suy ra thêm một câu nữa: Đàn ông chưa thỏa mãn dục vọng thật đáng sợ.....

Lâm Miểu Miểu lặng lẽ liếc nhìn Giang Trạch, rất muốn nói câu xin lỗi với anh ta, nhưng cô còn chưa kịp mở miệng, chớp mắt Giang Trạch đã đi vào phòng làm việc của mình, Lâm Miểu Miểu im lặng, hay là vì chuyện ngày hôm qua, khiến Giang Trạch khó chịu? Vậy lúc nữa nhất định phải trình trọng nói lời xin lỗi!

Lâm Miểu Miểu đi vào phòng làm việc của Tông Chính, xoay người khép cửa đem tắt cả những ánh mắt hiếu kỳ để lại bên ngoài cánh cửa, cô nhìn lướt qua đồng hồ để bàn, 1 giờ 55 phút.

Lâm Miểu Miểu để hộp cơm lên bàn, xoay người nhìn Tông Chính, lúc cô đẩy cửa vào anh ta ngẩng lên nhìn, ánh mắt lạnh nhạt, rất nhanh đã thu lại ánh mắt, Lâm Miểu Miểu cảm thấy mình chắc là cũng bị ảnh hưởng bởi bầu không khí đè nén của tầng 50, cho nên khi đối diện với Tông Chính, giọng nói cũng nhu hòa hơn: “Ăn cơm chưa?”

Tông Chính đóng nắp bút, thu dọn qua quét mặt bàn, mới đi qua, vẻ mặt vẫn như cũ không mặn không nhạt, Lâm Miểu Miểu nói năng vụng về, Tông Chính không nói chuyện, cô càng không có lời nào để nói, chỉ đành nhìn Tông Chính ăn cơm. Tông Chính ăn từ từ, tựa như duy trì tiết tấu nhất định, động tác giống như quyển sách giáo khoa về lễ nghi tiêu chuẩn nhất, ưu nhã vô cùng đẹp mắt.

Lâm Miểu Miểu cho là mình đã nhìn rõ Tông Chính là người như thế nào, nhưng bắt đầu từ buổi tối hôm qua, Tông Chính lại phá bỏ hết những nhận định trước đây của cô, hay đây mới là con người thật sự của anh ta? Giống như ánh mặt trời, cao cao tại thượng, hờ hững trông xuống thế gian.

Tông Chính này tính khí thất thường, tính cách nóng nảy, đánh nhau thì cố chấp, thỉnh thoảng còn ấu trĩ, dường như đây chỉ là một mặt của anh ta.

Lâm Miểu Miểu so sánh một chút, hình như cô thích con người thứ hai hơn, chí ít anh ta cũng đem tâm trạng viết hết trên mặt, giống như sau cuộc nói chuyện không được vui tối qua, Tông Chính liền biến thành bộ dạng này, Lâm Miểu Miểu không xác định: Có cần làm như không có tí xíu quan hệ nào với cô không? Buổi sáng lúc bảy giờ rõ ràng còn tốt đẹp....., hẳn là lúc ấy không có quan hệ với cô!

Kế hoạch ban đầu của Lâm Miểu Miểu là định ở lại đến 2 giờ 45 sau đó đi câu lạc bộ Tuyết Vực, nhưng....., nơi này mỗi hạt bụi đều lộ ra hơi thở sinh vật lạ chớ lại gần, hay là thôi đi, cô lấy ra một tấm chi phiếu từ trong túi, đặt trước mặt Tông Chính, Tông Chính liếc nhìn tấm chi phiếu, rồi ngược nhìn cô.

Lâm Miểu Miểu không lảng tránh ánh mắt anh, mà là thẳng thắn giải đáp: “Quà ngày hôm qua không biết mua hết bao nhiêu, giờ tôi chỉ có hơn 180 vạn, hẳn là không đủ, những thứ kia tôi để ở hoa viên Thế Kỷ....., nhưng đã là người lớn tặng, tôi cũng không thể bán đi, số tiền còn thiếu, tôi sẽ mau chóng trả lại cho anh.”

Đột nhiên Tông Chính cũng không muốn ăn nữa, anh đặt bát xuống, ánh mắt bức bách nhìn chằm chằm vào cô: “Tôi mua tổng cộng hết hơn 400 vạn, cô định trả như thế nào?”

Lâm Miểu Miểu oán giận trong lòng, từ sau chuyện kia, mỗi năm Lâm Thế Quần đều gửi tiền cho cô, nhưng số tiền này từ sau khi cô bắt đầu tham gia thi đấu chuyên nghiệp thì không hề động đến, mấy năm nay tiền cô có được đều là tiền thưởng từ các cuộc thi và giải đấu, và tiền lương một năm kha khá đạo quán trả, hai năm trước cô vừa đến nước Y đã mua một căn phòng, thoả cái tiêu hết một khoản tiền lớn, còn phải mượn thêm tiền của các sư huynh đệ có quan hệ tốt với cô, mới đủ tiền mua một đồng dụng cụ liên quan đến chụp hình.....

Hai năm này Lâm Miểu Miểu gần như không tham gia các giải đấu chuyên nghiệp, sau khi đạt giải vô địch thế giới, tuy Lâm Miểu Miểu không buông lời huấn luyện, nhưng trên thực tế đã không tham dự bất cứ trận thi đấu nào, tiếp tục nghỉ ngơi thư giãn, đang ở trong giai đoạn bán giải nghệ, toàn bộ tinh lực đều đặt trên việc chụp hình, số tiền còn lại trong tay hiển nhiên không nhiều, bình thường cô cũng chẳng tiêu gì, số tiền này cô còn thấy là rất nhiều....., nào biết sẽ xảy ra tình huống bất ngờ này?

“Tôi có thể không lấy những thứ đó được không? Bình thường tôi cũng không đeo mấy thứ đó.” Lâm Miểu Miểu dò hỏi.

Ánh mắt Tông Chính dạo một vòng trên người cô, ở trong trí nhớ của anh, quả thực trước giờ cô chưa từng đeo đồ trang sức, ngay cả lần đầu tiên gặp nhau ở Quân Duyệt, cô cũng chỉ mặc váy, trên người không có thứ gì vướng víu.

Ngón tay Tông Chính kẹp tấm chi phiếu, nghiền ngẫm nhìn chằm chằm Lâm Miểu Miểu: “Em có thể ngủ cùng tôi một đêm.”

Ngủ một đêm? Lâm Miểu Miểu ngây người, trong nháy mắt hiểu được ý tứ của Tông Chính, loại ngủ này đương nhiên khác với loại ngủ tối hôm qua.

Khuất nhục? Xấu hổ và giận dữ?

Đã thật lâu thật lâu rồi cô không cảm nhận được cảm xúc mãnh liệt như thế này. Lúc còn nhỏ cô thường cảm nhận được thứ cảm nhận này, mỗi một lần khi người khác ở sau lưng mắng cô là “đồ con hoang”, khi biết thân phận mình chỉ là đứa con riêng, khi được mang về Lâm gia lại bị đưa đi.....

Quả là rất lâu rất lâu rồi không có cảm nhận được tình trạng áp bức, lẳng nhục, xấu hổ và giận dữ như vậy, hóa ra việc này vẫn khiến cô không thể chịu đựng nổi.

Bị đưa sang nước Y, trước khi chưa gặp Phác Hoảng Hi, cô từng chịu đói 3 ngày, lại không muốn đi xin ăn, cũng không muốn tiếp nhận thương hại của bất cứ ai, một người lẻ loi liếm vết thương bị vứt bỏ, một đứa trẻ ngoại tịch 8 tuổi, không nhà không có nơi để về, tướng mạo xinh đẹp, hiển nhiên làm người khác chú ý, một người mặt mũi trung hậu đồng ý cho cô một công việc nhẹ nhàng, Lâm Miểu Miểu rất vui, lại không biết rằng kỳ thực lão ta đem bán cô cho câu lạc bộ ngầm.

Chính ở nơi này Lâm Miểu Miểu đã gặp Phác Hoảng Hi, ông đi đến trước mặt cô, đưa khăn tay lau vết máu trên trán cô, khi đó Phác Hoảng Hi hình như khen ngợi một câu “đánh hay lắm”, sau đó đã mua cô về. Công việc chỗ đó đích thực là rất nhẹ nhàng, chỉ cần bán thân thể.

Lâm Miểu Miểu hoảng hốt một lúc, cô cho rằng mình đã đủ mạnh mẽ để có thể nghiền nát mọi lời nói, thì ra không phải, một câu nói của Tông Chính, lại có thể khơi dậy hồi ức kinh khủng của cô nhiều như vậy, Lâm Miểu Miểu cười nhạt, cô lấy điện thoại trong túi ra, chỉ có cô mới biết ngón tay mình đang run rẩy, cô hít sâu một hơi, đề xuống tâm trạng phập phồng, đi đến bên cửa sổ, bình tĩnh gọi một cuộc điện thoại cho Phác Hoảng Hi.

“Sư phụ....., con muốn ứng trước nửa năm tiền lương....., con không sao, ..., không cần, nửa năm là đủ rồi, vâng, phải hơn một tháng nữa con mới có thể trở về.....”

Lâm Miểu Miểu nói chuyện điện thoại xong, tức giận đã lắng xuống, buổi sáng cô cứ nhiên lại cảm thấy cái ôm đó rất ấm áp, rõ là mù mắt!

Lâm Miểu Miểu rút lại chi phiếu từ đầu ngón tay Tông Chính, không mang theo tâm tình gì nói: “Buổi tối sẽ đưa cho anh.” Cô vừa muốn xoay người rời đi, cổ tay lại bị Tông Chính nắm lấy.”

“Tức giận?” Anh hỏi.

Lâm Miểu Miểu xoay người nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh, chuyển động cổ tay, nhưng anh lại không chịu buông ra, mà càng nắm chặt hơn.

“Cảm thấy nhục nhã? Phẫn nộ?” Tông Chính yên lặng nhìn cô, “Hôm qua lúc em nói câu kia, cảm giác của tôi chính là như vậy đó.”

Về mặt Lâm Miểu Miểu ngưng lại, chăm chú nhìn về phía Tông Chính, vẻ mặt anh thật bình tĩnh, ánh sáng trong con ngươi lại đen như mực sâu thăm thẳm.

“Tôi rất xin lỗi, vậy thì bây giờ huề nhau, anh có thể thả tay tôi ra không?”

“Không huề nhau, em nói hai lần.” Tông Chính từ trên sofa đứng lên, nắm chặt cổ tay cô.

“Xin lỗi!” Lâm Miểu Miểu thẳng thắn nói xin lỗi, một chút cũng không muốn lại dây dưa cùng Tông Chính, bất luận trong lòng anh ta muốn làm thế nào, hay là vì khiến cô cảm nhận được cảm giác “nhục nhã, cảm phẫn”, cô cũng không muốn có bất kì dây dưa nào cùng anh ta nữa, “xin lỗi, trên bàn ăn tôi không nói thật, tôi không có khả năng sinh con, việc này tôi sẽ đích thân nói rõ với bà....., tôi nghĩ tính cách chúng ta không thích hợp, cùng ở dưới một mái nhà, rất nhiều mâu thuẫn nảy sinh, buổi tối tôi sẽ dọn ra ngoài, chuyện này tôi sẽ nói với nhà họ Lâm.....”

Ánh mắt Tông Chính bỗng hung ác nham hiểm ngoan cố đến đáng sợ, trong phòng làm việc bầu không khí đè nén, tựa như bị ánh mắt của anh đóng băng, Tông Chính dùng lực nắm chặt cổ tay cô, gần như muốn bóp nát xương cốt của cô, anh nặng nề nhìn chằm chằm vào mắt cô, từng chữ từng chữ một hỏi: “Lâm Miểu Miểu, rốt cục em xem tôi là người nào?”

Lâm Miểu Miểu không hề sợ hãi ngẩng đầu, cũng từng chữ từng chữ trả lời: “Tôi nghĩ, chúng ta chỉ có thể xem như người xa lạ.”

Phút chốc Tông Chính buông cổ tay Lâm Miểu Miểu ra, trong giọng nói chứa đựng sự mỉa mai: “Người xa lạ? Em có thể tùy tiện ở trong lòng người xa lạ ngủ cả một đêm?”

Lâm Miểu Miểu không trả lời tiếp, Tông Chính vừa buông tay, cô liền khom người xách túi của mình đi ra ngoài, tay của cô vừa nắm đến nắm cửa màu đồng, sau lưng lại vang lên âm thanh của Tông Chính: “Xin lỗi.”

Trong giọng nói của anh, kỳ thực cũng không có nhiều cảm xúc, chẳng có áy náy, ý hối hận, không có âm tiết lên xuống cao thấp, cũng không có tình ý quanh co, chỉ là một câu trần thuật không có gì đặc biệt, nhưng tay của Lâm Miểu Miểu lại bất động.

Tông Chính đi đến, bàn tay nóng rực khô ráo phủ lên trên tay đang nắm nắm cửa của cô: “Ở lại đi.”

28. Chương 28: Tôi Phải Cảm Ơn Em Rồi!

“Ở lại đi.”

Không có thỉnh cầu, xin xỏ, kỳ vọng, vẫn là ngữ khí trần thuật bình thường như trước, Lâm Miểu Miểu nghiêng đầu nhìn anh, con ngươi của anh vẫn một màu đen sâu thẳm, lại có thêm chút ánh sáng, giống như những ngôi sao trên màn trời hắc ám thu hút sự chú ý của người khác, sáng nhưng cô đơn.

Bàn tay mang theo nhiệt độ nóng bỏng phủ lên mu bàn tay cô, anh nhìn vào trong mắt cô dần dần thấy lo lắng, khăn trương cũng có lẽ là đang chờ đợi.

“Ở lại đi.”

Lâm Miểu Miểu im lặng mấy giây, ma sui quỷ khiến thế nào lại trả lời: “Được.”

“Ngủ trưa được không?”

“Được.”

Lâm Miểu Miểu bị Tông Chính ôm vào trong lòng, lúc nằm trên giường ở phòng nghỉ, còn đang suy nghĩ chăm chú vì sao mình muốn ở lại, vì cái gì còn đồng ý ngủ trưa cùng anh ta, chỉ vì nguyên nhân cảm giác được ôm rất ấm áp, hay là vì nguyên nhân khác, bởi vì trong tiềm thức cô luôn bất an khi ở Z thị, cho nên cô mới cấp bách muốn tìm một người chống đỡ, một chỗ tránh gió? Hoặc có thể là vì khung cảnh ấm áp nơi Thiên Hà Viên, khiến cô nhịn không được muốn đến gần Tông Chính, từ trên người anh hấp thu sự ấm áp mà cô chưa bao giờ cảm nhận được, hoặc có lẽ là kỳ sinh lý đến và hoóc-môn tiết ra quá nhiều, nhìn thấy người đàn ông ưu tú như vậy, cho nên nảy sinh hành động bản năng.

“Đang nghĩ gì vậy?” Ngón tay Tông Chính xoa gương mặt Lâm Miểu Miểu, xoa khắp khuôn mặt cô đến tận sau tai.

Lâm Miểu Miểu nhắm mắt lại hỏi: “Vì sao anh biết tôi đang có chuyện suy nghĩ? Có thể tôi đang ngủ thì sao?”

Tông Chính cười: “Hơi thở của em không bình ổn.”

“Vậy em đang nghĩ gì?” Anh lại hỏi lại lần nữa.

“Làm tổng kết.”

“Hả?” Tông Chính rất có hứng thú hỏi: “Tổng kết gì?”

Lâm Miểu Miểu mở mắt ra, thành thật nói: “Tôi đang tổng kết tâm trạng biến đổi của anh, tôi không xác định được rốt cục là vì sao anh lại tức giận, không có dấu hiệu báo trước.....”

Vẻ mặt Tông Chính ngưng lại, khóe môi giương lên, trong đôi mắt có ý cười như vì sao chiếu sáng: “Muốn hiểu tôi không?”

Câu trả lời của Lâm Miểu Miểu có phần do dự: “Anh quá phức tạp.....” mà cô chỉ thích đơn giản, đem mọi chuyện phức tạp biến nó trở thành đơn giản.

Tông Chính ngay lập tức khéo léo dẫn dắt từng bước giọng điệu mê hoặc nói: “Không phức tạp, một chút cũng không phức tạp.”

Lâm Miểu Miểu nghi hoặc nhìn anh hỏi: “Vậy tại sao muốn xin lỗi tôi?”

“Bởi vì em tức giận.”

“Vậy tại sao muốn tôi ở lại?”

“Vì tôi muốn em ở cùng tôi.”

“Vậy tại sao muốn ôm tôi ngủ?”

“Tôi muốn gần gũi với em hơn.” Ngón tay Tông Chính lướt nhẹ qua đôi má của Lâm Miểu Miểu, “Xem đi, một chút cũng không phức tạp.” anh vừa nói xong, đột nhiên lại hỏi: “Tại sao em muốn xin lỗi tôi?”

Lâm Miểu Miểu không nói gì nhìn anh, ngón tay Tông Chính vuốt ve cánh môi cô: “Em thật phức tạp!”

“.....vì cảm thấy áy náy, tiếp đó lại không muốn có quan hệ với anh.”

Bỗng chốc sắc mặt Tông Chính trầm xuống, Lâm Miểu Miểu lấy thái độ ghen cứ tổng kết hỏi: “Anh lại làm sao vậy?”

“Không muốn có quan hệ với tôi? Em có ý gì?” Tông Chính lạnh lùng trừng mắt nhìn cô, “Tôi thích nghe nửa câu trước, nửa câu sau thì không cần phải nói.”

“.....Ờ.”

“Vì sao không muốn có quan hệ với tôi?”

Lâm Miếu Miếu suy nghĩ một lúc rồi trả lời: “Lời nói của anh khiến tôi khó chịu, tôi không muốn khó chịu nữa.”

“Đây là một loại tự bảo vệ mình?”

“Xem là vậy đi.”

Tông Chính tiếp tục dùng ngón tay miết lên cánh môi của cô, ánh mắt xem thường: “Đồ nhát gan, em nói tôi nói nhiều như vậy để khiến em khó chịu, tôi mà muốn như vậy, thì sớm đã ly hôn....., biểu cảm kia của em là cái gì? Em vừa nghĩ cái gì đó có phải không?” Tông Chính đen mặt, ngón tay véo khuôn mặt trắng nõn của cô, “Nói, em vừa nghĩ đến chuyện ly hôn phải không?”

Lâm Miếu Miếu hơi chột dạ, khéo léo trả lời: “Nghĩ đến một chút.....”

Tông Chính lạnh lùng nhìn trừng trừng vào cô, ánh mắt hung dữ: “Chúng ta kết hôn được mấy ngày?”

“.....5 ngày.” Lâm Miếu Miếu chuyển tầm mắt, lúc đồng ý kết hôn, cô cho rằng chỉ cùng sống với nhau một năm, hoặc là không sống cùng nhà, cô thừa nhận mình suy nghĩ không chu toàn, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện sẽ phát sinh sau đó, cô tiếp tục nán lại một năm này, lúc nào bà cụ Tông gia mới có thể bùng cháu? Trừ phi giải quyết dứt khoát.

“Lâm Miếu Miếu, em thật sự có thể, vừa kết hôn được 5 ngày, đã muốn ly hôn, em cho rằng hôn nhân là trò đùa?”

Bầu không khí vừa tốt lên được một lúc, lại bắt đầu tràn ngập mùi thuốc súng, Lâm Miếu Miếu nhẫn nại giải thích: “Tôi xin lỗi, chuyện này quả thực là tôi không đúng, lúc đầu chỉ muốn trả lại khoản nợ cho Lâm gia, cho nên mới đáp ứng hôn sự, nhưng bây giờ tôi không thể làm lỡ thời gian của anh, cho nên.....”

“Cho nên?” Tông Chính thật hận không thể bóp chết người trong lòng, nói thế mà vẫn ung dung nằm trong lòng anh, gối lên cánh tay anh, vẻ mặt còn có thể bình thản nói chuyện ly hôn, làm thế nào cô có thể nói ra miệng được?

Lâm Miếu Miếu nhìn trộm vẻ mặt của Tông Chính, cả khuôn mặt gần như méo mó, âm thanh của cô vô thức dịu dàng hơn, tiếp tục nói: “Tôi sẽ giải thích rõ với bà, cái đó, có thể phiền anh một việc được.....”

Tông Chính giận giữ cười lại, “Nói đi!”

Lâm Miếu Miếu bỏ qua cảm giác chột dạ, lông mi rủ xuống nhỏ giọng hỏi: “Anh có thể nói với Lâm gia là vì tôi không muốn sinh con, cho nên chủ động ly hôn cùng tôi có được hay không?” Lâm Miếu Miếu trong lòng cũng biết làm như vậy rất không phúc hậu, nhưng, nhưng, không biết vì sao, cách làm không phúc hậu này cô lại không hề cảm thấy dằn vặt với Tông Chính, nếu đổi lại là người khác, chẳng hạn như Giang Trạch, lòng cô chắc sẽ rất áy náy, nguyên do, suy cho cùng vẫn là vì Tông Chính người này quá nham hiểm.

Tông Chính một hơi ngẩng cổ nín thở, bóp chết cô thật là quá dễ dàng cho cô, bầm vằm thành trăm mảnh cũng không thể xả mối hận trong lòng, ít nhất cũng phải liên tục một trăm lần, Tông Chính vì quá tức giận, gân xanh trên cổ trên trán đều nổi hết lên, ngực phập phồng dữ dội, hô hấp nặng nhọc gấp gáp, Lâm Miếu Miếu thấy thế vội vàng lấy tay xoa xoa ngực anh, “Anh, anh bình tĩnh....., đừng.....”

Lâm Miếu Miếu âm thầm nghĩ, rốt cục có đẩy ra hay là không? Cô chớp chớp mắt, mắt Tông Chính hơi đỏ, ánh mắt đục mờ như dã thú hung ác tàn nhẫn, ánh mắt hung bạo như vậy, nụ hôn của anh tự nhiên cũng kịch liệt dường như muốn tháo xương lột da cô, nuốt vào trong bụng.

Lâm Miếu Miếu chịu đựng mười mấy giây, bị Tông Chính hôn không thở nổi, mới đẩy mạnh anh ra, Tông Chính vừa bị đẩy ra lại lao tới, vì lực quá lớn, hàm răng va vào lợi Lâm Miếu Miếu, lợi Lâm Miếu Miếu lập tức chảy máu, cơn giận của Tông Chính cuối cùng cũng biến mất, tách cánh môi Lâm Miếu Miếu, sau đó dùng lưỡi liếm sạch vết máu, mới lạnh lùng nói: “Em rất đẹp, chính là không nên quá đẹp!”

“....., vậy làm sao bây giờ? Tôi định nói thật với bà.....”

Tông Chính cười nhạt, lạnh lùng nói: “Bà nội có bệnh ở động mạch vành, mấy năm nay đau thắt cơ tim cũng ngày càng nghiêm trọng, em muốn ly hôn, tự đi nói với bà đi.”

Lâm Miểu Miểu im lặng, Tông Chính chậm rãi vén những sợi tóc lộn xộn trên mặt Lâm Miểu Miểu ra sau tai, mấy năm nay bà nội muốn chặt trai đến phát điên, em cho là vì sao tôi phải kết hôn vội vàng?”

Lâm Miểu Miểu thấy mình bị Lâm gia đẩy vào hố, lúc cô trở về đã điều tra thông tin về Tông Chính, hoàn toàn không nghĩ đến sẽ hoàn thành, việc Tông Chính đồng ý, khiến Lâm Miểu Miểu khá bất ngờ, nhưng cũng không nghĩ nhiều, nào ngờ lại có nhiều chuyện phiền phức, giờ phải làm sao để nói với Khuru Thục Thanh đây?

Nhưng sớm muộn gì cô vẫn phải ly hôn với Tông Chính, nếu không thể tránh được tổn thương, không bằng dùng tốc độ nhanh nhất kết thúc. Lâm Miểu Miểu cân nhắc vài giây, ngẩng đầu nét mặt nghiêm túc: “Có chuyện tôi chưa nói.....”

Tông Chính vừa nhìn thấy nét mặt này của Lâm Miểu Miểu trái tim co rút mãnh liệt, cô vẻ mặt bình tĩnh cũng có thể nói ra những lời khiến trái tim đau đớn, giờ nghiêm túc như vậy....., Tông Chính giơ hai ngón tay chặn trên môi Lâm Miểu Miểu, tức giận không thôi: “Hôm nay em nhất định phải làm cho tôi phát điên mới vừa lòng ư?”

“....., tôi không có ý này.” Lâm Miểu Miểu giọng điệu thành khẩn, chuyện tiếp theo cô muốn nói, nên là, nên được coi là “trung thực” phải không?

Tông Chính cười thành tiếng: “Vậy tôi phải cảm ơn em rồi!”

Lâm Miểu Miểu theo dõi vẻ mặt cùng lời nói của anh, Tông Chính nhắm mắt lại xoa xoa thái dương: “Nói đi, tôi muốn nghe xem em còn muốn nói cái gì!”

Lâm Miểu Miểu im lặng hai giây, nói ra giao ước thời hạn kết hôn một năm với Lâm gia, Lâm Miểu Miểu còn chưa nói xong, vừa nói câu “sau khi hết thời một năm tôi sẽ ly hôn” đã bị Tông Chính lấy môi phủ kín, Lâm Miểu Miểu thầm nghĩ, chẳng lẽ Tông Chính muốn dùng phương thức này làm dịu phần nợ?

Sau khi Tông Chính hôn đủ tâm trạng quả nhiên dịu đi rất nhiều, anh nhạo báng hỏi: “Lâm gia các người chuyên xảy ra những chuyện lạ phải không? Hai năm trước có người tự sát....., là Lâm gia các người vội vàng muốn cùng tôi làm đám hỏi, giờ đến em ăm ỉ đòi một năm sau muốn ly hôn?.....”

Tông Chính nói được một nửa, nắm lấy cằm của cô lại hôn lên, vừa kịch liệt vừa tràn đầy ham muốn chiếm giữ, mang theo sự trừng phạt tùy ý mát mẻ cắn xé, trước khi Lâm Miểu Miểu gần như nghẹt thở mới đẩy anh ra, Tông Chính hơi thở hổn hển nói: “Nói tiếp đi.....”

“Cho nên, tôi không nghĩ đến có quá nhiều dính dáng với anh, cũng không nghĩ tới việc sinh con, chuyện này trước giờ tôi chưa từng nghĩ qua, cho nên.....”

“Cho nên?” Tông Chính nắm lấy cằm Lâm Miểu Miểu chuẩn bị hôn tiếp, tay Lâm Miểu Miểu đặt trên môi Tông Chính, chỉ chỉ vào đồng hồ góc phòng: “Còn 10 phút nữa, tôi phải đi làm.....”

Tông Chính tức giận đến mức huyết thái dương đập thành thạch không ngừng, anh hất tay Lâm Miểu Miểu ra, sắc mặt khó coi chất vấn: “Lâm Miểu Miểu, em còn có tâm trạng đi làm?”

Lâm Miểu Miểu rất muốn thành thật gật đầu, nhưng cô nhìn vẻ mặt của Tông Chính, đành im lặng, chuyện nào ra chuyện nấy, anh ta có lý do tức giận, nhưng tức giận cũng không thể làm lỡ việc, sau khi Lâm Miểu Miểu vô cùng kiên quyết tỏ vẻ muốn đi làm, 10 phút còn lại Tông Chính biểu hiện không muốn nghe cô nói thêm bất cứ lời nào, thế là Lâm Miểu Miểu bị xem như là nơi trút giận hôn hết 10 phút.

Đến giờ, cô vào phòng tắm rửa mặt chải đầu qua loa, chuẩn bị đi câu lạc bộ Tuyết Vực, Tông Chính còn nằm ở trên giường lấy tay chống đầu, bộ dạng lười biếng nhìn cô hỏi: “Em thiếu tiền sao?”

Lâm Miểu Miểu lắc đầu, Tông Chính tiếp tục hỏi: “Vậy làm huấn luyện viên Taekwondo làm gì?”

Vuốt mái tóc, Lâm Miểu Miểu dùng ngữ khí nhẹ nhàng trả lời: “Thói quen thôi, luyện Taekwondo hơn 10 năm, mỗi ngày không hoạt động một chút thì rất khó chịu.”

Sắc mặt Tông Chính cứng đờ, luyện hơn 10 năm? Tối qua ở trong xe anh có thể chế trụ Lâm Miểu Miểu, đó là chiếm được thiên thời địa lợi nhân hòa, anh còn dương dương tự đắc nghĩ ngày một ngày hai là có thể đánh bại Lâm Miểu Miểu, nhưng hôm nay, Tông Chính vô cùng hối hận, tối qua nên cầm thù tối cùng!

Hiện nay anh hận không thể bỏ thuốc cho cô hôn mê lần qua lần lại trăm lần, có thai rồi xem cô làm thế nào ly hôn.

Tông Chính ánh mắt âm trầm tự hỏi việc hôn mê trăm lần có khả thi không, cuối cùng vẫn là loại bỏ ý định này, chuyện xảy ra như thế này, vừa nghĩ đến đã cảm thấy rất thất bại.

29. Chương 29: Quán Quan Thế Giới

“Em ở câu lạc bộ nào?”

“Tuyệt Vực.”

Tông Chính cũng không xa lạ với Tuyệt Vực, huấn luyện viên riêng của anh cũng là người có tiếng tăm của câu lạc bộ Tuyệt Vực, mỗi buổi tối sau khi tan làm, để có thời gian thì anh sẽ đi luyện quyền....., khuôn mặt Tông Chính bỗng nhiên trầm xuống ngồi dậy từ trên giường, anh nhớ tới bó hoa hồng tối qua, Lâm Miểu Miểu đột nhiên muốn ly hôn, khả năng ngoại tình thật không phải lớn bình thường, bây giờ không quản chặt, sau này đội mũ xanh lên đầu, có muốn hối hận cũng không kịp.

Lâm Miểu Miểu đeo ba lô vào lưng đang chuẩn bị đi, Tông Chính từ trong tủ quần áo lấy ra một bộ quần áo thoải mái, lạnh lùng nói với cô: “Tôi đi cùng em!”

Lâm Miểu Miểu kinh ngạc ngoảnh lại, ánh mắt lướt qua bóng lưng cường tráng đường cong tuyệt mỹ và đôi chân dài trắng kiêu, xấu hổ chuyển tầm mắt, yên lặng đứng một bên đợi mấy phút. Ra khỏi phòng làm việc của Tông Chính, Lâm Miểu Miểu lại lần nữa nhận được những ánh mắt khác thường ở tầng 50, chẳng qua lúc này đây khi mọi người nhìn thấy Tông Chính đi theo phía sau Lâm Miểu Miểu, liền thu hồi ánh mắt một cách chớp nhoáng, xấu hổ quay mặt hết đi, hết sức chuyên chú cúi đầu làm công việc trong tay, cả tầng chỉ có âm thanh ngón tay gõ bàn phím, lúc Lâm Miểu Miểu đi qua một bàn làm việc, điện thoại trên bàn đột nhiên vang lên, chủ nhân điện thoại hốt hoảng tắt máy, sắc mặt trắng bệch.

Lâm Miểu Miểu xoay người liếc nhìn Tông Chính, sắc mặt anh lạnh như băng tuyết, con ngươi âm trầm sâu không thấy đáy, không hề chớp mắt đi về phía trước, thấy Lâm Miểu Miểu bỗng nhiên dừng bước nhìn lại, anh từ từ đi tới bên cạnh cô, lúc lướt qua vai bỗng nhiên đưa tay cầm lấy tay cô kéo đi về phía cầu thang máy.

Lâm Miểu Miểu có phần mất tự nhiên, nhưng ở trước mặt mọi người cô cũng không thể cố tình hất tay anh ra, trong lòng không nhịn được nói thầm, ở Thiên Hà Viên giả bộ một chút thì có thể, ở tháp đồng hồ làm sao phải giả vờ? Tông Chính vẫn cứ nắm tay Lâm Miểu Miểu đi vào trong thang máy, Lâm Miểu Miểu mới kín đáo nói: “Như thế này không được tốt lắm?”

Tông Chính theo ánh mắt của cô dừng trên hai tay nắm chặt, mĩa mai nhếch khóe môi: “Sao? Lo lắng bị ai hiểu lầm? Khó trách sốt ruột muốn ly hôn như vậy, đã có mục tiêu rồi?”

“.....tôi không có.”

Tông Chính không nói chuyện, chỉ là đem cái nắm tay đổi thành mười ngón tay đan vào nhau thân mật hơn, sau đó đi thẳng đến cửa câu lạc bộ Tuyệt Vực, Tông Chính vừa mới đi ra thang máy đã nhìn thấy tấm khẩu hiệu đỏ chói và áp phích lớn vô cùng dài, vô cùng nổi bật.

“Nhiệt liệt chào mừng quán quân giải vô địch thế giới Taekwondo giáo viên Lâm Miểu Miểu gia nhập câu lạc bộ Tuyệt Vực!”

Nếu nói vừa nãy trong lúc vô tình Lâm Miểu Miểu tiết lộ đã luyện Taekwondo hơn 10 năm, khiến anh rất uất ức, nhưng giờ đây thấy cái khẩu hiệu này, trong nháy mắt đỉnh đầu của anh bay tới tầng tầng lớp lớp mây đen, mây đen còn mang theo sấm chớp giống như tâm trạng hỗn loạn của anh lúc này.

“Quán quân thế giới?” Tông Chính quay đầu hỏi, giọng điệu nghe qua dường như rất bình tĩnh, nhưng Lâm Miểu Miểu lại nghe ra âm thanh nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Thời gian vào năm ngoái.” Lâm Miếu Miếu dùng năm chữ kết thúc vấn đề này, sau đó rút tay mình ra khỏi nắm tay của Tông Chính, đi vào phòng thay đồ thay quần áo, Tông Chính khuôn mặt âm trầm, lập tức lấy điện thoại kiểm tra thông tin về Lâm Miếu Miếu, ở Trung Quốc cái tên Lâm Miếu Miếu ít người biết, chỉ có trong phạm vi đặc biệt mới biết Lâm Miếu Miếu là người nào, hơn nữa tên cũng không phải là Lâm Miếu Miếu, mà là Nina.Lin, Tông Chính tra lại tư liệu, sắc mặt càng thêm khó coi, nhất là lúc nhìn thấy Lâm Miếu Miếu sống vai cùng Lý Minh đi tới, tức giận trong lòng đạt tới đỉnh điểm.

Lý Minh tươi cười ôn hòa, vẻ mặt Lâm Miếu Miếu dường như cũng dịu dàng hơn bình thường, hai người đi cùng nhau, thật đúng là trai tài gái sắc, ngay cả thân phận con riêng cũng xứng đôi như vậy!

Một đôi cầu nam nữ.

Lý Minh vừa ngược mắt lên, thì chạm phải ánh mắt lạnh buốt sắc bén của Tông Chính, đang cảm thấy buồn bực, thì thấy Tông Chính sải bước đi tới, kéo cánh tay Lâm Miếu Miếu, tách Lâm Miếu Miếu và Lý Minh ra, trong nháy mắt Lý Minh hiểu được thái độ đối địch rét lạnh kia của Tông Chính vì sao mà đến.

Lâm Miếu Miếu cau mày muốn rút lại tay mình, nhưng Tông Chính lại nắm rất chặt, sống chết không chịu buông, quay đầu ánh mắt dữ dằn trừng mắt nhìn Lâm Miếu Miếu.

Lâm Miếu Miếu không biết làm sao, đành phải hạ giọng làm cho Tông Chính buông tay trước đã.

Tông Chính còn chưa mở miệng, âm thanh ôn hòa của Lý Minh đã truyền đến: “Tông thiếu, trước tiên anh thả huấn luyện viên Lâm ra, có chuyện gì từ từ nói.”

Tông Chính lạnh lùng liếc nhìn Lý Minh, ở chốn đông người, anh cũng không định làm trò cười cho người khác, kéo Lâm Miếu Miếu, đi đến phòng trà, thấp giọng cảnh cáo: “Em coi tôi là người chết sao? Bớt phóng túng một chút cho tôi!”

Lâm Miếu Miếu hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra, im lặng nhìn anh.

“Có nghe thấy không?”

“Không hiểu gì cả.” Lâm Miếu Miếu thành thật trả lời.

Tông Chính lúc trước nhìn một bụng tức giận, lúc này nhìn Lâm Miếu Miếu vẻ mặt vô tội như nhìn người bệnh tâm thần, càng thêm tức giận: “Ngoài tôi, cha tôi và cha em, phải tránh xa những người đàn ông khác cho tôi, nghe rõ chưa?”

Lâm Miếu Miếu hoàn toàn đã hiểu, nhưng Tông Chính dựa vào cái gì ngăn cấm cô giao thiệp? Dĩ nhiên, Lâm Miếu Miếu cũng chỉ nghĩ trong lòng, nếu trực tiếp nói ra....., Lâm Miếu Miếu nhìn vẻ mặt Tông Chính hận không thể nuốt cô, hậu quả....., e rằng không có gì là tốt đẹp.

Cô cùng anh ta dù sao cũng không thể làm rõ ràng, ở trước mặt mọi người, vật lộn ư? Chọc giận anh ta, Lâm Miếu Miếu đoán rằng Tông Chính thật sự có thể làm ra chuyện này.

“Hiểu rồi.”

Hiểu rõ, nhưng có nghe theo hay không thì lại là chuyện khác.

Tông Chính thấy Lâm Miếu Miếu “ăn mềm”, sắc mặt tuy vẫn khó coi như trước, nhưng nhìn chung so với vừa nãy tốt hơn nhiều, anh nào biết “hiểu rồi” của Lâm Miếu Miếu thật sự chỉ là “hiểu rồi” mà thôi.

Tông Chính vừa đến câu lạc bộ Tuyết Vực, thì đã có nhân viên công tác thông báo cho huấn luyện viên riêng của anh, huấn luyện viên Trần nhận được tin tức, hiển nhiên cảm thấy bất ngờ, làm huấn luyện viên riêng hai năm cho Tông Chính, Tông Chính đối đãi với ông cũng không tệ, vị thái tử của Tông gia này, thời gian đi làm chưa từng đến luyện quyền anh, đều là sau khi tan làm hoặc là ngày nghỉ, huấn luyện viên Trần lập tức sóc lại tinh thần, từ phòng VIP trên lầu đi đến phòng huấn luyện Taekwondo.

Tông Chính vừa thay xong trang phục Taekwondo, huấn luyện viên Trần vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên, cậu ta muốn đổi sang học Taekwondo? Ông tiến đến hỏi hai câu đã bị Tông Chính đẩy đi chỗ khác, huấn luyện viên Trần cũng nghe nói Taekwondo có một vị huấn luyện viên là quán quân Taekwondo thế giới, đây cũng không phải là điều nổi tiếng, nổi tiếng hơn là vị huấn luyện viên giành quán quân, chính là một huấn luyện viên nữ vừa trẻ tuổi vừa xinh đẹp, mấy vị công tử đều đi đến học Taekwondo của cô ấy.

Huấn luyện viên Trần cảm thấy mình thật tinh tường, nhìn bóng lưng Tông Chính, vẻ mặt của ông có vài phần kỳ dị, ở Z thị ai không biết, tình trạng của thái tử nhà họ Tông, đối với phụ nữ đều là soi mói bắt bẻ, hội bất quải ở Z thị có lần từng nói, thái tử nhà họ Tông thực ra là GAY, dĩ nhiên người tình là Đỗ Thiếu Khiêm, Đỗ Thiếu Khiêm một dạo cũng bị đồn đại thành “lưỡng giới(1)”.

.....

Phòng huấn luyện Taekwondo rộng hơn 150 m², rất rộng rãi, Tông Chính đứng ở hàng đầu, ung dung thần nhiên nhìn khắp phòng huấn luyện, thử tìm kiếm người tình của Lâm Miểu Miểu, nhưng mà hầu như mọi người đều nhìn Lâm Miểu Miểu, trong nhất thời, Tông Chính không có cách nào phán đoán.

Chương trình dạy học của Lâm Miểu Miểu đúng là lớp cao cấp, những người này cho tới bây giờ Tông Chính chưa hề tiếp xúc qua, đâu có theo được nhịp điệu, lên lớp chỉ non nửa theo được chương trình của Lâm Miểu Miểu, phần lớn đều là cười ngửa xem hoa, có lẽ giống như Tông Chính những người này có mục đích khác.

Lâm Miểu Miểu đang ở phía trước, mặc trang phục Taekwondo rộng rãi, vẻ mặt lạnh lùng, đang nghiêm túc làm động tác mẫu, dáng người nhanh nhẹn cùng vẻ mặt đơn thuần kia của cô, đủ làm cho trái tim bất cứ người đàn ông nào ngứa ngáy khó chịu, hơn 30 học viên đều không chớp mắt nhìn chăm chăm Lâm Miểu Miểu, trong lòng Tông Chính đã sớm dậy lên bão táp.

Đương nhiên, Tông Chính tuyệt đối không thừa nhận mình ghen, chẳng qua là.....

Đồ của mình, không cho phép bất cứ kẻ nào mơ ước!

Sắc mặt Tông Chính càng ngày càng lạnh lùng nghiêm nghị, Lâm Miểu Miểu đứng ở đằng trước hiển nhiên liếc qua là thấy ngay, nhìn không được ở trong lòng nói thầm, cả ngày âm tình bất định, hù dọa ai chứ?

Sau giờ học, một đám học viên vây xung quanh Lâm Miểu Miểu, Lâm Miểu Miểu tương đối có kinh nghiệm đem lòng biết ơn trả lại, bản thân bước nhanh về phòng thay đồ, thay xong quần áo cô vừa từ trong phòng thay đồ bước ra, hôm qua đám học viên mười mấy tuổi tặng hoa cho cô, đang ôm một bó hoa hồng cười hì hì đợi cô.

“Huấn luyện viên vất vả rồi!”

Hôm qua nhận, chẳng lẽ hôm nay còn phải từ chối? Lâm Miểu Miểu không phải là người lập dị, phóng khoáng nhận lấy, khách lễ vài câu với mấy học viên rồi tính chuẩn đi.

“Huấn luyện viên, buổi tối chúng em mời cô ăn cơm được không?”

Lâm Miểu Miểu đang định từ chối, Lý Minh từ phòng thay đồ bên cạnh đi đến, nhã nhặn cười nói với mấy cậu thanh niên, “Huấn luyện viên Lâm tối nay đã nhận lời mời của tôi rồi.” Lý Minh làm tư thế đưa tay mời, tươi cười hỏi, “Bây giờ đi được chưa?”

Lâm Miểu Miểu nghi hoặc nhìn Lý Minh, Lý Minh nháy mắt với cô, Lâm Miểu Miểu ngay lập tức hiểu ra, cô không phản đối Lý Minh giúp cô giải vây, đối phó với những học viên nam choai choai mới mười mấy tuổi này, cô thực sự không có cách gì hay, mấy học viên nam thấy thế thất vọng thở dài, học viên nam tặng hoa cho Lâm Miểu Miểu còn ở phía sau nói: “Huấn luyện viên, em hẹn trước ngày mai.....”

Lý Minh ý cười âm áp trả lời: “Tôi đã hẹn rồi.”

Lúc Lý Minh thay Lâm Miểu Miểu giải vây, Tông Chính vừa vặn từ phòng thay đồ chuyên dụng đi ra, ánh mắt rơi vào hoa hồng Lâm Miểu Miểu đang ôm, trong nháy mắt vẻ mặt lạnh lùng khiến bầu không khí xung quanh dường như đông thành băng, Lý Minh mỉm cười lên tiếng chào hỏi, Tông Chính liếc mắt nhìn anh, tầm mắt rơi vào trên người Lâm Miểu Miểu.

Phản ứng của Lâm Miểu Miểu cũng không chậm chạp, rất nhanh phát hiện dòng nước ngầm giữa Tông Chính và Lý Minh bắt đầu khởi động, Lý Minh ung dung mỉm cười, dường như cũng không để ý đến thái độ ngạo mạn của Tông Chính, ngược lại hướng về phía Lâm Miểu Miểu hỏi một số vấn đề của bài học ngày hôm nay.

Lâm Miểu Miểu liếc nhìn Tông Chính, tự nhiên giải đáp câu hỏi của Lý Minh, vừa nói hai câu, Tông Chính đã thu lại ánh mắt lạnh thấu xương, không hề hứng thú đi qua người cô và Lý Minh.

Lâm Miếu Miếu im lặng một giây, nghiêng đầu nói với Lý Minh: “Vừa đi vừa nói.”

Lý Minh gật đầu, ba người trước sau cùng đi vào thang máy, lực chú ý của Lâm Miếu Miếu vẫn luôn hướng về phía Tông Chính, một bên vẫn nghiêm túc trả lời những hỏi của Lý Minh, ánh mắt Lý Minh hơi do dự, bất thành linh thay đổi chủ đề: “Tối nay, cô muốn ăn gì?”

Đón ánh mắt kinh ngạc của Lâm Miếu Miếu, Lý Minh mỉm cười giải thích: “Vừa nãy ở trước mặt đám tiểu quý....., Miếu Miếu, có thể nể mặt không?”

Chú thích:

(1) Lương giới hay còn gọi là song tính luyến ái (bisexual) là mối quan hệ hoặc hấp dẫn tình dục của một người với cả hai giới tính nam và nữ.

30. Chương 30: Em Nỡ Lỡ Một Chút Được Không?

Đón ánh mắt kinh ngạc của Lâm Miếu Miếu, Lý Minh mỉm cười giải thích: “Vừa nãy ở trước mặt đám tiểu quý....., Miếu Miếu, có thể nể mặt không?”

Lý Minh vừa dứt lời, nhiệt độ trong thang máy đột ngột hạ xuống mấy độ, Lâm Miếu Miếu xoay đầu nhìn trộm Tông Chính, chỉ có thể thấy một bên sườn mặt của anh, sườn mặt anh so với nhìn chính diện còn đẹp hơn, đường nét từ trán tới cằm tuyệt mỹ lại góc cạnh rõ ràng, nhưng mà nét mặt lại quá trầm tĩnh, khiến cho khuôn mặt hơi lạnh lùng, anh lẳng lặng đứng ở nơi đó, bình lặng mặt không đổi sắc nhìn chằm chằm vào cánh cửa thang máy đóng chặt, nhưng Lâm Miếu Miếu lại cảm giác được anh đang tức giận, hơn nữa lần này tức giận không nhẹ.

Thang máy rất nhanh đã đi đến tầng một, Lâm Miếu Miếu trong lòng bối rối, đang chuẩn bị từ chối khéo Lý Minh, một bàn tay nhiệt độ nóng kinh người đột ngột nắm chặt lấy cổ tay cô, lòng bàn tay anh chạm vào làn da non mịn trên cổ tay cô, dùng sức kéo đi, Lâm Miếu Miếu bị động bước lên một bước, bó hoa trên tay cũng vì động tác bất ngờ của Tông Chính, bị rơi xuống đất.

Lâm Miếu Miếu quay đầu nhìn Tông Chính, anh chỉ lưu lại cho cô cái gáy tối tăm, qua mấy giây đã bị Tông Chính kéo lên mấy bước, Lâm Miếu Miếu đành phải quay đầu vẫy tay với Lý Minh: “Cái đó, tôi đi trước đây.”

Lý Minh ngẩng đầu, ánh mắt rơi trên bàn tay nắm chặt của hai người, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, Lâm Miếu Miếu nói xong liền quay đi, cũng chỉ lưu lại cho Lý Minh cái gáy tối như mực, anh ra khỏi thang máy, nhìn bóng lưng hai người nắm tay nhau đi xa, nụ cười ôn hòa có chút tự giễu.

Tông Chính nắm tay Lâm Miếu Miếu, không nhìn lại, cũng không nói chuyện, chỉ là cả người mang theo khí thế lạnh thấu xương, bước chân bước vừa dài vừa nhanh, Lâm Miếu Miếu gần như bị anh kéo đi chạy chậm.

“Tông Chính, buông tay!” Lâm Miếu Miếu tức giận nói, cô ghét nhất một điểm của Tông Chính, đó là chẳng biết vì cái gì mà tức giận, sau đó đem cô làm nơi chút giận, nếu chỉ là ôm hôn thì thôi đi, nhưng ở chốn đông người lồi lõm kéo kéo là muốn làm gì?

Trong hai tròng mắt của Tông Chính hiện lên một tia dữ dần, tay nắm càng chặt hơn.

Ngoại hình của hai người Lâm Miếu Miếu và Tông Chính đều cực kỳ xuất sắc, vừa xuất hiện đã có thể thu hút vô số ánh mắt, chứ đừng nói là bây giờ, khí thế bức người của Tông Chính, lúc đi đường như ngưng tụ một cơn lốc, ở nơi đông người Lâm Miếu Miếu đành phải ngoan ngoãn để Tông Chính kéo đi, hai người một mạch đi đến tháp đồng hồ, tiến vào thang máy chuyên dụng của Tông Chính.

Cửa thang máy đóng lại, tức giận mà Lâm Miếu Miếu kìm nén lập tức bộc phát: “Tông Chính, anh phát điên gì đấy? Thật cho là tôi không dám đánh anh?”

Cô vô cùng tức giận, đâu biết Tông Chính còn tức giận hơn cô, Tông Chính cởi bớt cúc áo sơ mi, vén tay áo, cả người toát ra hơi thở nguy hiểm.

Cho dù đòn võ của Lâm Miểu Miểu cực kỳ lợi hại, nhưng lúc này đối mặt với người đàn ông khí thế điên cuồng như Thái Sơn đè đầu trước mặt này, cũng phải lùi về sau một bước, không gian trong thang máy có thể rộng bao nhiêu? Cô rất nhanh đã bị Tông Chính từng bước một ép vào góc, hai tay Tông Chính giữ mặt cô, cúi đầu nhìn vào con mắt đen láy của Lâm Miểu Miểu, vẻ mặt anh rất khó coi, hô hấp nặng nề giống như cơn lốc tàn phá bờ bãi trong đám mây.

Trong một góc nhỏ hẹp, ưu thế về chiều cao đã được Tông Chính phát huy triệt để, vẻ mặt Lâm Miểu Miểu cũng không hề hoảng hốt, cô lui về sau chỉ là không muốn chạm vào khuôn mặt của anh, nhưng anh từng bước ép sát, quyết không chịu để yên.

“Lâm Miểu Miểu, em lớn lên ở nước Y, có phải căn bản là không biết cái gì gọi là tam tòng tứ đức? Em đã giả cho tôi rồi, tốt nhất hãy giữ khoảng cách với những người đàn ông khác!”

Tông Chính đang nói đột nhiên cười lên, ngữ khí đùa cợt nói không ra làm sao: “Em bảo tôi đi tìm người phụ nữ khác sinh con, thì ra muốn giở trò này, có thể danh chính ngôn thuận ra bên ngoài tìm thằng con hoang kia? Muốn ly hôn như vậy, có phải đã sớm tìm được đường lui rồi không?” Tông Chính cười gằn, hai tròng mắt tóe ra lửa giận không cách nào ngăn lại, tức giận trong lòng anh lên tới cực điểm, tiếng nói càng ngày càng lạnh, “Cho dù muốn tìm một thằng con hoang, chí ít cũng phải tìm một người tốt hơn tôi chứ? Tìm một đứa con riêng, cô cũng thật là.....”

Hai chuyện mà phụ nữ sau khi kết hôn khiến đàn ông đau khổ nhất, một là hồng hạnh vượt tường, hai là dữ như sư tử hà đông, hai khoản này Lâm Miểu Miểu có cả. Tông Chính có thể miễn cưỡng chấp nhận điều thứ hai, nhưng bất luận như thế nào cũng không chấp nhận được điều thứ nhất.

Lâm Miểu Miểu yên lặng ngẩng đầu, vẻ mặt điềm tĩnh, giọng nói cũng lạnh lùng hơn: “Thứ nhất, xã hội này sớm đã không có tam tòng tứ đức; thứ hai, tôi vẫn luôn giữ khoảng cách với đàn ông; thứ ba, tôi bảo anh đi tìm người phụ nữ khác sinh con, là vì tôi không có cách nào sinh con được, cũng không phải như anh bảo đi tìm thằng con hoang; thứ tư, thỏa thuận lúc ban đầu của chúng ta quy định không can thiệp vào cuộc sống riêng tư của nhau, Tông Chính, anh đã vi phạm mấy lần....., ô.....ô!”

Cửa thang máy lúc này “đình——” một tiếng mở ra, cũng may đây là thang máy riêng của Tông Chính, cũng không có người ở bên ngoài. Lâm Miểu Miểu buồn bực đẩy Tông Chính ra, sờ sờ môi mình, vừa rồi không phải bị hôn, mà là bị cắn, Tông Chính hừ một tiếng, tức giận cũng nguôi đi vài phần.

“Thứ nhất, tam tòng tứ đức tôi không yêu cầu, nhưng em nhất định phải chung thủy với tôi; thứ hai, em phải giữ khoảng cách với tất cả đàn ông trừ tôi, cha tôi, cha em; thứ ba, chuyện sinh con nói sau; thứ tư, ..., từ giờ trở đi, thỏa thuận ly hôn gì đó của em toàn bộ không còn giá trị!”

Lâm Miểu Miểu không nói gì nhìn anh, Tông Chính nắm chặt tay cô ra khỏi thang máy, Lâm Miểu Miểu dùng sức hất ra, Tông Chính quay đầu lại, ánh mắt giống như lưỡi dao sắc bén, gắt gao bức bách nhìn cô: “Sao nào? Em muốn nói chuyện ở đây?”

Lâm Miểu Miểu im lặng, bị Tông Chính kéo vào văn phòng, đến văn phòng, anh đóng sầm cánh cửa, lên trước một bước xoay đầu lại hôn lên môi cô, Lâm Miểu Miểu nghiêng đầu né tránh, Tông Chính đưa tay nắm lấy cằm cô, xoay mặt cô lại, vẻ mặt đầy mỉa mai châm chọc: “Vừa thấy người tình của em, đã không muốn để tôi chạm vào? Giờ em là vợ tôi đó!”

Lâm Miểu Miểu hoàn toàn không còn gì để nói trừng mắt nhìn anh: “Anh cắn tôi!”

Tông Chính: “.....”

Anh nhìn chăm vào cánh môi bị cắn của cô mấy giây, tức giận bỗng nhiên tiêu tán hơn nửa, lần nữa cúi đầu hôn cô, Lâm Miểu Miểu theo bản năng muốn tránh, Tông Chính nắm cằm của cô thì thầm: “Không cắn em!”

Thanh âm của anh vô cùng trầm, Lâm Miểu Miểu vừa lộ ra ánh mắt nghi hoặc, giọng nói trầm thấp nồng đậm trong nháy mắt cao hơn mấy thang âm, tràn đầy tức giận: “Trừng nữa cắn chết em, nhắm mắt lại!”

Lâm Miếu Miếu bỗng cảm thấy bầu không khí hơi là lạ, nhưng lạ ở chỗ nào lại không nói lên lời, điều kỳ lạ này khiến tim cô bỗng nhiên đập nhanh hơn, cô nhắm mắt lại, cái cảm xinh đẹp bị nâng lên, hơi thở nóng rực của anh lướt qua chóp mũi cô, hơi ngứa, sau đó là cánh môi mềm mại và đầu lưỡi ẩm ướt.

Lâm Miếu Miếu nhắm mắt nhin nửa phút, đẩy Tông Chính ra, tức giận của Tông Chính vừa lắng xuống lại ùn ùn bốc lên, Lâm Miếu Miếu che môi mình, giọng nói đầy trách cứ: “Anh có thể đừng cố tình liếm vết thương của tôi không? Đau!”

Tông Chính im lặng, kéo Lâm Miếu Miếu lại: “Không liếm.”

Lâm Miếu Miếu bùm môi sau đó tránh đi: Anh còn mút! Đau lắm!”, cô chạm vào môi mình, vốn không chảy bao nhiêu máu, bị Tông Chính vừa mút vừa liếm, trong khoang miệng toàn là mùi gỉ sắt.

Tông Chính liếc nhìn môi sưng đỏ của cô, trên cánh môi đang rớm tơ máu, anh kéo Lâm Miếu Miếu lại, nhấp môi nói: “Tôi giúp em cầm máu!”

Lâm Miếu Miếu quả quyết lùi về sau một bước, Tông Chính khẽ hừ một tiếng, kéo cô đến sô pha: “Chúng ta phải nói chuyện đàng hoàng!”

Lâm Miếu Miếu gạt đầu tán thành: “Quả thực cần phải nói chuyện nghiêm túc! Anh có thể hay không kiềm chế tính khí của mình chút, không nên hơi một tí là nổi giận!”

Sắc mặt Tông Chính càng khó coi, lạnh lùng hỏi: “Tính khí của em tốt hơn tôi bao nhiêu?”

Lâm Miếu Miếu tự nhận tính cách mình không tệ, cô dùng giấy chấm vết máu trên môi, khinh thường: “Tốt hơn anh là đủ rồi.” Không đợi Tông Chính nổi giận, Lâm Miếu Miếu nghiêm túc hỏi: “Giữa hai chúng ta có sự khác biệt có phải không? Có lẽ là rào cản về giao tiếp, hay là tính khí cổ quái của anh? Tôi hoàn toàn không biết anh suốt ngày vì sao tức giận, vừa nãy vì sao anh lại giận? Tôi chỉ cùng người quen nói mấy câu, vì anh anh nói lung tung là ‘con hoang’?”

Tông Chính nghẹn một hơi trong cuống họng, Lâm Miếu Miếu nói một hơi dài, anh chỉ nghe thấy một từ.

Khác biệt?

Quả thực anh lớn hơn Lâm Miếu Miếu 4 tuổi, cô đây là có ý gì, chê anh già? Anh rất già sao? Anh mới vừa 24 thôi! ! Anh giận tím mặt, giận dữ nhìn Lâm Miếu Miếu, lạnh giọng hỏi: “Em có ý gì?”

Lâm Miếu Miếu nhú mày: “Bây giờ anh vì sao lại tức giận, tôi trước sau nghĩ không ra, có chuyện anh nói thẳng được không? Tôi không thích vòng vo!”

Sắc mặt Tông Chính ảm đạm như nước, cách mấy giây nghiêng răng nghiêng lợi chất vấn: “Em nói có khác biệt, là chê tôi già sao?”

Lâm Miếu Miếu một hồi không nói gì, cô rõ ràng không hề có ý này.

“Tôi không chê anh già.”

“Em có!”

“Tôi không có!”

“Em có!”

Lâm Miếu Miếu đỡ trán, lại tới rồi, lại tới rồi! Một màn cãi nhau điên cuồng lặp đi lặp lại “anh là đồ con lợn” “cô mới là đồ con lợn”. Cô bất đắc dĩ thở dài: “Tôi thật sự không có, ý của tôi là anh nói chuyện quá hàm súc, tôi không hiểu được.”

Tông Chính hừ một tiếng, nói sang chuyện khác: “Em có quan hệ gì với Lý Minh?”

Lâm Miếu Miếu trải qua mấy ngày chung sống, đã hiểu rõ, không nói rõ với anh ta, anh ta tuyệt đối sẽ tiếp tục hỏi cho bằng được mới thôi, cô đơn giản đem quá trình quen biết Lý Minh nói hết cho Tông Chính một lần, Tông Chính hừ lạnh, giọng nói vẫn như trước chẳng tốt chút nào: “Sau này cách xa loại người này một chút, tri thức bất lương, mặt người dạ thú chính là anh ta.”

Lâm Miếu Miếu khước môi giật giật, cũng lưỡi nói thêm, dứt khoát ngậm miệng.

“Sau này không được nhắc với tôi thỏa thuận ly hôn và chuyện ly hôn.....”, Tông Chính nhìn cô chăm chăm cười lạnh lẽo: “Sau này có chuyện gì, nhất định phải báo cáo với tôi!”

Lâm Miểu Miểu nhẩn nhẩn, giận dữ nhìn trừng trừng anh: “Báo cáo? Tôi lại không phải nhân viên của anh, dựa vào cái gì phải báo cáo với anh, anh cũng chưa từng báo cáo với tôi! Tông Chính, anh đừng có được đằng chân lân đằng đầu!”

“Chúng ta giờ đã là vợ chồng, sau này, tôi sẽ báo cáo hành tung với em, em nhất định cũng phải báo cáo với tôi!”

Lâm Miểu Miểu oán thầm trong lòng, cô đối với hành tung của anh ta một chút hứng thú cũng không có, Tông Chính thấy cô không nói chuyện, bất thành linh khom lưng ôm cô ngồi lên đầu gối mình, Lâm Miểu Miểu hơi mất tự nhiên, mặc dù cô thích cái ôm của anh, nhưng ngồi trên đùi anh, có chút kỳ quái phải không?

“Nghe thấy chưa?” Tông Chính xoay mặt cô đối diện với mặt mình.

“Rồi.” Dù sao cô cũng chẳng có gì cần giấu giếm điểm điểm.

Tâm trạng Tông Chính thoải mái hơn hẳn, ôm thắt lưng cô dựa lên sô pha, giọng nói cũng dịu dàng hơn: “Chúng ta hãy nói về chuyện ly hôn....., bà nội tôi có bệnh tim mạch vành, em tính làm sao?”

Lâm Miểu Miểu im lặng hai giây, mới suy nghĩ trả lời, “Vậy làm sao giờ? Chúng ta sớm muộn cũng ly hôn....., a.....”

Lâm Miểu Miểu không nói gì nhìn con người lóe lửa của Tông Chính, môi bị chặn lại không còn đường lui, lúc này đây anh không cố tình liếm hôn vết thương của cô, mặc dù nổi giận đùng đùng, nhưng động tác của anh kỳ thực rất nhẹ, hôn một lúc Tông Chính rời môi Lâm Miểu Miểu, ôm tức giận hỏi: “Ly hôn? Tôi đồng ý sao?”

“Nhưng mà....., a.....” Lâm Miểu Miểu chớp mắt, bỗng cảm thấy quan hệ giữa nam và nữ rất kỳ diệu, tối qua ở trong xe lúc Tông Chính hôn cô, cô chỉ cảm thấy chán ghét, sau cùng mặc dù có chút hưng phấn khó hiểu, nhưng tuyệt đối không phải là thích, nhưng ngủ một đêm, bỗng nhiên không thấy ghét anh ta lắm, chỉ ít lúc hôn môi và ôm, cũng không có bao nhiêu bài xích với anh ta.

Nhưng....., như vậy nói một câu lại hôn một cái, đến cùng lúc nào mới có thể nói xong?

“Tôi không muốn bàn về chuyện ly hôn, về sau cũng không muốn!”

Đôi môi mọng nước sưng đỏ của Lâm Miểu Miểu giật giật, khó chịu vẫn phải mở miệng: “Vậy con làm sao bây giờ?”

Tông Chính liếc tà Lâm Miểu Miểu: “Em không phải nói với bà nội tôi muốn nỗ lực sao? Tôi đang đợi đây!”

Lâm Miểu Miểu: “.....”

“Buổi trưa em nói cái gì một tháng sau đi, đi đâu? Nước Ý? Đi làm gì? Em vừa mới kết hôn đó!”

Lâm Miểu Miểu im lặng không nói gì, Tông Chính cười mỉa mai: “Không có gì để nói?” Anh hơi nghiêng đầu, lại hôn tiếp, Lâm Miểu Miểu không nói gì nghĩ, lúc trước trước khi hỏi cô, cô có thể hiểu vì tức giận, không muốn để cô nói chuyện, vậy bây giờ thì sao?

Tông Chính hôn lại hôn, ôm thắt lưng cô từ từ ngả trên sô pha, cho đến khi đầu cô gối lên ghế. Tư thế này mới duy trì được vài giây, anh đã nửa đè lên người cô, bàn tay lần theo vạt áo cô thăm dò vào da thịt bên hông của cô, Lâm Miểu Miểu lúc này mới giật mình bừng tỉnh, đẩy mạnh anh ra, ánh mắt cảnh giác.

Tông Chính hừ một tiếng, ngón tay nóng rực vẫn dừng bên thắt lưng cô, lòng bàn tay thô ráp như có như không nhẹ nhàng ma sát trên làn da trơn nhẵn của cô.

Cổ tay bị cô đè lại, Tông Chính liền rút tay ra, sắp lại gần hôn cô lần nữa, biểu tình trên mặt anh đã có xu hướng dịu đi, ánh mắt chuyên chú, nhuộm màu dục vô cùng rõ rệt, tầm mắt Lâm Miểu Miểu không tự chủ nhìn về phía bụng dưới của anh, có chút xấu hổ, khuôn mặt nóng bừng.

Tay cô chống ở ngực Tông Chính, ánh mắt lảng sang chỗ khác: “Kia, tôi đi trước, tôi còn phải đi mua đồ ăn.....”

“Không cần em mua, chị Chu quay lại rồi.” Tông Chính nắm tay cô, đến giờ anh mới phát hiện tay cô vô cùng đẹp, nước da như ngọc, nhìn thấy những mạch máu nhỏ màu xanh mờ mờ dưới lớp da, ngón tay búp măng, móng tay được cắt sửa thành hình bán nguyệt tinh tế, không để dài, cũng không sơn móng tay, màu hồng hồng, giống như con người cô vậy, sạch sẽ như giọt sương trong ánh nắng ban mai.

“Cảm giác thế nào?”

Lâm Miểu Miểu chớp chớp mắt, rỏ mi trả lời: “Kem dưỡng da tay. ”

Môi Tông Chính lập tức run rẩy, Lâm Miểu Miểu bỗng nhiên muốn cười: “Ai bảo anh liếm lung tung.”

Tông Chính then quá hóa giận ần bả vai Lâm Miểu Miểu, dè cô xuống ghế sofa, hôn lên môi cô, đầu lưỡi quét qua hàm răng và lợi của cô, đầu lưỡi anh mang theo một chút vị đắng, một lúc sau Tông Chính hài lòng buông cô ra: “Em muốn hạ độc tôi sao? Lần sau đổi thứ có thể ăn được đi, tôi không thích đồ ngọt...”

Lâm Miểu Miểu: “.....”

“Không được tô vẽ những thứ bậy bạ lên người, nhất là không được đánh son phấn, tôi không hôn được.”

Lâm Miểu Miểu liếc nhìn anh: “Ai cho anh hôn?”

Tông Chính hơi sững sờ, Lâm Miểu Miểu rất ít lộ ra dáng vẻ con gái, nhưng cô vừa rồi trong chớp mắt kia, lại lộ ra vẻ vừa yêu kiều vừa quyến rũ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn phơn phớt đỏ, môi vừa hồng vừa sưng, khiến cho người ta hận không thể thương yêu chà đạp một phen, Tông Chính liếm môi, cúi đầu xuống lại hôn lên, ngón tay lại một lần nữa đưa đến bên hông Lâm Miểu Miểu, từ ngang hông của cô chậm rãi di chuyển lên.

Lâm Miểu Miểu dè tay anh, Tông Chính lại đưa bàn tay dừng ở bên hông cô, đầu ngón tay vuốt ve nước da non mịn của cô.

Cảm giác này rất kỳ diệu, nụ hôn của anh cùng đụng chạm đều mang theo nhiệt độ nóng bỏng, mang theo một loại hương vị ấm áp đủ mê hoặc cô, Lâm Miểu Miểu chợt nhớ tới một người sư muội của mình.

Người sư muội ấy có cùng cảnh ngộ với cô, gia đình tan vỡ, thiếu hụt tình yêu thương, nhưng cuộc đời của cô ấy và Lâm Miểu Miểu hoàn toàn không giống nhau, cô ấy giống như động vật đi săn trong rừng, không ngừng truy đuổi thứ mình cần, bên cạnh cô lúc nào cũng có đàn ông vây quanh, mỗi buổi tối cô đều cần một người bạn giường, không có đàn ông sẽ sợ hãi không có cách nào đi vào giấc ngủ, Lâm Miểu Miểu lúc trước vẫn không có cách nào hiểu được, nhưng hôm nay, cô đã hiểu cảm giác đó.

Nếu như có một vòng ôm đủ rộng, lại ấm áp, thì ai bằng lòng mãi núp trong bóng tối lạnh lẽo?

Lâm Miểu Miểu mở mắt, lẳng lặng nhìn Tông Chính, dè dặt cẩn thận dùng đầu lưỡi chạm vào đầu lưỡi anh, đây là lần đầu cô đáp lại nụ hôn của Tông Chính, trong tích tắc kia, Tông Chính bất thành linh mở mắt, chống đỡ thân thể nửa quỳ trên ghế sofa, sau đó phủ người lên cơ thể của cô, nụ hôn dịu dàng bỗng nhiên kịch liệt hẳn lên.

Cô bị hôn vừa đau vừa không thở nổi, cô vẫn muốn coi nhẹ vật cứng nào đó ở bên trong mép đùi, sau khi anh thay đổi tư thế, còn đứng thẳng lên, muốn coi như không nhìn thấy cũng không được, như vậy còn chệch chưa đủ, tay của Tông Chính lúc một cái nào đó dựng đứng lên đã vội vàng dò xét vào trong vạt áo cô, Lâm Miểu Miểu hoảng hốt, gò má hóp lại nụ hôn kịch liệt này hôn đến môi cũng đau nhức, vội vàng đè lại bàn tay đang của anh.

Tông Chính nhấp môi dưới, hô hấp có chút dồn dập, nhiệt độ trong lòng mắt đủ để thiêu rụi xương cốt, gắt gao nhìn chăm chăm cô: “Em nỗ lực một chút được không?”

Lâm Miểu Miểu thở hổn hển, còn chưa kịp trả lời, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, sắc mặt của Tông Chính trong nháy mắt trầm xuống, còn cô lại thở phào nhẹ nhõm.

Cửa bị gõ ba tiếng có tiết tấu, Tông Chính không lên tiếng, tiếng gõ cửa ngừng lại mấy giây, người bên ngoài dường như nhận ra cái gì đó, lại gõ ba tiếng, nhưng ba tiếng này lại loạn nhịp, càng lúc càng nhẹ, thời gian ngừng lại càng lúc càng dài, người bên ngoài dường như muốn bỏ cuộc nhưng lại không thể không gõ.

Tông Chính đứng dậy liếc mắt một cái thấy vẻ mặt của Lâm Miểu Miểu đã khôi phục lại bình thường, hận không thể đem người ngoài cửa lôi đi lăng trì xử tử.

” Vào đi! ”

Giang Trạch sau lần cuối cùng gõ cửa, thì có dự cảm tai họa sắp ập lên đầu, nhưng hội đồng quản trị đưa văn kiện tới, anh không thể không đưa vào? Giang Trạch ôm tài liệu, vẻ mặt như đưa đám, nhanh chóng quét mắt nhìn tình hình phòng làm việc, Lâm Miểu Miểu sắc mặt không thay đổi ngồi trên ghế sofa, Tông Chính ngồi trên ghế xoay phía sau bàn làm việc, nửa gương mặt anh ẩn trong bóng tối, lạnh lùng theo dõi anh, ánh mắt kia giống như nhìn một người đã chết, Giang Trạch sống lưng lạnh toát, mới vừa cầm văn kiện đặt lên bàn, đã chuẩn bị tông cửa chạy ra.

Giang Trạch trong lòng lặng lẽ rơi lệ, người như sếp Tông hẳn sẽ không ở trong phòng làm việc....., cho nên anh hẳn sẽ không xui xẻo như vậy đúng lúc phá hỏng cái gì gì đó chứ?

” Giang Trạch..... ”

Trái tim Giang Trạch cũng run rẩy theo.

Tông Chính vươn tay cầm tài liệu đến trước mặt mình, tầm mắt vẫn như cũ rơi trên khuôn mặt của Giang Trạch, Giang Trạch nuốt một ngụm nước bọt, khó khăn hỏi: “Sếp Tông, vậy tôi đi ra ngoài trước ”

“Ngày mai vừa vặn là cuối tuần, anh đem tài liệu trong phòng hồ sơ của tháp đồng hồ dựa theo sổ trang, sắp xếp mục lục lại một lần nữa.”

Giang Trạch đầu óc ong ong, tài liệu cả một tầng lầu của tháp đồng hồ a, sắp xếp lại từ đầu liệt kê mục lục, còn dựa theo sổ trang nhiều ít? Nước mắt của anh tuôn ra như bão táp, cho dù sắp xếp một tháng cũng không biết có xong được không, thật không có nhân tính, ức hiếp người qua đáng a a a a a ! ! Giang Trạch nhìn về phía Lâm Miểu Miểu xin giúp đỡ, Lâm Miểu Miểu quả nhiên không phụ sự kỳ vọng của anh, nói đỡ một câu: “Đừng làm khó anh ta nữa. ”

Trong nháy mắt Giang Trạch cảm động lệ rơi đầy mặt, người đẹp tốt bụng, Quan Thế Âm tái thế, Bồ Tát hiển linh thế mới nói cô Lâm là người tốt mà! !

Tông Chính lạnh lùng liếc nhìn Giang Trạch: “Ra ngoài trước đi.”

Trong chớp mắt Giang Trạch lao ra khỏi phòng làm việc của Tông Chính, nhẹ nhàng đóng cửa phòng làm việc lại, mới lau mồ hôi lạnh trên trán, những năm gần đây muốn tìm một công việc tiền lương cao, không có một trái tim khỏe mạnh, thật là quá gian nan! !

Giang Trạch vừa đi, Tông Chính liền từ trên ghế xoay đứng lên, đi về phía ghế sofa đối diện, Lâm Miểu Miểu đột ngột đứng lên, lần đầu tiên cảm thấy lúc Tông Chính đi về phía cô, áp lực lớn như thế, khiến cho cả người cô đều không được tự nhiên, hốt hoảng.

Lâm Miểu Miểu sắc mặt không thay đổi lui về sau một bước, tránh khỏi tay của Tông Chính, sắc mặt Tông Chính phút chốc trầm xuống: “Mau tới đây, tiếp tục!”

Lâm Miểu Miểu lắc đầu, thử nói sang chuyện khác: “Anh còn có công việc không phải sao?”

” Không quan trọng! ”

” Tôi còn có việc! ”

Tông Chính tiến lên một bước, chuẩn xác bắt lấy cổ tay Lâm Miểu Miểu, kéo cô vào trong lòng mình, căn bản không nói lời thừa với cô, cúi đầu hôn xuống, nhưng mà lúc này đây anh không hôn môi cô, mà là hôn cái cổ trắng ngần xinh đẹp của cô, Lâm Miểu Miểu đẩy anh ra, lấy lại bình tĩnh, mới nhìn vào con người sâu thẳm của Tông Chính nói: “Không được! ”

Tông Chính: “.....”

Dục vọng bị từ chối không thương tiếc, mức độ khó chịu trong lòng Tông Chính không nghĩ cũng biết, cho đến khi tan làm, anh đã giống như chìm vào trong mực nước, cả người đều tản ra hơi thở dồn nén, Lâm Miểu Miểu vào trong phòng nghỉ tắm rửa, lau tóc đi ra, Tông Chính ngược mắt nhìn, ngọn lửa vừa mới kìm nén lại bắt đầu cháy bùng.

31. Chương 31: Khát Khao Làn Da

Đồng hồ cực lớn nằm trên đỉnh tháp đồng hồ, năm tiếng vang lên liên tiếp, Lâm Miểu Miểu nghe thấy tiếng chuông liền bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình: “Vậy tôi đi về trước.”

Tông Chính đầu cũng không ngẩng trả lời: “Chờ một chút, chúng ta cùng về.”

Ngón tay của Lâm Miểu Miểu dừng lại một chút, đáp một tiếng, hơn nửa giờ sau, Tông Chính dọn dẹp qua mặt bàn, gọi Giang Trạch vào, lạnh lùng dặn dò vài câu, mới đứng dậy gọi Lâm Miểu Miểu một tiếng: “Về nhà thôi.”

Lâm Miểu Miểu không biết làm sao, bất thành linh bị ba chữ này làm cho xúc động.

Về nhà? Đối với một người không có gia đình mà nói, thực sự là một từ xa xỉ.

Lái xe tiến vào trong cửa chính, một người phụ nữ chừng bốn mươi tuổi đứng ở cửa, quần áo của bà gọn gàng chỉnh tề, mang theo nụ cười ấm áp, có vẻ so với tuổi thật trẻ hơn rất nhiều, Lâm Miểu Miểu ở nước Ý nhiều năm như vậy, đối với những người quản gia đứng đầu được đào tạo một cái liếc mắt gần như đã nhận ra được.

Bọn họ lúc nào cũng có thể đủ bình tĩnh tự nhiên ứng phó với đủ loại người, có thể bày ra bộ mặt rạng rỡ trước những người trong giới thượng lưu thế lực đáng ghét. Có thể là áo sơ mi của nam chủ nhân không còn một nếp nhăn, có thể bình tĩnh thản nhiên lo liệu ổn thỏa tất cả mọi chuyện, bọn họ giống như âm hồn, không chỗ nào không có mặt, luôn là do thám chính xác nhất biết được sóng điện não của chủ nhân.

Lâm Miểu Miểu đi theo Tông Chính tiến vào cửa lớn, bỗng nhiên cảm thấy toàn bộ biệt thự đều không giống, gọn gàng sạch sẽ, đầu vào đầy, ngay cả trong không khí cũng mang hương hoa làm người ta thoải mái, trên bàn ăn đặt một bó hoa hồng xinh đẹp, bữa tối của Tông Chính đúng là bữa cơm Trung Quốc chính thống, mà của cô lại là món ăn của nước Ý đủ tiêu chuẩn.

Đồ bạc trong tay được lau sạch không nhiễm một hạt bụi, phát sáng lấp lánh, bên cạnh còn có một bình rượu nho hồng lâu năm, không cần thử cũng biết chai rượu này vẫn giữ được nhiệt độ thích hợp nhất.

Lâm Miểu Miểu tự nhận tài nấu nướng coi như không tệ, nhưng mấy ngày nay không ít lần bị Tông Chính chê “So với chị Chu làm còn kém xa”, khó ăn”, ..., chẳng qua đây là môn nghệ thuật cần chuyên môn, Lâm Miểu Miểu vô cùng thỏa mãn ăn xong bữa tối, ngay cả tâm trạng cũng vui vẻ hơn, Vợ Tông đang dùng cái miệng nhỏ liếm cái đĩa, Lâm Miểu Miểu nhìn xung quanh một vòng, phát hiện dường như không có chuyện gì để làm, liền ôm máy chụp hình của mình xem đi xem lại những bức ảnh mới chụp ảnh gần đây.

Cô vừa mới lưu số liệu vào trong máy vi tính, cửa phòng đã bị Tông Chính đẩy ra, anh bộ dạng lười biếng đi tới, xách theo một cái túi nhỏ ném một cái lên trên bàn Lâm Miểu Miểu: “Lâm Miểu Miểu, mấy ngày nay em không có bôi thuốc cho tôi. ”

Nào có mấy ngày? Không phải hôm qua và hôm nay sao? Ngón tay của Lâm Miểu Miểu dừng lại một chút, tầm mắt quét về phía cái túi nhỏ trong suốt kia, bên trong là mấy lọ thuốc cao, ngày hôm qua bôi vì phải đi Thiên Hà Viên, Tông Chính chê mùi rượu thuốc qua nồng, không để cho Lâm Miểu Miểu xoa. Buổi chiều trước khi đi làm, lần thứ hai cô nhìn thấy Tông Chính nửa người để trần, phía sau lưng cường tráng đường cong tuyệt mỹ cùng đôi chân dài rắn chắc..., tiếc là một mảng xanh, một mảng tím, khiến vẻ đẹp nam tính bị tổn hại hoàn toàn.

Lâm Miếu Miếu gật đầu hỏi Tông Chính: “Bây giờ sao?” Cô nghĩ, từ sau khi chị Chu trở lại, coi như tìm chuyện để làm.

Tông Chính đứng lên bắt đầu cởi quần áo, Lâm Miếu Miếu mắt tự nhiên chuyển tầm mắt lên màn hình máy vi tính, Tông Chính thường cởi quần áo mặc quần áo ở trước mặt cô, buổi sáng nhìn một lần, buổi trưa nhìn một lần, vừa lại nhìn lướt qua, chẳng lẽ Tông Chính muốn dùng loại phương pháp này lên án hành vi bạo lực của cô?

Lâm Miếu Miếu thu hồi ánh mắt, nhịp tim đã bắt đầu đập nhanh hơn, cô yên lặng suy nghĩ, cái này có chút không hợp với lẽ thường!

Lúc Tông Chính đi tắm rửa, cô ngây người mãi, ngay từ đầu cô đối với Tông Chính có áy náy cũng có bực bội, nhưng sau khi đến Thiên Hà Viên, lại có nhiều ước ao và tâm tình kỳ lạ nào đó, không từ chối anh hôn môi, ôm ấp cùng tiếp xúc, thậm chí có thể nói thích những cử chỉ thân mật của anh, đương nhiên điều kiện tiên quyết là không biến thành ham muốn tình dục, ngón tay của Lâm Miếu Miếu gõ gõ trên bàn phím, giao diện nhảy ra vô số những trang thông tin cần tìm.

Skin hunger(1).....

Con người yêu cầu mỗi ngày đều phải tiếp xúc da mới có thể trưởng thành tốt hơn. Khi còn nhỏ, Lâm Miếu Miếu chưa từng được cảm nhận sự chăm sóc của cha mẹ. Thời niên thiếu, cũng không có cảm nhận được sự chăm sóc giữa hai người yêu nhau, mãi đến khi hai mươi tuổi “Lớn tuổi”, cô mới lần đầu tiên cảm nhận được loại tiếp xúc thân mật này.

Sẽ không dễ dàng đi ôm một người khác, bởi vì bản thân mình thiếu vòng ôm, không muốn cùng người khác chia sẻ những niềm vui và nỗi buồn trong cuộc đời, bởi vì tâm hồn của cô chỉ còn lại có một mảnh hiu quạnh, rõ ràng sợ hãi một mình sống cô độc, nhưng lại không có dũng khí làm thay đổi bất cứ thứ gì.....

Lâm Miếu Miếu lặng lẽ thở dài, hình như cô mắc phải “Chứng khát khao làn da”, cô sờ làn da trên cổ tay, trắng nõn mịn màng, ấm áp khô ráo, nhưng máu chảy phía dưới trong mạch máu màu xanh, lại lạnh lẽo mà ẩm ướt.

Đó là lí do mà sau khi bị Tông Chính ôm ấp thân mật như vậy, mới đối với vòng ôm nồng nhiệt của anh không lúc nào quên, cái ôm và đụng chạm của anh đều nóng bỏng như vậy, nóng đến nỗi khiến cô không hề đề phòng mà ở trong lòng anh ngủ yên.

Đầu ngón tay của Lâm Miếu Miếu lần nữa gõ trên bàn phím: Làm sao chữa trị?

Tin tức trên MSN nhảy ra, Lâm Miếu Miếu bình tĩnh mở ra: Tìm người dục vọng tràn trề, tìm đàn ông thuận mắt thử một lần! Nếu như bạn không thích đàn ông, phụ nữ cũng có thể! Sư tử....., khẳng định tỷ còn là xử nữ đúng không? Tốt nhất tìm người một kinh nghiệm phong phú.....

Lâm Miếu Miếu: “.....”

Cửa phòng tắm “rầm” một tiếng mở ra, Lâm Miếu Miếu quay đầu lại nhìn, nhanh chóng tắt hết tất cả trang mạng và MSN, ngay cả mục xem lướt qua, bản ghi chép cuộc nói chuyện đều xóa sạch.

Tông Chính đem khăn lông lau tóc tùy ý ném ở một bên, đi lên giường nằm, khuôn mặt nghiêng về phía Lâm Miếu Miếu, anh không lên tiếng, nhưng hàm ý trong con ngươi không cần nói cũng biết.

Lâm Miếu Miếu quen dùng khuôn mặt lạnh cảm che giấu tâm trạng chân thực, cô mặt không chút thay đổi đứng dậy, lấy một lọ thuốc mỡ, bắt đầu xem tờ hướng dẫn, Tông Chính nằm nghiêng ở trên giường ánh mắt có phần khó chịu: “Không muốn?”

Lâm Miếu Miếu cầm tờ hướng dẫn để lại trên bàn, nhàn nhạt trả lời: “Không có.”

Tông Chính nhìn cô chằm chằm xem xét một hồi, giọng điệu hung dữ hơn: “Tôi ghét nhất cái bản mặt người chết của em.”

Nét mặt của Lâm Miếu Miếu không hề thay đổi, Tông Chính tiếc nuối nghĩ, trêu chọc người khác tình cảnh buồn bực nhất chính là, trêu chọc đối phương xong, người kia một chút phản ứng cũng không có.

Thuốc mỡ màu sữa bị Lâm Miếu Miếu bôi bừa bãi trên ngón tay, sau đó lại di chuyển đến bụng dưới của Tông Chính, Lâm Miếu Miếu mới vừa dùng ngón tay xoa nhẹ một vòng, chỗ cách bụng dưới không xa đột nhiên lồi lên, tay Lâm Miếu Miếu dừng lại mấy giây, sau đó mắt nhìn thẳng, sắc mặt không thay đổi, hết sức chuyên chú tiếp tục xoa khối máu ứ đọng ở bụng dưới kia.

Tông Chính nhìn chằm chằm gò má của cô, đột nhiên lấy điện thoại di động của mình từ bên giường ra, tanh tách tanh tách chụp mấy tấm liên, Lâm Miếu Miếu nghiêng đầu nhìn anh: “Đây là chứng cứ! Em đối với ...của tôi....., đồ mặt kia.”

Khoảng cách gần mà chụp liên năm sáu tấm, chất lượng ảnh rất nét, trong hình cô cúi đầu lông mi nơi đuôi mắt tạo thành một bóng mờ hình bán nguyệt, trên mặt cô mặc dù không có biểu lộ tình cảm, cũng không mang cảm giác mềm mại thanh tú, bởi vì nguyên nhân ánh sáng, trong hình thực ra thì không nhìn được cô có đỏ mặt hay không, nhưng Lâm Miếu Miếu trong lòng tự hiểu rõ, mặt quả thật hơi nóng, cô đang chuẩn bị hủy diệt chứng cứ, Tông Chính đã đoạt điện thoại di động về vứt qua một bên, anh chống thân thể ngồi xổm kéo Lâm Miếu Miếu về phía mình, hô hấp nóng bỏng rất nhanh đã dán lên môi cô, trần trọc mát, Lâm Miếu Miếu nhắm mắt lại nghĩ: Có muốn chữa bệnh hay không đây?

Người phụ nữ dưới thân rốt cuộc có nguyện ý hay không, Tông Chính hiển nhiên rất rõ ràng, ngày hôm nay bọn họ hôn môi rất nhiều lần, ngoại trừ một lần Lâm Miếu Miếu đáp lại kia, thời điểm khác cô đều là một loại thái độ thờ ơ, nhưng bây giờ lại không giống, mặc dù cô không đáp lại, nhưng lại có một loại nhu thuận ngầm đồng ý cùng do dự, kết luận này suýt nữa khiến lòng anh dậy sóng, anh xoay người đè trên người cô, cô cũng thuận theo ngã xuống, Tông Chính càng hôn sâu hơn, ngón tay vội vàng nắm lấy ngực của cô, vừa cách lớp vải và áo ngực xoa bóp một cái, đã bị cô đẩy ra rồi.

Lâm Miếu Miếu lúng túng một giây, nhẹ nhàng nói: “Tiếp tục bôi thuốc. ”

Ánh mắt nóng bỏng của Tông Chính chạm đến con ngươi đen trong sáng lạnh đậm của cô, hứng thú hùng hực cuộn cuộn trong con ngươi phút chốc lắng xuống, ôn hoà nằm trở lại.

Sau mấy tiếng đồng hồ, Tông Chính không nói với cô một câu, tâm trạng Lâm Miếu Miếu cũng không thể nào tốt được, cho dù cô bằng lòng tiếp nhận trị liệu, nhưng phải tiến hành theo chất lượng không phải sao? Hơn nữa cô không phải người như sư muội, sẵn lòng tìm rất nhiều người thử nghiệm, sau cùng chọn ra một người thích hợp nhất với mình, cô chỉ muốn tìm một người đàn ông, một lần thành công, sau đó sống đến hết đời.

Tông Chính, dường như cũng không phải là một lựa chọn tốt, không thuận theo ý của anh ta, cả ngày liên bầy sắc mặt, sau đó không thể thiếu màn cãi nhau đánh lộn, Lâm Miếu Miếu vừa nghĩ đã cảm thấy nhức đầu, nhưng ngoài Tông Chính ra, cô ngay cả một người để chọn cũng không có.

Mười giờ Lâm Miếu Miếu đứng hạn lên giường đi ngủ, cô nằm ở trên giường ôm lấy chăn, luôn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó, Tông Chính sau khi thoa xong thuốc liền đi đến phòng tập của anh để giải tỏa tinh lực dư thừa, cô ở trên giường trần trọc gần nửa tiếng, cũng không ngủ được, lại trần trọc một lúc nữa, cửa phòng ngủ bị đẩy ra, tiếng bước chân đi thẳng tới phòng tắm, qua hơn mười phút, cửa phòng tắm được kéo ra, tiếng bước chân đi về phía giường, trong phòng rơi vào bóng tối.

Giường lún xuống, chăn bị xốc lên một góc, không khí hơi lạnh cùng nhiệt độ cơ thể nóng hổi của anh đồng thời tràn vào, Tông Chính nằm yên trên giường, được một hai phút đã đem tay khoát lên trên lưng Lâm Miếu Miếu kéo cô vào trong lòng mình, Lâm Miếu Miếu trong lúc giả bộ ngủ hết sức phối hợp vùi ở trong lòng anh, còn điều chỉnh một tư thế thoải mái.

Cơn buồn ngủ rất nhanh tìm đến, không tới mấy phút cô đã mơ mơ màng màng, mơ hồ cảm thấy gương mặt ngựa ngựa, sau đó là cổ, tiếp sau nữa là ngực.

Lâm Miếu Miếu mơ hồ lại khẽ “Ừm ” một tiếng, muốn nhắc nhở người quấy rầy cô, nhưng nhắc nhở như vậy hình như càng giống như một loại ám thị cùng sự mê hoặc, Tông Chính không chút do dự đưa tay vào sờ ngực cô, lúc đang sờ đến áo ngực, ngón tay của anh chuyển hướng ra sau lưng, lần mò tìm kiếm một lúc lâu, cũng không tìm được móc khóa sau lưng trong truyền thuyết, Tông Chính lại sờ đằng trước, cuối cùng cũng tìm được cái móc ở phía trước, vật che chắn cuối cùng ở ngực lập tức mở bung ra, một thứ cảm xúc giống như tơ lụa xẹt qua đầu ngón tay anh.

Ở phòng quyền anh luyện cả đêm, vốn Tông Chính rất mệt mỏi, nhưng ôm Lâm Miểu Miểu trong lòng, cơn tức lại dâng lên, anh cũng không nghĩ gì, nhiều nhất cũng chỉ là sờ soạng chút, nhưng Lâm Miểu Miểu ngủ rất sâu, mãi vẫn không tỉnh lại, Tông Chính đương nhiên càng tùy ý, càng tìm tòi khắp người sôi lên, mãi cho đến khi nắm chặt ngực phải của cô vào trong lòng bàn tay, dường như anh mới hơi thỏa mãn một chút.

Anh nhẹ nhàng sờ hai cái, vắn về đỉnh vú của cô, nghĩ đến cảm xúc giữa môi răng trong đêm tối, Tông Chính đem áo ngủ nửa cởi của cô cởi sạch hoàn toàn, dán môi lên, dùng đầu lưỡi cuốn cái đỉnh cao ngất mà mút.

Lâm Miểu Miểu theo bản năng vắn vẹo thân thể, lần thứ hai phát ra âm tiết đơn khê khằng lại mị hoặc, Tông Chính gần như đem từ mềm mại này nuốt vào trong miệng, đầu vú dưới những cái liếm của anh rất nhanh đã dựng đứng lên, đầu óc anh chợt nhớ tới vào ban ngày đôi tay nhỏ nhắn xinh đẹp của Lâm Miểu Miểu, làn da nhẵn mịn giống như ngọc noãn tinh tể sau khi được đánh bóng, mơ hồ trông thấy mạch máu màu xanh ẩn dưới lớp da, ngón tay nhỏ bé thon dài, móng tay màu hồng nhạt được cắt sửa thành hình bán nguyệt tinh tể, đẹp đẽ giống như một tác phẩm nghệ thuật.

Bàn tay của Tông Chính theo cánh tay của cô, ở trong bóng đêm nắm tay cô, bao phủ giữa hai chân của mình, hít mạnh một hơi, hô hấp nhả ra vừa dài vừa nóng, tay của cô chỉ vừa chạm vào như vậy, đã khiến máu khắp người anh đều không ngừng chảy ngược.

Tông Chính cầm mảnh vải cuối cùng trên người lột xuống, cầm lấy tay cô, đã không còn ngăn cách bởi bất cứ thứ gì đặt lên bộ phận sưng tấy của mình, ngón tay của cô hơi lạnh, cái nhiệt độ này khiến anh vô cùng dễ chịu, xoa nhẹ hai cái, máu toàn thân dường như đều hướng về một điểm nọ ngưng tụ, khiến nơi sưng tấy của anh gần như muốn nổ tung, dục vọng thôi thúc anh giữ chặt cái tay của cô nắm vật thô cứng của mình, chuyển động lên xuống.

Nếu như Lâm Miểu Miểu như vậy còn không có tỉnh, thì cô không phải đang ngủ mà là hôn mê, ý thức của cô mới vừa thức tỉnh, bên tai đã truyền tới tiếng thở dốc dồn dập trầm thấp, hô hấp nóng bỏng phun ở ngực cô, nơi đó một hồi lạnh một hồi nóng, khoang miệng của anh ngậm hoặc có lẽ đầu lưỡi liếm quá lâu, nóng đến mức cả người cô đều run rẩy, môi lưỡi của anh khi rút ra, không khí lạnh như băng lướt qua phần ngực ẩm ướt của cô, khiến lông tơ cũng dựng hết lên.

Sửng sốt vài giây, rốt cục Lâm Miểu Miểu cũng phản ứng kịp, Tông Chính đang làm cái gì với cô, theo bản năng nhấc chân, xuất quyền, nhưng chờ cô phát hiện....., tay của cô đã bị Tông Chính giữ chặt, chuyển động trượt lên trượt xuống gấp gáp, vật trong lòng bàn tay giống như thỏi sắt nung đỏ, nóng đến nỗi cô không biết phải làm sao, Lâm Miểu Miểu cứng đờ ở trên giường, có chất lỏng dính dính ẩm ướt từ đỉnh theo kẽ tay cô chảy xuống.

” Anh....., anh buông tay ra.” Thanh âm của Lâm Miểu Miểu cũng hơi run rẩy.

Tông Chính vừa thấy cô tỉnh, ngẩng đầu hôn lên cằm cô, nụ hôn thứ hai rốt cuộc anh cũng tìm đúng vị trí, ngăn chặn môi cô, đưa đầu lưỡi của mình luồn vào trong, nhiệt tình cùng cô trao đổi nước bọt.

Lâm Miểu Miểu trong đầu hỗn loạn, hoàn toàn không biết mình nên làm cái gì bây giờ, vật thô cứng của anh ở lòng bàn tay của cô mạnh mẽ chuyển động, mỗi một lần lên xuống dường như đều mang theo dòng điện, khiến thân thể của cô mất đi hết cảm giác, thế giới dường như chỉ còn lại có nụ hôn của anh và thứ chuyển động điên cuồng ở trong lòng bàn tay cô, giống như hòn sắt nung vậy.

Tông Chính bỗng nhiên thở dốc vài tiếng, cuốn đầu lưỡi của cô điên cuồng mút, tay bị nắm càng chặt hơn, từ chỗ này đến đỉnh cao nhất, sau đó lại từ đỉnh cao nhất gấp gáp xông lên, sau mấy lần, chất lỏng nóng hổi từ nơi đó bắn ra, bắn tung tóe đến thất lưng, bụng dưới của cô, ngay cả ngực và cổ hình như cũng bị dính, lại một lần nữa thân thể Lâm Miểu Miểu cứng đờ.

Tông Chính dừng động tác trong tay, nhưng bàn tay của anh càng thêm dùng sức bao chặt bàn tay cô, nắm thật chặt vật thô cứng của chính mình, Lâm Miểu Miểu giống như bị điểm huyết vậy, mỗi một giây đồng hồ đều cảm thấy trôi qua rất chậm, nắm vật trong lòng bàn tay không ngừng co rút bắn ra, dường như qua rất lâu rất lâu, Tông Chính mới thở ra một hơi dài thỏa mãn, lấy điều khiển từ xa bên gối mở đèn, tắt cả đèn thủy tinh trên đỉnh đầu đều được bật lên, Lâm Miểu Miểu nhắm mắt lại, như một con cá bị đông lạnh.

Tông Chính dịu dàng dùng đầu lưỡi liếm môi cô, bao quanh tay cô, vuốt ve nhẹ nhàng vật mềm nhũn của mình.

” Anh, anh còn muốn làm gì..... ” Thanh âm của Lâm Miểu Miểu càng thêm run rẩy, môi vừa mới cử động, đầu lưỡi của anh đã nhân cơ hội trượt vào, cô mở to mắt, trong mắt tất cả đều là luống cuống, thậm chí cô không dám động, ngực bụng dưới, trên cổ của cô đều bị thứ gì đó bắn lên khiến cô gần như không còn chút sức lực nào, dịch thể vẫn còn chảy trên da thịt cô, xương khớp toàn thân cô cũng theo đó hóa đá, bản thân hoàn toàn mất đi khả năng hoạt động.

Cuối cùng Tông Chính cũng thả tay cô ra, Lâm Miểu Miểu còn chưa kịp thả lỏng, Tông Chính đã đem toàn bộ chất lỏng dính trên tay mình lau vào phía dưới áo ngủ của cô.

Anh xoay người đè lên trên người cô, tiếp tục hôn cô, bàn tay của anh dọc theo thắt lưng cô một đường tiến thẳng đến ngực cô, vắn về đỉnh vú đứng thẳng của cô, ánh mắt của anh lại gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt cô, bất luận về phản ứng của Lâm Miểu Miểu, hay là vì vừa rồi ở trong tay của cô phóng thích, tâm trạng của Tông Chính đều tốt vô cùng.

Con người đen láy của cô ướt nhẹp, bên trong tràn đầy mờ mịt cùng hỗn loạn, cánh môi hồng phấn bị anh mút đỏ mọng, khẽ run, giống như một con thú nhỏ vừa đáng thương lại đáng yêu.

“Có muốn không?” Anh cúi xuống rất gần, thanh âm trầm thấp khàn khàn ám muội, anh nhìn cô, trong đôi mắt hẹp dài có nhiều tình cảm ấm áp thương tiếc, cách con người ướt nhẹp của cô không tới một cm, lông mi của cô và anh dường như cũng đan vào với nhau, Lâm Miểu Miểu cuống quýt nhắm mắt lại, chớp mũi đều là hương vị xa lạ nào đó khiến cô hốt hoảng, cô nửa sống nửa chết nằm không nhúc nhích, chỉ cần vừa nghĩ tới khắp người mình đều là....., thì hóa đá khóc không ra nước mắt.

“Có muốn không?” Anh liếm môi cô.

Lâm Miểu Miểu run rẩy trả lời: “Tôi muốn, tẩm.”

Về dịu dàng của Tông Chính trong nháy mắt đen xì, anh hừ lạnh một tiếng, bóp ngực của cô, dịch thể còn chưa được lau sạch dính trên tay chui trên ngực của cô, Lâm Miểu Miểu toàn thân cũng run rẩy theo, ngón tay của anh vắn về hạt châu trắng đứng, bởi vì dính dính ẩm ướt, cảm xúc so với những lần trước càng rõ ràng hơn, cái loại cảm giác này giống như dòng điện, khiến cho thân thể cô không ngừng run rẩy, môi lại một lần nữa bị Tông Chính phủ kín, Lâm Miểu Miểu la một câu không rõ: “Tôi..... muốn, tẩm.....”

Cho tới bây giờ Tông Chính chưa từng thấy qua bộ dạng Lâm Miểu Miểu đáng thương như vậy, cô gần như không dám nhúc nhích Tông Chính bỗng nhiên cảm thấy có chút thú vị, vén chăn ra bế cô lên, đi về phía phòng tắm, anh đặt cô ở trong bồn tắm, chờ nước đỉnh đầu ào ào chảy xuống, Lâm Miểu Miểu mới cảm thấy tứ chi của mình dần dần khôi phục.

Nhưng rất nhanh cô lại một lần nữa cứng đờ, lúc này cô mới phát hiện mình lộ ngực, Lâm Miểu Miểu che ngực mình lại, tức giận trừng mắt nhìn Tông Chính, cái này vừa nhìn cô lại đờ người, vì sao anh ta lại trần truồng.....

Tông Chính mỉm cười hỏi: “Tôi tẩm giúp em?”

Môi của Lâm Miểu Miểu giật giật, dời tầm mắt, Tông Chính chắc là tâm tình không tệ, không cố tình gây phiền phức cho cô, coi như không có ai tắm rửa sạch sẽ một lần, anh vừa mặc áo choàng tắm vừa trả lời: “Thật sự không cần tôi tẩm cho em?”

Lâm Miểu Miểu khuôn mặt trầm mặc, khuôn mặt lãnh cảm nhìn chăm chăm vào anh: “Mời anh đi ra ngoài.”

Tông Chính cười một tiếng, xoay người rời khỏi phòng tắm, chờ sau khi anh đi, Lâm Miểu Miểu mới thật sự thả lỏng, tắm xong một lần, cô đang tắm lần thứ hai, cửa phòng tắm bỗng bị mở ra, Tông Chính dựa ở cửa, từ trên xuống dưới, không chút kiêng kỵ không ngừng quan sát, Lâm Miểu Miểu nhanh chóng che ngực ngồi vào trong nước, tức giận nhìn anh.

Tông Chính rồi rồi hỏi: “Có cái gì cần che? Em còn muốn tắm bao lâu, nửa tiếng rồi! ” Anh đi vào, đứng ở bên bồn tắm, trên dưới đánh giá cô, thở dài: “Cho dù em che lại, nào tôi cũng sẽ tự động hiện lên hình ảnh trong suốt không hề che dấu.....”

Lâm Miếu Miếu: “.....” Nước trong bồn tắm cũng không sâu, chỉ cao nửa mét, Lâm Miếu Miếu bị kịch phát hiện, kỳ thực cũng không che được bao nhiêu.

Tông Chính bắt đầu mở vạt áo của áo choàng tắm, Lâm Miếu Miếu bất an lui về phía sau, bây giờ cô cả người trần trụi, cô còn không có dũng cảm đến mức có thể trong tình trạng trần truồng vật lộn cùng Tông Chính.

” Anh định làm gì? ”

“Tôi muốn....., một lần nữa. ”Tông Chính treo áo choàng tắm lên móc, một bước đã tiến vào trong nước, cái thứ gì đó giữa hai đùi ngồng lên lmm ánh mắt trốn tránh không dám nhìn.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thẳng vào thứ đó của anh như vậy....., rõ ràng chỉ nhìn qua một cái, nhưng nhất định cô đã bị hình ảnh miêu tả của Tông Chính ảnh hưởng, trong đầu toàn là hình ảnh xấu hổ a a a! Ngay cả mạch máu tĩnh mạch trên mặt cũng theo đó khởi binh, qua mấy giây, cô mới hậu tri hậu giác lấy lại tinh thần, giống như con thỏ bị hoảng sợ trừng mắt nhìn Tông Chính đang ở rất gần: “Cái gì một lần nữa?”

Tông Chính trước mặt cô nửa quỳ, nắm vai của cô hôn lên môi cô: “Giống như vừa nãy vậy, đương nhiên em nguyện ý dùng nơi khác tôi càng cao hứng.....”

Lâm Miếu Miếu hối hận muốn từ bỏ trị liệu, có thể dừng nhanh như vậy hay không? Cho dù cô anh dừng trần truồng đánh nhau một trận với Tông Chính, với ý chí chết cũng không buông của Tông Chính, đến cùng là người nào chịu thiệt, thật là nói không rõ. Lâm Miếu Miếu hai tay ôm ngực lui về sau, Tông Chính nắm một tay của cô sờ vào nơi đó của mình.

” Tôi không muốn, tôi..... ”Lâm Miếu Miếu lắc đầu nguầy nguậy, tay che ngực của cô ít đi một cái, lại ngo ngoáy như vậy, Tông Chính thấy miệng lưỡi khô đắng, liền cúi đầu hôn lên hai đỉnh đang nhảy nhót đung đưa kia.

Trước đó một lúc, Lâm Miếu Miếu vừa mới tỉnh, liên tục bị chuyện đột ngột làm cho đầu óc hồ đồ, sau đó tuy rằng anh ta cũng sờ và hôn ngực cô, nhưng lúc đó rất hỗn loạn, kỳ thực bây giờ cũng không tốt hơn được bao nhiêu, cô vẫn rối bời, Lâm Miếu Miếu lần thứ hai hóa đá, tay hiển nhiên cũng không làm được gì, bàn tay trắng nõn bị tay anh bao lấy tùy tiện nắm vật sưng tấy của anh.

Tông Chính vẫn luôn để ý phản ứng của cô, thấy cô cả người căng thẳng, nhả đầu vú trong miệng, nhẹ nhàng hôn lên môi cô: “Đừng khẩn trương, tôi sẽ không đối với em như vậy....., chỉ mượn dùng một lát, đừng nhỏ mọn như vậy.....”

Khóe miệng Lâm Miếu Miếu co rút, sẽ không thế nào với cô? Đừng nhỏ mọn như vậy?

Lâm Miếu Miếu vẫn một khuôn mặt cứng ngắc, môi của Tông Chính đang ở trên môi, hôm cổ trước ngực của cô du ngoạn, tay bên dưới cũng không một chút buông lỏng, anh biểu hiện rất cấp thiết, nụ hôn cũng ngày càng thô bạo, mút khe cắn, hôm cổ của cô, trên xương quai xanh lưu lại những vết hôn dày đặc, Lâm Miếu Miếu mở mồm nghĩ, rõ ràng cô chỉ muốn cái ôm và những cái vuốt ve không mang theo dục vọng mà thôi.....

Đây coi như là tiền chữa bệnh sao ?

Chữa trị như thế này có tác dụng không? Trong đầu cô rối như mớ bòng bong.

Chú thích:

(1) Skin hunger (Chứng khát khao làn da: nhận được ít sự giao tiếp về cơ thể hơn mức cần phải nhận được.) Làn da của con người giống như dạ dày vậy cần ăn uống để loại bỏ cảm giác đói, mà phương thức ăn uống chính là bảo vệ và tiếp xúc. Loại bệnh này phần lớn đều là do khi còn nhỏ thiếu sự yêu thương của cha mẹ, nhất là sự âu yếm của người mẹ, bên cạnh đó sau khi trưởng thành, có thể là vì thiếu tình cảm yêu thương của bạn bè, người yêu....

32. Chương 32: Xin Chào, Cô Gái Ngồi Trên Cành Cây

Sáng ngày hôm sau, Lâm Miểu Miểu từ trong lòng Tông Chính mở mắt ra, trong mũi tất cả đều là hương vị khô ráo tươi mát của anh, Lâm Miểu Miểu sững sốt một hồi lấy lại tinh thần, mới từ giữa hai chân của Tông Chính rút chân mình ra, muốn đổi một tư thế thoải mái, thì Tông Chính đã tỉnh dậy, ôm cô càng chặt hơn.

Sau đó, một vật cứng rắn chổng vào bụng dưới của cô, Lâm Miểu Miểu cả người cứng ngắc, cương quyết đẩy cái ôm của anh, nghiêm túc nói: “Tôi muốn đi chạy bộ.”

Tông Chính mắt nhắm mắt mở, trong giọng nói mang theo giọng mũi nồng đậm: “Không cho phép đi gặp Lý Minh.”

Lâm Miểu Miểu không nói gì, cô chạy bộ với việc gặp Lý Minh có liên quan sao? Mặc dù có thể sẽ tình cờ gặp phải Lý Minh.

Đầu Tông Chính đang ở trên cổ của Lâm Miểu Miểu cọ cọ, thanh âm mang theo giọng khàn khàn của người vừa tỉnh ngủ: “Ngủ tiếp đi!”

Ngủ tiếp, làm sao lại muốn mượn tay cô dùng? Cô cảm thấy đó đã không phải là tay của mình. Lâm Miểu Miểu đẩy anh ra. Tông Chính như hình với bóng lại dính vào, cánh tay rắn chắc để ngang ngực cô, nắm đúng ngực của cô. Lâm Miểu Miểu cứng đờ, trước đây đều là ôm thắt lưng, bây giờ rõ là được một tác lại muốn tiến một thước rồi, chẳng kiên nhẫn mà sờ lên.

Lâm Miểu Miểu tức giận đập anh một cái, Tông Chính sờ sờ thử xem sắc mặt không vui hỏi: “Tôi nhớ tôi qua lúc ngủ em không mặc nội y!”

Lâm Miểu Miểu: “.....” Chẳng lẽ muốn cô nói nửa đêm lúc đi nhà vệ sinh, cảm thấy vô cùng bất an nên mặc vào sao?

“Đêm kết hôn kia, em cũng không có mặc.” Anh cách lớp áo ngủ tơ lụa mỏng manh rõ ràng có thể sờ tới đỉnh vú, Lâm Miểu Miểu cười lạnh: “Ngủ cùng anh nhất định phải mặc.....”

Tông Chính liếm liếm môi, không để bụng cười cười, đem hạ thân chổng ở chỗ bắp đùi của Lâm Miểu Miểu, nhẹ nhàng cọ sát: “Giúp tôi một chút?”

Hơi thở nóng bỏng toàn bộ đưa vào trong lỗ tai của cô, Lâm Miểu Miểu cuống cuống lui về phía sau trốn, nhân tiện còn đạp một cước, gần như lấy ra trình độ chuyên nghiệp trong thi đấu, nhanh nhẹn nhảy xuống giường, ôm quần áo đi vào phòng tắm.

Tông Chính nhìn bóng lưng chạy trốn chết của Lâm Miểu Miểu, cười khẽ một tiếng: “Chạy nhanh như vậy làm gì, tôi lại không làm gì em.”

“Rầm rầm!” Đáp lại anh là tiếng đóng cửa nặng nề.

Lúc Lâm Miểu Miểu xuống lầu, chị Chu đã ở phòng khách, đang dùng bàn là là quần áo, Lâm Miểu Miểu thấy thời gian còn sớm, thế là đi công viên Đông Ngạn chạy một vòng, chờ cô chạy bộ xong trở về, trên chỗ ngồi của Tông Chính đã đặt một tờ báo phẳng phiu, giữa bàn ăn cắm một lọ hoa hồng vô cùng đẹp.

Tông Chính đang ngồi ở đó lật báo xem, trông thấy cô trở về, ngược mắt liếc cô một cái, vẻ mặt hơi khó chịu: “Đi gặp hắn?”

Trải qua chuyện tối ngày hôm qua, Lâm Miểu Miểu còn chưa nghĩ ra về sau phải cư xử thế nào với Tông Chính, nghe vậy im lặng không lên tiếng, Tông Chính hừ lạnh, cũng không nói thêm gì nữa. Hôm nay là cuối tuần, Tông Chính ở nhà xem trận đấu Pô-lo(1) phát lại, Lâm Miểu Miểu đi dạo một vòng, phát hiện không có chuyện gì để làm, muốn đi tưới nước cho cây cối hoa cỏ trong vườn, nhưng đi vào vườn mới phát hiện trên bãi cỏ và trong bụi hoa đều lộ ra những giọt nước trong suốt sáng lóng lánh, cô đi vào trong vườn hoa nhìn thoáng qua, hình như những đóa hoa so với mấy ngày trước đẹp hơn nhiều.

Lâm Miểu Miểu tâm trạng chán ngán quay trở lại biệt thự, vừa về đến đã nhận được điện thoại của Lâm Thế Quần, bảo cô cùng Tông Chính bớt chút thời gian trở về đại trạch Lâm gia ăn bữa cơm, Lâm Miểu

Miêu không chút suy nghĩ từ chối, lý do tương đối đầy đủ: “Ngộ nhớ bà ta náo loạn, làm sao để kết thúc?” Người mà cô ám chỉ hiển nhiên là Cổ Dung.

Lâm Thế Quần thở dài, không nói tiếp nữa, sau khi ngắt điện thoại lại gọi cho Tông Chính, hẹn Tông Chính buổi trưa cùng nhau ăn cơm, Tông Chính cúp điện thoại liếc nhìn Lâm Miếu Miếu: “Buổi trưa cha em hẹn tôi đi ăn. ”

Lâm Miếu Miếu hơi kinh ngạc, nhưng không coi trọng chỉ “Ồ” một tiếng.

Sắc mặt Tông Chính lại sa sầm, nói rõ ràng: “Em đi cùng tôi!”

“Ông ta hẹn anh, thì anh đi.” Lâm Miếu Miếu trả lời như là chuyện đương nhiên. Tông Chính im lặng mấy giây, suy nghĩ một chút về quan hệ rắc rối phức tạp trong Lâm gia, liền không tiếp tục kiên trì nữa, chỉ là nhìn vào trong ánh mắt của Lâm Miếu Miếu có mấy phần thương yêu mà chính anh cũng không hề nhận ra.

Chỗ Lâm Thế Quần hẹn Tông Chính ăn cơm, là nhà hàng nổi tiếng của một câu lạc bộ tư nhân ở Z thị, sau khi Tông Chính đến nơi, được nhân viên phục vụ dẫn vào phòng, hạng mục kia của hai nhà Tông Lâm cho tới nay đã đầu tư mười tỷ đô la Mỹ, Tông Chính cũng phụ trách một phần trong đó, hiển nhiên qua lại với Lâm Thế Quần không ít, đôi bên còn rất quen thuộc, thủ đoạn quản lý kinh doanh của Lâm Thế Quần anh cũng không phản đối, thế nhưng trong vấn đề xử lý chuyện của con gái, thì khiến Tông Chính rất xem thường.

Hôn nhân giữa các gia tộc lớn cũng không ít gặp, nếu ăn sung mặc sướng, thì nên gánh vác phần trách nhiệm này, Tông Chính của hai năm trước, không hề có tình cảm với Lâm Tư, sau cùng anh vẫn đồng ý kết hôn, khi đó anh cân nhắc kỹ lưỡng, sẽ cố gắng hết mức chung sống với Lâm Tư, cho dù không yêu cô, anh cũng sẽ tôn trọng người vợ là Lâm Tư.

Nếu như sau này gặp được người mình thật sự thích thì sao?

Trong trí nhớ của Tông Chính chậm rãi hiện lên một bóng người nho nhỏ, khi đó anh chỉ có 11 tuổi, cũng chỉ gặp qua cô một lần, cô ngồi trên cành cây lặng lẽ rơi lệ, khi anh ngẩng mặt lên nhìn cô, cô từ giữa cành cây ló đầu ra, một giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống gò má anh.

Anh chỉ gặp qua cô một lần, không biết tên họ của cô, không biết cô sống ở đâu, bây giờ ở nơi nào.

Cuối cùng Tông Chính tiếp nhận cuộc hôn nhân, đem một lần duy nhất động tâm chôn sâu dưới đáy lòng, sau đó Lâm Tư chết, hai năm sau, anh cưới Lâm Miếu Miếu, một người phụ nữ sống ở trong lòng anh suốt hai năm trời, thậm chí thay thế được cô bé ngồi trên cành cây năm đó.

Lâm Thế Quần cười ôn hoà: “Đến rồi, ngồi xuống đi.”

“Buổi sáng ta gọi điện cho Miếu Miếu, vốn muốn gọi các con trở về Lâm gia ăn cơm, Miếu Miếu không muốn đi, ta đành phải một mình mời con đến, mấy hôm trước ông cụ nhận được đồ con tặng, rất vui vẻ, bảo con lúc nào đó đến gặp ông.”

Tông Chính lễ độ nhận lời, sau khi món ăn bày lên, Lâm Thế Quần nhấp một ngụm rượu, liền nói đến chuyện của Lâm Miếu Miếu.

“Từ bé Miếu Miếu đã không có mẹ, sống với bà ngoại đến năm 8 tuổi, sau đó lại bị ta đưa đi nước Y,.....” Ánh mắt của Lâm Thế Quần hiện lên một chút áy náy, thở dài một tiếng, “Những năm này ta vẫn muốn bù đắp, tiếc là cho tới bây giờ nó chưa từng tiếp nhận.”

“Lúc vừa đưa nó đi nước Y, nó chỉ có 8 tuổi, cuộc sống không quen, bên cạnh cũng không có ai là người thân, mấy năm này mỗi ngày ta đều hối hận về quyết định ban đầu, ta tự cho là tìm cho nó một bảo mẫu, mua nhà, gửi tiền vào trong tài khoản, có thể bỏ mặc không quan tâm, nhưng đã quên nó vẫn chỉ là một đứa trẻ 8 tuổi....., sau khi nó đến nước Y ở căn nhà kia chỉ được hơn nửa năm, đã bị đuổi ra ngoài, may mà....., may mà nó được sư phụ của nó mang về nuôi....., hai năm sau Tư Tư mới nói cho ta biết chuyện này....., lần ta đi nước Y, khi đó ta mới biết được, thiếu chút nữa nó đã chết ở nước Y.....”

“Tông Chính, có lẽ ở trên thế giới này, ta là người không có tư cách nhất nói những lời này, nhưng....., ta vẫn phải nói, ta hy vọng về sau nó có thể trải qua cuộc sống vui vẻ hạnh phúc, mỗi một lần nhìn thấy nó, ta đều rất hối hận....., đáng tiếc trên thế giới này không có thuốc hối hận.....”

Lâm Thế Quần cười tự giễu, trầm mặc hồi lâu, Tông Chính cũng yên lặng, anh đồng ý cưới Lâm Miểu Miểu, đương nhiên cũng hiểu biết đôi chút về cô, thế nhưng tài liệu trên văn bản dấu sao cũng quá sơ sài, bây giờ từ trong miệng Lâm Thế Quần nói ra, lại khiến trái tim của anh như chìm vào trong nước đá, tâm trạng vô cùng cảm phần giống như xương cá hóc trong cổ họng.

Từ nhỏ không có cha mẹ, theo bà ngoại sống nương tựa lẫn nhau, lúc nhỏ lại bị cha mình đưa đến nước Y, một thân một mình sinh sống, sau cùng bởi vì....., bị đuổi ra khỏi nơi ở, lưu lạc đầu đường xó chợ, thiếu chút nữa đã chết tại cầu lạc bộ giao dịch ngầm vừa tối tăm vừa ẩm ướt.

Anh vẫn rất rõ ràng, trên đời này mỗi ngày đều đang phát sinh rất nhiều chuyện bất hạnh, có rất nhiều người có lẽ so với cô còn thảm thương hơn, nhưng anh chỉ cần vừa nghĩ đến những chuyện xảy ra trên người Lâm Miểu Miểu, không biết vì lý do gì mà thấy đau lòng thế này, khó chịu cùng tức giận bên trong lồng ngực suýt nữa khiến anh mất đi lý trí.

Khuôn mặt lạnh lùng xa cách của Lâm Miểu Miểu hiện lên trong đầu của anh, cô cũng không có lỗi gì, nhưng phải gánh chịu hậu quả sai lầm mà Lâm Thế Quần phạm phải, ngực anh đột nhiên sinh ra một cỗ chua xót cùng thương tiếc, nắm đấm đặt bên chân gần như bóp đến kêu “răng rắc”, cô luôn sống một mình, có cảm thấy cô đơn không? Có cảm thấy sợ hãi hay không?

“Miểu Miểu là đứa con duy nhất của ta, sau này cổ phần tập đoàn Lâm thị trong tay ta đều sẽ để lại cho nó.....”

Tông Chính im lặng không nói, trong lòng anh rất rõ ràng, lời nói ám chỉ của Lâm Thế Quần, bất luận ông ta nói những chuyện cũ kia, hay là cổ phần của tập đoàn Lâm thị, đều là hy vọng anh có thể đối xử tốt với Lâm Miểu Miểu, nhưng những lời này lại khiến trong lòng anh rất khó chịu, giống như một cây gai cắm ở trên ngực anh, quá khứ của cô anh không thể tham dự, nhưng hiện tại và tương lai của cô đều sẽ thuộc về anh.

“Miểu Miểu tính khí hơi lạnh lùng, nhưng thật ra là đứa trẻ ngoài lạnh trong nóng, Tông Chính, con hãy bao dung cho nó một chút.....”

“Được.” Tông Chính tuy rằng chỉ đáp một chữ, nhưng Lâm Thế Quần lại vui sướng nở nụ cười, trên bàn ăn không còn ủ dột như trước.

Tông Chính chợt nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên khi gặp cô, cô mặc một bộ yếm áo hai dây đan chéo và quần soóc, hai chân trắng tấp giống như bạch ngọc, trên mặt cô tựa như có tơ lụa lộng lẫy, đẹp đến rung động lòng người, cô là một người con gái lạnh lùng trong trẻo, khiến anh không khỏi nghĩ đến đóa sen xanh trong hồ giữa Thiên Hà Viên, cánh hoa dài mà rộng, xanh trắng rõ ràng, hương thơm tản mát, không nhiễm một hạt bụi.

Trong hai năm sau đó, Tông Chính rất nhiều lần hồi tưởng lại lần gặp nhau đầu tiên này, tình tiết trong trí nhớ không ngừng được tăng thêm, tình cảm của anh cũng không ngừng thay đổi phần kỷ ức này, lúc hồi tưởng, từng động tác của Lâm Miểu Miểu dường như đều mang dụng ý xấu cùng sự suy nghĩ trù tính, dung mạo sạch sẽ xinh đẹp của cô hình như cũng rất khó ưa, mỗi một lần nhớ lại, kỷ ức dường như đều bị anh sửa chữa, hôm nay một lần nữa lúc hồi tưởng lại, anh khẽ mỉm cười.

“Khi còn nhỏ, thực ra các con đã từng gặp nhau một lần.....”

Tông Chính hơi ngỡ vực, Lâm Thế Quần cười cười, cũng không thừa nước đục thả câu: “Khi đó, ta vừa mới đưa nó về, nó đánh Diệp Ninh, lúc sau không thấy, là con đã đưa nó về.”

Sau bữa cơm trưa, Tông Chính từ chối đề nghị đi đánh bóng, lái xe trở về hoa viên Thế Kỷ, Lâm Miểu Miểu ở trên bãi cỏ bên ngoài đang tắm cho Vô Tòng, nước vắng khắp người, trên mặt của cô là nụ cười rạng rỡ mà cho tới bây giờ anh chưa từng thấy qua, sạch sẽ thuần khiết giống như giọt sương buổi sớm.

Anh từ trong ga ra đi ra, xa xa ngắm nhìn cô.

Cô rất đẹp, đẹp đến mức có thể khiến bất kỳ người đàn ông nào trong lòng dậy sóng. Thẳng cho đến lúc này, Tông Chính mới biết được, trong vẻ xinh đẹp anh nhìn thấy, còn chứa biết bao sự tôi luyện từng trải.

Lâm Miếu Miếu trong lúc vô tình ngược mắt trông thấy anh, Tông Chính đón ánh mắt của cô từng bước một đi về phía cô, yên lặng đứng ở trước mặt cô, cô dùng tay áo lau bọt nước trên mặt, ngược mắt lên, Tông Chính ngồi xổm xuống, tầm mắt ngang với tầm mắt của cô.

“Anh....., có chuyện gì?” Lâm Miếu Miếu buồn bực, nhìn cô như vậy cũng không nói chuyện, là muốn nói cái gì cơ chứ? Tâm tình trong ánh mắt của anh dường như bao hàm rất nhiều thứ, cứ nhìn mãi về phía cô, Lâm Miếu Miếu trong lòng dậy sóng, trong lúc nhất thời cô không thể phân biệt được tất cả những cảm xúc kia, nhưng lại có thể cảm nhận được rõ nét sự dịu dàng trong ánh mắt của anh.

“Anh.....”

Anh nâng gương mặt cô hôn lên, Lâm Miếu Miếu không nói được gì nghĩ, mặc dù cô có phần thích nụ hôn của Tông Chính, nhưng vào lúc đang nói chuyện, bất thành linh hôn tới, cô cũng sẽ khẫn trương!

‘Võ Tông’ kêu “ăng ăng” hai tiếng mở to con mắt ướt nhẹp nhìn nữ chủ nhân không tiếp tục tắm rửa cho nó, Tông Chính rời khỏi môi Lâm Miếu Miếu, liếc nhìn Võ Tông, chó Giang Trạch mua quả đứng là gây phiền phức cho anh.

“Anh làm sao.....a.....”

Ngồi xổm trên bãi cỏ hôn môi, bên cạnh còn có một con chó vây xem, thực sự là....., thực sự là.....

Lâm Miếu Miếu không nói gì nhìn anh, trong tròng mắt của Tông Chính có một chút ý cười: “Lâm Miếu Miếu, sau này, chúng ta sống chung thật vui vẻ nhé.

“Hả?”

Lâm Miếu Miếu chớp mắt, con mắt mang vẻ mê muội, cặp mắt phượng hẹp dài của Tông Chính xé lên, sóng mắt lưu chuyển, có thứ ánh sáng yêu thương vô cùng ấm áp, anh nở nụ cười, giống như ánh hoàng hôn tháng tư, khiến cho người ta ấm áp tận đáy lòng.

Sống chung thật vui vẻ, Lâm Miếu Miếu đương nhiên nguyện ý cùng anh sống chung vui vẻ, dấu sao mọi người cũng cùng sống dưới một mái nhà, Tông Chính kéo Lâm Miếu Miếu quay về phòng ngủ bắt đầu hiệp ước “Sống chung thật vui vẻ”, Võ Tông mới tắm được một nửa đã bị ném cho chị Chu, Võ Tông lặng lẽ nhìn bà chủ đi xa, kêu “ăng ăng” hai tiếng.

“Đây là cuộc họp gia đình lần thứ hai! Chủ đề của cuộc họp là thảo luận rõ ràng chuyện làm sao chung sống với nhau sau khi kết hôn. Quan điểm của tôi là: Nếu đã kết hôn, thì nên nghiêm túc tiến hành phần hôn nhân này!” Tông Chính quăng ánh mắt như dao cho Lâm Miếu Miếu đang thất thần: “Nghĩ gì thế?”

“.....hôm qua coi như là cuộc họp lần thứ nhất sao?”

Tông Chính “Ừ” một tiếng, “Em cảm thấy thế nào?”

Lâm Miếu Miếu mê muội nhìn anh, Tông Chính trầm mặt hỏi: “Quan điểm của em?”

Lâm Miếu Miếu nhú mày nghiêm túc suy nghĩ, ngày hôm qua cô còn nghĩ tới chuyện ly hôn, nhưng kể từ sau khi Tông Chính nói cho cô biết Khưu Thực Thanh có bệnh tim mạch vành, cô đã lưỡng lự, hôm nay dường như Tông Chính cho cô một con đường khác. Lâm Miếu Miếu suy tư một phút đồng hồ, Tông Chính có phần không kiên nhẫn: “Có gì cứ nói!”

“Tôi....., tạm thời không có quan điểm.”

“Có ý gì?” Tông Chính như hổ đói nhìn chằm chằm vào cô.

“Chính là, bây giờ tôi cũng không biết phải làm sao, ly hôn lại..... a.....”

Tông Chính buông Lâm Miếu Miếu thở dốc ra, tổng kết một câu: “Em không cần phát biểu quan điểm, cứ theo như quan điểm tôi đi!” Tông Chính dừng lại một chút hỏi, “Em có nghiêm túc trong cuộc hôn nhân này không?”

Lâm Miếu Miếu trước giờ là một người thẳng thắn, cô thành thật lắc đầu.

Tông Chính sầm mặt, nắm lấy cằm cô, ở trên môi cô hung hăng mút một hồi.

“Vậy em gả cho tôi làm gì?” Tông Chính vừa nhìn Lâm Miểu Miểu lộ ra biểu tình biết rõ còn hỏi, cơn tức dần dần bốc lên đỉnh đầu, “Em khỏi cần trả lời!”

“Lâm Miểu Miểu, em đây là lừa hôn một cách trần trụi ! !”

Lâm Miểu Miểu lập tức phủ nhận: “.....tôi không có.”

“Không có? Sau một năm ly hôn với tôi là có ý gì? Không thực hiện nghĩa vụ của người vợ là có ý gì? Chẳng lẽ không phải lừa hôn? Lâm Miểu Miểu, nhân phẩm của em làm sao có thể bại hoại đến mức này!”

Lâm Miểu Miểu trầm mặc, nghĩ như vậy, hình như cô thật sự có tình nghi lừa hôn, Tông Chính thấy cô cúi thấp đầu không nói lời nào, giọng điệu không tự chủ nhẹ nhàng hơn: “Vì sao sau một năm phải ly hôn với tôi? ”

Mỗi một lần nữa bị hôn, lần này anh hôn tương đối lâu, lúc hai người nói chuyện là ngồi trên ghế sofa nhập khẩu từ Ý trong phòng ngủ, hôn một lúc, Lâm Miểu Miểu liền bị Tông Chính đẩy lên ghế sofa, lại hôn tiếp, Tông Chính từ nửa người đè đổ thành cả người đè lên.

Lâm Miểu Miểu đẩy cái tay của anh đang đặt trên ngực cô, mắt lộ ra xem thường: “Anh có thể dừng động tay động chân được không?”

Tông Chính liếc nhìn cô, ánh mắt càng xem thường hơn: “Một năm kia là chuyện như thế nào?”

“Tôi được đón về Lâm gia, bọn họ giúp bà ngoại tôi chữa bệnh, điều kiện là sau này tôi trưởng thành hôn nhân phải nghe theo sắp xếp của họ, tôi đã đồng ý, sau đó xảy ra một số chuyện, giao ước cuối cùng đương nhiên không thể chiếu theo dự tính ban đầu.”

Tông Chính im lặng, cái gọi là xảy ra một số chuyện, chắc hẳn là việc Lâm Miểu Miểu bị đuổi khỏi chỗ ở, lưu lạc đường phố, sau cùng thiếu chút nữa chết ở cầu lạc bộ giao dịch ngầm.

“Vậy vì sao em còn muốn thay bọn họ tiến hành cuộc hôn nhân này?” Tâm tình của Tông Chính có phần phức tạp, nếu như Lâm Miểu Miểu không thay Lâm gia thực hiện cuộc hôn nhân này, có lẽ anh vĩnh viễn cũng sẽ không gặp lại cô.

Lâm Miểu Miểu trầm mặc một lúc, mới trả lời: “Bà ngoại tôi bị ung thư giai đoạn cuối, chỉ sống được hơn một năm....., tôi thiếu nợ bọn họ.”

“Em thiếu bọn họ bao nhiêu tiền? Tôi trả thay em!”

Lâm Miểu Miểu ngơ ngác nhìn anh, trong lòng bỗng nhiên có sự chua xót không thể giải thích rõ mà người khác cũng không thể hiểu được: “Anh, vì sao muốn trả nợ thay tôi?”

Tông Chính nhe răng cười: “Như vậy, về sau, em chỉ thiếu nợ tôi.”

Lâm Miểu Miểu: “.....” Cô quả nhiên không nên đánh giá cao nhân phẩm của anh.

Tông Chính chạm vào môi Lâm Miểu Miểu, “Thiếu bao nhiêu? Trả cho bọn họ gấp mười lần, sau này em sẽ không thiếu nợ bọn họ nữa, nợ tôi thôi!”

Lâm Miểu Miểu quay mặt đi chỗ khác, không muốn để ý đến anh, thực ra bởi vì chuyện hai năm trước, cô vẫn luôn thiếu nợ anh, chỉ là....., có vẻ như cô chưa từng đối tốt với anh, Lâm Miểu Miểu hơi cảm thấy chột dạ.

“Tôi đã không nợ bọn họ nữa rồi!”

“Ồ.....” Tông Chính tiếc nuối thở dài, bất thành linh dờ đi trọng tâm câu chuyện, “Một năm gì gì đó hoàn toàn không cần thiết, kết hôn ly hôn rất phiền phức, bà nội tôi cũng không tiếp nhận nổi, dĩ nhiên điều quan trọng nhất chính là đi đâu mà tìm được người chồng chất lượng tốt như tôi đây?”

Khóe miệng Lâm Miểu Miểu co rút, chất lượng tốt? Thật là không sợ đau đầu lưỡi sao.

“Đúng rồi, em còn chưa từng gọi tôi một tiếng ông xã!” Tông Chính nét mặt nghiêm túc, “Mau gọi một tiếng!”

Lâm Miếu Miếu sắc mặt không thay đổi nhìn anh, Tông Chính cười lạnh một cái, lấy tay xoa xoa gò má của cô, “Tôi làm cho em khó chịu!”

Lâm Miếu Miếu lắc cái cổ lắc trái lắc phải, Tông Chính xoa gò má của cô đến đỏ bừng, khiến những lời nói nhắm lung tung lộn xộn của cô không thể nói ra, mới hài lòng thu tay, đối với cuộc họp gia đình lần này bắt đầu tiến hành làm tổng kết: “Sau đó phải nghiêm túc đối đãi với quan hệ hôn nhân của chúng ta biết không?”

Lâm Miếu Miếu suy tư một chút, thấy ánh mắt uy hiếp của Tông Chính lại muốn nổi đóa, mới trả lời: “Tôi cố gắng!”

Tông Chính rõ ràng không hài lòng với đáp án này, hừ lạnh một tiếng: “Bà nội tôi bảo em sinh con, em cũng nói cố gắng, làm phiền em giải thích cho tôi một chút ‘cố gắng’ là có ý gì!”

Lâm Miếu Miếu: “.....”

Thấy Lâm Miếu Miếu không trả lời được, Tông Chính liền cúi đầu găm trên môi cô, găm một lúc anh giống như vô ý nói: “Về sau tôi sẽ yêu em, em cũng phải yêu tôi, biết không? ”

Lâm Miếu Miếu chớp chớp mắt, cẩn thận quan sát vẻ mặt của Tông Chính, anh lại xoay đầu đi, tránh khỏi sự quan sát của cô.

Cô không nghe lầm chứ, Tông Chính nói sẽ yêu cô? Bởi vì cô có bề ngoài và thân thủ xuất sắc ư, cũng không phải chưa có ai tỏ tình với cô, câu này không tính là lời tỏ tình, nhưng lại khiến trong lòng Lâm Miếu Miếu sinh ra thứ tình cảm khác lạ, có lẽ bởi vì vòng ôm nóng ấm của anh có khả năng mê hoặc cô, hoặc có thể là nụ cười ấm áp giống như ánh hoàng hôn kia, và cũng có thể là tờ hôn thú nằm ở trong ngăn kéo mà cô chưa từng xem kỹ kia.....

Lâm Miếu Miếu chợt nhớ tới một câu nói: Quan hệ vợ chồng, là quan hệ trọng yếu nhất giữa người với người.

Bây giờ, cô và anh có quan hệ trọng yếu nhất, có lẽ cũng sẽ có quan hệ thân mật nhất.

Trái tim trong lồng ngực bỗng nhiên đập dữ dội.

Anh và cô không giống nhau, anh vừa sinh ra đã được cưng chiều hết mực, giống như ánh sáng ban ngày, thế nhưng ánh sáng ban ngày, thì làm sao có thể hiểu được độ sâu của ban đêm?

Bọn họ là hai loại người, một người sống vào ban ngày, một người cuộn mình trong đêm tối.

Nhưng, cô lại động lòng, cô ở trong bóng đêm ngưỡng vọng ban ngày, nơi đó có phải giống như giấc mơ của cô, nắng nóng ấm áp?

Cô nhớ tới một câu nói không biết xem qua ở nơi nào: Người giống nhau thích hợp cùng nhau vui đùa, người bổ sung cho nhau mới thích hợp sống cùng nhau đến già.

Cô và Tông Chính....., xem như là bổ sung cho nhau sao?

Về mặt của Lâm Miếu Miếu có phần ngây ngô, Tông Chính đợi một lúc lâu cũng không đợi được câu trả lời của Lâm Miếu Miếu, nhiệt huyết trong máu dường như đang dần dần nguội lạnh, Tông Chính hít một hơi, về mặt lạnh lùng nghiêm nghị: “Có nghe thấy không? ”

“Nghe rồi.”

“Em cảm thấy thế nào?” Giọng nói của Tông Chính hơi hệt, nhưng ánh mắt lại vô cùng hung dữ, chỉ cần cô đưa ra một đáp án khiến anh không hài lòng, sẽ nuốt cô luôn.

“.....tôi cố gắng!”

Ngực của Tông Chính phập phồng kịch liệt, cúi đầu xuống găm hõm cổ của Lâm Miếu Miếu, Lâm Miếu Miếu thâm nghĩ, lúc này đổi chỗ rồi.....

Tông Chính khẽ cắn một hồi, tức giận đã nguôi đi, mặt lạnh hỏi: “Em nói một câu cũng sẽ yêu tôi, sẽ chết sao?”

Lâm Miểu Miểu sớm đã bị Tông Chính đẩy tới nằm ngửa trên sô pha, mặt anh ở chính diện mặt cô, thần sắc trên khuôn mặt anh, tâm tình trong lòng nhìn một cái là thấy hết, bình thường anh nổi giận với cô, vừa có gì không hài lòng liền cau mày nhăn mặt, nhưng lúc này Lâm Miểu Miểu đột nhiên cảm thấy lúc anh nói những lời này, dường như khá là đáng yêu, khóe môi của cô hơi nhếch lên, chậm rãi nói: “Sẽ không chết. ”

“Vậy thì nói nhanh lên!”

Lâm Miểu Miểu quét mắt nhìn Tông Chính, là muốn bảo cô nói cũng sẽ yêu anh sao? Câu nói kia ở ngay đầu lưỡi của cô, nhưng dường như có chút khó nói, cô quay đầu đi chỗ khác, nhìn chằm chằm bức tranh sơn dầu trên vách tường, thờ ơ nói: “Tôi....., cũng sẽ cố gắng yêu anh!”

Tông Chính không nặng không nhẹ cắn một cái vào xương quai xanh của cô, sau này ai còn nói với anh sẽ cố gắng gì gì đó nữa, anh sẽ mắng cho kẻ đó lên bờ xuống ruộng, cố gắng cái đầu nhà người!

Trong lúc nhất thời hai người đều không nói gì, Tông Chính cắn xương quai xanh xong, lại dọc theo hõm cổ của cô khẽ liếm, khuôn mặt của cô hơi nóng, trái tim không chịu khống chế khiến cô không thở nổi, bầu không khí lưu động trong phòng dường như khiến người ta lòng dạ rối bời.

Tông Chính hôn khắp cổ lại bắt đầu hôn lên ngực, Lâm Miểu Miểu lấy tay che ngực của mình, Tông Chính kéo tay cô ra, sắc mặt không đoán được nhìn cô chằm chằm: “Tôi từng nhìn, từng sờ, còn hôn qua, bây giờ che có phải muộn rồi hay không?”

Về mặt của Lâm Miểu Miểu đỏ ửng, ngày đầu tiên kết hôn vậy không tính, lần đó ở trong xe cũng không tính, nhưng đêm qua ở trong phòng tắm, cả người cô bất động bị anh kéo tay ra, rõ ràng cô có khả năng phản kháng lại không phản kháng, dễ dàng bị Tông Chính ép vào trong góc của bồn tắm, nhào nặn vuốt ve nơi đầy đà của cô, dùng mọi cách liếm mút, chờ sau khi anh thả ra, sắc mặt cô đỏ như rỉ máu.

Tông Chính cười mờ ám, lấy tay sờ sờ cái trán của cô, “Khuôn mặt em thật là đỏ, có phải phát sốt rồi hay không?”

Lâm Miểu Miểu ép buộc mình phải bình tĩnh, đá anh một cước, trong nháy mắt tránh thật xa.

Tông Chính một tay bắt huyệt, chậm rãi từ trên ghế sô pha ngồi dậy: “Tôi nói em phát sốt, lại không nói em phát xuân, em chạy xa như thế làm cái gì?”

“Lâm Miểu Miểu lúc còn nhỏ chúng ta từng gặp qua một lần, em nhớ không?”

Lâm Miểu Miểu đứng thật xa, hoài nghi hỏi: “Ở nơi nào?”

Tông Chính hừ lạnh một tiếng: “Tôi còn nhớ, em lại dám quên!”

Lâm Miểu Miểu sững sốt, chẳng lẽ trước đây thật sự đã gặp qua? Trước lúc 8 tuổi cô vẫn luôn sống ở thôn Bảo Lam, sau này được Lâm Thế Quần mang về Z thị, ngày đó bị đưa đi, sau đó vẫn ở nước Y suốt, hai năm trước mới trở về Z thị một chuyến, nếu như nói lúc còn nhỏ cô và Tông Chính từng gặp mặt....., vậy nhất định là ngày đó Lâm Thế Quần mang cô về đại trạch Lâm gia ở Trường Nguyệt Loan.

Lâm Miểu Miểu không lên tiếng, ngày đó quả thực cô đã từng gặp một cậu bé trai lớn hơn cô mấy tuổi thích chê bai người khác.

Vì đánh Diệp Ninh, cô bị Lâm Thế Vân mắng chửi một trận, sau đó biết được mình bị đưa đi, cô len lén trốn khỏi đó, muốn đi tìm bà ngoại, kết quả bởi vì không biết đường cô cũng không biết mình chạy tới nơi nào, bây giờ nhớ lại chắc là khi đó chạy tới đỉnh Thiên Hà Viên.

Khi bị Lâm Thế Vân chửi mắng, cô quật cường cắn môi, ép buộc mình không khóc cũng không giải thích, Lâm Thế Quần đứng ở bên cạnh, lại không lên tiếng, lúc ấy cô đứng ở nơi đó, cũng không biết làm sao mà vượt qua. Cô leo lên một cây phía ngoài Thiên Hà Viên, trèo vào trong Thiên Hà Viên, chỗ đó rất yên tĩnh cũng rất đẹp, Lâm Miểu Miểu leo lên một cái cây, nước mắt rốt cuộc cũng rơi xuống.

Không biết qua bao lâu, dưới tán cây bỗng nhiên vang lên âm thanh vừa không kiên nhẫn lại phách lối: “Người là ai?”

Lâm Miếu Miếu hai mắt đầm lệ mơ hồ nhìn xuống dưới tán cây, một giọt nước mắt cũng theo đó rơi xuống, đúng lúc rơi vào trên gương mặt ngẩng lên của anh, anh sắc mặt đại biến, khi phát hiện chẳng qua chỉ là nước mắt, sắc mặt mới tốt hơn chút, nhưng khẩu khí vẫn rất hung dữ: “Người xuống đi!”

Lâm Miếu Miếu dùng tay áo lau nước mắt, lặng lẽ ngồi trên thân cây vững chắc, không để ý tới anh.

Anh quan sát xung quanh, thấy không có người mới ôm thân cây trơn bóng bò lên, leo đến bên cạnh Lâm Miếu Miếu, anh liếc mắt nhìn cô: “Này, người từ đâu tới?”

Lâm Miếu Miếu im lặng không nói, anh nhìn con mắt sưng đỏ của cô, chóp mũi hồng hồng, môi bị cắn rách, không nhịn được nói: “Câm à? Chưa thấy qua con bé nào xấu như vậy, còn leo lên cây nhà người khác khóc!”

Lâm Miếu Miếu nhìn anh một cái, định tụt xuống, nhưng đường lúc lên bị anh chặn, tiến lùi không được.

“Tránh ra!”

Thanh âm của cô vẫn mang theo ghen ngào, mềm mại yếu đuối, nhưng giọng điệu lại rất ngang ngạnh, anh hừ một tiếng, chẳng những không nhường đường, còn nghiêng người chắn lối, ngăn ở trước mặt cô, hung hăng chất vấn: “Người là con nhà nào?”

Lâm Miếu Miếu thấy đường xuống bị chặn, đang ở trên cây chật hẹp thế này, ngay cả di chuyển cũng phải cẩn thận, liền ngồi nguyên vị trí, cúi thấp đầu đắm chìm trong thế giới của mình, vừa nghĩ tới bà ngoại của mình sống không được lâu nữa, mà mình bị đưa đến nơi xa xôi, ngay cả lần cuối cùng cũng không gặp được, nước mắt của Lâm Miếu Miếu lại rơi xuống.

Anh ở một bên thấy thật phiền phức, thực ra tiểu nha đầu này rất xinh đẹp, mặc dù con mắt và chóp mũi đều đỏ, nhưng dáng vẻ cô ngồi trên cành cây, lặng lẽ rơi lệ khiến anh có loại cảm giác nói không lên lời.

“Đừng khóc! Anh để em đi xuống!”

Lâm Miếu Miếu không để ý tới anh, ngay cả một phản ứng cũng không có.

Tâm trạng của anh càng bức bối hơn, phụ nữ chính là phiền toái, mới nhỏ như thế này đã phiền phức như vậy, anh đưa tay lau nước mắt trên gương mặt trắng nõn của cô, nhưng càng lau lại càng bẩn, lúc này anh mới phát hiện bởi vì leo cây, trên tay toàn là đất, nhìn thấy khuôn mặt của cô bị lau bẩn, tâm trạng của anh bỗng vui vẻ hơn rất nhiều.

Anh hất cái cằm tuấn tú, ngạo mạn nói: “Này, em có chuyện gì nói ra, anh giúp em!”

.....

“Lâm Miếu Miếu, khi đó em nói ra, sau này nào có nhiều chuyện như vậy!”

Kể từ sau khi Lâm Thế Quần nhắc tới chuyện này, anh vẫn luôn canh cánh trong lòng, anh hiếm khi muốn làm chuyện tốt giúp người khác, thế mà đối phương lại không cảm kích. Lâm Thế Quần cho là anh đưa cô về, thật ra thì anh chỉ đi theo phía sau cô mà thôi, mãi cho đến khi trông thấy cô được một người phụ nữ trông giống quần gia mang đi.

Người phụ nữ kia nhìn anh một cái, anh không hiểu tại sao mình phải chột dạ xoay người rời đi, sau cùng ngay cả cô rốt cuộc là nhà nào cũng không làm rõ được.

Tông Chính dò la gần hai tháng, cũng không tìm được cô, về sau mỗi một lần anh đi ngang qua cái cây ấy, đều sẽ ngẩng đầu nhìn, trên cây có phải sẽ còn có một cô bé xinh đẹp đang lặng lẽ rơi lệ, lúc anh ngẩng mặt lên, cô sẽ từ trong đám cành lá rậm rạp lộ đầu ra, một giọt nước mắt nóng hổi từ trong hốc mắt hồng hồng hồng hồng của cô rơi xuống gò má anh, bắn vào trong lòng anh hay không.

Anh trước sau không quên được một màn kia, ánh mắt của cô giống như con thỏ trắng nhỏ, cánh môi hồng hồng bị cắn đến sưng đỏ chảy ra một ít máu, nhìn qua mảnh khảnh giống như đoá hoa yếu ớt, nét mặt lại quật cường giống như một con thú nhỏ bị thương.

Anh mất đi khổng chế đưa tay thay cô lau sạch nước mắt.

Đoạn ký ức này, mãi cho đến mấy năm sau, mới dần dần phai nhạt, lúc có cuộc hôn nhân với Lâm Tư, cô bé trên cành cây đã mơ hồ trong trí nhớ anh, anh hỏi qua chính mình, nếu như gặp được người mình thích thì làm thế nào?

Khi đó, anh lại nghĩ đến cô, cô ngồi trên cành cây thật cao, nét mặt không rõ, cũng không rơi lệ nữa.

Khuôn mặt của Lâm Miểu Miểu trùng khít với khuôn mặt của cô bé, khi Lâm Thế Quần nhắc lại đoạn chuyện cũ này, bên tai anh hình như nghe thấy được âm thanh buổi chiều yên ả còn nhỏ khi ấy.

Cậu bé trai buồn bực ở trong vườn hoa tìm kiếm tiếng khóc thầm thì, chờ khi anh ngẩng mặt lên, nhìn thấy một thân váy trắng trên cành cây đỉnh đầu, anh không nhịn được lại phách lối hỏi: “Người là ai?”

Một giọt nước mắt rơi xuống, trên gò má anh, rơi vào trong lòng anh.

Xin chào, cô gái ngồi trên cành cây, cô gái cành cây của tôi.

Chú thích:

(1) Polo (hay còn gọi là Mã cầu) là một môn thể thao đồng đội. Trong môn này, người chơi ngồi trên lưng ngựa và có nhiệm vụ ghi bàn để giành chiến thắng trước đội đối phương. Người chơi ghi bàn bằng cách dùng một cái vò có cán dài điều khiển một quả bóng bằng nhựa trắng hoặc bằng gỗ vào cầu môn đối phương.

33. Chương 33: Yêu Một Chút

“Lâm Miểu Miểu, nếu khi đó em nói ra, sau này nào có nhiều chuyện như vậy!”

Lâm Miểu Miểu mặt không chút thay đổi nhìn anh, bất cứ chuyện gì xảy ra ngày đó, rất lâu rồi cô không hề muốn nhớ lại, về cậu bé trai khiến người ta chán ghét gặp ở Thiên Hà Viên, cô cũng chỉ nhớ mang máng, được Tông Chính nhắc lại một lần, trí nhớ của cô mới dần dần rõ ràng.

“Tôi không cần đồng cảm và bố thí.”

Tông Chính ngăn ra, bỗng nhiên nở nụ cười, ôm cô vào trong ngực, Lâm Miểu Miểu ngoan ngoãn tựa người lên bờ vai anh, nhắm hai mắt lại, bầu không khí yên bình như vậy giống như trở lại thời thơ ấu, cô men theo dòng suối nhỏ nước chỉ đến đầu gối, sau đó xoay người nhìn về phía bầu trời xanh thẳm, trên mặt nước trong veo ánh mặt trời chiếu xuống hào quang lấp lánh, tựa như hạt trần châu, khi cô đến gần, nước gợn sóng lăn tăn.

“Ngủ trưa cùng tôi?”

“Được.” Cô nhắm mắt trả lời.

Lâm Miểu Miểu cũng không có thói quen ngủ trưa, nhưng lúc này cô một chút cũng không muốn từ chối đề nghị của Tông Chính, hai người nằm ở trên giường, cô còn chưa cài đồng hồ báo thức, đã bị Tông Chính kéo vào trong lòng ngực.

Tông Chính sắc mặt không vui đoạt đồng hồ báo thức lại, vứt qua một bên: “Hôm nay thứ bảy, em phải ngủ một buổi chiều!”

Lâm Miểu Miểu: “.....buổi chiều tôi còn phải đi làm.”

Tròng mắt của Tông Chính tròng lên, cười lạnh: “Thứ nhất em xin nghỉ, thứ hai tôi bảo bọn họ đuổi em, em có thể tự mình chọn.”

“Tôi vừa mới đi làm mấy ngày đã xin nghỉ.....”

Thanh âm của Tông Chính mang theo sự quả quyết: “Hai chọn một!”

Lâm Miếu Miếu không nói, chỉ cần không thuận theo ý anh, thì lập tức nhăn mặt cau mày cộng thêm cảnh cáo uy hiếp, nhưng thuận theo ý anh....., khi anh vừa ôm cô, lại dịu dàng như ánh sáng chiếu trên mặt nước, khiến trái tim của cô cũng nhảy múa theo.

Lâm Miếu Miếu gọi điện cho Vương Ninh, Vương Ninh rất nhanh đã đồng ý cho cô nghỉ, Tông Chính hài lòng nâng cằm cô hôn lên.

Lâm Miếu Miếu mở mắt ra hỏi: “Không ngủ sao?”

“Lâm Miếu Miếu, khi tôi hôn em, em không thể phản ứng một chút được sao?” Giống như hôn một khúc gỗ vậy.

Lâm Miếu Miếu bộ dạng lười biếng trả lời: “Tôi sẽ cố gắng.”

Tông Chính nhìn hai giây, ngón tay xoa lên môi cô, dụ dỗ: “Hé miệng ra.”

” Làm gì, a....., ô?” Lâm Miếu Miếu không nói được, anh đưa ngón tay vào trong miệng cô làm gì? Tông Chính dùng ngón tay chơi đùa đầu lưỡi của cô, Lâm Miếu Miếu liền rụt lưỡi vào trong.

“Lâm Miếu Miếu, em thật vô vị, lớn như vậy rồi, em còn chơi bịt mắt bắt dê, liếm tôi thử xem.....”

Lâm Miếu Miếu luôn cảm thấy khi Tông Chính nói câu cuối cùng, ám chỉ cái gì đó mờ ám, lý do chính là ánh mắt của anh lại cuộn cuộn ham muốn dục vọng, đầu ngón tay của anh ở trong cổ họng của cô quây hai cái, đã thuận lợi chạm vào đầu lưỡi của cô, cô bắt lấy cổ tay anh, muốn đem ngón tay anh rút ra, Tông Chính trở mình đè lên trên người cô, lại đưa thêm một ngón tay, kẹp lấy đầu lưỡi của cô.

Lâm Miếu Miếu trợn mắt nhìn anh, nghiêng người lăn ra bên ngoài, ngay sau đó đầu gối dùng lực nhẹ nhàng húc vào thắt lưng anh, bỏ mặc Tông Chính một bên, không khí ấm áp yên tĩnh bị hành động của Tông Chính phá hư không còn một mảnh, cô tức tối hỏi: “Nói tóm lại anh có ngủ hay không?”

Tông Chính hừ lạnh một tiếng, chui lại vào trong chăn, ôm cô vào trong lòng, đang muốn tiếp tục hôn, Lâm Miếu Miếu lấy tay che kín miệng anh, giọng điệu có chút bất đắc dĩ: “Anh không ngủ, tôi ngủ! Đừng quấy rầy tôi.”

Quả thực cô không có thói quen ngủ trưa, nhưng trong vòng hai ngày cô đã nhanh chóng hình thành một thói quen khác, chỉ cần ở trong lòng anh, dường như liền muốn ngủ.

Tông Chính nắm tay của cô, đem ngón tay của cô ngậm vào trong miệng, Lâm Miếu Miếu không muốn tỏ bất kỳ thái độ gì, cô nhắm mắt lại điều chỉnh một tư thế ưa thích, cho liếm đi.

Tông Chính tâm trạng vui vẻ ngậm ngón tay của cô, dường như cô có chút buồn bực, nhưng có ý mặc kệ, hoàn toàn có thể dùng một ý tứ khác thay thế: Cô ngậm cho phép anh muốn làm gì thì làm.

Trong phút chốc Tông Chính không có hứng thú với ngón tay, liền chôn ở trong hõm cổ cô liếm một lúc, hô hấp của Lâm Miếu Miếu từ từ bình lặng, hình như ngủ thiếp đi.....

Tâm trạng của Tông Chính có phần trầm xuống, không phản ứng thì thôi đi, thế nhưng trong lúc anh yêu lại ngủ mất, đây là ý gì? Kỹ thuật của anh tệ như vậy sao?

Chờ Lâm Miếu Miếu ngủ hơn hai tiếng, lúc tỉnh dậy cảm thấy vô cùng thỏa mãn, vừa mở mắt đã nhìn thấy khuôn mặt âm trầm của Tông Chính, chẳng biết đang suy nghĩ gì, cô ở lồng ngực trần của anh cọ cọ, Tông Chính nâng cằm cô lên, anh chăm chú nghiêm túc hỏi: “Có phải em bị chứng lạnh cảm hay không?”

Đôi môi Lâm Miếu Miếu khê nhếch, thực sự không biết phải trả lời vấn đề lúng túng này thế nào, mà còn chỗ nào với chỗ nào hả?

Về mặt của Tông Chính càng lặng ngắt, anh nhú mày xác nhận thêm một bước: “Lúc tôi chạm vào em, em có cảm giác không? Ví dụ như tôi qua lúc ở phòng tắm..... ”

Mặt của Lâm Miếu Miếu nhanh chóng nóng lên, có thể đừng nhắc đi nhắc lại chuyện này có được không, còn dùng vẻ mặt giọng nói đứng đắn nghiên cứu, cô mất tự nhiên quay đầu, Tông Chính ôm mặt của cô xoay trở lại: “Tôi nhất định phải xác nhận một chút!”

Anh đưa tay định cởi quần áo của cô, Lâm Miểu Miểu vội vã dè tay anh lại, giọng nói của anh có chút nặng nề, tựa như đang khuyên giải một bệnh nhân mắc bệnh hiểm nghèo: “Em còn trẻ, sớm chữa trị, nhất định có thể chữa khỏi!”

Lần đầu tiên lúc Tông Chính muốn cởi quần áo của cô, ánh mắt lại bình tĩnh như vậy, không có một chút dục vọng, Lâm Miểu Miểu cứng họng, chẳng lẽ muốn cô nói, tối qua cô có cảm giác à? Lúc tắm rửa xong chân mềm nhũn cả.

“Tôi chỉ kiểm tra một chút, đừng lo lắng.” Tông Chính trấn an hôn môi cô một cái, dường như nghĩ tới điều gì, giọng nói chợt lạnh xuống, “Có phải.....”

Anh muốn hỏi có phải khi cô bị bán vào câu lạc bộ giao dịch ngầm, chịu cái gì đó, nhưng lời đến khóe miệng lại không muốn hỏi, theo những gì Lâm Thế Quần nói cho anh biết, khi đó Lâm Miểu Miểu muốn từ bên trong trốn ra, bị đánh đến thương tích đầy mình, sau đó được Phác Hoằng Hi cứu, hẳn không có bị xâm phạm.....

Với tính cách của cô, chắc chắn thà chết cũng sẽ không chấp nhận việc bản thân mình bị xâm phạm, nhưng có thể để lại bóng ma tâm lý chăng?

Mặc dù Tông Chính muốn biết tất cả mọi thứ của cô, nhưng loại sự tình này hỏi một lần nữa đối với cô chính là tổn thương lần thứ hai, anh thừa nhận mình rất để ý đối phương có còn là xử nữ hay không, nếu như cô thực sự xảy ra chuyện này..., nhưng đó không phải lỗi của cô. Lâm Miểu Miểu còn đang rầu rĩ xem có nên nói thật hay không, tránh cho Tông Chính chạy đi tìm một đồng chuyên gia tới chữa trị cho cô, anh bỗng nhiên lại rút tay về, không nói lời nào ôm chặt lấy cô.

Anh ôm rất chặt, dường như muốn đem cô nhập vào trong thân thể mình, tuy rằng cô không biết nguyên nhân, nhưng rất thích Tông Chính ôm chặt thân mật không có khoảng cách thế này, anh ôm cô thật chặt vẫn không nói chuyện, khóe môi Lâm Miểu Miểu nở nụ cười yếu ớt, âm thanh rất nhẹ ghé vào lỗ tai anh nói: “Không phải là không có cảm giác.....”

Tông Chính ngẩn ra, đẩy cô ra một khoảng, nhìn chằm chằm cô hỏi: “Em mới vừa nói cái gì?”

Lâm Miểu Miểu không xác định được có phải mình nói nhỏ quá hay không, làm cho anh thật sự không nghe rõ, hay là....., cô im lặng mấy giây, hồ hững hờ nhắc trả lời: “Không phải không có cảm giác, không cần chữa trị!”

Anh nhìn cô chằm chằm ánh mắt xem thường: “Tôi ghét nhất cái bản mặt như người chết của em!” Anh mới xem thường cô xong, ánh mắt đã bắt đầu thay đổi, “Nơi nào có cảm giác?”

Lâm Miểu Miểu không có tâm trạng đầu tựa vào ngực anh, chỉ lộ một đỉnh đầu cho anh, tỏ ý từ chối trả lời vấn đề này, Tông Chính làm sao buông tha dễ dàng như vậy, bắt đầu tự mình đoán, “Cổ? Ngực? Lúc hôn môi có không? Hình như tôi còn chưa hôn lỗ tai, bụng dưới, rồi đùi em.....”

Tông Chính đang định làm thật, cố gắng giữ Lâm Miểu Miểu đang định trốn: “Câm rồi sao? Chẳng lẽ là xấu hổ?”

Lâm Miểu Miểu sống chết vùi vào ngực anh, ôm hông của anh, không chịu ngẩng đầu, Tông Chính cười khê một tiếng: “Ôm thật chặt, tôi không có nhỏ nhen đâu, muốn ôm muốn hôn tùy ý.”

Lâm Miểu Miểu nhìn hồi lâu cũng không chịu nói một câu, cô ôm hông của anh, anh lại không ôm cô, mà chơi đùa tóc của cô, hình như viết chữ ở đỉnh đầu của cô, Lâm Miểu Miểu tập trung cảm nhận, vẻ mặt có phần khó coi.

Ngủ ngốc!?

Không thú vị?!

Sắc mặt của Lâm Miểu Miểu càng chìm xuống, cô lắc đầu, không muốn để cho anh tiếp tục viết, Tông Chính ấn đầu cô lại, bắt đầu viết tiếp, chữ lần này hình như rất dài, ba chữ phía trước là tên của cô, mấy chữ đằng sau....., bỗng Lâm Miểu Miểu bất động, bởi vì nhịp tim đã khiến cô không thể thở được.

Lâm Miểu Miểu....., hình như tôi yêu em một chút.....

Trước khi ngủ trưa anh nói sẽ yêu cô, cô cũng sốt một hồi lâu, trong lúc đó đã nghĩ rất nhiều, về việc cô và Tông Chính có thích hợp hay không, nghiêm khắc mà nói, giữa bọn họ có rất nhiều vấn đề, hai người không quá quen thuộc, nhưng khi dùng lý trí để suy nghĩ, cô lại có tình cảm.

Cô muốn thử một lần, với Tông Chính.

Những ngày tháng trước kia, cô từng gặp rất nhiều người, người theo đuổi cô lâu nhất được 2 năm, cô trước sau không hề có cảm giác, còn cô cùng anh chỉ quen nhau trong một tuần, vậy mà cô đã động lòng.

Bởi vì không có ai giống như anh, hoàn toàn bất chấp việc cô dựng gai xù lông, cứ như vậy mạnh mẽ xông vào, đem cô từ trong góc ẩm ướt tối tăm, gắng sức lôi ra ngoài ôm vào trong ngực.

Cũng không có ai giống như anh, cả ngày nghĩ mọi cách chiếm tiện nghi của cô, được voi đòi tiên khiến người ta xem thế là đủ rồi, mà cô cũng vừa vặn thích sự đụng chạm của anh.

Quan trọng nhất là, bọn họ có quan hệ vợ chồng trọng yếu nhất giữa người với người, nếu như anh yêu cô, cô cũng yêu anh, như vậy anh chính là người thân nhất của cô.

Anh dùng ngón tay vẽ trên đỉnh đầu cô, từng nét từng nét viết ra, đầu ngón tay xuyên qua mái tóc mượt mà của cô, dừng lại trên da đầu cô, mỗi một nét đều mang theo nhiệt độ cực nóng, mỗi một đường đều mang sức mạnh khiến trái tim của cô đập rộn lên.

Anh hỏi: Còn em?

Lâm Miểu Miểu do dự, mình nên giả ngu, hay nên viết chữ trên ngực trả lời anh? Nhưng dù sao một câu nói dài như vậy, có khả năng cô cảm nhận sai, có lẽ anh không phải viết mấy chữ kia, hơn nữa anh cũng chỉ yêu một chút mà thôi.....

Thế là cô không lên tiếng, tiếp tục ôm anh, ngón tay của Tông Chính chọc chọc đỉnh đầu của cô, thấy cô vẫn không có phản ứng, nhịn một lúc, mới lôi đầu của cô từ trong chăn ra.

“Lâm Miểu Miểu.....”

Lâm Miểu Miểu mặt không chút thay đổi nhìn anh, nín thở.

Tông Chính trầm mặt, cũng không có biểu tình gì.

Nhìn nhau mấy phút, Lâm Miểu Miểu chuẩn bị lấy lui làm tiến, cô nói: “Tôi hết buồn ngủ rồi, dậy trước đây.”

Tông Chính tức tối kéo cô quay trở lại, lưỡng lự hai giây rồi hỏi: “Em cảm thấy tôi thế nào?”

Lâm Miểu Miểu nhìn lên vẻ mặt lạnh lùng của anh, muốn tỏ tình cứ phải vòng vo thế sao? Vì vậy, cô trung thực trả lời: “Tính tình không tốt chút nào.....”

Sắc mặt của Tông Chính càng thêm u ám, đột ngột cắt đứt lời của cô: “Em không cần nói!”

Lâm Miểu Miểu lặng lẽ ngậm miệng, Tông Chính trừng mắt nhìn cô, từ từ đến gần, cô không tự chủ được nhắm hai mắt lại, hơi thở chậm lại, chờ môi của anh ấn xuống, đợi hơn mười giây, cô đang suy nghĩ xem có nên mở mắt hay không, bên tai bỗng truyền tới một trận cười khê, cô mở mắt ra, môi bị anh dùng sức hôn, trần trọc liếm mát.

Tông Chính rất nhanh buông ra, cánh môi trên vành tai cô mơn trớn, cười nói: “Dáng vẻ vừa rồi của em, hoàn toàn là chờ người tới hái.”

Lâm Miểu Miểu vẻ mặt tự nhiên đứng dậy: “Tôi không keo kiệt, ôm hay hôn cũng tùy ý.”

Tông Chính lại lần nữa kéo cô lại: “Vậy cái khác thì sao? Chẳng hạn như.....”

“Không được!”

Tông Chính trầm mặt, anh còn chưa nói gì, anh khê hừ một tiếng: “Chẳng hạn như.....”

“Không được!”

Tông Chính ngồi ở trên giường lạnh buốt nhìn cô, Lâm Miểu Miểu từ trong ba lô lấy ra chi phiếu, đặt xuống trước mặt anh: “Trả cho anh! Bên trong có tám trăm năm mươi vạn. ”

Tông Chính ném trả lại cho cô: “Cần người không cần tiền!”

Lâm Miểu Miểu đặt chi phiếu lên trên bàn, hoàn toàn không để ý đến lời nói của anh, nói rõ: “Mặt mã sáu số không.” Cô đi được hai bước lại quay lại hỏi, “Anh đã nói muốn sống chung thật vui vẻ, tôi muốn dùng một gian phòng để dụng cụ chụp ảnh và rửa ảnh, có thể không?”

“Lại đây hôn tôi một cái thì có thể.”

Tông Chính lúc đầu ngồi ở trên giường, đột nhiên ngã về phía sau, nằm ngửa ra, không nhận được thúc giục: “Nhanh lên!”

Khóe môi Lâm Miểu Miểu giật giật, anh khẽ mím môi, lẳng lặng nhìn cô, khi cô lại gần, trong mắt có ý cười vui vẻ. Lâm Miểu Miểu chỉ định hôn tượng trưng một cái, hôn người khác và bị người khác hôn là hai thứ cảm giác hoàn toàn khác nhau, cô cảm thấy khuôn mặt mình hơi nóng, cô cẩn thận che giấu biểu cảm trên gương mặt, quần bách trong lòng đều đem giấu sau vẻ mặt lãnh đạm.

Khi môi vừa chạm lên môi anh, tay của Tông Chính ấn cổ của cô, một tay vòng ôm thắt lưng của cô, đem cô đặt trên người mình, Tông Chính nghĩ đè lên người khác cùng bị người khác đè hoàn toàn là hai loại cảm giác, bị đè lên hình như khiến tâm tình của anh vui vẻ hơn nhiều.

Từ trước đến nay Lâm Miểu Miểu chính là phái hành động, sau khi nhận được sự đồng ý của Tông Chính, hỏi thăm chị Chu một chút, chị Chu đã nhanh chóng giúp cô liên lạc một người bên phòng thiết kế, nửa giờ sau, người của phòng thiết kế đã tới, Lâm Miểu Miểu kiểm tra các căn phòng để trống, chọn một gian rộng rãi, chia làm hai phòng nhỏ, bên trong là phòng tối, bên ngoài là chỗ làm việc thường ngày của cô.

Buổi tối lúc ngủ, Lâm Miểu Miểu đang chuẩn bị đi tắm, Tông Chính cười híp mắt ngăn cô lại: “Chúng ta tắm cùng nhé.”

“Không được!”

Sắc mặt Tông Chính hơi trầm xuống: “Tối ngày hôm qua chúng ta cùng tắm đấy thôi.”

Lâm Miểu Miểu bước nhanh vòng qua anh, nhanh nhẹn né tránh cánh tay chộp tới của anh, lách mình vào phòng tắm, lấy tốc độ sét đánh đóng cửa, trên cửa lập tức truyền tới tiếng gõ cửa “Cộc cộc”, cô nhếch môi, cười đắc ý, một lát sau, Lâm Miểu Miểu bỗng phản ứng lại, nói cho cùng cô có cái gì mà đắc ý? Nhốt Tông Chính ở bên ngoài sao?

Lâm Miểu Miểu thầm nghĩ, vì cái gì cô trở nên ấu trĩ thế này?

Tắm rửa xong, Lâm Miểu Miểu xốc lại tinh thần, chuyện phát sinh ngày hôm qua còn sờ sờ ở trước mắt, đã thế Tông Chính kia còn không biết xấu hổ không nóng nảy, chắc chắn sẽ lại....., cô bối rối thở dài, cho dù bây giờ đánh anh ta một trận, chờ cô ngủ thiếp đi....., trừ khi cô đuổi anh ta ra khỏi phòng, nhưng cô lại muốn ngủ cùng với anh ta, thật rắc rối!

Anh không thể đơn thuần ôm nhau ngủ sao?

Lâm Miểu Miểu quyết định nói chuyện cùng anh, Tông Chính hết sức xem thường trả lời: “Em chỉ muốn vòng ôm đơn thuần cùng ngủ? Tôi cũng chỉ muốn đơn thuần làm chuyện đó với em!”

Đem tâm tư xấu xa của mình nói xong một cách quang minh chính đại như vậy, cộng thêm khí thế hùng hồn, Lâm Miểu Miểu nhìn trong chốc lát, mắng một câu: “Hạ lưu!”

“Tôi thừa nhận.” Tông Chính cười tủm tỉm khoác tay lên bả vai cô, đến gần hõm cổ của cô ngửi: “Thơm quá.”

“.....hạ lưu!”

Tông Chính không phản đối liếc nhìn cô: “Lần sau có thể đổi từ không? Tôi thừa nhận tôi hạ lưu.”

Về mặt Lâm Miểu Miểu ngây ra, dùng sức đẩy anh ra, Tông Chính tâm tình vui vẻ đi tắm, từ trong phòng tắm đến trong phòng ngủ anh chỉ thấp một ngọn đèn nhỏ, Lâm Miểu Miểu nhắm mắt nằm ở trên giường,

Tông Chính quét mắt nhìn cô, cũng không để ý việc cô ngủ hay chưa, leo lên giường, đè lên người cô, vừa hôn vừa liếm.

Lâm Miểu Miểu buồn bực mở mắt ra, ánh mắt đen lầy của Tông Chính lấp lánh ý cười, giả bộ tiếc nuối hỏi: “Không ngủ được sao?”

Lúc Tông Chính đi tắm, cô nằm trên giường suy tư hồi lâu, mạnh bạo với Tông Chính không được, vậy thử mềm dẻo xem thế nào? Vì thế cô còn dùng điện thoại di động tìm kiếm trên mạng....., cô im lặng hai giây, điều chỉnh cơ mặt, cố gắng kéo ra một nụ cười “kiều mị”.

Tông Chính kinh ngạc hỏi: “Mặt bị co giật à? Nói cho em biết mặt tê liệt là bệnh, xem đi, co giật này!”

Cô lặng lẽ cảm nhận được có vật cứng đang đè ép ở giữa hai chân cô, nhìn chằm chằm nửa khuôn mặt tuần tú đang gặm vành tai cô, nhần nhịn nói: “Tông Chính, tôi không thoải mái, ngủ đi được không ”

Tông Chính sững sốt, âm thanh mềm nhũn, nhẹ nhàng tinh tế, giống như lông vũ lướt qua bên tai anh, anh ngược mắt nhìn, biểu tình có chút ngờ nghệch: “Ồ....., được.....”

“Chỗ nào không thoải mái?” Anh sờ trán cô, còn vạch mí mắt của cô, Lâm Miểu Miểu trợn mắt lên, khe khẽ trả lời: “Mệt lắm.....”

Tông Chính trầm mặc hai giây, nằm bên người cô, ôm cô vào trong lồng ngực mình, sau đó tắt đèn, Lâm Miểu Miểu điều chỉnh một tư thế thoải mái, cảm thấy hài lòng đang chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, thì đỉnh đầu vang lên âm thanh lạnh lùng của anh: “Em như vậy vì không muốn thâm mật với tôi sao?”

Trong bóng tối, cô không thấy rõ nét mặt của anh, nhưng vẫn ngẩng đầu lên ngắm nhìn anh, cô im lặng sau hai giây mới trả lời: “Không phải, tôi thích anh ôm tôi.”

Cánh tay đặt bên hông cô bỗng chốc ôm cô càng chặt hơn, Tông Chính khe khẽ nói: “Ngủ đi.”

Sáng ngày hôm sau, Lâm Miểu Miểu vội vàng sắp xếp phòng làm việc của mình, sắc mặt Tông Chính có phần khó chịu ngồi ở trong phòng khách, dùng máy tính cứng nhắc mở ra xem tin tức mới, Lâm Miểu Miểu đi ngang qua nhiều lần, muốn nói gì đó lại không nghĩ ra được phải nói cái gì, buổi sáng khi cô tỉnh lại, Tông Chính đã thức dậy, giữa hai đùi lại lần nữa bị..., Lâm Miểu Miểu lúng túng nhìn anh, Tông Chính liếc nhìn cô, rút tay mình về, trở mình đưa lưng về phía cô, Lâm Miểu Miểu không nói ra được trong lòng có tư vị gì, giống như có một chút mất mát.

Sau đó anh vẫn cứ là vẻ mặt không mặn không nhạt đó, ai cũng không muốn để ý tới. Ăn cơm trưa xong, Lâm Miểu Miểu trở về phòng, chuẩn bị tìm quần áo buổi chiều mặc lấy ra sẵn, mấy ngày trước Lý Trân hẹn cô buổi chiều chủ nhật theo bà đi triển lãm tranh Mễ Lan, vừa mở tủ quần áo ra, trong nháy mắt Lâm Miểu Miểu vô cùng kinh ngạc, một tủ quần áo toàn là váy màu trắng.

Khi cô từ nước Y trở về, chỉ mang theo dụng cụ chụp ảnh, sau đó cũng chỉ vào cửa hàng mua bảy, tám bộ quần áo mặc hàng ngày, trong tủ quần áo vẫn luôn trống, buổi sáng lúc cô thay quần áo, trên thanh ngang của tủ vẫn chỉ treo mấy bộ thưa thớt, lúc nào được treo nhiều váy trắng như vậy.

Trong nhà chỉ có mấy người, chị Chu chắc chắn sẽ không tự ý mua quần áo cho cô, chỉ còn lại Tông Chính, Lâm Miểu Miểu không nói gì nghĩ: Tất cả đều là váy trắng, ánh mắt thưởng thức của Tông Chính thật đúng là.....

Khi cô vừa vừa chuẩn bị quần áo đi triển lãm tranh, còn đang suy nghĩ mặc quần áo đơn giản có thích hợp hay không, thì Tông Chính đã tặng cho cô nhiều váy như vậy, cô đóng cửa tủ quần áo, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Tông Chính đang dựa ở cửa, anh đi tới, mở tủ quần áo ra, chọn một cái váy trắng, đưa cho cô: “Buổi chiều theo tôi đi đánh bóng.”

Lâm Miểu Miểu nhận lấy váy, liếc nhìn con người thâm trầm của anh, khó xử nói: “Buổi chiều tôi phải đi đến triển lãm tranh với mẹ anh.....”

Sắc mặt Tông Chính bỗng chốc trầm xuống: “Đi theo tôi!”

Lâm Miểu Miểu không nói nhìn anh, Lý Trân mấy ngày trước đã hẹn cô rồi, hơn nữa mẹ chồng mời có thể không đi sao? Lâm Miểu Miểu đối với Tông Chính chọn, thử vào lại cởi ra, thay bộ quần áo bình thường

vẫn mặc, mang theo cái váy trắng kia, lái xe rời khỏi hoa viên Thế Kỷ.

34. Chương 34: Sống Chung Khá Tốt

Lâm Miểu Miểu đi rất sớm, bởi vì không có giày và túi xách phối hợp, cô nắm chắc thời gian chạy một vòng Hồng Quế Nhài, hơn hai giờ mới đến được Trường Nguyệt Loan, Lý Trân cười nói: “Ta vừa mua cho con mấy bộ quần áo và ít đồ trang sức, mau tới thử xem.”

Lâm Miểu Miểu lặng lẽ ngắm nhìn trang phục của chính mình, áo phong mũ liền rộng thùng thình cộng thêm quần âu, cô không biết nói chuyện cùng với bề trên, chỉ có thể thông qua lời nói của Lý Trân phỏng đoán: Có phải vì ăn mặc quá tùy tiện, đối phương cảm thấy cô thiếu tôn trọng không?

Quả thực cô không để tâm tới những chi tiết nhỏ này, gần trưa mới nhớ ra có thể cần phải chuẩn bị quần áo, ở trước mặt Lý Trân, hiển nhiên không giống như ở trước mặt Tông Chính, phải ăn mặc cẩn thận hơn.

Cô im lặng giây lát rồi giải thích một câu: “Con cũng mang theo quần áo.....” Cô rất muốn tạo mối quan hệ tốt với người nhà Tông Chính, nhưng lại không biết mình làm đúng hay không, nhìn thấy Lý Trân, cô chợt nhớ tới mẹ mình.

Lúc cô một tuổi mẹ của cô đã qua đời vì tai nạn giao thông, khi cô biết được cha mẹ và thân thể của mình, một khoảng thời gian rất dài cũng không thể nhìn thẳng vào thân phận của mình, thậm chí cô từng oán hận Lý Yên, nếu không thể cho cô một gia đình vì sao phải sinh cô ra, mãi cho đến sau khi gặp Phác Hoảng Hi, cô mới dần dần chấp nhận thân phận của mình, cô chưa từng thấy qua mẹ mình, cũng chưa từng cảm nhận được tình yêu thương của mẹ. Nửa năm sau khi bị Lâm gia đưa đến nước Y, cô bị đuổi khỏi chỗ ở, cô oán hận tất cả mọi người của Lâm gia, cho đến khi Phác Hoảng Hi nói với cô câu nói kia.

Mỗi một người đến với thế giới này, nhất định sẽ có người đang mong đợi, có thể là cha mẹ của bạn, có thể là người yêu tương lai của bạn, bọn họ nhất định sẽ cảm ơn số phận đã mang bạn đến với thế giới này.

Sau khi Lý Yên được Lâm Thế Quân ột khoản tiền đuổi đi, bà vẫn mong muốn mang cô đến với thế giới này, có lẽ là ôm tâm trạng mong đợi?

Sau hai năm, Lâm Thế Quân tìm được cô, trong lúc vô tình cô nghe được cuộc nói chuyện giữa ông ta và Phác Hoảng Hi, mới biết tất cả mọi chuyện đều do Cố Dung làm, sau đó trong lúc vô tình Lâm Tư phát hiện ra, đã nói cho Lâm Thế Quân. Lúc ấy cô chỉ cảm thấy buồn cười, cha của cô thì ra là thông qua cách này, biết được tình cảnh của cô.

Cô cũng không có hận Cố Dung nhiều, năm đó khi Cố Dung biết được sự tồn tại của Lý Yên, đang mang thai, nhưng cuối cùng vì tâm trạng không ổn định đã sảy thai, mất đi khả năng sinh con....., lần này coi như cô thay mẹ mình trả nợ, đồng thời cũng thiếu nợ ân tình của Lâm Tư.

Khi Lâm Tư tự sát mất mạng, cô đã trở về Z thị thay chị báo thù. Cô nhận mình là người có thù nhất định sẽ báo, có ân nhất định sẽ trả, nhưng đối với Tông Chính....., ngay từ đầu cô cũng muốn nghiêm túc bồi thường cho anh ta, nhưng cuối cùng trên thực tế cũng không làm được, ngoài việc bị anh sai bảo làm người hầu mấy lần.

Lâm Miểu Miểu lại một lần nữa tổng kết, đây không phải là vấn đề của cô, chính xác là vấn đề của Tông Chính.

Đối mặt với Lý Trân Lâm Miểu Miểu vẫn có chút chột dạ, ngộ nhỡ sau này Tông gia biết được những việc cô từng làm....., cô lặng lẽ liếc nhìn Lý Trân, Lý Trân đang ở bên cạnh chỉ cho cô cách ăn mặc, cô nguyện ý cùng Tông Chính thử một lần, còn có một lý do nữa, đó chính là sự hòa thuận ấm áp trong gia đình của anh khiến cô vô cùng ngưỡng mộ.

“Con và Tông Chính sống chung thế nào?”

“Cũng tốt ạ.” Lâm Miếu Miếu trả lời. Nếu tính khí của Tông Chính không thay đổi thất thường, lúc nào cũng là cái bộ dạng đòi nợ, thì cô sẽ đổi câu “cũng tốt” thành “rất tốt”.

Lý Trân cười một tiếng, “Tông Chính là người như thế nào, người làm mẹ như ta còn không biết sao? Từ nhỏ đã ngang ngược, lại ăn mềm không ăn cứng, con nghe theo nó một chút, sẽ không khó ở chung đâu.”

Lâm Miếu Miếu chợt nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua, trong lòng nhớ kỹ lời dạy của Lý Trân, nhưng mà dịu dàng, không phải sở trường của cô, nghe theo anh, rõ ràng lại để anh ta được nước lấn tới.

Đi dọc hành lang, Lý Trân giới thiệu sơ về triển lãm tranh Mễ Lan với cô.

Triển lãm tranh Mễ Lan là một phòng triển lãm tư nhân mở, chủ nhân của phòng triển lãm từng làm việc ở Christie Hồng Kông, đó là lý do vì sao thường sẽ có một số tác phẩm nghệ thuật đứng đầu niêm yết giá bán, nhất là mấy năm gần đây những nhà phê bình mỹ thuật nổi tiếng ở thị trường Châu Á rất được chào đón, phòng triển lãm Mễ Lan còn có những họa sĩ nổi tiếng như Tất Gia Tác, Tịch Lạc, Qua Nhã..., khiến những người sưu tầm tranh ở Z thị càng thêm coi trọng phòng triển lãm Mễ Lan.

Tháng năm sắp tới, sẽ mở hội đấu giá mùa xuân, lần này Lý Trân ngoài việc đi đến Mễ Lan gặp mặt một số bạn tốt, chính là vì hội đấu giá mùa xuân tháng sau.

Đến phòng triển lãm Mễ Lan, Lâm Miếu Miếu đi bên cạnh Lý Trân, Lý Trân nhìn Lâm Miếu Miếu luôn bình tĩnh, trong lòng khẽ gật đầu, có lẽ Lâm Miếu Miếu có khiếm khuyết khác, nhưng ít ra về mặt khí thế vượt xa người thường.

“Lát nữa con cứ theo ta là được, con không thích nói chuyện, ở bên cạnh nghe được rồi, đây đều là mấy người bạn tốt của ta.” Lý Trân và Lâm Miếu Miếu gặp nhau 2 lần, cũng hiểu sơ sơ về cô, tuy là có điểm tiếc nuối Lâm Miếu Miếu dường như không thích giao thiệp cùng người khác, nhưng có thể dạy từ từ.

Vừa vào phòng triển lãm, đã có mấy vị phu nhân cười títt mắt lên tiếng chào Lý Trân, chào hỏi xong, tầm mắt đồng loạt rơi vào trên người Lâm Miếu Miếu, Lý Trân cười giới thiệu ọi người, mấy vị phu nhân rất thân thuộc với Lý Trân cười títt mắt khen ngợi Lâm Miếu Miếu mấy câu, phần lớn đại loại là “lành lợi” “xinh đẹp”, còn hỏi Lý Trân lúc nào tổ chức tiệc cưới, Lý Trân cười cho qua chuyện, chờ lúc không có người, mới kéo Lâm Miếu Miếu lại hỏi: “Rốt cuộc các con dự định kéo dài đến lúc nào?”

Lâm Miếu Miếu im lặng, đem chuyện này ném lại cho Tông Chính: “Xem ý của anh ấy ạ.”

Lý Trân đưa Lâm Miếu Miếu đến trước mặt bạn bè mình làm quen, rồi để cô đi tham quan một mình, Lâm Miếu Miếu xoa xoa mặt, khuôn mặt tươi cười gần như méo mó.

Phòng triển lãm trưng bày tranh chủ yếu là tranh, trong đó còn có hai tác phẩm xuất sắc giá trị vô cùng lớn, giá khởi điểm khác nhau 1,5 triệu đô la Mỹ và 2,1 triệu đô la Mỹ, Lâm Miếu Miếu đứng trước hai bức tranh sơn dầu trừu tượng dừng lại một lúc lâu, cũng không đánh giá này nọ, cô lặng lẽ đi đến một khu vực khác, khu vực này bày rất nhiều ảnh, những bức ảnh đó là những bức ảnh từ khắp nơi trên thế giới gửi đến tham gia hội đấu giá được sắp tới, Lâm Miếu Miếu thứ nhất không có sở thích sưu tập, thứ hai không có thừa tiền, nhìn một lúc lại đổi sang khu vực khác.

Khu vực này tất cả đều là tranh Trung Quốc, một bức vẽ lớn bày ở nơi dễ thấy nhất là bức tranh cảnh tuyết của họa sĩ Úc Hân.

Lúc tới Lý Trân có giới thiệu qua về Úc Hân cho cô biết, Úc Hân là một nữ họa sĩ vô cùng nổi tiếng, hiện giữ chức Phó chủ tịch hội mỹ thuật ở Z thị, vì theo truyền thống gia đình, nên từ nhỏ đã học quốc họa, cả đời không kết hôn, nay đã gần năm mươi tuổi, giỏi nhất là vẽ tranh phong cảnh, đặc biệt là là bức cảnh tuyết rơi và cảnh núi non xanh.

Ngành học của Lâm Miếu Miếu là chụp ảnh phong cảnh, đương nhiên cũng sẽ liên quan đến hội họa, nhưng đối với tranh trừu tượng cô không có tài thưởng thức, chỉ có thể xem bố cục, đi quanh hành lang lâu như vậy, cô cuối cùng cũng tìm được một bức có thể gây hứng thú.

“Cô bé cảm thấy bức tranh này thế nào?”

Lâm Miếu Miếu quay đầu lại, sau lưng là một người phụ nữ mặc trang phục thời Đường cách tân màu xanh đen, bề ngoài của bà nhìn qua chỉ hơn bốn mươi, tóc đã bạc một nửa, nhưng thần sắc lại rất sung mãn, bà

đeo kính gọng vàng, ánh mắt bình lặng, hòa ái nhìn Lâm Miểu Miểu.

Bởi vì lúc còn nhỏ cùng bà ngoại sống nương tựa lẫn nhau, khiến Lâm Miểu Miểu luôn có thiện cảm với những người phụ nữ lớn tuổi, ví dụ như bà nội của Tông Chính, ví dụ như Lý Trân dịu dàng ấm áp, ví dụ như người phụ nữ mặc trang phục thời Đường giản dị, nửa đầu bạc trắng này.

“Đẹp ở chỗ nào?” Lâm Miểu Miểu thẳng thắn thành khẩn, dùng kiến thức có hạn về hội họa của cô nhận xét: “Bố cục vô cùng khí thế.....”

Người phụ nữ nở nụ cười, tùy ý chuyển sang bức tranh trước mặt khác, Lâm Miểu Miểu cũng không để ý, từ từ quan sát từng bức một, cô rất ít tiếp xúc với tranh thủy mặc chân chính, lúc này quan sát tranh phong cảnh của Úc Hân trong lòng hơi hiểu ra, cái gọi là quan niệm nghệ thuật, biến hóa linh hoạt, giống như hoa trong gương trăng trong nước, phóng khoáng vô cùng, khó nắm bắt được, không có dấu vết.

Lâm Miểu Miểu cũng chỉ hơi hơi có cảm xúc mà thôi, thầy giáo của cô từng nói thiên phú của cô đều dùng trên Taekwondo, tư chất về nghệ thuật cũng chỉ ở mức bình thường, ưu điểm duy nhất tiếp thu được chính là, luôn có thể hiểu rõ cảnh vật trước mặt, quan sát toàn cục rất tốt, nhưng hiểu được là một chuyện, chụp được hay không, lại là chuyện khác, giống như hiện tại cô có cảm xúc nhưng muốn hiểu hết toàn diện vậy thì có chút khó khăn.

Lâm Miểu Miểu cũng không đi loanh quanh được bao lâu, đã bị Lý Trân gọi quay lại, Lý Trân nói chuyện với người phụ nữ mặc trang phục thời Đường cách tân màu xanh đen kia, đợi khi giới thiệu, Lâm Miểu Miểu mới biết, người phụ nữ này chính là Úc Hân, bởi vì Úc Hân và Lý Trân là bạn bè nhiều năm, cho nên ngay từ đầu Lý Trân đã nhắc qua với Lâm Miểu Miểu, đứng cạnh Úc Hân còn có một người đàn ông xấp xỉ 50 tuổi.

Đều là họa sĩ, nhưng tác phẩm của Phương Đối và Úc Hân hoàn toàn khác nhau, sở trường của Phương Đối là vẽ tranh chân dung màu sắc tươi sáng, đặc biệt là chân dung phụ nữ.

Úc Hân đẩy kính gọng vàng, cười nói với Phương Đối: “Đây chính là cô bé vừa nãy nói chuyện với tôi, không nghĩ tới lại là con dâu Lý Trân.”

Phương Đối gật đầu, xoay đầu lại ôn tồn hỏi: “Cô bé, cháu có muốn làm người mẫu cho lão già này không?”

Lâm Miểu Miểu nhìn về phía Lý Trân, Lý Trân cười đáp: “Anh Phương gần một năm rồi không vẽ tranh chân dung phải không? Nhưng mà nói trước nhé, chúng tôi phải được ưu tiên quyền mua, Miểu Miểu con có thời gian rảnh không?”

Lâm Miểu Miểu hiển nhiên không có hứng thú với chuyện này, song trong lời nói của Lý Trân rõ ràng là hy vọng cô đồng ý, cô chỉ có thể gật đầu, sau đó Phương Đối liền cười ha hả hẹn thời gian với cô.

Hơn bốn giờ chiều, Lý Trân đưa cô rời khỏi phòng triển lãm Mễ Lan, vốn kế hoạch của Lâm Miểu Miểu là vẽ tranh hoa viên Thế Kỷ, nhưng nửa đường lại nhận được điện thoại của Tông Chính, bảo cô đi cưới ngựa.

Trường đua của câu lạc bộ polo (mã cầu) nằm ở khu vực ngoại ô, Lâm Miểu Miểu hơi do dự: “Tôi không biết cưới ngựa.....” Hơn nữa sắp 5 giờ rồi, đợi lúc cô đến cũng phải gần 5 rưỡi.

Giọng nói lạnh lùng nghiêm nghị của Tông Chính dụ đi mấy phần: “Tôi dạy cho em.”

Lâm Miểu Miểu dựa theo tuyến đường ô-tô đi về phía trước, ở bãi đỗ xe của hội sở gọi điện cho Tông Chính, buổi chiều đánh hai trận bóng, lúc này Tông Chính đang ở trong biệt thự vùng quê của câu lạc bộ chơi bài, nhận được điện thoại của Lâm Miểu Miểu, anh vút bài cho người bên cạnh, đứng dậy đi ra ngoài.

Đỗ Thiệu Khiêm hạ bài, thuận miệng hỏi một câu: “Đi à?”

“Đón người.”

Tông Chính từ trong biệt thự đi ra, ở xa đã nhìn thấy Lâm Miểu Miểu, dáng người cô rất cao, cái váy dài màu trắng anh chọn kia chỉ che được đến giữa bắp đùi cô, bên trên khoác một chiếc áo lông nửa thân, bên dưới đi đôi bốt cao gót màu đen qua đầu gối, khiến hai chân cô càng thêm thon dài xinh đẹp.

Trong lòng Tông Chính khê động, cô mặc chiếc váy trắng anh tỉ mỉ chọn, giống như tuyên bố quyền sở hữu vậy, trời chiều gió thổi se se lạnh, váy trắng nhẹ nhàng cuốn lên một góc, mấy lọn tóc dài bên tai lướt qua

gò má cô, cô yên lặng đứng ở nơi đó, không để ý làn váy bay bay cùng mấy sợi tóc vương trên má, hơi ngẩng đầu nhìn về phía cánh rừng không xa.

Anh bước nhanh tới, Lâm Miểu Miểu lập tức phát hiện ra anh, cũng đón anh đi tới, Tông Chính nhìn chăm chú khuôn mặt của cô nghĩ không thông, mặc dù cô rất đẹp, nhưng cũng không đẹp đến mức làm rung động lòng người, nhưng không biết tại sao cô luôn khiến anh cảm thấy rung động, trong nháy mắt tất cả cảm giác của anh liền thức tỉnh.

Tông Chính đưa tay vén mấy sợi tóc vương trên mặt cô ra sau tai, kéo tay cô đi, không về biệt thự, mà đi về khu chuồng ngựa, ngay sau đó đã có nhân viên dẫn Tông Chính đi xem chuồng ngựa độc quyền của anh.

“Em thích con nào?” Tông Chính hỏi.

Lâm Miểu Miểu nhìn hết lượt hơn mười con trong chuồng ngựa, mờ mịt lắc đầu, tâm trạng Tông Chính dường như rất tốt, kéo tay cô giới thiệu một cách quen thuộc, “Ngựa đánh bóng cần có tốc độ tốt, phải vận dụng sức lực và sự lanh lẹ, bởi vì tính đối kháng và tính thi đấu khá kịch liệt, cho nên tính nết của những con ngựa này tương đối ngoan ngoãn, trong đó phần lớn đều là ngựa cái.....” Tông Chính giới thiệu một vòng, thấy Lâm Miểu Miểu vẫn mờ mịt như trước nhìn anh, anh liền giúp cô chọn một con ngựa cái ngoan nhất.

Tông Chính một tay nắm dây cương, một tay kéo Lâm Miểu Miểu, đi về trường đua, Lâm Miểu Miểu vừa mới giẫm lên bãi cỏ, đã thấy buồn bực, đôi boots này mặc dù chỉ cao 6 phân, nhưng đế rất nhỏ, đi trên bãi cỏ mềm, gót lập tức bị ghim xuống.

Vừa rút lên, bước sau lại vậy, Tông Chính quay đầu lại thấy Lâm Miểu Miểu nhấc một chân, bực bội nhìn bãi cỏ bên dưới, cười đến đau cả ruột, thấy Lâm Miểu Miểu tức giận mới chỉ lên lưng ngựa: “Cần tôi bế em lên không?”

Lâm Miểu Miểu khẽ hừ một tiếng, mặc dù không biết cưỡi ngựa, nhưng cô có bản lĩnh, hất tay Tông Chính đập lên yên ngựa, chờ lúc cô đang định nhảy lên lưng ngựa, lại phát hiện một vấn đề phiền muộn, váy không đủ rộng, không gian được chân.....

Cô cắn răng, gắng gượng nhảy xuống.

“Rách rồi—— ”

Lâm Miểu Miểu: “.....”

Tông Chính thay cô nắm dây cương, nhìn vết rách trên váy cô, lại cười sảng sặc một trận, Lâm Miểu Miểu sắc mặt không thay đổi nhìn anh, mấy phút trước người nhân viên kia hỏi cô có cần thay quần áo hay không, cô chưa trả lời, Tông Chính đã từ chối luôn.

Tông Chính ngừng cười, sau đó cũng lên ngựa, ôm cô vào trước ngực, nắm dây cương hai chân kẹp chặt bụng ngựa, để ngựa bên chậm chậm.

Thời tiết hôm nay tốt đáng ngạc nhiên, tuy là mặt trời đã lặn, nhưng ráng chiều vẫn vương lại khắp bầu trời, Tông Chính nghiêm túc dạy cô làm thế nào kiểm soát con ngựa đang cưỡi, mặc dù ngựa chạy rất chậm, nhưng chạy hơn mười phút cũng cách bãi cỏ sau lưng khá xa, ngựa chạy vào vùng rừng thuộc trường đua, Tông Chính đặt dây cương vào trong tay Lâm Miểu Miểu, mình thì ôm thắt lưng của cô, vừa mới cầm được mấy giây, tay anh đã lần tới vết rách trên váy.

Lâm Miểu Miểu đang khống chế ngựa chuyển hướng, bỗng nhiên trên đùi có thêm một cái tay, vành tai cũng bị môi anh dán lên, thiếu chút nữa cô mất thăng bằng ngã xuống.

“Anh làm gì đấy?”

Tông Chính liếm liếm lỗ tai của cô, mới chậm rãi trả lời: “Đương nhiên là thu học phí!”

Theo bản năng Lâm Miểu Miểu rút cổ lại, né tránh môi anh, bất chợt Tông Chính thì thầm dán vào lỗ tai cô hỏi: “Lỗ tai của em rất mềm cảm có đúng không? Tôi vừa chạm vào em đã né, lúc tôi hôn cổ của em, em đều không có phản ứng.....”

Lâm Miểu Miểu bình tĩnh trả lời: “Anh nghĩ nhiều rồi!”

“Phải không? Vậy em đừng tránh.” Tông Chính không để ý cười lên, liếm vành tai cô, còn thổi hơi nóng vào trong lỗ tai cô, quả nhiên trông thấy cô run rẩy.

Lâm Miểu Miểu quay đầu lại nhìn anh trừng trừng, mấy chữ thoát ra từ kẽ răng: “Anh đừng có làm loạn!”

Tông Chính nhe răng cười: “Vịt chết còn mạnh miệng!”

Lâm Miểu Miểu tranh cãi cũng vô ích, nếu như không ở trên lưng ngựa, cô thật muốn đạp anh ta xuống, khi cô đang nắm dây cương bức bội vì bị Tông Chính quấy rối, chợt nhớ tới lúc chiều Lý Trân có nói với cô “kinh nghiệm nói chuyện”: Thích mềm không thích cứng, thuận theo anh ta.

Cô hơi nghiêng đầu, né tránh môi của Tông Chính, nhưng đầu anh đặt trên bả vai cô, còn có thể trốn đi nơi nào, một giây sau, vành tai đã bị cắn, khuôn mặt cô vẫn không hề thay đổi chỉ cắn môi, hơi thở đè nén, quay đầu lại trừng mắt nhìn anh, Tông Chính mỉm cười in một nụ hôn lên má của cô.

“Anh đừng làm loạn.....”

Vẫn là mấy chữ này, nhưng giọng nói bắt đắ dĩ lại còn mềm mại hơn.

Tông Chính liếc nhìn cô, ung dung bình tĩnh hỏi: “Hôm qua ai nói, ôm hôn tùy ý thế nhỉ? Em muốn nuốt lời à?”

Lâm Miểu Miểu im lặng, bị từ chối chẳng lẽ vì chưa đủ mềm mại, trong đầu cô nhanh chóng suy nghĩ xem nói như thế nào, cô nhấp môi dưới, lại mở miệng nói lần nữa: “Đừng như vậy nữa, có được không?”

Tông Chính nhìn đi nhìn lại vẻ mặt của cô, thở dài: “Em đã cầu xin tôi như vậy.....” Anh nói ngắt quãng, ý cười trong đáy mắt hiện ra, “Hôn tai có cảm giác gì? Hôn cổ có cảm giác gì? Hôn ngực em có cảm giác gì? Sở đùi có cảm giác không?.....” Tay anh luồn vào trong chiếc váy thông suốt, vuốt ve dọc đùi cô.

“Trả lời xong, sẽ không làm gì em nữa.”

Ánh mắt Lâm Miểu Miểu nhìn anh xem thường, Tông Chính suy nghĩ hỏi: “Sao em không mắng tôi hạ lưu?”

Lâm Miểu Miểu cảm thấy trình độ mắng người của mình phải thăng cấp bức thiết, thế nhưng cô nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra được, nhịn một lúc, không có tâm trạng nói: “Anh hạ lưu!”

Tông Chính ôm thắt lưng của cô, cười sặc sụa, anh hắng giọng, nâng mặt cô xoay đầu cô về phía mình, hơi cúi đầu dán môi mình lên môi cô, Lâm Miểu Miểu ngẩng nhìn anh, sống mũi của anh rất thẳng, bởi vì có thói quen sinh hoạt tốt, chất lượng cuộc sống cao, nên da rất nhẵn nhụi, đường nét gò má vô cùng đẹp, anh râu lông mi, chăm chú nhìn vào môi cô, rất chuyên chú lại hạ xuống môi cô một nụ hôn, hơi thở quần quít, gần như khiến cô nghẹt thở.

Cô nhất định là bị ánh mắt chuyên chú của anh mê hoặc, cho nên mới ở trong nụ hôn nhẹ nhàng không sâu của anh hết sức triển miên, chủ động đưa ra đầu lưỡi liếm môi anh.

Khi trời gần tối, Tông Chính mới ôm cô thúc ngựa lao vùn vụt trở về trường đua, Lâm Miểu Miểu tựa vào ngực anh, đôi má đỏ hồng, cô buồn bức nghĩ, lần sau đó vẫn không nên quá chủ động, cô chỉ nhẹ nhàng đáp lại anh, thế mà đầu lưỡi tê dại đến bây giờ vẫn còn đau âm ỷ, ngực cũng bị bóp hơi đau, vì cô giãy dụa, vầy lại rách thêm một đường.....

Sau khi chia tay Lâm Miểu Miểu, Lý Trân về thẳng Thiên Hà Viên, lúc ăn cơm tối, ở trên bàn ăn Lý Trân, Tông Nam Sơn, và Khuê Thục Thanh nói đến chuyện buổi chiều ở phòng triển lãm.

“Mặc dù hoàn cảnh sinh ra không tốt, cũng không có cha mẹ chăm sóc, lại một mình sống ở nước Y nhiều năm, mới tiếp xúc vài lần, nhưng xem ra cũng được, có điều tính cách hơi lạnh lùng.”

Khuê Thục Thanh không để ý nói: “A Chính là người nóng nảy, lúc nóng lúc lạnh, ta thấy cũng tốt, chỉ cần bản thân A Chính thích là được, con thấy bọn trẻ sống chung thế nào?”

“Ở công ty con có thấy chúng nó ở cùng nhau, xem ra cũng không tệ.” Người tiếp lời chính là Tông Nam Sơn, lúc đầu ông cũng rất lo lắng cho hai đứa này, nhất là chưa từng gặp Lâm Miểu Miểu, tính cách đối

phương làm sao có thể dựa vào vài trang giấy mà hiểu được, nhưng ở công ty quan sát vợ chồng trẻ ăn ở mấy ngày, cũng yên tâm hơn phần nào.

“Vẫn có một chuyện, hơi rắc rối.” Lý Trân bồng thả dài, nói với Khuê Thục Thanh, “Sau khi Lâm gia nhắc tới chuyện liên hôn, chúng ta chỉ xem qua tư liệu của Lâm Miểu Miểu, tuần trước phái người đến nước Ý hôm qua vừa trở lại, con vừa xem, đã sợ hết hồn. Bình thường nhìn trầm tĩnh, không thích nói chuyện, không nghĩ đến nó lại là vận động viên thi đấu thể thao, giờ nó mới 20 tuổi, đang ở thời kỳ hoàng kim trong thi đấu, có thể từ bỏ thi đấu để sinh con không? Năm ngoái nó mới vừa giành quán quân hạng 51 kg trong giải vô địch thế giới.”

Khuê Thục Thanh nghe vậy ngược lại không lo lắng chút nào, trọng điểm chú ý cũng không giống với Lý Trân, bà cười híp mắt nói: “Vô địch thế giới rất tốt, chất trai của ta sinh ra nhất định sẽ mạnh hơn đứa trẻ nhà khác, ngày mai gọi con bé tới, chuyện thi đấu để đích thân ta hỏi, ta còn không nắm bắt được một tiểu cô nương sao?”

Lý Trân nở nụ cười: “Dạ dạ dạ, có người ra tay, Tôn Ngộ Không cũng chạy không thoát lòng bàn tay của người.”

“Tiệc cưới rồi cuộc đến lúc nào mới tổ chức, con thấy Lâm Miểu Miểu trước giờ chưa từng nghĩ đến vấn đề này, Tông Chính tiểu tử thú kia, hình như cũng không có ý định này.” Lý Trân thả dài, người làm mẹ lúc nào cũng nhọc lòng vì con cái.

“Con cũng đừng lo lắng, bọn trẻ chúng nó có cách nghĩ của riêng mình, để chúng nó tự lo đi.”

Ăn được nửa bữa cơm, Tông Nam Sơn vẫn không cho ý kiến, nhưng đột nhiên nhớ ra cái gì đó, dặn dò Lý Trân: “Lâm Miểu Miểu một mình lớn lên ở nước ngoài, cách nghĩ có thể không giống với chúng ta, mình nên quan tâm, chỉ dạy con bé nhiều hơn, gia hòa mới có thể vạn sự hưng.”

“May mà con bé lớn lên ở nước ngoài, nếu lớn lên ở Lâm gia kia, không biết sẽ thành cái dạng gì.” Khuê Thục Thanh bồng thả dài, “Đứa nhỏ này ta thấy cũng rất đáng thương, nhà chúng ta không có nhiều quy củ như vậy, nếu đã gả vào đây, sau này nên quan tâm nhiều hơn.”

Lý Trân cũng đồng ý: “Miễn là nó không chê con phiền, ngược lại con có rất nhiều thời gian, ngày mai con kêu con bé qua đây trước đã.”

35. Chương 35: Phải Bình Tĩnh Lại!

Buổi tối, khi Lâm Miểu Miểu đi tắm, phát hiện mấy vết ngón tay hồng hồng trên ngực, tắm xong cô đi ra, Tông Chính mặc áo choàng tắm, nằm nghiêng trên giường, vì dây lưng lỏng lẻo, để lộ khuôn ngực màu lúa mạch, Lâm Miểu Miểu cúi đầu nhìn ngực mình, lại liếc mắt nhìn cơ ngực của anh, mặt không chút thay đổi đi tới, vươn bàn tay nhỏ bé trắng nõn đặt lên ngực anh, cào mạnh hai cái, thấy da anh đỏ lên, cô mới vừa lòng.

Cô vừa muốn rút tay về, tay đã bị Tông Chính ấn chặt vào ngực mình, anh chống tay dậy, đang định kéo cô lên giường, thì bụng dưới đã bị đầu gối của Lâm Miểu Miểu thúc vào.

Tông Chính hơi nhíu mày, nắm cái tay đang giãy giụa không buông: “Sờ xong muốn đi luôn?”

Lâm Miểu Miểu nghiêm túc trả lời: “Tôi không sờ, tôi chỉ đáp trả anh! Anh làm ngực tôi đỏ hết cả.....”

“Thật sao? Để tôi xem.”

Lâm Miểu Miểu không có tâm tình đẩy cái tay đang mò đến của anh, Tông Chính ngồi dậy nghiêm chỉnh, chỉ vào ngực mình nói: “Nói phải đưa bằng chứng, tôi không để bị em lừa, em nói mình bị tôi bóp đỏ, tôi không nhìn thấy.....”

Lâm Miếu Miếu liếc anh, vẻ rõ là xem thường, cô rút tay mình lại, vòng đến bên kia giường, vừa ngồi lên giường, Tông Chính đã ôm thắt lưng cô từ phía sau, tiếp đó thân thể anh dán chặt vào, môi chạm lên vành tai cô.

Lâm Miếu Miếu thở dài, cô rất ít khi có hành động thất bại kiểu này, nhưng Tông Chính hoàn toàn có thể khiến cô cảm thấy thất bại. Tông Chính là người thế nào? Nếu như là mấy ngày trước, cô sẽ dùng mấy từ mầu chốt để hình dung: Tính khí xấu, ngang ngược, bụng dạ hẹp hòi.....

Bây giờ cô chỉ muốn dán lên mặt anh ta một mảnh giấy: Lưu manh.....

Chỉ cần lúc hai người ở một mình, anh lúc nào cũng không hết nghĩ mọi cách, thì dùng mọi thủ đoạn, không nghe không thấy không bỏ qua muốn đem cô ăn sạch sành sanh, ôm hôn cô không để ý, tần suất cao cô cũng rất thích, thế nhưng....., Tông Chính còn có một điểm khiến cô vô cùng đau đầu: Được một tắc lại muốn tiến một thước.

Buổi chiều ở trên lưng ngựa, cô chủ động đáp lại nụ hôn của anh, anh đã đè cô ngay trên lưng ngựa, gần như kéo tuột áo ngực của cô, thiếu chút nữa hai người ngã khỏi lưng ngựa.....

Hai năm trước và trước khi kết hôn, Lâm Miếu Miếu điều tra Tông Chính hai lần, tình sử của anh chỉ có ba đoạn, nhân vật chính theo thứ tự là Trương Vi, Lâm Tư, Đỗ Thiếu Khiêm, tổng cộng chiếm một trang giấy, trong đó nội dung liên quan tới Đỗ Thiếu Khiêm còn chiếm hai phần ba.....

Lâm Miếu Miếu giải cứu lỗ tai của mình khỏi đôi môi của anh, chui vào trong chăn, ánh mắt bất đắc dĩ: “Anh có thể dừng như vậy được không...” Cô dừng lại mấy giây, nỗ lực tìm một từ ngữ chính xác để hình dung, “..... Dễ hưng phấn.”

Sắc mặt của Tông Chính bỗng chốc trầm xuống, Lâm Miếu Miếu lại bổ sung một câu, “Tôi muốn thân mật với anh, nhưng không muốn có bất kỳ hành vi tình dục nào.....”

Tông Chính nghe được nửa câu đầu sắc mặt vừa mới bắt đầu chuyển biến tốt, vừa nghe tiếp nửa câu sau, sắc mặt lại u ám, anh lạnh lùng nhìn chằm chằm cái miệng nhỏ nhắn căng mọng của cô, cuồng nhiệt hôn xuống, Lâm Miếu Miếu nhắm mắt lại, mặc cho anh giày vò cánh môi mình, bình tĩnh điều chỉnh lại tư thế, cô vừa nằm xuống, anh đã xoay người đè lên trên người cô, đưa vật cứng rắn nóng bỏng chen vào giữa hai chân cô.

Lâm Miếu Miếu: “.....” Mới vừa rồi rõ ràng từ chối rồi, anh lại như thế này. Cô đẩy anh ra, bị anh hôn kịch liệt như vậy, giọng nói của cô mềm mại đến chính cô cũng không phát hiện, chỉ hơi nhỏ nhẹ, đã ngọt như kẹo đường vậy.

“Tông Chính, tôi không thoải mái, ngủ đi được không?”

Tông Chính liếc nhìn cô: “Em tính mỗi tối đều nói một câu y như đúc để đẩy tôi đi?” Đuổi anh đi dễ thế sao? Anh lạnh lùng liếc nhìn cô, đưa ra điều kiện của mình: “Em hôn tôi một cái, thì sẽ đi ngủ.”

Lâm Miếu Miếu chăm chú nhìn anh, vẻ mặt anh vẫn âm trầm như trước, cô nghiêng cổ, vừa muốn hôn môi anh, bất thành lình anh ôm cô lăn một vòng, hai người đảo ngược vị trí, đèn phòng ngủ không sáng lắm, anh nằm thẳng trên giường, trên mặt nửa sáng nửa tối, con ngươi đen vừa sâu vừa sáng, tựa như thứ ánh sáng mịt mù, sống mũi anh rất cao, đường nét khuôn mặt như được cắt gọt, dưới ánh đèn mờ tối, thêm vẻ khô ngô tuấn tú dịu dàng lại bức bách.

Đai áo choàng tẩm tuột ra từ lâu, khuôn ngực trần của anh bày ra trước mặt cô, làn da lúa mạch dưới lòng bàn tay cô, vô cùng nóng, đầy cảm xúc.

Lâm Miếu Miếu ấn môi mình lên môi anh, dù cho không có yêu cầu của anh, cô cũng muốn hôn anh.

Sáng hôm sau, ăn sáng xong, Tông Chính đang thất cà vạt, nhìn thấy Lâm Miếu Miếu bộ dạng lười biếng đứng ở cửa sổ sát đất phòng khách, đi tới, nhét cà vạt thất được một nửa vào trong tay cô.

Chuyện nhỏ riu ria này, Lâm Miếu Miếu cũng không để ý, cô nhìn anh, nhón đầu ngón chân thất vào cho anh, sau khi thất xong, cô chỉnh lại chiều dài, vừa ngẩng lên, đã bị anh hôn, nụ hôn ngắn ngủi, nhưng lại khiến cô cảm thấy rất ảm áp.

Cô ngồi một bên nhìn anh mặc áo vét, dáng người chuẩn bọc trong bộ tây trang thủ công màu sẫm, cổ áo cài một cái kim bằng đá quý, đẹp như một lưỡi dao sắc bén, anh giơ cánh tay lên, cài cúc áo hột xoàn và cây kim trang trí, ngoắc ngoắc đầu ngón tay với cô, ý bảo cô cài giúp anh.

Hình như Tông Chính rất thích sai bảo cô, nhất là sai cô phục vụ anh ta, từ sau khi chị Chu trở lại, cô không cần mua đồ ăn dọn dẹp vệ sinh nấu cơm giặt giũ, phạm vi Tông Chính sai khiến nhanh chóng biến mất, chỉ khi bồi thuốc còn có thể sai cô, bây giờ hình như anh ta lại tìm ra được việc làm mới.

Tâm trạng anh hôm nay dường như rất tốt, chờ sau khi cô ngoan ngoãn giúp anh cài xong cúc tay áo, anh liền cúi đầu hôn một cái nữa lên môi cô, tiếp đó kéo tay cô đi ra cửa, Lâm Miểu Miểu rất ngạc nhiên: “Đi đâu?”

“Theo tôi đi làm.”

Lâm Miểu Miểu không nói gì nhìn chằm chằm vào sau gáy anh nói: “Mẹ anh bảo tôi sáng đến Thiên Hà Viên.”

“.....Ồ.”

Chờ sau khi anh đi, Lâm Miểu Miểu quay vào phòng khách, tay bất giác xoa nhẹ lên môi, nở nụ cười nhàn nhạt.

Trở về phòng dọn dẹp sạch sẽ, cô đi đến Trường Nguyệt Loan, vừa vào cửa đã nhìn thấy Lý Trân và Khưu Thục Thanh ngồi trên ghế sofa, trông thấy cô, Khưu Thục Thanh cười híp mắt vẫy tay với cô.

“Tuy rằng con ở nước Y 10 năm, nhưng dấu sao Z thị mới là nhà con, về sau con có dự định gì không?”

Về mặt Lâm Miểu Miểu ngưng lại, cô thật sự không có nghĩ tới chuyện sau này, kế hoạch trước đây là sau khi kết hôn ở lại khoảng hai tháng, rồi quay lại nước Y, cho đến khi hết một năm, nhưng giờ.....

Cô im lặng hai giây rồi trả lời: “Thuận theo tự nhiên thôi ạ.”

Quan niệm sống của cô là thuận theo tự nhiên, lúc tám tuổi sau khi được Phác Hoảng Hi mang về đạo quán, cô thuận theo tự nhiên học Taekwondo, hơn mười năm sau đó vẫn giữ thái độ như vậy, thuận theo tự nhiên, không hăng hái tiến sâu, cũng sẽ không giận trời trách người.

“Vậy con còn thi đấu không?” Khưu Thục Thanh vốn định nói gần nói xa một chút, nhưng trước giờ bà không thích quanh co lòng vòng, Lâm Miểu Miểu cũng không phải người quanh co, cô thẳng thắn nói ra.

“Hẳn sẽ không đấu nữa ạ.” Cô chẳng phải người tích cực, sau khi giành được giải quán quân, cũng thấy dễ ăn nói với Phác Hoảngng Hi, hơn một năm nay cô gần như ở trong giai đoạn nửa giải nghệ, tuy rằng vẫn làm huấn luyện viên ở đạo quán như trước, nhưng không hề tham gia thêm bất kỳ trận đấu nào, hầu hết thời gian đều dành cho việc chụp hình.

Khưu Thục Thanh lấy được đáp án vừa ý, hiển nhiên thấy Lâm Miểu Miểu càng thuận mắt, sau khi Lâm gia đề cập đến chuyện hôn nhân, Tông gia từ trên xuống dưới cũng không để tâm lắm, Khưu Thục Thanh ép Tông Chính đi gặp đối phương, cũng chỉ muốn dùng cách này ép Tông Chính kết hôn sớm, nhưng khi Tông Chính nói muốn kết hôn với Lâm Miểu Miểu, Tông gia lại ngập ngừng.

Nếu như nói ngay từ đầu Tông gia không hài lòng lắm về thân phận của Lâm Miểu Miểu, thì sau khi gặp Lâm Miểu Miểu vài lần, sự không vừa lòng này cũng tiêu tán gần một nửa, sau đó biết được thành tựu cô giành được, lại tiêu tán hơn nửa nữa. Trong mắt Khưu Thục Thanh, tiền bạc danh lợi gia thế chưa bao giờ là tiêu chuẩn đánh giá một người, bà chỉ thật sự xem trọng phong thái và sự kiêu hãnh của đối phương, bất kể đi đến đâu, bất kể làm bất cứ công việc gì, chỉ cần không thẹn với lòng, độ lượng, thản nhiên.

Lúc gần 11 giờ, Lâm Miểu Miểu nhận được điện thoại của Tông Chính, bảo cô đưa cơm trưa.

“Đưa cơm hả.....” Cô vẫn muốn tiếp tục nghe Khưu Thục Thanh kể những chuyện thú vị trong chiến tranh ngày trước, đang nghĩ nên từ chối thế nào, thì từ trong giọng nói của cô, Tông Chính đã đoán ra, thanh âm của anh ngay tức khắc lạnh băng, “Em muốn bỏ đói tôi à?”

Lâm Miếu Miếu không nói, cô không đưa cơm thì anh ta có thể chết đói được sao? Hồng Quế Nhai nằm ở trung tâm thành phố, ở đó nhà hàng tư nhân, hội sở cao cấp nhiều không kể xiết, tự anh ta kén ăn còn trách cô.

Khuru Thục Thanh ngồi ở một bên hỏi: “A Chính gọi tới à?”

Lâm Miếu Miếu gật đầu, Khuru Thục Thanh phất phất tay, bảo quản gia chuẩn bị cơm cho Lâm Miếu Miếu trước, mới ngoảnh lại nói với cô, “Tiểu tử thói này rất kén ăn, con nhà người khác thì không thích ăn cà rốt, tỏi....., nó thì ngược lại, trực tiếp chọn người nấu cơm.”

Vì vậy Lâm Miếu Miếu ăn trưa trước, dưới ánh mắt tươi cười của Khuru Thục Thanh, đi đưa bữa trưa tình yêu cho Tông Chính, cô yên lặng nhìn hộp cơm, hình trái tim màu đỏ, ở giữa còn có trái tim nhỏ, bày tỏ tình yêu.

Thứ hai luôn là thời gian bận rộn nhất, cả Hồng Quế Nhai đều nhốn nháo, hơn 12 giờ Lâm Miếu Miếu đã đến tháp đồng hồ, Tông Chính còn đang giải quyết nốt văn kiện quan trọng trong tay, thấy cô tới, ngược mắt nhìn cô một cái, lại cúi đầu tiếp tục công việc trong tay.

Bây giờ Lâm Miếu Miếu ít nhiều cũng có thể đoán ra một ít tâm tư của Tông Chính, chắc là vì lúc trước cô không tình nguyện đưa cơm, nên mới cau có với cô, trưa nay ở Thiên Hà Viên, mặc dù Lâm Miếu Miếu chưa nói được mấy câu, nhưng tâm trạng lại rất tốt, liền chủ động chào hỏi anh một tiếng: “Ăn cơm nhé?”

Tông Chính ngẩng đầu liếc nhìn cô, “ừ” một tiếng. Cô đặt hộp cơm lên bàn, nhắc thức ăn ra, Tông Chính dọn dẹp mặt bàn, đi tới.

Lâm Miếu Miếu ngồi bên cạnh nhìn anh ăn, Tông Chính quét mắt nhìn cô: “Ăn rồi à?”

Lâm Miếu Miếu gật đầu, tiếp tục nhìn anh ăn cơm, theo động tác chiếc cốc hột xoàn giữa cổ tay lóe sáng, cô buồn bực nghĩ, khi anh mặc âu phục đều đeo, nhưng trước đây cô lại không hề phát hiện ra, ánh mắt của cô di chuyển từ trên khuôn mặt của anh tới yết hầu đang chuyển động, rồi đến toàn thân anh, cô thầm nghĩ, rõ ràng anh rất đẹp trai, vì sao trước kia không nhận ra nhỉ.

“Đang nghĩ gì thế?” Anh bỏ chén đũa xuống, thanh âm hơi trầm.

Lâm Miếu Miếu ngẩng đầu lên, ung dung bình tĩnh trả lời: “Đang nghĩ đến anh.”

Tông Chính cả người lạnh lùng dường như trong khoảnh khắc nhu hòa hẫng đi, anh ngược mắt nhìn Lâm Miếu Miếu bằng ánh mắt khen ngợi, sau đó nhẹ nhàng hỏi: “Vậy....., nghĩ gì đến tôi?”

“Không nghĩ gì cả.”

Tông Chính nhin vài giây, nói: “Lâm Miếu Miếu, tâm tư của em thật phức tạp! Không có nhiều tâm cơ thì cũng đừng học người ta quanh co lòng vòng! Có gì nói thẳng!”

Lâm Miếu Miếu hờ hững nhìn anh, trong lòng lại suy nghĩ xem có phải gần đây hoóc-môn tiết ra quá nhiều, vừa rồi cô gần như là theo bản năng không muốn để Tông Chính biết, cô cảm thấy anh rất đẹp trai, rất hấp dẫn, mà cô bị hấp dẫn rồi.

Thế này hình như có một chút ngượng ngùng?

Phải bình tĩnh lại!

Tông Chính nói mấy câu, thấy Lâm Miếu Miếu im lặng không lên tiếng, lại bắt đầu tự mình suy đoán, anh sờ cằm hỏi: “Có phải em cảm thấy tôi vô cùng đẹp trai? Đặc biệt muốn cùng tôi phát triển thêm một bước?”

Ánh mắt Lâm Miếu Miếu lướt qua, vẻ mặt bình tĩnh trả lời: “Anh nghĩ nhiều rồi!”

Lúc ngủ trưa, Lâm Miếu Miếu cảm thấy rất rầu rĩ, cô muốn được Tông Chính ôm nhưng lại ghét anh quấy rối, vì sao anh không thể thuần khiết một chút chứ? Đến giờ làm việc, Lâm Miếu Miếu rời giường rửa mặt chải đầu, dùng đá đắp lên đôi môi sưng đỏ, chuẩn bị rời đi.

Tông Chính ngồi trên ghế sofa phòng nghỉ, vẻ mặt hơi lạnh lùng: “Cách xa mấy tên đàn ông khôn kiếp kia ra!” Với tính cách của anh, tất nhiên không muốn để Lâm Miếu Miếu đi đến câu lạc bộ Tuyết Vực,

nhưng vì cuối tuần hai ngày liên tiếp Lâm Miếu Miếu xin nghỉ không đi, cô vô cùng kiên trì, anh cũng có một đồng việc phải làm, buổi chiều còn có hai cuộc họp theo thường lệ, không thể đi giám sát, khiến tâm trạng anh rất tệ, nhất là nghĩ đến người nào đó muốn đào góc tường nhà anh.

“Có nghe thấy không?”

Lâm Miếu Miếu nhìn anh, trước mặt anh nghiêm túc nói: “Anh nghĩ nhiều rồi, tôi chưa từng có ý nghĩ như vậy.” Tông Chính liếc nhìn cô, vẻ mặt hòa hoãn hơn, đứng dậy dùng sức cắn một ngụm lên môi cô, cô nhìn vẻ mặt trầm lắng của anh, biết rõ anh tức giận thật ra là cố tình gây sự, nhưng cô không muốn anh tức giận, cô nhón mũi chân hôn lại anh.

Sau đó.....

Lâm Miếu Miếu thiếu chút nữa đi làm trễ.

Cuộc họp thường lệ vào buổi chiều, giám đốc bộ phận tiêu thụ nghiệp vụ điện tử nắm cổ phần Tông thị trong tay, bất chấp khó khăn, nộp bản báo cáo tháng ba lên, nơm nớp lo sợ chờ bị Tông Chính mắng ột trận té tát, vậy mà Tông Chính chỉ lạnh lùng liếc nhìn anh, bất ngờ không nổi giận.

Giám đốc bộ phận tiêu thụ vẻ mặt hoảng hốt lau mồ hôi trán, đột nhiên nhớ tới lời đồn trong công ty.

Nhân viên kỳ cựu trong công ty lén lút bàn tán sôi nổi, hai năm qua Tông Chính nắm quyền điều hành tập đoàn, tính cách cũng khó chịu hơn, có lẽ vì bên cạnh không có phụ nữ, dục vọng không thỏa mãn, đương nhiên bên ngoài cũng không ít tin đồn về giới tính của Tông Chính.....

Trước đây nữ nhân viên trong tháp đồng hồ còn có ý nghĩa muốn bay lên cành cây làm phượng hoàng, nhưng sau khi hai mươi mấy nữ nhân viên tâm tư không thuần khiết liên tục bị Tông Chính đuổi đi, tất cả nữ nhân viên trong tháp đồng hồ mới an phận, tìm công việc không dễ dàng, đặc biệt là làm việc ở tháp đồng hồ.

Mà mấy ngày nay bất thành linh xuất hiện một vị Lâm tiểu thư, còn mấy ngày liền đưa cơm cho Tông Chính, tùy ý ra vào phòng làm việc của Tông Chính, nhân viên công ti có nghe phong phanh tin tức cuộc hôn nhân lần thứ hai giữa hai nhà Tông Lâm, cũng suy đoán về thân phận của Lâm Miếu Miếu.

Ngay từ đầu, tất cả mọi người ôm tâm tình xem trò vui nhìn vị Lâm tiểu thư này, mấy năm gần đây Tông Chính đối với những người phụ nữ tự động dâng tới cửa thế nào, mọi người trong lòng hiểu rõ, nhưng mấy ngày trôi qua, nhân viên làm việc ở tầng 50, đã phát hiện điểm khác, Tông Chính đối xử với vị Lâm tiểu thư này, dường như có gì đó không giống?

Đi làm hầu như đều cùng vị Lâm tiểu thư tay trong tay.....

Sau mấy tiếng đồng hồ lại nổi giận dưng dưng kéo vị Lâm tiểu thư về mặt bình tĩnh về phòng làm việc.....

Tâm tình xem trò vui của mọi người lập tức đổi theo chiều gió, có điều là mấy ngày nay tính tình của sếp Tông lúc tốt lúc xấu, thay đổi thất thường, mọi người cũng không nắm rõ hai người này rốt cuộc nằm trong tình huống nào, hiện tại xem ra, đang phát triển theo chiều hướng tốt thì phải?

Tông Chính họp xong, nhìn thời gian vẫn chưa tới bốn giờ, muốn đi câu lạc bộ Tuyết Vực dạo một vòng, nhân tiện đón Lâm Miếu Miếu tan làm.

Nhân viên tầng 50 đưa mắt nhìn theo bóng lưng Tông Chính rời đi, một nữ nhân viên dụi dụi mắt hỏi người bên cạnh: “Tôi nhìn lầm rồi phải không, hình như sếp Tông đi.....”

Một nữ nhân viên khác bình tĩnh trả lời chắc chắn: “Cậu không nhìn lầm!”

Bên cạnh một người đàn ông đeo mắt kính ló đầu ra, hạ thấp giọng nói: “Lúc cuộc họp buổi chiều kết thúc, tôi nghe thấy sếp Tông đang hát ngân nga! ! Tôi ghen một tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng nói ra được!” Sau khi nói xong, người đàn ông đeo kính thở một hơi nhẹ nhõm.

Mọi người: “.....”

Giang Trạch dùng cặp văn kiện gõ gõ xuống bàn làm việc, mọi người lập tức ai về vị trí người nấy, một nữ nhân viên lúc rót lúc nước, cố tình đi ngang qua trước mặt Giang Trạch, nhỏ giọng lại gần, bất quá hỏi: “Anh Giang, có tin tức bên trong không.....”

“Đi đi đi.....” Sau khi Giang Trạch đuổi người, tâm trạng có chút ưu thương, lần trước anh đi Thiên Hà Viên đưa đồ cho Tông Chính, đại khái đã đoán được thân phận của Lâm Miểu Miểu, ngu ngốc đúng là ngu ngốc, nhưng vấn đề là, nếu anh dám bén mảng đến gần....., chắc là chán sống.

Khi Tông Chính đến câu lạc bộ Tuyết Vực, đợi hai ba phút, Lâm Miểu Miểu vừa tan lớp, cô từ trong phòng huấn luyện đi ra, mắt nhìn thẳng đi thẳng đến phòng thay đồ, Tông Chính đang muốn gọi cô lại, ánh mắt vừa chuyển, đã rơi vào trên người Lý Minh từ phòng huấn luyện đi ra, Tông Chính từ khu nghỉ ngơi đứng lên.

Thân hình của anh vốn rất cao, ở câu lạc bộ thể hình lại mặc tây trang thủ công màu sẫm, hiển nhiên làm người khác chú ý, ít nhất tầm mắt của Lý Minh đã nhìn sang.

Ánh mắt của hai người dần ông chạm nhau, dường như muốn bắn ra tia lửa khi vung dao múa kiếm, ngay cả luồng khí trong không khí bắt đầu khởi động cũng ngưng lại, Tông Chính nhếch môi cười, từ khu nghỉ ngơi bước ra, anh đi tới trước mặt Lý Minh, không hề dừng lại, lướt qua Lý Minh thản nhiên đi về phía phòng thay quần áo, nhưng sự ngạo mạn, bá đạo ẩn sâu trong xương cốt anh lại thông qua cử chỉ ánh mắt của anh biểu lộ ra ngoài.

Hai người đều không lên tiếng, giao chiến bằng ánh mắt chuyển thành độ khí thế. Lý Minh vẫn duy trì sự ôn hoà trước sau như một, chỉ có ở sâu trong con người thoáng qua một tia lạnh lùng.

Tông Chính ở bên ngoài phòng thay đồ dành riêng cho Lâm Miểu Miểu chờ cô, chỉ lát sau đã có mấy người mặc trang phục Taekwondo chạy tới, thấy được vẫn là thiếu niên chưa trưởng thành, người dẫn đầu còn ôm một bó hoa hồng đỏ, mấy cậu bé đã trông thấy anh từ lâu, đang xì xào bàn tán, Tông Chính ánh mắt lạnh lùng ngang tàn quét tới, ánh mắt hung hăng của anh quét tới lập tức khiến mấy cậu bé im bật không dám lên tiếng.

Thay xong quần áo Lâm Miểu Miểu vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy Tông Chính, mặc dù rất ngạc nhiên nhưng cũng không hỏi nhiều, Tông Chính đi về phía cô, cánh tay đưa ngang ôm lấy thắt lưng của cô, coi bên cạnh như không có người nói: “Đi thôi.”

Lâm Miểu Miểu liếc nhìn cánh tay ngang hông, lại quét mắt nhìn mấy học viên đang nhìn cô mong đợi, bỗng nhiên cảm thấy khuôn mặt hơi nóng.

“Hạo Tử, sợ cái gì, nếu không lên, huấn luyện viên sẽ bị người khác cướp mất.”

“Yên tâm, ở trước mặt huấn luyện viên khẳng định anh ta không dám đánh cậu!”

Thiếu niên đang cầm hoa, chống lại ánh mắt lạnh thấu xương cùng nụ cười âm u của Tông Chính, bất chấp khó khăn tiến lên mấy bước: “Huấn..... huấn luyện viên, có thể mời.....cô, ăn cơm tối được không?”

Hạo Tử nói hết lời, mới ngẩng đầu lên nhìn Lâm Miểu Miểu, kết quả vừa nhìn, trước mặt cậu đầu còn Lâm Miểu Miểu, chỉ có một người đàn ông khí thế đè ép, không khỏi sợ hãi lui về sau một bước, lúc này cậu mới phát hiện cả người Lâm Miểu Miểu đều bị người đàn ông trước mặt che chắn sau lưng.

Được người khác che chắn sau lưng.....

Lâm Miểu Miểu cảm thấy cảm giác này rất lạ, tuy rằng động cơ của Tông Chính tuyệt đối không phải đang bảo vệ cô, nhưng trong tầm mắt đập vào bờ vai rộng của anh, cô lại có cảm giác thật ấm áp.

“Huấn luyện viên.....” Hạo Tử cảnh giác nhìn Tông Chính, thò cái cổ nhìn về phía sau lưng Tông Chính.

Tông Chính hơi nghiêng người che Lâm Miểu Miểu càng kín hơn, nở nụ cười lạnh lùng, anh thật sự cũng không định so đo với mấy cậu thiếu niên choai choai này, từ phía khác kéo Lâm Miểu Miểu ra ngoài: “Bà xã, chúng ta về nhà thôi.”

Lâm Miểu Miểu không nói lời từ chối, nhưng ý từ chối lại biểu hiện cực kỳ rõ ràng.

“Em nhất định muốn làm một huấn luyện viên hư hỏng, để nhiều người nhìn em sao?”

Huấn luyện viên hư hỏng? Để nhiều người nhìn cô?

Cơn giận của Lâm Miểu Miểu bị Tông Chính khơi lên, cô không dùng ngôn ngữ phản bác lại, chỉ lẳng lẳng nhìn về phía anh, cả người lạnh lùng.

Mặc dù cô không giống Phác Hoằng Hi, cả đời đều cống hiến cho Taekwondo, nhưng luyện tập mười mấy năm, Taekwondo đã hòa thành máu chảy trong xương tủy cô, không thể dễ dàng tha thứ cho việc Tông Chính chê bai như vậy, câu nói thứ nhất hạ thấp nghề nghiệp của cô, câu nói thứ hai hạ thấp nhân phẩm của cô.

Ngày đó Lý Trân đưa cô đi phòng triển lãm Mễ Lan, lúc cô đi vào nhà vệ sinh, vô tình nghe được hai người phụ nữ đang bàn tán chế giễu sau lưng cô, sau đó còn có mấy vị phu nhân đi vào, cười cười nói nói giọng điệu không coi ai ra gì tán dóc về cuộc đời của cô.

Lâm Miểu Miểu tự giễu nghĩ, trong mắt mọi người ở Z thị, từ đầu đến cuối cô chỉ là một đứa con riêng, cho nên nhiều năm như vậy, cô chưa từng nghĩ đến việc quay về đây.

Cô cho là mình từ lâu đã không còn để ý đến thân phận của bản thân nữa.

Thì ra là không phải.

Ít nhất cô để ý cái nhìn của Tông Chính.

Nếu như cô không phải là con riêng, Tông Chính sẽ không nghi ngờ cô như vậy phải không?

Cuộc sống vui vẻ mấy ngày trước, suýt nữa khiến cô động lòng, thậm chí cảm thấy cứ tiếp tục sống chung như vậy cũng rất tốt, hôm nay lời của anh giống như một chậu nước lạnh dội xuống. Anh vừa sinh ra đã sống trong giàu sang phú quý, ngang ngược hống hách đã trở thành thói quen của anh, không thuận theo ý anh, anh sẽ cau mặt cau mày nhìn cô, trước đây chỉ là chuyện nhỏ, còn hôm nay rốt cuộc đã chạm đến giới hạn cuối cùng.

Mấy ngày nay sống chung với nhau, thực ra vấn đề này cũng rõ mười mươi, mỗi lời nói mỗi việc làm của anh đều rất ít khi tôn trọng ý nguyện của cô, anh không phải một người dễ dàng thỏa hiệp, mà Lâm Miểu Miểu cũng là người trên nguyên tắc sẽ không dễ dàng thỏa hiệp.

Thang máy xuống đến lầu một, cô rút tay mình về, lạnh lùng bước ra khỏi cửa thang máy. Từ cầu lạc bộ Tuyết Vực đến tháp đồng hồ, hai người đều không nói lời nào.

Mãi cho đến khi cô đi về phía bãi đậu xe dưới lòng đất, anh mới lạnh lùng mở miệng, lời vừa ra khỏi miệng chính là mệnh lệnh vênh mặt hất hàm sai khiến: “Theo tôi đi lên!”

Lâm Miểu Miểu không nhanh không chậm đi về phía trước, không quay đầu lại cũng không trả lời, về mặt Tông Chính càng ngày càng lạnh, nhìn chằm chằm bóng lưng của cô mấy giây, bỗng xoay người đi về phía thang máy chuyên dụng của mình.

36. Chương 36: Chặng Đường Đã Qua

“Vì sao lại đánh nhau?” Bà ngoại nổi giận đùng đùng hỏi.

Lâm Miểu Miểu im lặng hồi lâu, mới ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lem luốc trả lời: “Chúng nó nói con là con hoang.”

Tức giận trên khuôn mặt bà ngoại dần dần hóa thành trầm lặng, cô biết bà ngoại đau lòng, từ đó cô không bao giờ nhắc lại chuyện “con hoang”, cũng không còn đánh nhau nhiều nữa. Cho đến 8 tuổi năm ấy, bà ngoại kiểm tra phát hiện bị ung thư giai đoạn cuối, bà ngoại ôm thân thể gầy gò của cô, lần đầu tiên khóc lên trước mặt cô: “Miểu Miểu của bà, sau này con làm sao bây giờ?”

Hôm đó cuối cùng bà ngoại cũng nói cho cô chuyện liên quan đến cha mẹ, bà ngoại nói rất hàm súc, rất nhiều năm sau, Lâm Miếu Miếu mới chấp vá tình tiết được hoàn chỉnh.

Lý Yên mười sáu tuổi ôm giấc mộng từ thôn Bảo Lam đi đến Z thị, sau cùng lại bị cái gọi là bạn bè bán vào chốn mua vui, khi sắp trở thành đồ chơi của đàn ông, một người phụ nữ đã cứu cô, Lý Yên rất cảm kích người phụ nữ này, nhưng cuối cùng lại bị chính người phụ nữ này đưa lên trên giường của một người đàn ông, hôm sau, cô và người đàn ông này bị vợ của anh ta bắt gian tại trận.

Người đàn ông này cho Lý Yên một tấm chi phiếu, Lý Yên mang tấm chi phiếu này cùng thân thể mệt mỏi trở về thôn Bảo Lam, sinh ra Lâm Miếu Miếu.

Bà ngoại đem tấm chi phiếu trước giờ chưa hề động đến đưa cho Lâm Miếu Miếu, lần đầu tiên Lâm Miếu Miếu biết cha mình thì ra tên là Lâm Thế Quần.

Lâm Miếu Miếu từng oán hận Lý Yên, vì sao phải sinh ra cô, cho đến khi Phác Hoàng Hi nói với cô câu nói kia.

Mỗi một người đến với thế giới này, nhất định sẽ có người đang mong đợi, có thể là cha mẹ của bạn, có thể là người yêu tương lai của bạn, bọn họ nhất định sẽ cảm ơn số phận đã mang bạn đến với thế giới này.

Lúc cô một tuổi thì mẹ qua đời vì tai nạn giao thông, sự ra đời của cô có được mong đợi hay không?

Sau khi lớn dần lên, cô cũng không còn hận Lý Yên nữa, thỉnh thoảng cũng sẽ mơ thấy một gương mặt mơ hồ đang cười dịu dàng với cô.

Khi Lâm Miếu Miếu kết nối được sự thật năm đó, liền đi tới Z thị tìm chân tướng, người kia cứu Lý Yên khỏi hồ lửa, lại đẩy bà vào hầm lửa, người phụ nữ đã sắp đặt một màn này, rốt cuộc là ai? Sau đó Cố Dung tại đó xảy thai- một đứa bé trai đã thành hình, từ đó không mang thai, Lý Yên sau đó, buồn bã quay trở về thôn Bảo Lam, trong một khoảng thời gian rất dài đều im lặng không nói chuyện.

Sau cùng, bà cũng không đi Z thị. Người đã chết rồi, cho dù tìm ra sự thật thì như thế nào? Lý Yên biết tất cả, nhưng trước sau không nói ra, là muốn bảo vệ người phụ nữ kia, và cô tôn trọng sự lựa chọn của bà.

Lâm Miếu Miếu lái xe từ bãi đỗ của tháp đồng hồ đi ra, ngửa đầu nhìn bầu trời trong trẻo, bỗng nhiên cô rất nhớ bà ngoại và Lý Yên.

Chặng đường từ Z thị đến thôn Bảo Lam chỉ mất hơn hai giờ, nhưng sau khi đến thôn Bảo Lam bởi vì đường chật hẹp, rất khó đi, nên lái xe ở đoạn đường này mất hơn nửa tiếng đồng hồ nữa, cô dừng xe ở trong sân nhà cũ của bà ngoại, ngôi nhà này cực kỳ cũ kỹ.

Ngày thứ hai mới từ nước Y trở về, cô đã về đây một chuyến, bảo người sửa lại căn nhà cũ lâu năm không tu sửa người đã không thể ở này, bức tường màu trắng mới sơn chỉ quét một nửa, một nửa kia lộ ra những viên gạch màu hồng, trong phòng tối đen xuất hiện một người thanh niên thật thà chất phác, trông thấy Lâm Miếu Miếu mừng rỡ kêu lên: “Miếu Miếu, đã trở về rồi, sao em lại tới đây, em yên tâm, anh nhất định sẽ sửa lại ngôi nhà của em thật tốt.”

“Vâng, cảm ơn anh.”

Tiểu Lôi vỗ vỗ bụi trên tay: “Em tới thăm bà ngoại em sao? Anh đưa em đi!”

“Tự tôi đi được rồi.”

“Vây....., em cẩn thận....., trời tối đường trơn, hôm qua mới mưa.....” Tiểu Lôi mất tự nhiên cười cười.

Lâm Miếu Miếu đi vòng qua sau nhà, theo đường mòn sau nhà đi lên núi, vì đường nhỏ lại trơn, nên rất khó đi, đi hơn hai mươi phút, cô dừng lại trước hai ngôi mộ song song, hai ngôi mộ được tu sửa vô cùng xa hoa, hơn mười ngày trước cô vừa mới quét dọn, hôm nay lại có lá rụng, bụi bặm cùng nhánh cây gãy.

Lâm Thế Quần theo di nguyện của bà ngoại, an táng bà bên cạnh Lý Yên, lại sửa chữa cả phần mộ của Lý Yên, mới có hai ngôi mộ lộng lẫy như ngày hôm nay. Đáng tiếc có lộng lẫy như thế nào đi chăng nữa, cũng chỉ là ngôi mộ mà thôi.

Lâm Miếu Miếu đứng trước mộ phần của Lý Yên, một lúc lâu mới nói: “Con kết hôn rồi.”

“Lần trước nên nói cho hai người biết, nhưng là....., con sợ hai người lo lắng, nên không nói, con....., không xác định.....”

Sau đó lại im lặng rất lâu, đến khi trời tối hẳn, Lâm Miểu Miểu mới xuống núi, Tiểu Lôi ngồi trên đồng gạch vỡ sau nhà Lâm Miểu Miểu, nhìn thấy Lâm Miểu Miểu mới thở phào nhẹ nhõm, rồi chậm rãi hỏi: “Hôm nay em ở lại trong thôn nhé?” Anh lại khẩn trương bổ sung thêm một câu, “Ý anh là, trời tối đường lại hẹp không dễ đi, em lại không quen.....”

Lâm Miểu Miểu nhìn căn nhà cũ còn đang sửa chữa, Tiểu Lôi liền vội vàng nói: “Nếu em không có chỗ ở, có thể ở nhà anh....., anh....., ý anh là.....” Anh gấp đến độ mồ hôi trán cũng chảy ra, “Nếu em không chê.....”

“Cám ơn.” Khách sáo nhưng là ý từ chối.

Lâm Miểu Miểu vừa mới lên xe, điện thoại bỗng vang lên, thanh âm vui sướng của Mễ Chân gần như truyền ngay tới trong chớp mắt khi cô ấn xuống phím trò chuyện: “Nina, hai ngày nữa tớ đến Trung Quốc thăm cậu!”

“Không phải cuối tuần sao?”

Mễ Chân lấy giọng điệu ca kịch ngâm nga: “I miss you!”

Lâm Miểu Miểu nhàn nhạt nở nụ cười, mười mấy năm ở nước Y, có hai người chiếm giữ một vị trí trong cuộc sống của cô, thứ nhất là sư phụ của cô Phác Hoành Hi, thứ hai chính là người bạn Mễ Chân.

Khi Lâm Miểu Miểu mười một tuổi, quen biết Mễ Chân, khi đó trên đường phố nào đó ở nước Y, Mễ Chân mười ba tuổi và một đám trẻ con người da trắng tuổi tác tương đương đang đánh nhau, Lâm Miểu Miểu chỉ bình tĩnh đi ngang qua, bất thành lình bị Mễ Chân từ trong hẻm nhỏ lao ra xô ngã, Mễ Chân bò dậy, kéo cô bỏ chạy, Lâm Miểu Miểu nhìn mười mấy đứa trẻ người da trắng đuổi theo phía sau, bị động chạy theo Mễ Chân, đang chạy lại dừng lại, Mễ Chân ù ừ cạc cạc bị kéo ra đánh một trận.

Cúp điện thoại, trong lúc vô tình Lâm Miểu Miểu mở nhật ký cuộc gọi gần đây.

Hàng thứ nhất: Tông Chính, đã nhận, 29.

Ngón tay của cô dừng trên màn hình, vừa thất thần đã ấn gọi đi, cô chân tay luống cuống ngắt điện thoại, mới vừa ngắt không đến một giây, Tông Chính đã gọi lại.

Lâm Miểu Miểu nhìn chằm chằm tên của anh trầm ngâm mấy giây, mới nhận điện thoại, anh không nói, chỉ có tiếng hít thở đều đều.

“Tôi gọi nhầm số.....” Lâm Miểu Miểu giải thích một câu, sau đó nói, “Tạm biệt.”

Trong điện thoại truyền đến tiếng “tút tut tut”, Tông Chính nhìn chằm chằm màn hình tối đen, vẻ mặt càng ngày càng lạnh, Đỗ Thiếu Khiêm mở cửa đi ra, thanh âm huyền não trong phòng gần như cùng lúc tràn ra ngoài, anh đẩy nhẹ cánh cửa, toàn bộ hành lang lại yên tĩnh lại, anh ngâm điều thuốc đi tới ghế sofa cạnh Tông Chính, dựa vào ghế: “Hôm qua cậu nói đón một người, chớp mắt đã không thấy bóng dáng, hôm nay cậu ra ngoài gọi điện thoại, tôi còn tưởng cậu lại biến mất chứ.”

Đỗ Thiếu Khiêm ngâm điều thuốc, từ từ nhả khói, hỏi: “Người hôm qua đón là Lâm Miểu Miểu?”

Tông Chính lạnh nhạt liếc anh một cái, Đỗ Thiếu Khiêm tiếp tục hỏi: “Hai người hiện giờ thế nào?”

Đỗ Thiếu Khiêm từ lần trước đưa ra chủ ý thối cho Tông Chính, luôn cảm thấy không ổn, tuy rằng ban đầu anh có tình cảm với Lâm Miểu Miểu, nhưng phụ nữ sao có thể so với anh em, hôm đó anh uống hơi nhiều, đầu óc không minh mẫn mới có thể nghĩ đến “vợ bạn”.

“Cậu rảnh rồi lắm sao?”

Đỗ Thiếu Khiêm cười khan một tiếng, “Tôi đây không phải là quan tâm tới đời sống tình cảm của cậu sao.....”

“Cậu quan tâm tôi? Hay là quan tâm Lâm Miểu Miểu?” Tông Chính lạnh lùng hỏi.

Đỗ Thiệu Khiêm nhanh chóng trả lời: “Tôi đương nhiên là quan tâm cậu rồi!” Trời đất chứng giám, anh thật không có nghĩ đến Lâm Miểu Miểu!

Tục ngữ nói, thà đập bỏ mười ngôi miếu, chứ không phá hoại một cuộc hôn nhân. Vừa tỉnh rượu, anh càng nghĩ càng thấy không ổn, ngộ nhờ sau này giữa Tông Chính và Lâm Miểu Miểu xảy ra chuyện gì, há chẳng phải anh đã mắc tội lớn sao?

Sau hôm ấy, anh lại không gặp được Tông Chính, cuối tuần cùng đi đánh bóng, Đỗ Thiệu Khiêm còn chuẩn bị tìm một cơ hội hỏi dò, xem làm sao cứu vãn, kết quả chỉ chớp mắt đã không thấy bóng dáng Tông Chính đâu.

“Lần trước tôi uống nhiều, nói bậy nói bạ, cậu cũng đừng coi là thật.”

Tông Chính cười khẩy: “Ngược lại tôi cảm thấy đó là chủ ý hay, loại phụ nữ như Lâm Miểu Miểu, nên nhận giáo huấn một lần, mới biết lợi hại.”

Đỗ Thiệu Khiêm không nói gì nghĩ, nói thế này anh phải làm nói tiếp thế nào? Anh ngẫm nghĩ chốc lát, dẫn đo hỏi: “Vậy cậu còn định trả thù không? Trời, sau đó cố tình vứt bỏ cô ấy?”

Buổi chiều sau khi rời khỏi câu lạc bộ Tuyết Vực, trong lòng Tông Chính đã chứa một bụng tức giận, nhận được điện thoại của Lâm Miểu Miểu tạm thời nguôi ngoai, nhận điện thoại xong, cơn tức này gần như bùng cháy, Tông Chính nhìn chằm chằm hòn non bộ ngọc trắng trước mặt, hung tợn nói: “Đương nhiên!”

“Hai người đã kết hôn, cậu....., muốn làm như thế nào?”

Tông Chính cười không ngừng: “Ai quy định kết hôn thì không thể ly hôn?”

Ly hôn....., ngực Tông Chính bị hai chữ này làm cho vô cùng khó chịu.

Lâm Miểu Miểu một lòng muốn ly hôn với anh, tùy tiện treo hai chữ ly hôn ở bên miệng, ly hôn? Có lẽ vẫn ở trong lòng cô, nghĩ đến đây, tâm trạng của anh càng xấu hơn.

Tâm trạng của Đỗ Thiệu Khiêm cũng chẳng thể nào tốt được, anh vẫn cho là Tông Chính nói vứt bỏ chẳng qua là lạnh lùng với Lâm Miểu Miểu mà thôi, không nghĩ sẽ đến mức ly hôn, Đỗ Thiệu Khiêm đột nhiên cảm thấy áy náy, nếu như lúc ấy anh không đưa ra cái chủ ý tồi tệ kia.....

“Hai người cũng đã kết hôn rồi, hà tất phải âm ỉ như vậy? Cho dù trước đây có một ít mâu thuẫn.....” Đỗ Thiệu Khiêm còn muốn tiếp tục khuyên giải, đã bị Tông Chính lạnh lùng cắt ngang: “Câu cứ lo cho chính mình thì hơn!”

Đỗ Thiệu Khiêm bị những lời này của Tông Chính làm cho buồn bực, hai ông bạn của anh, nửa năm trước Cổ Khải kết hôn, bây giờ ngay cả Tông Chính cũng kết hôn, gần đây anh cũng bị cả nhà ép rất căng, tuần này còn không dám quay về Trường Nguyệt Loan, đối với công tử ăn chơi mà nói, hôn nhân quả thật có thể so với phần mộ.

Trong nháy mắt Đỗ Thiệu Khiêm không có tâm trạng đi quan tâm việc đâu đâu của Tông Chính, anh thở dài, đứng lên nói: “Hiện tại tôi phải quý trọng mỗi một phút mỗi một giây, ai biết trong nhà lúc nào thì tìm một cô vợ cho tôi.” Dừng lại mấy giây, anh lại hỏi Tông Chính, “Kết hôn có cảm giác gì?”

Hỏi xong anh đã cảm thấy mình hỏi vô ích, Tông Chính và Lâm Miểu Miểu đang diễn ra một cuộc báo thù, nghĩ vậy, Đỗ Thiệu Khiêm càng thêm bài xích việc kết hôn.

Tông Chính không trả lời, cũng đứng lên, “Đi quán bar của cậu uống một ly.”

“Một ly làm sao đủ, ít nhất phải nguyên một chai whisky, mới có thể an ủi vết thương trong lòng tôi.” Đỗ Thiệu Khiêm đẩy cửa ra, một trước một sau cùng Tông Chính vào phòng tắm áo khoác của mình, đi đến Mộ Sắc Sâm Lâm.

Hơn chín giờ, Đỗ Thiệu Khiêm và Tông Chính uống hết hai chai rượu mạnh, Lâm Miểu Miểu cũng lái xe vào nội thành.

Ngón tay của cô ở trên võ-lăng do dự một lúc, về đến hoa viên Thế Kỷ, trong phòng không có ai, cô tắm xong thì đi nằm, sau khi nằm xuống trần trọc mãi vẫn không ngủ được, cô mở mắt, nhìn chằm chằm trần nhà đen xì.

Tâm lý học hành vi nói, hành động của một người lặp lại 21 ngày trở lên sẽ hình thành một thói quen, rõ ràng cô chỉ ngủ trong lòng anh mấy ngày, lại đã hình thành thói quen đáng sợ này, không có vòng ôm của anh, dù ệt mỗi rã rời, cũng không muốn ngủ yên.

Khi Tông Chính trở về, cô vẫn chưa ngủ, cô nghe thấy tiếng động, nhìn thời gian, mười một giờ ba mươi tám phút.

Cô thở dài, cuối cùng cũng chịu về rồi.

Cửa phòng ngủ được xoay mở ra, đèn thủy tinh đỉnh đầu bật sáng, cô chui vào trong chăn, tiếng bước chân đi thẳng đến bên giường, bước chân của anh như có như không, chờ khi anh đến gần, cô ngửi thấy mùi rượu nồng nặc. Anh vén chăn cô lên, bắt gặp ánh mắt đen láy của cô.

Tông Chính dường như hơi bất ngờ, ngừng lại giây lát, hơi thở có mùi rượu nói: “Chưa ngủ càng hay.”

Rượu còn sót lại theo môi lưỡi của anh xâm nhập vào trong khoang miệng của cô, Lâm Miểu Miểu hơi nghiêng đầu, khuôn mặt lại bị Tông Chính dùng sức xoay lại, con ngươi của anh còn đen hơn cả màn đêm, trong tích tắc cô nghiêng đầu né tránh, vô cùng tức giận.

“Lâm Miểu Miểu, tôi nhìn cũng nhìn sạch, sờ cũng sờ không ít, bước tiếp theo.....” Ngón tay của anh đã trượt về phía bụng dưới của cô, đi xuống giữa hai chân cô.

Lâm Miểu Miểu nhanh nhẹn nghiêng người, tránh bàn tay của anh, cô ngồi dậy, vẻ mặt lạnh đạm hỏi: “Tông Chính, anh cảm thấy tôi rất tùy tiện, hay là từ đáy lòng coi thường tôi, cho nên từ trước đến nay chưa từng tôn trọng tôi, muốn như thế nào thì làm thế ấy?”

Tông Chính ngẩn ra, ngay sau đó nở nụ cười lạnh lùng: “Tôi muốn như thế nào thì làm thế ấy? Tôi làm gì em? !” Một chữ cuối cùng nói ra, tức giận trên mặt anh ở trong khoảng khắc liền thu lại hoàn toàn, cửa bị anh đập phát ra tiếng vang nặng nề, dường như ngay cả ngôi biệt thự cũng bị rung lắc.

Lâm Miểu Miểu ôm chăn bỗng nhiên thở dài, sau khi đi thăm bà ngoại và Lý Yên, cô đã bình tĩnh hơn.

Buổi chiều có thể là cô quá nhạy cảm, mồm miệng Tông Chính vốn độc địa, có lẽ anh cũng không cố tình đánh giá thấp cô, chỉ là nhất thời lỡ miệng.....

Có điều, không chịu tôn trọng ý nguyện của cô, điểm này cô tuyệt đối không hiểu lầm.

Hôm sau Lâm Miểu Miểu đúng giờ tỉnh giấc, ngủ một đêm, lại cảm thấy mệt mỏi hơn, cô co mình vào trong góc, nghiêng đầu nhìn bên cạnh trống không, trầm mặc một hồi, sau đó tự nói với mình, đây là một thói quen xấu, phải nhanh chóng bỏ đi.

Cô thay quần áo xong đi công viên Đông Ngạn chạy bộ mấy vòng, sau khi trở về Tông Chính đã dậy, ngồi bên bàn ăn dùng máy tính cứ nhắc xem tin tức, vẻ mặt anh hồ hững, không biểu hiện ra bất kỳ sự tức giận khó chịu nào, nhưng bầu không khí trong phòng ăn lại như ngưng kết, Lâm Miểu Miểu bỗng không có khẩu vị ăn uống, quay về phòng ngủ tắm rửa, bồn thần một lúc, khi đi xuống, Tông Chính đã lái xe đi rồi.

Buổi trưa anh không có gọi điện bảo cô đưa cơm, cũng không về nhà ăn cơm. Lâm Miểu Miểu ngồi trong phòng khách lật xem tài liệu, nhưng tâm trạng lại không yên, bên trong phòng bố trí bảy tám người đàn ông, đang bận sửa sang phòng chụp ảnh, khoan điện và đủ loại âm thanh vang lên dồn dập, Lâm Miểu Miểu tắt máy vi tính, đi quanh vườn hoa một lúc, tâm trạng mới yên ổn lại.

Ba giờ chiều, cô lái xe ra sân bay, ở quán cà phê đợi một lúc, trong loa phóng thanh thông báo chuyến bay đáp xuống, không bao lâu cô đã nhận được điện thoại của Mễ Chân, âm thanh thoải mái vui vẻ từ trong tay truyền tới: “Nina, I am ing!”

Tâm trạng của Lâm Miểu Miểu khá hơn, xách túi của mình đi đón Mễ Chân, từ xa đã nhìn thấy anh trong đám người, Mễ Chân cũng phát hiện Lâm Miểu Miểu, lập tức cười đến mức thấy mặt không thấy mắt, bước nhanh tới, cho Lâm Miểu Miểu một cái ôm con gấu nhiệt tình.

Chiều cao của anh và Tông Chính tương đương, đều trên 1m8, mặc dù Lâm Miểu Miểu cao 1m73, nhưng dáng người gầy nhỏ bé, cái ôm này thiếu chút nữa cô bẹp chết ở trong ngực anh.

Rất nhanh Mễ Chân đã buông lỏng tay, Lâm Miểu Miểu nhìn lồng ngực của anh, chợt phát hiện cái ôm của anh và Tông Chính hoàn toàn không giống nhau, khi Mễ Chân ôm cô, giống như tay trái nắm tay phải mình, nhưng khi Tông Chính ôm cô, nhiệt độ nóng bỏng của anh, môi lưỡi mềm mại của anh, khiến da thịt cô kêu gào đói khát, muốn dựa vào gần hơn.

Nếu như tính tế phân biệt, hai người đàn ông này có rất nhiều điểm giống nhau, về ngoài anh tuấn, màu da lúa mạch giống nhau, giống như ánh sáng mặt trời, nhưng khác biệt cũng rất rõ ràng, vẻ đẹp của Mễ Chân giống như cậu bé mặt trời nhà bên, mà vẻ đẹp của Tông Chính trời sinh đã mang theo một loại khí chất quyền quý thong dong.

Mễ Chân giống như ánh nắng ban mai, ấm áp rạng rỡ thoải mái, có thể nằm trên bãi cỏ ngựa mặt trông lên bầu trời, mà Tông Chính.....

Có lúc anh cũng sẽ giống như ánh nắng ban mai, nhưng nhiều lúc, anh không giống ánh nắng, giống một mặt trời chói chang hơn, nóng đến bỏng rát.

Ngay trong nháy mắt ngăn ngủ gặp Mễ Chân, cô cứ nhiên lại nghĩ lung tung, hình như cô càng ngày càng không bình thường.

Rời khỏi sân bay, cô đưa Mễ Chân đến biệt thự ở phường Tú Thủy, buổi sáng đã bảo nhân viên làm theo giờ tới dọn dẹp qua, cô đi một vòng quanh phòng khách, ghi chép những đồ đạc còn thiếu, Mễ Chân lấy một bộ quần áo trong hành lý, nói mấy câu với cô, đã vui vẻ hát ngâm nga đi tắm rửa.

Tắm xong, Mễ Chân cởi trần, lắc lắc mái tóc còn đang nhỏ nước: “Nina, chuyện của cậu làm xong rồi chứ? Cần tớ giúp một tay không?”

Lâm Miểu Miểu lắc đầu, khi ở nước Y trở về, cô cũng không nói cho bất kỳ ai, quay về Trung Quốc là vì kết hôn, ngoài ra cô cũng không để chuyện này ở trong lòng, đồng thời cũng cảm thấy tỷ lệ thành công của cuộc hôn nhân quá thấp, cho dù kết hôn thành, thời gian cũng chỉ có một năm mà thôi.

Kế hoạch ban đầu của Lâm Miểu Miểu là ở lại Trung Quốc mấy tháng, rồi trở lại nước Y, cho đến khi quan hệ hôn nhân này kết thúc. Nhưng mà bây giờ, cô có phần không xác định, Tông Chính, Lý Trần và Khưu Thục Thanh đều rất tốt với cô, tốt đến mức khiến cô không lỡ rời đi.

Người lúc nào cũng có lòng tham, nếu như chưa từng có được thì cũng thôi, một khi đã tiếp xúc với ban ngày, cô làm sao cam lòng trở lại đêm tối cô độc? Mặc dù ban ngày có lúc sáng quá, rơi vào người không mở mắt nổi, có lúc cũng sẽ quá nóng, oi bức khiến lòng người bức dọc.....

Khi thiêu thân lao đầu vào lửa, biết rõ sẽ cháy thành tro bụi, nhưng vẫn không hề chùn bước, cô không có dũng khí lao đầu vào chỗ chết, cô chỉ có thể đứng ở lúc giao thời, giao giới giữa ngày và đêm ngựa mặt trông lên.

Sau này sẽ như thế nào? Cô không nghĩ tới, cứ thuận theo tự nhiên thôi.

Phác Hoảng Hi luôn nói cô không có nhiệt huyết, không có khát khao mãnh liệt, đúng vậy, cô không có những thứ này, cho nên, thuận theo tự nhiên thôi.

“Nina, cậu ở phòng nào?” Mễ Chân hứng thú dạt dào hết nhìn đông lại nhìn tây, dường như muốn tham quan một chút.....

“Tớ không ở nơi này.....” Lâm Miểu Miểu hơi do dự, ngược mắt nói với Mễ Chân, “Daniel, tớ kết hôn rồi.”

Mễ Chân chờ người, con người mở căng ra, dường như khó có thể tin được, qua một hồi lâu, anh mới nhẹ nhàng dùng tiếng Anh hỏi: “What did you say?”

Nghe nói, khi tâm trạng một người chấn động quá mạnh, sẽ không tự chủ sử dụng ngôn ngữ mình quen thuộc nhất, Mễ Chân sinh ra ở nước Y, lớn lên cũng ở nước Y, tiếng Anh ngôn ngữ quen thuộc nhất của anh.

Sự kinh hãi của Mễ Chân, ở trong dự liệu của Lâm Miểu Miểu, nếu như bây giờ Mễ Chân nói cho cô biết, mình cũng kết hôn rồi, cô cũng sẽ đứng hình. Cô rất tự nhiên dùng tiếng Anh trả lời một câu: “I am married.”

Môi Mễ Chân giật giật, dù cho Lâm Miểu Miểu nói hai lần, nhưng anh vẫn không nghe vào.

“Sorry, tớ biết chuyện này hơi đột ngột, khi đó tớ trở về Trung Quốc, kết hôn, lúc ấy tớ cũng chẳng biết nói như thế nào, cho nên.....” Đôi mắt cô mang theo áy náy, Phác Hoàng Hi và Mễ Chân là hai người quan trọng nhất trong đời của cô, nhưng gần tới lúc đi, cô cũng không nói với ai, luôn cảm thấy chuyện này chẳng qua là một cuộc giao dịch, rất khó mở miệng, căn bản không nhất định phải nói cho bọn họ biết.

Về mặt của Mễ Chân có vài phần hoảng hốt, Lâm Miểu Miểu nói mấy câu “Sorry” không ngọt, anh không chỉ là bạn của cô, nhiều năm như vậy, gần như đã trở thành người thân của cô, chuyện trọng đại thế này, Lâm Miểu Miểu lại một mình đưa ra quyết định, đổi lại ai cũng sẽ tức giận, cô vốn định che giấu chuyện này, nhưng bây giờ Mễ Chân đã đến Trung Quốc, mà ý nghĩ ban đầu của cô cũng có một chút thay đổi.

Lâm Miểu Miểu cúi đầu, ngoan ngoãn nhận sai, vì vậy bỏ lỡ tâm tình chân thật nhất trên mặt Mễ Chân, đó là đau khổ, khó tin, ngờ ngàng, cùng với mắt mác sâu sắc hòa vào lẫn nhau. Tầm mắt của anh bỗng nhiên rơi vào trên ngón tay của Lâm Miểu Miểu, biết rõ cô không phải là người biết nói đùa, nhưng lúc này, Mễ Chân cũng không nhận được nhóm lên một tia hy vọng: “Nina, cậu không đeo nhẫn kết hôn!”

Lâm Miểu Miểu theo tầm mắt của anh nhìn lên ngón tay trống không của mình, tùy ý đáp: “Không có.”

Cô trả lời thản nhiên như vậy, ngược lại khiến cho tia hy vọng cuối cùng kia của Mễ Chân tan thành mây khói, đúng vậy, cô không thích đeo bất kỳ đồ trang sức nào, ngại lúc làm việc không tiện. Thế nhưng....., trên cổ cô lại đeo một chuỗi dây chuyền ngọc bích giá trị không nhỏ.

Trong nháy mắt Mễ Chân mất đi năng lực ngôn ngữ, anh đau khổ ở đáy lòng tự hỏi: Nếu như, anh có thể dừng cảm một chút, có phải kết quả sẽ khác đi không?

Làm bạn bè có thể là cả đời, một khi ước mong xa vời muốn đến gần, hoặc là một bước lên đỉnh, hoặc là rơi xuống vực sâu, anh rất rõ, Lâm Miểu Miểu chỉ coi anh là bạn bè, người bạn duy nhất, người bạn quan trọng, người bạn giống như người thân....., bạn bè quý tha ma bất!

Anh vẫn luôn nói với chính mình đợi thêm một chút, đợi thêm một chút, nếu, anh có thể dừng cảm hơn, kết quả hôm nay sẽ khác phải không?

37. Chương 37: Tên Phá Đám

Mễ Chân đề xuống tâm trạng cuộn cuộn gần như muốn sục sôi trong lòng, gian nan mở miệng, cố làm ra vẻ thoải mái tươi cười: “Nina, cậu quá đáng thật, chuyện thế này cũng không nói trước một tiếng! Tớ đi sấy tóc trước đã!”

Mễ Chân thở một hơi, gần như cứng đờ trong chớp mắt, anh không biết phải làm sao đối mặt với Lâm Miểu Miểu, anh vẫn còn ở nguyên một chỗ chờ đợi, còn cô đã đi thật xa rồi.

Nửa tiếng sau, Lâm Miểu Miểu gõ cửa phòng ngủ: “Daniel, tớ ra ngoài mua một ít đồ dùng hàng ngày, một lúc nữa về.”

Mễ Chân ngẩng khuôn mặt úp trong hai lòng bàn tay lên, xoa mặt lung tung, lại hít một hơi thật sâu: “Ừ.”

Tiếng bước chân đi xa dần, sự chua chát cũng như sự ghen tị trong lòng Mễ Chân từ từ dâng lên, cho dù biết rõ cô đã lấy chồng, nhưng anh vẫn không cam lòng.

Khi Lâm Miểu Miểu trở về, đã gần năm giờ, ngoài mua đồ dùng hàng ngày khăn mặt bàn chải đánh răng... cho Mễ Chân, cô còn mua rất nhiều đồ ăn, nấu cơm xong cũng gần sáu giờ, cô chần chừ mấy giây, gọi điện

thoại cho Tông Chính, tuân thủ giao ước báo cáo hành tung, điện thoại vang lên một lúc lâu mới có người nhận.

Trong sóng điện thoại vẫn là tiếng hít thở đều đều không sâu, anh trầm mặc, không nói gì.

“Tông Chính, tôi có chút việc, muộn mới trở về, anh.....” Lâm Miểu Miểu mới vừa về, điện thoại đã bị ngắt, di động truyền đến tiếng “tút tut tut”.

Cô im lặng, hình như Tông Chính vẫn đang giận, hơn nữa còn dùng phương thức chiến tranh lạnh. Về việc tuân theo quan niệm sống thuận theo tự nhiên, cùng việc hình thành tính cách lãnh đạm, cái chuyện tức giận này, Lâm Miểu Miểu ít khi trải qua, cho dù có tức giận thật, cô cũng sẽ rất nhanh chóng điều chỉnh lại, chẳng hạn như tối hôm qua sau khi Tông Chính đá cửa rời đi, đối với việc anh không tôn trọng cô, cô cũng chẳng tức giận, đây cũng không phải nói cô rộng lượng, chẳng qua cảm thấy không có chút ý nghĩa nào, nhưng nhìn từ một góc độ khác, lại thực sự có thể nói là rộng lượng.

Tông Chính không nói lời nào đã cúp điện thoại, trong lòng cô không rõ có tư vị gì, cô cất điện thoại vào trong túi, gọi Mễ Chân ra ăn cơm.

Mễ Chân dường như đã khôi phục như lúc ban đầu, trên mặt mang nụ cười như không có chuyện gì, chỉ là ánh mắt nhìn Lâm Miểu Miểu, có thêm nỗi đau và mất mát.

Cơm nước xong, Lâm Miểu Miểu dọn dẹp sạch nhà bếp, Mễ Chân tựa vào cửa phòng bếp nghiêng đầu nói: “Nina, chúng ta đi chơi đi?”

Vốn Lâm Miểu Miểu muốn quay về hoa viên Thế Kỷ xem thế nào, nhưng cũng không thể bỏ lại Mễ Chân không quen nơi này không lo, phân vân một lúc rồi cũng đồng ý.

Mễ Chân lập tức vui vẻ cười tươi, hỏi cô: “Đi đâu chơi vậy?”

Cái này cũng làm khó Lâm Miểu Miểu rồi, cô mới trở về Z thị một khoảng thời gian, cũng không hiểu nhiều về Z thị, cô suy nghĩ một lúc, trả lời: “Phố Kim Chung Hà được không? Hình như buổi tối rất náo nhiệt.”

Trung tâm thành phố Z có hai nơi, ban ngày ở Hồng Quế Nhai, buổi tối ở phố Kim Chung Hà, phố Kim Chung Hà hoan nghênh tất cả mọi tầng lớp kể cả người nước ngoài, gần như trở thành một địa điểm du lịch ở Z thị.

Hai năm trước Lâm Miểu Miểu từng đến đây một lần, thực sự là rất náo nhiệt, tập hợp các loại quán bar, nhà hàng, câu lạc bộ tư nhân, mỗi khi màn đêm buông xuống, những cô gái xinh đẹp quyến rũ liên lạc những bộ voan mỏng màu đen từ trong giấc ngủ say tỉnh lại, tiến vào bóng đêm ma quỷ ăn chơi trác táng ở Z thị.

Phố Kim Chung Hà cũng không phải là một con phố, mà là tên gọi chung của khu vực này, trong đó còn chia ra thành phố trước và phố sau, phố sau chủ yếu là quán bar và các câu lạc bộ tư nhân cao cấp, trước kia Lâm Miểu Miểu tới chính là phố sau, phố trước thì là chợ đêm thứ gì cũng có.

Lần đầu đến phố trước, tâm trạng của Lâm Miểu Miểu vì Tông Chính có phần sa sút đã nhanh chóng tốt lên, cô hối hận nghĩ: Sớm biết đã không ăn thứ gì ở nhà rồi, mặc dù cô không thèm ăn, nhưng ngửi thấy hương thơm quyến rũ gió đêm đưa tới, cũng không nhịn được muốn nếm thử.

Nhưng mà....., bữa tối còn chưa tiêu hóa hết.

Mễ Chân cũng đang oán giận việc này, Lâm Miểu Miểu buồn bực, cô nào biết phố Kim Chung Hà còn chia làm trước sau, lại có thể có nhiều món ăn từ nam chí bắc như vậy.

“Ngày mai, chúng ta lại đến ăn những thứ này.” Lâm Miểu Miểu thành khẩn hứa hẹn.

Mễ Chân luôn sống ở nước Y, Lâm Miểu Miểu cũng sống ở nước Y nhưng vẫn có 8 năm sống ở quê hương, hai người đến phố trước, nhìn cái gì cũng cảm thấy mới mẻ, Mễ Chân cầm một cái bùa bình an đã được khai quang, rất ngạc nhiên lật qua lật lại xem: “Thứ này có tác dụng gì?”

Lâm Miểu Miểu sờ miếng ngọc Quan Âm cầu con cái đã được khai quang đeo trên cổ mình, bình tĩnh đánh giá: “Tớ thấy đúng là mê tín.”

Ông chủ cửa hàng không hài lòng: “Cô bé, người ta nói tâm thành tắc linh, bùa bình an ở chỗ này của tôi, nổi danh gần xa, không linh nghiệm vậy cũng là bởi vì các người không đủ thành tâm.”

Mễ Chân cười hì hì mua nhét vào trong tay Lâm Miểu Miểu, học bức tượng Quan Âm Bồ Tát ngồi trên đài sen, hai tay chấp lại: “Nina, bình an!”

Ông chủ cửa hàng thấy Mễ Chân nói lên như vậy, lập tức cười khanh khách giới thiệu: “Chàng trai, thứ nổi tiếng nhất trong cửa hàng của tôi là dây tơ hồng đã được khai quang, có muốn lấy hai sợi hay không?”

Mễ Chân mờ mịt nói: “Dây tơ hồng? Dùng để làm gì?”

Ông chủ cửa hàng giải thích: “Có thể khiến tình cảm của hai người bền lâu.”

Mễ Chân bừng tỉnh hiểu ra, hào phóng nói với ông chủ cửa hàng: “Mười sợi, cảm ơn!”

Ông chủ cửa hàng vốn định giải thích hai sợi là đủ rồi, nhưng có hơi không chiếm thì đúng là thằng ngốc, ông im lặng lấy ra mười sợi dây đỏ đưa cho Mễ Chân, Mễ Chân cao hứng nhận lấy.

Dây tơ hồng dùng mấy sợi dây đỏ bện vào nhau, ở giữa còn đeo thêm bốn hạt gỗ đàn hương, trên mỗi hạt gỗ đều có một chữ, Mễ Chân cầm hạt gỗ nói: “Cả cuộc đời.”

Mễ Chân cười càng thêm xán lạn, vội vàng chia năm sợi cho Lâm Miểu Miểu: “Để tình cảm của chúng ta là cả cuộc đời!”

Lâm Miểu Miểu: “.....” Trong ấn tượng của cô, hình như dây tơ hồng không phải dùng như vậy, nhưng cô nghĩ lại, có thể ngày nay ở Trung Quốc thịnh hành việc này.

Lâm Miểu Miểu nhận lấy dây đỏ đeo luôn vào trên cổ tay, lúc chỉnh lại, đầu ngón tay chạm đến chữ trên hạt gỗ, cả cuộc đời.

Ai không muốn cả cuộc đời chứ, bất kể là tình bạn, hay tình thân, hoặc cũng có thể là tình yêu, cô bỗng nhiên có phần hối hận, lần đầu tiên kết hôn qua loa như vậy, có lẽ cô có thể có ước muốn xa xỉ một đời một kiếp, mặc dù Tông Chính có rất nhiều tật xấu, nhưng lại là kiểu cô thích.

Cô quen yên lặng quen việc lẻ loi một mình, nhưng trong lòng lại càng thích người nhiệt tình, giống như ánh sáng mặt trời vậy, cô gãi gãi hạt gỗ trên cổ tay, buổi tối khi trở về, có lẽ có thể chủ động hôn anh một cái, cứ chiến tranh lạnh như vậy thật vô vị.

Nghĩ đến Tông Chính, cô nhìn quanh phố Kim Chung Hà, dường như cảm thấy có chỗ nào không giống, mặc dù lúc nhỏ đã từng gặp qua một lần, nhưng Lâm Miểu Miểu không có ấn tượng mấy, lần đầu tiên gặp mặt Tông Chính, cô vẫn cho là ở trong Mộ Sắc Sâm Lâm nằm trên phố Kim Chung Hà.

Trong Mộ Sắc Sâm Lâm, Đỗ Thiệu Khiêm chào hỏi một loạt khách khứa xong, ngồi xuống bên cạnh Tông Chính, liếc nhìn vỏ chai rượu trước mặt anh: “Uống rượu thì có thể giải quyết vấn đề sao? Cậu lúc nào thì từ phái hành động biến thành mượn rượu giải sầu rồi?”

Tông Chính uống một ngụm rượu, lạnh lùng quét mắt nhìn Đỗ Thiệu Khiêm: “Đỗ công tử, không nói chuyện cũng không ai nói cậu cầm đâu.”

Đỗ Thiệu Khiêm nhún nhún vai không để ý lắm: “Là anh em, mới quan tâm đến cậu. Có liên quan đến Lâm Miểu Miểu à? Nói với anh đây xem có chuyện gì, kinh nghiệm của anh đây là vô tận.....”

Một người đàn ông bên cạnh đi tới, cầm ly rượu về mặt tươi cười: “Tông thiếu, kết hôn lâu như vậy, lúc nào thì cho chúng tôi gặp bà chị hả.”

Mấy người thân quen khác với Tông Chính cũng ồn ào theo: “Lúc nào tổ chức tiệc rượu thế? Để anh em chúng tôi chuẩn bị cho chu đáo, tặng một món quà lớn cho cậu.”

“Tông thiếu, làm sao lại một mình uống rượu giải sầu? Có muốn tìm một em gái uống cùng cậu không?”

Tông Chính ngẩng lên không mặn không nhạt quét mắt một vòng: “Các cậu rảnh rồi đến loạn rồi sao?”

Mọi người đều cười ha ha.

“Đây cũng là tò mò thôi, kết hôn chớp nhoáng, ngay cả một tin tức cũng không có. Trong khoảng thời gian này còn thường không thấy tung tích.”

Tông Chính hừ lạnh một tiếng, cũng lười tranh cãi với đám người kia, Đỗ Thiệu Khiêm hất cằm: “Lắm người nhiều ý, nói cái khác đi!”

Cố Khải ở bên cười không phúc hậu: “Đỗ công tử, Tông thiếu đã kết hôn rồi, cậu cũng đừng nghĩ không thoáng đi làm tiểu tam nhé!”

Đỗ Thiệu Khiêm khề hừ một tiếng, cũng không để ý mấy lời vui đùa này, ngược lại ôm lấy bả vai của Cố Khải nói: “Chúng ta có tình bạn nhiều năm như vậy, lão tử muốn làm tiểu tam, cũng là cậu rồi!”

Cố Khải cười mắng một câu, “Hay đấy, chỉ cần cậu tự tin vì vu ở nhà của tôi, vậy thì tối nay theo tôi về nhà.”

Đỗ Thiệu Khiêm lập tức lắc đầu: “Vậy thì quên đi.” Anh quay đầu hỏi Tông Chính, “Nếu không thì cậu trao đổi với Cố Khải về cuộc sống sau khi kết hôn một chút?”

Cố Khải liếc nhìn Tông Chính, “Hôn nhân xảy ra vấn đề? Hai ngày nay cậu ở đây rầu rĩ uống rượu? Đây không phải là tác phong của cậu nha?”

Tông Chính ngẩng đầu lên, vẻ mặt không kiên nhẫn: “Tất cả các cậu đều rất nhàn rồi hay sao?”

Cố Khải nhún vai với Đỗ Thiệu Khiêm, Đỗ Thiệu Khiêm cũng bó tay, chào mọi người, rồi đi chào hỏi khách.

Sau khi Đỗ Thiệu Khiêm rời đi, Tông Chính nhìn lướt qua điện thoại di động để trên bàn, màn hình vẫn đen thui. Anh nâng ly rượu lên, ực một ngụm, ánh mắt còn lạnh lẽo hơn cả ánh trăng đêm đông, chờ mong Lâm Miểu Miểu còn không bằng chờ một con heo.

Trước giờ anh tự kiểm chế, hơn nữa tửu lượng rất tốt, uống một chai rượu mạnh, cũng chỉ say bốn năm phần, cơ thể chậm chạp, đại não tỉnh táo hơn ngày thường, muốn chạm đến ý nghĩ của cô gần như không thể, hai mắt hẹp dài của anh híp lại, nhìn về phía cửa của Mộ Sắc Sâm Lâm, trong lòng bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ: Nếu bây giờ cô xuất hiện ở trước mặt anh.....

Lúc anh nghĩ đến cô, cô xuất hiện ở trước mặt anh, cười ròn tan với anh.

Đẩy cánh cửa của Mộ Sắc Sâm Lâm, là một không gian rộng rãi, hành lang mang hơi thở của rừng rậm nguyên thủy, rẽ trái đi thẳng là bước vào bên trong quán bar.

Trong nháy mắt Lâm Miểu Miểu xuất hiện ở cửa, hai mắt của Tông Chính híp lại trong nháy mắt lại mở ra, anh trừng mắt nhìn, trái tim không chịu khống chế đập loạn lên, vòng cung của khoe môi còn chưa kịp cong lên, một giây kế tiếp đã hoàn toàn đông cứng.

Hai ba tiếng đi dạo ở phố trước, Mễ Chân la hét muốn tới phố sau, Lâm Miểu Miểu không hề suy nghĩ liền đưa Mễ Chân đến Mộ Sắc Sâm Lâm, Mộ Sắc Sâm Lâm cùng hai năm trước ngoại trừ biển hiệu không thay đổi, còn lại từ đầu tới đuôi gần như đều đổi khác, nhưng cơ bản vẫn là khu rừng nguyên thủy như trước.

Ánh sáng mờ mờ, cây cối làm đồ trang trí, nhìn đi nhìn lại, chỉ có bóng người mơ hồ, Mễ Chân đi hai bước nghiêng đầu đang muốn nói chuyện với Lâm Miểu Miểu, lại phát hiện Lâm Miểu Miểu vẫn đứng tại chỗ nhìn xung quanh, liền đi tới bên người cô, rất tự nhiên kéo cánh tay của Lâm Miểu Miểu đi về phía quầy bar.

“Nhìn gì thế?”

Lâm Miểu Miểu nhấp môi dưới, nhàn nhạt trả lời: “Không có gì.”

Đỗ Thiệu Khiêm với tư cách là ông chủ quán bar, cho dù lúc đầu chưa phát hiện Lâm Miểu Miểu, thì lúc sau cũng có thể phát hiện, trong lòng anh nảy lên, tầm mắt nhìn lướt qua phía góc của Tông Chính, trước đây Đỗ Thiệu Khiêm vẫn luôn dương dương tự đắc về thiết kế của Mộ Sắc Sâm Lâm, ngồi ở chỗ bị cây cối che thấp thoáng, có thể nhìn thấy rõ bên ngoài, mà bên ngoài chỉ có thể nhìn thấy bóng người mơ hồ, cho nên, lúc này đây, anh không nhìn thấy động tĩnh của Tông Chính.

Lâm Miểu Miểu ở trong đáy mắt của Tông Chính, cùng người đàn ông xa lạ khác đến quán bar, còn rất thân thiết.

Đỗ Thiệu Khiêm yên lặng thở dài, tình hình dường như càng ngày càng hỗn loạn, tầm mắt của anh rơi vào chỗ quầy bar, ánh mắt của một người đàn ông nếu như từ đầu tới cuối đều dán vào trên người một người phụ nữ khác, điều này đại biểu cho cái gì, Đỗ Thiệu Khiêm lý nào còn không rõ, vấn đề của bản thân hai người này còn chưa giải quyết dứt điểm, lại còn có thêm một tên phá đám.

Ham muốn chiếm giữ và ý thức lãnh thổ của Tông Chính mạnh như thế nào, quen biết Tông Chính nhiều năm như vậy, hiển nhiên anh rõ hơn ai hết, đó là lí do vì sao sau khi biết Lâm Miểu Miểu gả cho Tông Chính, anh quyết đoán lựa chọn từ bỏ.

Trước đây Trương Vi tại sao phải chia tay với Tông Chính? Mặc dù Tông Chính không yêu Trương Vi, nhưng cũng không ghét, nếu như không có chuyện ngoài ý muốn, nguyên nhân là vì lão thái thái nhà họ Tông, có lẽ Tông Chính sẽ là người kết hôn sớm nhất trong ba người.

Cậu ta không yêu Trương Vi, nhưng cũng không cách nào khoan nhượng cho việc Trương Vi đi đến nước Mĩ mấy năm, Tông Chính cho Trương Vi hai sự lựa chọn: Anh và lý tưởng, hai chọn một.

Trương Vi theo đuổi Tông Chính ba năm, cuối cùng Tông Chính cũng tiếp nhận Trương Vi, hai người qua lại 3 năm, với tình cảm mà Trương Vi dành cho Tông Chính, Đỗ Thiệu Khiêm cho là cô ta sẽ ở lại, nhưng sau cùng Trương Vi lại lựa chọn lý tưởng.

Sau khi Trương Vi đi, Đỗ Thiệu Khiêm cũng không thấy Tông Chính nhắc đến Trương Vi, về tình cảm giữa Trương Vi và Tông Chính, Đỗ Thiệu Khiêm đứng ngoài quan sát ngược lại còn hiểu rõ hơn người bên cạnh mấy phần, Trương Vi vẫn luôn là một người phụ nữ thông minh, trong lòng cô luôn hiểu rất rõ Tông Chính không yêu cô.

Một cô gái trẻ đang ở trong độ tuổi đẹp nhất, có thể từ bỏ mọi thứ, không giữ lại chút nào đi yêu một người, nhưng nếu như hoàn toàn vứt bỏ nguyên tắc của mình, không có thời hạn chờ đợi một người, người đàn ông từ đầu tới cuối cũng chưa từng yêu mình....., có yêu nhiều hơn nữa, có lẽ có một ngày, cô ta cũng sẽ hối hận.

Có lẽ rất nhiều người đánh giá Đỗ Thiệu Khiêm là cận bã, danh hiệu hoa hoa công tử được anh giải thích sâu sắc, phụ nữ bên người giống như cưỡi ngựa xem hoa, trong lòng Đỗ Thiệu Khiêm bỗng nhiên thở dài thương xót, nhiều năm như vậy, phụ nữ bên người Tông Chính cũng chỉ có hai người, nhìn như một lòng một dạ, thực ra vô tình, một người bị hại trước là Trương Vi, người bị hại kế tiếp chắc là Lâm Miểu Miểu, nói cho cùng ai cận bã hơn?

Đỗ Thiệu Khiêm chợt tỉnh ngộ, bọn họ quả nhiên không hổ là bạn thâm niên, đều là đàn ông cận bã, chẳng qua là cận bã của Tông Chính thuộc về thuộc tính ẩn núp, người ngoài chỉ thấy cậu ta cao quý ưu nhã, bên ngoài không trêu hoa ghẹo nguyệt, nhưng lại rất khó chạm đến bản chất của cậu ta.

Đỗ Thiệu Khiêm lại lần nữa cảm khái nhìn về phía Tông Chính, nhìn thoáng qua lại nhìn quay lại hướng Lâm Miểu Miểu và Mễ Chân. Mễ Chân mượn chỗ của người pha rượu, nổi hứng pha rượu ở quầy bar, lắc rượu giống như làm xiếc.

Lâm Miểu Miểu ngồi trước quầy bar, ánh mắt lại nhìn khắp lượt trong quán bar, nhìn hơn mười mấy giây cô bắt đầu dĩ từ bỏ, nơi này muốn tìm một người cũng chẳng dễ dàng gì, hỏi thăm nhân viên phục vụ, cái này....., Lâm Miểu Miểu hơi do dự, thực ra cô hoàn toàn có thể gọi điện thoại, nhưng trước đó Tông Chính mới cúp điện thoại của cô.....

Cô chần chờ hai giây, gửi một tin nhắn đi: (Tôi đang ở Mộ Sắc Sâm Lâm, anh ở đây không?)

Tông Chính mở tin nhắn ra, liếc nhìn, tâm trạng dường như chưa từng hồngбет như vậy, đầu ngón tay của anh do dự lướt trên màn hình, ấn nút gọi đi.

“Đứng lên, hướng chín giờ, đi thẳng.” Giọng nói vênh mặt hắt hàm sai khiến như cũ vẫn rất là “Tông Chính”, nhưng vì giọng nói trầm thấp biểng nhác, nghe vào trong tai, tình cảm dịu dàng hơn rất nhiều.

“Hả?” Lâm Miểu Miểu hơi sửng sốt.

“Qua đây.” Anh nhấn mạnh ngữ khí.

Lúc này Lâm Miểu Miểu mới nghe ra, Tông Chính hẳn cũng đang ở Mộ Sắc Sâm Lâm, cô nhẹ giọng đáp: “Được.”

Cô quay sang nói với Mễ Chân đang thể hiện tài năng, lập tức đi về phía Tông Chính, nụ cười của Mễ Chân tắt hẳn, trong lòng có chút thất bại, người cũng đi rồi, anh còn thể hiện tài năng cho ai xem? Tuy là Lâm Miểu Miểu cũng chỉ xem qua, nhưng chỉ ít người còn ở trước mặt.

Mỗi một phòng ở Mộ Sắc Sâm Lâm đều chỉ dùng cây cối rậm rạp làm màn chắn tự nhiên, ngoài cây cối tự nhiên còn có hoa cỏ, hoa chủ yếu trong tháng tư là hoa tường vi, dưới ánh đèn mờ ảo, hoa tường vi màu hồng màu trắng, quần trên hàng rào tre bằng gỗ và trên nhánh cây, cây cối xanh tốt, hoa thơm động lòng người.

Lâm Miểu Miểu đẩy hàng rào bằng gỗ, đi vào trong, trong phòng chỉ có một mình Tông Chính, anh nhắm hai mắt, vẻ mặt bình tĩnh dựa vào lên ghế sofa, khi nghe thấy tiếng động mới mở đôi mắt đen láy ra. Ánh sáng trong quán bar mang theo không khí mập mờ, mặt anh giấu trong bóng tối nửa sáng nửa tối, ngọn đèn nhỏ trên tường rơi vào trong con ngươi của anh, giống như một ngôi sao hiện ra trong con ngươi đen.

“Lại đây.”

Anh dựa trên ghế sofa không nhúc nhích, ánh mắt vô cùng sâu, nhưng tâm tình bên trong lại hờ hững, lạnh nhạt, mà cái loại chuyên chú đó khiến lòng cô run rẩy, giống như màu đen hoàn toàn nhìn không thấy đáy.

Trên bàn thấp bằng gỗ, đặt một bình rượu rỗng, trên người của anh cũng có mùi rượu nồng nặc, nhưng nét mặt vẫn bình tĩnh như cũ, tựa như cũng không có uống say.

Lâm Miểu Miểu đi tới, dừng ở trước sofa.

Cúc áo hạt xoàn và kim cài áo ở trong nguồn sáng mờ mờ, ánh lên một tia sáng, khiến cả người anh đều trở nên đẹp lạ thường, anh hơi ngước mắt lên, lặng lẽ nhìn cô chăm chú.

Hành động của con người phần lớn đều sẽ chịu sự chi phối của lý trí, nhưng thời gian lâu hơn sẽ chịu sự chi phối của tình cảm.

Ánh sáng đèn mờ lung, nửa sáng nửa tối, trên ghế sofa một người đàn ông nằm đó anh tuần đẹp đẽ, vừa vặn đó lại là người đàn ông cô thích.....

Cô nhấp môi dưới, nửa ngồi nửa quỳ trên sofa, cúi người xuống, ở trên môi anh hôn một cái như chuồn chuồn lướt nước.

38. Chương 38: Đổ Chối Mắt

Buổi chiều hôm đó, lời của Tông Chính chẳng qua là nhanh mồm nhanh miệng, cô cũng chỉ khó chịu một lúc, sau khi đến thăm bà ngoại và Lý Yên, trước khi vào nhà, cô chỉ nghĩ phải nói chuyện với anh thật nghiêm túc, thực sự không có hứng thú vì một việc nhỏ mà chiến tranh lạnh, đó cũng không phải là thỏa hiệp, chỉ là cô tỏ rõ thái độ của mình với Tông Chính: Chiến tranh lạnh, không có chút ý nghĩa nào.

Nhưng mà khi nhìn thấy anh, có lẽ là ánh mắt của anh quá sâu, quá chuyên chú, hoặc có lẽ là ánh sáng dịu dịu khắp phòng quá mờ ảo, mà môi anh dính dịch rượu sóng sánh, mỏng nhưng lại rất quyến rũ.

Ánh đèn mờ lung, mặt anh khuất nửa sáng nửa tối, cô khẽ nhấp môi dưới, hôn một cái như chuồn chuồn lướt nước trên môi anh.

Lâm Miểu Miểu không xác định được có phải vì mình hôn quá nhanh, hay là vì Tông Chính thực sự uống say, cô hôn xuống môi anh, anh lại không có phản ứng như trong tưởng tượng của cô, ánh mắt của anh từ chuyên chú chuyển thành có chút sững sờ, qua gần bảy tám giây, anh mới phản ứng lại.

“Em....., hôn tôi?” Anh hỏi.

Lâm Miểu Miểu bình tĩnh trả lời: “Không có, tôi chỉ chạm vào một cái.”

Bỗng nhiên Tông Chính nở nụ cười, đường nét gương mặt rõ ràng, ánh sáng lưu động, đẹp như vị thần ánh sáng bước ra từ trong bức tranh. Anh nửa chống cơ thể bị rượu cồn làm cho đê mê, nắm tay cô, kéo cô về phía mình: “Muốn hôn muốn ôm muốn chơi, tùy ý em.”

Lâm Miểu Miểu nghe vậy, nhàn nhạt nở nụ cười: “Vậy thì chạm một cái nữa nhé.”

“Đến đi.”

Anh ôm cô lên đầu gối mình, dùng thân thể của chính mình chống đỡ toàn bộ trọng lượng của cô, trái tim trống trải hai ngày, cuối cùng cũng được thân thể mềm mại của cô lấp đầy.

Lâm Miểu Miểu được anh ôm trong ngực, lời anh nói vẫn như cũ mang theo ngữ điệu sai khiến kiểu “Tông Chính”, nhưng bởi vì giọng nói nhẹ nhàng cùng ý cười ẩn giấu, khiến cô cũng không bài xích. Hiếm khi anh không thúc giục, mà cứ yên lặng chờ đợi, Tông Chính như vậy, thuận mắt hơn bình thường rất nhiều.

Chẳng lẽ là vì uống rượu? Nhưng hôm qua anh cũng uống rượu, thái độ lại làm cho người khác không thể thích được.

Cô có cần bày tỏ sự yêu thích của mình hay không?

“Tôi thích anh như bây giờ.” Sau khi Lâm Miểu Miểu suy nghĩ mấy giây, quyết định phải bày tỏ một chút.

Làm huấn luyện viên, cho dù cô không giỏi ăn nói, cũng biết khách lễ, cố gắng lên, cô sẽ không yêu cầu Tông Chính thay đổi theo nguyện vọng của cô, nhưng sự bày tỏ này, có lẽ sẽ khiến anh thỉnh thoảng biến thành đáng về cô yêu thích.

“Đáng về gì?” Anh hỏi.

“Không nóng nảy, thái độ ôn hòa, rộng lượng, không đùa giỡn lưu manh.”

Tông Chính im lặng một lúc, ý tứ ẩn bên trong những lời này không phải nói anh bình thường tính khí nóng nảy, thái độ khó chịu, lòng dạ hẹp hòi, thích đùa giỡn lưu manh, mà cô không thích.

Cho dù mới vừa rồi cô chủ động hôn anh, anh cũng không cao hứng nổi.

Lâm Miểu Miểu nhìn vào mắt Tông Chính, buồn bực nghĩ, cô vừa rồi rõ ràng là khen ngợi mà? Làm sao về mặt lại khó coi như vậy?

“Người đàn ông kia là ai?” Anh chuyển chủ đề.

Lâm Miểu Miểu quay đầu nhìn Mễ Chân đang ngồi trên quầy bar, vừa đứng lên, vừa trả lời: “Bạn tốt.”

Tông Chính lờ cô trở lại: “Đi đâu?”

“Tôi không thể bỏ cậu ấy một mình ở đó.”

Môi anh hiện lên sự châm biếm: “Em có thể bỏ tôi một mình ở chỗ này.”

Lâm Miểu Miểu không nói gì nhìn anh, anh chính là một bá chủ ở Z thị, có thể so với Mễ Chân không quen thuộc cuộc sống ở đây không?”

Tông Chính dùng sức kéo cô vào trong lòng, giữ chặt cô, hôn lên.

Nụ hôn của anh chứa thêm sự tức giận, mạnh mẽ lại tràn ngập ham muốn chiếm giữ, khiến cô suýt chút nữa nghẹt thở ở trong cơn thủy triều cuộn trào mãnh liệt, cô hơi đẩy anh ra, môi anh lại lần nữa in ở trên cánh môi của cô, lúc này đây trở nên dịu dàng hơn, sau đó vì người trong lòng nhu thuận, càng ngày càng dịu dàng, gần như sự kịch liệt giương cung bạt kiếm mấy phút trước đều hóa thành gợi tình ôn nhu.

Cô mở mắt ra, mặt anh gần trong gang tấc, lông mi hơi rung rung.

Có lẽ Tông Chính như vậy khiến người ta thích hơn một chút.

Thế là, cô hôn đáp lại anh, hơi thở giữa cánh môi như mây sương quấn quít, càng thêm triền miên, anh nghiêng người đem cô đặt trên sofa, bao trùm lên.

“Chiến tranh lạnh, không có bất kỳ ý nghĩa gì.” Cô nhắm mắt lại nói.

“Đây là có ý gì?” Anh chôn ở hõm cổ của cô hỏi.

Lâm Miểu Miểu suy nghĩ trong chốc lát trả lời: “Chuyện tôi muốn làm, vậy mới có ý nghĩa.”

“Hôn môi cùng tôi....., có ý nghĩa không?” Anh lẳng lặng chăm chú nhìn cô, ánh sáng mờ tối trên mặt anh hiện lên sự góc cạnh rõ ràng, ánh mắt của anh giống như nền trời đêm, sâu không thấy đáy.

“Ừ, có ý nghĩa.” Khóe môi của cô hơi hơi nhếch lên.

Tông Chính khi nghe thấy những lời này đã cười, nụ cười này giống như thước phim quay chậm từ từ trình chiếu, Lâm Miểu Miểu chợt nhớ lại cảnh tượng thích nhất khi còn nhỏ, ánh mặt trời rơi xuống lấp lánh, mặt nước gợn sóng lăn tăn.

Anh cúi đầu hôn lên môi cô, lúc anh nghĩ đến cô, cô xuất hiện ở trước mặt anh, cười tươi với anh. Đường như tất cả lạnh lùng, hờn giận, đều tan biến hết trong nụ cười thanh khiết của cô.

Cô nhắm mắt lại ngửa mặt lên.

Một lúc lâu, cô mới đột nhiên nhớ tới Mễ Chân vẫn ở bên ngoài chờ cô.

Cô đẩy Tông Chính ra: “Bạn tôi còn đang đợi tôi ở bên ngoài.”

Tông Chính khề hừ một tiếng, thẳng lưng lại chống vật thô cứng nào đó vào cô, “Đợi một lát.”

Lâm Miểu Miểu sắc mặt không thay đổi mặc anh ôm một lúc, lúc sau anh mới buông cô ra, cô đứng lên sửa lại quần áo bị Tông Chính làm cho xóc xệch, “Đi không?”

Tông Chính ngồi trên ghế sofa lại không nhúc nhích, anh chống cằm nhìn cô: “Tôi say.”

Lâm Miểu Miểu oán thăm trong lòng, anh uống rượu, có thể ngã ngửa say, nhưng cách say chắc còn xa lắm?

“Vậy tôi đưa cậu ấy về nhà trước, rồi trở lại đón anh được không?” Cô hỏi.

“Em dịu tôi!”

Nội dung vẫn là nội dung ra lệnh, nhưng giọng điệu lại có....., cảm giác rất kiêu ngạo? Lâm Miểu Miểu im lặng chốc lát, cô nhất định là nghe lầm. Cô khom lưng muốn kéo anh từ sofa đứng lên, nhưng anh lại một chút cũng không phối hợp, ngồi không nhúc nhích tẹo nào.

“Rốt cuộc anh muốn đi hay không? Không thì tôi đi trước đây.” Lâm Miểu Miểu hất tay anh ra, giọng điệu có phần khó chịu.

Tông Chính đưa tay cho cô, Lâm Miểu Miểu đứng một bên không động tĩnh, anh không thể làm gì khác tự mình chống người đứng lên, bước chân hơi lảo đảo, thấy Lâm Miểu Miểu vẫn không có động tĩnh gì như cũ, anh đi một bước, đưa tay khoác lên vai cô, lại thuận thể đem toàn bộ sức nặng cơ thể dồn xuống.

“Tôi say thật, chỉ là say không biểu hiện rõ.”

Lâm Miểu Miểu liếc nhìn anh, vẻ mặt kia viết lên đầy hoài nghi. Tông Chính ôm bả vai của cô, thấp giọng nói bên tai cô: “Đầu rất choáng váng.”

Mặc kệ là thật hay giả, chẳng phải chỉ là dìu anh thôi sao, Lâm Miểu Miểu cũng lười tính toán với anh, dán vào trong ngực anh, mượn lực cầm cái tay anh để ngang trên vai cô, một con khác ôm hông anh từ phía sau, đi ra ngoài.

Từ trong góc nhìn của Mễ Chân, anh chỉ có thể nhìn thấy Lâm Miểu Miểu bị rừng cây tầng tầng lớp lớp che khuất, rất nhanh đã không thấy tung tích, anh đợi hơn mười phút, cô mới xuất hiện lần nữa trong tầm mắt của anh, bên cạnh lại thêm một người đàn ông cao lớn, nửa người của cô đều ở trong ngực của người đàn ông kia, người đàn ông kia là ai, trong lòng anh mơ hồ suy đoán.

Ánh mắt của anh nhìn về hướng ấy, đốt ngón tay hơi trắng bệch, đắng chát tràn ngập trong khoang miệng của anh, ngấm vào trong mạch máu, thâm nhập vào trái tim, vô cùng vô tận.

Một lúc lâu, Mễ Chân hít thở thật sâu lấy lại giọng nói, dường như muốn đem tất cả nỗi đau trong lòng thoát ra khỏi cơ thể, anh từ vị trí quầy bar bước nhanh tới, nở nụ cười xán lạn: “Nina, tớ giúp cậu.”

Lâm Miếu Miếu thở hổn hển, vừa định nói tiếng cảm ơn, Tông Chính bỗng nhiên đem toàn bộ sức nặng cơ thể dồn lên người cô, thái độ cực tuyệt rõ ràng. Anh nhìn xương thịt không nhiều, vóc người vừa vặn, nhưng cổ y phục xuống, bắp thịt nên có một chút cũng không thiếu, ít nhất cũng phải bảy mươi ki-lô-gam, Lâm Miếu Miếu bị một cái đè này của anh, thiếu chút nữa không ngẩng lên được.

Ánh mắt cảnh cáo của cô nhìn về phía anh, Tông Chính cũng giống như vậy ánh mắt cảnh cáo nhìn thẳng về phía cô, cô không còn gì để nói thu hồi ánh mắt, nói với Mễ Chân: “Tớ tự mình có thể....., anh ấy uống say, tớ đưa cậu về trước nhé?”

Mễ Chân thu tay lại, lại giương lên nụ cười không để ý chút nào: “Ừ.”

Ánh mắt của Tông Chính gần như đông cứng trên cổ tay rụt về của Mễ Chân, lại liếc về phía cổ tay của Lâm Miếu Miếu, đều là dây tơ hồng bện lại, giống như máu tươi chói mắt, anh ngược mắt nhìn Mễ Chân, Mễ Chân vừa vặn nhìn lại, rồi nở nụ cười với Lâm Miếu Miếu, từ từ thu lại, trong nháy mắt này, yên tĩnh đến mức gần như có thể nghe thấy âm thanh trong bầu không khí đối lưu quanh người giữa anh và anh ta.

Lâm Miếu Miếu lập tức phát hiện có gì đó không đúng, nhìn Mễ Chân, lại nghiêng đầu nhìn Tông Chính, khẽ mỉm môi dưới nói: “Vậy bây giờ đi được chưa?”

Mễ Chân thu hồi ánh mắt, nụ cười xán lạn: “Được.”

Tông Chính cúi đầu nhìn xuống gò má xinh đẹp của Lâm Miếu Miếu, gần như dán môi mình lên tai cô: “Được.”

Mùi rượu còn vương lại, hòa lẫn giọng nói khàn khàn lười biếng, còn có hơi thở nóng bỏng, toàn bộ thổi vào trong màng nhĩ của cô, Lâm Miếu Miếu gần như theo bản năng hơi nghiêng đầu, về mặt có phần mất tự nhiên nhìn vào hư không.

Một nhóm ba người đi ra bãi đỗ xe của Mộ Sắc Sâm Lâm, xe Lâm Miếu Miếu lái đến còn đỗ ở một bãi đỗ xe nào đó, bây giờ hiển nhiên không thể đi lấy, chỉ có thể lái xe Tông Chính về nhà. Mễ Chân đi chậm chậm phía sau, tầm nhìn rơi vào trên người hai người đang dìu nhau, thân thể giống như rơi vào trong vết nứt.

Lâm Miếu Miếu cầm chìa khoá, ngồi vào ghế lái, Tông Chính mở cửa xe, ngồi ở ghế lái phụ, Mễ Chân đi chậm lại phía sau, ánh mắt tối lại, mở cửa xe ngồi ghế sau, anh nhìn về phía Lâm Miếu Miếu, rõ ràng chỉ hai tuần lễ không gặp, giữa anh và cô lại dựng lên một khoảng cách không có cách nào vượt qua.

Anh giống như một người ngoài cuộc, chỉ có thể ngược mắt nhìn hình bóng của cô và một người đàn ông khác.

Bên trong xe rất an tĩnh, Tông Chính chắc là có phần say thật, vẫn nhắm thẳng hai mắt tựa lưng vào ghế nghỉ ngơi, Lâm Miếu Miếu đưa Mễ Chân về biệt thự ở phường Tú Thủy trước, Mễ Chân xuống xe, nụ cười xán lạn vẫy vẫy tay với Lâm Miếu Miếu: “Nina, ngày mai gặp!”

Lâm Miếu Miếu đáp một tiếng, Tông Chính bất chợt mở mắt ra, liếc Lâm Miếu Miếu, về mặt lạnh đạm lại lần nữa nhắm mắt lại, đến lúc về tới hoa viên Thế Kỷ, anh mới mở mắt ra, đẩy cửa xe, đi xuống, cũng không đợi cô đi thẳng về phòng ngủ của mình.

Lâm Miếu Miếu lặng lẽ nhìn bóng lưng của anh, trước đó không phải vẫn tốt lắm sao? Cô còn muốn nói với Tông Chính về vấn đề “tôn trọng” nữa.

Cô về đến phòng mình, Tông Chính không ở đây, cô đi loang quanh một vòng trước cửa phòng ngủ của anh, cánh cửa đóng chặt, Lâm Miếu Miếu không biết nói gì, lại muốn tiếp tục chiến tranh lạnh? Cô vừa muốn vặn cửa, lại hơi chần chừ, anh hình như hơi say, vậy cứ để ngày mai nói tiếp.

Lâm Miếu Miếu hơi hơi nhíu mày trở về phòng ngủ của mình, suy nghĩ về hành động của Tông Chính, chẳng lẽ là vì Mễ Chân? Cô đau đầu thở dài, người ta nói tâm tư của phụ nữ là kim dưới đáy biển, đàn ông cũng không kém cạnh.

Quên đi, vẫn là ngày mai trực tiếp hỏi anh.

Cô tắt nước phòng tắm, lúc này mới phát hiện trước khi tắm cô mãi suy nghĩ chuyện của Tông Chính, quên luôn mang những thứ như đồ ngủ khăn tắm, cô dùng khăn mặt lau tóc và nước dính trên người, hơi hé cửa

phòng tắm ra, Tông Chính hẳn đang phòng ngủ của mình, cho nên khóa thân một lát, chắc không có gì đáng ngại.

Cô bình tĩnh đẩy cửa phòng tắm, quần khăn mặt trên đầu, vừa lau tóc, vừa đi về phía tủ quần áo, vẻ mặt như thường lấy một bộ đồ ngủ sạch sẽ từ trong tủ quần áo, vừa mới chuẩn bị xoay người vút lên trên giường, chỉ là trong nháy mắt xoay người, cả người giống như bị niệm chú bất động, thân thể cùng vẻ mặt đồng thời cứng đờ.

Tông Chính nửa nằm ở trên giường, áo choàng tắm rộng thùng thình lộ làn da màu lúa mạch, anh không chớp mắt nhìn cô chằm chằm, mất đi trạng thái lơ đãng suốt cả buổi tối, ánh mắt sắc bén nóng bỏng kia gần như thiêu cháy cô, nếu như người này là người khác, có thể Lâm Miểu Miểu có thể phản ứng rất nhanh, thế nhưng người này lại là Tông Chính, cô cảm thấy các đốt ngón tay của mình đều cứng đờ, toàn bộ máu trong người đều đông lại thành băng, cơ thể dường như bị ánh mắt trập trùng của anh, gắt gao bao lấy, giống như xác ướp không cách nào cử động.

Lúc Tông Chính đứng dậy chuẩn bị xuống giường, cuối cùng cô cũng tìm về lý trí, cầm áo ngủ trong tay che ngực và bên dưới bụng, gần như lấy tốc độ của tia chớp chạy vào trong phòng tắm.

Ánh mắt Tông Chính theo bản năng đuổi theo cô, ngực chỉ lộ ra một nửa, thế nhưng độ cong lại hoàn mỹ giống như một tác phẩm nghệ thuật chạm trổ tinh xảo, khi cô chạy như bay, trên dưới lắc lư mạnh mẽ, ánh mắt dời xuống, giữa hai chân bộ lông ướt nhẹp, đang bắt đầu nhỏ nước, theo bước chạy của cô, giọt nước ấy rớt lên bắp đùi, sau đó theo bắp đùi thon dài chảy xuống.

Một giọt chất lỏng màu đỏ nhỏ xuống sàn nhà, theo đó vài giọt cùng nhau rơi xuống, Tông Chính nhanh chóng cúi áo choàng tắm, bịt lỗ mũi, nhanh nhẹn hủy diệt vết tích trên sàn nhà.

Mấy ngày trước anh đã từng nhìn thân thể trần trụi của cô, nhưng lúc đó cô ở trong nước, lại co lại thành một khối, còn dùng chân và khăn lông che đậy, ánh sáng ảm áp trong phòng tắm cũng không đủ sáng.....

Lần này thật là không có gì che chắn, dưới ánh đèn sáng như ban ngày, không chút nào dấu giếm.

Lâm Miểu Miểu vừa nghĩ tới tình cảnh vừa nãy, máu nóng đã vọt lên trên mặt, cô dùng nước lạnh vỗ vỗ gò má nóng hổi, hít thở sâu mấy lần, tâm trạng mới miễn cưỡng ổn định lại, cô nắm tay lại nghĩ, nếu như anh ta không tùy ý ra vào phòng của cô, cô có thể bị nhìn sạch như vậy sao?

Xem ra, cô phải cẩn thận, chăm chú, nghiêm túc, cấp bách, nói với Tông Chính về chủ đề “tôn trọng”.

Cô mặc quần áo xong, khuôn mặt lạnh lùng ra khỏi phòng tắm, nhưng Tông Chính đã không còn trong phòng ngủ. Cô mở cửa đi khắp hành lang, cười lạnh đi đến phòng ngủ của anh. Gõ cửa phòng ngủ, không có người mở cửa, đưa tay vặn chốt cửa, cánh cửa đã khóa từ bên trong.

Sự lạnh lùng trong mắt Lâm Miểu Miểu càng đậm hơn, lại lần nữa dùng sức nện cánh cửa, sau khi không có người lên tiếng như trước, cô lui về phía sau mấy bước, một khoảng cách ngắn chạy lấy đà, phi thân đập về phía chốt cửa, cửa theo đó mà mở ra, ngay sau đó phía sau cửa vang lên tiếng kêu ù ù nện của một người đàn ông.

Tông Chính khom người, hai tay che mũi, dòng máu đỏ tươi gần theo phản xạ như phun ra ngoài, máu chảy dọc theo kẽ ngón tay của anh thành một đường.

Lâm Miểu Miểu vốn đang định tìm Tông Chính tính sổ, vừa thấy hình ảnh máu tươi chảy như rót này, trong lòng hoảng sợ, lập tức vọt tới bên cạnh Tông Chính, thanh âm hơi loạn: “Anh, anh không sao chứ?”

Tông Chính ngẩng đầu, cố nén nước mắt bởi vì máu mũi muốn chảy ra, máu anh vừa mới ngừng, bị cánh cửa đột ngột đập một cái này, phun ra luôn một tràng. Anh vừa muốn nói chuyện, vừa há miệng, máu đã chảy vào trong miệng.

Lâm Miểu Miểu thấy cảnh tượng này lại càng hoảng sợ, nhưng vì một số nguyên nhân nào đó rất nhanh khôi phục bình tĩnh, nhanh chóng tìm mẫu giấy nhét nút đưa cho Tông Chính, chạy nhanh ra khỏi phòng, hai phút sau, lúc cô quay lại trong tay cầm một túi bông y tế và một cái bát nhỏ.

Lâm Miểu Miểu dùng bông y tế chấm vào đấm trắng trong bát nhỏ, ý bảo Tông Chính buông tay ra, Tông Chính liếc nhìn cô một cái, buông ra khăn giấy đã bị máu làm cho ướt sũng, cô cẩn thận nhét cục bông vải

vào trong lỗ mũi của Tông Chính, gần như vừa mới bỏ vào đã bị máu tươi nhuộm đỏ, Lâm Miểu Miểu thay liền bảy, tám cái, máu mới dần dần có chiều hướng ngừng.

Lâm Miểu Miểu thở phào nhẹ nhõm, lúc này đây mới rảnh quan sát Tông Chính, từ hàm dưới, cổ, ngực, đến trên áo choàng tắm tất cả đều là máu tươi chói mắt, trên tay cũng nhuộm máu, trên tóc còn nhỏ nước. Lâm Miểu Miểu đứng dậy đi tìm một cái khăn lông sạch sẽ, định cho anh lau tóc, vừa mới trở lại bên cạnh anh, đã nhìn thấy hai cục bông vải nhét vào lỗ mũi lại bị máu tươi thấm ướt.

Một lần nữa sau khi thay xong, cô trùm khăn tắm lên đầu anh, đi phòng tắm tìm hai cái khăn mặt ngâm qua nước lạnh, một cái đắp lên trán anh, một cái khác lau vết máu trên mặt và trên người anh, trong lỗ mũi của Tông Chính nhét hai cục bông, mũi rất đỏ, vị chưa còn chưa tan, viền mắt cũng hồng hồng, ánh mắt hung hãn lúc bắt đầu đã trở nên uể oải, Lâm Miểu Miểu làm đi làm lại gần mười phút, máu mới coi là thật sự ngừng.

“Tôi không phải cố ý, không biết anh đứng sau cửa.....” Lâm Miểu Miểu nhỏ giọng giải thích.

“Thế là em trực tiếp đá văng cửa hả?”

Lâm Miểu Miểu im lặng, nhỏ giọng nói: “Không phải anh cũng tùy tiện ra vào phòng tôi sao?” Cho nên, anh hai của tôi à đừng nói hai lời! Cô vắt khăn mặt, hết sức tự giác lau vết máu trên người anh, sau khi lau sạch cổ anh, lại đưa tay cởi đai áo choàng tắm của anh, lau đi lau lại cho sạch ngực và bụng dưới, tiếp đó lục ra một cái áo choàng tắm sạch sẽ từ trong tủ quần áo đưa cho anh.

Cô sát vào gần mặt anh, sau khi cẩn thận kiểm tra tình hình cầm máu, hơi ngược mắt đã chạm phải ánh mắt của anh.

Ánh mắt của anh sâu mà chuyên chú, không dùng ngôn ngữ lại có thể khiến cô cảm thấy tim đập dồn dập.

“Lâm Miểu Miểu.” Anh mở miệng gọi tên của cô.

“Ừ.” Cô khẽ lên tiếng.

Anh lẳng lặng chăm chú nhìn một lúc, trong môi mỏng phun ra hai chữ: “Hôn tôi.”

“.....được.”

39. Chương 39: Sốt Cao Cũng Hay

Vì lo lắng máu vừa mới ngừng, Lâm Miểu Miểu hôn rất nhẹ, dùng cánh môi của mình chạm vào môi anh, dùng đầu lưỡi non mềm liếm liếm cánh môi của anh, trên đầu lưỡi có vị gỉ sắt nhạt, sau đó anh bắt được đầu lưỡi của cô, cuốn vào trong miệng, tùy ý mút lấy.

Mặc dù Lâm Miểu Miểu đã dùng khăn lông lau chùi cơ thể cho anh, nhưng Tông Chính vẫn phải đi tắm nước lạnh, lúc từ phòng tắm đi ra, anh kéo cô vào trong lòng, vừa hôn vừa ôm lên giường, Lâm Miểu Miểu khẽ đẩy anh ra, cau mày hỏi: “Anh vừa tắm nước lạnh?” Cơ thể anh hơi lạnh, cô vẫn thích nhiệt độ nóng bỏng hơn.

“Ừ, không phải em bảo tôi đừng tắm nước nóng sao?”

Lâm Miểu Miểu không nói gì, cô cũng không bảo anh tắm nước lạnh, mới tháng tư, cũng không sợ bị cảm, Tông Chính cả đêm uống nhiều rượu, lại chảy nhiều máu như vậy, một giây trước còn đang nhẹ nhàng liếm ngực cô, một giây sau đã mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Lâm Miểu Miểu nhìn giường, đây là giường của Tông Chính, phong cách đơn giản cứng rắn, làm cho cô có điểm không quen, cô dựa sát vào lồng ngực anh, dán khuôn mặt lên trên ngực anh, cảm giác không quen này lập tức giảm đi rất nhiều.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, Lâm Miểu Miểu cảm giác mình giống như đang ôm một cái lò lửa phỏng tay, cái lò lửa này còn quần rất chặt, chờ cô nóng không chịu nổi, mơ mơ màng màng mở mắt ra mới phát hiện Tông Chính phát sốt. Cô hoảng sợ, lập tức bật đèn phòng ngủ, lấy tay sờ trán Tông Chính, mặt Tông Chính đỏ ửng khác thường, trán còn đang vã mồ hôi, môi khô nứt ra. Vì Lâm Miểu Miểu rời khỏi, tay anh vô thức sờ sang vị trí của cô, khi ngón tay chạm đến da thịt hơi lạnh, lập tức kéo cô vào trong lòng.

Lâm Miểu Miểu vỗ về gọi tên của anh, anh nhú mày nhưng không tỉnh, thật vất vả cô mới giải thoát thân thể mình ra khỏi ngực anh, đi xuống dưới lầu tìm thuốc, khi tìm được thuốc quay lại, anh đã tỉnh, nửa chổng cơ thể tựa lên thành giường, nghe thấy tiếng cửa mở, mở mắt ra nhìn về phía cô.

Anh yên lặng, ánh mắt mơ màng, lúc anh nhìn đến, dường như cô nghe thấy lòng mình trở nên mềm mại lạ thường, cô cầm thuốc trong lòng bàn tay, đưa tới bên môi anh, “Há miệng.”

Anh lẳng lặng nhìn cô chăm chú, ngoan ngoãn há miệng, cô đưa viên thuốc vào trong miệng anh, đầu ngón tay lau qua bờ môi khô nứt của anh, trái tim dường như mềm hẳn, cô cầm ly nước đưa đến bên môi anh, nghiêng cốc cho nước chảy vào trong miệng anh, toàn bộ quá trình, Tông Chính gần như nhìn cô không rời mắt.

Uống thuốc xong, Lâm Miểu Miểu bưng một chậu nước lạnh, vắt một cái khăn lông đắp lên trán anh, lại lấy một cái khăn lông ướt khác lau chùi cơ thể dính dấp của anh.

“Lâm Miểu Miểu, lạnh.” Thanh âm của anh giống như nói mơ, nhẹ như lông vũ.

Lâm Miểu Miểu dừng động tác lau người trong tay, đắp chăn lên cho anh.

“Em lên đây đi.”

Lâm Miểu Miểu do dự một giây, nghe theo leo lên giường, cái tay nóng hầm hập của anh vắt ngang, cho dù bị ốm cũng mang theo sự ngang ngược khó mà từ chối được, cái tay từ dưới vạt áo ngủ của cô thăm dò đi lên, chậm rãi vuốt ve làn da hơi lạnh của cô.

Lâm Miểu Miểu bất đắc dĩ nghĩ, thật là chết không chịu sửa, sốt mơ mơ màng màng thế này rồi còn vẫn không quên được vui đùa tiên.

Sự vuốt ve của Tông Chính hiếm khi không có hương vị tình dục, dường như chỉ là bản năng muốn dùng làn da của cô hạ nhiệt, anh di chuyển cơ thể, dán sát vào cô, cái tay mò đến móc áo sau lưng cô, nhưng mà anh cởi mấy phút, cũng không cởi ra được.

“Cởi xuống đi.” Anh nói khẽ.

Nghĩ cũng thật hay! Cô đã nằm xuống mặc cho sờ soạng, còn muốn cô tự mình cởi nữa à? Lâm Miểu Miểu nhắm mắt không để ý tới anh, Tông Chính mò mẫm bật đèn, ngón tay nóng bỏng không chịu yên tìm đến ngực cô, cởi nút ở cổ áo.

Lâm Miểu Miểu chặn tay anh lại: “Mau ngủ đi.”

“Mặc quần áo không thoải mái.” Mặt anh càng ửng đỏ không bình thường, hơi thở thổi ra nóng hầm hập, anh từ từ sát lại, cánh môi khô nóng hổi ấn lên trên cánh môi của cô, ngón tay từ từ cởi nút áo ngủ ra.

Nụ hôn này, Lâm Miểu Miểu không nói được rốt cục là cảm giác gì, có vỗ về, có dụ dỗ, có tình yêu nồng nàn, cũng có dịu dàng, anh lại đưa ngón tay ra cởi cúc áo của cô, Lâm Miểu Miểu do dự, anh đang sốt, nguyên nhân chính là do cô, bây giờ anh lại không thể thật sự làm gì với cô, nhiều nhất cũng chỉ là sờ mấy cái.

Ngoài lần trước Tông Chính tặng cô một tủ váy trắng, còn có đồ ngủ các loại, nhưng những bộ đồ ngủ này cùng với những bộ đồ ngủ tình thú không có gì khác biệt, đồ Lâm Miểu Miểu mặc vẫn là quần áo tự mua, hai kiểu đồ ngủ bảo thủ. Cô tự nhận mình cũng không phải là người bảo thủ cổ lỗ sĩ, đều do Tông Chính ép.

Cúc áo từng nút một bị cởi ra, cảm giác mát lạnh trong không khí thấm vào da thịt trần lộ ra của cô, ngón tay nóng bỏng của anh lướt qua, nóng lạnh giao nhau, làm cho cơ thể cô hơi căng ra, bởi vì sốt mơ mơ màng màng, động tác của anh rất nhẹ rất chậm, nhưng lại rất cẩn thận.

Chỉ là cởi nút áo ngủ, nhưng Lâm Miếu Miếu lại cảm thấy không khí nóng bỏng xung quanh anh làm cho nóng đến ngẹt thở, mà các khớp xương trên cơ thể gần như bị không khí hơi lạnh đông cứng lại.

Anh tốn gần ba phút mới cởi được mấy cái cúc áo kia, mở bung vạt áo của cô ra, nhìn chằm chằm áo ngực trước mặt kiểm tra một lần, không tìm được móc áo, cố sức cuộn cô một vòng, đem áo ngủ mở rộng của cô cởi ra hoàn toàn, sau đó cởi móc áo ngực sau lưng.

Mặc dù Lâm Miếu Miếu không sốt, lại bị nhiệt độ cơ thể nóng bỏng của Tông Chính làm cho choáng váng, mặc cho anh cởi sạch quần áo của cô, không phối hợp nhưng cũng không có sức lực từ chối, cô nắm thật chặt quần ngủ của mình, lắc đầu nguầy nguậy, Tông Chính hôn môi cô, kiên quyết hơi nâng mông của cô lên, vừa cởi vừa nói mập mờ: “Sẽ không làm gì em.....”

Sáng hôm sau, khi Lâm Miếu Miếu tỉnh lại cảm thấy rất rầu rĩ, gò má của Tông Chính dán vào ngực cô, trong miệng còn ngậm quả anh đào của cô, một cái tay của anh ở dưới cổ cô, một cái tay khác vòng qua thắt lưng của cô đặt vào trong quần lót bằng ren nửa trong suốt, phủ lên trên mông cô.

Về người đàn ông có sở trường được đăng chân lên đầu giường này, ngoại trừ như đinh chém sắt mà từ chối anh, sẽ không có con đường thứ hai, chỉ cần cô hơi buông lỏng, anh đã có thể kéo kẻ hở buông lỏng kia thành rãnh Mariana liền.

Cô ở đáy lòng buồn bực thở dài, đưa tay sờ trán anh, sốt cao đã hạ, nhưng hình như vẫn hơi nóng, cô hơi dùng sức muốn đẩy đầu anh ra khỏi ngực mình, nhưng hình như trước hết cô phải rút quả anh đào của mình ra khỏi miệng anh.

Nhẹ nhàng lùi ra, anh ngậm rất chặt, cô vừa mới hơi dùng sức, đã bị anh trong vô thức hút vào cắn mút, cố gắng vừa rồi tức khắc tan thành bọt nước. Lâm Miếu Miếu buồn bực gần như muốn điên, tối qua cô đã vì chuyện này giằng co gần nửa tiếng, ngoại trừ tự làm đau mình, làm Tông Chính tỉnh, còn lại không hề có kết quả.

Tối hôm qua Tông Chính ngủ không thoải mái, cô ngủ cũng chẳng dễ chịu gì, ngoài việc không quen trần truồng dán sát vào trong ngực của một người đàn ông, khổ hơn chính là anh vùi đầu ở ngực cô, cứ ở trong vô thức trêu đùa quả anh đào của cô, hơi thở nóng bỏng gần như thiêu cháy cô, khi trời gần sáng cô mới chớp mắt.

Cô lại thử vài lần, sau đó Tông Chính tỉnh dậy, mút một hơi, mới nhả đầu vú của cô ra, mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên nhìn cô, Lâm Miếu Miếu vội vàng che ngực, nửa chống người dậy, Tông Chính phát ra một âm tiết đơn mơ hồ từ trong lỗ mũi, cái tay phủ trên mông cô xoa bóp có lực, thuận thế kéo xuống, quần lót nhỏ đã bị kéo xuống một nửa.

“Đi đâu?” Anh khàn giọng hỏi.

“Đo nhiệt độ cho anh.”

Tông Chính hài lòng “Ừ” một tiếng, càng dán mặt vào ngực cô, nhìn thấy cái tay cản trở kia, không vui nhéo mông cô một cái: “Lấy tay ra.”

Lâm Miếu Miếu nhịn mấy giây, giọng nói vừa bất lực vừa phiền muộn: “Anh có thể đừng như vậy được không?”

“Tôi đã làm gì em hở?” Thanh âm khàn khàn dường như còn khàn hơn.

“Anh hạ lưu!”

“Ồ, bây giờ hạ lưu với em.” Anh không phản đối cười lên, cái tay xoa mông ở bên trong quần lót di chuyển về phía trước, anh điều chỉnh tư thế, nghiêng đầu hôn về phía ngực cô.

Nếu như Tông Chính không bị ốm, cô sớm đã đập cho anh một phát rồi, nhưng anh còn đang sốt.....

Cô cảm giác cả người mình đều mềm nhũn, gần như dùng toàn bộ khí lực mới đè lại được cái tay ở trên mông kia, giọng nói dịu dàng hơn: “Tông Chính, anh đừng như vậy, tôi không thích.”

Đối với đồ vật yêu thích, Tông Chính từ trước đến nay là đoạt được rồi mới nói, nếu như vật này là chỉ Lâm Miểu Miểu, như vậy anh muốn ăn trước rồi nói sau, về phần tình cảm, hoàn toàn có thể từ từ bồi đắp, cái ý nghĩ này hiện tại anh cũng không thay đổi, chỉ là vừa nghĩ tới tới qua cô chủ động hôn anh.....

Anh ngẩng đầu lên, quét mắt nhìn khuôn mặt Lâm Miểu Miểu, gò má của cô hiện lên một rặng mây hồng, đang cắn môi, vẻ mặt buồn bực, hình như còn có phần xấu hổ.

“Hôn tôi, sẽ tha cho em.”

Tha cho cô? Chẳng qua là cô thấy anh sinh bệnh mềm lòng mà thôi! ! Nhưng anh lại ỷ vào việc cô mềm lòng được dăng chân lăn dăng đầu chẳng kiêng nể gì như vậy, Lâm Miểu Miểu nắm tay lại, thật sự rất muốn đánh anh!

Mặc dù trong lòng cô vô cùng vô cùng muốn đánh anh, nhưng sau cùng cô vẫn cứ là sắc mặt không thay đổi hôn lên cánh môi cực nóng của anh, môi của anh rất khô, nứt ra mấy vết, Lâm Miểu Miểu trút giận đưa đầu lưỡi ra liếm mạnh lên môi anh, vừa nghĩ đến việc anh đối xử ra sao với quả anh đào của mình, cô lại mút thật mạnh lên vết thương, vị tanh nhàn nhạt tràn ra giữa môi cô, Lâm Miểu Miểu mới hài lòng.

Tông Chính liếc nhìn cô, cũng không để ý động tác của cô, cười mà như không cười đánh giá: “Kỹ thuật hôn có tiến bộ.”

Lâm Miểu Miểu đẩy anh ra, cầm cặp nhiệt độ ở đầu giường đưa cho anh, dùng chăn bọc cơ thể mình, cô cảm giác mình gần như bị ánh mắt của anh thiêu cháy.

Nhanh chóng mặc xong quần áo của mình, cô đứng dậy rót hai ly nước ấm, đưa cho anh một ly, môi anh khô, khoang miệng cũng rất khô, lúc vừa rồi cô hôn anh, anh gần như đối khát cướp đoạt nước bọt nơi đầu lưỡi của cô.

Tông Chính không nhận, vẻ mặt rất uể oải, nhưng vẫn không quên được một tác lại muốn tiến một thước.

“Tôi muốn uống nước trong miệng của em.”

Lâm Miểu Miểu đặt mạnh ly nước lên tủ đầu giường, ý tứ rõ ràng không có lầm: Uống hay không uống.

Đo nhiệt độ xong, Lâm Miểu Miểu hơi nhú mày, ba mươi tám độ, vẫn đang sốt, cô đặt nhiệt kế lên bàn, đi ra ngoài cửa.

“Đi đâu?”

Lâm Miểu Miểu vặn cửa phòng ngủ, quay đầu lại đáp: “Tôi bảo chị Chu gọi bác sĩ đến.” Tối qua khi Tông Chính sốt cao cô muốn đưa anh đi bệnh viện, hoặc gọi bác sĩ gia đình nhà họ Tông tới, nhưng bị Tông Chính cự tuyệt, cuối cùng anh chỉ uống thuốc hạ sốt, cũng khẳng khẳng phải dùng cơ thể của cô hạ nhiệt, sáng hôm sau từ sốt cao chuyển thành không sốt cao lắm.

Sau khi thông báo cho chị Chu, Lâm Miểu Miểu quay về phòng ngủ tắm, thân thể cô dính dính dập dập, tất cả đều là mồ hôi của Tông Chính, tắm xong cô lại đi sang phòng Tông Chính, chị Chu đang lau vết máu trên sàn nhà.

Bởi vì bị bệnh, hiển nhiên Tông Chính không thể đi đến công ty, buổi sáng Lý Trân gọi tới hỏi thăm bệnh tình, Lâm Miểu Miểu chột dạ liếc nhìn Tông Chính, chẳng lẽ cô phải nói bởi vì mình đập cửa khiến Tông Chính chảy máu không ngừng, sau cùng phải tắm nước lạnh, vì vậy mới dẫn tới sốt cao sao?

Cô cầu cứu đưa điện thoại cho Tông Chính, hạ thấp giọng nói: “Mẹ anh hỏi tôi nguyên nhân anh bị bệnh.....”

Tông Chính liếc cô, cầm điện thoại lên không đếm xỉa tới nói, “Dạ, không có việc gì....., tắm nước lạnh....., con biết rồi ạ....., có Lâm Miểu Miểu ở đây, mẹ không cần qua đâu.....”

Anh cúp điện thoại, ngoắc ngoắc tay với cô, “Đến ngủ cùng tôi một lúc.”

Mới vừa giúp cô, nhanh như vậy đã đòi báo ân! Lâm Miểu Miểu lộ ra vẻ xem thường, nhưng vẫn yên lặng di chuyển đến bên giường, làm xong cô cũng chưa được ngủ ngon, cô nhìn quần áo mình mặc, nói: “Tôi đi thay quần áo ngủ.”

Anh liếc nhìn cô, “ Không cần thay, cởi ra đi.”

Lâm Miểu Miểu khẽ hừ một tiếng, vẫn đi sang phòng của mình thay đồ ngủ, lúc trở lại phòng Tông Chính, anh đang tắm, chờ anh tắm xong, sắc mặt tái nhợt mới hồng hào hơn đôi chút, ga trải giường và chăn đệm đã được đổi, Lâm Miểu Miểu trông thấy anh đi ra từ phòng tắm, trách cứ nói: “Anh vẫn muốn tiếp tục sốt sao?”

Anh lau tóc loạn lên, nhìn chằm chằm gò má của cô nghĩ, sốt tiếp cũng hay.

Lúc gần trưa, Mễ Chân gọi điện thoại tới, Lâm Miểu Miểu lúc này mới nhớ tới anh, áy náy trả lời: “Daniel, anh ấy bị bệnh, cho nên hôm nay tớ phải ở nhà.....”

Âm thanh vui sướng của Mễ Chân lập tức trầm xuống, “VẬY....., được rồi.”

“Ngày mai tớ....., ừ.....”

Lúc Lâm Miểu Miểu nghe điện thoại, đang nằm ở trong lòng Tông Chính, bất thành linh bị anh dùng môi chặn miệng cô, Lâm Miểu Miểu đẩy anh ra, xoay người, đang muốn tiếp tục nói chuyện với Mễ Chân, bàn tay của Tông Chính chuẩn xác đánh úp về phía giữa chân của cô, cô hoảng sợ điện thoại cũng rơi đến bên giường, buột lòng phải đẩy tay anh ra, nhanh chóng nói với Mễ Chân, “Ngày mai liên lạc lại, Bye!”

Cúp điện thoại Lâm Miểu Miểu đá một cái lên đùi Tông Chính, tức giận trên mặt không che giấu, vén chăn lên định đi xuống, chân còn chưa đặt xuống cổ tay đã bị anh nắm lấy, Lâm Miểu Miểu xoay người lại hét lên: “Bỏ ra!”

Tông Chính không những không buông, còn lao đến ôm lấy thắt lưng của cô: “Ồ trước mặt tôi hèn hò với người đàn ông khác, em còn dám tức giận nữa à?”

Một câu nói này của Tông Chính, lập tức khiến Lâm Miểu Miểu nhớ tới chuyện buổi chiều hôm đó ở câu lạc bộ Tuyết Vực.

Cô đưa ra một kết luận rõ ràng: Anh không tin tưởng cô.

Tông Chính ôm cô trở lại trong chăn, nhìn khuôn mặt không có biểu cảm gì của cô, trong nháy mắt tâm trạng trở nên tồi tệ, “Em muốn cùng người đàn ông khác sống phóng đảng như vậy sao?”

Tình cảnh dường như lại trở về buổi chiều kia, anh chất vấn mĩa mai cô.

Cô mấy giây sau im lặng, ánh mắt trống rỗng thờ ơ hỏi: “Bởi vì tôi là con riêng, cho nên anh mới không tin tưởng tôi như vậy sao?”

Tông Chính ngắt ra, giọng nói của cô rất bình thản, câu hỏi này dường như giống một câu trần thuật một sự thật hơn, khiến trái tim của anh không hiểu sao lại run sợ, anh xoay mặt cô nhìn về phía mình, nhíu mày phủ nhận: “Việc này cùng với thân phận của em không có quan hệ!”

Sắc mặt của Lâm Miểu Miểu vẫn không có biểu cảm gì như trước, vẻ mặt này lại khiến lòng anh xuất hiện một loại đau đớn không nói rõ mà chẳng ai hiểu được, anh dừng lại một chút nói, “Việc này cùng tin tưởng cũng không có liên quan.” Chỉ là anh vô cùng ghét bất kỳ sinh vật giống đực nào xuất hiện bên cạnh cô.

Cùng thân phận không có quan hệ? Cùng tin tưởng không có liên quan? Vậy có liên quan với cái gì?

Nếu như anh tin tưởng cô, trước giờ không nên để ý, cô ngẩng đầu lên, im lặng một lúc, cuối cùng nói ra những vướng mắc chất chứa trong lòng.

“Ngày đó mẹ anh đưa tôi đi xem triển lãm tranh, tôi nghe thấy bọn họ đang bàn tán về thân phận của tôi....., bàn tán anh, bàn tán về mẹ của anh....., Tông Chính, nếu như anh và nhà anh để ý thân phận của tôi.....”

Cô cho là mình không để ý thân phận “con gái riêng”, cũng không thêm để ý cái nhìn của người khác đối với cô, nhưng người khác này tuyệt đối không bao gồm Tông Chính, thậm chí còn có Khưu Thục Thanh, Lý Trân.....

Lúc còn nhỏ, cô luôn tự nói với mình, nếu không thể quyết định việc mình sinh ra, vậy thì dựa vào thành tựu của mình thay đổi cái nhìn của người khác, thế nhưng, hoá ra chỉ một câu “con gái riêng” đơn giản của người khác, lại có thể găm một cái gai ở trong lòng của cô.

“Chúng ta.....” Cô ngẩng đầu lên, một tuần trước, cô còn có thể không do dự nói ra hai chữ kia, nhưng hôm nay lại giống như kẹt trong cổ họng.

Cô trầm mặc vài giây, ánh mắt nhìn về phía hư không, khẽ nói: “Chúng ta, ..., ly hôn đi.”

Vẻ mặt của Tông Chính ở trong tích tắc này như mây gió đổi màu, trong con ngươi màu đen bùng lên lửa giận khủng khiếp, anh giận giữ nhìn cô chằm chằm, hận thấu xương hỏi: “Như vậy em đã muốn ly hôn với tôi?”

“Không phải.”

Cô nhẹ nhàng nói một câu, nhưng câu này lại có thể khiến cơn giận cuộn cuộn của Tông Chính giảm đi mấy phần, anh nhìn cô hằm hằm, hỏi: “Vậy là gì?”

“Anh còn chưa trả lời vấn đề của tôi.”

“Sao? Vấn đề gì?”

Tâm trạng sa sút của Lâm Miểu Miểu thật không biết dùng ngôn ngữ gì để diễn tả, hóa ra cô nói nửa ngày, anh chỉ nghe thấy mỗi chuyện ly hôn.

40. Chương 40: Anh Giống Như Ánh Mặt Trời

Cô muốn ly hôn với anh sao?

Lâm Miểu Miểu có thể trả lời chắc nịch: Không muốn.

Nhưng mà, nếu như anh và gia đình của anh, luôn để ý thân phận của cô, vậy vẫn phải ly hôn.

Cô thà rằng mang theo kỷ niệm bây giờ rời đi, chứ không hy vọng một ngày nào đó sau này, đối mặt với ánh mắt xem thường của đối phương.

Trong lòng cô lại nảy ra một cái ý nghĩ khác, cho dù thực sự để ý thân phận của cô thì như thế nào, cô có thể từ từ thay đổi cái nhìn của bọn họ. Thế nhưng, cô thật có thể làm được sao? Ngay cả nên làm như thế nào cô cũng không biết.

Cô từ đầu đến cuối là một người bị động nghênh chiến, mà không phải một người chủ động xuất kích. Chỉ cần vừa nghĩ tới có thể một ngày nào đó, bọn họ sẽ giống như những người phụ nữ trong phòng triển lãm kia, khinh thường cô từ đáy lòng, cô thà bây giờ rời khỏi, cũng không muốn đợi đến thời hạn một năm.

Đây, có lẽ là hèn nhát, nhưng ít ra sẽ không phải chịu tổn thương, việc dứt khoát ra đi trước, dù sao vẫn tốt hơn lúc thân thiết bị níu kéo.

Lâm Miểu Miểu im lặng mấy giây, hỏi lại lần nữa: “Anh....., có cảm thấy thân phận của tôi.....”

Lời chưa nói hết bị Tông Chính nuốt vào trong bụng, anh liếm liếm môi cô, trả lời: “Tôi nhớ tôi từng nói với em, sau này bọn họ sẽ không nhớ đến thân phận trước đây của em, sẽ chỉ nhớ em là người phụ nữ của tôi.”

Lần trước lúc anh nói lời này, cô cảm thấy quái dị, lần này, giọng nói của anh thậm chí không mạnh mẽ như lần trước, nhưng nghe vào trong lỗ tai, lại mạnh mẽ, chân thật đáng tin hơn rất nhiều.

Lâm Miểu Miểu bỗng nhiên cảm thấy mấy ngày nay hình như mình nhạy cảm quá, nhưng có lẽ chính là vì cô để ý, cho nên mới trở nên nhạy cảm.

“Vậy vì sao anh.....” Đại não chậm chạp của Lâm Miểu Miểu cuối cùng cũng thông suốt, cô không xác định hỏi, “Chẳng lẽ anh đang ghen?”

Sắc mặt của Tông Chính hơi trầm xuống, nhìn cô chằm chằm không trả lời hỏi ngược lại: “Tại sao lại muốn ly hôn?”

Lâm Miểu Miểu không lên tiếng, nói ra ý nghĩ của mình: “.....tôi cũng không biết xử lý chuyện như vậy, tôi rất lo lắng bản thân làm không tốt, nếu như buổi sáng nói ẹ anh biết, anh bị tôi làm thành như vậy....., gia đình anh nhất định sẽ...tôi...”

Tông Chính đột nhiên trầm mặc, lúc anh nói những lời kia, trước sau chưa từng suy nghĩ tới cảm nhận của cô, những lời nói trong lúc vô tình của cô làm anh cảm thấy tức giận, vậy những lời nói vô ý của anh, cô sẽ cảm thấy thế nào?

Buổi chiều đó, sau khi tách khỏi Lâm Thế Quần, anh không kịp chờ đợi liền trở về hoa viên Thế Kỷ, muốn nói cho cô biết, sẽ yêu cô, nhưng anh ngoại trừ chiếm tiện nghi của cô, không ngừng để cô ở trước mắt mình, và một ngăn tủ vấy trắng kia, hình như cũng không làm được cái gì cho cô.

Tất cả mọi việc xảy ra tối qua như in lại trong đầu anh, cô gấp gấp cầm máu cho anh, cẩn thận lau khô tóc cho anh, dùng khăn lông ướt lau sạch vết máu trên cổ, trên ngực, lại ngoan ngoãn mặc cho anh ôm lên giường....., nửa đêm, anh mở mắt ra không nhìn thấy cô, gần như là giật mình tỉnh giấc, sau đó mới phát hiện cơ thể mình khó chịu. Lúc cô cho anh uống thuốc, ánh mắt lo lắng giống như mưa xuân, làm cho anh cảm thấy không khó chịu chút nào.

Anh cúi đầu nhìn cô, trên mặt cô không có biểu cảm dư thừa, bình thường cô vẫn là cái bộ dáng này, dùng mặt nạ cứng nhắc che giấu tâm trạng chân thật của chính mình, nhưng anh lại nhìn thấy dưới ngoài vẻ bình tĩnh ấy của cô là sự trống trải, điều đó khiến lòng anh cảm thấy chua xót.

Cô muốn ly hôn, anh tức giận, lại chưa từng nghĩ đến nguyên nhân là do mình, hình như, anh còn chưa đủ tốt với cô.

Ngón tay của anh xoa nhẹ gò má của cô, nhẹ nhàng hôn lên môi cô, đem lời còn chưa nói hết của cô nuốt vào trong bụng, nhẹ nhàng hôn, một lúc lâu, anh rời khỏi môi cô, nâng cằm của cô lên, chăm chú nhìn vào đôi đồng tử đen láy trong veo kia.

“Không biết giải quyết không sao cả, giao cho tôi xử lý, cũng không cần lo lắng mình làm không tốt, nếu như thật sự làm không tốt, hãy để tôi làm thay....., còn có bà nội và mẹ tôi đều rất thích em.” Anh dừng lại một chút, giọng nói nhẹ nhàng hơn, “Tôi....., cũng rất thích em.”

Lâm Miểu Miểu giật mình, cô quen tự giải quyết việc của bản thân, dựa vào chính mình đi hoàn thành, không dựa vào bất cứ ai. Thế nhưng, khi anh nói, hãy giao cho anh xử lý hết những chuyện khó khăn, giao cho anh làm, không biết vì sao lại khiến cô cảm thấy thật ngọt ngào?

Nhưng mà....., lần trước anh mới nói yêu cô một chút, còn bây giờ là rất thích cô, rốt cuộc là thăng cấp hay là xuống cấp đây?

Cô bỗng nhiên vui đầu vào ngực anh, nụ hôn của anh hạ trên đỉnh đầu cô, một lát sau, thanh âm của anh vang vọng trên đỉnh đầu, “Lâm Miểu Miểu, không phải em cũng nên nói, cũng rất thích tôi sao?”

“Ừ.”

Tông Chính đợi mấy phút, cũng không đợi được câu tiếp theo của Lâm Miểu Miểu.

Anh nhin một chút hỏi, “Em thích tôi không?”

Lâm Miểu Miểu rất thích bầu không khí ấm áp ngọt ngào hiện tại, cũng không cố tình vòng vo với anh nữa, rất thẳng thắn thừa nhận: “Thích.”

Cô không xác định rốt cuộc thích nhiều đến mức nào, nhưng cô thực sự thích anh, cô thích người đàn ông giống ánh mặt trời như anh vậy, thích anh trong lúc vô tình ngang ngược xông vào cuộc sống của cô, thích vòng ôm của anh, nụ hôn của anh, thích bởi vì anh mà cảm nhận được ánh sáng và tình cảm nồng nàn.

Vô số cái hôn hạ lên mái tóc cô, sau đó đi xuống bên gáy cô, tay anh cũng từ bên hông theo đường cong sờ tới ngực cô.

“Em ngủ cũng mặc áo lót, sẽ ung thư tuyến sữa, mau cởi xuống.”

Lâm Miểu Miểu ngẩng đầu lên, mắt lộ ra vẻ xem thường, trước đây cô đi ngủ chưa từng mặc áo ngực, nhưng từ khi ngủ cùng Tông Chính, cô còn dám không mặc nữa sao? Nhưng cho dù cô mặc, bây giờ cũng chẳng

có tác dụng gì nhiều, anh đã bắt đầu chẳng kiêng nể gì đưa tay vào trong quần áo của cô, chuẩn bị cởi ra cho cô. Xem cô là người chết sao?

“Em có cần xấu hổ như vậy không? Thật hiếm có! Tối ngày hôm qua có chỗ nào tôi chưa sờ qua?” Tông Chính vừa cởi vừa quan sát vẻ mặt cứng ngắc của cô, trải qua nhiều lần luyện tập, hiệu suất cởi áo ngực của anh đã tăng lên rất nhiều, mười mấy giây đã cởi được, áo ngực lập tức bung ra, Tông Chính đưa tay về phía trước, nắm bộ ngực mềm mại nhẹ nhàng xoa nắn, rất tự nhiên nói, “Thế này không thoải mái hơn à? Tôi cởi giúp em.”

Giọng nói của anh tùy ý giống như đang nói hôm nay ăn cái gì.

Lâm Miểu Miểu túm áo ngủ của mình, Tông Chính kéo tay cô ra, nhíu mày hỏi: “Em lúc nào thì trở nên ngại ngùng như vậy?”

Cô uất ức nghĩ, anh không thể an phận một chút sao? Bầu không khí vừa rồi tốt biết chừng nào, nhất định phải phát triển thành tình dục sao, hơn nữa người mặt dày như anh, muốn cô phải đối phó thế nào?

Đạp anh một cái, anh không đau không ngứa, đánh anh mạnh tay, anh vẫn đang sốt, cô cũng không xuống tay được, mở miệng cô càng không phải là đối thủ của anh.

Cô giữ chặt vạt áo của chính mình, Tông Chính cũng không có ý định cưỡng ép, anh dừng lại động tác, thấp giọng thổi hơi nóng bên tai cô: “Tôi không làm gì, chỉ ôm em ngủ trần, em cũng thích tôi ôm em, cách quần áo tôi không ôm được em.....”

Anh thì thầm bên tai cô, vì bị bệnh nên giọng nói khàn khàn, nhưng lại đặc biệt mê hoặc lòng người, anh đưa tay từ từ cởi cúc áo của cô, Lâm Miểu Miểu nhắm mắt lại nghĩ, cuối cùng cô cũng hiểu nước ấm luộc ếch đáng sợ như thế nào, Tông Chính dùng phương thức này, từng chút một đập tan phòng bị của cô, đợi khi cô phát giác ra, toàn cục đã định.

Sau cùng Tông Chính “khoan hồng” giữ lại cho cô cái quần lót, sau đó cởi quần lót của mình, đứng đắn nói: “Ngủ trần có lợi cho cả thể xác và tinh thần, muốn thử không?”

Lâm Miểu Miểu sắc mặt không thay đổi lắc đầu, Tông Chính tiếc nuối thở dài, cúi đầu dán môi lên ngực cô, thân thể của Lâm Miểu Miểu theo đó mà run rẩy, đột ngột lui về phía sau, đưa tay che chắn trước ngực, tức giận chỉ trích: “Anh nói cái gì cũng không làm cơ mà.”

Tông Chính liếc nhìn cô, sự trầm tĩnh trên mặt cô lúc anh bắt đầu cởi quần áo của cô, chẳng còn lại bao nhiêu, bây giờ càng thêm ủy khuất, làm cho anh không khỏi cảm thấy mềm lòng.

Mặc dù anh muốn nuốt trọn người gần như sắp phát điên, nhưng ép căng quá dọa cô chạy mất, thì cái được không bù đủ cái mất. Thịt cũng đến trong bát, vậy thì sẽ chờ thêm, một chút nhẫn nại này anh vẫn có.

“Không làm, đến đây, để tôi ôm nào.”

Lâm Miểu Miểu lần nữa bị anh ôm vào trong ngực, lần này anh ôm cô thành thực, cô ngẩng đầu nhìn anh, anh nhắm mắt lại, hô hấp đều đặn, lại qua một lúc, cô bỗng nhiên nhớ tới, mình tối qua đến tìm Tông Chính vì điều gì, bởi vì xảy ra quá nhiều chuyện, cô xem quên mất.

“Tông Chính.”

“Ừ.” Anh lười biếng đáp một tiếng.

“Anh có thể tôn trọng sự lựa chọn của tôi hay không?”

Tông Chính rất ngạc nhiên mở mắt ra, “Tôi không tôn trọng em lúc nào?”

Lâm Miểu Miểu ném cho Tông Chính mấy ánh mắt khinh bỉ sắc lạnh, anh từng tôn trọng cô lúc nào? Lâm Miểu Miểu rất nhanh đã liệt kê ra bằng chứng: “Anh tùy tiện vào phòng ngủ của tôi, ngủ giường của tôi, ý đồ quấy rối công việc của tôi, cởi quần áo của tôi.....”

Tông Chính vốn đã đầu vầng mắt hoa, bị một tràng này của Lâm Miểu Miểu, đầu càng choáng váng.

“Dừng dừng dừng! Tôi thừa nhận không vừa lòng với công việc của em, nhưng những thứ khác, em đều ngầm chấp nhận!”

Tông Chính liếc nhìn cô, “Nếu như em không ngầm chấp nhận, tôi có thể nằm yên ổn trên giường của em không?”

Đó là cô thỏa hiệp, chứ không phải ngầm thừa nhận! Nhưng, hình như với việc ngầm đồng ý cũng không có gì khác biệt, nhất thời cô bị ghen không nói được lời nào, buồn bực nghiêng mặt qua một bên.

Tông Chính nhìn chằm chằm sườn mặt của cô suy nghĩ, đây có đúng là cảm giác yêu một người, không nữ khiến cô ấy không vui? Anh xoay mặt cô trở lại, hôn mấy cái trên môi cô: “Sau này em không muốn, tôi không ép buộc em.”

Lâm Miểu Miểu vô cùng kinh ngạc nhìn khắp khuôn mặt anh, hoài nghi hỏi: “Thật?”

“Danh dự của tôi thật sự kém như vậy sao?” Giọng nói của anh có chút không vui.

Lâm Miểu Miểu cẩn thận suy nghĩ, hình như anh thực sự chưa từng lừa gạt cô, tâm trạng cô tốt hẳn dựa vào trong lòng ngực anh, lúc này trong phòng vô cùng yên tĩnh, bên tai chỉ có tiếng hít thở và tiếng tim đập của anh, lúc cô ngẩng đầu lên lần nữa, anh đã mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Tỉnh dậy, đã hơn hai giờ chiều, Lâm Miểu Miểu đói quá nên tỉnh, đang định lén lút đứng dậy, còn chưa bò ra khỏi lòng Tông Chính, anh đã tỉnh rồi, Lâm Miểu Miểu hỏi, “Anh đói không?”

Tông Chính nhìn chằm chằm hai đỉnh cao ngất của cô, ánh mắt thâm trầm, một lời hai ý nói: “Rất đói.”

“Tôi đi lấy chút đồ ăn lên đây.”

Ăn cơm xong, lại uống thuốc, bác sĩ gia đình luôn túc trực ở biệt thự kiểm tra một lần nữa cho Tông Chính, nhiệt độ cơ thể anh đã hạ, chỉ hơi sốt nhẹ. Uống thuốc xong, Tông Chính lại kéo Lâm Miểu Miểu ngủ tiếp, chắc do tác dụng của thuốc, anh ngủ rất sâu, sắc mặt tốt hơn tối qua và sáng sớm hôm nay rất nhiều.

Sắc mặt của anh hơi hốc hác, nhưng vẻ đẹp trai không giảm chút nào, ít đi vài phần ngang ngược, dịu dàng hơn rất nhiều, khóe môi khép kín của anh hơi nhếch lên, vẻ mặt càng thêm nhu hòa, Lâm Miểu Miểu cũng không buồn ngủ lắm, lại mở to mắt yên lặng nhìn anh.

Cô không biết trước mỗi lần Tông Chính muốn hôn cô, nghĩ cái gì, cô nhìn chằm chằm bờ môi khô của anh, bỗng nhiên rất muốn hôn anh, cô ngẩng mặt lên dùng đầu lưỡi liếm lên môi anh, rõ ràng không có mùi vị, nhưng lại khiến cô cảm thấy trong lòng rất ngọt ngào.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Miểu Miểu nằm trên giường mở mắt ra, khuôn mặt của Tông Chính gần trong gang tấc, hôm qua cô nhìn gương mặt này thật lâu, nhưng không hề cảm thấy tẻ nhạt, gương mặt này hai năm trước cô đã từng gặp, sau đó hoàn toàn quên mất anh, khi đó ai có thể nghĩ đến bọn họ sẽ kết hôn, có một ngày sẽ ôm nhau thân mật thế này, ngủ trên cùng một chiếc giường, cho dù khi kết hôn, cô cũng chưa từng nghĩ đến điều này.

Cô bỗng nhớ tới sau khi cô đoạt giải quán quân, lúc tất cả mọi người đều chúc mừng cô, sắc mặt Phác Hoằng Hi lại nghiêm nghị nói với cô một số lời.

“Trong tất cả đệ tử của ta, tư chất của con tốt nhất, siêng năng cần cù, kiên trì không mệt mỏi, lay không chuyển, rung chẳng rời, con 19 tuổi đã đánh bại Hằng Tư Dung giành được quán quân, nhưng con cũng rất rõ ràng, giải vô địch thế giới hai năm trước con có thể đoạt giải quán quân, nhưng cuối cùng vì sao con lại bại bởi Hằng Tư Dung? Bởi vì con không có ý chí chiến đấu! Thậm chí cũng không đủ dũng khí! Hằng Tư Dung 28 tuổi liều mạng! Cho nên cô ta giành được quán quân!”

“Trong sinh mệnh của mỗi người thế nào cũng có một tình yêu tha thiết, nhưng con lại không có dũng khí đi yêu, con từng có khao khát mãnh liệt chưa? Con dám yêu không? Một người bình thường cũng dũng cảm hơn con! Con thiếu tinh thần can đảm, vậy con có can đảm để trải qua cuộc sống cô độc suốt đời không?”

Một khoảng thời gian rất dài, cô đều để tay lên ngực tự hỏi: Cô có dũng khí để đón nhận cuộc sống cô độc suốt đời không?

Cô chưa bao giờ giống như khoảnh khắc này, biết rõ câu trả lời.

Cô không có.

Cô thích mỗi một ngày, mở mắt ra, có thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

Cô lại nhìn về phía Tông Chính về mặt ngủ rất yên ổn.

Mà anh, giống như ánh mặt trời vậy.

Ăn xong bữa sáng, bác sĩ gia đình lại làm kiểm tra cho Tông Chính, Lâm Miểu Miểu thất cà vạt cho anh, hỏi: “Không nghỉ ngơi một ngày nữa sao?”

Về mặt Tông Chính hơi ngưng lại, “Vậy thì nghỉ ngơi một ngày nữa.” Ánh mắt của anh quét về phía cổ tay của Lâm Miểu Miểu, vừa trắng vừa mềm mại, không có dây tơ hồng chường mắt kia.

“Hôm qua người kia là bạn của em à? Đã là bạn bè, thì mời đến nhà ăn bữa cơm đi, tôi cũng phải cảm ơn anh ta những năm qua đã chăm sóc cho em.”

Lần đầu tiên gặp mặt ở Mộ Sắc Sâm Lâm, giữa Tông Chính và Mễ Chân có gì đó không hòa hợp, ngay cả cô cũng nhìn ra, với tính cách của Tông Chính, lại có thể chủ động mời Mễ Chân, Lâm Miểu Miểu rất là kinh ngạc, từ hôm qua đến giờ cô không hiểu nổi Tông Chính, dường như anh nói chuyện dễ nghe hơn rất nhiều.

“Thật sự muốn mời cậu ấy đến ăn cơm?” Nếu như tranh cãi đối nghịch nhau, vẫn là không gọi Mễ Chân tới ăn cơm, tránh cho cô ở vào thế khó xử.

Tông Chính không để ý liếc nhìn cô: “Anh ta là bạn tốt của em, đương nhiên tôi phải làm quen.”

Trong miệng Tông Chính nói lời nhẹ nhàng, nhưng trong lòng lại đang cười lạnh, bạn tốt? Có người bạn tốt nào lại dùng ánh mắt nhìn người yêu nhìn đối phương không? Có hai người bạn tốt nào lại đeo dây tơ hồng giành cho những người yêu nhau không?

Có một đám học viên còn chưa trưởng thành, giữa đường lại nhảy ra một Lý Minh, bây giờ lại tới một người bạn tốt, đời sống tình cảm của cô sao lại rối tung rối mù thế không biết? Bản thân anh, sạch sẽ hơn nhiều!

“Vậy lúc nào?” Lâm Miểu Miểu hỏi.

“Hôm nay luôn đi.” Anh hất cằm, mối nguy hiểm dĩ nhiên phải dập tắt trong tình trạng vừa mới nảy sinh, đương nhiên là càng sớm càng tốt.

Lâm Miểu Miểu gọi điện thoại cho Mễ Chân, Mễ Chân còn đang ngủ.

“Nhanh dậy đi, một lúc nữa tớ đi đón cậu, đến nhà tớ ăn cơm.”

“Đến nhà cậu?” Mễ Chân không xác định hỏi, “Chồng cậu....., không để ý sao?” Đêm hôm đó ánh mắt Tông Chính nhìn anh, giống như sói, gương nanh múa vuốt, đương nhiên ánh mắt của anh nhìn Tông Chính, cũng tràn đầy công kích.

“Anh ấy mời cậu ăn cơm.” Lâm Miểu Miểu nói gọn gàng tóm tắt thông báo xong, một tiếng sau, chuẩn bị lái xe đi đón nhận. Xe cô dừng ở phố Kim Chung Hà hôm qua đã được chị Chu lấy về.

Tông Chính hiển nhiên không muốn để Lâm Miểu Miểu đi đón người, vừa mới phát biểu xong ý kiến của mình, chỉ thấy Lâm Miểu Miểu dùng con mắt tối đen như mực nhìn anh: “Anh nói sẽ tôn trọng quyết định của tôi không phải sao?”

41. Chương 41: Giao Chiến

Tông Chính hiển nhiên không muốn để Lâm Miểu Miểu đi đón người, vừa mới phát biểu xong ý kiến của mình, chỉ thấy Lâm Miểu Miểu dùng con mắt tối đen như mực nhìn anh: “Anh nói sẽ tôn trọng quyết định của tôi không phải sao?”

Tông Chính im lặng hai giây, nói: “Tôi đi cùng em.”

Mễ Chân mở cửa nhìn thấy Lâm Miểu Miểu, đang chuẩn bị đến ôm một cái, ánh mắt đảo qua người đàn ông vẫn đang đứng bên cạnh cảm giác tồn tại vô cùng mãnh liệt, mạnh mẽ đến mức anh chỉ vừa đưa tay ra, cũng cảm thấy cái tay này gần như bị ánh mắt của anh ta đâm đi đâm lại vô số nhát.

“Nina, lúc nào cậu quay trở lại nước Y?” Mễ Chân lên xe, liền bắt đầu triển khai thể tiến công.

“Khoảng.....”

Cô vừa mới mở lời, Tông Chính đang lái xe, thờ ơ nói: “Tôi cùng em trở về.”

Lâm Miểu Miểu vô cùng kinh ngạc nhìn về phía Tông Chính, việc này khác với việc theo cô tới đón Mễ Chân, đi nước Y một vòng đi về, thời gian trên không phải mất 24 tiếng đồng hồ, anh mà cũng có thời gian cơ á? Lại nói vì sao anh phải đi cùng cô? Chuyện này sao phải đi cùng? Nhưng mà, lúc anh nói đi cùng cô, sau khi cô vô cùng ngạc nhiên lại có một niềm vui đang dần dần nảy nở.

“Tôi thứ sáu đi, sáng thứ hai trở về. Thời gian một ngày đủ xử lý hết chuyện của em chứ? Xe dừng lại ở một ở ngã tư đèn đỏ, anh xoay sang tiếp tục hỏi, “Lúc nào đi? Để tôi sắp xếp trước.”

Ánh mắt của Lâm Miểu Miểu đảo qua đảo lại mấy lần trên mặt anh, cảm giác hai ngày nay Tông Chính cho cô rất khác với trước đây, nếu như là lúc trước, rất có thể anh sẽ cười nhạo mỉa mai, tiếp đó chặn lời cô, còn bây giờ....., mặc dù từ trong lời nói không mặn không nhạt của anh, vẫn nghe ra được sự phản đối, nhưng anh sẽ đi cùng cô.

Sống ở nước Y hơn mười năm, ở trong lòng cô căn hộ nhỏ mà cô dùng tiền thưởng của chính mình mua mới là ngôi nhà thật sự của cô, chuyện cô quay về thực sự quan trọng, hình như không, chỉ cần dùng E-mail, điện thoại là có thể xử lý ổn thỏa.

Anh mặc một chiếc áo phong mỏng cổ chữ V, dưới ánh sáng lung linh ban ngày, khuôn mặt không bị che khuất như đường viền của bức tranh sơn dầu, càng thấy anh đẹp trai hơn, anh quay sang chăm chú nhìn cô, không hề gấp gáp khi đợi câu trả lời của cô, đôi mắt hẹp dài hơi híp lại, để lộ ra ý uy hiếp.

Lâm Miểu Miểu im lặng suy nghĩ, rõ là bản tính khó đối!

Tất nhiên cô cũng không có trông mong Tông Chính trong một đêm biến thành dáng vẻ cô mong muốn, ít nhất anh đang thay đổi, biết tôn trọng cô.

“Hơn một tháng sau đi, đến lúc đó khẳng định lại.” Cô trở về Z thị, chỉ xin Phác Hoàng Hi nghỉ phép hai tháng, nếu như phần lớn thời gian sau đó đều phải ở lại Z thị, cô sẽ có không ít chuyện cần xử lý, hơn nữa chuyện kết hôn, cô cũng cần tự mình giải thích với Phác Hoàng Hi.

Lúc đến hoa viên Thế Kỷ, mới mười giờ, Tông Chính và Mễ Chân ngồi ở trên ghế sofa trò chuyện về tin tức kinh tế tài chính hôm nay, Lâm Miểu Miểu vốn còn lo lắng hai người ở cạnh nhau, thấy vậy cũng nhẹ nhõm hẳn, Tông Chính nở nụ cười nhàn nhạt, Mễ Chân cũng duy trì lễ nghi của thân sĩ Châu Âu, nhìn qua dường như thấy “trò chuyện rất vui vẻ”, nhưng cô luôn cảm thấy bầu không khí có phần tế nhị.

Cô ngồi bên cạnh Tông Chính, ở giữa cách một khoảng, Tông Chính bỗng nhiên quay sang nhìn cô, cánh tay rắn chắc đưa ngang qua, choàng qua sau lưng, đặt ngang hông cô, cánh tay anh hơi dùng lực, kéo cô về phía ngực mình, Lâm Miểu Miểu ngáp ngừng một giây, liền thuận theo điều chỉnh lại tư thế.

Tông Chính vẫn giữ nụ cười nhẹ nhàng, nhưng trong ánh mắt ý cười lại giống như vì sao, ngược lại, nụ cười của Mễ Chân trông rất âm đạm.

Tông Chính từ trước đến giờ đều không phải là người thành thực, ôm thất lưng của cô vừa được mấy phút, đã bắt đầu bình tĩnh ung dung dùng ngón tay vuốt ve làn da dưới lớp quần áo của cô, cô trừng mắt nhìn anh, anh ngoái đầu nhìn lại cười tủm tỉm.

Lâm Miểu Miểu dưới đáy lòng than thở: Thực sự muốn đánh một trận!

Có Mễ Chân ở đây, cô làm như không để ý rồi véo đùi anh, bàn tay để bên hông của anh lại càng càn rỡ sờ soạng, khoe miệng Lâm Miểu Miểu co rút, muốn đi ra chỗ khác, lại không yên tâm để Tông Chính và Mễ Chân hai người ở một mình với nhau.

Cô nghe nội dung cuộc bàn luận của bọn họ, khuôn mặt hờ hững xem ti vi, cô sống ở nước Ý quá lâu, nhiều quan điểm và cái nhìn vốn có ở Trung Quốc có vẻ hơi lỗi thời, cô vẫn đang cố gắng điều chỉnh, nhưng vẫn là không cách nào hiểu Tông Chính, vì sao đối với những người đàn ông bên cạnh cô đều có thái độ thù địch, cô từng hỏi anh nguyên nhân, lại bị anh lấp lửng cho qua.

Cô đang xem phim thần tượng, vừa xem một tập, lập tức ngộ ra, lẽ nào ham muốn chiếm giữ của đàn ông Trung Quốc đều mãnh liệt như vậy sao?

Thế là cô giữ thái độ quan sát học hỏi chăm chú xem ti vi.

Khi ăn trưa, Tông Chính không ngừng gấp thức ăn cho Lâm Miểu Miểu, ánh mắt nhìn cô dịu dàng gần như chảy thành nước, Lâm Miểu Miểu dùng ánh mắt kỳ quái nhìn anh, đôi ngọ gấp thức ăn cũng giống như lúc ăn cơm ở Thiên Hà Viên cô, cô từng được hưởng thụ một lần, cô vừa nuốt một quả trứng chim bồ câu hun khói, Tông Chính liền múc một bát canh nấm đặt ở trước mặt cô, mỉm cười nhìn cô, Lâm Miểu Miểu im lặng múc một muỗng đưa vào trong miệng, Tông Chính đột nhiên đưa tay vén những sợi tóc vương trên gò má cô ra sau tai, sau đó còn nhân tiện sờ đầu cô.

Trong suốt bữa ăn, nét mặt của Lâm Miểu Miểu đều có phần quỷ dị và ngây ngời, cô nhìn Tông Chính, lại quét mắt nhìn Mễ Chân, tập trung suy nghĩ.

Tông Chính bất thành linh đưa tay xoa lên môi cô, thay cô lau môi, Lâm Miểu Miểu mím môi không nói gì, trên môi cô rõ ràng không có gì cả.....

Cô quay sang nhìn anh, anh cho cô một nụ cười rạng rỡ tuyệt đẹp.

Chẳng lẽ anh dùng phương thức này để tuyên bố chủ quyền?

Thật..... ấu trĩ.....

Nhưng sự chăm sóc vừa nhẫn nại vừa dịu dàng này, khiến tâm trạng cô rất tốt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn giương như không tự chủ được nở một nụ cười.

Ngồi đối diện hai người, Mễ Chân thu hết tất cả vào trong đáy mắt, anh hơi cup mắt xuống, giấu đi toàn bộ tình cảm sâu lắng trong con mắt, vẻ mặt gượng gạo.

Tông Chính mỉm cười hỏi Mễ Chân: “Anh Mễ ăn có quen không?”

Mễ Chân khó khăn nuốt đồ ăn trong miệng xuống, lau khóe môi, cười trả lời: “Mùi vị rất ngon, nhưng tôi thích Spaghetti ngày hôm trước Nina làm cho tôi hơn.”

Từ sau khi chị Chu trở lại, Lâm Miểu Miểu chịu nhiều đả kích, đã lâu rồi không trở tài, nghe vậy tâm trạng vui mừng tiếp một câu: “Buổi tối tớ làm cho cậu.”

Lâm Miểu Miểu vừa dứt lời, đầu đã bị véo một cái đau, cô trừng mắt nhìn về phía Tông Chính, anh không hề nhìn cô, dường như người vừa nãy véo cô hoàn toàn không phải anh, anh vẻ mặt tự nhiên nói với Mễ Chân: “Sau bữa cơm tối nay, sau này cô ấy chắc chẳng còn cơ hội nào làm cơm Tây nữa.....” Anh đưa tay sờ mái tóc mềm mượt của Lâm Miểu Miểu, tốc độ nói rất chậm, “Vì tôi chỉ thích ăn cơm Trung.”

Lâm Miểu Miểu áy náy cười với Mễ Chân, sau đó bấp đầu lại bị véo một cái nữa, cô trừng mắt với Tông Chính, Tông Chính vẻ mặt như bình thường gấp khoai lang viên cho cô.

Bầu không khí của bữa cơm này có phần hơi ngọt ngào, Lâm Miểu Miểu không phải là người thích nói chuyện, Mễ Chân trầm mặc hiếm thấy, Tông Chính vẫn bận gấp thức ăn cho cô, như chốn không người uốn những sợi tóc trên đỉnh đầu cô.

Cô không kén ăn, Tông Chính gấp thứ gì cô ăn thứ đó, kết quả không nghĩ qua là.....no quá.....

Cô mới nhúu mày xoa nhẹ dạ dày, chị Chu đã lặng lẽ đưa thuốc tiêu hóa cho cô.

“Anh Mễ lần đầu tiên tới Trung Quốc, không bằng buổi chiều để tôi đưa anh Mễ đi chơi một số nơi?”

“Anh Tông vừa mới khỏi bệnh, không nên phiền, để Nina đưa tôi đi loanh quanh là được rồi.”

Tông Chính vẫn nở nụ cười: "Không phiền, anh là bạn tốt của cô ấy, tôi là chồng cô ấy, đương nhiên muốn thay cô ấy khoản đãi thật tốt với anh, với lại..... Cô ấy cũng chưa quen thuộc Z thị."

Anh quay đầu khoác tay lên vai cô, Lâm Miểu Miểu gật đầu phụ họa: "Đúng vậy, tớ chưa quen."

Nụ cười của Mễ Chân có chút miễn cưỡng, hơn hai giờ ngắn ngủn, một màn tình cảm thâm thiết như vậy đã diễn ra vô số lần, anh thật không dám khẳng định mình có thể chống đỡ được hết buổi chiều không, tất cả suy nghĩ của anh, gần mười năm chung sống Lâm Miểu Miểu không biết, Tông Chính mới gặp một lần, đã thấy rõ ngay, mỗi một ánh mắt của đối phương dường như đều thể hiện sự đặc ý.

Lẽ nào phải chặt vật thể này mà chạy, anh có thể cam tâm không?

Mễ Chân hít một hơi thật sâu, chuyển chủ đề: "Nina, không bằng buổi chiều đưa tớ xem những tác phẩm gần đây của cậu."

Lâm Miểu Miểu im lặng, gần đây cô chụp rất ít ảnh, nội dung của mấy tấm ảnh hầu hết đều là tháp đồng hồ, hoa viên Thế Kỷ, Võ Tông, phòng chụp ảnh của cô mặc dù chỉ sửa sang lại đơn giản, nhưng mấy ngày vẫn chưa xong, lẽ nào muốn cô ôm máy tính của mình cho Mễ Chân xem?

Sau cùng ba người đi đến trường đua lần trước, Tông Chính và Mễ Chân mỗi người một đội cùng mấy thành viên trong câu lạc bộ đánh một trận bóng.

Nghỉ ngơi giữa trận, Tông Chính vẫy tay về phía Lâm Miểu Miểu, Lâm Miểu Miểu vừa đứng lên, lại nhìn thấy Mễ Chân đang đi về phía cô, trong nháy mắt cô cảm thấy rất khó xử, bắt đầu từ buổi sáng, cô đã luôn ở trong thế khó xử, sau cùng cô vẫn đi đến bên cạnh Tông Chính không để tâm giấu lên thăm cỏ, nguyên nhân rất đơn giản, cái tính khí kia của Tông Chính, cô không những không qua đó còn đi tìm Mễ Chân, khỏi cần nghĩ cũng biết, nhất định sẽ có chuyện.

Anh mặc áo màu trắng, quần cưỡi ngựa màu trắng, thắt lưng đeo đai màu cà phê, dưới chân cũng đi một đôi giày ủng màu cà phê dài tới đầu gối, một tay kéo dây cương, một tay ôm mũ, hỏi: "Có cảm thấy tôi tuyệt vời không?"

Đây là đang nói giữa trận trước khi kết thúc, anh ghi một bàn phải không? Giọng điệu "đòi lời khen" rõ ràng như vậy, khiến Lâm Miểu Miểu hết chỗ nói, sau hai giây mới bình tĩnh theo lời anh khen ngợi: "Rất tuyệt!"

Vừa mới nói xong, khuôn mặt đã bị hôn một cái, sau đó thêm một cái nữa, bởi vì cô nghiêng đầu nhìn về phía anh, môi anh rất dễ dàng chạm lên môi cô, sau đó chạm vào lại tách ra.

Lâm Miểu Miểu tương đối bình tĩnh dời tầm mắt đi, mấy người xem bên cạnh trông thấy, trợn mắt há mồm nhìn chăm chăm cô và Tông Chính, lúc cô nhìn sang, những người kia lên tiếng chào Tông Chính, sau đó nhanh chóng dời đi.

Trận đấu Pô-lo này, khán giả chỉ có các hội viên câu lạc bộ, cũng không có nhiều người, Lâm Miểu Miểu hỏi: "Ở Trung Quốc, trước mặt mọi người hôn nhau có phải hơi....."

Tông Chính không đếm xỉa tới liếc nhìn cô: "Tôi tưởng em chưa bao giờ để ý tới cái nhìn của người khác."

Trước đây quả thực cô không để ý gì, nhưng gần đây.....

"Hình như tôi trở nên nhạy cảm hơn." Cô trả lời.

Tông Chính bỗng nhiên cười có vẻ mờ ám: "Lỡ tai nhạy cảm, hay phần ngực nhạy cảm?"

Lâm Miểu Miểu sắc mặt không thay đổi nhìn anh, Tông Chính thả dây cương, sau khi xoa rối tung mái tóc của cô, mới trịnh trọng nói: "Không cần phải để ý tới cái nhìn của người khác."

Cô gật đầu, sau năm phút giữa trận, cô trở lại khán đài, người xem lúc trước bị làm cho giật mình đến gần, lên tiếng chào cô: "Lần trước chúng ta đã gặp ở khách sạn Quân Duyệt, Tông thiếu đang ở cửa nhà vệ sinh đợi cô, cô có thể không nhìn thấy tôi, lúc đó tôi cũng không biết là cô....."

Lâm Miểu Miểu quả thật không nhìn thấy người này bị Tông Chính và hai người vệ sĩ chặn ở cửa nhà vệ sinh dọa chạy mất, chỉ gật đầu một cái, ánh mắt tiếp tục theo dõi trận đấu.

“Tôi là Phó Thuần, cô chắc là...nhà họ Lâm.....”

Lời Phó Thuần còn chưa dứt, trong lòng Lâm Miếu Miếu đã tự bổ xung thêm ba chữ, cô không trả lời bất cứ điều gì, chỉ hơi cảm khái, cô hình như rất nổi tiếng, một người tình cờ gặp cũng biết được thân phận của cô, ánh mắt của cô không tự chủ được đuổi theo bóng dáng màu trắng trong trận đấu, nhớ tới lời anh nói: Sau này bọn họ sẽ chỉ nhớ cô là người phụ nữ của anh.

Thấy Lâm Miếu Miếu thái độ lạnh nhạt, Phó Thuần lại gần hơn, khẽ nói, “Trước đây tôi là bạn tốt với Lâm Tư, từng nghe cô ấy nhắc tới cô.”

Lâm Tư?

Tâm trạng Lâm Miếu Miếu hơi xao động, thật ra thì lúc cô tám tuổi, đã từng gặp Lâm Tư một lần ở đại trạch nhà họ Lâm, Lâm Tư lớn hơn cô hai tuổi, lúc Lâm Thế Vân mắng cô, Lâm Thế Quần đứng ở một bên không nói một lời, trên mặt Cố Dung mang theo sự châm chọc mỉa mai, chỉ có Lâm Tư trên mặt mang theo sự đồng tình và không đành lòng, thậm chí còn vì cô chống đối Lâm Thế Vân.

Đêm hôm đó, lúc cô bị quản gia của Lâm gia đưa đi, Lâm Tư lén đưa cho cô tấm thẻ, trong lòng cô rất rõ ràng, cô gái này là ai, cô vứt tấm thẻ kia xuống đất, hai năm sau, khi Lâm Thế Quần đến nước Y tìm cô, cô nghe thấy cuộc đối thoại giữa ông ta và Phác Hoàng Hi, lúc đó mới biết Lâm Thế Quần đến nước Y, là vì Lâm Tư.

Giờ đây, bé gái trong trí nhớ đã ngủ sâu trong lòng đất.

Phó Thuần thấy lời của mình cuối cùng cũng thu hút được sự chú ý của Lâm Miếu Miếu, mỉm cười: “Này, tôi không biết nói chuyện, cô đừng để trong lòng, tôi không có ác ý đâu.”

“Cô có chuyện gì không?” Vì Lâm Tư, thái độ của cô tốt hơn chút ít.

Phó Thuần không để tâm mỉm cười: “Không sao, tôi chỉ muốn kết bạn với cô.”

Ngày đó ở phòng triển lãm Mê Lan, Lý Trần cũng giới thiệu mấy cô gái cùng tuổi cho cô, nhưng đối phương phần lớn chỉ coi như nể mặt Lý Trần, nói mấy lời khách sáo, ở trong phòng rửa tay, cô rất nhanh hiểu được nguyên nhân, cho dù cô đã kết hôn với Tông Chính, nhưng từ đầu đến cuối vẫn chưa công bố chính thức, thái độ của Tông gia đối với thân phận của cô, khiến cuộc hôn nhân này dường như biến đổi rất nhiều, đương nhiên không ai chủ động đến lấy lòng cô.

Cho dù thật sự có người lấy lòng cô, cũng chỉ vì quan hệ hai nhà Tông Lâm, Lâm Miếu Miếu không xác định mình có thể ứng phó được hay không.

Phó Thuần là người đầu tiên trong những người quyền quý ở Z thị lấy lòng cô.

“Tại sao?” Lâm Miếu Miếu không muốn vòng vo, nếu như người này không nhắc tới Lâm Tư, có lẽ cô chẳng buồn để ý đến cô ta.

Phó Thuần bị con mắt đen như mực của cô làm cho sững sốt: “Chắc có lẽ vì cô là em gái của Lâm Tư.”

Em gái Lâm Tư? Lâm Tư cho là như vậy ư?

Lâm Miếu Miếu vẫn cảm thấy thái độ Lâm Tư đối với cô có phần kỳ lạ, Lâm Tư đáng lẽ ra phải giống như mẹ cô ấy ghét cô mới phải? Lẽ nào Lâm Tư thực sự ngây thơ lương thiện giống như bên ngoài nói, ngay cả con riêng của cha mình, cũng có thể khoan dung?

.....

“Nhưng mà, tôi là con riêng.” Những lời này được Lâm Miếu Miếu bình thản nói ra, cô không phủ nhận mình là con riêng, nhưng cũng không cảm thấy xấu hổ, cô hiểu rõ hơn bất cứ ai, Lý Yên cũng không phải người thứ ba, bà chỉ là một người bị hại, cũng lương thiện ban cho cô mạng sống.

Phó Thuần hiển nhiên không nghĩ tới, cô sẽ bình tĩnh thản nhiên như vậy mà nói ra những lời này, lại lần nữa sững sốt, trong ánh mắt của cô rất nhanh thoáng qua một chút đồng cảm, đột nhiên nói: “Thật ra thì.....cô không cần để ý, dì Cố cũng là người thứ ba, nếu như không phải vì.....” Cô đột nhiên ngừng lại,

tình nghịch nhún vai, “Ha ha, tôi không biết nói chuyện, tôi nói như vậy, cô có cảm thấy dễ chịu hơn chút nào không? Tôi thật sự muốn kết bạn với cô.”

Lâm Miểu Miểu ngẩn người, cho tới bây giờ cô chưa từng quan tâm tới ân oán đời trước của Lâm gia, Lý Yên bị ân nhân đưa lên giường của Lâm Thế Quần, đến chết cũng không nói ra người kia là ai, mà ở trong mắt Lâm Thế Quần, có lẽ ông ta ngay cả hình dáng của Lý Yên trông như thế nào cũng không biết ấy chứ?

Hai năm qua Lâm Thế Quần thường đến nước Y thăm cô, cô chỉ cảm thấy chán ghét, nhất là lúc ông ta nhìn cô, lúc nào cũng như đang nhìn một người khác, điểm này khiến cô càng thêm chán ghét.

“Chuyện này cũng không phải bí mật, thế hệ trước rất nhiều người biết.”

Thanh âm của Phó Thuần giảm tới mức thấp nhất, vì người xem rất ít, xung quanh hai người cũng không có ai.

Lâm Miểu Miểu bỗng nhiên nhớ tới lời của đám phu nhân trong phòng tranh Mễ Lan từng bàn tán, ngoại trừ bàn tán về cô, Tông Chính, Lý Trân, Cố Dung cũng không may mắn tránh khỏi.

.....

“Trong khoảng thời gian này hình như cũng không thấy Cố Dung.”

Một người phụ nữ cười nói: “Bây giờ bà ta có khi chẳng nghĩ ra được ấy chứ, huống hồ là trường hợp ngày hôm nay.”

Một người phụ nữ khác cảm khái thở dài: “Con người a, có đôi khi không thể không tin số mệnh.”

.....

42. Chương 42: K.o

Thi đấu Pô-lo là một hoạt động vô cùng kịch liệt và đầy tính nguy hiểm, đặc biệt khi tay sút gôn của hai đội là Tông Chính và Mễ Chân, sự kịch liệt này càng biểu hiện sâu sắc, một xiu cũng nhất định phải tranh.

Bọn họ ở trước mặt cô, duy trì hòa bình ngoài mặt, ở trên sân thi đấu, lại giương cung bạt kiếm lao đầu vào trong trận đấu. Trên sân thi đấu tám người Tông Chính hết sức nổi bật, tay trái anh nắm dây cương, tay phải cầm cái vò có cán dài, truy kích quả bóng nhỏ màu trắng, khi anh cúi người vung gậy, quả bóng nhỏ màu trắng bay ra từ gậy của anh.

Quả thực vô cùng đẹp trai.

Sau tám lượt, Tông Chính với ưu thế sân nhà, kỹ thuật cao siêu, lòng hiếu thắng mạnh mẽ, giành được thắng lợi trong cuộc, Mễ Chân hiển nhiên không chịu thừa nhận thất bại, tiếp tục khiêu chiến, có điều địa điểm lại là câu lạc bộ polo ngự lâm quân ở nước Y.

Trận đấu kết thúc, Tông Chính đổi ngựa, kéo Lâm Miểu Miểu lên, mang cô chạy đi thật xa, Lâm Miểu Miểu không nói gì hỏi: “Dù cho anh không thích Daniel, cũng không cần biểu hiện rõ ràng như vậy chứ?” Trực tiếp bắt cóc cô, bỏ lại một mình Mễ Chân.

Tông Chính không mảy may không nhặt hỏi ngược lại: “Tôi có không thích cậu ta sao?”

“Anh có!” Lâm Miểu Miểu trả lời vô cùng khẳng định.

“Đúng vậy, tôi thừa nhận! Tôi không thích tất cả những người khác phái bên cạnh em!” Sau khi anh phát biểu xong, lại bồi thêm một câu, “Em là của tôi.”

Lâm Miểu Miểu luôn cảm thấy lời này hơi kỳ lạ và quen tai, suy nghĩ mấy giây bưng tỉnh hiểu ra, buổi sáng lúc xem ti vi, nhân vật nam chính không phải nói với nhân vật nữ chính những lời này hay sao?

Trong nháy mắt cô không biết nên nói gì.

Tông Chính tựa đầu lên vai cô, hỏi: “Khi nào thì cậu ta đi?”

Lâm Miểu Miểu ở trong lòng lặng lẽ thở dài, nhấn mạnh một lần: “Cậu ấy là bạn tốt của tôi, chỉ là bạn tốt!”

“Ồ, vậy Lý Minh thì sao?”

“Không quen lắm.”

Tông Chính hài lòng, hôn lên má cô, nói: “Buổi tối không được làm mỳ Ý cho cậu ta.” Lúc anh nói những lời này, môi đã dán lên lỗ tai của cô, âm thanh rất nhẹ, giọng nói mê hoặc dụ cho người ta sa vào.

Lâm Miểu Miểu nghiêng mặt đi, thẳng thắn từ chối: “Làm người phải giữ lời hứa!”

Tông Chính châm biếm một câu: “Tuân thủ lời hứa? Em đồng ý với bà nội sẽ cố gắng sinh con..... ha ha.....”

Lâm Miểu Miểu nghẹn lời, im lặng mấy giây, trả lời hùng hồn: “Tôi đang cố gắng!” Cô đã bị Tông Chính ôm ngủ gần như trần trụi, đây không phải cố gắng hay sao?

Tông Chính đưa Lâm Miểu Miểu chạy một vòng nhỏ rồi trở lại, dấu sao cũng không thể gạt Mễ Chân một người không quen nơi này sang một bên.

Mễ Chân đã thay quần áo, ngồi trong khu nghỉ ngơi, thấy Tông Chính và Lâm Miểu Miểu nắm tay nhau đi tới, ánh mắt tối đi, sau đó nở nụ cười không để ý: “Nina, vừa rồi nhận được điện thoại, tạm thời có việc, cho nên tối nay tôi phải trở về nước Ý.”

Lâm Miểu Miểu ngẩn ra, oán giận véo tay Tông Chính, với biểu hiện của Tông Chính, cô cũng không thể không biết xấu hổ giữ Mễ Chân lại, áy náy cười cười, “Vậy bây giờ tớ đưa cậu về thu dọn đồ đạc trước.”

Mễ Chân chăm chú nhìn vào ánh mắt của cô lại lần nữa chán nản, cười rất khó coi: “Ừ.”

Tông Chính một bên cười như hoa nở, giữ chặt cái tay của Lâm Miểu Miểu, mỉm cười giữ lại: “Anh Mễ không ở lại thêm mấy ngày nữa sao? Z thị còn có rất nhiều thắng cảnh nổi tiếng.”

Lâm Miểu Miểu liếc mắt nhìn anh, trong lòng oán thầm: Giả rồi!

Mễ Chân yên lặng nhìn Tông Chính, sự sắc bén trong đôi mắt dường như đều bị ánh mắt tối tăm che kín.

Anh khách khí trả lời: “Công ty còn có nhiều chuyện, cho nên tối nay nhất định phải về.”

Anh ở trong lòng thở dài, vẫn không cam lòng, nhưng chuyện cho tới bây giờ, anh không cam lòng còn có thể làm thế nào? Anh cạnh cô gần mười năm, cũng không thể trở thành người trong lòng cô, người đàn ông trước mắt này, chỉ cần nửa tháng.

Cho dù khi bắt đầu anh chọn làm bạn bè, cũng từng nghĩ sẽ có một ngày như vậy, nhưng đợi đến khi cảnh tượng này thật sự xảy ra, dù cho anh đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng trái tim của anh vẫn nói cho anh biết, không có cách nào thừa nhận.

Không có cách nào tận mắt nhìn người con gái mình yêu, thân mật gần gũi với một người đàn ông khác, anh giống như kẻ hèn nhát, lựa chọn trốn tránh. Giống như năm đó, biết rõ tình cảm mình giành cho Lâm Miểu Miểu không chỉ là tình bạn, vậy mà lại không dám tiến thêm một bước, chỉ có thể như một người bạn, lặng lẽ bảo vệ, hôm nay ngay cả quyền lặng lẽ bảo vệ, anh cũng bị một người đàn ông khác cướp đi, mà dường như điều duy nhất anh có thể làm chỉ còn lại chúc phúc.

Nhưng lời chúc phúc này, làm sao anh nói ra được đây?

Bầu không khí chung quanh, dường như cũng mang theo lưỡi dao sắc bén, mỗi một lần hít thở lại có thể khiến anh cảm thấy đau đớn.

Thậm thích một người, cũng không nhất định phải sống trong trái tim của cô ấy, để cô ấy lặng lẽ sống trong trái tim mình, cũng là một chuyện hạnh phúc, chẳng qua là hạnh phúc như vậy lại chất chứa một nỗi đau không cách nào coi nhẹ. Cô sống rất tốt, chồng cô rất tốt với cô, Mễ Chân không ngừng tự nói với mình, dù cho hạnh phúc của cô không liên quan với anh, chỉ cần cô hạnh phúc như vậy đủ rồi, hãy để anh mãi mãi giữ Nina ở trong lòng, ở nơi cô không nhìn thấy, hóa thành đá.

Tông Chính và Lâm Miểu Miểu cùng nhau đưa Mễ Chân về biệt thự ở phường Tú Thủy, Mễ Chân vào trong phòng thu dọn hành lý, Tông Chính và Lâm Miểu Miểu thì ngồi trong phòng khách lầu dưới nói chuyện phiếm.

Cô đặt chén trà trước mặt Tông Chính, Tông Chính nhấp một ngụm, ôm cô lên đầu gối, bộ dạng lười biếng nói: “Kể cho tôi nghe cuộc sống em đã trải qua đi.”

Lâm Miểu Miểu suy nghĩ một lúc, rồi trả lời: “Trước ở 8 tuổi ở thôn Bảo Lam trong Z thị, sau 8 tuổi đi nước Y, sau đó gặp sư phụ, lúc 12 tuổi quen biết Daniel, lúc 20 tuổi kết hôn với anh.”

Tông Chính nghe đuôi mắt giật giật: “Hết rồi?”

Lâm Miểu Miểu kỳ quái nhìn anh: “Nói xong rồi.” Tông Chính im lặng, với tính cách của Lâm Miểu Miểu, trông cậy vào cô chủ động nói rõ ràng mọi chuyện, thế thật là mơ mộng hão huyền, anh dứt khoát chủ động hỏi chuyện mình muốn biết.

“Em và Mễ Chân quen biết nhau thế nào?”

“Ừm.....” Lâm Miểu Miểu lật lại trí nhớ, một lần nữa nhắc lại câu chuyện cuộc đời một cách ngắn gọn: “Đánh nhau rồi quen biết.”

“.....xong rồi?”

“Ừ.”

Anh im lặng một lúc, mới nghiêng răng hỏi: “Em còn có người bạn tốt nào khác hay không?”

Lâm Miểu Miểu lắc đầu.

Tâm trạng của Tông Chính trở lại bình thường, hơi hột hỏi: “Lần trước em nói mình chưa từng yêu đương, đúng không?”

Lâm Miểu Miểu không hiểu rõ cuộc Tông Chính muốn nói cái gì, chần chờ gật đầu.

“Này, em chần chờ cái gì hả?” Tông Chính nâng cao âm lượng.

“Tôi đang suy nghĩ anh hỏi cái này để làm gì?”

“Tùy tiện hỏi thôi!” Âm lượng của anh lập tức thấp xuống, ung dung hỏi: “Vậy có người nào từng theo đuổi em không?”

Lâm Miểu Miểu cẩn thận suy nghĩ: “Hắn là có?”

“Có là có, không là không chứ!”

“Người không quan trọng, không nhớ.”

Tông Chính bỗng nhiên được những lời này của Lâm Miểu Miểu lấy lòng, tán thành gật đầu: “Đúng vậy! Người không quan trọng, không cần nhớ.” Anh kìm lòng không nổi đưa tay sờ đỉnh đầu của cô, tóc của cô rất mềm, anh xoa nhẹ hai cái, cổ tình xoa rối mái tóc của cô, sau đó tao nhã rút tay về.

“À, quên nói cho anh biết, cuối tuần sau phải về Lâm gia ăn cơm.” Lâm Miểu Miểu buồn bực dùng ngón tay sửa lại mái tóc. Buổi sáng, Lâm Thế Quân đặc biệt gọi điện nói cho cô biết chuyện này, lần trước bị cô đùn đẩy, nhưng lần này đích thân Lâm Ngạn ra lệnh, dù cô không muốn đi đến đại trạch của nhà họ Lâm, nhưng kết hôn xong dù sao cũng phải đi một lần.

“Ừ.”

Lâm Miểu Miểu nhớ tới Cổ Dung và Lâm Thế Vân, nhìn Tông Chính muốn nói lại thôi: “.....bữa cơm này có thể ăn không ngon.”

Tông Chính nhú mày, nào không hiểu ý tứ trong lời nói của cô, từ nhỏ Lâm Miểu Miểu đã bị đưa đến nước Y, ngoại trừ Lâm Thế Quân, e rằng những người khác trong nhà họ Lâm đều không có nửa phần thiện cảm với cô, Tông Chính không nhận được lại đưa tay ra, xoa mái tóc mềm mại của Lâm Miểu Miểu.

Mễ Chân thu dọn xong hành lý, ở trên lầu lẳng lặng nhìn hai người ôm nhau, hít một hơi thật sâu, đi xuống dưới lầu. Trong vẻ mặt của anh đã không còn sự vui cười ngày xưa, ánh mắt trầm lặng.

“Nina, tớ có mấy câu muốn nói với cậu.”

Lâm Miểu Miểu lập tức đứng lên, đi theo Mễ Chân ra vườn hoa nhỏ trước biệt thự, ánh mắt của Tông Chính xuyên qua cửa sổ sát đất trong suốt, dừng lại trên người cô, biết rõ cô không có ý gì với Mễ Chân, nhưng trong lòng vẫn rất khó chịu.

Lúc này, Mễ Chân đối trời cũng chỉ muốn tỏ tình với Lâm Miểu Miểu mà thôi, nhưng bây giờ tỏ tình, không cảm thấy đã quá muộn rồi sao?

Nếu như Lâm Miểu Miểu chưa kết hôn, có lẽ vào một ngày nào đó, Mễ Chân sẽ nói ra tình cảm của mình, nhưng hôm nay bất luận như thế nào anh cũng không thể nói được những lời như vậy, làm bạn bè, ít nhất có thể cả cuộc đời.

“Nina, cậu, yêu anh ta không?” Anh hỏi, cảm xúc trong câu nói này bốn bề sóng dậy, có chờ mong, có đau đớn, có mờ mịt, sau cùng lúc nói ra, lại trở nên nhẹ nhàng giống như lông vũ.

Yêu anh không? Vấn đề này hơi làm khó Lâm Miểu Miểu rồi, cô thích anh, nhưng hình như chưa đến mức nảy sinh tình cảm nồng nàn thắm thiết.

“Tớ đang cố gắng yêu anh ấy.”

Môi của Mễ Chân giật giật, anh không có được đáp án anh mong muốn, cũng không có được đáp án không muốn nghe nhất, nhưng ý tứ những lời này lại để lộ ra rằng, thật ra thì cách chữ yêu cũng sẽ không còn xa nữa?

Như vậy, anh nên nói cái gì? Có phải nên chúc phúc cô hay không?

“Nina,.....” Mễ Chân lẳng lặng nhìn Lâm Miểu Miểu, than thở gọi tên của cô.

“Ừ?” Lâm Miểu Miểu cười áy náy, “Hôm nay thật xin lỗi, anh ấy.....” Cô muốn nói tính khí của anh ta không tốt lắm, nhưng cái này giống như có chút bôi đen tấm lòng của anh, mặc dù đây là sự thật, nhưng ở trước mặt người khác, dù sao cô vẫn phải bảo vệ.

“Không sao.” Anh kéo ra một nụ cười gương gạo, mỗi một chữ đều nhẹ như lông vũ, “Chúc cậu hạnh phúc.”

Lâm Miểu Miểu ngẩn người, nụ cười bên môi càng sâu hơn, lúc kết hôn, cô cũng nhận được lời chúc phúc của Lâm Thế Quân và Diệp Ninh, nhưng chưa bao giờ để ở trong lòng, đây là lời chúc phúc chân thành đầu tiên cô nhận được.

“Daniel, cảm ơn.”

Sau khi hai người trở lại phòng khách, Mễ Chân dừng bước, bỗng nhiên nghiêng đầu nói với Lâm Miểu Miểu: “Nina, tớ có thể một mình nói chuyện với anh Tông được không?”

Sau khi Lâm Miểu Miểu đi khỏi, Mễ Chân thu hồi ánh mắt của mình dừng trên người Lâm Miểu Miểu, cả người trong nháy mắt trở nên cứng rắn, Tông Chính ngồi trên ghế sofa, ngay cả tư thế cũng chưa hề thay đổi, không cho là đúng những mảy, không có mặt Lâm Miểu Miểu, lời nói của anh cũng trở nên thẳng thắn sắc bén hơn.

“Anh cứ nhìn chằm chằm vợ tôi như vậy, sẽ khiến tôi rất khó chịu.”

Mễ Chân cười tự giễu: “Ngay cả anh Tông cũng có thể nhìn ra, vậy mà Nina lại không biết.”

“Chưa hẳn cô ấy không biết, có lẽ cô ấy chỉ muốn duy trì mối quan hệ bạn bè với cậu thôi.”

Sắc mặt của Mễ Chân trong nháy mắt trở nên trắng bệch, anh tình nguyện để Lâm Miểu Miểu không biết, cũng không muốn nghĩ tới nguyên nhân này.

Tông Chính vắt hai chân, khẽ hất cằm, cười nhạt hỏi: “Cậu muốn một mình nói chuyện với tôi, sẽ không phải nói cho tôi biết, cậu có ý nghĩ không an phận với vợ tôi chứ?”

Mễ Chân trầm mặc giây lát, mới nhìn thẳng vào Tông Chính, gần từng chữ nói: “Nếu anh không thể làm cho cô ấy hạnh phúc, tôi sẽ đoạt lại cô ấy.”

Tông Chính bật cười, thanh âm lạnh như băng: “Mỗi mắt mong chờ.”

Trên thực tế, Mễ Chân cũng không hiểu ý nghĩa của câu thành ngữ này, nhưng thái độ của Tông Chính đã biểu đạt mãnh liệt ý tứ anh ta muốn truyền lại.

Lâm Miểu Miểu không hỏi nội dung cuộc nói chuyện giữa Tông Chính và Mễ Chân, nhưng sau khi Mễ Chân đi vào sân bay, Tông Chính lại hỏi tới nội dung trò chuyện giữa Mễ Chân và Lâm Miểu Miểu.

“Chỉ là chúc phúc em?” Tông Chính nhướn mày.

“Còn hỏi tôi có yêu anh không?”

“Em trả lời thế nào?” Tông Chính bỗng nhiên cảm thấy nhịp tim của mình không chịu khống chế, máu cũng ở trong giây phút này sôi trào.

Lâm Miểu Miểu liếc nhìn anh, trả lời: “Tôi nói sẽ cố gắng yêu anh.”

Tông Chính: “.....”

Một giây trước anh hết sức chờ mong, khẩn trương đến mức lòng bàn tay dường như cũng đầy mồ hôi, một giây kế tiếp anh chỉ muốn bóp chết Lâm Miểu Miểu, anh hằm hằm nhìn cô, hỏi: “Nói yêu tôi, sẽ chết à?”

Lâm Miểu Miểu vô cùng bình tĩnh trả lời: “Sẽ không, ...nhưng gạt người khác không được tốt lắm?”

Một giây trước, tâm tình của anh tốt lên một chút, một giây kế tiếp, lại một lần nữa hận không thể bóp chết Lâm Miểu Miểu.

Tông Chính đè nén cơn giận, nắm cầm của cô, cắn môi cô.

Lâm Miểu Miểu sống ở nước Y nhiều năm, nghe quen tai, nhìn quen mắt, đối với chuyện ôm hôn ngọt ngào nơi công cộng, không hề có áp lực, nhưng nụ hôn kết thúc, khi nhận được những ánh mắt giống như đèn pha chung quanh, vẫn hơi mất tự nhiên, cái việc mất tự nhiên bất chợt thoáng qua, rất nhanh đã được giấu đi dưới vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên.

Mễ Chân đi rồi, cô bị Tông Chính kéo ra khỏi sân bay, trong đầu không khỏi hồi tưởng lại ngày hôm đó khi vừa tới Z thị, cô một mình ra khỏi sân bay, trong lòng mờ mịt về tương lai, bài xích thành phố xa lạ này.

Bên tai truyền đến âm thanh máy bay cất cánh, cô nhìn lên bầu trời, trong lòng dâng lên niềm thương cảm, thành phố này, mỗi một ngày đều có người rời đi, mỗi một ngày đều có người trở về, cho dù màn đêm buông xuống, sân bay quốc tế ở Z thị vẫn có máy bay liên tục cất cánh và hạ cánh.

Khi cô quay sang nhìn Tông Chính, đúng lúc chạm phải con ngươi trong đôi mắt hẹp dài của anh.

Khuôn mặt của anh dưới ánh sáng mờ ảo, lúc nào cũng đẹp đẽ và rực rỡ khó mà miêu tả, anh nắm chặt ngón tay của cô.

Cô hơi cúi đầu, ánh mắt dừng trên bàn tay mười ngón đan chặt vào nhau, sự thương cảm kia bỗng chốc đã tan thành mây khói.

Dù tương lai còn mờ mịt, nhưng anh sẽ nắm tay cô, đồng hành cùng cô.

Nơi thành phố xa lạ này cũng vì có anh, đến một ngày nào đó, cô sẽ quen.

Buổi tối sau khi về nhà, Lâm Miểu Miểu phát hiện toàn bộ đồ dùng của mình đều không cánh mà bay, buổi tối chị Chu cũng không ở lại hoa viên Thế Kỷ, cô đành phải đi hỏi Tông Chính, Tông Chính thờ ơ trả lời, sau này ngủ ở phòng của anh.

Lâm Miểu Miểu hết chỗ nói nổi, cũng không để ý nhiều, vào phòng Tông Chính đi tắm rửa, kinh ngạc phát hiện trên chiếc giường lớn KING-SIZE kia, rải đầy cánh hoa hồng tươi đẹp.

Rõ ràng là kiệt tác của chị Chu.

Cô liếc mắt một cái, bình tĩnh mang theo đồ ngủ đi tắm, tắm xong đi ra, cô sờ cái bụng, chuẩn bị xuống lầu ăn cơm tối chị Chu chuẩn bị.

Trong phòng khách rất tối, đèn không mở, nhưng thấp rất nhiều nến trắng.

Ngon nến trắng đặt giữa một loại ly thủy tinh đặc chế, ngọn lửa lập lòe, ly thủy tinh phản chiếu vẻ đẹp rung động lòng người, cô còn đang thất thần trước cảnh đẹp trước mắt, liền nghe thấy âm thanh của Tông Chính.

Anh chống cằm ngồi bên bàn ăn, gõ mặt bàn: “Nhanh đi nấu cơm.”

Lâm Miểu Miểu nghi hoặc đi về phía anh, nhìn trái nhìn phải, lúc trở về, cô không chú ý mấy, nhưng có thể chắc chắn trong phòng khách lúc đó không thấp nến, buổi tối chị Chu cũng không ở hoa viên Thế Kỷ, ngày hôm nay sau khi trở về, chị Chu đã không còn ở đây.

Vậy..... những cây nến này là Tông Chính thấp sao?

Cô nhìn khắp một lượt, ít nhất có hơn trăm cây.

“Chị Chu không chuẩn bị cơm tối à?” Lâm Miểu Miểu vô cùng kinh ngạc, không thể nào, một người quản gia tốt thập toàn thập mỹ như chị Chu, lại quên chuẩn bị cơm tối?

Tông Chính nhanh chóng cho cô đáp án: “Không phải em rất muốn làm mỳ Ý à? Tôi cho em cơ hội thể hiện.”

Lâm Miểu Miểu: “.....”

Lâm Miểu Miểu vừa mới đeo tạp dề, Tông Chính cũng đi theo vào phòng bếp, bộ dạng lười biếng dựa ở cửa nhìn cô.

Khuôn mặt anh tuần của anh lại lần nữa nấp trong bóng ánh sáng mờ mờ, ngoại trừ đẹp đẽ và rực rỡ, xung quanh cơ thể anh dường như còn có một vòng ánh sáng ấm áp, khiến cô không kìm lòng nổi muốn dựa vào gần.

Cô nhìn mấy lần, lại tiếp tục bận rộn, Tông Chính từ cửa đi vào, cô cũng không để ý, đến khi anh bất thành linh ôm thắt lưng cô từ phía sau, Lâm Miểu Miểu một hồi không nói gì, thế này thì cô làm sao làm nấu cơm được?

“Anh ra ngoài trước.....”

Một bó hoa hồng vô cùng kiều diễm, để ngang trước ngực cô, trên cánh hoa còn đọng những giọt nước trong suốt.

Trái tim nảy lên, vừa muốn quay đầu, lỗ tai lại bị anh ngậm lấy, đầu lưỡi ẩm ướt khéo léo lướt qua vành tai xinh xắn của cô chạy tới chạy lui, dái tai rất nhột cũng rất yếu, khiến cả người cô gần như mềm nhũn.

“Tôi không muốn ăn mỳ Ý.....”

Anh đặt bó hoa hồng lên bàn, cái tay thu về trực tiếp đặt ở bụng dưới của cô, hơi đè lại, để mông của cô và bụng dưới của mình dán khít một chỗ với nhau.

Mông bị một thứ quen thuộc chạm vào.

Lúc anh bị ôm, vô cùng trơ tráo nói muốn ngủ trần, tình cảnh này cô đã trải qua nhiều lần, ...của anh, cách quần lót mỏng nửa trong suốt của cô, tiếp xúc thân mật với mông cô.

“Tôi muốn ăn em.”

Hơi thở nóng bỏng thổi vào trong lỗ tai của cô, nóng đến mức con dao trong tay cô suýt nữa cầm không chắc.

3.

Tông Tiểu Chính đi một vòng quanh Lâm Tiểu Miểu, còn liên tục khoe mấy tư thế săn mồi đẹp, tiếc là hổ trắng nhỏ Lâm Tiểu Miểu không nhìn nó lấy một lần, Tông Tiểu Chính nhin một lúc, hỏi: “Tôi thích ăn lỗ tai thỏ, còn em?”

Lâm Tiểu Miểu bộ dạng lười biếng nuốt chân thỏ vào trong miệng, rất hào phóng xé lỗ tai thỏ ném cho Tông Tiểu Chính.

Tông Tiểu Chính: “.....”

Tông Tiểu Chính trong nháy mắt đau buồn, anh cảm giác mình bị con hổ trắng nhỏ đáng yêu này coi thường, vì vậy anh xoay người nhanh chóng chạy về bên cạnh Đỗ Tiểu Khiêm, bắt con thỏ sau lưng Đỗ Tiểu Khiêm.

“Sói nhỏ ca ca, cứu em....., ô ô ô.....”

Đỗ Tiểu Khiêm nổi giận: “Tông Tiểu Chính, trả em thỏ lại cho tôi! Hổ không ăn thỏ gần hang!”

Tông Tiểu Chính im lặng, ném thỏ trả lại cho Đỗ Tiểu Khiêm, xoay người chạy vào trong rừng, chờ anh bắt được một con thỏ nhỏ xinh đẹp, chuẩn bị cùng đi ăn tối với hổ trắng nhỏ đáng yêu, khi đó bên bờ đã không thấy dấu vết của Lâm Tiểu Miểu.

Tông Tiểu Chính cô đơn ngậm con thỏ trong miệng, đứng trước gió, anh cảm giác mình bị vứt bỏ.....

Quá đau.....

4.

Tông Tiểu Chính canh giữ mấy ngày liền bên bờ sông, tính tình càng ngày càng nóng nảy, các loài động vật nhỏ bị dọa, đều không dám đến uống nước, qua mấy ngày, Tông Tiểu Chính mỏi mắt chờ mong cũng không thấy hổ trắng nhỏ, anh cảm thấy mình tiếp tục đợi thế này không phải biện pháp hay, muốn chủ động xuất kích, nhưng lại lo hổ trắng nhỏ chạy mất, thế là ngày đó ở nơi hổ trắng nhỏ đến uống nước, anh liên tục bấm một vòng dấu móng tay, bày tỏ tình cảm của mình với hổ trắng.

Sau đó, Tông Tiểu Chính hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang triệu tập đại hội các loài động vật nhỏ một lần, ép tất cả các loài động vật nhỏ giúp nó để ý con hổ trắng nhỏ kia, Tông Tiểu Chính một mình đi loanh quanh trong khu rừng khác, thời gian không phụ người có tâm, cuối cùng nó tìm được hổ trắng nhỏ trong một cánh rừng khác.

Cô đang ngủ, cơ thể trắng muốt nằm trên tảng đá tròn tròn, lông khắp người trơn láng, thật đáng yêu.

Tông Tiểu Chính ngồi chồm hổm bên tảng đá, không nhin được vươn móng vuốt, rất muốn vuốt ve cô.....

Lâm Tiểu Miểu rất nhanh cảnh giác mở mắt ra, nhìn thấy Tông Tiểu Chính, cô nhớ ra, đây là con hổ kén ăn chỉ thích ăn tai thỏ kia.

Tông Tiểu Chính thấy hổ trắng nhỏ tỉnh dậy, móng vuốt vươn ra chưa sờ đến, không thể làm gì khác hươ, nhiệt tình mời nói: “Những chú thỏ trong cánh rừng kia của tôi ăn rất ngon, nhà tôi cũng rất lớn, hang của tôi cũng rất sạch sẽ ấm áp.....”

5.

Lâm Tiểu Miểu kỳ quái nhìn nó, hỏi: “Chuyện này liên quan gì tới tôi?”

Tông Tiểu Chính im lặng, nghĩ xem lời nói của mình có phải quá hàm súc hay không, nó giữ bộ lông bóng loáng, hùng dũng oai vệ tạo dáng: “Tôi muốn giao phối với em.”

“Dùng—— ”

Lâm Tiểu Miểu một vuốt gạt Tông Tiểu Chính sang một bên, ưu nhả rời đi.

Tông Tiểu Chính ủ rũ cúi đầu trở về cánh rừng của mình, hướng Đỗ Tiểu Khiêm quang vinh giành được danh hiệu giống đực mị lực được hoan nghênh nhất 3 năm liền, xin chỉ giáo.

Đỗ Tiểu Khiêm liếc nhìn nó, nếu như nói hần là giống đực mị lực được hoan nghênh nhất, vậy Tông Tiểu Chính đã năm năm liên tục là giống đực xấu tính nhất, tuyệt đối không chọn được con thứ hai.

Hắn vô cùng không khách khí nói: “Cậu? Người ta có thể thích mới là lạ! Có tặng cô ta thứ thích ăn nhất không? Có vây quanh cô ta ca hát nhảy múa không?”

Tông Tiểu Chính bắt đầu hiểu, vui sướng chạy đi chà đạp hoa cỏ.

43. Chương 43: Tán Tận Lương Tâm

“Tôi muốn ăn em.....”

“Tôi muốn ăn em.....”

Thanh âm của anh càng ngày càng nhẹ, mang theo mị hoặc dụ người ta phạm tội, đầu lưỡi vờn qua vờn lại vành tai cô.

Lâm Miểu Miểu sắc mặt không thay đổi kéo tai của mình ra khỏi giữa hàm răng của anh.

“Không được!” Cô tốn rất nhiều sức lực, mới phun ra được hai chữ này. Trước khi từ chối, cô muốn suy nghĩ cảm nhận của Tông Chính, muốn suy nghĩ tâm ý chân thật của chính mình, sau một hồi suy nghĩ, từ chối đã trở nên khó khăn hơn. Cô thích Tông Chính, nhưng còn chưa thích đến mức bằng lòng cùng anh phát sinh chuyện thân mật nhất, có lẽ là bởi vì thiếu cảm giác an toàn, thứ cô phải giao ra không chỉ là thân thể, mà còn có trái tim của chính mình.

Vất vả thấp hơn trăm cây nến, lại tặng hoa, vậy mà vẫn bị từ chối, Lâm Miểu Miểu cảm thấy có lẽ anh lại muốn trở mặt.

Cánh tay giữ ở bên hông càng siết chặt hơn, Tông Chính im lặng mấy giây, hô hấp dồn dập nóng bỏng phun ở trên đỉnh đầu cô, qua mười mấy giây, anh lại dùng thanh âm trầm thấp khàn khàn đó, tiếp tục dụ dỗ: “Chúng ta thử một lần, nếu như giữa chừng em không thoải mái, thì kêu dừng.....”

Anh vừa mới di chuyển tay đến ngực cô, còn chưa kịp vuốt ve, đã nghe thấy Lâm Miểu Miểu kêu “dừng”.

Tông Chính bực bội xoay mặt cô đối diện với mình: “Tôi còn chưa bắt đầu, em kêu dừng cái gì?”

Lâm Miểu Miểu bình tĩnh quơ quơ con dao trong tay: “Tôi muốn làm cơm.” Tông Chính không khoan nhượng trả lời: “Tôi muốn yêu.”

Lâm Miểu Miểu bị Tông Chính ôm đặt trên bàn bếp, hôn đến mức đầu óc choáng váng, đến khi lò nướng vang lên một tiếng “ding”, mới lấy lại được lý trí.

Cô đẩy Tông Chính ra, khép lại áo bị anh cởi ra, vẻ mặt có phần mất tự nhiên, khi một người phụ nữ thích một người đàn ông, theo bản năng sẽ vì anh giữ lại một con đường đi đến trái tim.

Nếu như lò nướng không kêu, cô có thể bị Tông Chính cởi sạch ở phòng bếp, không hề phản kháng hay không?

Tông Chính lại dán sát lại, Lâm Miểu Miểu nghiêng đầu né tránh môi anh, thanh âm không hề có khí lực: “Tôi muốn làm cơm, tôi đói.”

“Tôi muốn yêu, tôi cũng đói!”

Lâm Miểu Miểu lại lần nữa đẩy anh ra, Tông Chính nhìn chằm chằm ánh mắt của cô hỏi: “Em thích tôi, tôi cũng thích em, vì sao muốn từ chối?”

“Đây chưa phải là yêu.....”

“Anh yêu em.” Câu trả lời của anh tràn đầy chân thật đáng tin, như đinh chém sắt kiểu “Tông Chính”.

Lâm Miểu Miểu ngẩn người, mở mắt trừng trừng nhìn bờ môi của anh dừng trên bờ môi cô, quần áo của cô bị ngón tay của anh gầy ra, sau đó là áo ngực, tiếp đó là khóa quần.....

“Đợi đợi đã.....” Lâm Miểu Miểu hơi thở không ổn định, âm thanh cũng để lộ sự bối rối.

Tông Chính lên tiếng dừng lại động tác, ngược mắt nhìn cô.

“Tôi...tôi còn chưa chuẩn bị xong.” Trong đầu Lâm Miểu Miểu loạn hết cả.

Tông Chính thở một hơi thật dài, ngón tay thon dài nắm lấy cái cằm tinh tế của cô, cô không hề bình tĩnh thông dong, giống như một con thú nhỏ bất lực ở trước mặt anh, trong ánh mắt utor át tất cả đều là hoảng loạn, căng thẳng, làm cho anh không nhận được muốn ôm cô vào trong lòng, yêu thương thật nhiều.

Lần này thật gần như đã đến bên miệng anh.

“Lúc nào thì chuẩn bị xong?”

“Tôi.....” Lâm Miểu Miểu tiếp tục lấy ánh mắt mờ mịt, bất lực, hốt hoảng nhìn anh, Tông Chính bị nhìn như vậy mạch máu sôi sục, ngón tay bất thành linh nắm lấy bộ ngực căng cứng vươn thẳng của cô, tuy ý chà xát xoa nắn ép hỏi: “Lúc nào chuẩn bị xong?”

“Tôi... không biết... a.....”

Âm thanh rên rỉ từ trong cổ họng của cô phát ra, cao trước thấp sau, mang theo âm cuối du dương, kiều mị đến mức có thể khiến bất kỳ người đàn ông nào mất đi lý trí, lần đầu tiên cô phát ra thanh âm du dương êm tai này, giống như một thùng dầu tưới lên ngọn lửa dục vọng đang cháy lên trong lòng anh.

Thật đã đến bên miệng, anh nghĩ mình có thể nhấn nạy lâu hơn, nhưng âm thanh rên rỉ kiều mị đến cực điểm này, khiến mạch máu trong người anh gần như muốn nổ tung, anh đột ngột cúi đầu ngậm chặt quả anh đào cao ngất, mút thật mạnh, dường như muốn đem cả nơi đây này nuốt hết vào trong bụng.

Lâm Miểu Miểu gần như bị anh liếm khắp nơi khiến cho toàn thân vô lực, tốn rất nhiều sức lực mới đẩy được anh ra, thở dốc xuống dưới bàn, ở trong nháy mắt chạm xuống đất, vì đôi chân mềm nhũn thiếu chút nữa ngã trên mặt đất.

Cô nhặt lên quần áo trên mặt đất, còn chưa mặc, đã bị Tông Chính ném ra, nộ hôn vội vàng nóng bỏng lại một lần nữa rơi trên ngực cô. Lâm Miểu Miểu hít sâu một hơi, dùng sức đẩy anh ra, gờ chân lên để ngang trước mặt anh.

Tông Chính liếm môi dưới, hỏi: “Thoải mái không?”

Khuôn mặt của Lâm Miểu Miểu nóng bừng, chân tay luống cuống mặc quần áo đi ra ngoài, Tông Chính bắt cổ tay của cô, tiếp tục hỏi: “Lúc nào thì chuẩn bị xong?”

“Không biết!”

“Thẹn quá hóa giận?” Anh kéo cô vào trong lòng, hơi thẳng lưng, bộ phận sưng tấy của anh vừa vạy khảm vào giữa hai chân của cô, chống vào nơi bí ẩn nhất của cô, anh cười khê: “Chiều cao vừa vạy.”

Khuôn mặt của Lâm Miểu Miểu không có biểu cảm gì, nhưng trên mặt lại nóng hừng hực, cô nghiêng răng nghiêng lợi uy hiếp: “Anh đừng có được voi đòi tiên! !”

“Thoải mái không?”

Lâm Miểu Miểu siết chặt nắm đấm, xấu hổ không nói gì, im lặng một lúc cô buồn bực hỏi: “Anh nói sẽ tôn trọng tôi cơ mà?”

Tông Chính hừ một tiếng: “Em quyến rũ tôi trước, kêu...như vậy...” Thanh âm của anh lại thấp xuống, cười mờ ám, “Có utor hay không?”

“..... đi ra ngoài! !”

Buổi tối đi ngủ, Tông Chính lên giường đã bắt đầu quấy rối Lâm Miểu Miểu, tự nhiên cạ tới cạ lui ở mông của cô, lại chẳng kiêng nể cầm lấy tay của cô, nắm vật sưng tấy của mình trượt lên trượt xuống. Toàn bộ quá trình, Lâm Miểu Miểu đều ở trong trạng thái cứng đờ sắc mặt không thay đổi, chỉ hy vọng anh nhanh chóng làm xong, đừng đến khiêu khích dụ dỗ cô.

Sáng hôm sau là cuối tuần, vì Tổng Chính nghỉ hai ngày, cho nên phải đi đến tháp đồng hồ làm thêm giờ, Lâm Miểu Miểu nhận lời hẹn đi đến phòng vẽ tranh của Phương Đới, vốn Lý Trân muốn đi cùng cô, nhưng tạm thời Lý Trân có việc, Lâm Miểu Miểu kiên quyết nói một mình mình có thể ứng phó, cho nên Lý Trân để cô đi một mình.

Phòng làm việc của Phương Đới ở vùng ngoại ô của Z thị, sát sông Tử Nha, bốn mùa xuân hạ thu đông, bầu không khí trong lành mát mẻ, là một nơi vừa yên tĩnh vừa thoáng mát, sau khi Lâm Miểu Miểu khi đi qua một khu biệt thự lớn, cuối cùng cũng đến nơi, đến phòng làm việc của Phương Đới, cô mới biết chỗ này còn là phòng làm việc của Úc Hân, Phương Đới một nửa thời gian ở phòng làm việc bên sông Tử Nha, một nửa thời gian ở phòng làm việc tại Hồng Quế Nhai.

Nhân viên trực tiếp dẫn Lâm Miểu Miểu tới phòng vẽ của Phương Đới, cô mới ngồi xuống nghe Phương Đới nói được mấy câu những thứ cần chú ý, thì Úc Hân đã đến, bà mặc trang phục thời Đường kiểu Trung Quốc màu xám, im lặng đứng một bên, Phương Đới bước vào trạng thái làm việc, cũng không đi chào hỏi bà.

Lâm Miểu Miểu ngồi từ chín giờ sáng đến thẳng bốn giờ chiều, đối đến mức ngực dán vào lưng, rốt cuộc Phương Đới mới dừng bút, mấy tiếng này bức họa vẽ ra cũng không phải tác phẩm hoàn thành, Phương Đới ít nhất còn phải vẽ thêm mấy lần nữa, chẳng qua phần sau cũng không cần Lâm Miểu Miểu tham gia.

Úc Hân vẫy vẫy tay về phía cô, đưa cô đi vào nhà hàng nơi làm việc, ấn tượng của Lâm Miểu Miểu về Úc Hân rất tốt, nhưng sau khi từ chỗ Phó Thuần biết được một chuyện, trong lòng luôn có cảm giác kỳ lạ, khi nghe đám phụ nữ kia bàn tán “Loại trường hợp ngày hôm nay, Cố Dung sẽ không tới”, khi đó cô cho rằng “loại trường hợp này” là chỉ nơi cô có mặt.

Sau đó suy nghĩ lại, Cố Dung sẽ vì cô mà tránh sao?

Tuyệt đối không!

Dù cho có mặt Lý Trân, có lẽ bà ta cũng phải mĩa mai châm biếm cô vài câu, đây là chuyện nhà nhà họ Lâm, người ngoài cũng không thể nói gì.

Ăn cơm xong, Úc Hân lại đưa cô đi xem tác phẩm tranh phong cảnh của mình, cảm giác kỳ lạ trong lòng Lâm Miểu Miểu càng sâu hơn, Úc Hân đứng trước một bức tranh nói đến quá trình tâm huyết khi vẽ, đang nói bà đột nhiên nhận điện thoại, nghe điện thoại xong, bà hơi áy náy nói với Lâm Miểu Miểu, “Nói đưa cháu đi tham quan các bức tranh, nhưng giờ lại có chút việc, giờ ta phải đi xử lý một chút.”

“Đi đi làm việc đi ạ.”

Úc Hân lại lần nữa cười hòa ái, “Cháu muốn có thể tự mình đi xem? Thích bức nào, cứ nói với nhân viên quản lý, xem như ta tặng cháu làm quà gặp mặt.”

Nếu trước khi nói đã cảm thấy kỳ lạ, bây giờ lại càng kỳ lạ hơn, Úc Hân là Phó chủ tịch hiệp hội Mỹ thuật ở Z thị, trong số họa sĩ tranh sơn thủy ở Trung Quốc cũng có thể đứng vào top 10, mấy năm nay bà vẽ rất ít, mỗi năm cũng không quá hai, ba bức, trong đó một bức cao nhất, từng bán ra với giá rất cao hơn 80 vạn đô la Mỹ.

Ở đây có phần là các tác phẩm của Úc Hân, còn có phần là các tác phẩm quý của bà, vừa rồi cô nhìn thấy một bức tranh phong cảnh của họa sĩ đời Minh, vậy mà Úc Hân để cho cô tùy ý chọn?

Lâm Miểu Miểu trước giờ luôn là người thẳng thắn, do dự hai giây, thẳng thắn hỏi: “Cháu có thể hỏi nguyên nhân không?” Cô tin thứ gọi là duyên số này, lần đầu tiên gặp nhau có lẽ đã có thiện cảm, nhưng thiện cảm có thể tùy ý tặng người ta một món quà gặp mặt giá trị cao ngất ngưỡng, chỉ sợ có gì đó không bình thường.

Hình như từ lần đầu gặp mặt, thái độ Úc Hân đối với cô đã có chút khó hiểu, nào có người họa sĩ vẽ tranh Trung Quốc nổi tiếng giống như bà, sẽ chủ động nói chuyện về hội họa với một cô gái không quen biết chứ?

Úc Hân cười trừ, lại không trả lời, thấy thái độ của Lâm Miểu Miểu, cũng không có nhắc lại chuyện tặng quà gặp mặt, lúc Lâm Miểu Miểu lái xe trở về trong đầu vẫn hỗn loạn, mãi cho đến khi vào nội thành, đèn đỏ cô giảm phanh mới tỉnh táo lại.

Đèn đỏ cô giảm phanh, xe vẫn lao tiếp, xông thẳng qua vạch đường, không thể hãm lại lao về phía mấy cô gái trẻ.

Khi xe lao thẳng, Lâm Miểu Miểu ngay lập tức phản ứng lại, khuôn mặt của mấy cô gái trẻ gần như ở sát trước mắt cô, ngay cả vẻ mặt hoảng sợ cũng rõ ràng như vậy, cô chuyển nhanh tay lái, xe đột ngột chuyển hướng sang trái, bánh xe ma sát trên mặt đất tạo ra tiếng ma sát chói tai, khiến thần kinh của con người cũng gần như muốn đứt rời.

Thân xe gần như sượt qua sát bên cạnh mấy cô gái, đâm thẳng vào hàng rào, sang đến bên đường giành cho người đi bộ, trong ánh sáng tóe lửa, thân xe một lần nữa chuyển hướng đột ngột, lại một lần nữa đâm thủng hàng rào, trở lại trên đường xe chạy, tất cả khu phố trong phút chốc tràn ngập tiếng va chạm chói tai.

Lâm Miểu Miểu thử đạp phanh một lần nữa, xe lại lao như bay về phía trước, xông về phía xe tải chạy qua đối diện.

Lúc Tông Chính nhận được điện thoại của Lâm Miểu Miểu, trái tim gần như muốn nhảy ra từ trong cuống họng, đến khi thấy Lâm Miểu Miểu bình yên vô sự ngồi ở cửa phòng phẫu thuật, trái tim nẩy lên mới hơi bình ổn.

“Không sao chứ?” Tông Chính bước nhanh tới, ánh mắt dừng trên cánh tay quấn băng của cô, trong phút chốc bầu không khí đều bị hơi thở nguy hiểm làm cho người ta sợ hãi bức ép.

“Tôi không sao, chỉ là có vài chỗ trầy da.” Lâm Miểu Miểu lắc đầu, trong lòng ngạc nhiên nghi ngờ, anh đến nhanh thật, cô ở hiện trường tai nạn gọi cho anh, cô cũng mới đến bệnh viện không lâu sau, anh đã tới rồi.

Tông Chính gọi bác sĩ của cô đến, hỏi cặn kẽ mấy câu, nét mặt mới bình ổn lại, nhẹ nhàng ôm chặt lấy cô.

Lâm Miểu Miểu vài ba câu đem sự việc nói một lần, sau khi cô phát hiện phanh xe trở thành chân ga, quyết đoán chọn nhảy khỏi xe, sau khi nhảy khỏi xe cô chỉ bị thương nhẹ, nhưng có một người qua đường lại không may bị đuôi xe mất khống chế quét trúng.

Cảnh sát giao thông đã ghi xong lời khai, hiện trường tai nạn cũng có cảnh sát giao thông đang điều tra, Tông Chính đứng ở cửa hành lang gọi mấy cuộc điện thoại, Lâm Miểu Miểu im lặng ngồi trên ghế nhìn anh, từ lúc anh xuất hiện, thì giống như một lưỡi dao sắc bén tháo ra khỏi vỏ, một ánh mắt lạnh thấu xương đều mang khí thế tiêu diệt hết.

Nhưng khi anh nhìn về phía cô, ánh mắt lại rất dịu dàng.

Anh nói chuyện điện thoại xong, đi về phía cô, thấp giọng nói: “Tôi đưa em đi làm kiểm tra toàn diện trước.”

“Nhưng mà.....” Lâm Miểu Miểu nhìn phòng phẫu thuật đèn đang sáng.

“Để tôi giải quyết.”

“Xe còn đâm hỏng cửa hàng.....”

“Để tôi giải quyết.”

“Cảnh sát.....”

“Để tôi giải quyết.”

Lâm Miểu Miểu chớp chớp mắt, cứ như vậy mà đi, có phải hơi vô trách nhiệm hay không, nhưng Tông Chính đã nói để anh giải quyết, cô nên tin tưởng anh, có thể giải quyết ổn thoả, vì vậy cô ngoan ngoãn đi theo Tông Chính.

Vì xảy ra tai nạn, người qua đường kia được cô đưa đến bệnh viện gần nhất, Tông Chính đưa cô rời khỏi bệnh viện này, đến một bệnh viện tư nhân làm kiểm tra thân thể, làm kiểm tra xong, Tông Chính cho cô biết cuộc phẫu thuật của người qua đường kia đã hoàn thành, cũng được chuyển đến bệnh viện tư nhân này.

Trước khi Tông Chính chưa tới, cô vẫn đang suy nghĩ chuyện xảy ra ngày hôm nay, buổi sáng lúc cô lái xe đến sông Tử Nha xe không có vấn đề gì cả, nơi xe của cô bị người ta phá, hẳn là trong bãi đậu xe chỗ phòng làm việc của Úc Hân.

Rời khỏi phòng làm việc của Úc Hân, vì cô mãi suy nghĩ, nên lái rất chậm, cho đến khi vào nội thành, mới phát hiện phanh xe xảy ra vấn đề, con người trong giây phút khủng hoảng, có người hoảng hốt lo sợ, có người lại càng tỉnh táo, không thể nghĩ ngờ Lâm Miểu Miểu là loại thứ hai, cô quyết đoán quẹo xe vào một ngõ nhỏ không người, sau đó lựa chọn nhảy khỏi xe, nhưng mà sau cùng cô không nghĩ tới giữa thùng giấy trong ngõ hẻm còn một người khuất đằng sau.

Cô vừa mới làm kiểm tra xong chưa được bao lâu, Lý Trân cũng chạy tới bệnh viện, sau khi xác nhận cơ thể của Lâm Miểu Miểu cũng không có vấn đề, Tông Chính liền đưa bà cùng về hoa viên Thế Kỷ.

Trước bữa tối cô lại nhận được điện thoại của Khưu Thục Thanh, Lý Trân và Tông Chính cũng tránh nói về chuyện xe bị phá, Khưu Thục Thanh lại nổi giận dưng dưng vừa đe dọa vừa uy hiếp: “Yên tâm! Bà nội trút giận cho con! Ta cũng muốn xem là tên khốn nào, ăn gan hùm mật gấu, dám động thủ trên đầu thái tuế.”

Sau đó, cô lại lần lượt nhận được điện thoại của Lâm Thế Quần, Diệp Ninh, Lâm Thế Quần đích thân đến hoa viên Thế Kỷ một chuyến, thấy cô không có gì đáng ngại, ở trong thư phòng trò chuyện cùng Tông Chính nửa tiếng mới đi.

Buổi tối lúc ngủ, vì trên tay Lâm Miểu Miểu quấn băng gạc, tắm rửa hiển nhiên vô cùng bất tiện, Tông Chính lại “nhiệt tình” muốn tắm giúp cô. Lâm Miểu Miểu ném một ánh mắt khinh thường, vẻ mặt Tông Chính không hề ngại ngần hỏi: “Em bị thương, chẳng lẽ tôi còn có thể làm gì em? Tôi tán tận lương tâm như vậy sao?”

Trên tay, trên đùi, trên lưng Lâm Miểu Miểu tổng cộng có ba vết thương, cũng không nghiêm trọng, nhưng bây giờ vẫn không thể chạm vào nước, cô do dự ngẫm đồng ý hành vi của Tông Chính, Tông Chính tương đối thành thật lau hai lần cơ thể cho cô, ôm cô lên giường, dựa vào ngực cô vừa liếm vừa hôn.

Lâm Miểu Miểu đẩy đầu của anh ra, đánh giá: “Tán tận lương tâm!”

Tông Chính im lặng mấy giây, vẻ mặt tự nhiên đường đường chính chính: “.....tôi sợ thân thể em khó chịu, cho nên làm cho em thoải mái một chút.”

Cô liếc nhìn anh, Tông Chính không biết xấu hổ lấy tay xoa xoa bộ ngực mềm mại, bình một câu: “Sờ mềm thật!” Nói xong anh bồi thêm một câu ám muội, “Đến đây, cả người em đều đang run rẩy, để trần có phải thoải mái hơn không?”

“.....đồ tán tận lương tâm!”

44. Chương 44: Bữa Cơm Tối Tại Nhà Họ Lâm

Sáng sớm hôm sau đã có cảnh sát đến hoa viên Thế Kỷ tìm Lâm Miểu Miểu.

“Cô Lâm, làm phiền cô thuật lại kỹ càng tỉ mỉ chuyện ngày hôm qua một lần.”

Tông Chính hiển nhiên không đi làm, nghe thấy vậy có phần không vui: “Là bà Tông.”

Tổ trưởng tổ chuyên án Vương Húc phụ trách vụ án này im lặng hai giây, biết điều lặp lại một lần: “Bà Tông, làm phiền bà thuật lại kỹ càng tỉ mỉ chuyện ngày hôm qua một lần.”

“Buổi sáng tôi lái xe đi đến phòng làm việc của họa sĩ Úc Hân, buổi chiều tôi lái xe về nhà, trên đường phanh xe không ăn, sau khi tôi nhảy xuống xe, xe đụng phải một người đi đường, sau đó tôi đưa người bị thương vào bệnh viện.”

Vương Húc hết chỗ nói nổi, trong lòng nhin không được gào thét, “Kể lại kỹ càng tỉ mỉ” hiểu không? Anh háng giọng, hỏi: “Có thể kể lại kỹ càng tỉ mỉ chút không?”

Tông Chính ở một bên hữu tình gợi ý: “Anh nên trực tiếp hỏi những điều muốn biết.” Để cho Lâm Miểu Miểu tự mình thuật lại, cô vĩnh viễn nói ngắn gọn vắn tắt, có thể nói một câu tuyệt đối không nói hai.

Vương Húc gật đầu, mở kẹp tài liệu, từ chiều ngày hôm qua đến chiều hôm nay, đội cảnh sát ở Z thị đều đang bận rộn theo vụ án này, tình tiết vụ án cũng không phức tạp, chỉ cần tìm được người đã động chạm vào xe ở bãi đỗ, nhưng vấn đề chính là, người này trước sau không tìm được, cameras ở bãi đỗ xe của phòng tranh một ngày trước đúng lúc bị hỏng, vì là cuối tuần, cho nên không thay, bọn họ đã hỏi Úc Hân chủ sở hữu của phòng tranh, nhân viên quản lý của bãi đỗ xe, cũng kiểm tra toàn bộ xe trong bãi đỗ xe ngày hôm qua, nhưng vẫn không có bất kỳ manh mối gì, cả đêm còn dùng công nghệ cao kiểm tra xe của Lâm Miểu Miểu, không có dấu vân tay, tóc của người khác, sạch sẽ giống như rửa qua rồi vậy.

Tổ chuyên án giằng co cả đêm, không nhận được kết quả hữu ích nào, không thể làm gì khác đành phải bắt đầu lại lần nữa từ bên Lâm Miểu Miểu, là đương sự của vụ án, bọn họ tất nhiên cũng điều tra tư liệu về Lâm Miểu Miểu, cuối tháng 3 vừa về Z thị, sau đó kết hôn, sau khi kết hôn vô cùng khiêm tốn, cuộc sống thường ngày cũng rất đơn giản, Vương Húc nhìn cuốn sổ ghi chép, hỏi: “Bà Tông, gần đây bà có gây thù chuốc oán với ai không?”

Lâm Miểu Miểu lắc đầu.

“Bà Tông, nếu bà nghĩ ra điều gì thì gọi điện thoại cho tôi.” Vương Húc đứng lên, đáy lòng không biết làm sao, từ chỗ Lâm Miểu Miểu cũng không có tiền triển gì, cấp trên còn yêu cầu ba ngày nhất định phải phá án.

Sau khi chị Chu tiễn người đi, Lâm Miểu Miểu liền rơi vào trong trầm tư, sau chuyện xảy ra ngày hôm qua, người đầu tiên cô nghĩ tới là Cố Dung, nếu nói thế giới này có người mong muốn cô chết, vậy nhất định là Cố Dung, nhưng mà..... lần đó đến đại trạch Lâm gia ăn cơm, Cố Dung không hề che giấu ý nghĩ muốn cô chết, như thế lại khiến cô không chắc chắn, Cố Dung thật sự muốn cô chết, hẳn là thần không biết quỷ không hay, giống như lần đó ở nước Y, mãi cho đến hai năm sau, Lâm Tư trong lúc vô tình biết được chân tướng, nói cho Lâm Thế Quần, sự việc mới bị vạch trần.

Khi đó không có bất kỳ chứng cứ nào chỉ về Cố Dung, người giúp việc chăm sóc cô một mực nói là mình tham tiền, tự mình chủ mưu đuổi Lâm Miểu Miểu ra ngoài.

Tông Chính nói chuyện điện thoại xong, đến ngồi bên cạnh cô, rất tự nhiên ôm cô vào trong lòng: “Nghĩ gì thế?”

“Đang nghĩ xem là ai.”

“Tối qua cha em nói với tôi, tối nay chúng ta đến Lâm gia ăn cơm.”

Lâm Miểu Miểu kinh ngạc ngẩng đầu lên, vẻ mặt Tông Chính hơi suy nghĩ, chậm rãi giải thích: “Em mới trở về không bao lâu, muốn đối phó với em, hoặc là hướng về phía Tông gia, hoặc chính là Lâm gia..... Hôm nay chúng ta đến thăm dò Lâm gia trước.”

“Dám động đến người phụ nữ của ta, ha ha ha ——” Anh lạnh lùng cười, cắn trên lỗ tai của Lâm Miểu Miểu, “Chờ tôi báo thù cho em!”

Đây xem như là lời ngon tiếng ngọt phải không? Nếu không phải vậy thì sao trong lòng của cô lại cảm thấy ngọt ngào thế chứ?

Mặc dù giọng điệu nói chuyện anh vẫn vừa điên cuồng vừa ngạo mạn, trong mắt đều là ánh sáng nguy hiểm, nhưng cô lại cảm thấy anh còn đẹp trai hơn cả khi ở trên trường đua.

Đang nói, chị Chu đưa hai người đàn ông đi vào, bọn họ nhẹ nhàng cẩn thận khiêng một hộp giấy lớn màu trắng. Hộp giấy lớn, chiều dài gần hai mét, chiều rộng cũng phải một mét, nhưng lại không dày, chị Chu mở hộp ra, bên trong là một bức tranh cảnh tuyết trang trí rất đẹp.

Kí tên: Úc Hân.

Không lâu sau cô nhận được điện thoại của Úc Hân, đại ý là vì cô ở bãi đỗ xe xảy ra chuyện như vậy, khó chối bỏ trách nhiệm, cho nên tặng một bức tranh cho cô, hy vọng cô có thể vui vẻ.

Tông Chính quan sát tỉ mỉ, nói: “Bức tranh này hẳn là bức tranh cảnh tuyết vừa mới vẽ năm nay.”

Thấy Lâm Miếu Miếu mê muội, Tông Chính liền nói đến một số chuyện của Úc Hân, Úc gia rất nhiều năm trước đã là gia đình làm quan trong sạch vô cùng có tiếng, mấy đời tổ tiên đều là họa sĩ, có thể nói là gia đình có truyền thống, chỉ là người đời sau ít, hai mươi năm trước sau khi em gái của Úc Hân qua đời, cũng chỉ còn lại Úc Hân, đến nay Úc Hân đã gần năm mươi tuổi, vẫn chưa lập gia đình, gần như tất cả thời gian đều dâng hiến cho cho hội họa.

Di giới nhất về tranh sơn thủy, đặc biệt là cảnh núi rừng và cảnh tuyết, thành tựu của đời sau càng cao hơn đời trước, vào mùa đông ở Z thị, mỗi năm di sẽ vẽ một bức tranh về cảnh tuyết. Năm năm trước một bức tranh cảnh tuyết của di, được người Hoa ở nước ngoài mua với giá tám mươi vạn đô la Mỹ, mấy năm nay có không ít người đưa ra giá cao với di để mua được bức tranh về cảnh tuyết, nhưng Úc Hân lại không bán.

“Em rất thân với di Úc sao?”

Lâm Miếu Miếu lắc đầu, cô cũng mới gặp Úc Hân hai lần.

Cô lưỡng lự hỏi: “Có nhận không?”

“Cứ nhận đi, di Úc là bạn tốt của mẹ tôi, em xảy ra chuyện ở phòng tranh của di, di tặng tranh cho em cũng coi như có lòng, muốn treo lên không?”

Lâm Miếu Miếu lại lần nữa lắc đầu, tầm nhìn dừng trên bức tranh lớn đang đặt trên bàn, tâm trạng không hiểu sao có chút buồn bực.

Năm rưỡi, sau khi Lâm Miếu Miếu ăn mặc chỉnh tề, liền đi đến Trường Nguyệt Loan cùng Tông Chính, có bốn chiếc Mercedes màu đen vẫn luôn đi theo phía sau, trước đó cũng có hai chiếc, có lẽ vì tai nạn xe của cô, cho nên Tông Chính đề cao sự an toàn của cô lên gấp đôi.

“Sau này bọn họ sẽ luôn đi theo em.”

“Không cần được không?” Mặc dù Lâm Miếu Miếu không ỉnh là đệ nhất thiên hạ, nhưng tự nhận có thể bảo vệ tốt chính mình, cho dù xảy ra tai nạn, cô cũng không có chuyện gì lớn.

Tông Chính không mặn không nhạt liếc nhìn cô, giọng điệu lạnh ngắt như tờ: “Tôi không muốn lần sau lại đến bệnh viện gặp em.”

Lâm Miếu Miếu trong lòng ảm áp, không tiếp tục xoắn xuýt cái đề tài này, mặc dù cô cũng không sợ, nếu như Tông Chính không yên tâm, cô cũng sẽ không từ chối, nếu nói ảnh hưởng tới riêng tư cá nhân, Lâm Miếu Miếu rất bình thản cho là, mình cũng không có chuyện cần che giấu, dù một số việc riêng tư của cô bị phát hiện, cô cũng không hề có áp lực.

Giữa tháng tư, buổi tối hơn năm giờ, sắc trời vẫn sáng, đèn đường thủy tinh ở Trường Nguyệt Loan đã bật lên, sự xa hoa thuộc về trần gian một lần nữa muốn cạnh tranh với ánh mặt trời, hàng cây ngô đồng nước Pháp hai bên đường đứng sừng sững trong gió đêm cuối xuân, cành lá sum xuê kêu xào xạc.

Khoảng thời gian này Lâm Miếu Miếu đã tới Trường Nguyệt Loan nhiều lần, ngoại trừ một lần đến đại trạch Lâm gia, mấy lần khác đều là bị Lý Trân và Khưu Thục Thanh gọi tới Thiên Hà Viên, hoặc là học mấy món ăn riêng ở đó, hoặc đơn giản là nói chuyện phiếm cùng Khưu Thục Thanh.

Lại một lần nữa đi tới đại trạch Lâm gia, nhưng không phải một mình cô nữa, trong mắt cô ngôi nhà âm u này, bầu không khí hình như có phần hơi khác.

Xe đi vào cánh cổng sắt rộng mở, cô đẩy cửa đi xuống, sau khi Tông Chính xuống xe liền ra mở cửa sau, nhắc mấy túi đồ đẹp để bên trong, Lâm Miếu Miếu ngơ ngác, những lễ tiết này không phải cô không biết, chẳng qua là đối với Lâm gia, những công phu ngoài mặt này cô không muốn làm.

Sắc mặt Cố Dung hôm nay với lần trước tưởng như hai người, khi nhìn về phía Lâm Miếu Miếu, còn nở một nụ cười, chỉ là trong nụ cười chứa đựng sự thích thú nhìn có chút hả hê, không biết là vì sự có mặt của Tông Chính, hay là vì tai nạn vừa rồi của cô, thái độ của bà ta hoà nhã ngoài dự đoán, đặc biệt là đối với Tông Chính.

Lâm Miếu Miếu tưởng Tông Chính sẽ vì mình mà bị đối xử lạnh nhạt, kết quả Cố Dung từ đầu đến cuối thân thiện có thừa với Tông Chính, dường như Tông Chính thật sự là con rể của bà ta vậy.

“Trở về ăn bữa cơm, đâu cần tốn kém như vậy.” Cố Dung cười ha hả bảo người giúp việc nhận quà biếu Tông Chính đưa tới, cảm khái nói, “Thật là làm khó cho con rồi, nói thế nào cũng không giống với một số người không có giáo dục.”

Tông Chính khiêm tốn cười: “Dì Cố vui là tốt rồi.”

Khuôn mặt của Cố Dung phút chốc lạnh đi, nhưng chỉ trong chốc lát lại lộ ra nụ cười ôn hoà: “Sao có thể gọi là dì Cố? Chúng ta cũng không phải xa lạ gì, con đã từng đính hôn với Tư Tư, đương nhiên là con rể của ta.”

Tông Chính cười nhạt, nhưng không tiếp lời Cố Dung, Lâm Thế Vân cười chen vào một câu: “Mọi người đều nói gần mực thì đen, Tông Chính à, cô nói câu này, chúng ta cũng coi như nhìn con lớn lên, con là người như thế nào, trong lòng chúng ta đều biết, cả ngày cùng một số...người sống chung lâu, không phải hạ thấp thân phận của mình sao.”

Tông Chính ưu nhã gật đầu: “Đúng vậy, sống chung lâu ngày với một số người mồm miệng cay độc.....” Anh dừng lại một giây, chậm rãi nói, “Quả thực hạ thấp thân phận của mình.”

Nói được một nửa, mặt của Lâm Thế Vân và Cố Dung biến sắc, mà Lâm Miểu Miểu vẫn luôn bình thản nhìn vào hư không, không nhận được xoay đầu sang nhìn anh, Tông Chính ung dung bình tĩnh nắm cổ tay mảnh khảnh của cô, dùng nhiệt độ ấm nóng của lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve, “Về phần cháu, vậy thì không cần hai vị quan tâm.”

Cố Dung nào phải là người ngậm bồ hòn làm ngọt, lập tức nở nụ cười lạnh: “Xem thủ đoạn của người ta kìa, vừa giả đi mới được hơn nửa tháng, vậy mà đã quyến rũ được đàn ông đến người lớn cũng dấm cá lại.”

Tông Chính nhàn nhạt cười: “Đã không có phong thái của trưởng bối, vậy thì không nên chĩa vào thân phận trưởng bối, dù sao, sống chung với nhau lâu, rất hạ thấp thân phận.”

Ngón tay của anh có một lớp chai mỏng, như có như không vuốt ve cổ tay mịn màng của cô, Lâm Miểu Miểu hơi rủi, nhưng khóe môi lại không chịu khồng chế vênh lên.

Diệp Ninh luôn trầm mặc tựa như hoàn toàn không phát hiện mùi thuốc súng nồng nặc trong phòng khách, đột nhiên cười dè dặt đi chủ đề: “Miểu Miểu, thân thể em không sao chứ?”

Cố Dung lạnh lùng nhìn Diệp Ninh chòng chọc: “Người tốt sống không thọ, kẻ gây tai vạ sống ngàn năm, có thể có chuyện gì chứ?”

“Phúc lớn mạng lớn, đương nhiên sẽ không có chuyện gì.” Tông Chính tiếp thêm một câu.

Nét mặt của anh rất hồ hững, thanh âm cũng bình thản không gợn sóng, nhưng Lâm Miểu Miểu biết tâm tình của anh chắc là rất tệ, cô quay sang nhìn anh, chợt nhớ tới ngày hôm đó khi tám tuổi.

Hơn mười năm trước, ở phòng khách hoa lệ này, bị mĩa mai châm biếm, bị chửi rủa ác độc, khi đó chỉ có Lâm Tư nhỏ giọng nói đỡ một câu, sau đó bị Cố Dung ngăn cấm, hơn mười năm sau, vẫn là căn phòng hoa lệ ấy, những lời nói đó đã không thể làm tổn hại đến cô chút nào, da thịt gân cốt của cô đã biến thành tường đồng vách sắt từ lâu, nhưng Tông Chính lại khiến cô trở nên mềm mại yếu đuối, bởi vì trên bàn tay quần bằng gạc, anh chỉ có thể nắm cổ tay của cô, lòng bàn tay như lửa, vô cùng nóng chạm lên mạch đập của cô, theo mạch đập của cô đi vào trái tim cô.

Anh dùng hành động của anh nói cho cô biết, từ nay về sau, cô sẽ không còn đơn độc, từ nay về sau, tất cả những chuyện khó khăn đều giao cho anh xử lý.

Trên lầu truyền đến tiếng bước chân, Lâm Ngạn, Lâm Thế Quân, Diệp Đạo đi xuống, bầu không khí giương cung bạt kiếm trong phòng khách lập tức lắng xuống, Cố Dung đứng lên, dặn dò dọn cơm.

Lần trước khi Lâm Miểu Miểu tới đại trạch Lâm gia, cũng không gặp tất cả mọi người của Lâm gia, còn thiếu chồng Lâm Thế Vân, cha của Diệp Ninh, Diệp Đạo. Diệp Đạo là một người đàn ông trung niên nho nhã, cũng là người làm kinh doanh, nhưng trên người lại có khí chất học thuật của những người trí thức thập niên tám mươi.

Có mặt Lâm Ngạn, tính tình của Cố Dung dịu bớt đi, chỉ là bà ta vừa nhìn thấy Tông Chính liên tục gấp thức ăn cho Lâm Miểu Miểu, cảnh tượng vừa làm ra vẻ vừa thể hiện tình cảm này, khiến thù hận trong lòng bà ta giống như lửa rừng cháy lan ra đồng cỏ bốc cháy ngùn ngụt. Bà ta kéo ra một nụ cười, tỏ vẻ quan tâm nói Tông Chính: “Tuy các con đã lấy chứng nhận, nhưng nói cho cùng vẫn chưa tổ chức hôn lễ, ngôn bất chính danh bất thuận, sau này cái bụng mà lớn lên, há chẳng phải khiến người ta chê cười sao?”

Ý tứ sâu sa Cố Dung không cần nói cũng biết, bây giờ còn chưa có thông tin về đám cưới, xem ra Tông gia cần bản không có ý định tổ chức hôn lễ, vì sao Tông gia không định tổ chức, dĩ nhiên là vì coi thường Lâm Miểu Miểu, cố tình kéo dài, lấy giấy đăng ký kết hôn chẳng qua là công nhận trên luật pháp, tổ chức hôn lễ mới giành được sự công nhận của Tông gia và giới thượng lưu quyền quý, chính thức thừa nhận cô là nữ chủ nhân đời thứ ba của nhà họ Tông, ở Trung Quốc có nhiều nơi, tổ chức hôn lễ mới là kết hôn chính thức, có nơi cho dù lấy giấy chứng nhận không cử hành hôn lễ, cũng không được mọi người công nhận đã kết hôn.

Lâm Thế Quần vốn muốn ngăn cản Cố Dung nói tiếp, nhưng lời Cố Dung nói cũng chính là vấn đề ông lo lắng, ông hơi cau mày: “Các con dự định lúc nào tổ chức hôn lễ, chuyện này phải nhắc để chuẩn bị trước.....”

Nếu trong tiệc cưới cái bụng nhô ra, dù cho hai người kết hôn từ lâu, lấy địa vị hiện nay của Tông gia hòa Lâm gia, không thể thiếu một số lời ong tiếng ve.

Tông Chính cười, trả lời Lâm Thế Quần: “Bà nội đang chọn ngày, cha cũng biết, bà nội tin mấy thứ này.” Lâm Miểu Miểu hơi ngược lên, Lý Trân từng đề cập tới chuyện hôn lễ với cô mấy lần, trước đây cô nghĩ sớm muộn cũng phải ly hôn, không tổ chức hôn lễ là tốt nhất, hơn nữa cô cũng không có hứng thú với mấy cái loại hình thức rườm rà này, nhưng bây giờ..... dù sao với chuyện này cô hoàn toàn không có tính toán sẵn, vậy thì cứ giao cho Tông Chính sắp xếp đi.

Khi Tông Chính dứt lời, Lâm Ngạn hơi gật đầu: “Chọn xong e rằng bà ấy còn phải tìm người coi, kết hôn hơi vội vàng, nhưng hôn lễ không thể quá gấp gáp, bọn con giờ vẫn còn trẻ, cũng không vội.” Ông dừng lại một lúc, cảnh cáo liếc nhìn Cố Dung, giọng điệu hòa ái hỏi tới vụ tai nạn ngày hôm qua.

Lâm Miểu Miểu trả lời đơn giản hai câu, trái lại Tông Chính nói tương đối nhiều, vừa nói vừa đặt vẻ mặt của tất cả mọi người trên bàn ăn vào trong đáy mắt, Lâm Miểu Miểu hiển nhiên cũng đang nhìn, Cố Dung ngoài cười nhưng trong không cười nhếch môi, cười trên nỗi đau của người khác rõ ràng đến mức hễ là người thì có thể cảm nhận được, nụ cười ác ý của Lâm Thế Vân cũng chẳng kém hơn Cố Dung, nhìn có chút hả hê, tệ nữa chính là thái độ bàng quan coi như chuyện không liên quan đến mình, còn Diệp Ninh thì chăm chú lắng nghe ba người Tông Chính, Lâm Thế Quần, Lâm Ngạn nói chuyện với nhau.

Lâm Miểu Miểu cũng vẫn nghe bọn họ thảo luận, bàn bạc chuyện nội bộ trong Lâm gia đương nhiên sẽ không dính dáng đến chuyện của mình, chỉ là phân tích những kẻ địch trên thương trường mấy năm nay của hai nhà, chẳng hạn như năm đó cuộc liên hôn đầu tiên của hai nhà Tông Lâm, cuối cùng kết thúc bởi việc Lâm Tư tự sát, trong đó đã liên lụy không ít người.

Diệp Đạo ngay từ đầu đã không tham gia cuộc thảo luận của ba người, phần lớn là nghe, lúc nói đến chuyện của Lâm Tư năm ấy, mới cau mày chen vào một câu: “Có phải là Trần gia hay không?”

Vẻ mặt của Lâm Thế Quần vốn vẫn không để lộ tâm tình gì, nghe vậy rốt cuộc mới hơi lạnh đi: “Hai năm qua ta cho là bọn họ đã hồi cải rồi.”

“Hồi cải? Bọn chúng còn sống thì vĩnh viễn sẽ không hồi cải! Lâm Thế Quần tội lỗi chính ông tạo ra, làm sao không báo ứng trên người ông hả?” Nhắc tới Trần gia, khuôn mặt của Cố Dung gần như vặn vẹo vì căm hận, giống như lần Lâm Miểu Miểu vừa mới trở về Z thị, vẻ mặt dữ tợn điên cuồng. Lâm Thế Vân liền vội vàng kéo tay Cố Dung, an ủi vài câu, tâm trạng của Cố Dung mới dần dần thả lỏng, sau đó im lặng đến hết bữa cơm.

Ăn cơm tối xong, Lâm Ngạn gọi hết mấy người đàn ông vào thư phòng, hiển nhiên muốn tiếp tục những lời còn chưa nói xong trên bàn ăn, Tông Chính đương nhiên cũng ở trong nhóm này, trước khi lên lầu, anh không yên tâm nắm cổ tay của Lâm Miểu Miểu: “Bình thường không phải rất hung hãn sao? Đến đây làm sao lại không nói tiếng nào? Để cho người ta ức hiếp đến nhà!”

Lâm Miểu Miểu không nói gì, cô không có hứng thú cãi nhau với người khác, so với dùng miệng cô muốn dùng tay hơn, thế nhưng, dù cho cô không thích người nhà họ Lâm như thế nào đi nữa, cũng không thể vì

người khác nói mấy câu, cô liền đánh người ta một trận? Nếu như cãi lại, cô tự mình biết mình, cô nào có thể nói lại được đối phương.

Từ sau bữa cơm Cố Dung liền trở về phòng mình, Lâm Thế Vân cũng đi theo, trong phòng khách chỉ còn lại mình Lâm Miểu Miểu. Cô một mình ngồi trên sofa phòng khách, tâm trạng chán ngán xem tivi, đợi hơn nửa tiếng, Diệp Ninh đi xuống, ngồi lên ghế sofa bên cạnh cô.

“Bây giờ em vẫn chưa tốt nghiệp có phải không?”

Lâm Miểu Miểu gật đầu.

“Cậu đã nói với em, chuyện để em vào tập đoàn Lâm thị hay chưa?”

Lâm Miểu Miểu rủ lông mi xuống, 10%? Thực sự là không ít chút nào, trước kia khi Lâm Thế Vân kết hôn, Lâm Ngạn cũng chỉ tặng 10%.

Tập đoàn Lâm thị lúc đầu phát triển là dựa vào bất động sản, bên dưới còn quản lý rất nhiều sản nghiệp, hiện nay đã dần dần chuyển thành một công ty đầu tư chiến lược, Lâm Ngạn nắm trong tay 20% cổ phần, Lâm Thế Quân 25%, Lâm Thế Vân 10%, trong tay Diệp Ninh cũng có 5%, 5% trong tay Diệp Ninh là Lâm Thế Vân cho anh ta lúc trưởng thành, anh cũng không tham gia quản lý tập đoàn Lâm thị, mà theo chân cha mình trông coi công ty giàn khoan trên biển của nhà họ Diệp.

Lâm Miểu Miểu không trả lời bất kỳ điều gì, bất kể Lâm Thế Quân có muốn tặng hay không, cô đều không muốn nhận, hai năm qua Lâm Thế Quân quan tâm cô rất nhiều, nhưng không cách nào đẩy lên gợn sóng trong lòng cô.

Diệp Ninh thấy cô im lặng mãi, cho nên không tiếp tục đề tài này nữa, kể mấy chuyện thú vị trong công ti mình, không tới mấy phút, trên cầu thang lần lượt truyền tới tiếng bước chân, cô quay đầu nhìn lại, Tổng Chính đi ở phía trước, đón nhận ánh mắt của cô, mỉm cười với cô.

Anh đi thẳng tới trước mặt cô, cầm cổ tay của cô: “Chúng ta về nhà thôi.”

Lâm Miểu Miểu không hỏi ân oán giữa Trần gia và Lâm gia, cũng không hỏi bọn họ nói những gì ở trong thư phòng, lúc Tổng Chính nắm cổ tay cô rời đi, cô chỉ muốn lặng lẽ đi bên người anh, lặng lẽ nhìn gò má của anh.

Tính khí anh xấu, bụng dạ nhỏ nhen, bá đạo, bình thường thích giở thủ đoạn lưu manh, nhưng..... cũng có rất nhiều ưu điểm.

Một màn trong trí nhớ, giống như bộ phim thoáng qua trong đầu cô, khi trời lạnh, anh sẽ khoác tây trang lên trên vai của cô, buổi tối mỗi ngày, anh sẽ đặt cánh tay dưới gáy cô, ôm cô vào trong lồng ngực, mỗi sáng thức dậy nếu như không nhìn thấy cô, sẽ nhăn mặt cau mày cho cô xem, buổi trưa mỗi ngày sẽ yêu cầu cô đưa cơm.

Đối với tất cả những người khác phái bên cạnh cô, anh đều ghét, thỉnh thoảng còn ấu trĩ buồn cười, có khi lại khiến cô cảm thấy cảm động vô cùng.

Lúc người khác ức hiếp cô anh sẽ là người đầu tiên đứng ra bảo vệ cô, khi cô gặp chuyện không may anh sẽ chạy tới đầu tiên, giúp cô giải quyết tất cả mọi chuyện một cách ổn thỏa.

Cô khẽ mỉm cười, trong trí nhớ, luôn là những hình ảnh như vậy, lúc trải qua cũng không có cảm giác đặc biệt gì, nhưng sau đó hồi tưởng lại, còn hơn hẳn thiên ngôn vạn ngữ.

45. Chương 45: Tắm Rửa

Trời đã tối, ấy vậy mà những ngọn đèn thủy tinh sáng chói ở Trường Nguyệt Loan chiếu sáng hắt một vùng nửa sáng nửa tối, xe di chuyển trong sự đan xen giữa bóng tối và ánh sáng, ánh sáng và bóng tối lần lượt thay đổi trên gương mặt và thân thể anh, khi thì lạnh lạnh, lúc thì lộng lẫy, nhưng khi anh nhìn sang, ánh

sáng trắng như tuyết nằm trong đôi mắt đen láy của anh, lại giống như ánh mặt trời chiếu rọi trên mặt nước, sóng nước lấp lánh.

“Bà Tông, bà đã nhìn 10 phút rồi, còn nhìn tiếp nữa, tôi phải thu phí.” Giao lộ trước mặt chuyển sang đèn đỏ, Tông Chính dừng xe, tháo bớt cúc cổ áo nhìn về phía Lâm Miểu Miểu.

Cô bình thản thu hồi ánh mắt, Tông Chính bỗng nhiên nghiêng người, dựa gần vào cô, đưa tay kéo cô về phía mình, giọng nói chứa đựng sự trêu chọc và lười biếng: “Bà Tông, em cứ mãi nhìn tôi như vậy, tôi sẽ hiểu lầm rằng em đang phát tín hiệu với tôi.”

Lâm Miểu Miểu bình thản chăm chú nhìn vào con người của anh, trong đôi mắt hẹp dài ánh sáng lưu chuyển đã vô cùng rõ ràng lại còn mềm mại, mê hoặc khiến người ta không thể dời mắt, sau đó dâng hiến cả linh hồn và trái tim của chính mình.

Cô mỉm cười, nghiêng người về phía trước, nhẹ nhàng chạm một cái lên môi anh, ánh mắt của Tông Chính lập tức thay đổi, trong con người đột ngột bùng lên một ngọn lửa dữ dội, cô bị thương, anh chỉ có thể đùa giỡn một chút, nhưng cô đáp lại.....

Giống như ngầm đồng ý.

Vừa rồi cô câu dẫn anh phải không?

Chắc, chắn, là, vậy!

Tông Chính ra sức cắn mút một hồi trên bờ môi của cô, khi anh ngược mắt nhìn về phía cô, giống như sói đói nhìn chằm chằm đồ ăn đặt trong lòng bàn tay, một ngụm muốn nuốt trọn cô.

Xe khởi động cực nhanh, thậm chí còn vượt đèn đỏ một lần, đuôi mắt Lâm Miểu Miểu không nhận được giật giật, đáng lẽ cô rất bình tĩnh, nhưng bây giờ bị Tông Chính lái xe như gió giật ảnh hưởng, gần đến hoa viên Thế Kỷ, tâm trạng cũng khẩn trương theo.

Xe quẹo vào ga ra, còn chưa dừng hẳn Tông Chính đã áp sát lại, hơi thở nóng rực cùng nụ hôn kịch liệt theo nhau tới, cô hơi ngửa mặt nhắm mắt lại, thầm nghĩ, anh hẳn sẽ không gấp đến nỗi lần đầu tiên diễn ra ở trong xe chứ?

Trên thực tế mặc dù Tông Chính muốn thử một lần ở trong xe, nhưng vì nguyên nhân khách quan, anh cảm thấy lần đầu tiên vẫn nên diễn ra ở một nơi có không gian thoải mái, thích hợp, sau khi kết thúc nụ hôn anh liền mở cửa xe, nửa ôm cô hôn một mạch từ ga-ra vào đến trong nhà, vừa đóng cửa lại, anh đã đợi không kịp xé toạc chiếc áo dệt kim của cô vứt xuống đất, sau đó là quần áo bên trong, một đường từ phòng khách còn chưa tới cửa phòng ngủ, cô đã bị anh lột sạch.

Dường như bắt đầu từ nụ hôn trong xe kia, sức lực của cô đã tiêu tán đi đâu hết, chân tay mềm như bún, anh ôm cô lên giường, một chân nửa quỳ trên giường, vẻ mặt tiếc nuối: “Không thể tắm cùng nhau, lần tới bù.”

Anh vừa nói, vừa bắt đầu cởi quần áo của mình, áo len mỏng bị anh vứt xuống thảm, tiếp đó là dây lưng, giữa hai chân thon dài phồng lên vô cùng rõ ràng, anh cởi quần rất nhanh, đi về phía phòng tắm, đi được hai bước lại trở lại bên giường, phủ phục ở ngực cô ngắt một cái: “Chờ tôi.”

Lần này, Tông Chính tắm rất nhanh, dường như sợ Lâm Miểu Miểu thay đổi chủ ý, hoặc là lâm trận bỏ chạy, năm sáu phút sau cửa phòng tắm đã được anh kéo ra, cơ thể anh bắp thịt rắn chắc nhưng không quá nở nang, mái tóc anh ướt nhẹp, nhỏ giọt tí tách, trên làn da lúa mạch vẫn còn vệt ẩm ướt, vẻ đẹp nam tính mạnh mẽ được anh phô bày vô cùng tinh tế.

Bọt nước trên tóc nhỏ xuống làn da lúa mạch của anh từng vệt ẩm ướt, làm cho cơ thể nam tính hoàn mỹ này lại càng thêm hấp dẫn trên người.

Mấy phút đồng hồ này Lâm Miểu Miểu cứ nhìn chằm chằm lên trần nhà, lúc anh hỏi câu vui đùa kia, cô nghĩ, nếu anh yêu cô, mà cô hình như cũng yêu anh, như vậy chuyện này cũng là hợp lý, gương mặt của cô nóng lên, hơi thở cũng có phần hỗn loạn, còn có chút khẩn trương, nhưng nhiều hơn chính là vui vẻ.

Cô bị anh ôm lên từ trên giường, đi vào phòng tắm, yêu một người, được người đó ôm tới ôm lui dường như cũng trở thành một thứ cảm nhận hạnh phúc.

Tiếp đó, anh ôm cô đặt lên bàn đá cẩm thạch ở bồn rửa tay.

Đồ đạc trong phòng Tông Chính, đều có chung một đặc điểm, đó chính là lớn. Bất luận là chiếc giường KING-SIZE, tủ quần áo, bồn tắm, hay là bàn đá cẩm thạch gắn vào bồn rửa tay, đều rất lớn. Bàn đá lạnh lạnh dán vào hông cô, anh thấm ướt khăn lông, phủ lên ngực cô, nhẹ nhàng di chuyển, ngày hôm qua anh đã làm một lần, khi đó, cô cũng ngoan ngoãn ngồi trên bồn rửa tay thế này, mỗi một đường cong cơ thể, mỗi một tác da tác thịt đều hoàn mỹ khiến anh muốn dùng môi giúp cô chà sạch.

Anh cố gắng kìm nén dục vọng đang cuộn cuộn trong lòng, nhẫn nại cẩn thận lau hai lần trên người cho cô, sau đó tách hai đùi khép chặt của cô, kéo ra hai bên.

Một màn này anh đã tưởng tượng ra rất nhiều lần, tách hai chân của cô thành một đường thẳng, mỗi một nơi trên cơ thể cô đều nhìn không bỏ sót, sau đó dùng sức xuyên qua cô, ở trong thân thể của cô rong ruổi, phóng thích, một lần lại một lần chiếm giữ cô hoàn toàn.

Tầm mắt của anh gắt gao bám theo ốc đảo tuyệt đẹp giữa hai chân cô, dường như còn chưa vừa lòng với ánh sáng, anh bật hết toàn bộ đèn trong phòng tắm lên, ánh sáng chiếu lên cơ thể cô, không hề che giấu, hoàn mỹ mười phần vẹn mười. Anh ôm lấy cô, đẩy vào phía trong bồn rửa mặt, đến khi sống lưng của cô chạm vào bức tường lạnh ngắt.

Mông và sống lưng truyền tới từng cơn lạnh buốt, ánh mắt của anh lại nóng bỏng như muốn hòa tan cô, Lâm Miểu Miểu theo bản năng khép chân lại, anh khẽ cười một tiếng, đặt chân của cô lên trên bồn rửa nói: “Hôm qua không lau chỗ này, hôm nay phải rửa cẩn thận.”

Ngày hôm qua khi anh lau cho cô, cô vẫn mặc quần lót, tránh được một đoạn từ bụng đến bắp đùi, anh vừa lau người cho cô, vừa nghĩ xem lúc nào có thể đặt cô lên bồn rửa tay, tách hai chân của cô, yêu thương cô một lần.

Lâm Miểu Miểu bị ánh mắt trắng trợn của anh dồn ép không được tự nhiên xoay đầu đi chỗ khác, khuôn mặt của cô hơi nóng, về SEX, cô cho rằng đây là sự thăng hoa của tình cảm, cho nên rất tự nguyện phối hợp với động tác của anh, nhưng anh đã nhìn, sờ năm phút đồng hồ rồi, có phải hơi.....

Đụng chạm của anh khiến đáy lòng cô dâng lên một loại cảm giác xa lạ, muốn trốn tránh, lại càng muốn nhiều hơn, cô kiềm chế bản thân, muốn khép hai chân, nhưng hai chân lại bị thân thể anh kẹp chặt, ngón tay của anh ra vào trong cánh hoa non mềm, ấn lên viên trân châu mềm mại, sau đó dùng ngón tay hơi thô ráp xoa nhẹ một vòng.

Cơ thể của Lâm Miểu Miểu bỗng nhiên run lên, Tông Chính ngược mắt nhìn cô chăm chú hỏi: “Thoải mái không?”

Cô cắn môi không lên tiếng, nhưng Tông Chính đã lấy được đáp án của mình từ phản ứng của cô, tiếp tục khi dễ viên trân châu nhỏ màu hồng kia, đến tận khi hạt châu kia dưới sự khi dễ của anh đứng thẳng lên, cô nhắm mắt lại, cắn môi gắng gượng không chế hô hấp, nhưng hai chân không chịu được run lên.

Ngón tay của anh tiếp tục vờn về tiếp cận nơi mềm mại của cô, hơi cúi đầu ngậm chặt quả anh đào run rẩy, cô ép không cho tiếng rên thoát ra, “Đừng chạm vào chỗ đó.”

Anh nhả quả anh đào đỏ bừng ra, ngón tay nhẹ nhàng ấn ấn: “Chỗ này?”

Lâm Miểu Miểu gật đầu, Tông Chính vô cùng hài lòng ngưng động tác, đáp ứng yêu cầu của cô, nhưng mà, anh lại đưa ra một điều kiện trao đổi.

Anh kéo tay cô, ý bảo tự cô tách chân ra, tiện cho anh tắm rửa cho cô.

Anh xoay người cầm vòi sen, bắt đầu điều chỉnh tốc độ nước chảy, hô hấp của cô không được ổn định, cho anh nhìn là một chuyện, để anh rửa như vậy, hành động này hình như khiêu chiến điểm mấu chốt của cô.....

Cô khép chân lại, cố gắng trấn tĩnh nhìn anh: “Tôi tự rửa.”

“Trên tay em còn quần băng gạc, làm sao tự rửa được?” Anh cười mập mờ, dùng thanh âm khàn khàn ân cần dụ dỗ: “Ngoan, mở chân ra.”

Lâm Miểu Miểu nhìn chăm chăm dòng nước chảy mạnh lớn bằng ngón tay cái kia, kiên quyết lắc đầu. Tông Chính bất đắc dĩ thở dài, tốt tính nói: “Như vậy đi, tôi cho em hai lựa chọn, tôi dùng nước rửa cho em, hoặc là tôi dùng miệng rửa cho em, em chọn loại nào?”

Dòng nước chảy lớn bằng ngón tay cái phun mạnh vào trong bồn rửa tay, bọt nước văng khắp nơi, bắn lên da còn phát ngứa, hướng chỉ là ở chỗ kia. Nhưng nếu để cho anh dùng môi lưỡi rửa cho cô, cô chỉ vừa nghĩ thôi, đã cảm thấy trong đầu có thứ gì đó đang nứt toác ra.

Cô im lặng hai giây, hỏi: “Có thể vận nước nhỏ đi được không?”

“Được.” Tông Chính nghe lời cho nước chảy chậm lại, đến khi Lâm Miểu Miểu gật đầu, anh mỉm cười hất cằm, “Mở chân ra.”

Lâm Miểu Miểu chợt nhớ tới một ngày nào đó, cùng vị sư muội kia nói chuyện phiếm, đối phương quan tâm tới tình hình trị liệu của cô, cũng cố tình đưa ra một số gợi ý nhỏ về SEX, chẳng hạn như.....

Cô tự mình biết mình bởi vì cô không hề có hứng thú với những thứ đó, biện pháp giải quyết cô nghĩ ra là tích cực phối hợp, như vậy không có tình thú phải không? Do đó cô im lặng hai giây, tiếp nhận sở thích của Tông Chính, bình tĩnh mở hai chân ra.

Chẳng qua để anh rửa một tí, không vấn đề gì!

Tông Chính cầm vòi sen, cho dòng nước chảy vào giữa hai chân cô, thông thả ung dung tắm rửa, ngón tay của anh chậm chậm tách cánh hoa mềm mại, nét mặt nghiêm túc rửa sạch.

Lâm Miểu Miểu bị anh làm như vậy khiến cả người căng cứng, cơ thể liên tục truyền tới cảm xúc rõ rệt, chỉ cần cô vừa nghĩ tới Tông Chính nghiêm túc tẩy rửa nơi riêng tư cho cô, cô gần như có cảm giác hít thở không thông.

Anh rửa rất nhẹ, dòng nước dễ chịu, cùng với ngón tay của anh tinh tế lướt qua từng nơi, dịu dàng như vậy khiến phòng bị của cô cũng buông lỏng xuống.

Hai ngón tay của anh nhẹ nhàng tách cánh hoa, cho dòng nước ầm ập chảy qua nơi mềm mại, thân thể của cô theo động tác của anh lại căng cứng lên, cảm giác xa lạ từ nơi dòng nước chảy qua truyền ra khắp người cô.

“A.....”

Dòng nước nhẹ nhàng bỗng nhiên mang theo áp lực nước với cường độ mạnh vọt ra, Lâm Miểu Miểu giống như cá sống bị rần vậy, vì kích thích mạnh mẽ bất ngờ xảy ra, thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Vặn nhỏ chút.” Cô gần như thét lên.

Tông Chính vô tội nói: “Không cẩn thận ấn nhầm ý mà.”

Lâm Miểu Miểu thở hổn hển, tức giận nhìn anh hằm hằm.

Cô muốn khép chân vào, lại bị Tông Chính tách ra: “Còn chưa rửa xong, em vội cái gì!”

Cô nhịn một lúc, bị ép dạng chân, lần này chưa đến 10 giây, cô lại phải trải qua một đợt nước mạnh, Tông Chính mỉm cười nói, “Tay hơi trơn, ấn nhầm van.”

“Anh cố ý!” Cô cảm thấy nụ cười của anh kiểu như đang phát rồ.

Anh lại lần nữa tách hai chân của cô, vô liêm sỉ thừa nhận: “Đúng vậy, tôi cố ý đấy.”

Anh càng cười lớn hơn, Lâm Miểu Miểu gần như mềm nhũn trên bồn rửa tay, cắn môi lên án nhìn anh, Tông Chính dùng ngón tay ướt rượt vén tóc rối trên mặt ra sau tai giúp cô, “Nhìn tôi như vậy làm gì, giống như tôi ức hiếp em vậy.”

“Bên trong còn chưa rửa đâu.” Anh kéo hai chân bần rùn của cô ra, cho dòng nước chảy vào trong, Lâm Miểu Miểu gần như theo bản năng lui về phía sau.

Tông Chính bày ra vẻ mặt không biết làm gì với cô, kiềm nén ý cười nói: “Lớn như vậy rồi, còn sợ tắm à?”

Lâm Miểu Miểu trừng mắt nhìn anh, Tông Chính dùng khăn lông khô quần một vòng lên cánh tay cô, giọng nói mang theo oán trách: “Đừng lộn xộn, không vết thương lại chạm vào nước.”

Hai chân lại một lần nữa bị kéo ra, Lâm Miểu Miểu cắn chặt môi, liên tục thở hổn hển, anh đưa một ngón tay, cho dòng nước từ từ chảy vào, thân thể của cô có cảm giác khó nói lên lời, nước theo ngón tay của anh chảy vào trong, sau đó lại theo ngón tay anh chảy ra.

“Đau không?”

Cô cương quyết gạt đầu, anh cười giễu, hiển nhiên không tin, bắt đầu chuyển ngón tay, cơ thể cô trong nháy mắt gần như cứng đờ.

Vẻ mặt của Tông Chính hơi cổ quái, sau đó cười sâu xa: “Em cắn ngón tay của tôi rồi.”

Lâm Miểu Miểu im lặng, ép buộc mình thả lỏng, sắc mặt không thay đổi nhìn chằm chằm ngọn đèn sáng choang trên đỉnh đầu, Tông Chính rút ngón tay ra, véo khuôn mặt của cô, thanh âm hàm chứa ý cười: “Lúc này mặt vẫn còn vô cảm!”

Cô buồn bực né tránh tay anh, lúc này, mặt cô không vô cảm chẳng lẽ phải thở gấp liên tục à? Tông Chính lại véo mặt cô, lần nữa đưa ngón tay vào trong cơ thể cô, trêu chọc hỏi: “Sao không cắn nữa?”

Anh dùng ngón tay không ngừng nhẹ nhàng khuấy đảo bên trong, mỗi một động tác nhỏ, cũng có thể làm cho cơ thể cô không kiềm chế được buộc chặt, sau đó lại bị cô ép buộc thả lỏng.

Sau khi cô thích ứng được sự tồn tại của ngón tay anh, anh bắt đầu từ từ rút ra chuyển động, cô nhắm mắt lại, cơ thể mềm nhũn dựa vào bức tường trơn bóng, kiềm nén hơi thở hổn hển, giờ dù cô có muốn vô cảm, cũng không vô cảm nổi, chắc cũng không kém liên tục thở gấp là bao, sau khi Tông Chính đưa ra đưa vào một lúc lâu, mở rộng thêm một chút, lại đưa thêm một ngón tay tiến vào.

“Đau không?” Anh hỏi.

Không đau, nhưng..... ngoài cảm giác là lạ mới bắt đầu, cơ thể cô như là một cây đuốc bị đốt vậy, lửa cháy hừng hực, vừa khô nóng vừa rồi ren, dường như da dễ dàng nứt ra, trong khi anh đụng chạm, loại khô nóng này đem đến sự thư thái, ngọn lửa từ trong thân thể cô bốc cháy, từng đốm từng đốm lan thành một vùng, khiến cô không biết làm thế nào.

Cô không trả lời là không đau, nhưng Tông Chính đã gỡ bỏ được áp lực từ trong hơi thở đè nén, vẻ mặt mơ màng kia của cô, anh bắt đầu gia tăng tốc độ, khi anh cho dòng nước chảy vào lần nữa, nơi đó bỗng nhiên mở ra lớn nhất, ngón tay cũng hung hãn đi trọn vào trong.

“.....đừng mà.....chậm chậm thôi.....”

Lâm Miểu Miểu gần như vùng vẫy, cả người run rẩy không ngừng, làm thế nào cũng không bỏ được ngón tay của anh và dòng nước như bóng với hình kia, nơi đó dưới dòng nước bắn tung toé là từng trận run rẩy không ngừng xông đến.

Phản ứng của cô và những tiếng ngân khe khẽ không cách nào dần xuống, dồn ép máu trong người anh chỉ trực chảy ngược, dự vọng trong lòng anh gần như đã thiêu đốt tất cả lý trí, mặc dù anh không có được sự an ủi nào, nhưng chứng kiến một màn trước mắt, dường như anh lại thu được một loại thỏa mãn và an ủi khác.

“Tông Chính..... tôi không muốn.....ô.....” Mấy phút ngắn ngủi, cô gần như bị anh làm cho suy sụp, kích thích trước giờ chưa từng có khiến cô suýt nữa mất đi lý trí và sự tỉnh táo.

Dưới sự cầu xin của cô, rốt cục Tông Chính cũng làm dòng nước chậm lại, cũng dừng ngón tay đang co rút, anh hơi rút hai ngón tay ra, lại nhẹ nhàng nhập vào.

Lâm Miểu Miểu vừa mới nhắm mắt, nghỉ ngơi chưa tới năm giây, lại một lần nữa bị anh ép gần như sụp đổ, dòng nước chảy mạnh đi theo cánh cửa xông vào, đủ loại cảm giác đan xen lẫn nhau, lần đầu tiên khiến cô quên mất giây phút, trong đầu hoàn toàn trống rỗng, chỉ theo bản năng giây phút.

Nước ẩm áp cùng ngón tay của anh, vẫn chiếm giữ nơi tư mật nhất của cô, cơ thể cô cứ như vậy bị dòng nước chảy không ngừng đi vào rửa sạch, chảy vào sau đó lại chảy ra, sau khi cô ngọ ngoạy đá anh mấy cái, rốt cục vùi nước cũng được anh chuyển ra chỗ khác, dừng bên ngoài cánh cửa bí mật, Lâm Miểu Miểu lại lần nữa run lên, cô biết rõ anh cố ý hành hạ cô, trêu chọc cô, nhưng lại không để mình một cước đá bay anh.

46. Chương 46: Thiêu Đốt

Cô gần như bị Tông Chính làm cho cả người mềm nhũn, trong cơ thể trước giờ chưa từng cảm nhận được loại dục vọng này, cánh hoa run rẩy dưới dòng nước, ngón tay anh ở trong cơ thể cô chuyển động gấp gáp, cô nửa nằm trên đá cẩm thạch, giống như một con cá bị bỏ lên bờ, khó khăn thở hổn hển, cho đến khi ý thức càng ngày càng có chiều hướng rơi vào trong mộng lung.

Anh mang đến cảm giác cho thân thể cô, nhưng khoái lạc lại giống như dày vò, cô mở to đôi mắt mê man, anh tựa như đang cười, lúc cô ngửa đầu nhìn lên liền cúi xuống hôn lên bờ môi hơi hé mở của cô, sau đó những lần ra vào của anh càng lúc càng nhanh, ngón chân của cô, khó chịu đựng được co rút, cả người dường như đều kéo căng đến cực hạn, mấy phút sau, cơ thể kéo căng đến cực hạn ấy giống như dây cung vừa kéo lại thả ra vậy, bắt đầu từng đợt từng đợt run rẩy kịch liệt.

Ý thức của cô vào giờ khắc này hoàn toàn lâm vào hỗn loạn.

Ngón tay xâm nhập vào, cũng cảm nhận được vô cùng rõ ràng sự run rẩy mạnh mẽ của cô, anh hơi ngừng lại, nơi đó mở ra co lại mạnh mẽ, có tiết tấu, như là đang cố gắng nuốt, hút thật mạnh ngón tay khảm sâu vào trong, anh ngước lên, nhìn về phía Lâm Miểu Miểu xụi lơ run rẩy không ngừng, trong lòng bỗng nhiên có thứ cảm xúc mềm mại, thân thể cô giống như người không xương, hai mắt khép chặt, dưới đôi mắt là hai má đỏ bừng rung động lòng người, bờ môi đỏ mọng hơi mở mềm mại, dựa trên bức tường đá hoa thờ hổn hển, theo hơi thở gấp gáp của cô, đỉnh vú đứng thẳng cũng phập phồng lên xuống.

Tông Chính gần như không thể kìm chế được hôn lên, dùng đầu lưỡi cạp tóc khiêu khích, ngón tay lại lần nữa rút ra, thân thể cô mềm nhũn dưới sự chơi đùa của anh bỗng nhiên cứng đờ, trong cổ họng phát ra một tiếng rên rỉ nghẹn ngào.

Cô mở mắt, ánh mắt mơ màng, da thịt trắng nõn đã chuyển thành màu hồng phấn nhàn nhạt, dưới ánh đèn màu cam ngọt ngào, giống như sự lộng lẫy của tơ lụa, vẻ đẹp ấy khiến anh không thể dời mắt.

“Tông Chính..... đừng..... ưm.....”

“Em sao vậy?” Anh hỏi.

“Lên đỉnh rồi?” Thanh âm của anh vừa nặng nề vừa khàn khàn.

Bên trong từ từ bình lặng, nhưng theo sự chuyển động của anh, ngược lại hút càng chặt hơn, dường như muốn dùng phương thức này, ngăn cản anh rời khỏi.

Tông Chính khẽ cười, dòng nước dưới sự bằng phẳng lại một lần nữa xông vào trong cảm địa vừa mới trải qua một trận kịch liệt.

“Chưa được thì tắm lần nữa nhé.”

“A..... lấy ra.....” Cô gần như thét chói tai.

Anh cười không ngừng, vui vẻ tắt nước đi, ôm cô xuống khỏi bồn đá cẩm thạch, vừa thả thất lưng, Lâm Miểu Miểu đã sụp xuống bên cạnh, Tông Chính nhanh tay nhanh mắt túm cô lại, nắm cầm cô hỏi: “Chân nhũn ra rồi?”

Cô mở mắt, còn đang thở gấp, vẻ mặt vừa oán giận lại vừa ủy khuất.

Tông Chính dường như bị nét mặt này của cô chọc cười, ôm thất lưng cô cười khe khẽ, lúc này anh liền đem vật đã dựng thẳng đứng chống vào giữa hai chân cô, Lâm Miểu Miểu cắn răng rên một tiếng, xoay người đi ra ngoài, anh vội vàng túm cô trở lại, dùng khăn lông lau cơ thể ướt rượt cho cô, sau đó lại lau bồn đá một lần, rồi ôm cô lên. Anh cảm hai chấm mềm nhũn của cô, sau khi đem cô bày thành tư thế mình thỏa mãn,

liền kéo cô về phía mình hôn lên trên môi cô. Nụ hôn của anh vừa nóng vừa gấp, truy đuổi đầu lưỡi của cô, ngón tay chuẩn xác tìm về nơi nào đó, ngón tay đi vào, sau đó rút ra, cứ như vậy, môi Lâm Miểu Miểu bị lấp kín, bị một màn kịch liệt này của anh làm cho rên rỉ thảm thiết, sau khi anh hưng hân làm hai ba phút, liền rút tay về, mang chất dịch trắng dính theo ngón tay bôi lên thanh kiếm sớm đã vận sức chờ phát động.

Sau khi ngón tay anh rời đi, cô cuối cùng mới có thể thở ra một hơi, từ sau khi Tông Chính tuyên bố ngủ trần, cô không chỉ một lần thấy thứ đó của anh, có khi mềm có khi cứng, tầm mắt của cô lúc nào cũng tự động tránh đi, cho tới bây giờ chưa từng nhìn trực tiếp như vậy, nó dựng thẳng đứng, theo mạch đập của anh nảy lên một cái lại một cái, cô cúi đầu nhanh chóng nhìn lướt qua, cô và anh rất gần, độ dài của nó gần như vượt qua cái rốn của cô.

Cô lặng lẽ tính toán chiều dài và đường kính của anh, không nói gì lui về sau, vừa mới di chuyển đã bị anh không thương tiếc kéo trở lại, lại một lần nữa anh mở rộng chân của cô, lần này vật nhắm chuẩn giữa hai chân cô không còn là dòng nước chảy mạnh, mà là thanh kiếm gân xanh nổi lên dựng thẳng đứng.

Chân của Lâm Miểu Miểu run lên, bắt đầu hối hận quyết định bất cẩn ngày hôm nay, có lẽ cô cần phải chuẩn bị thêm, cô mím môi, nói: “Tông Chính, tôi muốn đi ngủ.....”

Anh đột ngột ngừng đầu, cười lạnh lùng, vào lúc căng thẳng thế này, giờ cô lại nói với anh là muốn ngủ được à? Anh thật muốn bóp chết cô, nhưng mà, trước mắt anh có lựa chọn tốt hơn, chẳng hạn như dày vò cô.

Anh nâng hông cô lên, dùng đỉnh chóp không ngừng di chuyển, cô vừa mới lui về sau một chút, anh đã lập tức kéo chân cô lại, vẻ mặt không ngần ngại: “Lâm Miểu Miểu, chớ lộn xộn! Ngộ nhớ làm đau em.....”

“Không lộn xộn! Cũng sẽ không đau à?” Lâm Miểu Miểu nhìn vật thẳng đứng, cảm thấy sống lưng lạnh toát.

“Ừ, tôi sẽ cẩn thận.”

“Tôi.....”

“Đừng sợ, tôi sẽ rất cẩn thận.” Tông Chính hơi bất ngờ trước sự căng thẳng bất an của cô, ngay sau đó liền vui vẻ, bất cứ căng thẳng bất an nào của cô khác với sự hỗn loạn trước kia, đều khiến tâm trạng của anh vui vẻ, anh vỗ về ngăn chặn môi cô, vừa hôn cô vừa dùng đỉnh kiếm cọ sát ra vào khu vườn bí mật của cô, nụ hôn của anh một đường dọc từ cổ đi tới quả anh đào vươn thẳng của cô, kiên nhẫn dùng đầu lưỡi khiêu khích trêu chọc, để cô có thể tiếp nhận anh dễ dàng hơn.

Đỉnh đầu di chuyển nơi vườn hoa, chạm vào viên trân châu mẫn cảm một lúc, sau đó trượt vào, từ từ tiến lên.

Có một loại cảm giác vừa mềm mại vừa ngứa ngáy sinh ra ở trong lòng cô, hang động bị vật nào đó của anh dồn ép tiến sâu vào bên trong, Lâm Miểu Miểu vừa định lui về phía sau, Tông Chính đã lên tiếng trước: “Đừng nhúc nhích!”

Cô mở mắt ra, lại nhắm mắt lại, hô hấp khó khăn, vẻ mặt anh lúc này giống như khắc sâu trong trí óc cô, vô cùng rõ nét, cô rất căng thẳng, anh dường như cũng có chút khẩn trương, trong con ngươi màu đen ngọn lửa cuộn cuộn, nhưng vẻ mặt lại rất chăm chú, trán anh chảy xuống mấy giọt mồ hôi, từ hàm dưới của anh nhỏ xuống ngực anh, sau đó lăn xuống nơi hai người kết hợp.

Lực ép nơi đó càng lúc càng lớn, hang động cuối cùng cũng được anh mở ra, quá trình cũng không đau đớn như trong tưởng tượng của cô, mới bắt đầu rất nhẹ nhàng, sau đó có cảm giác bụng rất chướng, cô thở gấp, cơ thể bắt đầu điều chỉnh theo bản năng, thả lỏng cơ thể.

Sau cảm giác chướng bụng lại có thêm cảm giác nóng bức, khiến cô hơi khó chịu, giống như bị nướng trong bếp lò vậy, cảm giác nóng hừng hực lại không cách nào lẩn tránh, anh từ từ tạo áp lực, trong hang động rất ẩm ướt, nhưng anh tiến vào vẫn thấy rất khó khăn, sau khi anh đưa được thanh kiếm vào, dừng động tác, ngược lên nói: “Đau thì nói cho tôi biết.”

Lâm Miểu Miểu căng thẳng mở mắt ra, so với việc nhắm mắt hoảng hốt chờ đợi, còn không bằng nhìn tiến triển của sự việc, để cô không khẩn trương nữa, cô hơi di chuyển, muốn nâng hông cao hơn một chút, để mình có thể nhìn thấy tiến triển.

“Đừng động!”

Lâm Miếu Miếu bình ổn hơi thở, nói: “Tôi muốn nhìn anh đi vào.”

Kiểm đã tiến vào cơ thể cô một chút, co rút mạnh mẽ, anh cười vừa mờ ám vừa vui thích, đưa tay uốn người cô thành một hình cung đẹp mắt, góc độ này, chỉ cần cô vừa cúi đầu là có thể nhìn thấy vị trí kết hợp.

“Em thấy rõ chưa?” Anh hỏi.

Lâm Miếu Miếu không khỏi cảm thấy xấu hổ, hình như cô chỉ là biểu đạt thái độ giải quyết công việc, nhưng dừng ở thời điểm này, lại bị anh hiểu theo nghĩa khác.

Cô gật đầu bừa, vừa rồi chỉ là cảm thấy nhắm mắt lại chờ đợi rất dày vò, còn không bằng nhìn tình hình phát triển, nhưng vừa nhìn.....

Bao xung quanh mũi kiếm, một đoạn ngắn đã tiến vào trong cơ thể cô, cô bị anh mở ra đến cực hạn, khó khăn cắn nuốt vật nào đó của anh.

Tông Chính bỗng nhiên rên lên, thở hổn hển nói: “Thả lỏng, đừng kẹp chặt như vậy.”

Lâm Miếu Miếu im lặng, cô vẫn đang cố gắng thả lỏng, nhưng vừa rồi một màn hiệu quả thị giác kia..... khiến cơ thể cô co rút, sau đó từ chỗ sâu nhất trong cơ thể sinh ra khoái cảm.

Anh lại lần nữa bắt đầu tiến vào, Lâm Miếu Miếu nhắm mắt, không dám nhìn chỗ kết hợp nữa, cô ngửa mặt lên, chỗ nào đó khó khăn cắn nuốt bộ phận thô cứng của anh, mà cô cũng gian nan cố hít lấy khí oxy, cô bị anh từng chút từng chút một kéo căng, chiếm giữ, cho dù không nhìn thấy, nhưng một màn trước đó lại in sâu trong đầu cô.

Bị cảm giác khác thường lấp đầy rất đặc biệt, chướng chướng lại ảm áp, còn có một sự thỏa mãn chưa từng có.

Tông Chính nói anh sẽ rất cẩn thận, động tác của anh quả thực rất cẩn thận, quá trình tiến vào mất đến sáu bảy phút. Chờ anh tới nơi sâu nhất của cô, cô và anh đồng thời hít một hơi khí lạnh.

Anh hơi thở gấp, thanh kiếm phồng tay dừng lại trong cơ thể cô, cúi đầu hôn lên cánh môi đỏ bừng của cô, một lát sau, anh nói: “Lâm Miếu Miếu, em còn chưa gọi tôi là ông xã bao giờ.”

Cô ngẩng mặt lên, ánh sáng trong phòng tắm rất sáng, ánh mắt của anh ảm đạm, dường như cũng không thoải mái, từng giọt mồ hôi theo trán anh chảy qua cái cằm góc cạnh sắc nét, sau đó nhỏ xuống bụng cô, bắt thịt cả người anh đều căng lên, có sự mạnh mẽ và vẻ đẹp của chú hổ lúc săn mồi, tràn đầy sức mạnh và vẻ đẹp nam tính.

Nét mặt của cô dịu dàng hơn, nghe theo gọi một tiếng, hai chữ này ở trong lòng của cô, trừ thân phận ra, còn là một sự chấp nhận, chấp nhận anh là chồng của cô.

Tông Chính nghe thấy vậy trong lòng nở hoa, vội vàng cúi đầu chiếm cứ cánh môi của cô, mút thật mạnh, động tác nửa người trên của anh thô bạo, nhưng động tác nửa người dưới lại rất kiềm chế, sau khi cô dần thích ứng, anh lùi ra sau một khoảng, sau đó lại từ từ tiến vào.

Lại lần nữa cô bị kéo căng, cảm giác chướng bụng vô cùng rõ rệt, hơn thế nữa là cảm giác khắc sâu vào tận xương cốt.

Mồ hôi từng giọt chảy xuống xương quai xanh, xuống ngực cô, cô đưa tay xoa đôi lông mày hơi nhíu lại của anh, hỏi: “Nhấn lại rất khó chịu đúng không?”

Trái tim cô cũng như thân thể đều mềm nhũn, trước kia sống chung với nhau, anh thường sai khiến cô, hề không vừa ý lại nhấn mặt cau mày cho cô xem, nhưng một khi cô bị thương anh sẽ cẩn thận chăm sóc cô, có người ức hiếp cô sẽ đứng ra che chở bảo bọc cô dưới đôi cánh của mình.....

Cho tới bây giờ chưa có ai, giống như anh.....

Giống như anh, làm cho cô cảm giác mình được nâng niu ở trong lòng bàn tay.

Cô ôm lấy cổ anh, uốn éo thắt lưng, chủ động để thanh kiếm của anh đi vào mình sâu hơn, anh lập tức nở nụ cười, hôn lên môi cô: “Chờ không nổi rồi à?”

Lâm Miểu Miểu không nói gì, chẳng qua cô không muốn anh khó chịu mà thôi.

Anh bắt đầu chậm rãi co rút, cô nhìn lên ánh sáng chói lóa trên đỉnh đầu, đầu vàng mắt hoa, ý thức thật rõ ràng anh đang trong thân thể cô, từ tốn thối lui lại từ từ tiến tới, anh nâng chân của cô quần lên eo mình, làm cho nơi kết hợp không còn một khe hở.

Hàng loạt nụ hôn dày đặc rơi trên môi, ngực cô, anh cúi đầu ngậm quả anh đào đỏ bồng của cô, gắng hết sức áp chế cơn thủy triều đang cuộn trào mãnh liệt.

Trước giờ anh không phải là một người đàn ông ôn nhu, nhưng bây giờ lại cho cô cảm giác dịu dàng giống như mặt biển yên tĩnh, động tác của anh vô cùng từ tốn, mỗi một lần ra vào, gần như đều phải dùng khoảng nửa phút, mặc dù thông thả nhưng lại khiến cô cảm nhận được thái độ của anh, vô cùng kiên định.

“Có đau không em?”

Ngón tay của anh không ngừng khẽ xoa khẽ nắn trên nơi mềm mại của cô, làm cho cô càng thêm ẩm ướt, nhưng vì sự kích thích quá mức của anh, ngược lại càng kẹp chặt anh hơn, khiến anh hít vào liên tục.

Lâm Miểu Miểu nhẹ nhàng lắc đầu, anh cười nhẹ: “Em giống như khóc đến nơi ấy.”

Cô lườm anh, cái nhìn nũng nịu này có thể làm cho người ta hồn xiêu phách lạc, khiến sự đưa đẩy chậm rãi của anh bỗng nhiên thành một cái thúc mạnh vào trong.

“A.....” Lâm Miểu Miểu không kịp đề phòng, kêu thất thanh một tiếng.

Anh từ từ gia tăng tốc độ, lúc thúc mạnh vào sẽ luôn vào đến nơi sâu nhất, Lâm Miểu Miểu nhắm mắt, ánh sáng đỉnh đầu vẫn sáng như vậy làm cô choáng váng, cơ thể cô không ngừng đong đưa, cảm giác hạnh phúc thật sâu sắc, ngọt ngào, ý thức của cô cũng không còn rõ ràng.

Cô được Tông Chính ôm lên từ bồn rửa tay, sau lưng chống trên vách tường lạnh ngắt, mông bị hai tay của anh nâng lên, sau đó tăng tốc độ nhanh hơn trước, cơ thể cô liên tục đụng vào vách tường, sự lạnh lẽo sau lưng cùng nhiệt độ nóng bỏng trước ngực anh truyền cho cô, để cô ở trong sự nóng lạnh không ngừng thay thế nhau.

Đầu óc của cô càng choáng váng, mà động tác của anh cũng kịch liệt dần lên, đụng chạm càng lúc càng sâu, sau mỗi một lần rút ra lại chống về phía trước, dùng sức thúc thật mạnh vào nơi sâu nhất của cô, mỗi một lần thân thể cô đều bị anh làm cho không ngừng rung động, cổ nén tiếng rên rỉ buột miệng thốt ra.

“Sâu.....quá.....”

Anh cắn răng trả lời: “Lẽ nào em bảo tôi chỉ tiến vào một nửa sao?”

“A.....” Cô bị anh chọc bật kêu lên.

Sau đó anh rút ra lại thúc vào, chạm vào nơi tận cùng của cô.

“Thoải mái hay vẫn còn đau hả em?”

Cô không trả lời, Tông Chính đã biết được đáp án qua phản ứng cơ thể và thái độ của cô, sau đó mỗi một lần anh xuyên vào, đều dùng sức hơn tiến vào nơi sâu nhất.

Khi đạt tới cao trào lần thứ hai, cơ thể cô không ngừng run rẩy, ý thức đã mơ hồ từ khi anh cứ một lần lại một lần tiến sâu vào trong cơ thể cô.

Anh ngậm lỗ tai của cô, cảm nhận được sự co rút cắn nuốt trong nơi ấy của cô, cắn răng nghiêng lợi nói: “Em dày vò tôi đến chết mất thôi.”

Cô mê loạn nghĩ, nói cho cùng ai dày vò ai đến chết đây.

Cô giống như bị anh kéo vào trong đám lửa, cả thể giới đều đang bùng cháy, trong đám lửa cháy bập bùng làn da khô nứt, ý thức cũng mơ hồ chỉ còn lại nhiệt độ khủng khiếp, ngoại trừ âm thanh và động tác kiên

định hữu lực của anh, tất cả những thứ còn lại đều bị anh nghiền nát thành mảnh vụn, sau đó hơi thở của anh, sự hiện hữu của anh, từ những mảnh vụn đó nhập vào trong linh hồn của cô.

Anh xoa những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán cô, thì thầm bên tai cô.

“Lâm Miểu Miểu.....”

“Lâm Miểu Miểu..... anh yêu em.....”

Cô mơ mơ màng màng mở mắt, trong nháy mắt anh gần như hung hãn chiếm giữ cơ thể cô, mỗi một lần đều dừng mảnh tựa như muốn nghiền cô thành mảnh vụn, sau đó trên mỗi mảnh vụn khắc lên dấu vết của “Tông Chính” anh, lại một lần nữa cô bị lửa cháy mạnh mẽ của anh thiêu đốt.

Chờ sau khi anh phóng thích, anh gắt gao đè trên người cô, như muốn đem cô khảm vào bức tường đá sau lưng, lại như muốn đem cô nhập vào trong máu thịt của mình, chặt đến nỗi cô muốn ngắt đi.

Mà cô hoảng hốt đắm chìm vào trong ngọn lửa cháy bùng bùng của anh, bị sự ngọt ngào và nhiệt độ ấm áp vô cùng vô tận bao bọc, tưởng chừng như muốn hòa tan dưới người anh.

Sau lần đầu tiên, Tông Chính lại tắm cho cô một lần, lần này động tác của anh rất dịu dàng cẩn thận, sau đó cô được ôm lên giường, cô mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, sau đó bị anh đánh thức, lần thứ hai anh vẫn rất dịu dàng, cô vui trong lớp chăn mềm mại, anh nâng chân cô lên, động tác thông thả, cố định, lại một lần nữa kéo cô vào trong ngọn lửa lan tràn vô tận, làm cho ý thức cùng thân thể cô bị đốt cháy hoàn toàn.

47. Chương 47: Tựa Như Đã Chết

Phòng ngủ của Tông Chính có một cái cửa sổ sát đất, giống những thiết kế khác trong phòng, rất chi là lớn, chiếm nguyên cả một vách tường, tấm rèm trong suốt che cửa sổ sát đất chỉ kéo một nửa, Lâm Miểu Miểu vừa mở mắt ra, đã nhìn thấy bầu trời ngoài cửa sổ bắt đầu sáng.

Giờ giấc làm việc và nghỉ ngơi của cô vẫn rất có quy luật, bình thường sẽ ngủ một mạch đến sáng, nhưng hôm nay, thật bất ngờ lại tỉnh dậy sớm hơn.

Cơ thể rất khó chịu, giống như bị ô tô nghiền qua vậy, vừa không có lực vừa mỗi nhử, mới hơi cử động chân, thân thể mệt mỏi càng thêm rõ ràng, cô nằm ngang, dưới gáy là cánh tay của Tông Chính, đầu anh đè lên vai trái cô, hơi thở nóng hổi nhẹ nhàng thổi ra chỗ xương quai xanh của cô, khiến da cô hơi nhột.

Anh ngủ rất say, vẻ mặt thoải mái, giống một người đàn ông sạch sẽ đơn thuần.

Từ khi anh vừa sinh ra, đã nhận được lễ vật trời cao ban tặng, có cuộc sống vật chất tốt nhất, quan hệ gia đình hoà thuận, cuộc sống suông sẻ..... Anh cái gì cũng có, muốn cái gì, đều có thể dễ dàng có được, có lẽ chính bởi vì thế, đáy lòng anh vẫn giữ lại được sự thuần khiết, lúc anh buông lỏng, hình ảnh trong trẻo này bày ra trước mắt cô.

Cô lặng lẽ nhìn anh, bỗng hy vọng thời gian dừng lại vào lúc này, cô và anh là hai loại người khác nhau, anh vĩnh viễn sẽ không cảm nhận được cái đói mấy ngày không ăn, quan hệ ruột thịt làm cho người ta phiền não, và sự mờ mịt không biết tương lai sẽ ra sao.

Thế nhưng có quan hệ gì cơ chứ?

Anh giống như một vầng thái dương, mà vầng thái dương này, sau này sẽ chỉ thuộc về một mình cô.

Cô thu hồi ánh mắt, hơi cử động, vai trái bị anh đè tê cứng, cô lui ra khỏi lòng anh, mũi chân mới vừa chạm đất, một cánh tay bất thành linh ôm lấy thắt lưng của cô, ngay sau đó, trời đất quay cuồng, lại lần nữa cô quay về nằm trên giường, Tông Chính đè lên người cô, không nói chuyện, chỉ nằm như vậy, đầu tựa vào hõm cổ của cô.

Sau đó dục vọng của anh bắt đầu thức tỉnh, ôm cô dịu dàng làm một lần, vừa nồng nàn vừa hỗn loạn, ngọn lửa cháy trong cơ thể anh thiêu đốt cô hết lần này tới lần khác, đến khi kết thúc, anh vẫn đè trên người cô.

Tỉnh lại lần nữa, ánh mặt trời ngoài cửa sổ đã xuyên qua cửa sổ sát đất và chiếc rèm mỏng nửa trong suốt chiếu vào trong phòng, anh hôn một cái lên trán cô.

“Buổi sáng anh có hai cuộc hội nghị thường kỳ.....”

Cô uể oải “ừm” một tiếng, sau đó nhìn về phía đồng hồ trên tường, sáng thứ hai, chín giờ năm mươi tám phút, anh lại hôn một cái nữa lên môi cô, rồi mới vén chăn bắt đầu mặc quần áo, áo sơ mi màu đen vừa vặn bọc lấy cơ thể anh, eo hẹp vai rộng, đẹp trai vô cùng.

Lâm Miểu Miểu ôm lấy chăn, trong đầu vẫn còn say, ngồi mấy phút, cô chống cơ thể cũng muốn rời giường, lại bị Tông Chính ngăn cản.

“En ngủ thêm lúc nữa đi.” Nụ cười của anh có vài phần đặc ý.

“Em muốn tắm.” Cái lần lúc gần sáng, sau khi anh làm xong liền ôm cô ngủ tiếp, cô cũng mệt vừa nhắm mắt đã ngủ thiếp đi, bây giờ toàn thân đều dính dấp.

Tông Chính ôm cô vào phòng tắm, đặt lên bàn đá cẩm thạch chỗ bồn rửa tay, Lâm Miểu Miểu vừa nghĩ tới chuyện ngày hôm qua, khuôn mặt đã bắt đầu nóng lên, ngay cả trong không khí cũng có mùi vị phảng phất sau khi hoan ái, Tông Chính rõ ràng cũng nhớ lại chuyện ngày hôm qua, nhìn chăm chăm vết hôn trên làn da trắng ngần của cô, hơi thở bắt đầu dồn dập, ánh mắt của anh làm cho cô càng thêm không được tự nhiên, lần đầu cô hơi xấu hổ, bắt đầu lựa lời nói: “Anh không phải muốn đi công ty sao? Em có thể tự mình xử lý.”

Chỉ là tay phải của cô bị thương hơi nặng một chút, vết thương bên tay trái cũng đỡ hơn nhiều, tự mình tắm mặc dù không tiện lắm, nhưng cô thực sự không muốn để cho Tông Chính tắm hộ, Tông Chính một lần nữa lấy cố tay cô bị thương gạt bỏ yêu cầu của cô, lau chùi cho cô hai lần, sau đó vẽ mặt cười xấu xa kéo chân cô ra, sau đó tiếc nuối thở dài, tuần trước anh xếp lịch dày đặc, hội nghị thường kỳ vào thứ hai, anh nhất định phải có mặt, Giang Trạch đã gọi cho anh hai lần, nếu như hội nghị có thể hoãn, Giang Trạch tuyệt đối không có can đảm gọi cho anh lần thứ hai.

Sau đó anh rất đứng đắn lau cho cô hai lần xong, ôm cô lên giường, sau khi Tông Chính đi, Lâm Miểu Miểu cũng không ngủ được, nằm được nửa tiếng đồng hồ, thì nhận được điện thoại của Lâm Thế Quân.

Lâm Thế Quân hẹn cô ăn cơm trưa.

Từ sau khi cô trở về, Lâm Thế Quân cứ cách mấy ngày lại hẹn cô đi ăn cơm, nhưng cô chưa đồng ý lần nào, có điều lần này, Lâm Miểu Miểu nhận lời.

Cô gửi cho Tông Chính một tin nhắn, Tông Chính đang họp, vừa nhìn thấy tin nhắn của cô, tâm trạng bực dọc mới khá hơn.

Vừa sáng, anh có bà xã yêu kiều không ôm, chạy đến nơi này họp với mấy lão già, tâm trạng khỏi phải nói có bao nhiêu hậm hực.

Tông Chính: Anh đi cùng em.

Lâm Miểu Miểu: Em đi một mình được rồi.

Tông Chính hơi đắn đo, không khẳng khái đòi đi cùng cô nữa, tối hôm qua ở trong thư phòng nhà họ Lâm, Lâm Thế Quân nói đến chuyện tặng cổ phần, hôm nay ông ta hẹn Lâm Miểu Miểu ăn cơm, hiển nhiên là vì chuyện này.

Đầu ngón tay thon dài nhẹ nhàng ấn trên bàn phím, anh hồi âm: Anh để Vương Cường đưa em đi, ăn cơm xong anh tới đón em.

Từ hai năm trước sau lần Tông Chính bị cô gài bẫy, không hề kiêu căng kiêu ngạo nữa, bên cạnh luôn có mấy vệ sĩ, phần lớn là lính bộ đội đặc chủng giải ngũ, Lâm Miểu Miểu không từ chối ý tốt của Tông Chính, cô vừa xảy ra tai nạn, còn chưa bắt được hung thủ, đương nhiên không dám khinh thường, điều quan trọng nhất là bây giờ cơ thể cô rất không thoải mái, ngay cả chân cũng không nhấc lên được.

Sau khi thức dậy, uống một bát cháo nhỏ, cô cũng không có khẩu vị, nằm trên ghế dựa trong vườn hoa, mệt mỏi nằm phơi nắng dưới ánh mặt trời, hơn mười một giờ, cô uể oải trở về phòng ngủ, thay quần áo xong, mới ra đến cửa đã nhìn thấy hai chiếc Mercedes màu đen đậu trước cửa.

Địa điểm Lâm Thế Quần hẹn cô ăn cơm, là một biệt viện trong núi do một câu lạc bộ tư nhân kiến thiết lại, nơi này non xanh nước biếc, cách xa khu vực thành thị, hết sức yên tĩnh, bãi đỗ xe bên ngoài biệt viện từng hàng xe sang trọng đậu đó, Lâm Miểu Miểu vừa đi vào, đã có một nhân viên phục vụ dẫn cô đi đến một khu vườn nhỏ.

Trong vườn trồng đầy tre trúc, có một dòng suối từ đỉnh núi dẫn xuống chảy ngang qua, sau khi Lâm Miểu Miểu ngồi xuống, đợi không đến mười phút, Lâm Thế Quần đã tới.

Lâm Thế Quần đã gần năm mươi, nhưng được chăm sóc rất tốt, âu phục thủ công màu thẫm mặc trên người Tông Chính có vẻ anh tuấn mạnh mẽ khí thế bức người, còn mặc trên người ông lại có sự thanh nhã chín chắn lẳng đọng theo năm tháng, ông mỉm cười, dường như tâm trạng rất tốt, hỏi thăm vài câu tình trạng vết thương của cô, sau đó lấy ra một bản hợp đồng đẩy tới trước mặt cô.

“Đây là quà cưới cha cho con.”

Hôm qua lúc Diệp Ninh nói cho cô biết, cô cảm thấy rất ngạc nhiên, với giá trị vốn hoá thị trường⁽¹⁾ của tập đoàn Lâm thị, 10% tuyệt đối không phải là một con số nhỏ, cô nhìn lướt qua, từ chối không chớp mắt. Lâm Thế Quần khẽ thở dài, mặc dù thời gian ông sống chung với Lâm Miểu Miểu vô cùng ngắn ngủi, nhưng ông biết rõ cô là người như thế nào, từ lúc cô mười sáu tuổi, đã từ chối tất cả mọi thứ ông cho, tiền bạc, vật chất, kể cả lời hỏi thăm.

Cô im lặng, cô có cách nghĩ của riêng mình, đơn giản liền có thể đưa ra quyết định cuối cùng, quyết định của cô có lẽ không phải là suy nghĩ cận kề, nhưng thẳng thắn lại quả quyết.

Thẳng đến lúc đó, ông mới rõ, cô con gái lớn lên tại thôn quê bị ông đưa đến nước Y, có thể vĩnh viễn cũng sẽ không trở về bên cạnh ông, có lẽ là vì cái chết của Lâm Tư, hoặc là vì tuổi tác đã cao, ông bắt đầu để ý đến gia đình của mình, đáng tiếc ngôi nhà ở Trường Nguyệt Loan với ông mà nói, mãi mãi là một vòng hỗn loạn.

Sự cự tuyệt của Lâm Miểu Miểu nằm trong dự liệu của ông, trong lòng ông có phần nặng nề, nhưng vẫn cười ôn hoà với cô, Lâm Miểu Miểu lấy ra một tờ chi phiếu từ trong túi xách, đẩy tới trước mặt ông: “Đây là xe lần trước ông đưa cho tôi, tôi nghĩ dùng không lâu, nếm mới nhận.”

Nụ cười của Lâm Thế Quần từ từ thu lại, trong lòng đau nhói, hôm qua khi biết Lâm Miểu Miểu xảy ra tai nạn, ông mới giật mình hiểu ra, mình cả đời bận rộn, tự cho là công thành danh toại, đến khi tuổi già, lại suýt chút nữa ngay cả một đứa con đưa tiễn cũng không có.

Nhiều năm nay, tuy rằng Cố Dung thường gây chuyện với ông, nhưng ông vẫn còn có một đứa con gái ngoan ngoãn hiểu chuyện, thế nhưng hai năm trước Lâm Tư chết, Cố Dung gần như nổi điên, mà ông trong một đêm như già đi mười tuổi.

Nhìn đôi đồng tử đen tuyền đơn thuần của Lâm Miểu Miểu, ông khổ sở hỏi: “Con nhất định phải khách khí như vậy với ba sao?”

Cô không trả lời, nhưng thái độ của cô, trong rừng trúc yên tĩnh, biểu lộ vô cùng rõ ràng.

Một lát sau, Lâm Miểu Miểu ngược mắt lên hỏi: “Tôi có thể biết..... chuyện xảy ra năm đó giữa ông và mẹ tôi không?”

.....

Lúc Tông Chính đến đón Lâm Miểu Miểu, giữa đôi lông mày hơi nhíu lại: “Ăn cơm không vui à?”

Trên mặt cô không có biểu tình gì, cả người lộ vẻ u sầu. Cho tới bây giờ Tông Chính chưa hề thấy tâm trạng u ám như vậy trên người cô.

“Ừ.” Thanh âm của cô cũng rất trầm.

Dọc đường đi Lâm Miểu Miểu đều im lặng, khiến tâm trạng của anh cũng càng lúc càng xấu, Tông Chính tạt xe vào bên đường, cau mày hỏi: “Em làm sao vậy?”

“Hả? Không sao.” Cô ngẩng đầu lúc này mới phát hiện xe đã ngừng lại.

Trong lòng Tông Chính giận dữ kiềm chế không nói ra được, đưa tay kéo cô lại gần, rất không khách khí hỏi: “Em cho rằng mắt anh mù không nhìn thấy à?”

“Em không sao.” Lâm Miểu Miểu hơi nghiêng đầu tránh đi, rử mi xuống, hơi thở phien muon quanh người giảm đi chút ít.

Anh xoay mặt cô sang, rống lên với cô: “Lần sau muốn nói không sao, phien em đừng làm bộ dạng muốn chết không muốn sống này đi.”

Lâm Miểu Miểu hất tay anh ra, trở lại chỗ ngồi của mình, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cơn giận trong lòng Tông Chính càng lớn, mấy ngày nay anh chưa phát giận với cô lần nào, ngoại trừ việc anh cố gắng hết mức kiểm soát tính khí của mình, còn bởi vì mấy ngày qua quan hệ của hai người rất hoà hợp, tâm trạng anh tốt, không tức giận nổi với cô, nhưng trông thấy bộ dạng này của cô, anh đã giận không có chỗ phát tiết, nếu có chuyện phien muon đau lòng, có thể nói ra để anh giải quyết, bây giờ coi là gì? Trong lòng có chuyện, cô nhất mực nói không sao.

Về đến hoa viên Thế Kỷ, Tông Chính vừa xuống xe đã lôi Lâm Miểu Miểu lên phòng ngủ, đóng cửa lại liền bắt đầu cởi quần áo của cô, cơn giận tích tụ trong lòng anh, hễ cứ làm chuyện gì cũng không thông thuận, cục thứ nhất bị anh cởi ra, anh trực tiếp dùng sự ngang ngược vừa xé vừa kéo, cúc áo lập tức bị bứt bay ra, Lâm Miểu Miểu lui về phía sau mấy bước, ngăn tay anh, bây giờ cô nào có tâm trạng thân mật cùng anh, huống hồ dáng vẻ nổi giận đùng đùng bây giờ của anh, nào giống muốn thân mật với cô, thật giống như muốn cắn chết cô thì đúng hơn.

Cô lùi về sau, anh lập tức sải bước tới, khom lưng ôm cô, ném lên trên giường, tâm trạng Lâm Miểu Miểu vốn không tốt, hiện tại cũng phát cáu.

“Anh đi ra ngoài!”

Tông Chính cời âu phục vứt xuống thảm, đang cởi cúc tay áo, nghe vậy chợt nhớ tới câu nói lần tổng kết nào đó của Đỗ Thiếu Khiêm.

Đỗ Thiếu Khiêm hình như vừa chia tay với phụ nữ, cổ bị cào mấy vết đỏ, vừa uống rượu, vừa cảm khái: “Phụ nữ a, lúc tâm trạng tốt, thế nào cũng được, lúc tâm trạng không tốt, mắng cậu như cháu trai 3 tuổi ấy.” Tên đó nghe răng sờ cổ, “Tình cờ gặp một em dừng mãi, còn phải chịu bạo lực gia đình nữa.”

Bây giờ Tông Chính đã hiểu hết ý nghĩa sâu xa của những lời này, bây giờ Lâm Miểu Miểu không mắng anh, cũng không đánh anh, thế nhưng mấy chữ kia, lọt vào trong lỗ tai anh, kỳ thực so với vừa đánh vừa mắng cũng không khác nhau là mấy, anh đoán mình lại tiếp tục xung đột với cô, nói không hay thì là lại diễn ra một trận vật lộn.

Buổi sáng vẫn còn tốt, vừa ngoan ngoãn vừa ngọt ngào, kết quả ăn bữa cơm với Lâm Thế Quần, liền biến thành con nhím, Tông Chính trong lòng oán giận Lâm Thế Quần.

Anh cởi quần áo của mình, nhảy lên giường kéo cô vào trong lòng, Lâm Miểu Miểu vừa mới ngọ ngoạy, anh lập tức trở mình đè lên người cô, ít nhất anh cũng nặng hơn 70 kg, đè lên người cô, rất nặng, cả người cô vốn đã mệt mỏi vô lực, bị đè như vậy ngay cả sức lực giãy dụa cũng không có.

“Anh xuống đi.”

Tông Chính cúi đầu găm trên miệng cô, dưới tay bận rộn cởi quần áo của cô, Lâm Miểu Miểu vùng vẫy, vừa nhấc chân đã cảm thấy đau nhức, cô mệt mỏi xoay mặt đi, không muốn nhìn anh, Tông Chính thấy bộ dạng này của cô, mất hết hứng thú dừng lại động tác.

“Lâm Thế Quần đã nói gì với em?”

Chú thích:

(1): Giá trị vốn hoá thị trường: là thước đo quy mô của một doanh nghiệp, là tổng giá trị thị trường của doanh nghiệp, được xác định bằng số tiền bỏ ra để mua lại toàn bộ doanh nghiệp này trong điều kiện hiện tại.

48. Chương 48: Nghi Ngờ

“Lâm Thế Quần đã nói gì với em?”

Lâm Miểu Miểu bị anh bức hỏi có chút phiền muộn, dứt khoát nhắm mắt lại.

Tông Chính bức dọc nhồm dậy, ngồi ở mép giường với lấy cái quần trên mặt đất, trực tiếp móc điện thoại di động ra gọi, mấy giây sau, anh không khách khí hỏi thẳng đầu dây bên kia: “Rốt cuộc ông đã nói với cô ấy những gì?”

Lâm Miểu Miểu vừa nghe, đã biết anh gọi cho ai, nhất thời đầu óc ong ong, đá một cái vào sau lưng anh: “Anh cúp ngay!”

Tông Chính từ bên giường đứng lên, che loa điện thoại, nhướn mày hỏi: “Tự em nói, hay để anh đi hỏi cha vợ?”

Lâm Miểu Miểu trong lòng tức giận, lạnh lùng trả lời: “Đây là việc riêng của em!”

“Vậy thì anh trực tiếp hỏi cha vợ nhé!” Anh cầm di động đi ra cửa, Lâm Miểu Miểu một lúc không nói gì, với cái tính khí này của Tông Chính, bất kể Lâm Thế Quần nói hay không nói, anh cũng sẽ dùng cách khác tìm được chân tướng, cô ảm ức gọi anh: “Không cần hỏi ông ấy, em nói.”

Tông Chính đưa lưng về phía Lâm Miểu Miểu, khoe môi hơi cong lên, cười một cách giảo hoạt, anh vốn không có nhấn dây số điện thoại kia, anh nói thêm mấy câu, mới giả bộ cúp máy.

Anh trèo lên giường, ôm cô vào lòng, bắt đầu cẩn thận gặng hỏi, vừa hỏi, vừa cởi quần áo của cô, Lâm Miểu Miểu không nói mà né tránh tay anh, Tông Chính không vui: “Em muốn mặc quần áo ngủ trưa à?”

“Người em rất khó chịu.” Nét mặt của cô lộ rõ vẻ kháng cự, ánh mắt lên án.

Tông Chính im lặng, rõ là anh rất dịu dàng lại rất có kiên nhẫn, gần như bức mình đến phát điên, cũng chỉ làm có ba lần, vậy mà cô còn bày ra bộ dạng như bị tra tấn thể này được à?

Anh khề hừ một tiếng, xấu xa tố cáo trước: “Trong đầu em nghĩ lung tung cái gì đấy? Tất nhiên nếu em có nhu cầu, anh đây cũng.....”

“Không có nhu cầu!”

Tông Chính nhìn cô chằm chằm lạnh buốt, trong lòng buồn bực, đây.....giống như bị ghét bỏ ấy?

Lẽ nào đêm qua anh biểu hiện không tốt? Từ sau khi kết hôn anh đã tập trung tinh thần nghiên cứu, tất cả kiến thức lý thuyết đã rõ như lòng bàn tay lại còn được mở rộng phong phú hơn, nhất là sau khi thái độ của cô buông lỏng, buổi tối mỗi ngày trong đầu anh đều là hình ảnh hạn chế lứa tuổi, người nào đó đã muốn làm là phải làm tốt nhất, chỉ thiếu chưa vạch ra một kế sách cụ thể thôi.

Anh tự nhận hôm qua làm, điểm tối đa nếu là một trăm điểm, anh có thể đạt điểm tuyệt đối!

Hoàn toàn có thể chinh phục Lâm Miểu Miểu!

Hoàn toàn có thể khiến cô phục dưới quần tây của anh!

Nhưng.....

Thái độ ghét bỏ này của cô, là thế nào đây?

Dẫu sao anh cũng chỉ có kiến thức lý thuyết, thấy thái độ này của Lâm Miểu Miểu cũng có chút hoài nghi, sau khi yên lặng mấy giây, anh truy đến cùng: “Em có cái gì không hài lòng?”

Chẳng lẽ anh quá ôn nhu? Tông Chính không khỏi hối hận, biết thế cứ dựa theo tính cách của mình cho rồi, giả bộ nhã nhặn gì cơ chứ!

Lâm Miểu Miểu hiển nhiên không muốn nói về vấn đề này, quả quyết thay đổi chủ đề, nhắc lại chuyện buổi trưa.

“.....mẹ em cũng chết vì tai nạn giao thông, trước đây em chưa từng nghi ngờ gì cả, nhưng lần này bản thân mình xảy ra tai nạn, cho nên.....”

“Em cảm thấy cái chết của mẹ em có điểm kỳ lạ?”

Lâm Miếu Miếu nhíu mày, không chắc chắn nói: “Em cũng không biết.”

Lý Yên gặp tai nạn qua đời cô còn chưa đầy một tuổi, chuyện đã qua mười chín năm, Lý Yên chẳng qua chỉ là một cô gái thôn quê không ai biết đến, cho dù đi điều tra tài liệu về trước, chỉ sợ cũng không tìm được bất kỳ manh mối nào? Cô chỉ có thể hỏi Lâm Thế Quần, tiếc là thời điểm Lý Yên chết, Lâm Thế Quần căn bản không biết, mãi cho đến khi bà ngoại của cô bệnh nặng, Lâm Thế Quần mới biết đến sự tồn tại của Lâm Miếu Miếu, mơ hồ nhớ lại Lý Yên năm đó.

”Ông ấy không nói người phụ nữ thần bí kia là ai? Năng lực của Lâm Thế Quần tuyệt đối không thể nghi ngờ, tập đoàn Lâm thị có thể có quy mô ngày hôm nay, công lao của Lâm Thế Quần không thể thiếu, bị người khác mưu hại, Tổng Chính không tin ông ta sẽ không tra ra người đứng đằng sau.

Lâm Miếu Miếu lắc đầu, “Ông ấy chỉ nói người kia đã nhận được sự trừng phạt, nhưng không nói là ai.” Tâm tình của cô đối với người phụ nữ thần bí kia có điểm phức tạp, người phụ nữ kia cứu Lý Yên, trở tay lại đem Lý Yên đẩy vào trong một hố lửa khác, nếu như vụ tai nạn của Lý Yên cũng do người làm, như vậy bà không chỉ trả ơn bằng cuộc sống, mà còn phải trả bằng cả tính mạng của mình.

Thụ nhân chi ân, dưng tuyền tương báo.(1)

Tính cách của Lý Yên thành thật chất phác như vậy, cho nên đến lúc chết bà cũng chưa từng oán hận người phụ nữ kia, chỉ nhắc qua người phụ nữ này với bà ngoại.

Thực sự Lâm Miếu Miếu cũng không muốn hỏi đến cùng để biết người phụ nữ kia là ai, biết rồi thì có thể làm gì đây? Vì Lý Yên lấy lại công bằng? Lý Yên cũng không muốn làm như vậy.

Chỉ là thái độ của Lâm Thế Quần.....

Đáy lòng cô hờ hững nghĩ, chẳng lẽ vì ông ta tặng cho cô 10% cổ phần, cho nên đầu óc cô mới choáng váng đến mức quên mất ông ta là người lạnh lùng vô tình đến cỡ nào?

Lúc nào thì cô trở nên ngây thơ như vậy?

Trong lúc nhất thời Tổng Chính cũng không biết phải an ủi cô thế nào, chỉ ôm cô thật chặt, suy nghĩ một lúc, từ từ phân tích cùng cô: “Chuyện của mẹ em, chắc chắn có liên qua tới Cố Dung.”

Điểm này Lâm Miếu Miếu cũng đồng ý, mấy lời Lâm Thế Quần nói hôm nay, kết hợp với những lời năm đó bà ngoại nói với cô, đầu đuôi sự việc năm đó xâu chuỗi trong đầu cô thật rõ ràng.

Khi ấy Cố Dung mang thai lần thứ hai, đã hơn năm tháng, vào buổi sáng một ngày nhận được điện thoại nặc danh, sau đó dựa theo gợi ý trong điện thoại bắt gian Lâm Thế Quần và Lý Yên tại giường, không lâu sau Cố Dung xảy thai đứa con trai đã thành hình, lại không thể sinh con nữa.

Lâm Miếu Miếu luôn cho rằng Lý Yên bị Lâm Thế Quần đuổi đi, tới hôm nay mới biết, năm đó Lâm Thế Quần chẳng những không đuổi bà, trái lại còn muốn bao nuôi bà, Lâm Thế Quần để lại cho Lý Yên một tấm danh thiếp, một tờ chi phiếu,.....còn có một cái chìa khóa.

Tuy Lý Yên cũng là người bị hại, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy hổ thẹn với Cố Dung, ngay trong ngày hôm đó đã bắt xe rời khỏi Z thị.

Sau khi trở lại thôn Bảo Lam, bà sống trầm lặng, hơn bốn tháng sau mới phát hiện mình mang thai.

Cho dù là Trung Quốc bây giờ, chưa kết hôn sinh con còn phải chịu sự soi mói, hưởng hờ là nông thôn hai mươi năm trước, nhưng cái thai đã hơn bốn tháng, với trình độ điều trị lúc bấy giờ của thôn Bảo Lam, lấy ra đứa trẻ có thể lấy đi luôn mạng của Lý Yên, Lý Yên sau một đêm suy nghĩ, kiên quyết giữ lại cái thai, từ lúc đưa ra quyết định kia, thân thích của Lý gia ào ào đòi đoạn tuyệt quan hệ với bọn họ.

Lâm Miếu Miếu từng chất vấn bà ngoại, tại sao Lý Yên phải sinh cô ra?

Bà ngoại ôm cô, trong đôi mắt đục ngầu nước mắt từ từ chảy ra, trẻ mất chồng, già lại mất con, những người thân của bà vì đứa con gái chưa chồng đã chửa, liền cắt đứt qua lại, cho nên sau khi Lý Yên chết, bà một mình mang theo cháu ngoại sống tiếp một cách quật cường.

Ban ngày ra đồng làm ruộng, buổi tối ở nhà làm thủ công, cuộc sống gian khổ cứ qua đi như vậy, bà sống cả đời chưa từng khuất phục số phận, nhưng mà bây giờ nhìn vào đôi mắt vừa cảm phần vừa trong suốt của cháu gái mình, nước mắt lại không cầm được chảy xuống.

“Có người mẹ nào có thể nhẫn tâm chính tay giết chết đứa con của mình? Đứa trẻ là vô tội.....”

Nước mắt ầm ướt rơi lên gương mặt non nớt của Lâm Miểu Miểu, đến bây giờ cô vẫn nhớ rõ nhiệt độ nóng ẩm ấy. Bà ngoại mới chỉ hơn năm mươi tuổi, nhưng trông còn già hơn những ông bà cụ bảy mươi tuổi ở quê, Lâm Miểu Miểu khi đó còn không hiểu tình cảm sâu sắc chất chứa trong những lời này, thế nhưng nước mắt cũng chảy theo.

Bà ngoại sức tàn lực kiệt ôm cô khóc nức nở, “Mẹ con nói cho dù đào rau dại ăn cỏ ăn rễ cây cũng phải nuôi con lớn, tội để một mình mẹ con chịu, nhưng mà mẹ con bạc mệnh đi sớm.....”

“Bà ngoại bây giờ cũng không sống được mấy ngày..... Miểu Miểu của bà, bà ngoại thà chết cũng không muốn đưa con đến nhà kia.....”

Đôi mắt đục ngầu của bà hiện lên đầy tơ máu đỏ, bởi vì buổi tối mỗi ngày khi làm sản phẩm thủ công, bà đều không nỡ thắp đèn, chỉ có thể mượn đèn đường nhà người khác, thị lực vốn đã kém, từ lúc biết bệnh tình của mình, đến hai ngày liền bà không chớp mắt, khóc rất thương tâm, mắt nhìn cái gì hầu như cũng không thấy rõ.

Từ trong một cái tủ cũ kĩ, bà lần mò lục lọi nửa ngày mới tìm được một tờ chi phiếu và một tấm danh thiếp kẹp trong quyển sách, để cho Lâm Miểu Miểu nhìn số điện thoại và tên trên đó, sau đó mang theo cô đi đến quầy bán quà vặt trong thôn gọi điện thoại cho Lâm Thế Quần.

Lặng lẽ nắm tay bà ngoại, làm cây gậy của bà, từ đầu đến cuối cô vẫn cắn chặt môi không để mình bật khóc, cô sợ mình vừa khóc, bà ngoại cũng khóc theo.

Tính bà ngoại rất cứng cỏi, từ trước đến giờ chưa từng thấy bà cúi đầu, yêu cầu với cô cũng rất nghiêm khắc, sau khi biết cô đánh nhau, đã đánh cô một trận lên bờ xuống ruộng, nhưng Lâm Miểu Miểu cũng là một người tính tình bướng bỉnh không chịu thua, có người mắng chửi liền đánh không tha, mãi cho đến một ngày, trong lúc vô tình cô trông thấy bà ngoại xách theo trứng gà quý báu trong nhà đi xin lỗi người ta, trước giờ toàn là bà ngoại mạnh mẽ đứng trên người khác, chứ khom lưng chấp tay.....

Từ đó cô cũng không đánh nhau với người khác nữa, đến khi được Lâm Thế Quần đón về nhà họ Lâm.

Môi trường xa lạ, trong lòng thấp thỏm lo âu, lo lắng cho bà ngoại, lại bị động chạm đến vết sẹo sâu kín trong lòng, cô đã đánh Diệp Ninh.

Sau khi đánh xong, trái lại cô còn thở phào nhẹ nhõm, lần này có thể đi tìm bà ngoại, cô biết, nếu như không phải không còn biện pháp nào, bà ngoại thà chết cũng không muốn đưa cô đến Lâm gia, thế nhưng cô thà cùng chết với bà ngoại còn hơn, rốt cuộc có thể ra khỏi tòa nhà to lớn ấy, cô nhìn lên bầu trời, nhưng không biết đi nơi nào tìm bà.

Lúc ấy, cô vẫn ỉn là đứa trẻ đáng thương nhất trên đời, nhiều năm sau đó khi cô nhớ về thôn Bảo Lam, cuộc sống tám năm gian khổ, lại là niềm hạnh phúc cũng là hồi ức duy nhất có thể khiến đáy lòng cô cảm thấy ấm áp.

.....

Nội tình năm đó, Cố Dung cũng không phải không biết, lúc Lâm Miểu Miểu chừng mười tuổi vẫn không thể nghĩ ra vì sao Cố Dung hận cô như vậy. Lâm Miểu Miểu tưởng là việc này cũng qua đi lâu rồi, cô rất hài lòng với cuộc sống bây giờ, nhưng.....

Phác Hoảng Hi từng đánh giá, tính cách của cô ở hầu hết mọi phương diện đều rất dũng cảm, nhưng ở phương diện tình cảm lại rất thích trốn tránh. Lâm Miểu Miểu cũng không phủ nhận điểm này, điều này có

liên quan đến những gì cô trải qua lúc nhỏ, nếu không phải có cuộc hôn nhân bất ngờ với Tông Chính, một người ngang ngược không nói lý, chứ không cô cũng không biết lúc nào mình mới có thể kết hôn.

Cô rất hài lòng, rất hài lòng với cuộc sống bây giờ, cho nên đối với tất cả những người và chuyện muốn phá hư cuộc sống của cô.....đấy lòng cô lần đầu tiên dâng lên ý muốn chiến đấu mãnh liệt như vậy, cho nên cô đi gặp Lâm Thế Quần, muốn tìm ra chân tướng, Lâm Thế Quần biết rõ người kia là ai lại bảo vệ người ấy, Lâm Miểu Miểu không biết mình có cảm giác gì, cô cho là mình đã không để ý từ lâu, hoá ra vẫn cảm thấy khó chịu.

Lâm Miểu Miểu cũng không che giấu tâm tình của mình, Tông Chính muốn an ủi cô, lại cũng không biết nên nói như thế nào, chỉ ôm chặt cô hơn, dùng hàm dưới cọ cọ lên đỉnh đầu cô, anh im lặng một lúc lâu, bất thành lời nói: “Anh nghĩ tới một người.”

Lâm Miểu Miểu ngẩng cao đầu.

“Người Cố Dung hận nhất chắc chắn không phải em, mà là.....” Anh chậm rãi nói ra hai chữ: “Lục Bình.”

“.....mà người Lục Bình hận nhất, chắc chắn cũng là Cố Dung.”

Từ vẻ mặt mờ mịt của Lâm Miểu Miểu, Tông Chính đoán cô nhất định không biết Lục Bình là ai, liền nói rõ: “Thời điểm Lâm Tư chết, anh mới biết.....”

Lâm Miểu Miểu quả thực không biết Lục Bình là ai, ngày hôm nay Lâm Thế Quần từ chối nói ra người đó là ai, cô thậm chí còn hoài nghi là Úc Hân, vốn ấn tượng về Úc Hân trong lòng cô rất tốt, chỉ là sau gặp mặt và khi trải qua vụ tai nạn ở phòng tranh, Úc Hân luôn để lại cho cô cảm giác không thể giải thích rõ, hai mươi năm trước, vị hôn thê của Lâm Thế Quần chết, Cố Dung mới có thể toại nguyện gả cho Lâm Thế Quần, mà vị hôn thê Lâm Thế Quần lại là em gái Úc Hân, Úc Gia.

Lâm Miểu Miểu không biết giữa Úc Hân và Cố Dung còn có xích mích gì, để cho người sau tâm cao khí ngạo tránh xuất hiện ở chốn tụ họp nơi phòng tranh, mà cô còn xảy ra chuyện ở phòng tranh của Úc Hân, như vậy người Lâm Thế Quần muốn bảo vệ, có phải là Úc Hân hay không?

Nhưng bây giờ, lại xuất hiện thêm một Lục Bình.

Nói đến Lục Bình, Tông Chính không thể không nhắc tới Lâm Thế Quần, sau chuyện của Lâm Tư, anh đã từng xem thường phương thức xử lý của Lâm Thế Quần đối với phụ nữ, từ chuyện của Lý Yên và Lâm Miểu Miểu, là có thể nhìn ra một vài điều.

Thủ đoạn kinh doanh của Lâm Thế Quần không thể nghi ngờ, nhưng trên việc liên quan đến phụ nữ, không giống Đỗ Thiếu Khiêm một tay cáo già trên tình trường, ngay cả Tông Chính cũng cảm thấy cao hơn người một bậc.

Lâm Miểu Miểu vẫn cho là Lâm Thế Quần năm đó là tình tay ba, hiện tại mới biết, hóa ra là tình tay tư, một người khác chính là vợ của Trần Khắc người nắm quyền tập đoàn Trần thị hiện giờ, Lục Bình.

Trong bốn người, Úc Gia hương tàn ngọc nát(2), Cố Dung gả cho Lâm Thế Quần, Lục Bình gả cho Trần Khắc, các tình địch đều đã lập gia đình, nếu không dùng tranh chấp năm đó, hậu quả không biết nghiêm trọng đến mức nào, vì sau khi Lâm Tư chết không lâu, Lục Bình cũng xảy ra chuyện, hai chân bị tàn tật.

“Chuyện của Lâm Tư, có liên quan đến tập đoàn Trần thị phải không?” Lâm Miểu Miểu hỏi.

Trong bữa cơm ở nhà họ Lâm, bởi vì Diệp Đạo nhắc đến tập đoàn Trần thị, tâm trạng Cố Dung đã không khống chế được ngay lúc đó, còn chỉ trích nói tất cả tội lỗi đều do Lâm Thế Quần gây ra, tối qua cô cũng chẳng có thời gian nào hỏi Tông Chính chuyện của Lâm Tư.

Tông Chính hừ lạnh một tiếng, lật lại nợ cũ việc cô tìm nhầm người báo thù: “Anh có phải nên vui mừng mình vẫn còn sống hay không, không bị em trực tiếp ném từ tầng mười tám xuống, hử?”

Lâm Miểu Miểu chợt dạ vùi vào trong lòng anh, cô nợ nhân tình của Lâm Tư, nhưng nhân tình này còn chưa lớn đến mức vì cô ấy giết người, đó là lí do mà cô chỉ chụp ảnh của Tông Chính, bắt chước làm theo mà thôi.

Chuyện của Lâm Tư, bất luận là bị cấm sừng hay là sự lỗ mãng của Lâm Miếu Miếu, đều là vết sẹo của Tông Chính, vừa nhắc tới cả người anh lập tức tỏa ra hơi thở tức giận, anh liếc cô thật lâu, mới nói một cách không thể nào vui vẻ: "Sau khi đính hôn, cô ấy cùng với anh chàng mới tình đầu ngày trước nói lại tình xưa, hình như còn muốn bỏ trốn, người đàn ông kia bị người khác mua chuộc, chụp hình mình và Lâm Tư, rồi tung ra rất nhiều ảnh....., về sau tra được người tung ảnh có liên quan đến tập đoàn Trần thị, mặc dù không có chứng cứ, nhưng chuyện phát sinh, không cần chứng cứ cũng đoán được!

"Hai năm qua tập đoàn Trần thị bị hai nhà Tông Lâm chen ép dữ dội, xe của em bị người khác ra tay, tập đoàn Trần thị quả thật có hiểm nghi rất lớn.

"Đêm hôm đó, anh có nhìn ra cái gì không?" Cô hỏi.

Cố Dung từng ra tay một lần, Tông Chính và Lâm Miếu Miếu đều đưa bà ta vào diện tình nghi số một, mục đích đến nhà lớn Lâm gia là để quan sát tình hình, đương nhiên Lâm Miếu Miếu cũng có để tâm quan sát, nhưng mà cô theo dõi suốt buổi tối, cũng không nhìn ra được cái gì, vì cô gặp chuyện, tâm tình Cố Dung rất tốt, giữa bữa lại vì nhắc tới chuyện Lâm Tư, sau khi tâm trạng mất khống chế liền một mực im lặng, sau bữa cơm thì về phòng luôn.

Nhìn qua không có gì đáng nghi.

"Anh điều tra một số quyết sách của Cố Dung mấy năm nay....." Tông Chính dừng lại một chút, "Cách thức của bà ta quen thói quanh co lòng vòng, thích đi từ từ từng bước từng bước một, còn như dùng tai nạn ô tô trực tiếp muốn lấy mạng của em, không giống phong cách làm việc của bà ta.....anh còn phát hiện một chuyện ngoài dự tính....."

Lâm Miếu Miếu tò mò nhìn về phía anh, anh từ từ nói: "Trong hai năm qua, Cố Dung đưa ra mười lăm quyết sách đầu tư, bất kể lớn hay nhỏ, không trừ cái nào tất cả đều thất bại."

"Làm kinh doanh có lời có lỗ, thế nhưng từ sau khi Lâm Tư chết, Cố Dung giống như gặp phải vận xui, toàn thua lỗ, biểu bảng báo cáo hai năm qua của tập đoàn Lâm thị cũng bị ảnh hưởng không nhỏ."

Lâm Miếu Miếu im lặng trong chốc lát, tiêu hóa lời nói của Tông Chính, không có chứng cứ, dựa vào suy đoán, cứ tiếp tục suy đoán thế này, Cố Dung, Lục Bình..... đều là người có động cơ, cô thực sự không muốn suy nghĩ nữa.

Cho nên cô trực tiếp hỏi Tông Chính người có vẻ thông minh hơn cô: "Anh thấy người nào có khả năng hơn?"

Tông Chính hừ lạnh một tiếng, trong giọng nói mang theo ý sát phạt: "Đều không phải thứ tốt lành gì, tà rằng giết lầm còn hơn bỏ sót, em không cần phải để ý, anh sẽ xử lý chuyện này."

Lâm Miếu Miếu im lặng, từ nhỏ cô đã có dũng khí đánh nhau với những thằng con trai lớn hơn cô, ở nước Y bị lừa vào câu lạc bộ ngầm, cũng dám liều mạng, bị đánh bể đầu chảy máu cũng không thỏa hiệp, trả thù Tông Chính cũng dùng thủ đoạn không chính đáng, trên bản chất mà nói, cô không phải một người thành thật tuân thủ pháp luật, nhưng cô cũng sẽ không chủ động đi gây chuyện, cô cũng có giới hạn của mình.

Về phần Tông Chính.....anh chờ cô còn chẳng kiên nhẫn gì vượt đèn đỏ, cũng không giống một người tuân thủ pháp luật, nhưng..... nếu vì trả thù đối phương không từ thủ đoạn, hại luôn cả chính mình, như vậy cô thà không trả thù còn hơn.

"Anh muốn làm thế nào?" Cô lo lắng hỏi.

Chú thích:

- (1) : Cho dù chỉ nhận một ân huệ nhỏ nhoi của người khác cũng cần phải báo đáp gấp bội.
- (2) : chỉ cái chết của người con gái đẹp. Ở đây ý chỉ Úc Gia đã chết.

49. Chương 49: For Lâm Miểu Miểu

EDIT: DƯƠNG QUYÊN

“Anh muốn làm như thế nào?” Cô lo lắng hỏi.

Về mặt của Tông Chính trùng xuống, trong ánh mắt nhìn cô có nhiều hơn mấy phần dịu dàng: “Yên tâm, anh có chừng mực, bọn họ thích giở thủ đoạn, anh càng thích quang minh chính đại.”

Anh quả thực thích dùng phương thức đường đường chính chính hơn, chấm dứt đề tài liên quan “ai là hung thủ”, cô nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ, thì âm thanh của Tông Chính vang lên trên đỉnh đầu cô: “Lúc đó.....em sợ không?”

Cái đầu bên dưới cảm anh lắc trái lắc phải.

Tông Chính cũng đoán như vậy, Lý Trân còn căn dặn anh dạo này phải chú ý đến cảm xúc của Lâm Miểu Miểu, nếu cần thiết tốt nhất đi điều trị tâm lý.

Lúc anh ở bệnh viện nhìn thấy cô, hoàn toàn là bộ dạng như người không có chuyện gì, bình thản ngồi ở cửa phòng phẫu thuật, Lâm Miểu Miểu nhìn giống một người vô cùng yếu đuối, nhưng trên thực tế lại vô cùng gan dạ, nào biết sợ là gì. Tông Chính cũng không nhắc đến chuyện điều trị tâm lý, người ta nói không sợ, lời an ủi anh còn dùng vào đâu được.

Tông Chính im lặng mấy giây, sau đó kéo chủ đề lại vấn đề mình quan tâm nhất.

“Em không hài lòng với biểu hiện ngày hôm qua của anh?”

Lâm Miểu Miểu: “.....”

“Chỉ bằng chút đạo hạnh của em, còn muốn lắng sang chuyện khác?” Anh liếc nhìn cô xem thường, phối hợp với cô nói sang chuyện khác càng chẳng qua là muốn biết giữa cô và Lâm Thế Quần rốt cuộc xảy ra chuyện gì mà thôi.

Anh nâng mặt cô lên: “Em có điểm nào không hài lòng? Khung cảnh? Tư thế? Hay là anh quá dịu dàng? Em thích thô bạo? em lớn lên ở nước Y, có phải anh bảo thủ quá không? Em cảm thấy không có hứng thú?”

“.....đi ngủ!”

Chuyện này liên quan đến vấn đề tôn nghiêm của đàn ông, làm sao Tông Chính dễ dàng bỏ qua cho cô, anh bỗng nhiên xoay người đè lên người cô, Lâm Miểu Miểu thấy mình gần như bị ép thành mặt phẳng, không khí trong phổi bị ép ra ngoài, cô mở miệng khê la lên.

Tông Chính nhìn chằm chằm khuôn mặt của cô, cảm thấy cô khác, so với trước đây quả thực vừa mất hơn nhiều, khuôn mặt vẫn là khuôn mặt này, đường cong lại lộ ra vẻ dịu dàng, trong con người tựa như phủ một tầng nước, ngay cả tiếng kêu cũng như vậy, cao thấp trước sau, du dương trầm bổng, trong lòng anh dấy ý, đây đều là công lao cày cấy một đêm của anh.

“Anh xuống đi!” Lâm Miểu Miểu đẩy đẩy anh.

Anh không những không xuống, còn giang hai cánh tay, giống như một chiếc chăn bông nặng trĩu, ép Lâm Miểu Miểu không hài lòng điểm nào?”

Lâm Miểu Miểu không nói gì mà nhìn chằm chằm trần nhà, trong lòng biết không trả lời anh, anh chắc chắn sẽ không chịu bỏ qua tiếp tục làm phiền cô, cô suy nghĩ mấy giây, liền bắt đầu ra sức thể hiện sự bất mãn với Tông Chính: “Ngày hôm nay cả người em đều đau, nhất là chân.....còn có vì sao em đang ngủ anh lại phải đánh thức em?.....còn nữa cái lần gần sáng ỷ! Xuống đi! Nặng quá, cả người em đau lắm!”

Tông Chính im lặng lật mình nằm xuống bên cạnh cô, nghiêm túc giải thích: “Lần đầu tiên nhất định sẽ có ảnh hưởng còn lưu lại, đây là hiện tượng rất bình thường, ngay cả quá trình đổ máu kia em cũng được lược bỏ, người khác chảy máu há chẳng phải đau chết sao?” Dừng lại một lúc, anh ngưng ngừng bồi thêm một câu “Anh cũng đau lắm!” Đó là lí do lần đầu tiên đau tí xịu là hiện tượng vô cùng bình thường.

Anh liếc nhìn cô, dùng giọng điệu phê bình nói: “Lâm Miểu Miểu, em bây giờ càng ngày càng giỏi nói láo nhỉ! Em nhảy xe cũng không kêu đau với anh, chút chuyện cón con này cũng kêu đau?”

“Lúc nào thì em kêu đau với anh? Là anh cứ muốn hỏi em không hài lòng về anh ở điểm nào!” Cô bẻ lại, “Anh biết rõ lần đầu sẽ để lại hậu quả, vậy mà còn làm thêm hai lần.....!!”

Nghẹn lâu như vậy, lần đầu tiên anh làm lại khó chịu, đương nhiên muốn làm lần thứ hai, lần gần sáng tỉnh lại không đúng lúc, tỉnh cũng đã tỉnh, thuận tiện không phải sao!

Anh liếc cô, hơi hột kéo cô vào cuộc: “Lúc làm, em cũng không từ chối!” Anh kéo cô vào trong lòng mình, trong mắt phượng tất cả đều là xem thường, “Bây giờ muốn trở mặt? Em ăn cơm cùng cha vợ tâm trạng không tốt, còn đổ hết tức giận lên đầu anh, Lâm Miểu Miểu, bây giờ em rõ là càng ngày càng.....”

Lâm Miểu Miểu mặt mày xoay người, đưa lưng về phía anh.

Tông Chính: “.....” Vừa nãy anh còn cảm thấy Lâm Miểu Miểu vừa mắt hơn, hiện tại anh nhất định phải thu hồi những lời này!

Buổi chiều, tầng năm mươi tháp đồng hồ đều ở trong tình trạng sợ bóng sợ gió, Giang Trạch cảm thấy ngày tháng gần đây sẽ vô cùng chật vật, trước kia tuy rằng tính tình Tông Chính không tốt, nhưng từ trước đến giờ công tư phân minh, đâu có vì anh nói mấy câu với Lâm Miểu Miểu đã gây khó khăn cho anh, nhất là một tuần gần đây, không biết tại sao Tông Chính không tới công ty, Giang Trạch gặp phải chuyện cần quyết định của sếp, gọi điện thoại cho sếp, có thể nói là cảm xúc phập phồng, lo lắng mình không cẩn thận phá hỏng chuyện tốt gì ảnh hưởng tới tâm trạng của Tông Chính, sau đó không còn một mảnh xương.

Buổi sáng Tông Chính không đến, Giang Trạch cầm điện thoại trong lòng đấu tranh năm phút đồng hồ, gọi cuộc điện thoại thứ hai, anh lại lần nữa ngơ ngác mười phút. Buổi sáng Tông Chính tương đối bận rộn, lúc đi tâm trạng dường như không tệ, một buổi trưa này nói chung Giang Trạch cũng có thể yên tâm ăn một bữa ngon, kết quả buổi chiều, Tông Chính vừa đi làm, hơi lạnh toàn bộ tỏa ra.

Giang Trạch ôm một đồng hồ văn kiện, lặng lẽ vì mình tưởng niệm một phút đồng hồ, bi tráng gõ cửa phòng làm việc.

Sau khi Giang Trạch để văn kiện xuống, đã chuẩn bị lấy tốc độ ánh sáng rút lui, Tông Chính đột nhiên lại gọi anh lại.

*

Sau khi Tông Chính đi khỏi Lâm Miểu Miểu mới dậy, sau khi rời giường phơi nắng trong vườn hoa được nửa tiếng, chị Chu đã đưa đến một đồng hồ, nói là Tông Chính bảo Giang Trạch đưa về.

Tặng quà bình thường đều là bày tỏ ý tốt, Úc Hán tặng cô tranh, là để tỏ lời xin lỗi cũng để trong lòng dễ chịu hơn, như Tông Chính là sao đây?

Cô lấy một tấm thiệp nhỏ từ trong bó hoa hồng đỏ rực, bên trong chỉ có mấy chữ, bởi vì người viết tấm thiệp này tính cách thẳng thắn có cá tính, đơn giản mấy chữ, nhưng lại có thể biết người này rất mạnh mẽ, rất có uy thế.

.....

For Lâm Miểu Miểu

Tông Chính.

.....

Lâm Miểu Miểu đặt tấm thiệp lên bàn, mở một cái hộp khác, mặt đáy lót nhung đen, bên trong đặt một chiếc vòng tay ngọc bích màu xanh da trời trong như pha lê, Lâm Miểu Miểu nhìn thoáng qua rồi đóng hộp lại, cô thật sự không thích ngọc cho lắm, đắt tiền, dễ vỡ.

Miếng ngọc Quan Âm Khứu Thục Thanh cho cô, ngày đó tai nạn ô-tô, cô lăn một vòng trên mặt đất, đã vỡ thành mấy mảnh, chiếc vòng tay này có lẽ cũng giống kết cục của miếng ngọc kia.

Tông Chính vừa tan làm đã vội vàng về nhà, đây là lần đầu tiên từ khi chui ra từ bụng mẹ tặng quà cho người khác mà anh lại khấn trương như vậy, đồ Lâm Miểu Miểu đã nhận được, sau đó không có tin tức.

Chí ít cũng nên gọi điện thoại cho anh chứ?

Anh viết tấm thiệp kia, để ám thị sau khi cô xem thì gọi điện thoại cho anh, kết quả đến tận khi tan ca, Lâm Miểu Miểu cũng không có phản ứng.

Anh rút ra một kết luận, đối với Lâm Miểu Miểu không thể dùng ám thị được.

Lúc Tông Chính bước vào hoa viên Thế Kỷ, chị Chu cho anh biết Lâm Miểu Miểu đang ở vườn hoa, hơn nửa buổi sáng và buổi chiều đều nán lại vườn hoa rất lâu.

Tông Chính rất ngạc nhiên ra vườn hoa bắt người, Lâm Miểu Miểu thực không giống người nhàn rỗi thích ngắm hoa, liệu có phải vì tâm trạng không tốt? Nhưng cho là tâm trạng cô không tốt, chỗ nên đến phải là phòng huấn luyện đầm bao cát mới đúng?

Lâm Miểu Miểu cũng không ngắm hoa thật, tấm thảm lông cừu đắp hờ trên đùi, cô nhắm hai mắt tựa lên ghế, Võ Tông cũng lười biếng nằm ở bên chân của cô.

Tiếng bước chân từ phía sau truyền đến, đây là tiếng bước chân của một người đàn ông, đi trên con đường nhỏ lát đá xanh, rõ ràng, có lực.

Anh dừng bên cạnh cô, yên lặng không tiếng động, lại làm cho người khác không thể nào xem nhẹ, hơi thở nhiệt độ cơ thể anh nhanh chóng làm bầu không khí ấm lên, chớp mũi ngoài hương hoa thoang thoang ra còn có một mùi hương khác, đó là mùi hương thuộc về đàn ông, dịu dịu, nóng bỏng.

Lâm Miểu Miểu mở mắt ra, ngẩng mặt lên nhìn về phía anh.

.....

Quần áo ma sát, Tông Chính khom lưng ôm cả cô cùng tấm thảm, ngồi lên ghế dựa của cô, đặt cô lên trên đùi mình, anh dán sát vào cô, cách mấy lớp quần áo, cô cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng của anh một cách rõ ràng, đây là một vòng ôm nóng bỏng lạ thường, làm cô cảm thấy vô cùng ấm áp.

Trong vườn hoa vẫn yên tĩnh như trước, chỉ có tiếng động nhẹ khi anh cử động, một lát sau, anh mới lên tiếng phá vỡ bầu không khí yên tĩnh trong ánh chiều tà.

“Em thích không?”

Tầm mắt của cô dừng lại trên chiếc bàn nhỏ cạnh ghế dựa, hoa hồng sắc đỏ rực rỡ, cùng với hộp nhung màu đen, còn có tấm thiệp anh viết tay.

Cô thích nhất tấm thiệp này.

.....

For Lâm Miểu Miểu

Tông Chính.

.....

Đây là lần đầu tiên, tên anh và tên cô được đặt chung một chỗ, dùng ngòi bút của anh viết ra, nét chữ rất đẹp.

Sau đó là hoa, còn cái vòng đất tiền mà để vỡ.....

Cô sử dụng âm trong khoang mũi ừ một tiếng: “Thích.” Nếu nói không thích, khỏi cần nghĩ cũng biết Tông Chính sẽ có phản ứng gì.

Tông Chính vui vẻ nở nụ cười.

Thanh âm của anh nếu như không mang theo tức giận cùng ngạo mạn, sẽ trở nên biếng nhác và trầm, anh dùng loại thanh âm này nói ở bên tai cô: “Hoa sen trong Thiên Hà Viên nở rồi, khi còn bé anh thích chèo thuyền thoi đứng ở giữa ao, hôm nào anh dẫn em đi chèo thuyền.”

“Vâng.”

Lúc ăn cơm chiều, lại một lần nữa Lâm Miểu Miểu hưởng thụ anh phục vụ gấp thức ăn cho cô.

Tông Chính nghỉ làm nhiều ngày, lại thêm mối quan hệ dây dưa không rõ kia của nhà họ Lâm, sau bữa cơm anh đi đến thư phòng làm thêm giờ, vừa tới chín giờ anh đã hào hứng kéo Lâm Miểu Miểu đi tắm, ý đồ rất rõ ràng.

Lâm Miểu Miểu cau mày, vẻ mặt kháng cự: “Người em khó chịu.”

“.....anh sẽ rất cẩn thận.....”

Những lời kể tiếp của Lâm Miểu Miểu đều bị bờ môi cực nóng của anh ngăn lại trong cổ họng, cô im lặng hai giây, bất đắc dĩ hé môi, từ chối anh dường như càng ngày càng trở nên khó khăn hơn.

Sau khi cởi sạch quần áo của Lâm Miểu Miểu, vẻ mặt của Tông Chính hơi hơi mất tự nhiên, anh nhớ mình rất dịu dàng, rất rất dịu dàng, rất rất rất dịu dàng.....

Nhưng trên người cô sao có nhiều dấu hôn xanh tím đến vậy?

Anh nâng chân của cô lên đến ngang hông mình, hình như nâng đến nơi nào đó, cô kêu nhỏ một tiếng, giống như có chút đau.

Trên tay phải của cô còn băng kín bông gạc, tâm trạng của cô không tốt, thân thể cô không thoải mái, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn nhắm mắt lại, Tông Chính bỗng nhiên cảm thấy mình giống như một kẻ không có lương tâm.

Anh im lặng hai giây, sau khi tắm xong cho cô, lập tức ôm lên giường, đón ánh mắt kinh ngạc của Lâm Miểu Miểu, anh hậm hực nói: “Em ngủ trước đi, anh còn có chút chuyện chưa làm xong.”

Buổi tối ngày hôm trước Tông Chính nghĩ hôm nay hẳn là có thể, anh đặc biệt “săn sóc” để cô nghỉ ngơi một ngày, ông xã tốt như vậy đi đâu mà tìm, thế nhưng, Lâm Miểu Miểu cho anh một tia sấm sét giữa trời quang, kỳ kinh nguyệt của cô tới.

Là sói thì đều muốn ăn thịt, trước đây chưa ăn thì cũng thôi, anh đã ăn thịt rồi bảo anh ăn chay làm sao được?

Đầu Tông Chính chỉ có một chữ: Kháo!(1)

Nếu như thêm một động tác nữa, anh muốn dựng thẳng ngón tay giữa(2).

Hậu quả của việc dục vọng không thỏa mãn chính là tính tình càng nóng nảy, nhưng hậm hực của anh không thể bạo phát với Lâm Miểu Miểu, cho nên chỉ có thể chuyển sang công việc.

“.....cậu gọi điện thoại cho Ngụy Thăng, trước ngày mai nếu như những tin tức xấu này còn chưa biến mất sạch sẽ, công ty sẽ phát tiền lương tháng này cho anh ta, sau đó trong vòng mười phút anh ta nhất định phải thu dọn xong đồ đạc, rút ra khỏi Thịnh Hoa cho tôi.”

Tông Chính mắng người xong, văn kiện trên bàn rơi đến bên chân Giang Trạch, tập giấy lập tức bay toát loạn, Giang Trạch khom người cấp tốc nhặt tập giấy tờ rơi rải rác trên mặt đất, không hề đông dãi dứt khoát đóng cửa lại. Tông Chính nổi lồng cổ áo, quay sang nhìn về phía Lâm Miểu Miểu, tức giận trên gương mặt trong thời gian một cái nghiêng đầu, đã tan mất hơn nửa, dường như người vừa rồi dọa Giang Trạch sợ chạy mất dép, căn bản không phải là anh.

Nét mặt anh không thay đổi đi tới, hỏi: “Chán không?”

“.....không chán đâu.” Hôm nay là ngày thứ ba cô theo đi làm, cảnh này mỗi ngày cô đều chứng kiến vài lần, sau đó phát hiện trước đây Tông Chính đối xử với cô như vậy là còn khách khí chán.

Lúc anh làm việc, cô sẽ ôm máy tính xem phim truyền hình, tư liệu chụp ảnh, hoặc mang theo máy ảnh của mình đi loanh quanh trong tháp đồng hồ, thấy thứ gì có ý nghĩa, lập tức bấm máy chụp tanh tách một tấm.

Làm người mẫu, tất cả các công nhân viên trong tháp đồng hồ dần cảnh, mấy ngày gần đây không ngừng kêu khổ, có một cấp trên tính tình thay đổi thất thường, tính khí nóng nảy đã rất áp lực rồi, nay lại thêm vị đại thiếu phu nhân không có chuyện gì còn mang một cái máy ảnh chụp ảnh khắp nơi.

Lâm Miểu Miểu đến chỗ nào, nhân viên chỗ đó đều biểu hiện cần cù chăm chỉ vô cùng, tất cả đều là một bộ dạng khí thế ngất trời, vùi đầu vào làm việc, cúc cung tận tụy, mỗi lần cô đi một vòng, đều cảm khái: Công nhân viên ở tháp đồng hồ quá nhiệt tình với công tác của mình, vì vậy cô càng cần mẫn chụp hơn.

Lâm Miểu Miểu thấy những ngày tháng gần đây mình quá sa đoạ, kiên trì chạy bộ buổi sáng hơn mười năm, sau khi cưới không chạy được mấy ngày, làm ở câu lạc bộ Tuyết Vực cũng có một tuần, cô hơi áy náy, lấy lý do: Gần đây liên tiếp xảy ra nhiều chuyện, bận quá không đến được.

Buổi tối hai người cùng về nhà, lúc ăn cơm Tông Chính nhận được một cuộc điện thoại, sau khi anh tiếp điện thoại xong, vẻ mặt nặng nề, Lâm Miểu Miểu gửi ánh mắt hỏi thăm, bên môi anh nhếch lên nụ cười giấu: “Có người tự thú.”

Lâm Miểu Miểu đặt đũa xuống, yên lặng chờ đợi câu nói sau của anh.

Người tự thú một mực khẳng định mình đã bị đối xử không công bằng, cho nên sinh ra tư tưởng ghét người giàu. Sau đó tổ chuyên án điều tra tư liệu về nghi phạm, chứng thực người này thường giúp người khác lắp ráp xe cộ phi pháp, cũng có thói xấu đánh bạc, gần đây nhất bị bọn cho vay nặng lãi ép đến đường cùng, vì thế tên này nhận một cuộc làm ăn, sau khi xong việc đối phương lại ỷ vào thân phận địa vị không trả tiền, nghi phạm cần tiền gấp giật mất khôn, trực tiếp chạy vào trong khu vực nhà để xe của phòng tranh, chọn chiếc xe nổi tiếng không vừa mất ra tay.

Lâm Miểu Miểu cảm giác như có một đàn quạ đen đang bay trên đỉnh đầu, bởi vì chuyện này cô còn nghĩ đến tai nạn giao thông năm đó của Lý Yên, trong đầu gần đây cũng toàn là mối quan hệ lộn xộn kia của Lâm Thế Quần, chuyện xảy ra lâu vậy mà cô lại trở thành cá trong chậu bị vạ lây ư?

Cô có chút không cam lòng chất vấn: “Cho dù là ghét người giàu, tại sao phải chọn phòng tranh của Úc.....?” Cô không biết xưng hô như thế nào với Úc Hân, gọi là dì Úc giống Tông Chính, luôn cảm thấy có điểm kỳ quặc.

“Người ỷ vào thân phận địa vị sửa xe không trả tiền, lại chính là cháu trai của Phương Đối.”

Lâm Miểu Miểu không nói gì, cô cho rằng cuộc sống sau này nhất định sẽ toàn là cảnh tàn sát khốc liệt, lần đầu tiên tràn ngập ý chí chiến đấu như vậy, lúc này mới phát hiện hoá ra tất cả đều là cô suy nghĩ nhiều, tâm trạng thực sự rất không tốt. Có điều cô rất nhanh đã bình thường trở lại, không có bày mưu tính kế như trong tưởng tượng của cô đương nhiên là tốt nhất, cô chỉ cần một giả thuyết mẹ của mình có thể do người khác hại, trong lòng đã vô cùng áp lực rồi.

Cô thở phào một hơi, vẻ mặt nhẹ nhõm hẳn: “Thì ra em đã suy nghĩ nhiều.”

Tông Chính liếc nhìn cô, khe khẽ cầm, không đếm xỉa tới hỏi: “Em à, muốn nghe cách nghĩ của anh hay không?”

Lâm Miểu Miểu ngược lên, mờ mịt chớp chớp mắt, vẻ mặt anh tiết lộ không đồng ý với sự thật nào đó, giọng điệu nói chuyện với cô cũng thờ ơ.....

Chỉ là bờ môi của anh không thể cảm giác được nhếch lên, ánh mắt sáng ngời nhìn cô chằm chằm, tựa như đang giục: Nhanh đến hỏi anh đi!

Chú thích:

(1) : Mọi người dùng từ này để biểu thị sự ngạc nhiên hoặc phản đối. Ở đây lời Tông Chính nói có thể hiểu là: “khỉ thật”, “chết tiệt”, “khốn kiếp”

(2) Tại các quốc gia phương Tây, giơ ra ngón giữa bị coi là một cử chỉ thô tục và khiêu dâm. Cử chỉ này thường được dùng để lăng mạ người mà ngón tay này chỉ vào. Trong tiếng Việt còn có từ lóng “ngón tay thối” dùng để chỉ ngón giữa.

50. Chương 50: Là Sói Đều Muốn Ăn Thịt

Tông Chính đợi mười mấy giây, cũng không đợi được Lâm Miểu Miểu chủ động hỏi dò, chứ đừng nói gì là ánh mắt kinh ngạc ái mộ sùng bái.

Cô vẫn như vậy ánh mắt lấp lánh nhìn anh, con ngươi đen như mực tựa như đang: Chờ anh nói đó.

Tông Chính lại một lần nữa rút ra kết luận buổi chiều, không thể dùng ám thị với Lâm Miểu Miểu.

Lâm Miểu Miểu này nhìn bề ngoài, cự tuyệt người từ khoảng cách ngàn dặm(1), không dễ sống chung, nhưng thực ra cô rất dễ thân cận, sẽ không kiểm chuyện vô cớ, lại không biết cãi nhau, khi cô ở phòng làm việc của anh, luôn yên lặng làm chuyện của mình, giống như một đóa sen xanh nở rộ, anh vừa đưa mắt đã có thể nhìn thấy gò má thanh tú đẹp đẽ và ánh sáng trên những lọn tóc của cô.

Khi không chạm đến giới hạn của cô, cô đều ngoan ngoãn biết vâng lời như vậy, đương nhiên chỉ cần vừa chạm đến giới hạn của cô, đóa sen xanh xinh đẹp này ngay lập tức sẽ biến thành bụi cây có gai, hơn nữa bụi cây có gai này sẽ chủ động đâm người.

Nhưng mà, giới hạn của cô, bây giờ anh còn chưa chọn tới.

Khuyết điểm duy nhất đó là quá, thờ, ơ!

Tông Chính nhướn mày nhìn cô, mới chậm rãi nói: “Em có từng nghi ngờ, sự việc sao lại khéo như vậy không?”

Lâm Miểu Miểu dĩ nhiên cũng từng nghi ngờ, nhưng cảnh sát đã kiểm chứng lời nói của người kia rồi, như vậy cô còn có thể nghi ngờ gì nữa, chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo.

Ngón tay Tông Chính gõ nhẹ xuống mặt bàn, “Anh chưa bao giờ tin chuyện trùng hợp.....”

Anh vẫn cho rằng mọi thứ trùng hợp là điều tất nhiên, nhưng chỉ là khi những nhân tố ấy ở ngoài phạm vi và năng lực suy nghĩ, mới trở thành trùng hợp.

Gặp lại Lâm Miểu Miểu một lần nữa, kết hôn cùng cô, đây là trùng hợp không phải sao? Lúc anh biết được thân phận của cô, đây là một chuyện tất nhiên.

Lâm Miểu Miểu luôn là một người biết lắng nghe, lúc Tông Chính dừng lại cũng không nói chen vào, giọng nam trầm bỗng lại lần nữa vang lên trong phòng: “Trước ngày hôm nay, cảnh sát không tìm được bất kỳ chứng cứ nào, tình tiết vụ án vẫn không có tiến triển..... anh liền dùng thêm chiêu đánh rắn động cỏ.....”

“Bộ phận kiểm toán, chỉ cục thuế mấy ngày nữa muốn tiến hành thẩm tra sổ sách của Trần thị.....lúc này tự đứng nhảy ra một người tự thú.....” Anh cười một tiếng, dễ nhận thấy cái gọi là thẩm tra này chính là kế “đánh rắn động cỏ” của anh, nếu anh dùng phương thức này, rất rõ ràng còn có chiêu tiếp theo.

“Bây giờ có hai trường hợp, thứ nhất Trần thị ột người chết thay, muốn yên ổn qua nạn này, hai là.....” Anh dừng lại một lúc, nụ cười từ từ thu lại, vẻ mặt nghiền ngẫm, “Trường hợp thứ hai, có người muốn đổ tội cho Trần thị.”

Anh đẩy ghế bàn ăn đứng lên, mặc dù chưa ăn tối xong, nhưng cả hai đều không có tâm trạng ăn tiếp, Tông Chính kéo cô ra phòng khách, sau khi ngồi xuống, mới nghiền ngẫm nói: “Cho dù là tình huống nào, đều có điểm khó giải quyết, trước khi ra tay người đứng phía sau đã vạch kế hoạch vô cùng tỉ mỉ kín kẽ, không để lại chút sơ hở, trước khi ra tay đã sắp xếp vài phương án sau khi thất bại.....nếu là Trần thị làm, vậy còn dễ bàn, kẻ địch ở chỗ sáng, còn nếu là người khác.....”

Lâm Miểu Miểu tưởng rằng sự việc đã kết thúc, nhưng theo như Tông Chính vừa nói, thì hình như còn nghiêm trọng hơn cả lúc bắt đầu.

Cô yên lặng nghe anh phân tích, mặc dù có chỗ không hiểu.

Thanh âm của anh không cao, nhưng lại vô cùng dễ nghe, trầm ấm du dương như tiếng ngọc va chạm. Lâm Miếu Miếu hơi thất thần, có phải vì thích một người, cho nên tất cả mọi thứ của người ấy đều được bao phủ thêm một tầng ánh sáng? Ngay cả thanh âm của người ấy, cũng cảm thấy rất êm tai.

Vốn đã mơ hồ, còn không tập trung, cô nhanh chóng ổn định lại trạng thái, nghe anh nói tiếp.

“.....chuyện nghi phạm kia nói, tất cả đều là sự thật, bọn cho vay nặng lãi đến nhà đòi nợ là ngày thứ hai em trở về Z thị, lúc làm cuộc giao dịch với cháu trai của Phương Đối, là ngày thứ ba mẹ anh dẫn em đến triển lãm tranh, buổi tối trước một ngày em đến camera giám sát ở bãi đậu xe bị hỏng.....nếu mọi chuyện không phải trùng hợp, thế thì hơn nửa tháng trước người này đã bắt đầu sắp xếp mọi chuyện, mỗi tình tiết đều ăn khớp với nhau.”

Con người đen láy của Lâm Miếu Miếu nhìn anh không rời, trước kia cô thật sự không thấy mình ngốc.....

“Vậy.....làm sao bây giờ?” Trước đây cô chưa bao giờ hỏi những lời như thế này.

Tông Chính nở nụ cười, hình như rất hài lòng thái độ ỷ lại vào anh của cô: “Bây giờ anh vẫn chưa xác định được là tình huống nào, nhưng Trần thị không phải việc trước mắt, nếu là kẻ khác, chúng ta sẽ tương kế tựu kế, nếu do Trần thị làm, ha ha.....”

Tiếng cười của anh rất trầm, nghe vào trong lỗ tai khiến người khác lạnh sống lưng, nhưng Lâm Miếu Miếu lại thấy có cảm giác rất lạ rất an toàn, lúc mới kết hôn với anh, cô thấy anh rất ngây thơ, nhưng sau khi trải qua chuyện này, cô chợt phát hiện, mình cũng chưa hiểu rõ anh lắm, giống như, anh từ một tên lưu manh được một tác lại muốn tiến một bước, biến thành cây đại thụ cao ngút trời, anh cũng có thể cho cô cảm giác an toàn.

Anh nói tiếp, ngữ khí nghiêm túc cẩn trọng hơn trước: “Nhưng mà bất cứ việc gì đều phải tính đến tình huống xấu nhất, bây giờ em bị một người như vậy để mắt tới, về sau hai mươi bốn tiếng đồng hồ đều phải ở cùng anh, biết chưa?”

Nói đến mấy chữ cuối cùng, thanh âm của Tông Chính lại nhẹ nhàng hơn rất nhiều, với tác phong cẩn thận chu đáo như vậy của người kia, bây giờ tình thế căng thẳng này, hẳn nhất định sẽ không tiếp tục gây bất lợi cho Lâm Miếu Miếu, hoàn toàn là bản thân Tông Chính muốn hai mươi bốn tiếng đồng hồ người đều phải ở trước mặt mình.

Bây giờ thay đổi sách lược làm việc với Lâm Miếu Miếu, trước đây anh thích ra lệnh cho cô, cách này rất dễ khiến Lâm Miếu Miếu xù lông, vì vậy anh đổi sang giảng đạo lý, hoặc có thể nói là chinh người.

Lúc anh kéo cô đi làm, nói: “Tai nạn ô-tô vừa xảy ra, hung thủ không có tin tức, em vẫn ở trong nguy hiểm, nếu mà không ở trước mặt anh, anh sẽ lo lắng cho em, anh lo lắng cho em sẽ phân tán tinh lực của anh, khiến anh lơ là trong công việc, biết đâu anh sẽ đưa ra một số quyết sách không thoả đáng.....”

Chờ sau khi anh nói xong, Lâm Miếu Miếu lặng lẽ theo anh đi làm.

Tông Chính cảm thấy phương thức này có tác dụng hơn nhiều so với phương thức thô bạo trực tiếp trước kia.

Nói xong chuyện chính, bỗng nhiên anh thấp giọng hỏi: “Hơn ba ngày rồi, còn chưa hết sao?”

Lâm Miếu Miếu vẫn đắm chìm trong âm mưu phức tạp kia, nghe vậy ngẩn ngơ nhìn anh.

Tiếp đó, môi anh đặt lên bờ môi hé mở đờ ra của cô, anh đặc ý nghĩ, nét mặt bây giờ của Lâm Miếu Miếu phong phú thế này, vậy cũng là công lao của anh, nét mặt mơ màng phối hợp với hai con ngươi như ngọc đen, cánh môi hồng phấn, thật sự khiến người khác phải phát cuồng.

Làm một con sói, anh chỉ muốn ăn thịt.....

Tay anh thăm dò vào giữa hông cô, ngón tay thọc vào lưng quần.

Lâm Miếu Miếu bây giờ biết rõ anh có ý gì, dè tay anh lại: “Ngày mai mới có thể.”

Về mặt Tông Chính đen ngòm, phụ nữ mỗi tháng tại sao phải có mấy ngày đó? Trừ mấy ngày đó, còn phải trừ lúc cô tâm tình không tốt, không có hứng thú, một tháng còn có thể dư lại mấy ngày đầy hả trời?

Ngày hôm sau đêm đầu tiên, anh mới cảm thấy sót cô. Tay cô bị thương, anh cũng không thể không biết xấu hổ bảo cô dùng tay, còn dùng chỗ khác, trực giác nói cho anh biết anh sẽ đụng tới giới hạn của Lâm Miểu Miểu, không kể đến anh cũng không muốn tỏ ra gấp gáp như vậy.

Ngày hôm sau là cuối tuần, Lâm Miểu Miểu nhận được điện thoại của Úc Hân, Úc Hân hẹn cô ăn cơm trưa.

Sau khi nghe phân tích của Tông Chính, trước đó cô còn nghi ngờ Úc Hân, cảm thấy có chút áy náy, do dự hai giây, liền nhận lời mời của Úc Hân.

“Dì Úc hẹn em đi ăn?” Tông Chính hỏi một câu, không đợi cô trả lời lại nói tiếp: “Vừa kết thúc vụ án, dì ấy đã hẹn em, có lẽ là vì trong lòng bức rút.”

Quan hệ cá nhân giữa Lý Trân và Úc Hân rất tốt, là bạn bè mấy mươi năm, có thể nói Úc Hân là người nhìn Tông Chính lớn lên, nếu là người khác hẹn Lâm Miểu Miểu ăn cơm, chắc chắn Tông Chính muốn chen chân vào, nhưng mà Úc Hân chỉ mời một mình Lâm Miểu Miểu, anh cũng không thể không biết ngưỡng phải đi cho bằng được.

Địa điểm ăn cơm là một câu lạc bộ tư nhân gần sông Tử Nha, Lâm Miểu Miểu đến sớm mười phút, vào trong mới phát hiện Úc Hân đã đến rồi, dù rằng cô biết Úc Hân không có liên quan gì tới vụ tai nạn, nhưng nhìn thấy đối phương vẫn có cảm giác kỳ lạ.

Úc Hân cười vầy vầy tay với cô, bà hỏi qua tình trạng vết thương của cô, bỗng nhiên xúc động thở dài.

“Nếu em gái dì cũng có bản lĩnh như cháu, có lẽ sẽ không chết dễ dàng như vậy.”

Lâm Miểu Miểu ngẩn ra, Úc Gia? Có lẽ là người duy nhất Lâm Thế Quân từng yêu, cô chỉ biết hai mươi năm trước Úc Gia đã chết, còn chết như thế nào cô cũng không rõ.

“Em gái dì.....qua đời như thế nào?” Lâm Miểu Miểu cũng biết hỏi trực tiếp như vậy có phần không lễ phép, nhưng vẫn hỏi, giống như trực giác của phụ nữ, trực giác cái chết của Úc Gia không bình thường.

Úc Hân trầm mặc hồi lâu, mới chậm rãi nói ra mấy chữ, mấy chữ này giống như sắt nung thả vào trong nước lạnh, khiến trong lòng Lâm Miểu Miểu chợt dâng lên một cảm giác lạnh lẽo.

“Tai nạn giao thông.”

Lại là tai nạn giao thông, Úc Gia chết vì tai nạn giao thông, Lý Yên chết vì tai nạn giao thông, cô cũng vừa trải qua tai nạn giao thông, Tông Chính nói, anh không tin trên đời này có nhiều sự trùng hợp như vậy, mỗi chuyện, có quả ắt có nhân, những kết quả đó nhìn qua tưởng trùng hợp, song đó là ở ngoài phạm vi nhận thức của anh.

Ba lần tai nạn giao thông liên tiếp, cô thực sự không có cách nào thuyết phục mình tin tưởng, tất cả đều là trùng hợp.

“Lần trước cháu hỏi dì vì sao đối xử đặc biệt với cháu, dì không trả lời.....” Trên mặt Úc Hân lộ ra một nụ cười ảm áp, cái lạnh lẽo như băng tuyết vừa rồi, dường như đã biến mất hoàn toàn trong cái nắng đầu hạ.

“Cháu trông giống em gái dì.”

Lâm Miểu Miểu bỗng ngẩn đầu, trước đây rất nhiều chuyện không hiểu, trong chớp nhoáng cạ sát vào lòng cô, những chi tiết bị cô xem nhẹ cũng hiện lên từ trong màn sương mù dày đặc.

Bắt đầu từ lúc hơn mười tuổi, ánh mắt Lâm Thế Quân nhìn cô đã có sự biến hóa, tựa như xuyên qua cô nhìn một người khác, cũng từ lúc đó, Lâm Thế Quân quan tâm cô nhiều hơn, cô từng nghĩ rằng Lâm Thế Quân từ cô nhìn thấy Lý Yên, nhưng Lý Yên và Lâm Thế Quân tổng cộng chỉ gặp qua một lần, làm sao Lâm Thế Quân có thể nhớ tới bà được chứ?

Dường như Úc Hân cũng không ngại ánh mắt hùng hổ dọa người của Lâm Miểu Miểu, thản nhiên cười: “Đó là lí do mà lần đầu tiên dì thấy cháu đã rất có thiện cảm với cháu.”

“Cháu.....rất giống em gái dì?” Lâm Miểu Miểu hỏi.

“Cũng không giống nhiều lắm, dáng vẻ giống bốn năm phần, ánh mắt giống nhất, nhưng phong cách của cháu và em gái dì không giống nhau, cho nên nhìn qua cũng chỉ giống ba phần thôi.” Giọng nói của Úc Hân mang theo trêu đùa, thoải mái,” Tất nhiên, cháu xinh đẹp hơn hẳn Úc Gia.”

Suốt bữa cơm, tiết tấu đều nắm trong tay Úc Hân, sau đó bà kể một số chuyện thú vị khi còn bé của Úc Gia, bữa cơm này Lâm Miểu Miểu không tập trung, cô tưởng rằng hôm nay thông tin lấy được đã nhiều rồi, nào ngờ đến lúc về Úc Hân nói một câu.

“Nhìn kỹ cũng không giống lắm, ngược lại mẹ cháu giống Úc Gia đến bảy tám phần.”

Trái tim của Lâm Miểu Miểu suýt nữa ngừng đập vì câu nói đột ngột này, cô mím môi, ổn định lại tâm trạng phập phồng: “Dì, dì từng gặp mẹ cháu rồi à?”

Úc Hân lảng tránh vấn đề này, giống như lần trước Lâm Miểu Miểu hỏi về thái độ của bà với cô. Lâm Miểu Miểu cũng không kiên quyết hỏi tới cùng.

Úc Hân từng gặp mẹ cô.

Cho dù bà thực sự là người phụ nữ thần bí kia, cũng có thể như thế nào đây?

“Coi chừng Cố Dung.”

Đây là câu cuối cùng Úc Hân nói trước khi đi.

Có phải Úc Hân đang ám thị cho cô, Cố Dung có liên quan đến vụ tai nạn giao thông? Nhưng, nếu Cố Dung chính là cái người cẩn thận kín kẽ liên tục sắp đặt ba lần tai nạn giao thông kia, về lý mà nói, cô không tin lắm, động cơ của Cố Dung rất rõ ràng, nhưng bà ta không phải là người làm việc lằng lằng âm thầm, lên kế hoạch chu đáo chặt chẽ, hơn nữa.....

Người Cố Dung hận nhất là Lục Bình, mà Lục Bình vẫn sống rất tốt.

Sau khi ăn cơm xong, Lâm Miểu Miểu về thẳng hoa viên Thế Kỷ, khi Tông Chính nhìn thấy cô, lập tức phát hiện ra tâm tình của cô, anh quan sát trên dưới một hồi, sau đó nói: “Em ăn xong bữa cơm với cha, tâm trạng sa sút mất mấy ngày, bây giờ ăn cơm xong với dì Úc.....”

Tông Chính hơi cau mày, hỏi: “Có phải dì Úc nói gì đó với em không?”

Lâm Miểu Miểu vẫn đang lắc đầu, cái cằm đã bị Tông Chính nắm được, nụ hôn mãnh liệt chiếm đoạt hô hấp của cô.

Tay anh vừa mới cởi cúc áo của cô đã bị Lâm Miểu Miểu đè lại, Tông Chính hơi híp mắt nhìn chằm chằm vào cô.

“Em không có tâm trạng.” Cô nói.

Anh khom người bế cô lên, không có tâm trạng? Ý ngoài lời của câu nói này chính là có thể làm. Còn Lâm Miểu Miểu có hứng thú hay không, không ở trong phạm vi suy nghĩ của anh, nhìn mấy ngày nay, bây giờ anh muốn bá vương ngạnh thượng cung(2).

Lâm Miểu Miểu lấy tay đánh anh mấy cái, Tông Chính không đau không ngứa, bước chân như bay ôm cô vào trong phòng tắm, một giây tiếp cô và anh đã bị nước hơi lạnh trên đỉnh đầu gội ướt từ đầu đến chân, Lâm Miểu Miểu không nói gì, lúc này, cả người ướt nhẹp, không tắm cũng phải tắm.

“Lần trước không tắm cùng nhau, bù!” Tông Chính vừa cởi quần áo của cô, vừa lòng tham không đáy kéo tay cô đặt lên ngực mình, “cởi cho anh đi.”

Áo sơ mi màu trắng anh mặc đã biến thành nửa trong suốt, dính chặt vào làn da của anh, dưới lớp quần áo mơ hồ lộ ra bắp thịt rắn chắc. Dưới bàn tay là nhiệt độ nóng bỏng cùng mạch máu cuộn cuộn, Lâm Miểu Miểu nhìn qua, khuôn mặt nóng lên.

Tông Chính vừa kéo vừa xé lột sạch quần áo của cô, sau đó bắt đầu chế độ con rùa của người nào đó, đến bây giờ mới cởi được mấy cái cúc, anh tự kéo quần áo của mình, hôn Lâm Miểu Miểu, một tay cởi dây lưng, một tay dùng lực vuốt ve cô.

Lâm Miếu Miếu lui về phía sau, anh lại lập tức dán chặt lại, đến khi anh cởi xong quần của mình, nhấc một chân cô lên liền bắt đầu đi vào giữa hai chân của cô, nếu không phải anh ôm thắt lưng của cô, Lâm Miếu Miếu không xác định một chân mình có thể đứng vững hay không, đây tuyệt đối không phải hạ bàn(3) của cô không ổn định, mà là phòng tắm quá trơn!

Lâm Miếu Miếu hơi thở bất ổn đẩy anh ra, da thịt trắng như tuyết sớm bị anh xoa nắn chỗ hồng chỗ trắng, chân cũng bắt đầu mềm nhũn, Tông Chính trực tiếp đẩy cô đến bức tường sau lưng, hoàn toàn không giống với sự dịu dàng lần đầu tiên, ỷ vào sức lực đè thắt lưng của cô vào tường, tựa như muốn mạnh mẽ như vậy tiến lên.

Lâm Miếu Miếu bị anh làm đau, kêu một tiếng, sau đó động tác của Tông Chính càng vội vã thô bạo hơn, chỉ là anh đâm vào giữa hai chân cô gần một phút đồng hồ, cũng không tìm đúng chỗ, anh bực bội mắng một câu, ôm cô lên, tưởng tượng giống như lần đầu tiên, ôm cô đặt lên bồn rửa tay, nhìn thấy hết thấy.

“Tắm trước đã!” Cái mông của Lâm Miếu Miếu vừa mới chạm đến bồn rửa tay, cô đã lập tức nhảy xuống.

Tông Chính khẽ hừ một tiếng, đưa tay muốn kéo cô lại, Lâm Miếu Miếu tránh tay anh, chạy sang một bên phòng tắm, mở vòi sen trên bồn tắm, Tông Chính hét về phía cô: “Em chạy gì chứ?”

Lâm Miếu Miếu trợn trừng mắt, người ngay cả tắm cũng không đợi được, cô không chạy còn có thể tắm được không? Ngược lại Tông Chính cũng không đuổi đến, chỉ vừa dán mắt vào thân thể cô, vừa tắm ỳnh, Lâm Miếu Miếu bị ánh mắt nóng bỏng của anh làm cho không thoải mái, bắt đầu xoa bọt lên khắp người.

Tông Chính tắm xong chỉ trong ba phút đồng hồ, anh tắt nước, vừa nói vừa đi về phía cô: “Tắm chậm thế, đến đây, anh tắm cho em.”

Lâm Miếu Miếu mới vừa xoa sữa tắm lên người mình, đang bóp dầu gội vào trong lòng bàn tay, anh đã đi tới trước mặt cô, xoa mấy cái lên ngực cô, ngón tay còn mang theo bọt đã trực tiếp đưa vào giữa hai chân cô, Lâm Miếu Miếu bất ngờ không kịp đề phòng, đúng lúc bị anh sờ đến, lúc này muốn khép chân lại, cũng không còn kịp.

Tông Chính dường như vẫn còn đang suy nghĩ vừa rồi không tìm được chỗ, sờ tới sờ lui ở giữa chân cô, ngoài không nói gì ra thì vẫn là không nói gì, trải qua một phen tìm kiếm, rốt cuộc Tông Chính tìm được cửa vào, thử thăm dò muốn đưa ngón tay vào, cảm giác dị vật và cảm giác nóng rực lập tức truyền đến, Lâm Miếu Miếu kéo tay anh, cau mày: “Em khó chịu lắm.”

Tông Chính liếc nhìn cô, rút tay về, anh tự nhận biểu hiện đêm đầu tiên của mình có thể nói xuất sắc, nhưng lại bị người nào đó ghét bỏ, lần này anh chuẩn bị gột rửa hình ảnh của mình cho thật rực rỡ, phải dùng cơ thể chinh phục cô hoàn toàn, đó là lí do lúc Lâm Miếu Miếu nói không thoải mái, anh không tiếp tục nữa, mà lui về phía sau mấy bước, lấy khăn tắm lau khô cơ thể, trong quá trình này, anh nhận thức muộn màng phát hiện, hành động của mình vừa rồi nóng nảy quá.....

Thế này đâu giống chinh phục Lâm Miếu Miếu, hoàn toàn là bị cô quyến rũ như chưa từng thấy phụ nữ vậy, anh im lặng hai giây, xoay người rời khỏi phòng tắm.

Lâm Miếu Miếu nhìn chằm chằm tấm lưng trần trụi cường tráng của anh, hơi bực mình, bỗng dưng đi luôn, có phải là giận rồi hay không?

Tắm xong, cô quần khăn ra khỏi phòng tắm, Tông Chính nằm ở trên giường, ung dung thoải mái xem tivi, Lâm Miếu Miếu mê muội, thế này là không tiếp tục nữa sao?

Cô lấy ra một cái váy ngủ màu xanh nhạt từ trong tủ quần áo, sau khi mặc lên lại khoác áo khoác chất liệu tơ tằm dài đến mắt cá chân, khi sấy tóc, cô âm thầm quan sát Tông Chính mấy lần, không thúc giục, không hề nhìn cô, quan sát biểu tình hình như cũng không tức giận?

Thật kỳ lạ.

Chú thích:

(1) Chỉ thái độ ngạo mạn, kiên quyết cự tuyệt, không cho cơ hội thương lượng.

(2) : truyện kể lại Sở Bá Vương Hạng Vũ có sức mạnh vô địch, khi lấp dây cung buộc chặt một đầu dây cung, chỉ dùng lực hai cánh tay đã có thể uốn cong cánh cung, hoàn toàn dùng sức mình kéo được dây cung, do đó có cách nói này. Cách nói này dùng để miêu tả người ngang ngược hống hách, có hành vi cưỡng ép người khác. Suy rộng ra dùng để hình dung hành vi bên này ép buộc bên khác phát sinh quan hệ.

(3) Hạ bàn là một thuật ngữ võ thuật. Chỉ phần cơ thể từ eo trở xuống, đặc biệt là hai chân, trong đó tính ổn định chống đỡ và khả năng đánh trả là yếu tố chính đánh giá trình độ võ thuật.

51. Chương 51: Người Anh Em, Cậu Vãn Ổn Chưa?

Thái độ của Tông Chính, thật kỳ lạ.

Lâm Miểu Miểu cũng không nghĩ nhiều, không SEX vậy thì ngủ trưa thôi, cô mới vừa leo lên giường nằm, Tông Chính bỗng nhiên trở mình, giống như một con mãnh thú tỉnh lại từ trong cơn ngủ say, đè mạnh lên người cô, áo khoác bị anh cởi ra, vấy ngủ hờ hững, hai điểm nhỏ trước ngực dựng thẳng lên, cách một tầng lụa mỏng manh anh cúi đầu xuống ngậm điểm nhỏ ấy, ngón tay lần theo thắt lưng cô trượt vào giữa hai chân, đẩy mép quần lót thâm nhập vào bên trong.

Lâm Miểu Miểu gần như bị sự bất thành linh giống như tốc độ lan tràn của ngọn lửa này của anh, khiến cho trong lúc nhất thời cũng không phản ứng kịp, làn da trần trụi dưới ánh sáng vừa mới cảm nhận được cái mát lạnh trong không khí, cảm giác mát lạnh còn chưa ngấm vào trong máu, đã bị sự nóng bỏng của anh loại bỏ hoàn toàn.

Rất nóng, có một loại cảm giác, bắt loạn làn da, ánh mắt, hay hơi thở, bắt loạn nhiệt độ trong cơ thể, trong máu của anh đều giống như nham thạch nóng chảy ản núp truyền đến trên người cô, theo đụng chạm của anh đốt cháy cô từng chút từng chút một.

Động tác của anh tưởng như rất dịu dàng, nhưng động tác dịu dàng ở nơi yếu ớt nhất cô tới cô lui, cũng sẽ lộ ra sự thô bạo, khiến chỗ nào của cô cũng run rẩy theo đụng chạm của anh, cô bị thiêu đốt đến mơ màng màng, bị ép gờ chân lên cao.

Anh tiến vào cũng không nhanh, nhưng lại bộc lộ một loại cường thế áp đảo, Lâm Miểu Miểu nắm khăn trải giường, không tự chủ cong thắt lưng, kiềm nén thở hổn hển, đợi đến khi anh tiến vào toàn bộ, cô chịu không nổi, kêu một tiếng.

Chạm đến đỉnh, anh còn thúc sâu vào trong, tựa như muốn xuyên qua cô, hơi đau nhưng dường như càng nhiều hơn chính là sự vui sướng, cô khó khăn thừa nhận cô giống như lọt vào cơn sóng giữa đại dương, dập dềnh đầu văng mắt hoa.

“Sâu.....quá.....”

Anh thở hổn hển, nghe được lời từ chối gần như rên rỉ của cô, đầu ngón tay niết vào hạt chân châu của cô bỗng hơi dùng sức công kích, trong nháy mắt chân của Lâm Miểu Miểu bị tách hẳn ra, cô gần như muốn thoát khỏi bàn tay của anh, kẹp chặt lấy anh, Tông Chính bị kẹp chặt khó chịu, trái lại bất chấp tất cả chơi đùa với cô, cô bị anh làm như vậy, cơ thể với những vết hồng vân vệt đỏ thắt lưng, giống như dây leo, giãy dụa, run rẩy, nhưng càng quấn anh chặt hơn.

Tông Chính bị kẹp hơi đau, bàn tay giữ chặt thắt lưng của cô.

“Đừng nhúc nhích.”

Làn da mịn màng vì sự xoa nắn của anh, đã sớm đỏ ửng, dấu tay bên hông càng rõ ràng hơn.

Lâm Miểu Miểu cũng không thấy đau lắm, chẳng qua cảm thấy có chút uất ức, nếu anh không cố ý làm vậy với cô, cô có thể vì né tránh mà vắn vẹo thành ra thế này được sao?

Đầu ngón tay của anh lại một lần nữa chạm đến nơi mềm mại, xấu xa ấn mạnh xuống, cái loại cảm giác này làm cho thân thể của cô giống như dây cung bị kéo căng cực hạn, căng như muốn đứt ra, đầu óc của cô càng mơ màng, tiếng rên khe khẽ mang theo ghen ngào không ngừng thoát ra từ giữa đôi môi đỏ mọng.

“Em à, thả lỏng một chút.”

Anh bị cô kẹp trán toát mồ hôi, anh càng động, cô kẹp càng chặt, tưởng chừng như tuần hoàn ác tính, khiến anh tiến cũng không được mà lùi cũng không xong, chặt vật vô cùng.

“Anh..... đừng chạm vào chỗ đó nữa!” Lâm Miểu Miểu cũng đưa ra ý kiến, thanh âm của cô thực sự là muốn bao nhiêu ủy khuất có bấy nhiêu ủy khuất, không giống anh lễ thắng khí hùng, thậm chí cô còn không dám nhìn ánh mắt nóng bỏng hùng hổ dọa người của anh, nhắm hai mắt lại còn nghiêng đầu sang một bên.

Tông Chính không thể làm gì khác đành phải bỏ qua hạt trân châu bị ngón tay kẹp lại, muốn làm gì thì làm ra trước, Lâm Miểu Miểu thở hổn hển, có cảm giác thả lỏng khi sống sót sau tai nạn.

Anh thừa dịp cô thả lỏng, không thành thật động một cái, còn chưa được mấy lần, cô lại bắt đầu kẹp chặt, Tông Chính biết rõ vì mình đụng vào quá sâu, chẳng những không dừng, ngược lại nảy sinh ác độc tiến vào toàn bộ, chỗ giao nhau còn phát ra âm thanh.

Cô bị đụng không nhịn được kêu một tiếng, bản năng muốn trốn, nhưng dù giường lớn, một đùi cô vẫn còn bị anh giữ chặt, cũng không chốn đi đâu được, lần hoan ái này đúng màu sắc kiểu “Tông Chính”, cường thế, hung hăng, cuồng dã.

Lâm Miểu Miểu không nói ra được rốt cuộc là cảm giác gì, cô cho rằng nếu lần trước giống như đốt cháy, thế thì lần này, giống như vật hiến tế đang trong quá trình thiêu hơn, dâng tặng toàn bộ thân thể, linh hồn, lý trí cũng như tình cảm, sau đó đẩy cô tới bên bờ vực sâu vạn trượng, hoặc có thể là đỉnh núi cao vút tầng mây.

Tông Chính ôm cô xoay người, giữ tấm lưng mịn màng của cô, động mạnh, cô bị anh làm cho gần như muốn ngất đi, cái lần đêm đầu tiên anh rất dịu dàng, cô đã cảm thấy không chịu nổi, mặc dù anh cố ý làm vậy, nhưng không hung dữ mạnh mẽ như thế này, khiến giữa hai chân của cô suýt chút nữa chịu không nổi sự vui vẻ ào tới như biển động dữ dội.

Anh chạm vào rất sâu, cường thế đè nửa người lên cô, tách hai tay giữ ở hai bên sườn tai của cô.

Tay anh chụp lên mu bàn tay của cô, mỗi một ngón tay đều bị anh tách ra sau đó đan chặt lại, Lâm Miểu Miểu không nhìn anh, cũng có thể tưởng tượng ra mình bị anh quán quít với tư thế thân mật ra sao.

Hơi thở của cô càng ngày càng trở nên nặng nhọc, ý thức lại càng thêm mơ hồ, trong mỗi lần anh va chạm, cơ thể yếu ớt giống như đoá hoa ở trong cơn cuồng phong, chịu không nổi gánh nặng mà run rẩy, lý trí của cô, tình cảm của cô bị ngọn lửa của anh thiêu đốt, gần như muốn hóa thành tro tàn.

Anh lật người cô, Lâm Miểu Miểu mơ màng mở mắt ra, đèn đỉnh đầu rất sáng, rõ ràng là ban ngày, đèn thủy tinh trên trần nhà lại được anh mở tất cả, ánh sáng chói lóa khiến cô hoa cả mắt, mà dưới ánh sáng chói lóa khuôn mặt và cơ thể cường tráng của anh khiến cô tâm thần hỗn loạn.

Dường như qua rất lâu, anh bỗng nhiên cúi xuống, nụ hôn nóng bỏng mạnh mẽ hạ xuống môi cô, ra sức cắn mút, thân thể hợp lại một chỗ, lực va chạm cũng mạnh hơn.

Cái ôm của anh càng ngày càng chặt, cơ thể, máu, còn có những giọt mồ hôi từ trên trán nhỏ xuống, tất cả đều giống như luồng nhiệt chứa nham thạch nóng kinh người, luồng nhiệt này ẩn trong đại dương sâu thẳm, cùng với cơn sóng tình dục quay cuồng cháy bùng lên trong thân thể cô, sau đó cuốn cô chìm ngập vào trong xoáy nước cuộn cuộn, đốt cháy hoàn toàn lý trí và tình cảm, chỉ còn lại tất cả những gì thuộc về anh, ngọn lửa ấm áp vô biên.

Trước khi ngủ anh muốn cô một lần, sau khi tỉnh giấc anh ôm lấy cô lại muốn một lần nữa, chỉ là lần thứ hai hơi hơi gian nan, sau đó anh tinh thần thoải mái vui vẻ rời giường, tinh thần của Lâm Miểu Miểu thì không tốt như vậy, tắm rửa xong lại về giường ngủ tiếp.

Lâm Miểu Miểu mới ngủ chưa được bao lâu, đã bị Tông Chính đánh thức, kêu cô dậy đi cùng anh đến buổi gặp gỡ bạn bè.

Cho dù ai đang ngủ say bị đánh thức tỉnh khí cũng sẽ chẳng tốt đẹp gì, huống chi là hai lần liên tiếp, Lâm Miếu Miếu cứng rắn ném ra câu “mệt”, xoay người rúc vào trong chăn.

Tông Chính ở bên giường im lặng hai giây, tình huống này, hình như có thể tổng kết vì cô bị anh làm cho không xuống giường được..... thế là anh tâm tình vui vẻ rời đi.

Một người tình trước kia của Đỗ Thiếu Khiêm, mở câu lạc bộ tư nhân, Đỗ Thiếu Khiêm liền kêu gọi một đám anh em đến cổ vũ, Tông Chính vừa tới cửa câu lạc bộ, bà chủ đã ra đón, nhiệt tình dẫn anh vào căn phòng của Đỗ Thiếu Khiêm.

Mọi người trong phòng áo quần bảnh bao đang vây quanh hai bàn chơi bài, nghe thấy tiếng cửa động, Đỗ Thiếu Khiêm ngẩng đầu nhìn lên, lập tức nở nụ cười, dùng ngón tay gõ gõ bàn nói với những người khác: “Sếp Tông của chúng ta tới rồi, còn tới một mình, người thua nhanh đưa tiền đây! !”

Tông Chính vừa nghe thấy lời này, biết ngay đám người kia đang đem mình ra đánh cuộc, đám bạn nhìn anh còn cười rất ý vị, Cố Khải ném tiền lên bàn, hô lên với Tông Chính: “Tôi nói người anh em, gần hai tuần nay tôi không gặp cậu, cậu lên mặt trắng hay là đi đến sao Hỏa? Hay là bị quản thúc hả?”

Tông Chính tìm một chỗ ngồi xuống, quét mắt nhìn anh một cái: “Cậu mà cũng có tư cách nói những lời này à?”

Vì đại đa số mọi người trong phòng đều lớn lên ở Trường Nguyệt Loan, cho nên cũng có thể nói là bạn thân niên, nhưng quan hệ của ba người Cố Khải, Đỗ Thiếu Khiêm và Tông Chính lại đặc biệt tốt, gần như mỗi ngày đều chơi đùa cùng nhau, nhưng từ sau khi Cố Khải kết hôn, gần như bữa nào cũng chẳng thấy bóng dáng cậu ta đâu, lời này của Tông Chính rõ ràng chính là châm chọc ngược lại.

Người bên cạnh cũng cười, Đỗ Thiếu Khiêm bỏ bài, trịnh trọng hòa theo: “Lời này của Tông Chính thật không sai chút nào, Cố thiếu cậu cũng không biết xấu hổ nói những lời này, số mệnh của lão tử thật khổ a, giao tình mấy mươi năm, có vợ liền không chút do dự vứt bỏ lão tử rồi.....” Đỗ Thiếu Khiêm trong miệng nói mệnh khổ, giọng nói cũng rất thốn thốn, nhưng sẽ chẳng ai tin cậu ta khổ thật cả.

Mọi người cười ha ha, trước đây bọn họ thường hay trêu chọc mối quan hệ giữa Đỗ Thiếu Khiêm và Tông Chính, mối quan hệ không chính đáng kia của hai người bắt đầu truyền ra, chính là trò đùa của đám anh em này bày ra.

Cố Khải không chịu tỏ ra yếu thế trả lời: “Tôi đây tuyệt đối không phải sợ vợ, mà là tôi yêu vợ, Tông Chính nói không đúng rồi.” Anh cười híp mắt hỏi, “Tông huynh, vợ là vô địch Taekwondo thế giới, huynh, vãn, ổn, chứ?”

Cố Khải vừa thốt ra những lời này, hàng loạt ánh mắt cùng lúc đổ dồn vào anh.

Giới quyền quý ở Trường Nguyệt Loan sống quá gần nhau, tin tức truyền ra phải nói là cực nhanh, khi Lâm Miếu Miếu gặp tai nạn giao thông, mặc dù tin tức được phong tỏa, nhưng đã kinh động cảnh sát, những điều cần biết, những điều không nên biết, đều biết đại khái, tai nạn ô tô còn có thể bình an vô sự, những việc Lâm Miếu Miếu đã trải qua trước kia hiển nhiên cũng không còn là bí mật nữa.

Tông Chính vẻ mặt không kiên nhẫn: “Thì sao? Muốn đánh tay đôi hả?”

“Ôi chao, đây là bị ăn đòn rồi a?” Ở trong đám bạn này Cố Khải là người đầu tiên kết hôn, bởi vì thường vợ gọi là cậu ta đi luôn, còn có quy định thời gian, Cố Khải tự nhiên bị chụp lên danh hiệu “sợ vợ”, ở trong đám bạn mãi vẫn không ngóc đầu lên được, hôm nay lại thêm Tông Chính, Cố Khải một lòng muốn ném cái mũ “sợ vợ” lên trên đầu Tông Chính, cho dù không ném được, cũng phải kéo một người xuống nước, cho nên nghe vậy cũng chẳng sợ hãi chút nào, trái lại càng hăng hái hơn.

“Ít nhất tôi còn có thể lộ cái mặt, còn cậu hai tuần cũng chẳng thấy người đâu.....” Cố Khải nhìn Tông Chính mấy lần từ trên xuống dưới, bỗng nhiên cầm lấy cánh tay anh, nhanh tay nhanh mắt vén tay áo của anh đến khuỷu tay lại còn kéo lên trên một chút.

“Chắc chắc..... đây là gì? Bằng chứng! Đây chính là một chứng cứ xác thực! Bị đánh sao?” Cố Khải đắc ý trực tiếp ném bài sang cho người bên cạnh.

Tông Chính vừa muốn phản bác, lại nhìn vết bầm tím trên cánh tay, vẻ mặt có chút gượng gạo. Lần thứ hai Lâm Miểu Miểu bị anh đánh thức, liền vung tay cho anh mấy quyền, sau đó đạp một cước lên trên vai anh, khiến Tông Chính không kịp đề phòng, mấy ngày nay Lâm Miểu Miểu ngoan ngoãn như một chú thỏ, anh vốn không nghĩ tới cô sẽ nổi loạn, suýt nữa đã ngã khỏi giường rồi.

Giường rất lớn, cho nên anh không lăn xuống giường, mặc dù sau đó anh dùng nhiều cách thức “giày vò” cô, nhưng trên góc độ nào đó, quả thực anh đã “bị ăn đòn”.

Tông Chính ghen lời, hiển nhiên càng làm cho Cố Khải thấy được chân tướng, anh xấu xa vừa cười, vừa vỗ vỗ bả vai của Tông Chính: “Không sao, không sao, không phải sợ vợ, mà là các anh đây yêu vợ.”

Tông Chính vẻ mặt chán ghét đẩy tay anh ra, “Tôi sợ vợ á? Tôi bảo Lâm Miểu Miểu di hướng đông, cô ấy tuyệt đối không dám đi hướng tây!”

Lúc này không chỉ Cố Khải, những người khác cũng “xuyt” một tiếng, Cố Khải vỗ một cái thật mạnh lên đùi, khiêu khích nhướng mày: “Được đấy! Bây giờ cậu gọi Lâm Miểu Miểu đến đây đi!”

Cố Khải đã nói ra những lời này, với tính tình kia của Tông Chính làm sao có thể nhận thua, lập tức móc điện thoại, vẻ mặt khinh thường đi ra cửa, Đỗ Thiếu Khiêm vừa nhìn tình hình này đã cảm thấy không hay rồi, ân oán giữa Tông Chính và Lâm Miểu Miểu, anh là người biết rõ nhất, tất nhiên Cố Khải cũng biết kha khá, nhưng cậu ta chỉ đơn thuần làm người đứng xem không cho ý kiến cũng không xen vào, không giống với Đỗ Thiếu Khiêm anh, ngay từ đầu anh đã nhúng tay vào, còn áy náy mãi, không thể làm gì khác đành phải tiếp tục tham dự, anh vội vàng đẩy bài cho người khác, cũng đi theo ra cửa.

Trong khoảng thời gian này Đỗ Thiếu Khiêm và Tông Chính chạm mặt nhau mấy lần, nhưng đều là chuyện làm ăn, không có thời gian nói chuyện phiếm, cũng không biết hai người sống chung ra sao, hẹn mấy lần, đều bị Tông Chính hoãn lại, lần này vừa thấy mặt, Đỗ Thiếu Khiêm không nhịn được đến gần bóng gió nói gần nói xa.

“Tôi nói này, Lâm Miểu Miểu cũng không dễ dàng gì, vừa rồi còn gặp tai nạn, kế hoạch trả thù gì gì kia của cậu, tôi nghĩ hay là thôi đi, ngộ nhờ sau này.....cậu phải nằm trong bệnh viện.....”

Nếu Đỗ Thiếu Khiêm không nhắc đến chuyện này, Tông Chính cũng quên mất lúc đầu nói phải báo thù, khoảng thời gian đó mỗi lần đi Mộ Sắc Sâm Lâm, đều là sau khi cãi nhau với Lâm Miểu Miểu, ở trong cơn giận dữ, tự nhiên anh nói ra không ít những lời hung dữ.

Vừa rồi ở trong phòng, anh mới bị Cố Khải làm mất hết mặt mũi, bây giờ phải thừa nhận từ lâu mình đã không còn ý nghĩ này, chẳng phải là.....hơn nữa tưởng Đỗ Thiếu Khiêm nói chuyện gì, hoá ra là sợ anh chịu thiệt, mới khuyên anh từ bỏ báo thù, nếu anh theo lời của Đỗ Thiếu Khiêm nói mình không trả thù, há chẳng phải biến thành “sợ” Lâm Miểu Miểu sao?

Tông Chính liếc nhìn cậu ta: “Sao tôi cảm thấy hình như cậu rất hy vọng tôi nằm viện thì phải?”

“Sao có thể thế được?” Đỗ Thiếu Khiêm kêu oan, khuyên bảo hết nước hết cái: “Người phụ nữ này a, trái tim thật sự rất mạnh mẽ, nhất là bản lĩnh của cô ta, vừa nhìn đã biết không phải người dễ trêu chọc, đến lúc đó cậu thật sự phải vào bệnh viện, tôi sẽ đi thăm cậu.....”

“Dừng dừng dừng!” Tông Chính cười lạnh lùng, “Gần đây cậu rảnh rồi ngứa ngáy lắm có phải không? Còn nói giúp Lâm Miểu Miểu, vẫn còn vương vấn phải không?”

Đỗ Thiếu Khiêm bị nụ cười của anh làm nổi da gà, Tông Chính vén tay áo lên, điện thoại cũng không thèm gọi, ngoắc ngoắc tay với anh, “Ta đánh tay đôi đi!”

Đỗ Thiếu Khiêm: “.....” Gì đấy, khuyên can mà, tự dưng sao lôi mình vào.

Trước đây lòng dạ Tông Chính đối với phụ nữ cứng rắn bao nhiêu, Đỗ Thiếu Khiêm đương nhiên hiểu rất rõ, với tính cách của cậu ta, bị thua thiệt còn không đòi lại gấp mười gấp trăm lần ấy à? Đỗ Thiếu Khiêm không hề nghi ngờ việc Tông Chính nói báo thù, anh nào biết mỗi lần Tông Chính ném ra những lời tàn nhẫn, đều là sau khi cãi nhau với Lâm Miểu Miểu kia.

Vừa thấy tình hình này, anh lập tức cho ra kết luận, mối quan hệ của hai người này vẫn đang ở trong nguy cơ.

Đỗ Thiếu Khiêm cũng không phải không biết Tông Chính là người như thế nào, ngay lập tức bắt đầu gột rửa sự trong sạch của mình, Tông Chính quăng ra ánh mắt lạnh lùng, mới đi đến chỗ không có người ngồi ở một bên ghế sofa gọi một cú điện thoại cho Lâm Miểu Miểu.

Điện thoại vang lên một lúc lâu, Lâm Miểu Miểu mới nhận, cô cực kỳ giận giữ hỏi: “Anh còn để cho người khác ngủ hay không?”

Trước khi Tông Chính gọi điện còn muốn gọi Lâm Miểu Miểu tới, đây cũng chỉ là chuyện con ý mà, vừa nghe giọng điệu này của Lâm Miểu Miểu, chợt nhớ tới, hình như hôm nay mình đánh thức người nào đó mấy lần, dường như tâm tình của Lâm Miểu Miểu không tốt lắm thì phải.

Anh hắng giọng, nói: “Lâm Miểu Miểu, nên dậy đi thôi!”

“Tút tut tut—— ”

Tông Chính: “.....” Anh im lặng một giây, lại gọi đi, lần này điện thoại tiếp rất nhanh, vừa mới thông âm thanh của Lâm Miểu Miểu đã truyền tới, “Rất cuộc anh muốn làm gì?”

Tông Chính giọng điệu nghiêm túc hỏi: “Lâm Miểu Miểu, làm một người vợ, em không cảm thấy mình không làm tròn bổn phận hay sao?”

“Em hiểu rõ cuộc sống của anh không? Em có quan tâm đến giao thiệp của anh không? Em biết bạn bè của anh không?.....”

“Tút tut tut——”

Lần đầu tiên Tông Chính cảm thấy, trước đây cười nhạo Cố Khải sợ vợ, thật chẳng sai chút nào.

52. Chương 52: Có Người Rời Đi, Có Người Trở Về

Đối với đàn ông mà nói, có hai chuyện đau đớn nhất sau khi cưới, thứ nhất đó là hồng hạnh vượt tường(1), thứ hai là vợ dữ. Theo lương tâm mà nói, ngoài lúc Lâm Miểu Miểu bị chọc giận, bình thường thái độ tính tình của cô xem như tốt, không gây sự vô cớ, cũng không chủ động bới móc chuyện gây phiền phức, yên lặng, giống như không có cảm giác tồn tại, nhưng khi anh nhìn lại, cô yên lặng ngồi cách đó không xa làm việc của mình.

Tông Chính không thể không thừa nhận, cảm giác này thật sự rất đặc biệt.

Cho nên, thật ra thì Lâm Miểu Miểu không tính là vợ dữ, dù cho cô thật có độc ác tàn nhẫn đến mức ấy, anh cũng không cho là mình sợ cô, khuyết điểm lớn nhất, khuyết điểm duy nhất của Lâm Miểu Miểu, khuyết điểm khiến anh căm ghét, chỉ có một: Bất cần!

Anh đẩy cửa đi vào, Cố Khải vừa nhìn vẻ mặt không mặn không nhạt của Tông Chính, đã đoán được Lâm Miểu Miểu chắc không tới, giễu cợt kêu lên không kiêng nể gì cả: “Ồ, em đâu không tới được à, anh em chúng tôi vẫn đợi để chiêm ngưỡng phong thái của nhà vô địch thế giới đấy nhé!”

Tông Chính liếc nhìn anh: “Cô ấy không khỏe, lẽ nào bắt tôi nhất định phải kêu cô ấy tới sao? Thế thì quá vô lương tâm rồi!”

Mọi người: “.....”

Sau khi Lâm Miểu Miểu cúp điện thoại của Tông Chính, ngủ một lát nhưng không ngủ được, dứt khoát rời giường, vừa mở máy đã nhận được hai tin nhắn của Tông Chính.

Một tin trách cô tắt máy.

Một tin khác.....

[Tối nay anh về trễ.]

Lâm Miếu Miếu tưởng về trẻ của Tông Chính ít nhất cũng phải rạng sáng, trên thực tế còn chưa tới mười một giờ anh đã về, Lâm Miếu Miếu nằm trên giường cũng chưa ngủ.

Tiếng bước chân từ cửa đi thẳng đến bên giường, chắc là tưởng cô đang ngủ, anh lại đi vào phòng tắm.

Hơn hai mươi phút sau trên giường lún xuống, thân thể anh nhích lại gần.

Lâm Miếu Miếu nhìn anh một cái, lại nhắm mắt, phối hợp để anh ôm vào trong lòng ngực.

“Anh lại đánh thức em rồi phải không?” Anh hỏi.

Cô phát ra một âm tiết đơn mơ hồ, như thường ngày, mười giờ cô đã lên giường, chắc là do buổi chiều ngủ nhiều, cô nằm trên giường hơn nửa tiếng đồng hồ cũng không ngủ được, nhưng Tông Chính vừa về, cô nghe thấy tiếng sột soạt trong phòng, lại buồn ngủ ngay.

Tông Chính ôm cô một lúc, đã không quản được tay chân của mình, vừa nghĩ đến hành động “không quan tâm” lúc tối của Lâm Miếu Miếu, anh thấy mình cần được “đền bù”.

Sáng sớm hôm sau, khi Lâm Miếu Miếu thức dậy cũng đã gần 9 giờ, Tông Chính ăn cơm xong chuẩn bị ra ngoài, anh hôn lên môi cô một cái, tâm trạng vui vẻ rời đi.

Sau khi Tông Chính đi, Lâm Miếu Miếu ăn xong bữa sáng cũng không muốn làm gì, uể oải một lúc, mới chậm rì đi vào phòng chụp ảnh, vừa mới bày dụng cụ đã nhận được điện thoại của Tông Chính, bảo cô đến thư phòng tìm một tập văn kiện đưa đến công ty cho anh.

Cô không thể làm gì khác đành phải để xuống chuyện đang làm, đi tìm văn kiện cho anh, trên túi văn kiện đều dán tên, lúc lật tới một túi văn kiện trong số đó, cô kinh ngạc phát hiện, túi văn kiện này không viết gì, Lâm Miếu Miếu cũng chẳng nghĩ nhiều, tiện tay mở ra, muốn xem xem có phải thứ Tông Chính cần hay không.

Bên trong là ba tập văn kiện đóng sách, ba tập văn kiện giống nhau như đúc, năm chữ lớn màu đen ở tiêu đề, giống như ngọn lửa làm bỏng ngón tay của cô, cô lật đến trang cuối cùng.

Chữ ký của anh giống như tính cách anh vậy, thẳng thắn bá đạo, mỗi nét chữ đều rất cứng cáp, uy thế vô cùng.

Trên tấm thiệp Tông Chính viết cho cô, từng có chữ ký của anh, đó là lần đầu tiên, cô thấy tên mình và tên anh được đặt cùng một chỗ, đẹp để hài hoà.

Còn chưa tới một tuần, lại một lần nữa cô nhìn thấy chữ ký của anh, mặt sau ký tên phía bên nam.

Lúc này hai chữ kia ở trong mắt cô, giống như ma quỷ dữ tợn đáng sợ.

Sức lực, nhận thức, tư duy, dường như đang dần dần biến mất chỉ còn lại trống rỗng, trống rỗng trở tay không kịp..... mãi đến khi chuông điện thoại vang lên, cô mới như vừa tỉnh lại từ trong giấc mộng.

Văn kiện rời khỏi tay cô, giấy rất nhẹ, rơi trên chiếc bàn dài 7 thước không một tiếng động, nhưng trong lòng cô lại giống như bị chùy sắt gõ mạnh xuống, để lại một dấu vết rõ ràng.

Cô hít một hơi thật sâu, mới nhìn đến chiếc điện thoại reo mãi không ngừng trên bàn, là điện thoại của Tông Chính, cô đứng nguyên tại chỗ, như khúc gỗ không có cảm giác, lẳng lặng nhìn chằm chằm điện thoại di động, không nhận, cũng không ngắt, tiếng chuông điện thoại này còn là tiếng chuông mấy ngày trước chính Tông Chính đổi để phân biệt tiếng chuông dành riêng cho anh và tiếng chuông dành cho người khác.

Âm nhạc vang lên từng hồi không dứt trong phòng sách, đến tận khi ngắt, sau đó lại tiếp tục vang lên.

Mà cô, giống như ma quỷ, ngơ ngẩn nhìn chằm chằm văn kiện trên bàn.

GIẤY THỎA THUẬN LY HÔN.

Cô và anh chẳng qua kết hôn vì mục đích thương mại mà thôi, trước khi kết hôn cô cho rằng một năm sau sẽ ly hôn, từ nay về sau cô sẽ không còn nữa điểm liên quan đến Z thị nữa, sau khi kết hôn, cô cũng đề cập ly hôn mấy lần, hôm nay, khi giấy thỏa thuận ly hôn đặt trước mặt cô, trong nháy mắt suy nghĩ của cô đình trệ, thậm chí cô cũng không có lý do và lập trường gì đến chỉ trích anh.

— thế nhưng, anh đã nói yêu cô mà.

Trong đầu bỗng nhiên lướt qua những lời anh từng nói.

Cô coi đó là hứa hẹn, nhưng hình như chỉ là một lời nói bông đùa.

Cơ thể giống như ngâm ở trong nước đá, lạnh lẽo và tối tăm, cực điểm bao vây cô kín không kê hở.

Tiếng chuông kiên nhẫn réo vang trong thư phòng trống trải, giống như cảm giác Tông Chính cho cô, không đạt được mục đích sẽ không thôi, cô đưa tay ra, lặng lẽ nhận điện thoại.

“Em đi đâu đấy?” Thanh âm của Tông Chính, mang theo một chút không kiên nhẫn cách gần nửa Z truyền tới, “Đã tìm thấy chưa?”

“Chưa tìm được.”

“Ngăn kéo thứ nhất cũng tìm rồi sao?”

“Không có.”

Tông Chính hình như không biết nói gì: “Vậy em tìm trước đi, ngăn kéo thứ nhất không tìm được thì gọi cho anh, văn kiện quan trọng đều ở trong ngăn kéo thứ nhất, anh chắc chắn để ở trong đó.”

Ánh mắt của Lâm Miểu Miểu dừng lại trên ba tập giấy thỏa thuận ly hôn giống nhau, đây thực sự là văn kiện quan trọng.

Cúp điện thoại, cô cũng không biết rốt cuộc mình lấy tâm trạng gì tìm kiếm văn kiện trong chỗ văn kiện còn lại, máy móc? Lờ mờ? Hay là mất hồn mất vía?

Điện thoại di động vang lên, cô nghe điện thoại, giọng nam mà cô đang nghe, trầm ấm lại có một chút réo rắt, chói tai như vậy, mỗi một chữ nói ra từ trong miệng anh, còn hoang đường hơn cả vai hề trong hí kịch.

“Đã tìm được chưa?” Anh hỏi.

“Tìm được rồi.”

“Đưa đến cho anh đi.”

“.....” Cô im lặng.

“Sao thế?”

Lâm Miểu Miểu nín thở, nhẹ nhàng nói: “Em....., vừa nhận được điện thoại của thầy hướng dẫn, cho nên phải về nước Y một chuyến, bây giờ đi luôn, em để cho chị Chu đưa tới cho anh.....”

Tâm trạng Tông Chính lập tức xấu đi, mới kết hôn được mấy ngày, đã định đi ư? Nếu không phải Lâm Miểu Miểu chủ động nói đến việc này, anh cũng gần như quên mất, Lâm Miểu Miểu còn chuyện học hành.

“Gấp vậy à? Bây giờ phải đi ngay ư? Lâm Miểu Miểu, em mới vừa kết hôn đã muốn đi!” Âm lượng của Tông Chính càng ngày càng cao, cơn giận gần như bùng lên trong điện thoại.

“Rất gấp.” Giọng nói Lâm Miểu Miểu không hề có tình cảm, máy móc lặp lại một lần nữa.

Anh tức giận hỏi: “Có chuyện gì mà gấp đến mức phải đi ngay lập tức như thế?”

Lâm Miểu Miểu không có tâm trạng tiếp tục giải thích với anh, cô cần thời gian, không gian, yên tĩnh, nơi đó tuyệt đối không phải là Z thị, cũng không phải bây giờ, cô cúp điện thoại, sau đó tắt máy.

Theo sau, tầm mắt lại một lần nữa dừng trên giấy thỏa thuận ly hôn, cô chậm chạp bỏ mấy tập văn kiện vào trong túi, chạm vào trang giấy lạnh ngắt trơn nhẵn, nhưng cô lại cảm nhận được một chút đau đớn, mang theo tập văn kiện không đánh dấu, cùng văn kiện Tông Chính cần, cô ra khỏi thư phòng, vừa mới mở cửa, đã thấy chị Chu đi tới trước mặt, chị Chu đưa điện thoại cho cô, nói khẽ: “Điện thoại của A Chính.”

“Lâm Miểu Miểu! Có chuyện gì không thể nói rõ ràng được chứ? Lại còn cúp điện thoại của anh, em thử tắt điện thoại lần nữa xem?” Chỉ nghe, cô cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của anh lúc này, có lẽ tức giận nổi hết cả gân xanh?

“Nói chuyện đi! Câm rồi à?”

Lâm Miểu Miểu không trả lời, tựa như chỉ cần mở miệng nói một chữ, lý trí quả quyết của cô sẽ sụp đổ hoàn toàn.

“Đâu rồi?” Tông Chính giận đến mức muốn quăng điện thoại, hận không thể luồn tay vào trong điện thoại, kéo Lâm Miểu Miểu qua, đè xuống giường, xem cô còn giả chết thể nào.

“Lâm Miểu Miểu!.....”

Lâm Miểu Miểu đưa điện thoại và văn kiện Tông Chính cần trả cho chị Chu, cô mang theo phần văn kiện không đánh dấu trở về phòng, chị Chu đi theo sau cô, làm cái loa của Tông Chính.

“A Chính nói, bây giờ cậu ấy đang về.....”

Ngón tay của cô hơi dừng lại một chút, cô không muốn nghe giọng nói của anh, càng không muốn gặp anh, cô tính toán chặng đường từ Hồng Quế Nhai đến hoa viên Thế Kỷ, lặng lẽ nhanh chóng thu dọn đồ đạc của mình, ngoại trừ dụng cụ chụp ảnh cô mang về từ nước Y, cô không có gì cần thu dọn, chưa đến mười phút, cô sắp xếp ổn thoả, tiếp đó kéo hành lý đi ra cửa.

“A Chính bảo cô đợi cậu ấy mười phút.” Chị Chu bắt đắc dĩ truyền đạt lại, Lâm Miểu Miểu hơi cúi đầu trầm mặc mà kiên định.

Cảm giác tồn tại của chị Chu trong ngôi nhà này, luôn rất yếu ớt, nhưng dường như không chỗ nào không có mặt, cô nghiêm cẩn tuân thủ nguyên tắc của mình, sẽ không hỏi những chuyện không cần biết, Lâm Miểu Miểu không giỏi giao tiếp, chị Chu cũng không chủ động nói chuyện vụn vặt trong nhà với cô, chị luôn đóng vai một người quản gia xuất sắc, âm thầm lặng lẽ, lại không nơi nào không có mặt.

“A Chính bảo tôi ngăn cô lại.....” Chắc là không thể bỏ qua yêu cầu của Tông Chính, chị nói câu đùa giỡn mà bình thường hiếm thấy, “Tôi có phải nói, cô giẫm lên người tôi mới có thể đi hay không?”

Có người, khi đối mặt với trở ngại, sẽ giống như đấu sĩ, cho dù bị thương máu chảy không ngừng cũng sẽ dũng cảm tiến lên, mà có nhiều người, lại giống như chú rùa, một khi bị thương, sẽ rúc vào trong vỏ của mình, liếm vết thương để lại.

Nếu như trở ngại này là khó khăn trong cuộc sống, Lâm Miểu Miểu tự tin mình sẽ giống như đấu sĩ, dũng cảm tiến lên, nhưng nếu như vết thương này do tình cảm gây ra, cô chắc chắn sẽ biến thành loại thứ hai, lúc này cô chỉ muốn rời xa Z thị, không muốn nghĩ về Tông Chính, không muốn nghĩ về đám mây đen đang bao phủ lấy cô vì liên quan đến vụ tai nạn giao thông xảy ra, cái gì cô cũng không muốn nghĩ đến, chỉ muốn trở lại nơi mình quen thuộc, liếm vết thương.

Lúc cô trở về từ nước Y, mang theo một hòm dụng cụ chụp ảnh, hôm nay khi đi, cũng chỉ có một chiếc hòm dụng cụ chụp ảnh ấy, và thêm một thứ duy nhất đó là tập giấy thỏa thuận ly hôn, trong thời gian ngắn ngủi, trong đầu của cô ngoại trừ ý nghĩ rời đi, không có bất kỳ suy nghĩ nào nữa, lý trí nói cho cô biết, không nên lựa chọn làm bất kỳ điều gì vào lúc này, nếu như gặp Tông Chính, cô không xác định mình còn có thể giữ vững lý trí được hay không.

Xe của cô bị hư trong vụ tai nạn giao thông, khoảng thời gian này cô luôn ở cùng Tông Chính, vẫn chưa đi mua xe mới, từ chối đề nghị chị Chu đưa cô ra sân bay, cô kéo hành lý của mình đi ra cổng biệt thự.

Ánh nắng đầu hạ rất đẹp, nhưng Lâm Miểu Miểu đi dưới ánh mặt trời, lại cảm thấy lạnh lẽo hơn cả mùa đông ở nước Y, sự lạnh lẽo và ẩm ướt chôn giấu ở nơi sâu nhất trong lòng cô, được sự nóng rực của Tông Chính đốt cháy chỉ còn lại một góc nhỏ, giờ đây lại còn khơi động tro tàn, lấy khí thể hùng hực khó lòng ngăn cản, cuốn cô vào trong xoáy nước đen.

Cô ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, ánh sáng rực rỡ, nền trời xanh thẳm, lại khiến trái tim của cô thêm ủ dột. Cô đi đến cổng hoa viên Thế Kỷ, cùng lúc phía sau phát ra âm thanh củaxe hơi.

Lý Minh thò đầu ra cửa sổ xe, ánh mắt ngạc nhiên nhìn đi nhìn lại trên hành lý của Lâm Miểu Miểu: “Đi đâu vậy? Tôi đưa cô đi.”

Lâm Miểu Miểu lắc đầu: “Tôi đợi taxi.”

Lý Minh nở nụ cười hiền hòa: “Hoa viên Thế Kỷ rất khó bắt xe, nếu muốn ra sân bay, vừa hay tôi tiện đường.”

Lâm Miểu Miểu trong lòng lưỡng lự, hoa viên Thế Kỷ bắt xe thực sự rất khó, mà Tông Chính đang trên đường trở về.

Thanh âm của Lý Minh càng nhẹ hơn: “Huấn luyện viên, tốt xấu gì cũng để học viên như tôi đây sẵn đón bọ đỡ tí chứ.”

Cô không do dự nữa, nói tiếng cảm ơn, rồi lên xe của Lý Minh, đi gấp quá, nếu không phải tiếng huấn luyện viên này của Lý Minh, thì cô gần như quên mất mình đã từ chức ở câu lạc bộ Tuyết Vực, Lâm Miểu Miểu áy náy gọi điện thoại cho Vương Ninh, trong khoảng thời gian này xảy ra nhiều chuyện, cô không có thời gian đi làm, Vương Ninh dĩ nhiên tìm đủ mọi cách mời ở lại, để cô muốn xin nghỉ bao lâu cũng được, Lâm Miểu Miểu xác định rõ ngõ lời mình phải về nước Y có khả năng một khoảng thời gian rất dài cũng sẽ không quay lại, Vương Ninh mới tiếc nuối đồng ý đơn từ chức của cô, còn nói một hồi, hy vọng khi Lâm Miểu Miểu quay trở về có thể tiếp tục lựa chọn câu lạc bộ Tuyết Vực...

“Xin lỗi, hy vọng cô đừng để ý những lời vừa rồi, tôi.....” Lý Minh đột nhiên cười tự giễu, dời chủ đề câu chuyện, “Tôi nghĩ chúng ta chí ít cũng coi như bạn bè, có thể cho tôi phương thức liên lạc ở nước Y của cô không? Một thời gian nữa đúng dịp tôi phải đi đến đó.....”

Lâm Miểu Miểu hơi kinh ngạc, nói chính xác, cô và Lý Minh cũng không quen thuộc đến mức có thể xem là bạn bè, có lẽ bởi vì cô đối với định nghĩa về bạn bè không rõ ràng lắm, trước đó lúc chạy bộ mỗi ngày đều có thể gặp, sẽ nói mấy câu, đương nhiên phần lớn thời gian, đều là Lý Minh nói, khi ở câu lạc bộ Tuyết Vực cũng sẽ trò chuyện một chút, nhưng mà sau đó nguyên nhân vì Tông Chính, trở ngại việc chạy bộ của cô, có một khoảng thời gian cô cũng không đi làm.....

Ấn tượng Lý Minh cho cô, luôn là vẻ ôn hòa nhẹ nhàng, bất kỳ lúc nào thấy anh ta, anh ta đều giống như gió xuân, ánh mắt của anh ta luôn luôn ôn hòa, vào thời điểm này còn có thêm một thứ cảm xúc nhu hòa.

Lâm Miểu Miểu luôn chậm chạp, bỗng nhiên hiểu được ý tứ của anh ta, anh ta là một người đàn ông như gió xuân nhẹ nhàng, nhưng cũng không phải loại cô thích.

Lý Minh đưa cô đến sân bay, lại không rời đi ngay mà đi vào cùng cô, lúc vào kiểm tra an ninh, ấn tượng ôn hòa mà anh ta cho người khác đột ngột thay đổi, ngăn ở trước mặt cô.

Vẻ mặt của anh ta rất cẩn trọng, không còn ý cười ấm áp như gió xuân, nhưng lại chân thật hơn rất nhiều so với lúc cười.

“Tuy rằng chúng ta quen biết nhau chưa được bao lâu, nhưng.....” Anh ta dừng lại một lúc, khe thở dài, “Tôi biết lúc này nói không thích hợp lắm, nhưng giờ mà không nói, em sẽ đi mất.”

“..... tôi biết số điện thoại của em, lại chưa bao giờ gọi đi, sau này.....tôi có thể thường gọi cho em, hy vọng em đừng từ chối tôi giống như đối với anh ta, bởi vì tôi lo lắng, lo lắng em sẽ không vui, sẽ cảm thấy cô đơn, mà tôi muốn bên cạnh em.....”

Lâm Miểu Miểu không nghĩ tới, anh ta sẽ nói như vậy với cô, cô ngẩn người, nói: “Cảm ơn, nhưng tôi đã kết hôn rồi.”

Lý Minh im lặng hai giây, bên môi nở nụ cười ôn hòa: “....., xin lỗi, là tôi quá mạo muội, tôi tưởng em nói có thể không quay lại Z thị nữa, là.....”

Nụ cười của anh ta cứng ngắc, sau đó lại chuyển sang dịu dàng: “Chúng ta cũng coi là bạn bè, nếu em không vui, có thể gọi điện thoại cho tôi, tôi không thể bảo đảm có thể khiến em vui vẻ, nhưng ít nhất có thể ở bên em.....”

“Cảm ơn.”

Lý Minh có chút thất vọng, từ đầu chí cuối, Lâm Miểu Miểu đều không để lại phương thức liên lạc của mình.

Lâm Miểu Miểu chỉ chỉ đội ngũ kiểm tra an ninh, “Tôi phải vào rồi.”

Lý Minh dưới đáy lòng thở dài, chưa từ bỏ ý định nói thêm một câu: “Tôi muốn thường xuyên gọi điện cho em, có thể không?”

“Cảm ơn, nhưng không thể.”

Lý Minh cười cười, chỉ là nụ cười lại giống như một chiếc mặt nạ trên mặt anh ta, không đến đáy mắt, anh đưa mắt nhìn theo Lâm Miểu Miểu vào cửa kiểm tra an ninh, trong lòng có cảm giác chán nản và mất mát.

Cô là con gái riêng, anh là một thằng con riêng, bọn họ có thể gặp nhau, lần đầu tiên anh nhìn thấy cô đã có cảm tình, đây chính là duyên phận, bây giờ nhìn lại lại là hữu duyên vô phận.

Từ đầu đến cuối anh tin, trên thế giới này, nhất định có một phiên bản khác, sống cuộc sống không giống anh, không cần mỗi ngày đều đeo chiếc mặt nạ giả dối, không cần mỗi ngày hao tổn tâm sức, không cần mỗi ngày không ngừng leo lên, anh cười cũng sẽ thấy mệt mỏi, mà Lâm Miểu Miểu dường như là một phiên bản khác của anh.

Thoải mái mà đơn giản sống cuộc sống của riêng mình, khiến anh không nhận được hưởng trái tim về đó.

Lần đầu tiên gặp mặt, anh từng hỏi Lâm Miểu Miểu, có tin tưởng tình yêu hay không, cô không tin, thật ra thì anh cũng không tin, nhưng vừa rồi, anh lại muốn thử một lần.

Bọn họ đều trải qua bóng tối dài đằng đẵng, cho nên mới càng mong muốn có được hạnh phúc, anh thấy mình nhất định có thể cho cô hạnh phúc, tiếc là, cô không cần. Loại cảm giác này, có lẽ chưa thể xem là tình yêu, đối với người như anh mà nói, muốn không ngừng leo lên cao, tất cả mọi thứ đều có thể dùng tiền bạc để trao đổi, tình yêu, quá xa xỉ.

Nhưng chính là vì con người anh như vậy, nóng lòng muốn leo lên phía trên, mới có một ngày muốn tìm đường trở lại, trở lại lúc mới bắt đầu.

Mới đầu, Lâm Miểu Miểu chỉ là khiến anh có cảm tình, rốt cuộc bắt đầu khi nào, cô dường như trở thành bản chỉ đường muốn trở lại nhất trong lòng anh.

Thoải mái, đơn giản, không có đấu đá lẫn nhau.

Sau khi tiễn Lâm Miểu Miểu, Lý Minh ra khỏi sân bay, trong lúc vô tình trông thấy mấy người phụ nữ ở cửa, một trong số đó là đại tiểu thư nhà họ Tông, ngoài ra mấy người khác đều là những người có gia thế ở Z thị, cùng một người phụ nữ anh không quen lắm.

Người phụ nữ kia trước đây anh biết, có hơi bỏ ngõ, chỉ là vì mấy năm trước cô ta đã rời khỏi Z thị.

Cái thành phố này, mỗi ngày đều có người rời đi, mỗi ngày đều có người trở về, mà anh đứng lúc gặp được một màn này.

Lâm Miểu Miểu ra đi buồn bã như vậy, là vì cô ta sao?

Chú thích:

(1) Chỉ người phụ nữ đi ngoại tình.

53. Chương 53: Tôi Đâu Có Ác?

Lâm Miểu Miểu không phải một người phức tạp, cô sẽ không gây sự vô cớ, sẽ không bới móc chuyện làm phiền người khác, nhưng chính người như vậy, một khi trở dậy mới càng đáng sợ. Anh chưa về đến hoa viên Thế Kỷ, Lâm Miểu Miểu đã đi rồi, Tông Chính cũng không trông chờ chị Chu có thể giữ người lại, cô chính là một người như vậy, trong chuyện quan trọng một khi đưa ra quyết định sẽ không dễ dàng thay đổi.

Tông Chính rất tính cách của cô, nhưng hiện tại lại rất căm ghét tính cách dứt khoát không dây dưa này của cô.

Anh thay đổi đường đi đến sân bay, lúc gần đến sân bay, rốt cuộc cũng nhận được thông tin chuyển bay của Lâm Miểu Miểu, anh lập tức gọi điện thoại cho Tổng công ty Quản lý bay, sau khi nhận được lời đồng ý của đối phương, trái tim buộc chặt của anh cuối cùng cũng có thể thả lỏng. Biết người không chạy được, một bụng tức giận kia của anh thật sự có thể nói càng ngày càng lớn hơn.

Đến bây giờ Tông Chính cũng không nghĩ ra Lâm Miểu Miểu chạy trốn như con thiêu thân để làm gì, anh chỉ biết, cô không nói nói tiếng nào đã muốn đi. Nhưng Lâm Miểu Miểu là người có tiền án tiền sự, hai năm trước âm thầm rời khỏi, hai năm sau mới xuất hiện, vừa nghĩ đến khả năng này, phổi Tông Chính gần như muốn nổ tung, chỉ hận không thể san bằng sân bay quốc tế Z thị.

Lâm Miểu Miểu em có bản lĩnh, thì tự mình chèo thuyền quay về nước Y đi!

Cho nên nói, chó biết cắn người không kêu, người tắm ngấm tắm ngấm mà đắm chết voi, mới gọi là đáng sợ, biến mất hoàn toàn khỏi thế giới.

Tông Chính lao vùn vụt trên đường, đến sân bay, xe phanh kệt một cái đậu luôn ở giữa đường, thậm chí còn quên rút chìa khóa xe. Một nhân viên công tác mặc đồng phục sân bay chắc đã nhận được tin tức, trông thấy Tông Chính liền ra đón, Tông Chính theo sau đối phương, còn chưa đi hai bước đã nghe thấy một giọng nữ quen thuộc, gọi một tiếng “anh”.

Anh quay sang nhìn, không ngờ lại là Tông Nhan.

Nhìn lại lần nữa, anh hơi sửng sốt, đứng bên cạnh Tông Nhan là một người phụ nữ tóc dài đến thắt lưng, Trương Vi.

Được một lúc, Tông Nhan đã kéo Trương Vi bước nhanh về phía anh. Trương Vi ngược mắt nhìn người đàn ông cách đó không xa, bỗng nhiên có cảm giác như cách một đời người.

Đời người có bao nhiêu lần ba năm? Thời gian đẹp nhất của một người con gái, có thêm mấy cái ba năm?

Cô quen biết Tông Chính rất sớm, anh là thiên chi kiêu tử nhà họ Tông, cô luôn luôn biết mình cần gì, cho nên dũng cảm đi theo đuổi, khi mười lăm tuổi, cô giống như người điên đuổi theo Tông Chính, mất ba năm ròng rã, cuối cùng cô cũng trở thành bạn gái của Tông Chính, thêm ba năm nữa, trong đoạn tình cảm dốc hết tâm can này, cô từng đau khổ, từng vui vẻ, từng bị thương máu chảy đầm đìa, nhưng vẫn không chịu từ bỏ, mãi cho đến năm 20 tuổi, nhận được thư mời của nước Mỹ.

Lý tưởng hay tình yêu?

Nếu Trương Vi là đấu sĩ tình yêu, cô sẽ không chút do dự lựa chọn tình yêu, nhưng nếu là một Trương Vi mình đầy thương tích thì sao?

Cô cũng sẽ mệt mỏi, cô suy nghĩ rất lâu, rất lâu, rồi tìm đến Tông Chính, giống như một tên ăn mày hèn mọn, hỏi anh một vấn đề.

Tông Chính trầm mặc rất lâu, nói với cô ba chữ, nhưng không phải ba chữ mà cô muốn nhất.

Cho dù ba năm đã qua đi, nhưng mỗi lần Trương Vi nhớ lại cảnh tượng ngày hôm đó, đều cảm thấy đau đớn, thật xin lỗi? Vì sao phải nói xin lỗi, nói một câu yêu cô khó đến vậy sao? Coi như lừa gạt cô cũng không sao cả, ngay cả lừa gạt cũng không muốn ư?

Cô dứt khoát xoay người rời đi, nhưng mà sau khi đến nước Mỹ, xảy ra chuyện ngoài ý muốn, khi ấy, cô lấy dũng khí gọi điện thoại cho Tông Chính, muốn nói chuyện này cho anh biết, lại bị những lời lạnh lùng của anh làm thương tích đầy mình một lần nữa.

Tất cả đều đã kết thúc, những lời cô muốn nói đã không kịp nữa rồi, kết thúc rồi. Cô tự nói với mình, đàn ông trên thế giới này nhiều như vậy, không có anh, cô cần phải sống tốt hơn so với trước.

Chỉ là, mỗi khi đến đêm khuya vắng người, nỗi đau đục khoét xương tủy, sẽ từ dưới lớp da, lan tràn ra khắp cả.

Ba năm trôi qua, Trương Vi tưởng rằng thời gian có thể khiến cô quên hết tất cả, hai người cách nửa địa cầu, cô chỉ có thể tình cờ biết được tin tức của anh qua Tông Nhan, qua bạn bè.

Khi anh đính hôn với Lâm Tư, cô từng hỏi chính mình, có hối hận không? Nếu như không rời đi, có lẽ cô còn kết hôn với anh, có lẽ có ngày cô có thể dùng tình cảm chân thành làm anh rung động.

Quãng thời gian đó, cô gần như luyện tập và biểu diễn điên cuồng, cho đến khi Tông Nhan nói cho cô biết, cuộc liên hôn giữa hai nhà Tông Lâm thất bại, thời khắc đó, cô mới phát hiện, quên một người thì ra khó đến vậy.

Quãng thời gian đó, mỗi ngày Trương Vi đều hỏi bản thân mình, có muốn liên lạc với anh không, rõ ràng tự nói với mình phải hết hi vọng, phải quên đi, phải bắt đầu lại một lần nữa, nhưng trước sau vẫn không bỏ xuống được, nhưng cô lại không cho phép mình quay đầu lại.

Trở về làm gì chứ? Lúc vừa xa nhau, cô vẫn ảo tưởng, một ngày nào đó Tông Chính bỗng nhiên phát hiện tình cảm giành cho cô, xuất hiện ở trước mặt cô.

Ba năm, không một cuộc điện thoại, ngay cả một lời thăm hỏi đơn giản cũng không có, anh giống như biến mất hoàn toàn khỏi sinh mệnh của cô, dường như ba năm tuổi trẻ ấy không hề tồn tại.

Một người đàn ông lạnh lùng vô tình như vậy, làm thế nào cô quay đầu đây? Lại tiếp tục dùng những năm tháng tuổi trẻ tươi đẹp nhất, dốc hết tâm can, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, đi chờ đợi một người đàn ông chưa bao giờ yêu mình ư?

Một năm rồi lại một năm, Trương Vi vẫn không tìm được chú ý tới tin tức của anh, vào mỗi đêm cô đơn, ôm hồi ức đã qua đi vào giấc ngủ, cô rốt cuộc vẫn không buông xuống được, cho đến hơn một tháng trước, vì một chuyện ngoài ý muốn, dây thần kinh ở chân của cô bị tổn thương khiến cô không bao giờ có thể múa những điệu có độ khó cao nữa, lúc đó suy nghĩ của cô đều là màu xám, nhưng đáy lòng lại vang lên một âm thanh rất nhỏ: Trở về tìm anh đi.

Nhưng mà, vào lúc cô đưa ra quyết định, Tông Nhan nói cho cô tin tức Tông Chính kết hôn, Trương Vi không rõ cảm xúc thật trong lòng, nhiều năm như vậy bên cạnh Tông Chính vẫn không có ai, không chỉ một lần cô ảo tưởng, có lẽ anh cũng hối hận, có lẽ còn đang đợi cô, có lẽ.....

Dường như vươn tay ra là có thể bắt được người đàn ông ấy một lần nữa, giây phút đó cô nằm trên giường bệnh, giống như lạc mất hồn phách, tự hỏi rốt cuộc buông xuống cái gì đây.

Ba năm, Trương Vi tưởng rằng thời gian sẽ giống như cỏ dại ngoài bãi tha ma, chôn cất đau đớn, cô cho rằng một ngày nào đó sẽ quên được người đàn ông ấy, chỉ là cô không dám thừa nhận mà thôi, trong lòng cô vẫn nghĩ đến anh.

Gặp lại Tông Chính, ký ức, thời gian giống như quay ngược lại, cô bỗng nhiên nhớ tới mùa xuân mười lăm tuổi năm ấy, Tông Chính che ô đi trong mưa, những hạt mưa lất phất rơi xuống đất, còn anh lại giống như mưa phùn rơi vào trong lòng cô.

Cô dùng ba năm để quên, nhưng nếu không quên được thì sao?

Rốt cuộc cần dùng cảm đến mức nào mới quên được đây?

Tại sao vẫn không quên được?

Rốt cuộc là yêu anh hay hận anh? Hay là không cam lòng?

Cho dù là loại nào, cô làm sao có thể nhìn anh sống hạnh phúc yên ổn với một người phụ nữ khác chứ?

Làm sao anh có thể sau khi đẩy một người phụ nữ tới vực thẳm, lại chia ngọt sẻ bùi với một người phụ nữ khác được cơ chứ?

Trương Vi đoán, có lẽ là vì nỗi đau anh gây ra cho cô quá sâu, cho nên cô mới không quên được anh.

Đã như vậy.....

Nếu cô và anh không thể ở bên nhau, cô sẽ đem tất cả đau khổ mình nhận được trả lại hết cho anh, nhìn anh giãy dụa thống khổ.

Có lẽ khi đó, cô có thể quên anh thực sự.

Cô theo bước chân Tông Nhan đi về phía anh, dường như mỗi một bước tới gần anh đều giống như bước qua muôn sông nghìn núi.

Cô đứng im trước mặt anh, hơi ngửa đầu, cười yếu ớt.

“A Chính..... đã lâu không gặp.” Câu này, cô nghĩ tới rất nhiều lần, ở một con phố bất ngờ gặp nhau, sau đó mỉm cười thân nhiên, chào hỏi nhau giống như bạn bè, đáng tiếc, nỗi đau của cô khắc quá sâu, quên mất giả bộ thân nhiên như thế nào, cho nên..... A Chính yêu quý, anh sao có thể hạnh phúc được chứ?

Người đàn ông trước mặt dường như sững sờ trong giây lát, sau đó trả lời khách sáo xa lạ: “Đã lâu không gặp.”

“Anh, sao anh lại tới đây? ”Tông Nhan cười hì hì hỏi một câu, cũng không đợi Tông Chính trả lời, tự cô lại tìm nguyên nhân, “Có phải anh biết hôm nay chị Vy quay về không?”

“Chị chỉ nói với mấy người bạn em, không phải bảo em không cần nói cho người khác sao?” Giọng của Trương Vi rất nhẹ nhàng, nói lời trách mắng, nghe vào lại giống sự bắt đắc dĩ của một người chị cả với đứa em gái bé bỏng tinh nghịch hơn, Tông Nhan lập tức kêu oan: “Em thật không có nói, nhưng anh em có thể tra ghi chép lịch bay nha!”

Tông Nhan nghĩ gì, Tông Chính đương nhiên rõ, nếu là thường ngày, có lẽ anh sẽ mặc nó, không thêm để ý, nhưng bây giờ tâm trạng của anh không thể nào tốt được, anh còn đang vội tìm Lâm Miểu Miểu, tuy rằng chuyến bay đã lùi lại nửa tiếng, nhưng chưa bắt được người, anh không thể an tâm.

“Anh còn có việc, đi trước đây.”Lời này Tông Chính nói với Tông Nhan, nói xong lại gạt đầu với Trương Vi, chuẩn bị đi.

Tông Nhan vội vàng kéo cánh tay anh, lúc này cô cũng hiểu rõ Tông Chính đến sân bay chắc là có chuyện khác, “Anh, anh muốn rời khỏi Z thị? Buổi tối đón gió tẩy trần cho chị Vy, anh có thể đến không?”

Tông Chính hơi mất kiên nhẫn, nhưng vẫn trả lời Tông Nhan, “Anh đang tìm người, buổi tối có thời gian thì sẽ đi, anh đi trước.”

Tông Chính vừa muốn nhấc chân, lúc này mới nhìn thấy một người quen đang đứng ngay phía trước, Tông Chính cũng không có ấn tượng tốt gì với Lý Minh, lúc đi qua bên cạnh anh ta, mắt nhìn thẳng, hoàn toàn xem người này không tồn tại. Nhưng Lý Minh lại quay mặt sang, mang theo nụ cười không ấm không nóng: “Cuộc sống của Tông thiếu thật là bận bịu, vợ mới vừa đi, lại có bạn đến.”

Tông Chính bỗng nhiên dừng bước chân, chậm rãi quay sang, ánh mắt lạnh như băng, từ lúc Lâm Miểu Miểu bắt đầu cúp điện thoại, anh đã tích một bụng lửa giận, vừa nãy bị Tông Nhan quấy rầy phải ép mình tiếp tục đè nén, lúc này bạo phát với Lý Minh cũng chẳng hay ho gì, hướng hồ trong lời này của Lý Minh còn có ý tứ khác, anh ta biết Lâm Miểu Miểu vừa mới đi, hoặc có thể nói anh ta đưa Lâm Miểu Miểu tới sân bay?

Cơn giận Tông Chính kìm nén suốt nửa bùng nổ, cô không nhận điện thoại của anh, không cho anh tiễn, thế nhưng bây giờ lại để một người đàn ông khác đưa đi?

“Người tháo vát như Tông thiếu, lúc rảnh rỗi tới đón bạn bè, sao lại không có thời gian đưa vợ mình cơ chứ, cũng không tốn nhiều thời gian, bớt chút thời gian vừa đi vừa về là được.” Lý Minh chống lại ánh mắt lạnh thấu xương của Tông Chính, không có chút giận giữ cười cười.

Tông Chính nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của anh ta, cũng từ từ nở nụ cười, giọng nói bình thường nhưng lại châm biếm rất rõ ràng: “Ai cũng nói cậu hai Lý giải quyết công việc khôn khéo, cũng chỉ có cậu hai Lý mới có thể nghĩ ra biện pháp vện cả đôi đường này, cho nên anh cứ giữ lại ình dùng đi.” Anh cũng lười tranh cãi với đối phương, anh còn chưa nghĩ ra Lâm Miểu Miểu đang âm ỉ cái gì, bây giờ còn xuất hiện một tên đàn ông, giúp cô, bênh vực cô, bây giờ anh chỉ muốn mau chóng tìm được Lâm Miểu Miểu, sau đó..... sau đó lại.....

Mấy người đưa mắt nhìn bóng lưng Tông Chính rời đi, ý tứ trong mắt lại khác nhau rất nhiều, ánh mắt của Trương Vi lập tức chuyển lên trên mặt Lý Minh, cuộc đối thoại vừa rồi của Tông Chính và Lý Minh, lửa

bắn ra bốn phía, khoảng cách lại không xa, cô hòa Tông Nhan đứng cạnh nghe đại khái, Trương Vi trong lòng khẽ động, cười chào hỏi, “Cậu hai Lý, tới tiền bạn à?”

Lý Minh cười một tiếng, “Coi là vậy đi.”

Tông Nhan thì lại nói thẳng, trực tiếp hỏi: “Lâm Miểu Miểu vừa đi đúng không? Anh tiền cô ta?”

Lý Minh cũng không phủ nhận, cười trả lời: “Tiện đường đưa bạn mà thôi, tôi còn có việc, đi trước.”

Trương Vi bỗng nhiên gọi anh lại, cười mời: “Buổi tối có một buổi gặp mặt nhỏ, anh có thể tới không?”

Lý Minh quay đầu lại cười, dừng lại một chút rồi nói: “Vô cùng vinh hạnh.”

Chờ sau khi Lý Minh rời đi, Tông Nhan có chút ngạc nhiên hỏi: “Quan hệ giữa anh ta và anh em hình như không tốt lắm, mời anh ta đến.....”

Trương Vi cười nói: “Nhan Nhan, có nhiều bạn bè lúc nào cũng tốt, trước đây không phải em rất khâm phục anh ta sao?”

Quả thực Tông Nhan từng khâm phục Lý Minh, Lý Minh tuy là con riêng, nhưng bất luận là bề ngoài, năng lực, hay là phong thái, đều hơn cậu cả chính tông của nhà họ Lý, ở Z thị không ai dám xem thường anh, hơn nữa là phụ nữ, đối với cảnh ngộ thảm thương của người đàn ông, lúc nào cũng có một phần mềm yếu như vậy cả.

Cô nhú mày hỏi, “Anh ta thế nào lại trở thành bạn của Lâm Miểu Miểu rồi?”

“Có thể là đồng bệnh tương lân chăng?” Trương Vi không để ý nhiều đáp, sau khi gặp mặt hai người bạn tốt khác đến đón cô, cô không nhịn được quay đầu lại nhìn Tông Chính đã sớm không nhìn thấy bóng.

54. Chương 54: Muốn Chạy, Đâu Có Dễ

Tông Chính lưng dài vai rộng, dưới lớp áo quần mỏng mảnh, bắp thịt rắn chắc như muốn mọc lên, mỗi một bước hai chân thon dài đều bước rất lớn, hơn nữa còn bước rất nhanh, nhân viên công tác dẫn đường gần như phải chạy chậm mới có thể đuổi kịp, nhân viên công tác vụng trộm liếc nhìn Tông Chính, sau đó im lặng cúi đầu, thậm chí mồ hôi lạnh, không thể trách anh tố chất tâm lý không tốt, thật sự thì thể cả người của Tông Chính quá mạnh mẽ, giống như cơn mưa giông sắp đến làm sập cả vách tường, anh chỉ nhìn trộm mấy lần, đã có cảm giác hãi hùng khiếp vía.

Lâm Miểu Miểu lên máy bay, mệt mỏi tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm hai mắt nghỉ ngơi, vì chuyến bay lùi lại nửa giờ hành khách bên trong khoang máy bay đang bàn tán sôi nổi về nguyên nhân, một tiếng bước chân rõ ràng mạnh mẽ bỗng nhiên truyền vào trong tai cô, không khí chung quanh dường như nóng lên, cô bị bao phủ trong bóng tối mờ mờ.

Lâm Miểu Miểu mở căng mắt, đập vào trong con ngươi là gương mặt tuần tú lạnh như băng của Tông Chính, dây an toàn bị anh cởi ra vang lên âm thanh khe khẽ, anh nhìn chằm chằm vào khuôn mặt cô, lòng bàn tay nóng hầm hập nắm chặt cổ tay của cô, gần như thô bạo túm cô lôi dậy.

Trong đầu Lâm Miểu Miểu trống rỗng, lên trên máy bay cô vẫn luôn duy trì tình trạng này, vào lúc nhìn thấy Tông Chính rất là mơ hồ, cho đến khi bị Tông Chính kéo đi mấy bước mới phản ứng lại, anh nắm rất chặt, chặt đến nỗi làm cô thấy đau.

Cô chuyển động cổ tay muốn rút tay mình lại, nhưng Tông Chính lại càng nắm chặt hơn, sức lực lớn tưởng như muốn bóp nát xương tay của cô.

Ánh mắt của anh giống như thú dữ cổ đại, khi cô vùng vẫy liền ngoảnh lại lạnh lùng liếc nhìn cô, nóng lòng muốn nuốt cô, cổ tay cô bị nắm càng chặt hơn, khiến cô muốn động cổ tay cũng không được, lúc đến cửa khoang máy bay, một người phụ trách đi tới thấp giọng hỏi: “Ngài Tông, chúng tôi có thể cất cánh được chưa?”

Tông Chính gật đầu, Lâm Miểu Miểu ngơ ngác bị Tông Chính kéo ra khỏi khoang máy bay.

“Tông Chính, anh có ý gì đây?”

Lâm Miểu Miểu không hỏi câu này không được, vừa hỏi thì đã giống như đổ dầu vào lửa, làm cơn giận dữ của Tông Chính cháy bùng bùng: “Anh định làm gì? Phải là anh hỏi em, em định làm gì chứ!”

Lâm Miểu Miểu quay sang nói một tiếng với người phụ trách: “Xin chờ một chút!”

Người phụ trách cũng là người tinh tường, hiển nhiên biết nên nghe ai, lập tức nhìn về phía Tông Chính, Tông Chính vẻ mặt lạnh lùng: “Không cần để ý đến cô ấy.”

Lần đầu tiên trong đời Lâm Miểu Miểu giận đến mức muốn mắng người, nhưng cô đánh nhau thì giỏi, chứ tài hùng biện thì chẳng ra sao, mở miệng, cuối cùng chỉ mắng được một câu: “Không biết xấu hổ!”

Chón đông người, mọi người trong khoang đều ngoái cổ ra nhìn hai người, Tông Chính có thể không e dè gì kéo cô đi một mạch, nhưng trước mặt mọi người cô không cách nào đánh cho Tông Chính một trận. Sau đó tất nhiên sẽ phát triển thành hai người vờn nhau.

Cuối cùng, Lâm Miểu Miểu e dè bị Tông Chính kéo tới lối đi không người.

Từ rất lâu Phác Hồng Hi đã nhắc nhở cô: Lúc mất bình tĩnh, không nên đưa ra bất cứ quyết định nào. Cô luôn làm theo nguyên tắc này, cho nên lúc cảm thấy mình bị lừa dối, trong lúc tức giận cũng không ký tên mình vào chỗ cần ký, nếu mà dựa theo phong cách hành sự trước sau như một của cô, hẳn cô đã ném thẳng giấy thỏa thuận ly hôn trong túi xách đến trước mặt anh, chát vắn anh.

Thế nhưng, trong tiềm thức cô lẩn tránh lựa chọn này.

Cô không phải một người dễ xúc động, quen dùng phương thức lỗ mãng trực tiếp giải quyết vấn đề.

Vả lại——

Nếu như anh giải thích, cô có nên tin tưởng hay không?

Nếu như anh thừa nhận, sau đó cô nên làm cái gì bây giờ? Ly hôn ư?

Sau cùng cô quyết định mang theo giấy thỏa thuận ly hôn, chạy trốn khỏi thành phố này đến một nơi khác yên tĩnh một chút, thu xếp tất cả tiền căn hậu quả, sau đó mới quyết định làm thế nào.

Bây giờ, cái ý nghĩ này đã phá sản rồi.

Hành động của Tông Chính có lẽ chỉ là con người anh hiện tại xuất hiện ở trước mặt cô, vậy mà đã có thể làm tâm trạng của cô gợn sóng, ở trong lối đi yên tĩnh hai người đứng song song với nhau nửa phút đồng hồ, tâm trạng của Lâm Miểu Miểu dần dần khôi phục, khôi phục về mặt hồ hững xa cách, ở trong nháy mắt Lâm Miểu Miểu di chuyển ánh mắt, cơn giận cổ nén của Tông Chính giống như núi lửa phun trào, anh xoay mặt cô lại, ánh mắt như muốn nuốt chửng cô: “Nguyên nhân?”

Lâm Miểu Miểu bị ép ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào anh trong đầu lập tức hiện lên giấy thỏa thuận ly hôn thấy được hơn một giờ trước, cô hiểu rõ, bây giờ mình không đủ lý trí, không đủ bình tĩnh, không thích hợp đưa ra bất kỳ quyết định gì.

Cô bình tĩnh trả lời: “Bởi vì chuyện học hành, em cần trở lại làm một vài thủ tục.”

Cúp điện thoại của anh, không nói tiếng nào đi luôn, gấp gấp đến mức phải đi máy bay ngay lập tức, chỉ là quay về nước Ý làm thủ tục ư? Tông Chính cười lạnh hỏi: “Em cảm thấy anh sẽ tin sao?”

Lâm Miểu Miểu trầm mặc, tự mình nhìn thấy tập giấy thỏa thuận ly hôn kia, ngoại trừ im lặng cô không biết phải dùng thái độ gì chung sống với anh. Mà cô càng im lặng, cơn giận của Tông Chính lại càng lớn, hai người giằng co gần năm phút đồng hồ, từ bắt đầu từ lúc gặp mặt, vẻ giận dữ của Tông Chính gần như không cách nào che giấu, ánh mắt vừa dữ tợn vừa hung ác nham hiểm, nhưng dưới sự im lặng của Lâm Miểu Miểu, cơn giận của anh giống như thái độ lạnh lùng của cô, ngưng tụ thành băng tuyết.

Máy bay cách đó không xa đã bắt đầu di chuyển, liệng khỏi đường băng, Lâm Miểu Miểu nghe thấy âm thanh mới vừa quay sang nhìn cổ tay đã bị kéo mạnh, anh đã trở nên im lặng giống cô, lời cô đi ra phía cửa. Lâm Miểu Miểu vùng ra, anh nắm chặt giống như kìm sắt vậy.

Cứ để bị kéo đi như vậy ư? Sau đó giả bộ không có chuyện gì xảy ra ư?

Lâm Miểu Miểu không được được. “Tông Chính, em thật sự có chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Việc riêng tư.”

Lửa giận dưới sự kiềm chế của Tông Chính lại bùng lên, anh thích sự tự chủ bình tĩnh này của cô, nhưng lúc này ghét nhất cũng là sự tự chủ trầm mặc này.

“Anh không thể biết được sao?” Anh hỏi.

“Không thể, đây việc riêng của em.” Cô dừng lại mấy giây, nhìn anh nói, “Em mong muốn nhận được sự tôn trọng.”

Anh quay đầu đi chỗ khác, ngẩng đầu nhìn trần nhà màu trắng, sau đó thở dài, dường như muốn đem tức giận và phiền muộn trong lồng ngực nói hết ra, anh dốc sức không chế cảm xúc của bản thân, cách mười mấy giây mới hỏi, “Có liên quan tới anh không?”

“Không có đâu.” Đáy lòng của cô xẹt qua một tia tự giễu, cô đã nói dối, nói cho cùng nói dối là vì tự tôn, hay là vì nói dối vì tự ti đây?

Có lẽ tín dự(1) của cô tốt, câu trả lời của cô còn bình tĩnh như vậy, cho nên Tông Chính tin, bởi vì anh quả thực không tìm được nguyên nhân do mình, chắc là vì chuyện của nhà họ Lâm.

Anh thở phào nhẹ nhõm, không ngờ tâm trạng lại tốt hơn nhiều, giọng nói cũng không hung dữ như vừa nãy: “Có chuyện gì không thể nói chuyện thẳng thắn? Sao phải ngắt điện thoại của anh, còn tắt máy nữa hử?”

Đến nỗi khiến anh tưởng rằng, cô muốn biến mất khỏi thế giới này một lần nữa.

Lâm Miểu Miểu trầm mặc như trước, Tông Chính im lặng mấy giây hỏi: “Nhất định phải đi à?”

Cô rút cục ngẩng đầu trả lời khẳng định: “Nhất định phải đi.”

Mặc dù bên ngoài cô bình tĩnh, nhưng Tông Chính nhận ra tâm trạng của cô chẳng giống như vẻ bình tĩnh biểu hiện ra bên ngoài này, lúc anh nhìn thấy cô ở trên máy bay, cô mệt mỏi nhắm mắt, sắc mặt tái nhợt, tình huống hình như còn xấu hơn lần đi ăn cơm với Lâm Thế Quân.

Thế nhưng cô lại không muốn chia sẻ với anh, tâm trạng của Tông Chính rất tệ, tâm trạng xấu này như biết truyền nhiễm, từ trên người Lâm Miểu Miểu lây sang cho anh. Theo cách nghĩ thật của anh, có lẽ anh đã trực tiếp lời cô đi, cô không đi thì khiêng đi, thế nhưng nhìn cô buồn bã, đôi mắt không còn sáng rực, anh không có nỡ từ chối yêu cầu của cô.

Có lẽ đây chính là tình yêu, tình yêu khiến người ta không thể tự làm chủ được bản thân mà đưa ra những quyết định và cách làm hoàn toàn không giống nhau.

Tông Chính thực sự không muốn dùng từ ngữ tình yêu sến sẩm này để hình dung, anh kiên quyết cho là mình đầu óc mê muội mới không muốn từ chối yêu cầu của cô.

Anh cúi đầu nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô, có lẽ anh vẫn chưa học được cách đứng trên góc độ của cô cân nhắc vấn đề, nhưng anh bằng lòng thử, cô không nói bất cứ điều gì, anh có thể giả vờ không hỏi bất cứ điều gì, nếu như cô muốn sống cô độc một mình, anh cũng có thể cho cô không gian và thời gian, cô muốn được tôn trọng, anh có thể tôn trọng quyết định của cô.

“.....ngồi máy bay riêng của anh đi đi.” Anh suy nghĩ mấy phút, nặng nề nói.

Vợ chồng mới cưới, anh thực sự không muốn cô đi, nhưng cô không phải thú cưng nuôi trong lồng, sẽ vĩnh viễn nhốt ở bên cạnh anh.

Con người của Lâm Miểu Miểu u ám giống như hố sâu, cặp mắt cô mở to, dường như có chút bất ngờ, ngay sau đó cô khẽ gật đầu, cô biết đây là nhượng bộ của Tông Chính, mà ngồi máy bay anh chỉ định, là điều kiện của anh.

Nhân viên công tác dẫn đường cho Tông Chính lúc trước đưa hai người đến một lối đi khác, một chiếc máy bay tư nhân đang đậu ở ngoài cửa, trên thân phi cơ hình dáng khí động(2)viết hai chữ màu xanh lam: zongzheng(3).

Dễ nhận thấy Tông Chính cũng chuẩn bị hai biện pháp, nếu như Lâm Miểu Miểu chạy mất, anh buộc lòng phải đi nước Y bắt người trở về.

“Hành lý.....” Lâm Miểu Miểu cuối cùng cũng nhớ đến hành lý của mình vẫn đang gửi vận chuyển.

“Sau khi máy bay đến nơi, sẽ có người đưa tới cho em.” Anh nói.

“Cảm ơn anh.” Ánh mắt Lâm Miểu Miểu hơi ử rữ, trong lòng có cảm giác nói không thành lời.

Cô rút tay mình khỏi lòng bàn tay nóng rực của anh, cổ tay còn chưa rút rakhỏi, bất thành lình bị anh nắm lại thật chặt: “Không cần phải nói cảm ơn.....còn nữa, em có phải quên gì rồi không?”

Lâm Miểu Miểu ngược mắt nhìn lên, sau đó cổ tay được anh thả ra, anh đưa tay giữ gương mặt cô, một nụ hôn nóng bỏng in ở giữa trán cô.

Cô xuất thần nhìn chằm chằm vào chiếc cằm của anh, anh hơi nghiêng đầu lại hôn một cái lên môi cô.

“Đến rồi gọi điện thoại cho anh, cho em thời gian hai ngày.” Anh có thể cho cô không gian và thời gian, nhưng chỉ có thể ở mức độ này.

Hai ngày ư?Riêng thời gian ở trên không, đi đi về về đã mất một ngày.Tâm trạng u ám của Lâm Miểu Miểu không biết dùng lời nào để diễn tả.

“Hai ngày không trở lại, em chuẩn bị nhật xác Võ Tòng đi.”

Sau khi Lâm Miểu Miểu đi, Tông Chính trở về công ty, trong đầu có chuyện suy nghĩ, làm gì cũng không tập trung, vừa hết giờ làm, Tông Nhan gõ cửa đi vào phòng làm việc của anh.

“Có chuyện gì thế?” Anh ngược mắt nhìn cô, lại cúi đầu tiếp tục bận rộn.

“Tiệc tẩy trần buổi tối của chị Vy, em đến để nhắc anh, đừng đến muộn đấy nhé.”

Tay cầm bút của Tông Chính dừng lại một chút, Tông Nhan từng nhắc đến chuyện của Trương Vi mấy lần, anh biết cô bị thương, sắp trở về, tiếp nữa.....

Hết rồi.

Lúc còn trẻ, có lẽ vì quá nhiều cái có, nhiều đến mức không cần phụ nữ và tình cảm, anh cũng không có nhiều thời gian tiêu phí bên phụ nữ như thế, theo sự tăng lên của tuổi tác, cả nhà bắt đầu quan tâm tới đối tượng qua lại của anh, thay vì để Lý Trân sắp đặt, anh thà chọn một người trong số những người quen biết, anh chọn Trương Vi.

Nếu mà ba năm trước Trương Vi không chia tay với anh, có lẽ bây giờ anh sẽ chiều theo ý cả nhà kết hôn cùng Trương Vi, sau đó cả đời cứ bình bình đạm đạm như vậy, một ngày nào đó, anh vào ở trong Thiên Hà Viên, sẽ nhớ tới bé gái từng thút thít trên cành cây ấy.

Khi đó, anh thấy cuộc sống như thế cũng không có gì không ổn, nhưng mà hôm nay, tâm tình của anh đã khác hoàn toàn, nếu như trước đây không chia tay với Trương Vi, thì sẽ không dính hôn với Lâm Tư, Lâm Tư tự nhiên cũng sẽ không chết, mà Lâm Miểu Miểu cũng sẽ không quay về Z thị tìm anh.

Có thể cả đời này anh cũng sẽ không gặp lại cô.

Anh cười một tiếng, từ góc độ này mà nói, anh phải cảm ơn Trương Vi, còn có Lâm Tư

Quá khứ của anh và Trương Vi đã sớm đi vào quên lãng, nhưng có thể khẳng định, anh nợ Trương Vi, cho nên anh cũng không ngại xem cô như một người bạn bình thường.

Tiệc tẩy trần của Trương Vi, Tông Chính đáp ứng rất dứt khoát, Tông Nhan nhận được câu trả lời khẳng định của anh, nói địa chỉ một lần rồi rời đi.

Chú thích:

(1) : lòng tín nghĩa và danh dự.

(2) Dáng khí động: một đầu to tròn, một đầu nhọn, nhọn. Đây là hình dáng tối ưu để chế tạo các loại phương tiện di chuyển như: máy bay, ô tô, tàu cao tốc... nhằm đạt được các điều kiện như: lực cản của không khí thấp nhất, lực nâng của các luồng khí khi di chuyển với vận tốc cao...

(3) Đây là phiên âm tên tiếng Trung của Tông Chính (: Zōng zhèng)

55. Chương 55: Càng Giúp Càng Rối

Tiệc tẩy trần được tổ chức tại nhà lớn của Trương gia ở Trường Nguyệt Loan, bởi vì sự tồn tại của Trường Nguyệt Loan, phần lớn mọi người trên đỉnh ngọn tháp mạ vàng của Z thị đều trở thành hàng xóm, mấy năm gần đây giá đất ở Trường Nguyệt Loan rất cao, người nào hễ có chút tiền, hẳn đều muốn sống ở đây, lân la sang nhà hàng xóm.

Màn đêm buông xuống, những ngọn đèn thủy tinh lung linh ở Trường Nguyệt Loan lại sáng lên lần nữa, khi Tông Chính đến, đủ loại xe nổi tiếng đã đậu chật ních trong nhà họ Trương, anh vừa đi vào đại sảnh tổ chức tiệc, Đỗ Thiệu Khiêm đã chỉnh tề đi tới.

“Cậu nghĩ gì thế?”

Tông Chính nhíu mày hỏi: “Nghĩ cái gì?”

Đỗ Thiệu Khiêm dùng ánh mắt ra hiệu Trương Vi đang trò chuyện cùng mấy vị phu nhân, Tông Chính nhìn Đỗ Thiệu Khiêm một cách kỳ lạ: “Tôi nghe nói nhà cậu đang tìm vợ cho cậu, cậu còn có lòng dạ quan tâm đến đời sống cảm tình của tôi cơ à?”

Tâm trạng của Đỗ Thiệu Khiêm trong nháy mắt trở nên u ám, trong lòng cái đó gọi là buồn bực, nếu không phải anh vô tình đưa ra chủ ý tồi tệ, anh cần phải làm thế này sao? Tốt xấu gì anh cũng từng thích Lâm Miểu Miểu, sao có thể trở mặt nhìn cô rơi vào chỗ nước sôi lửa bỏng được đây, mà cái hồ lửa ấy còn do chính anh giúp người ta đào.

Đỗ Thiệu Khiêm mặc dù được gọi là tay chơi, nhưng anh tự mình cũng là người có lương tri, cảnh ngộ của Lâm Miểu Miểu đã đủ thê thảm rồi, nhiều năm nay sống một mình cô đơn lẻ loi, anh thực sự không đành lòng tiếp tục nhìn bộ dạng buồn bã bi thương sau này của cô, quãng thời gian trước bên Lâm Miểu Miểu kia xuất hiện một tên phá đám, hiện tại bên Tông Chính này cũng xuất hiện một tên kẻ gây rối, thời điểm rắc rối này mà Trương Vi quay về, không phải thêm loạn sao?

Đỗ Thiệu Khiêm ở trong lòng thở dài chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, người đứng xem như anh còn sót ruột hơn cả người trong cuộc, hận không thể làm cho tất cả những tên phá đám ấy cút đi càng nhanh càng tốt, sau đó để cho hai người Tông Lâm sớm tu thành chính quả, anh cũng có thể nhẹ lòng, nhưng chuyện giữa hai vợ chồng nhà này, mặc dù anh lo lắng đi chăng nữa, cũng thực sự không tiện hỏi nhiều, nhất là anh còn từng có ý tấn công Lâm Miểu Miểu, cho nên càng phải tránh nghi ngờ.

“Cậu và Trương Vi không có dư tình chưa dứt gì chứ, định nối lại tình xưa ư?” Nếu là người khác, căn bản Đỗ Thiệu Khiêm không lo lắng vấn đề này, nhưng Tông Chính này, cả đời đã tiếp xúc với mấy người phụ nữ chứ, thật đúng là khó mà nói.

Vì Lâm Miểu Miểu rời đi, tâm trạng của Tông Chính vốn đã không tốt tẹo nào, nay bị Đỗ Thiệu Khiêm hỏi hai câu, lập tức không nhịn được nữa.

Đỗ Thiệu Khiêm cười trừ, miễn cưỡng tìm cái cớ: “Tôi đây chỉ muốn đuổi theo Trương Vithôi, cho nên mới thăm dò trước.”

Tông Chính xì mũi coi thường: “Cậu theo đuổi thì theo đuổi, hỏi tôi làm gì? Cô ta và tôi chẳng còn chút quan hệ nào cả.”

Đỗ Thiệu Khiêm vừa ngenhững lời này, trái tim cũng được thả lỏng, một lúc sau lại thấp giọng hỏi: “Cậu tới đây, Lâm Miểu Miểu biết không?”

Cậu ta không nhắc tới Lâm Miểu Miểu còn khá, vừa nhắc tới Tông Chính liền thấy khó chịu trong lòng, “Cô ta còn chẳng ở Z thị. Cậu cảm thấy cô ta sẽ để ý chuyện này sao? Sẽ ghen ư?” Ít nhất Tông Chính không tưởng tượng ra được bộ dáng Lâm Miểu Miểu ghen, anh vừa dứt lời, khoanh tay lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Đỗ Thiệu Khiêm, “Phiền cậu, có thể ít quan tâm tới chuyện riêng của tôi có được hay không?”

Đỗ Thiệu Khiêm im lặng mấy giây, thu được một cái kết luận, quan hệ của hai người này xem ra vẫn không tốt lên. Bây giờ anh có một chút không biết, rốt cuộc là anh mong quan hệ của hai người tốt đẹp, sau đó Lâm Miểu Miểu bị thương, hay là mong muốn quan hệ giữa hai người cứ xung đột như thế này.

Đỗ Thiệu Khiêm chuyển ánh mắt, nhìn vào trên người Trương Vi duyên dáng yêu kiều, quan hệ giữa anh và Trương Vi cũng không tồi, chuẩn xác mà nói, quan hệ giữa anh và tất cả các người đẹp đều không tồi, cho dù Trương Vi rời khỏi Z thị ba năm, nhưng dịp lễ tết cũng có thăm hỏi theo lễ phép, bữa tiệc đã bắt đầu một lúc lâu, Trương Vi nói cười vui vẻ với tới chào hỏi khách, Đỗ Thiệu Khiêm đợi một lúc lâu, mới tìm được cơ hội trò chuyện vài câu với Trương Vi.

Anh biết Trương Vi còn trước cả Tông Chính, Trương Vi theo đuổi Tông Chính ba năm, từ năm cô mười lăm tuổi đến khi mười tám tuổi, ở trong mắt Đỗ Thiệu Khiêm, có một dạo anh đã cảm thấy đau lòng cho cô gái này, được rồi, đây chính là bản tính của anh, không muốn nhìn mỹ nữ thương tâm khổ sở, sau đó anh theo đuổi Trương Vi, theo đuổi ba tháng, anh không theo đuổi được, trái lại để cho Tông Chính và Trương Vi thành đôi.

Đỗ Thiệu Khiêm vẫn canh cánh trong lòng chuyện này, cho nên năm đó anh nhìn trúng Lâm Miểu Miểu, nhưng Lâm Miểu Miểu lại tới tìm Tông Chính, trong lòng anh có cái gọi là ganh ghét.

Đỗ Thiệu Khiêm kín đáo hỏi: “Sau khi trở về có dự định gì không?”

Trương Vi cười tự giễu: “Còn có thể có dự tính gì, chỉ có thể tiếp nhận công ty, sau đó tìm một người đàn ông rồi lấy.”

“Vậy em và.....” Đỗ Thiệu Khiêm ngừng lại một lúc lâu, cũng không biết hỏi tiếp thế nào, những lời nói này chẳng khác nào xát muối lên ngực Trương Vi, huống chi sự việc đã qua đi lâu rồi.

Ngược lại Trương Vi không để ý gì chỉ cười: “Tông Chính? Em đã quên anh ấy lâu rồi, bây giờ chỉ xem như bạn bè thôi.”

Đỗ Thiệu Khiêm trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nụ cười càng thêm sáng lạn, anh không nhịn được thâm mắng mình lo vớ lo vẩn, năm đó Trương Vi chủ động lựa chọn rời đi, chắc là đã từ bỏ rồi.

Trương Vi nhấp ngụm rượu trong ly, làm như vô tình hỏi: “Lâm Miểu Miểu là người như thế nào?”

Đỗ Thiệu Khiêm ngơ ngác, Trương Vi nhún nhún vai: “Sao lại nhìn em như vậy? Tò mò một chút cũng không được sao? Trước đây mình không có được, cho nên hiếu kỳ xem anh ấy sẽ thích người phụ nữ như thế nào?”

Đỗ Thiệu Khiêm cười trả lời, “Không chỉ em tò mò, đoán chừng cả Z thị đều đang tò mò, Tông Chính thích người phụ nữ như thế nào, nhưng Tông Chính và Lâm Miểu Miểu.....” Từ khi Tông Chính kết hôn, thời gian cậu ta ra ngoài chơi có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng lời thề son sắt phải báo thù kia của Tông Chính, mỗi lần nhắc tới Lâm Miểu Miểu, giọng điệu đều rất dữ dằn.

Trương Vi trong lòng dậy sóng, lắc ly dịch rượu màu hồng sậm trong ly, nửa nói đùa nửa tò mò hỏi: “Giữa bọn họ có vấn đề gì sao?”

Đỗ Thiếu Khiêm thở dài: “Ai, đừng nhắc đến nữa, Tông Chính chính là một cái hố lửa, bây giờ em bỏ được ra, Lâm Miểu Miểu lại rơi vào.”

Ánh mắt của Trương Vi lóe lên: “Lời này..... nói thế nào nhỉ?”

Đỗ Thiếu Khiêm lại đột nhiên cười ha hả, dời chủ đề câu chuyện, nhưng lời nói trong lúc vô tình của anh giống như móng vuốt, không ngừng cào vào trái tim Trương Vi, Đỗ Thiếu Khiêm cố ý thay đổi chủ đề, nhưng Trương Vi lại không chịu bỏ qua, cô khẽ hừ một tiếng cắt ngang lời Đỗ Thiếu Khiêm: “Có ai như anh, nói nửa câu giữ lại nửa câu không? Không biết lòng hiếu kỳ của phụ nữ cũng có thể hại chết mèo hay sao?”

Đỗ Thiếu Khiêm ngượng ngùng cười hai tiếng: “Chuyện này, anh thật sự không có cách nào nói được.”

Trương Vi cười mỉm nhướn mày: “Vậy em tự đi hỏi Tông Chính được chứ? Trương Vi làm ra vẻ muốn đi, Đỗ Thiếu Khiêm liền vội vàng kéo cô lại, ”Em đi hỏi thật à?”

Trương Vi quay đầu lại cười: “Vừa hay đi chào hỏi.”

Đỗ Thiếu Khiêm bất đắc dĩ: “.....cho dù em hỏi, Tông Chính cũng không nói cho em nghe đâu.”

Trương Vi làm như không sao nói: “Thử một chút, anh biết, Cố Khải chắc cũng biết, cùng lắm thì em hỏi Tiêu Tiêu.”

Tiêu Tiêu là vợ của Cố Khải, khuyết điểm lớn nhất của Cố Khải chính là vợ quản chặt, Cố Khải mà biết chuyện gì, chắc chắn Tiêu Tiêu cũng biết, mà Trương Vi lại thân với Tiêu Tiêu, Đỗ Thiếu Khiêm nhất thời buồn bực. Tuy rằng Cố Khải không biết Đỗ Thiếu Khiêm đóng vai nhân vật gì trong đó, nhưng cơ bản cũng vẫn biết rõ toàn bộ quá trình của sự việc.

Trương Vi ánh mắt đảo đi đảo lại, cười khẽ một tiếng, “Nếu không, em lấy một tin trao đổi với anh nhé?”

Trương Vi đem chuyện buổi sáng ở sân bay nói đôi câu, Đỗ Thiếu Khiêm nghe được càng thêm buồn bực, đám người tầng lớp cao nhất của Z thị, hầu như đều ở Trường Nguyệt Loan, cho dù không quen cũng biết có người như thế, Đỗ Thiếu Khiêm đương nhiên cũng biết Lý Minh, nhưng mà Lý Minh xen vào làm mốc à?

Không dễ gì người ngoại quốc kia mới đi, Trương Vi lại trở về, trước mắt xem ra cũng có thể đặt Trương Vi sang một bên, thế nhưng lại xuất hiện một Lý Minh, Đỗ Thiếu Khiêm buồn xoắn cả ruột. Bây giờ anh giống như bị mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế(1), vừa nghĩ tới tương lai Lâm Miểu Miểu bị Tông Chính làm cho đau khổ không muốn sống, liền cảm thấy mình tội ác nặng nề, biết vậy lúc đầu đã chẳng làm.

“Có muốn trao đổi hay không?” Trương Vi cười nhìn khách khứa trong bữa tiệc, vẻ mặt thờ ơ.

Đỗ Thiếu Khiêm trầm mặc trong chốc lát, lại nhìn Trương Vi một lúc lâu, “Thật ra trước đây Lâm Miểu Miểu từng đắc tội với Tông Chính, Tông Chính lấy Lâm Miểu Miểu chính là vì báo thù.”

Trương Vi ngậy người, cười tự giễu, lúc ở sân bay, cô nhìn thấy anh, suy nghĩ vòng đi vòng lại, dựa vào cái gì cô vật lộn ba năm, mà người kia lại có thể như chẳng có chuyện gì lấy vợ sinh con? Cô nghĩ, nếu như Tông Chính chặt vật hơn cô, có lẽ cô sẽ thuyết phục mình buông xuống, ai, cô là một người như vậy nhưng cũng không bằng những người trông có vẻ lương thiện kia.

“Em sao vậy?”

Trương Vi khôi phục bình thường, cười nhạt: “Chỉ là cảm thấy hơi kinh ngạc, em cho là bọn họ.....”

Đỗ Thiếu Khiêm tức giận mắng một câu: “Cặn bã!”

Trương Vi che miệng cười khẽ, đồng ý gật đầu, “Cặn bã!” Cô nhìn Tông Chính phía xa, hỏi, “Lâm Miểu Miểu biết không?”

Đỗ Thiếu Khiêm lắc đầu.

Trương Vi biết rõ người mình nên hận là Tông Chính, nhưng với Lâm Miểu Miểu, theo bản năng cô lại coi cô ta như kẻ địch của mình, nhưng mà sau khi biết chuyện này, thái độ thù địch của cô đối với Lâm Miểu

Miêu bỗng nhiên giảm đi rất nhiều, cô búi ngủi nghĩ, đây chính là phụ nữ, trời sinh ra lúc nào cũng muốn đi kiếm chuyện với phụ nữ khác, mà quên mất kẻ gây họa thật sự là đàn ông.

Cô cười nhạt nhìn trai gái áo mũ chỉnh tề trong bữa tiệc, ánh mắt rơi vào trên người người đàn ông vừa tới, người đàn ông ấy cũng vừa lúc nhìn sang, Trương Vi giờ ly rượu cười với anh ta, Lý Minh cũng mỉm cười chào lại.

“Chị hai, chị đừng có làm loạn đi!” Đỗ Thiệu Khiêm sợ hết hồn, vì sao anh có cảm giác càng giúp càng rối thế này?

Trương Vi liếc mắt nhìn anh: “Nghe giọng điệu của anh giống như Lâm Miểu Miểu không đáng để giúp ấy, rốt cuộc anh mong cô ấy bị tổn thương thương tích đầy mình, hay hy vọng cô ấy nhận được hạnh phúc?”

“Anh đương nhiên mong cô ấy hạnh phúc.” Đỗ Thiệu Khiêm buồn bực, hiện tại anh làm những chuyện này, năm lần bảy lượt đụng lên họng súng của Tông Chính, chính vì bù đắp sai lầm trong lúc vô tình mình phạm phải.

“Nói dối, có đôi khi không biết sự thật càng khiến cho người ta không thể nào chịu đựng được.” Trương Vi khoan thai nhấp ngụm rượu, cô còn chưa nghĩ ra phải làm thế nào, thì Tông Chính đã tự bày điểm yếu ra rồi.

Đỗ Thiệu Khiêm đương nhiên không ủng hộ ý kiến của Trương Vi, có đôi khi lời nói dối có thiện ý cũng rất cần thiết, hai người kết hôn sống chung với nhau, về mặt điều kiện đều không kém, nảy sinh tình cảm cũng không phải chuyện khó khăn gì, đến lúc đó mọi chuyện không phải ổn rồi sao.

“Chị hai, Chị Vy! Chị Trương Vi! Chị coi như em chưa nói gì, được không? Cũng đừng xen vào nữa nhé!” Quả thực bây giờ anh bực đến mức muốn phun ra một ngụm máu.

Trương Vi nhướn miệng cười, trả lời dứt khoát ngoài dự liệu: “Được!”

Đỗ Thiệu Khiêm bán tín bán nghi nhìn Trương Vi, anh thấy mình lẽ ra nên nói một câu: Không tìm đường chết thì sẽ không chết.

Anh thầm nhắc nhở mình, chuyện của Tông Chính Lâm Miểu Miểu, sau này cũng đừng tham dự một cách mù quáng, anh nhìn Tông Chính xa xa, quay đầu lại, luôn cảm thấy không chắc chắn được.

Sau khi bữa tiệc tiến hành được một nửa, Tông Chính nâng cổ tay nhìn đồng hồ, đã gần chín giờ, qua một tiếng nữa, chắc Lâm Miểu Miểu sẽ đến nước Y. Anh đi chào hỏi Trương Vi, rồi rời bữa tiệc trước, vừa ngồi vào trong xe, anh đã lấy điện thoại ra xem, ngón tay vừa chạm tới điện thoại, như vô thức nhấn phím “2”, số điện thoại của Lâm Miểu Miểu lập tức hiện lên nhấp nháy, biết rõ bây giờ cô không nhận được điện thoại của anh, nhưng anh vẫn gọi đi, để lại lời nhắn trong hộp thư thoại của cô: “Đến nơi lập tức gọi cho anh!”

Về đến hoa viên Thế Kỷ, trong phòng khách chị Chu để lại một cái đèn, ánh sáng màu cam từ trong cửa sổ sát đất hắt ra, Tông Chính vô thức ngẩng đầu nhìn về phía phòng ngủ, tối đen như mực, anh bắt giắc cau mày. Tắm xong, anh nằm trên giường một lúc thì nhận được điện thoại của nhân viên phi hành đoàn, báo cho anh máy bay đã đến nước Y an toàn.

Tông Chính lập tức gọi qua cho Lâm Miểu Miểu, điện thoại tắt máy. Cơn giận của anh gần như bốc lên trong nháy mắt, anh lại gọi điện thoại cho nhân viên phi hành đoàn, đối phương thận trọng dè dặt nói cho anh biết, Lâm Miểu Miểu đã đi rồi. Tông Chính gọi liên bảy tám phút, điện thoại của Lâm Miểu Miểu vẫn trong trạng thái tắt máy, anh tức giận ném điện thoại lên trên giường, tắt máy à! Lâu như vậy rồi sao còn chưa mở máy chứ?

Ông bỗng nhiên có chút hối hận, để cô đi dễ dàng như vậy, cách hơn nửa địa cầu, xa như vậy không thể đuổi tới kịp.

Đợi nửa giờ, điện thoại vẫn không thông, anh đành phải để lại lời nhắn thoại cho cô.

“Lâm Miểu Miểu, nhận được thì gọi cho anh..... bất kể muộn đến đâu đi chăng nữa.”

Tông Chính nằm trên giường, bỗng cảm thấy căn phòng anh ở nhiều năm này vô cùng trống trải, đến giường cũng lớn quá mức, nói chuyện dường như còn vọng lại, anh trần trọc không ngủ được, mở chuông điện thoại

đến mức tối đa, đến khi rạng sáng lại gọi cho cô một cuộc, vẫn tắt máy, lúc này, Tông Chính giận không ngủ được.

Trên thực tế, cả đêm anh đều không ngủ, nằm một lúc rồi đi sang phòng tập luyện mấy tiếng đồng hồ mồ hôi đổ như tắm, khi trời gần sáng mới quay về phòng ngủ một lát, sáng sớm vừa tỉnh, điện thoại của Lâm Miểu Miểu vẫn tắt máy như cũ, tâm tình của anh tồi tệ đến mức không cần nói cũng biết.

Cho cô thời gian và không gian ư?

Lâm Miểu Miểu đáng bị nhốt trong lồng! !

Sau khi rời giường, anh liền gọi điện thoại cho Lâm Thế Quần, xin địa chỉ liên lạc của Lâm Miểu Miểu ở nước Y, Lâm Thế Quần cau mày, giọng nói nghiêm nghị hỏi tình hình chung sống của hai người, Tông Chính nín nhịn một ngày một đêm, cho dù với cha vợ, khẩu khí cũng chẳng tốt gì, hướng hồ anh một lòng cho là Lâm Miểu Miểu trở về nước Y là bởi vì chuyện của Lâm gia, lập tức liền sặc ra mấy câu.

Lâm Thế Quần im lặng một lúc lâu, mới nói địa chỉ của Lâm Miểu Miểu cho anh.

Cúp điện thoại, Tông Chính liên tục cười lạnh, tuy rằng anh nóng lòng muốn đến nước Y giết người ngay lập tức, nhưng trên thực tế anh còn có rất nhiều chuyện không phân thân ra được, hơn nữa có điện thoại của Lâm Miểu Miểu ở nước Y, anh cũng không cần gấp gáp như vậy, lúc này lập tức gọi điện thoại đến khu nhà ở của Lâm Miểu Miểu, trong lỗ tai cuối cùng không truyền đến âm báo tắt máy, mà là tiếng “tu tu” đang đợi nhận điện thoại.

Không có người nghe, Tông Chính khuôn mặt tĩnh như nước gọi lần thứ hai, điện thoại rốt cục được nhận, tiếng hít thở nhẹ nhàng rõ ràng truyền tới, hình như cô đang ngủ, trong giọng nói mang theo âm mũi rất nặng.

“Lâm Miểu Miểu!” Tông Chính hận không thể mắng cô một trận toại bời, nhưng lời đến khóe miệng, chỉ còn lại âm thanh anh nghiêng răng nghiêng lợi gọi tên cô.

Tựa đề của chương sau: Anh muốn ly hôn với em không? Hoặc là anh yêu em không?

Vở kịch nhỏ>>

Tông Chính hỏi Đỗ Thiếu Khiêm: “Tôi cần bà sao?”

Đỗ Thiếu Khiêm trả lời: “Phải.”

Tông Chính giận dữ: “Đi, đánh tay đôi!”

*

Trương Vi: “Đàn ông cần bà đi chết đi!”

Tông Chính: “.....tôi không hỏi cô!”

*

Tông Chính cười hỏi Lâm Miểu Miểu: “Anh cần bà không?”

Lâm Miểu Miểu cúi đầu suy nghĩ.

Tông Chính cảm thấy đó là một điềm báo tốt, ôm lấy Lâm Miểu Miểu hôn thắm thiết một hồi, “Vợ à, vẫn là em tốt nhất.”

Lâm Miểu Miểu nghiêm túc hỏi: “Cái gì cần bà?”

Tông Chính: “.....”

Người nào đó tham gia gây rối, cười híp mắt vẫy tay về phía Lâm Miểu Miểu: “Đến đây, mẹ nói cho con biết!”

Tông Chính vịn ngón tay kêu rằng rắc: “Luyện tập chút!”

Người nào đó: “Chuồn thôi!” Rồi nhanh chóng bỏ chạy.

Chú thích:

(1)

Rối loạn ám ảnh cưỡng chế (tiếng Anh: Obsessive-Compulsive Disorder - OCD) là một rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng, đây là một dạng trong nhóm bệnh liên quan trực tiếp đến Stress. Bệnh còn có tên khác là rối loạn ám ảnh cưỡng bức.

56. Chương 56: Anh Yêu Em Chết Đi Được

Giữa trưa Lâm Miểu Miểu đến nước Y, máy bay vừa hạ cánh đã có người đưa hành lý của cô đến, cô kéo vali bắt một chiếc tắc xi về thẳng căn hộ nhỏ của mình. Mỗi tuần căn hộ đều sẽ có người quét dọn đúng giờ, mặc dù hơn một tháng không ai ở, nhưng gần như giống y như trước khi cô đi, cô đặt hành lý ở trong phòng khách, thậm chí không nghĩ ngơi tạo nào đã đi gặp Phác Hoàng Hi.

Mười hai tiếng đồng hồ ở trên máy bay, trong đầu cô bắt đầu suy xét, cô không nghĩ sau này phải làm sao, mà nhớ lại hết tất cả những việc đã trải qua hơn một tháng này, nhất là thời gian chung sống cùng Tông Chính.

Nếu như trước đó, có người nói với cô, trong một tháng cô yêu một người đàn ông, cô sẽ chỉ xem như một câu chuyện cười, cô nghĩ, có lẽ là quá nhanh, nhanh quá, nhanh đến mức khiến cô trở tay không kịp, nhanh đến mức khiến cô cảm thấy không chân thực lắm, giống như một vở hài hạnh phúc viên mãn do con người sáng tác ra.

Cho nên lúc nhìn thấy tập giấy thảo thuận lý hôn kia, cô hoang mang lo sợ, ngỡ ngàng lúng túng, ý thức tự bảo vệ mình ăn sâu vào tận xương tủy lâu nay khiến cô chỉ muốn chạy trốn.

Lúc tình cảm của mình chưa rõ ràng, cô không muốn liên hệ với Tông Chính, cô muốn một mình bình tĩnh suy nghĩ kỹ, thế nhưng càng nghĩ cô lại càng hoang mang hỗn loạn, trở lại nước Y ngoài việc trốn tránh theo bản năng còn có một nguyên nhân quan trọng hơn.

Đó là gặp Phác Hoàng Hi.

Con người chỉ cần đang sống thì khó tránh khỏi gặp trắc trở, nếu như khó khăn này khiến cô cảm thấy mờ mịt, bối rối, cô gần như là theo bản năng đi xin lời khuyên của Phác Hoàng Hi.

“Tình cảm có thể đơn giản giống như một tờ giấy trắng, cũng có thể phức tạp giống như một thiết bị máy móc tinh vi nhất, mỗi người đều mong muốn tình cảm của mình có thể yên ổn đến già, nhưng trước sau có một số người, sẽ vì việc không như ý mà biến nó trở thành một chuyện phức tạp rối rắm.”

Lâm Miểu Miểu im lặng hồi lâu rồi hỏi: “Tại sao sẽ biến thành phức tạp ạ?”

“Bởi vì lúc nào bọn họ cũng tự mình là thâm tình, trên thực tế lại có nhiều bản khoản và ích kỷ.”

Trái tim Lâm Miểu Miểu bỗng nhiên đập rất nhanh, cô sẽ không tự đi chuốc lấy phiền toái nghĩ xem mình rốt cuộc mình có yêu Tông Chính không, yêu Tông Chính bao nhiêu, cô biết rõ lòng mình muốn gì, muốn ở bên cạnh anh, nếu như có thể, cô hy vọng là cả đời. Tất nhiên cô tự nhận là thâm tình, nhưng trong đoạn tình cảm này, cũng có rất nhiều bản khoản lo lắng và ích kỷ, cô sẽ sợ hãi nghi ngờ tình cảm của Tông Chính dành cho cô, cô sẽ ích kỷ muốn bảo vệ mình, vì bảo vệ bản thân thậm chí muốn vứt bỏ cái gọi là hạnh phúc. Vì niềm hạnh phúc này giống như trăng trong nước, gió thổi qua cảnh đẹp ấy liền tan biến.

Phác Hoàng Hi rót cho cô một chén trà, dùng tay làm dấu mời.

Lâm Miểu Miểu không tập trung nhấp một ngụm, Phác Hoàng Hi hỏi: “Con thấy thế nào?”

Lâm Miểu Miểu cúi đầu nhìn nước trà màu hổ phách, chần chừ đáp: “Hình như không ngon như trước đây.”

Phác Hoàng Hi cười, gật đầu nói: “Trà là trà giống nhau, nhưng không uống ngon như trước, bởi vì ta dùng sai cách, giống như tình yêu, nếu như con cảm thấy yêu rất vất vả, kết quả cũng không tốt đẹp, có lẽ cũng là dùng sai cách.”

Lúc Lâm Miểu Miểu rời khỏi đạo quán của Phác Hoằng Hi, trong lòng đã thoải mái hơn nhiều, trước khi chưa nhìn thấy tập giấy thỏa thuận ly hôn kia, cô chẳng hề cảm thấy phần tình cảm này có vấn đề, hiện tại thì vậy đó, cô cảm thấy đau khổ có phải vì thái độ và phương pháp của mình xảy ra vấn đề chẳng?

Cô biết rõ xảy ra vấn đề ở chỗ nào, vì những việc trải qua từ nhỏ khiến cô rất hèn nhát trong chuyện tình cảm, điều quan trọng hơn là, cô còn chưa đủ tin nhiệm anh, đối với người từng trải như cô, hoàn toàn tin nhiệm một người khác không hề dễ chút nào.

Mười hai tiếng đồng hồ trên máy bay, cô mệt mỏi nhưng lại không buồn ngủ chút nào, hiện tại trong đầu đã thông suốt hơn, trên đường trở về thiếu chút nữa ngủ trên xe tắc xi.

Đêm khuya, điện thoại trong căn hộ vang lên bất ngờ.

Kêu một hồi lâu, cô mới lần mò cầm ống nghe lên, trước khi nghe điện thoại, cô thế nào cũng không nghĩ tới là Tông Chính gọi, cách nửa địa cầu, cô cũng có thể tưởng tượng ra cách anh gọi tên cô, nghiêng răng nghiêng lợi, bộ dáng hận không thể nuốt chửng cô.

“Nói chuyện đi!” Mỗi một chữ của anh đều giống như từ trong kẻ răng rít ra, mang theo ý tứ hàm xúc căm thù đến tận xương tủy.

“Em.....” Cô ngừng lại mấy giây, trong đầu còn chưa tỉnh táo hoàn toàn, Tông Chính không hề thúc giục cô, hơi thở của anh dồn dập, lỗ tai của cô dường như cũng có thể cảm giác được nhiệt độ nóng bỏng trong từng hơi thở của anh.

Cách hơn mười giây, cô mới nói tiếp, “Em không biết nói cái gì.” Mới vừa bị anh đánh thức, trong đầu cô trống rỗng, thực sự không biết nên nói gì với anh, chỉ cảm thấy nghe được tiếng hít thở của anh, dường như tâm trạng trở nên tốt hơn.

“Nói nhớ anh!” Anh nói.

Trong giọng nói dữ dần, cuối cùng có một chút dịu dàng khó cảm nhận.

Lâm Miểu Miểu tâm trạng chấn động, cô vẫn luôn nhớ anh, cảnh mơ trong cơn ngủ say hình như cũng có liên quan tới anh.

Bây giờ, cô biết đại khái nên làm thế nào, cho nên cô không theo ý anh nói nhớ anh, mà nói khẽ hỏi ngược lại: “Anh nhớ em không?”

“.....” Trong nháy mắt Tông Chính không nói tiếng nào.

Nếu như trước khi nói chuyện với Phác Hoằng Hi, sự trầm mặc của anh có lẽ sẽ khiến tâm trạng của cô trở nên xấu đi hẳn, nhưng bây giờ, cô kiên nhẫn chờ đợi, anh im lặng hơn mười giây thẹn quá hóa giận gào lên với cô: “Là anh bảo em nói nhớ anh trước, em nói rồi anh sẽ cho em biết!”

“.....em nhớ anh.” Lâm Miểu Miểu nói mà không có tí áp lực nào, thanh âm còn mang theo giọng mũi nồng đậm, cô lười biếng hỏi, “Anh có nhớ em không?”

Thanh âm của anh dường như khác với tiếng hét vừa rồi, mang theo chút gượng gạo, còn có vị hơi hột.

“Anh cũng nhớ em.”

“Vậy anh muốn ly hôn với em không?” Cô lại hỏi.

Tông Chính vừa rồi còn cảm thấy giọng của Lâm Miểu Miểu thật mềm mại, giống như có cánh tay nhỏ bé lướt qua lỗ tai của anh, nhưng bỗng dưng nghe thấy lời này trong lòng vô cùng tức giận, anh cứ như từ thiên đường rơi thẳng xuống địa ngục, nếu như Lâm Miểu Miểu ở trước mặt anh, anh thật hận không thể giết chết cô.

Anh nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Lâm, Miểu, Miểu, em có ý gì?”

Lâm Miểu Miểu im lặng mấy giây, rồi từ trong giọng nói hung dữ như muốn cắn người của anh, tự phân biệt ra đáp án, cô tiếp tục hỏi: “Vậy..... anh yêu em không?”

Tông Chính thở gấp, tiếng hít thở lớn như tiếng sấm, một lúc lâu sau, anh gần như văng ra ngoài từng chữ từng chữ một: “Anh yêu em?”

Nói xong, anh cười một cách lạnh lùng.

Anh không trần thuật, mà đang hỏi ngược lại. Lâm Miểu Miểu không xác định rõ cuộc anh muốn biểu đạt ý tứ gì.

Vấn đề quan trọng như thế này, cô không muốn phỏng đoán đáp án từ trong câu trả lời và giọng điệu của anh, cô cần anh kiên định, cho cô câu trả lời không còn nghi ngờ gì cả.

“Em có yêu anh không?”

Tông Chính lại một lần nữa cười lạnh lùng, cười khiến cô hơi hoảng sợ, sau khi anh cười xong, trả lời dằng dằng sát khí: “Anh thật muốn yêu chết em!”

Đây chắc là yêu cô phải không? Nhưng giọng điệu này sao giống như muốn nuốt cô ý? Cô trầm tư mấy giây rồi tiếp tục hỏi: “Chúng ta mới quen nhau một tháng, anh khẳng định anh yêu em à?”

“Dùng —— tút tút tút —— ”

Lâm Miểu Miểu: “.....”

Cô lặng lẽ đặt ống nghe điện thoại, cô chỉ muốn xác định tâm ý của anh, không muốn để bản thân suy đoán lung tung, nhưng..... hình như Tông Chính tức giận thì phải? Còn ngắt điện thoại của cô nữa ư?

Tức giận thì tức giận, dù cho anh yêu cô thật, nhưng chỉ cần vừa nghĩ đến giấy thỏa thuận ly hôn mình cầm đi theo, cô đã không muốn để ý tới anh. Cô mệt mỏi chui vào trong chăn, đã quay về nước Ý rồi, vậy thì qua một thời gian nữa mới trở về.

Lúc Tông Chính đi đến công ty, tâm trạng chỉ có thể dùng cuồng phong bão táp để hình dung.

Bọn họ sao có thể mới quen một tháng chứ, hơn mười năm trước anh đã biết cô, anh cũng không xoắn xuýt là một tháng hay mười mấy năm.

Cho dù bọn họ mới quen nhau một tháng, vậy thì thế nào?

Lần trước, Lâm Miểu Miểu làm anh khó chịu như vậy, bảo anh ở bên người phụ nữ khác, còn đề nghị ly hôn, lần này đây, cô khiến anh khó chịu, lại là nghi ngờ tình cảm của anh.

Chỉ vì thời gian dài ngắn, cho nên tình cảm của anh đáng bị nghi ngờ ư?

Tông Chính chủ động cúp điện thoại, sau đó đi đến công ty.

Bởi vì khí tràng(1) quét sạch khắp người anh, Giang Trạch gần như theo bản năng cẩn thận đề phòng, ngay cả đẩy cửa ra vào cũng nhẹ nhàng không một tiếng động, anh đem mấy phần văn kiện cần Tông Chính xem qua, đưa đến phòng làm việc của Tông Chính, sau đó giống như âm hồn nhanh chóng bay vèo đi.

Sau khi tan ca, Tông Chính vừa nghĩ tới phòng ngủ tối đen như mực, cũng chẳng muốn về nhà, rời khỏi Hồng Quế Nhai liền đi tới quán bar của Đỗ Thiếu Khiêm. Đỗ Thiếu Khiêm cùng những người khác đang ngồi vây một vòng, cùng mấy người phụ nữ xinh đẹp đang chơi trò dám nói hay dám làm (Truth or Dare)(2), Tông Chính một thân một mình ngồi một bên uống rượu giải sầu, trên bàn đã đặt hai chai rượu rỗng, giữa cổ uống cạn một ly, không để ý lau sạch rượu dính bên môi. Anh lại rót ỉnh một ly nữa, còn chưa uống, đã nghe thấy Cố Khải ở bên cạnh chen vào một câu: “Lâm Miểu Miểu lại đánh cậu ư? Còn chưa khiến cậu nằm bẹp trên giường à?”

Anh tắc tắc hai tiếng, chẳng những không an ủi, trái lại giễu cợt càng táo tợn hơn: “Có tiền đồ! Cậu có thể cho cánh đàn ông chúng tôi nở mày nở mặt được hay không?”

Mấy người bên cạnh ồn ào theo, mỗi người một câu nói chen vào.

“Sếp Tông, các em nơi này rất nhiều, cậu thích món nào? Rõ ràng người này cũng đang xem trò vui, còn bồi thêm một cậu, ”Người bạo lực?” Anh quay sang đám phụ nữ bên cạnh, cất giọng hỏi, “Trong các anh đây ai bạo lực nhất?”

“Người chứ không phải đồ đạc, sếp Tông bây giờ cần một người dịu dàng đáng yêu đến vỗ về tâm hồn nhỏ bé bị thương của cậu ta. Em gái nào hi sinh một chút đây?”

Đỗ Thiếu Khiêm vung tay lên, không tức giận chút nào trách mắng: “Có gì ồn ào chứ?” Anh ngoảnh lại với bộ dáng một người từng trải nói, “Lấy kinh nghiệm của lão tử nói cho cậu biết, cậu mà ở đây uống rượu giải sầu, đánh rắm mà dùng, trực tiếp đi tìm Lâm Miểu Miểu đi!”

Tông Chính bỗng nhiên nện mạnh chén rượu lên bàn gỗ: “Ai nói tôi vì Lâm Miểu Miểu?”

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn sang, Tông Chính hung hăng quét mắt nhìn một lượt, đứng dậy, đi thẳng luôn. Ra khỏi quán bar, anh đứng ở cửa, gió thổi một lúc, người tỉnh táo hơn rất nhiều, từ chối người phục vụ quán bar đi, anh tựa vào trên tường ngoài quán bar nhìn chăm chăm mặt trăng trong treo lạnh lùng đỉnh đầu, nhếch môi cười tự giễu.

Đúng như Đỗ Thiếu Khiêm nói, uống rượu giải sầu dùng cái rắm, đạo lý này anh biết rõ, nhưng lại uống cả đêm trong quán rượu như thường.

Anh móc điện thoại di động ra, nhìn chăm chăm một lúc, mới nhấn phím quay số nhanh.

Điện thoại kết nối rất nhanh, tiếng hít thở nhẹ của Lâm Miểu Miểu từ đầu dây bên kia truyền đến, Tông Chính đã nín nhịn cả ngày, nhưng sau khi điện thoại được kết nối, trong khoảng thời gian ngắn, anh lại không biết nên nói gì.

Lâm Miểu Miểu im lặng mấy giây, khẽ kêu một tiếng, “Tông Chính?”

Chú thích:

(1)

Khí tràng (Aura) là dịch âm của tiếng Phạn, ý chỉ nguồn năng lượng bao xung quanh cơ thể con người. Khí tràng có thể cho thấy trạng thái cả thể xác lẫn tâm hồn của một người, bao gồm sức khỏe, tâm lý, tâm hồn (nội tâm, tinh thần, tư tưởng). Trong lời nói hàng ngày (đa phần là ngôn ngữ mạng) khí tràng dùng để chỉ người có sức mạnh hoặc có khí chất (một loại năng lực toát ra từ một người, làm cho người khác có cảm giác vui vẻ, buồn bã hay sợ hãi...khi gặp người đó).

(2)

Dám nói hay dám làm (Truth or Dare) là 1 trò chơi đồng đội cho ít nhất hai người chơi trở lên. Trò chơi này rất thịnh hành trong giới trẻ, nhưng nhiều khi cũng thu hút những người lớn ham vui (còn gọi là trò chơi tình dục). Giới nữ thường chơi nó trước khi đi ngủ, và nó có mặt trong hoạt động ngoài trời của trại hè.

57. Chương 57: Đàng Hoàng Chút Coi

“Tông Chính?”

Tông Chính nghe được giọng nói của cô, môi mím chặt thành một đường thẳng cứng nhắc, không hề thấy độ cong, anh một tay cầm điện thoại, yên lặng đi về phía bãi đậu xe.

Lâm Miểu Miểu nhìn màn hình điện thoại, càng thêm bức bối, tai nghe hồng rồi ư? Hay tín hiệu không tốt? Cô không xác định lại hỏi một tiếng: “Tông Chính? Anh có ở đó không?”

Vì chuyện buổi sáng, tâm tình Tông Chính còn chưa xuôi, anh đợi một ngày đêm, cũng không đợi được điện thoại của Lâm Miểu Miểu, tính khí lại càng không tốt, anh muốn gọi điện thoại cho cô, muốn nghe giọng nói của cô, nhưng vừa nghĩ đến một đồng việc cô làm, liền không muốn để ý tới cô.

“Tông Chính à?.....Nina?”

Bỗng nhiên nghe được tiếng của người đàn ông khác trong điện thoại, Tông Chính trong lòng đông cứng lại, anh thế nào lại quên, Mễ Chân cái tên yêu đơn phương Lâm Miểu Miểu nhiều năm cũng đang ở nước Ý kia chứ?

Anh dừng bước, nửa người núp trong bóng tối, lúc anh ngẩng đầu lên, cả người cũng hết men say, ánh mắt sắc bén y như thanh bảo kiếm được lau sạch.

“Lâm, Miểu, Miểu, em đang ở cùng ai, hử?”

Tên của cô gần như bị anh gần ra từng chữ, mấy chữ sau đó anh hơi giảm bớt âm lượng, giọng nói trầm khàn đến cực điểm nhưng vẫn có một loại sắc bén quét qua. Lâm Miểu Miểu theo bản năng đưa điện thoại di động ra xa, nhưng ngay cả như vậy, thanh âm của anh vẫn mang theo tính xuyên thấu cực đại, từ một nơi khác địa cầu, thông qua tín hiệu vệ tinh, truyền đến di động của cô, lại khuếch tán vào trong không khí, bầu không khí dao động như đang run rẩy.

“Daniel.” Cô bình tĩnh trả lời.

“Hai người đang làm gì?”

“Ăn cơm.”

“Một mình em không ăn được à? Hay anh nuôi không nổi em để em phải đi ăn với người đàn ông khác?” Câu hỏi của anh, mỗi một câu đều là châm chọc, đến mức lỗ tai của cô cũng bắt đầu tê dại.

Lâm Miểu Miểu cũng không vì ngữ khí nói chuyện của anh tâm trạng chấn động, nhưng nội dung của lời nói này làm cho sắc mặt của cô hơi nặng nề, Tông Chính có bao nhiêu tật, khoảng thời gian này bớt đi nhiều, nhưng một khi chọc tới anh liền lộ ra nguyên hình. Cô thở dài, đưa di động lại gần, cũng lên giọng, sau đó gần từng chữ, giống như đang cắn chữ vậy, nói hai chữ: “Tạm, biệt!”

Cúp điện thoại, vừa ngước mắt lên cô liền đối diện ánh mắt nghi ngờ lo lắng của Mễ Chân.

“Hai người.....cãi nhau à?” Mễ Chân nhún mày hỏi.

Lâm Miểu Miểu lắc đầu, giữa cô và Tông Chính, cũng không thể nói là cãi nhau, cô không có tâm tình cãi nhau với anh, cãi nhau ầm ĩ cũng không cãi được.

Còn bây giờ xem là gì?

Giận dỗi ư?

Lâm Miểu Miểu bỗng nhiên có chút thẹn thùng, luôn cảm thấy những lời này, dùng trên người mình, có vẻ vô cùng quỷ dị.

Cùng Mễ Chân cơm nước xong, Lâm Miểu Miểu nghi hoặc liếc nhìn điện thoại của mình, không tắt máy, tín hiệu tốt.

Nhưng.....nhưng Tông Chính lại có thể không gọi lại cho cô?

Theo như tính cách của Tông Chính, cô cúp điện thoại của anh như vậy, sự yên lặng của anh có vẻ không hợp với lẽ thường.

Tuy rằng vô cùng kinh ngạc, nhưng Lâm Miểu Miểu cũng không nghĩ nhiều, có lẽ anh cũng đang giận dỗi chẳng?

Ăn cơm trưa xong, Lâm Miểu Miểu đi ngay đến Hồng Hi đạo quán, lần này trở về, cô cũng không có ý gạt chuyện kết hôn nữa, đương nhiên cô cũng sẽ không chủ động nói ra, buổi chiều cô vừa tới đạo quán, đã nhận được quà cưới của Phác Hoảng Hi, mọi người thế mới biết cô đã lặng lẽ kết hôn rồi.

Tiểu sư muội có quan hệ thân thiết với cô, kinh ngạc há hốc mồm, lén lén lút lút đến gần, không biết làm sao mở miệng.

“Sư tỷ, mặc dù muốn trị bệnh, nhưng tỷ không cần phải đưa mình ra nhanh như vậy a! Đàn ông có thể thử tùy ý, nhưng kết hôn vẫn nên suy nghĩ thật cẩn thận.”

Lâm Miểu Miểu liếc mắt nhìn cô, hỏi: “Em thử nhiều đàn ông như vậy, chẳng lẽ đã suy nghĩ kỹ rồi?”

Tiểu sư muội há miệng, một lúc lâu mới thở dài yếu ớt, “Hình như càng không muốn kết hôn rồi.”

Lâm Miểu Miểu vỗ vỗ bả vai của cô, tiểu sư muội ngây ngốc, hình như cô bị đồng tình, cái này..... không đúng!

Cô cư nhiên bị sư tỷ đồng tình, cô thê thảm thế sao? Cô đuổi theo, đi theo sau Lâm Miểu Miểu cả buổi, mới lấp bắp hỏi: “Kết hôn cảm giác ra sao?”

Cảm giác của việc kết hôn ư? Nếu như bỏ qua đoạn giấy thỏa thuận ly hôn kia, hình như cũng không tệ lắm.

Tiểu sư muội cau mày nghiêm túc hỏi: “Cũng không tệ lắm? Có thể cụ thể hơn một chút không?”

Lâm Miểu Miểu nghiêm túc suy nghĩ một lúc, khóe môi nhẹ nhàng cong lên.

Buổi sáng khi mở mắt ra, cô núp giữa khuỷu tay và cơ thể anh, anh sẽ giống như ánh mặt trời, mỗi một lần nhìn thấy anh, bất luận là khi anh cười, hay là khi tức giận, không hiểu sao vẫn làm cho người khác cảm thấy rất ấm áp, để cô dù ở bất cứ nơi nào, đang làm chuyện gì, cũng sẽ không cảm thấy cô đơn.

Nếu như bị thương, anh sẽ căng thẳng, sẽ ôm cô thật chặt, sẽ cẩn thận dùng khăn tắm bọc lấy cô, nếu như chịu tủi thân, anh sẽ giận dữ, sẽ thay cô trút giận, sẽ vững vàng nắm lấy cổ tay cô, không rời xa một bước.

Lâm Miểu Miểu không phải một người thích hồi tưởng, nhưng những hồi tưởng về Tông Chính, lại khiến cô không kìm lòng được nhớ lại. Mà khi một người lúc nào cũng quay đầu nhìn lại, vậy có nghĩa là người đó nhớ nhưng cũng như khắc ghi những gì đã trải qua ấy.

Tiểu sư muội trầm mặc một hồi, bỗng nhiên nói: “Em muốn kết hôn rồi.” Sau đó cô nở nụ cười, nhún vai, “Chỉ có điều không biết gả cho ai thôi.”

Lâm Miểu Miểu cũng cười theo, tiểu sư muội nhìn chằm chằm khuôn mặt của cô, bỗng nhiên cảm khái nói một câu: “Sư tỷ, chị thay đổi rồi.”

Thay đổi sao? Lâm Miểu Miểu tinh thần càng thêm hồ đồ.

“Thay đổi rồi, cười nhiều hơn trước, cũng không lạnh lùng như vậy nữa.” Tiểu sư muội suy ngẫm hỏi, “Chị nói, em có nên tìm một người thử kết hôn hay không? Dù sao không hợp vẫn có thể ly hôn.”

Lâm Miểu Miểu khóe môi co rút, chỉ có thể đề nghị cô suy nghĩ cẩn thận.

Một buổi chiều thêm một buổi tối, Lâm Miểu Miểu ở lại đạo quán, buổi tối sau khi về nhà đã gần mười giờ, cô tắm xong liền lên giường đi ngủ, ngủ đến nửa đêm bỗng nhiên bị tiếng chuông cửa làm giật mình tỉnh giấc.

Hàng xóm sát vách hai tháng trước đã chuyển đến một thành phố nhỏ khác, hiện tại vẫn để trống, cô ở trên giường nghe một lúc, xác nhận là chuông cửa nhà mình mới mở đèn, đã hai giờ sáng, cô phiền chán xuống giường, cho dù ai đêm hôm khuya khoắt bị đánh thức tâm trạng cũng sẽ không tốt, Lâm Miểu Miểu bực bội muốn đi khiếu nại nhân viên quản lý căn hộ.

Cô từ trong cửa tò vò nhìn ra bên ngoài, không có người, Lâm Miểu Miểu là người to gan lớn mật, chẳng sợ cái gì gọi là kẻ trộm kẻ cướp, nhìn thấy không có ai, tức giận mở bung cửa, định bụng cho kẻ làm trò đùa dai biết tay, tiếp đó cô ngây ngẩn cả người.

Cô lui về sau hai bước, để người ở cửa tiến vào, anh một bước bước vào trong, dễ dàng đóng cửa lại, cánh tay dài đưa ra, giữ bả vai của cô, thô bạo đặt cô vào bức tường cạnh cửa.

“Anh sao.....” Cô ngẩng mặt lên, chưa nói hết câu, đã bị động tác của anh ngăn lại.

Nụ hôn nóng bỏng cộng thêm hơi thở gấp gáp bất ngờ rơi xuống, chạm phải cánh môi của cô có chút tê dại, tay anh cách lớp váy ngủ mỏng manh, xoa nắn mạnh bạo. Lâm Miểu Miểu bị xoa nắn hơi đau, hơi thở nhẹ nhàng phát ra đều bị anh chặn nơi cổ họng, tay anh hơi lạnh, còn mang theo cái lạnh lạnh buổi sáng sớm, nhưng rất nhanh dưới sự ma sát với quần áo cùng nhiệt độ cơ thể của cô sưởi ấm, nóng hổi lên, tay anh bỗng nhiên đưa vào dưới váy ngủ của cô, một tay kéo quần lót của cô xuống.

Cô trợn tròn mắt, nhíu mày, lấy tay đẩy anh, anh nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đôi mắt hơi híp lại, ngón tay bất thành linh xâm nhập vào giữa đôi chân khép chặt của cô, xoa xoa bóp bóp, Lâm Miếu Miếu cả người run lên, bỗng nhắm mắt lại, bởi vì động tác của Tông Chính ngay cả sống lưng của cô cũng cong lên, đang lúc khẽ rên bị môi lưỡi của anh chặn lại biến thành thở dốc khó khăn, hai tay đặt ở ngực anh đẩy ra, sức lực cũng bởi vì cảm giác thân thể, bị rút đi nhanh chóng, trở thành nắm chặt vạt áo anh.

Tông Chính dùng thân thể của chính mình ép chặt lấy cô, một tay bắt đầu cởi dây lưng của mình. Động tác của anh vừa nhanh vừa vội, quần cũng không cởi hết, đã cấp bách nâng mông của cô đem cô bế lên, buộc cô mở chân kẹp ở ngang hông mình.

Lần này rõ ràng anh thuần thục hơn rất nhiều, ngón tay rất nhanh đã tìm được cổng vào bí ẩn kia, thâm chất lỏng sau một hồi nhào nặn vừa mới chảy ra, ngón tay dài hướng về phía trước hơi cong đâm vào.

Cơ thể Lâm Miếu Miếu trong nháy mắt cứng ngắc, mỗi lần trước đây anh đều rất kiên nhẫn làm cho cô đủ ẩm ướt, mới tiến vào, nhưng lần này anh không có, động tác, nụ hôn của anh đều có vẻ vội vàng, giống như người lữ hành đi trong sa mạc, lúc trông thấy ốc đảo liền không quan tâm tới bất cứ thứ gì, sự tiến vào của anh, ngay cả cô cũng có thể cảm nhận được rõ ràng, bởi vì nơi đó vừa khô vừa chặt, bản năng tự bảo vệ mình, bài xích ngón tay của anh.

Ngón tay của anh rất nhanh đã rút ra, ước chừng nhận thấy được sự căng thẳng và khô của cô, ngón tay bắt đầu không chế dục vọng của cô, sau khi ngón tay giữa tiến vào, chạm vào hạt trân châu của cô, ấn mạnh một cái.

Dưới sự bất ngờ này, hai chân của cô lập tức gãy ra, hai chân vòng lấy anh vì giấy dựa trượt xuống, cả người cũng vì vậy mà đứng không vững, ngã sang một bên. Tông Chính nhanh tay nhanh mắt giữ chặt thắt lưng cô, nói ra câu đầu tiên khi gặp mặt.

“Đàng hoàng chút coi.”

Lâm Miếu Miếu oán thăm, rốt cuộc ai nên đàng hoàng đây?

Chắc là vẻ mặt của cô phô bày ý nghĩ trong lòng quá rõ ràng, anh hừ lạnh một tiếng, ngón tay cắm vào bỗng đâm một cái đến cùng, khiến Lâm Miếu Miếu há miệng lớn ngậm lấy không khí hô hấp, suýt nữa không khống chế được thét chói tai, cô oán hận nện một quyền lên vai anh, Tông Chính không đau không ngứa nhìn cô chăm chăm, con ngươi của anh rất đen, mang theo ngọn lửa lại tựa như bao phủ bởi băng tuyết.

Anh nâng chân cô vừa trượt xuống lên, vòng qua hông của mình, lại lần nữa dùng sức hôn lên môi cô, dùng sức lực nơi đầu, bả vai, lồng ngực đè cô trên mặt tường.

Cô cũng không phải phụ nữ trói gà không chặt, nhưng cũng không phản kháng quá mức dưới sự cứng rắn của anh, ngoại trừ việc bất ngờ thấy anh khiến cô chưa bình tĩnh trở lại, nguyên nhân quan trọng hơn, anh bất ngờ đến, khiến cô trần đầy kinh ngạc vui mừng đến mình cũng không nhận ra.

Cô thở dài, đưa tay bám vào cổ anh, mượn lực điều chỉnh tư thế của mình, bởi vì ngón tay dính dính ẩm ướt của anh rút ra rút vào ngày càng dễ dàng, cũng càng lúc càng nhanh, vào đêm khuya cực kỳ yên tĩnh, ngoại trừ tiếng thở dốc của cô và anh, âm thanh của ngón tay dính dịch thể ẩm ướt cũng vô cùng rõ ràng.

Ngón tay của anh cuối cùng cũng rút ra, Lâm Miếu Miếu mềm nhũn bám trên người anh, còn chưa thở ra một hơi, giữa hai chân đã bị vật thô to hơn ngón tay mấy lần đâm vào, mặc dù anh chưa làm bất kỳ động tác nào, nhưng sống lưng của cô đã cong lên trước, cô nắm chặt cơ hội có thể nói chuyện, lập tức thở hổn hển lên tiếng: “Anh nhẹ một chút.”

Động tác hôm nay của anh, không có một chút dịu dàng.

Tông Chính bật cười ra tiếng, tựa như căn bản không muốn nghe cô nói, một lần nữa ngăn chặn môi cô, cái tay nâng mông cô hướng vào phía trong vuốt ve, cũng trong lúc đó, vật vận sức chờ phát động từ lâu từ từ tiến vào bên trong.

Sau khi tiến vào, động tác của anh liền nhanh hơn, gần như trong chớp lát đã bắt đầu mãnh liệt chạm vào nơi sâu nhất của cô, mỗi một lần xông vào, đều làm cho cơ thể cô không chịu nổi chừn chừn rẩy, Lâm Miếu Miếu cảm thấy đau, nhưng xen lẫn vào đó còn có niềm hạnh phúc vô bờ.

Dần dần đau đớn biến mất, chỉ còn lại cuồng dã giữa hai đùi, sự vui vẻ như sóng biển, cô khó khăn hít thở, trong tầm mắt đôi mắt hẹp dài của Tông Chính mang theo ngọn lửa cháy bùng lại bao phủ bởi một tầng băng tuyết, khiến cô có thêm một cảm giác không thoải mái.

Sự khó chịu này, từ lúc mới bắt đầu đã rất rõ ràng, tức giận của anh ẩn núp trong dự vọng, nhưng động tác, vẻ mặt, ánh mắt của anh nếu không lầm thì toàn bộ đều công khai nói cho cô biết, tâm trạng của anh có bao nhiêu tồi tệ.

Cô ở trong lòng khe thở dài, chủ động dây dưa cùng đầu lưỡi của anh, anh như nhận được tín hiệu nào đó, động tác càng lúc càng nhanh, làm sau lưng cô dựng đến phát đau, sau khi cô chủ động đáp lại, băng tuyết trong con người của anh nhanh chóng tan ra, sau đó biến thành ngọn lửa ngùn ngụt, thiêu cháy cô.

58. Chương 58: Anh Đói Rồi

Sau khi kết thúc, Tông Chính mới chậm rãi cởi hết quần áo, ôm cô đặt lên ghế sofa, vẻ mặt lưỡi nhấc hất hất cằm: “Em đi làm cơm đi, anh đói rồi.”

Lâm Miểu Miểu nhắm hai mắt nằm trên ghế sofa một lúc, mới đưa tay rút mấy tờ giấy trên bàn, lau chùi đồng hồ giữa hai chân, lại chỉnh sửa váy ngủ bị làm cho nhăn nhúm và một cái dây áo bị đứt đứt, sau đó mới vịn tay ghế sofa đứng lên, cô liếc mắt nhìn về hướng phòng tắm, hai chân bủn rủn đi chuyển chậm rì, thu dọn hết đồ đạc ngoài cửa của Tông Chính và quần lót của mình rồi quay trở về giường nằm.

Tông Chính tắm rửa xong, thấy Lâm Miểu Miểu chẳng những không đi nấu cơm, còn ngهنgh ngang nằm trên giường ngủ, lập tức đi tới bên giường kéo cô dậy, Lâm Miểu Miểu lướt một chân qua thắt lưng anh, cơ thể lại ngã về giường, còn xoay người đưa lưng về phía anh.

Cơn tức Tông Chính kìm nén gần hai ngày, vừa mới trút được một nửa lại bị thái độ của Lâm Miểu Miểu kích động, anh xốc chăn của cô lên, đứng bên mép giường, âm trầm nói: “Anh đói rồi!”

Đói? Đói không biết tự đi mà nấu cơm à?

Hơn nửa đêm bị khách không mời mà đến đánh thức, còn thực hiện ý đồ xấu với mình, đó là điều máu chó! Trước đây sau khi Tông Chính làm xong, hoặc là ôm cô đi tắm, hoặc là lau chùi qua loa cho cô, rồi ôm cô đi ngủ, chứ không trực tiếp ném cô lên ghế sofa, không để ý không qua tâm vẫn là lần đầu tiên, quá đáng hơn, anh thoải mái ném cô lên sofa, còn bảo cô đi nấu cơm cho anh nữa chứ?

Nghĩ hay thật!

Lâm Miểu Miểu ngay cả nhìn anh cũng lười, cánh tay trắng nõn vượt phẳng chăn rồi tự đắp ình, còn bọc một vòng giống như kén tằm vậy.

Lúc Tông Chính đi đã không ăn tối, uống một bụng rượu, ở trên máy bay hiển nhiên anh cũng ăn không vào, nhịn suốt cho đến khi gặp Lâm Miểu Miểu, vừa gặp còn làm vận động thể lực một hồi, tắm xong càng cảm thấy đói đến mức ngực dán vào lưng, nhưng Lâm Miểu Miểu phớt lờ anh, anh ngoại trừ nhìn chăm chăm sau gáy cô hình như cũng không có biện pháp gì.

Anh hừ một tiếng, cũng không phải không có biện pháp, chưa ăn, anh có thể ăn Lâm Miểu Miểu.

Tông Chính kéo cô đang quần chặt trong chăn ra ngoài, Lâm Miểu Miểu cũng bị phiền đến phát hỏa, một chân quét qua thắt lưng anh, lực đạo nặng một tí, cô không đỡ, lực đạo nhẹ, Tông Chính liền cười nhạo hỏi: “Chân không còn sức rồi ư?”

Anh đè trên người cô gặm một đường từ vành tai đến xương quai xanh, Tông Chính cũng không làm cô đau, nhưng anh lại cắn lên da của cô, vừa liếm vừa mút, như xem cô thành khúc xương thịt vậy.

Sau đó anh lôi tuột dây áo váy ngủ cô mới thay, cắn một cái xuống đỉnh núi cao ngất, vừa ngoạm, vừa cắn, Lâm Miểu Miểu bị anh ngậm đã không chịu nổi, hoảng hốt anh còn phát ra âm thanh cắn cắn mút mút như

vậy, cô nổi cáu đẩy đầu anh, Tông Chính lập tức cắn một cái nữa lên ngực cô, lễ thắng khí hùng nhìn cô chăm chăm: “Anh đói bụng rồi.”

Với đức hạnh của Tông Chính, không thỏa mãn yêu cầu của anh, anh sẽ lấy sự kiên nhẫn vô cùng vô tận mà làm phiền đến cô, Lâm Miểu Miểu đạp anh hai cái liền, mới hậm hực xuống giường, Tông Chính quần khăn tắm, theo cô từ phòng ngủ ra phòng khách, nghiêng đầu đánh giá chỗ ở của cô.

Lâm Miểu Miểu cũng lười hỏi Tông Chính ăn cái gì, từ trong tủ lạnh lục ra một hộp mì ống. Tông Chính bụng đói ngửi thấy mùi liền đi ngay đến nhà bếp, vừa nhìn thấy mì ống, đã không mấy vui vẻ, nhưng nhìn đến sắc mặt của Lâm Miểu Miểu, anh đem lời đến khoe miệng nuốt xuống, bộ dạng lười biếng ngồi ở bên bàn đối diện nhà bếp hiện đại thiết kế theo không gian mở, nhìn cô, nhìn một lúc anh hỏi: “Rất cuộc vì sao em quay về nước Y?”

Cái tay nắm muôi của Lâm Miểu Miểu ngừng lại một lúc, bây giờ cô đã suy nghĩ rõ ràng, cũng nhận được câu trả lời của Tông Chính, nếu cô và anh đều không muốn ly hôn, vậy cô cũng không định nhắc lại chuyện giấy thỏa thuận ly hôn, trong lúc nhất thời lại không nghĩ được lý do khác, cho nên cô dứt khoát im lặng.

Tông Chính đi tới bên người cô hỏi: “Có liên quan tới anh ư?”

“Không liên quan đến anh.” Cô bình tĩnh trả lời.

“Không liên quan ư?” Tông Chính nhìn vào hai mắt cô, cười lạnh chất vấn, “Hai ngày nay thái độ em đối với anh là gì? Vô duyên vô cớ lại nhắc đến chuyện ly hôn, còn nghi ngờ anh? Em giải thích rõ cho anh!” Giọng nói của anh càng lúc càng gay gắt, câu cuối cùng gần như gào lên với cô.

Tông Chính và Lâm Miểu Miểu sống với nhau lâu như vậy, sớm biết rõ cô là người như thế nào, cô không nói tiếng nào đã đi, sau khi rời đi lại từ chối liên lạc với anh, nếu như là người khác, có lẽ sẽ là vì tâm trạng không tốt giận chó đánh mèo, nhưng Lâm Miểu Miểu không phải người như vậy, anh nghĩ tới nghĩ lui, thực sự không muốn thừa nhận, Lâm Miểu Miểu rời đi có thể là vì anh.

Rất cuộc chỗ nào chọc đến cô? Buổi sáng hôm đó còn rất tốt mà.

Chính xác mà nói, trước khi cô đi tìm văn kiện còn rất ổn, nhưng sau đó đột nhiên xảy ra vấn đề.

“Có phải ai đó nói lung tung gì với em không?” Anh chỉ có thể nghĩ tới một khả năng duy nhất, lúc cô đi, Trương Vi đúng lúc trở về, có phải có người nói với cô chuyện của Trương Vi, khiến cô hiểu lầm cái gì hay không.

Lâm Miểu Miểu đang nghĩ xem làm thế nào che giấu cho qua chuyện này, Tông Chính tự mình đưa ra một lý do, cô lập tức ậm ừ “à” một tiếng.

Tông Chính im lặng một lúc, bỗng nhiên hối hận sự tùy ý trước kia, nếu như anh sớm biết có một ngày sẽ gặp lại cô, anh nhất định sẽ kiên trì rất kiên trì chờ đợi cô.

Lâm Miểu Miểu nào biết Tông Chính đang nghĩ gì, thấy anh bỗng nhiên không nói chuyện, cũng thở phào nhẹ nhõm, cô đổ mì xào ra đĩa, đặt lên bàn ăn, sau đó đem nồi đĩa rửa sạch sẽ, tháo tạp dề xuống, định trở về ngủ tiếp.

Lúc đi ngang qua bên người Tông Chính, bất thành linh anh kéo cổ tay cô, dùng cảm chỉ vị trí bên cạnh: “Anh có chuyện muốn nói với em.”

Lâm Miểu Miểu khốn đốn thực sự, lúc cọ xoong nồi, con mắt gần như không mở nổi, nghe vậy không cho anh mặt mũi trả lời: “Em muốn đi ngủ.”

Tông Chính cắn mì ống, tức giận trong lòng bùng lên, quét mắt nhìn vẻ mặt mệt mỏi của cô, lại không thể nổi giận được, anh vừa mới suy nghĩ hồi lâu, định giải thích một chút quá khứ của mình, nhưng Lâm Miểu Miểu căn bản không có hứng thú nghe.

Anh tức giận hất cổ tay cô ra, cũng không có tâm trạng giải thích.

Lâm Miểu Miểu che miệng ngáp, trở lại phòng ngủ, leo lên giường không tới mấy phút đã ngủ thiếp đi. Tông Chính cơm nước xong nhìn thấy Lâm Miểu Miểu ngủ ngon như vậy, trong lòng càng sinh ra khó chịu,

anh ngàn dặm xa xôi đến gặp cô, cô một bộ dáng xa cách, hoàn toàn xem anh không tồn tại, anh càng nghĩ càng khó chịu, lập tức kiểm chuyện với Lâm Miểu Miểu.

Lâm Miểu Miểu thực sự khốn đốn, chờ anh tiến vào một chút mới tỉnh lại, cô chỉ kịp đá anh mấy cái, tiếp sau đó vẫn luôn bị anh làm cho thở dốc, tâm thần hỗn loạn.

“Dám cúp điện thoại anh? Lá gan của em cũng lớn thật?”

Lâm Miểu Miểu trực tiếp nghiêng đầu qua một bên, Tông Chính nắm cầm của cô xoay trở về, kiêu căng phách lối chất vấn: “Có nhớ anh không? Hử? Nhớ hay không? Nói nhớ anh!”

Lâm Miểu Miểu từ trước đến giờ ăn mềm không ăn cứng, nếu như anh hỏi đằng hoàng tử tế, nhất định cô sẽ trả lời, đằng này mỗi lần anh hỏi đều dùng sức mạnh uy hiếp cô, cô nắm khăn trải giường không ngừng thở dốc, dù cho không muốn để ý đến anh, nhưng với tính khí kia của Tông Chính, cô càng chống lại anh anh càng hăng.

Lâm Miểu Miểu phản ứng không lưu loát rõ ràng như vậy, cô miễn cưỡng nơi nào, sợ nhất cái gì, anh đều biết rõ mười mươi, cho nên càng cố trêu chọc khiêu khích cô, không chịu kết thúc, cả một đêm, lại làm hai lần cách quãng, Lâm Miểu Miểu chảy nước mắt, Tông Chính mới dừng tay, ôm cô đi tắm, ngủ thẳng đến giữa trưa ngày hôm sau.

Tông Chính vừa tỉnh lại liền quan sát người trong lòng, hai má phơn phớt hồng, mềm mại như nước, giống như trái cây tươi mới từ trên cây hái xuống, trên thân thể trắng mịn nà đều là vết hồng, anh vừa đắc ý vừa vui sướng, hôn một cái lên trán cô, mới khoan khoái rời giường.

Lúc anh thay quần áo, mới nhớ hôm qua mình đi lên vội quá, quên hành lý trong xe, anh xuống lấy hành lý, lúc đi qua chỗ quản lý, nhân viên quản lý căn hộ cười cười với anh: “Vợ cậu có thích món quà bất ngờ của cậu không?”

Tông Chính sờ mấy chỗ bầm dập sau lưng và bắp đùi, vẻ mặt bình tĩnh trả lời: “Cô ấy thích vô cùng.”

Lúc Tông Chính ra cửa Lâm Miểu Miểu liền bị anh đánh thức đòi chìa khoá, cô lục trong ngăn kéo chìa khoá dự phòng đưa cho anh, lại ở trên giường mơ mơ màng màng thêm một lúc mới ôm chăn ngồi dậy cho tỉnh táo, chờ Tông Chính quay về mới dậy rửa mặt, ra khỏi cửa phòng ngủ đã nhìn thấy anh đang ngồi bên cửa sổ làm việc bằng ultrabook(1), anh nghe thấy âm thanh của cô liền ngoảnh đầu lại nhìn, ngữ khí rất rõ ràng, coi như là lẽ đương nhiên.

“Lâm Miểu Miểu, anh đói rồi!”

Lâm Miểu Miểu cũng đói, cho dù bất cứ ai hơn nửa đêm giằng co nhau, giữa trưa ngày hôm sau mới dậy, đều sẽ cảm thấy đói, cô chậm chạp tìm mì ống chuẩn bị nhét tạm cho đầy bụng, Tông Chính vừa nhìn thấy đã âm ỉ: “Đêm qua thì thôi không tính, nhưng hôm nay em còn bảo anh ăn cái này ư?”

Lâm Miểu Miểu quăng ra một câu: “Ăn hay không thì tùy anh.”

Anh lập tức đứng dậy khỏi chỗ ngồi, kéo cô đi ra cửa: “Đi mua thức ăn thôi!”

Lâm Miểu Miểu buồn bực hất tay ra, Tông Chính nắm cũng không chặt lắm, nhưng xương cốt cả người cô đều mềm nhũn, hất một cái không được, cô đành phải mặc cho Tông Chính túm ra ngoài mua thức ăn, bên cạnh khu nhà ở không đến một trăm mét có một siêu thị mini, Tông Chính chắc là lần đầu tiên đi siêu thị, nhìn trái nhìn phải, vẻ mặt ghét bỏ hỏi: “Buổi trưa ăn gì đây?”

Lâm Miểu Miểu cầm một hộp cá đông lạnh bỏ vào trong xe Tông Chính đẩy, rõ ràng chẳng muốn trả lời vấn đề của anh, sắc mặt Tông Chính trầm xuống, dám xem anh không tồn tại ư? Chẳng nhẽ tối qua anh biểu hiện còn chưa có cảm giác thật?

Sau khi về nhà, Lâm Miểu Miểu mới vừa bước vào cửa, cánh cửa sau lưng “bịch” một tiếng bị đóng lại, Tông Chính vút túi đồ xuống ôm ngang cô. Một giây trước Lâm Miểu Miểu còn khê hô một tiếng, một giây kế tiếp đã trấn tĩnh lại, cau mày trừng mắt nhìn anh, Tông Chính một mạch ôm cô vào phòng ngủ, đập cửa, ném thẳng người lên giường.

Tông Chính vừa cởi nút áo mình vừa giận giữ hỏi: “Xem anh không tồn tại phải không? Lâm Miểu Miểu, em thiếu điều dạy dỗ phải không?”

Chờ anh cởi xong quần áo nhào lên mới phát giác Lâm Miểu Miểu có điểm không đúng.

“Thất lưng!” Lâm Miểu Miểu một tay ấn hông mình, đau kêu lên một tiếng.

Tông Chính lúc này mới chú ý tới cô đang cắn môi, sắc mặt trắng bệch, anh cuống quýt bò từ trên người Lâm Miểu Miểu xuống: “Em làm sao vậy?”

Lâm Miểu Miểu khuôn mặt nhăn nhó, ấn hông của mình, tức giận trừng mắt nhìn Tông Chính: “Hình như treo lưng.....”

Tông Chính vội vội vàng vàng đưa tay vén quần áo của Lâm Miểu Miểu lên: “Đau chỗ nào? Để anh xem xem.”

Anh sốt ruột kiểm tra tình trạng vết thương của cô, nhưng chỉ nhìn thấy cái eo thon thả, chứ chẳng nhìn ra cái gì, anh cẩn thận dùng ngón tay chạm vào: “Là ở đây sao?”

Lâm Miểu Miểu dùng ánh mắt oán hận trừng anh: “Đi lấy túi chườm đá trong tủ lạnh cho em ngay.”

Nghề nghiệp trước kia của Lâm Miểu Miểu thế nào cũng sẽ thường xảy ra chấn thương, chẳng qua cô tư chất tốt, lại khéo bảo vệ mình, cho nên rất ít bị thương, nhưng trong nhà vẫn chuẩn bị rất nhiều đồ dùng khi khẩn cấp, Tông Chính tay chân luống cuống cầm túi chườm đá đắp lên trên eo cô, lại không yên tâm chuẩn bị gọi xe cứu thương.

Lâm Miểu Miểu cái trán nhăn nhú, vội vàng ngăn anh lại, treo lưng cũng không nghiêm trọng lắm, chườm lạnh một lúc, dùng thuốc lưu thông tuần hoàn máu là được.

“Ngộ nhỡ nghiêm trọng thì làm sao đây?” Tông Chính cảm điện thoại di động, nét mặt nghiêm túc.

Lâm Miểu Miểu nằm sấp trên giường, tức giận lườm anh, Tông Chính bị trừng sắc mặt cứng ngắc, từ nãy đến giờ, anh đã ân hận lắm rồi, Lâm Miểu Miểu đánh anh đá anh nhiều lần, anh cũng chưa từng đánh lại, đừng nói gì đến việc làm cô bị thương, nào biết chỉ ném lên giường một cái, cô đã bị treo lưng, anh nhủ mày, trong lòng ngoài hối hận vẫn là hối hận không thôi.

“Chúng ta cứ nên đi bệnh viện khám thì hơn, ngộ nhỡ.....”

Lâm Miểu Miểu khó chịu trả lời: “Em nghỉ ngơi một lát là được rồi.”

Tông Chính im lặng mấy giây, lên giường, chống đầu nghiêng người nhìn cô.

“Có đau không?” Ngón tay của anh nhẹ nhàng xoa lên khuôn mặt cô.

Lâm Miểu Miểu xoay mặt sang bên khác, nếu là trước đây, Tông Chính sớm đã xoay mặt cô lại rồi, nhưng bây giờ, Tông Chính nào dám chạm vào cô, không thể làm gì khác hơn là nhồm dẩy bò sang bên kia, nói một loạt tiếng xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi.....không phải anh cố ý đâu.”

Vở kịch nhỏ

Người nào đó cử một phóng viên đi phỏng vấn Tông Chính.

Phóng viên nọ hỏi: “Cái kia, hôm qua có độc giả nói, đàn ông nổi máu ghen rất đáng sợ.....Ôi! Ôi! Quân tử động khẩu không động thủ!! Không phải tôi nói! Thật sự không phải tôi nói! Phóng viên nọ nhìn Tông Chính đang vén tay áo, co căng chạy biến.

Tông Chính tao nhả vén tay áo xuống, vẻ mặt có chút u ám: “Các cô thì hiểu cái gì? Đàn ông thành thực đương nhiên đòi hỏi sự từng trải và tuổi tác rồi! Huống chi tôi mới 24!!!!”

Lâm Miểu Miểu lặng lẽ nhìn về phía anh, thành, thực??????????

Chú thích:

(1)

: Ultrabook chỉ những máy tính xách tay mỏng, nhẹ, hiệu suất tốt và thời lượng pin dài. Thiết bị này có thể gọi là Notebook di động. Khối lượng chúng thường nhỏ hơn 1.5 kg và cực kì mỏng. Chiếc ultrabook đầu tiên trên thế giới chính là Macbook Air của Apple.

59. Chương 59: Anh Xem Em Vẫn Khỏe Đây Thôi

“Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi.....không phải anh cố ý đâu.”

Lâm Miểu Miểu đương nhiên biết anh không phải cố ý, tuy rằng trong lòng cô không muốn truy cứu chuyện giấy thỏa thuận ly hôn, nhưng cô một chút cũng nuốt không trôi, huống hồ người này từ đêm ngày hôm qua, đã hung hăng càn quấy quá đáng, cần phải giáo huấn cho anh một trận ra trò mới được.

Thế là cô nói: “Tông Chính, em đói bụng.” Cô thực sự đói, nếu không lấy đầu óc của cô sẽ không biết ngoặt thế nào, ngoài việc đánh anh, trong lúc nhất thời cô vẫn chưa nghĩ ra được cách nào cho anh một bài học.

Tông Chính phản chấn hỏi: “Anh gọi đồ ăn bên ngoài cho em nhé? Em muốn ăn gì?”

“Em muốn ăn cháo kê và xú mại tằm vàng.” Đây là đồ ăn sáng ngày thứ nhất sau khi kết hôn Tông Chính yêu cầu, Lâm Miểu Miểu thật lòng cảm thấy trước đây mình không phải một người thích ghi thù, bụng dạ hẹp hòi, nhất định cô bị Tông Chính làm hư rồi.

Tông Chính căng hai mắt nhìn cô, nhấn mạnh nói: “Bây giờ là buổi trưa đấy!”

Lâm Miểu Miểu xoay đầu sang chỗ khác, chỉ để lộ cái gáy đen như mực cho anh, Tông Chính hết chỗ nói, vừa đứng dậy xuống giường vừa hỏi: “Mua ở đâu được?”

“Không biết nữa.” Lâm Miểu Miểu đến nước Y, liền nhập gia tùy tục, rất ít ăn cơm Trung, muốn ăn cũng phải tự làm, cô chẳng rõ quanh nhà chỗ nào có nhà hàng Trung Quốc, cô cung cấp địa chỉ mấy quán cơm Trung trước đây từng ăn cùng Mễ Chân, khoảng cách hiển nhiên khá xa, nhà hàng gần nhất cũng phải đi mất hơn mười phút.

Chờ Tông Chính ra cửa, Lâm Miểu Miểu tâm trạng vui vẻ sờ sờ eo mình, khẽ động dậy, đã không còn đau lắm. Cô nằm trên giường không có việc gì làm, tối qua không ngủ đủ nên rất mệt, lại thêm nguyên nhân chênh lệch múi giờ, cô nằm một lát đã ngủ thiếp đi.

Khi Tông Chính trở về, xách theo mấy cái túi giấy đi vào phòng ngủ, nhìn thấy Lâm Miểu Miểu nằm sấp ngủ trên giường, do dự vài giây, muốn gọi cô dậy ăn cơm, nhưng thấy cô ngủ ngon lành, lại không nỡ đánh thức cô. Sau khi anh để các thứ xuống, cũng lên giường, chống nửa người ngắm cô, ánh sáng xuyên qua cửa sổ chiếu lên giường, khiến khuôn mặt của cô vừa trắng vừa mềm, đôi môi hồng hơi vênh lên, cho thấy chủ nhân dường như đang mơ một giấc mộng đẹp.

Tông Chính nhìn một lúc, đột nhiên lấy điện thoại di động đặt bên giường, chụp liền mười mấy tấm ảnh khuôn mặt ngủ say của cô, sau đó chọn tấm đẹp nhất đặt làm ảnh đại diện.

Lâm Miểu Miểu ngủ một giấc đến hơn ba giờ thì bị cơn đói làm tỉnh giấc, cô sờ lưng, đã không còn ảnh hưởng tới chuyển động bình thường, để an toàn, cô vẫn tìm thuốc xoa mấy phút, vừa xoa vừa mở cửa phòng ngủ, vừa ngược mắt lên đã trông thấy Tông Chính đang bận bịu làm việc với máy vi tính, anh nghe thấy tiếng động nhìn lên, thấy là cô lập tức đứng dậy đi về phía cô hỏi han: “Thắt lưng còn đau nữa không em?”

Lâm Miểu Miểu lắc đầu, Tông Chính đi tới trước mặt cô, nhẹ nhàng ôm lấy, anh dùng cảm chỉ mấy cái túi giấy đặt trên bàn ăn. Cơm đã nguội, chắc là xuất phát từ lòng áy náy này, thế nên anh lại chủ động xin đi giặt giặc, lần nữa đi mua đồ ăn cho cô.

Vì tắc đường lại thêm hiện quán cơm đang là giờ cơm tối, Tông Chính vừa đi vừa về hết một tiếng đồng hồ, vì tâm trạng tốt, cho dù xếp hàng đợi anh cũng không ngại phiền phức, chẳng qua vừa mới mở cửa, tâm trạng đột nhiên xấu hẳn đi.

Trong căn hộ thoáng thoáng mùi bò bít tết sốt tiêu đen.....

Còn có âm thanh trong trẻo của một người đàn ông.

Kể đó, thật làm cho anh chán ghét đến cực điểm.

Anh từ lối cửa chính vòng qua chỗ ngoặt của bức tường, ánh mắt lướt qua áo khoác đàn ông vắt trên ghế sofa, sau đó nhìn đến Mễ Chân, Mễ Chân ngồi trên chiếc ghế anh từng ngồi, trước khi anh vào cửa rõ ràng Mễ Chân đang nói chuyện với Lâm Miểu Miểu, sau khi anh trở về, nụ cười trên mặt Mễ Chân cũng nhạt đi, lên tiếng chào anh.

Tông Chính chẳng nói gì chỉ gật đầu chào, sau đó ánh mắt liền dừng trên người Lâm Miểu Miểu, cô quần một cái tạp dề hoa nhỏ màu trắng, đang rán một miếng thịt bò hình trái tim, mức độ tồi tệ về tâm trạng của Tông Chính đã sắp vượt qua mưa to gió lớn trên biển rồi, cô xoay xoay thắt lưng bị thương, mặc dù cô nói không có gì đáng ngại, chính anh cũng không nỡ sai cô nấu cơm, chủ động đi mua đồ ăn cho cô, cô giỏi thật, nhân lúc anh không có ở nhà liền chăm chỉ làm đồ ăn ột người đàn ông khác.

Tông Chính thiếu chút nữa bóp nát túi đồ ăn đang cầm trong tay.

Đúng lúc này, Lâm Miểu Miểu ngoảnh lại nhìn anh với ý cảnh cáo, cô biết rõ anh và Mễ Chân không hợp nhau, Tông Chính vừa nhận được ánh mắt của cô, tức giận đến mức ngực phập phồng dữ dội, Mễ Chân và anh chào hỏi xong, liền xem anh như người trong suốt, tiếp tục trò chuyện cùng Lâm Miểu Miểu, Tông Chính nghe được hai câu, kéo ra một nụ cười, đột ngột chen vào chủ đề của Mễ Chân.

Tông Chính đâu có tâm trạng tán gẫu cùng Mễ Chân, nhưng dù sao vẫn dễ chịu hơn để cậu ta nói chuyện với Lâm Miểu Miểu đi? Tuy Lâm Miểu Miểu thỉnh thoảng cũng đáp lại bằng những từ đơn âm tiết như “à, ừ”, dù sao không dễ cho Mễ Chân trò chuyện với Lâm Miểu Miểu, Tông Chính cũng đã thoải mái hơn nhiều.

Lâm Miểu Miểu rán xong bò bít-tết đựng vào trong đĩa, rồi đặt lên bàn ăn. Bàn ăn là bàn tiêu chuẩn bốn người, Mễ Chân và Tông Chính đều ngồi đối diện nhà bếp mở nhìn Lâm Miểu Miểu, đối diện mình Tông Chính đã bày xong cháo và món chính mình mua về, sau đó vẻ mặt tươi cười gọi cô ăn cơm, Lâm Miểu Miểu thấy vậy cũng không tiếp tục rán miếng thịt bò còn lại, rất tự nhiên ngồi đối diện với anh.

Ở nhà Lâm Miểu Miểu chỉ mặc áo sơ mi tay lỡ cùng quần âu, cổ áo để lộ ra cái cổ trắng nõn và xương quai xanh xinh đẹp, Tông Chính hơi híp mắt, tầm nhìn lưu luyến chỗ cổ và xương quai xanh của cô, trên làn da nhẵn mịn còn lưu lại nhiều vết hôn mờ mờ hồng nhạt.

Khi Tông Chính nhìn thấy những vết hôn kia, tâm trạng lập tức khôi phục như lúc ban đầu. Mễ Chân chẳng qua chỉ có thể để lại ở cửa của cô một đôi giày, một cái áo khoác trên ghế sofa, mà anh lại có thể lưu lại trong thân thể cô vô số dấu vết.

Ai cao ai thấp, ai vượt trội là biết được ngay.

Suy nghĩ ra điểm này, mặc dù Tông Chính vẫn không vừa mắt Mễ Chân, nhưng ít ra có thể giữ vững phong độ của một người thắng, ôn hoà nhã nhặn nói chuyện với cậu ta.

Bữa cơm này coi như vui vẻ, sau bữa cơm, Mễ Chân đột nhiên nhắc đến chuyện khiêu chiến trận thi đấu bóng rổ trước, Tông Chính vốn định ngày mai sẽ quay về Z thị cùng Lâm Miểu Miểu, nghe vậy đương nhiên cũng sẽ không lùi bước, nhất là trước mặt Lâm Miểu Miểu. Chờ sau khi Mễ Chân đi rồi, nụ cười của Tông Chính liền thu lại hoàn toàn, anh nhìn chằm chằm Lâm Miểu Miểu kỳ quái hỏi: “Xem ra, thắt lưng không còn đau nữa rồi?”

Lâm Miểu Miểu lườm anh, Tông Chính đi về phía cô, bế cô lên, có kinh nghiệm buổi trưa, anh tự nhiên sẽ nhẹ tay nhẹ chân, Lâm Miểu Miểu cau mày, dùng con ngươi đen như ngọc hỏi anh.

Tông Chính ôm cô đi về phía phòng ngủ, cười lạnh nói: “Lưng không đau thì tiếp tục.”

Cho dù Lâm Miểu Miểu nhất thời nghe không hiểu câu nói không đầu không đuôi này của anh, nhưng xem mục đích của anh cũng có thể đoán được anh muốn làm gì.

“Em vẫn còn đau mà!” Cô nói.

Tông Chính lạnh lùng liếc nhìn cô: “Anh xem em rất khỏe đấy thôi.”

Lâm Miểu Miểu một mực khẳng định thắt lưng mình còn đau, Tông Chính đặt cô lên giường, quan sát cô mấy phút, mới nặng nề nói: “Lưng đau thì ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi.”

Anh ngồi xuống mép giường, sau đó giọng điệu không tốt đẹp gì dặn dò: “Về sau, ít qua lại với cậu ta thôi.”

Lâm Miểu Miểu muốn phản bác, nhưng lời nói đến bên miệng lại nuốt xuống, nói gì đây? Nói Mễ Chân là bạn tốt của mình nhiều năm? Lời này cô đã nói qua, giải thích mình và Mễ Chân chỉ là bạn tốt ư? Lời này cô cũng đã nói, nghĩ như vậy, cô dứt khoát không trả lời bất cứ điều gì.

“Nghe thấy không?” Người đàn ông cố tình gây sự còn lý lẽ hùng hồn dạy dỗ cô.

Lâm Miểu Miểu nghiêng đầu qua một bên, bày ra thái độ không muốn để ý tới người khác.

Tông Chính vừa nhìn đã tức giận, đưa tay xoay mặt cô trở lại, trầm giọng chất vấn: “Làm sao? Em còn muốn mập mờ với cậu ta? Miếng thịt bò hình trái tim ư? Ha ha——”

Anh cười lạnh, ánh mắt hung dữ nhìn chằm chằm vào cô, Lâm Miểu Miểu cảm thấy nếu như không phải lo lắng chuyện cô “trọc lưng”, chắc anh đã nhào lên rồi.

“Anh nghĩ nhiều rồi.” Cô không giải thích chỉ nói.

“Anh nghĩ nhiều ư? Em quay về nước Y liền tìm cậu ta, anh gọi điện thoại, em còn đang cùng cậu ta ăn cơm, anh ra ngoài mua cơm tối cho em, hơi lơ là một chút, người đã ở trong nhà rồi.”

Anh cực kỳ giận dữ định luận: “Nếu không phải tên kia yêu thâm em, hoặc em chủ động tránh xa cậu ta, xem anh có thể nghĩ nhiều không?”

Lâm Miểu Miểu ngây người, chắc cảm thấy lời của Tông Chính khó bề tưởng tượng, một lần nữa giải thích: “Anh thật sự suy nghĩ nhiều rồi, em và Daniel chỉ là bạn tốt.” Để phòng ngừa Tông Chính hiểu lầm, đồng thời bày tỏ mình sẽ không xa lánh Mễ Chân, cô lại bồi thêm một câu, “Bạn tốt giống như người thân vậy.”

Cô không có nhiều bạn, đánh nhau quen Mễ Chân và cậu ấy cũng trở thành bạn tốt nhất của cô, sau đó là một số sư huynh sư muội trong đạo quán, Mễ Chân đối với cô mà nói, là người có thể thành thật với nhau, có thể phớt lờ mọi thứ, bạn tốt lại giống như người thân vậy.

Tông Chính bật cười, “Em thật sự đàn độn hay đại não nứt rồi? Người ngoài ai cũng nhìn ra được, cậu ta đang có chủ định gikia.”

Tông Chính nói chính xác là như vậy, Lâm Miểu Miểu lông mày nhíu lại im lặng, Mễ Chân mãi là người bạn quan trọng nhất của cô, từ trước đến giờ cô chưa từng nghĩ giữa cô và Mễ Chân có loại khả năng kia, có lẽ là vì trong lòng cô không muốn thay đổi trạng thái này, cho dù cô nhận thấy được ánh mắt Mễ Chân nhìn cô giống như ánh mắt dịu dàng ẩn chứa tâm tư mà thỉnh thoảng Tông Chính hay nhìn cô, nhưng cho tới bây giờ cô cũng chưa từng nghĩ tới phương diện kia.

“Cậu ấy mãi mãi là bạn tốt của em.” Lâm Miểu Miểu trả lời, cô cũng không muốn đi truy xét xem tình cảm Mễ Chân đối với cô là gì, bọn cô là bạn tốt, bạn rất tốt, vậy là đủ rồi.

Lâm Miểu Miểu hiếm khi trả lời mồm miệng nghiêm túc như vậy, hiển nhiên cô trả lời cũng không thể khiến Tông Chính hài lòng, cũng không làm theo lời anh, đồng ý tránh xa Mễ Chân, Tông Chính vẫn một bộ mặt hung dữ, cũng không biết có chấp nhận đáp án này của cô hay không, nhưng cũng chẳng muốn tiếp tục cái đề tài này nữa.

Anh nhìn thời gian, liền đứng lên, nói với Lâm Miểu Miểu: “Em ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi.”

Lâm Miểu Miểu nhìn chằm chằm trần nhà đỉnh đầu, một hồi không nói gì, sau khi Tông Chính nói xong câu kia, liền rời khỏi phòng ngủ, còn đóng cửa lại cho cô, vừa mới ăn cơm tối xong, cô thật không có thói quen vừa ăn xong đã lên giường ngủ, nhưng nếu cô nói đi dạo trong công viên một lúc, khỏi cần nghĩ cũng biết Tông Chính sẽ có phản ứng gì, cô bất đắc dĩ mở máy vi tính, chọn một kênh truyền hình, nằm trên giường nhàn rỗi xem phim.

Xem được một lúc, cô đứng dậy ra phòng khách rót nước, Tông Chính đang tiến hành họp hội nghị, nước Y đã vào đêm, nhưng một ngày bận rộn của Z thị mới vừa bắt đầu, anh nghe thấy tiếng động, nhú mào nhìn sang, Lâm Miểu Miểu chỉ chỉ cái ly, anh mới hơi bớt giận.

Cô rót ỉnh chén nước, lại rót cho anh một ly, đặt vào bên tay trái của anh, anh đang bận nói chuyện cùng nhân viên chủ quản cấp dưới, Lâm Miểu Miểu trong lòng áy náy, gần đây Tông Chính thường bỏ làm, công việc lại rất bận, chừng mấy ngày nay đều ở nhà tăng ca đến khi đi ngủ, bận rộn như vậy anh còn chạy đến nước Y để tìm cô.

Cô bưng ly nước của mình trở về phòng, sau đó lấy ra túi văn kiện không đánh dấu.

Lần đầu tiên khi nhìn thấy nó, trái tim của cô bỗng nhiên ngừng đập, bây giờ nhìn thấy nó lần nữa, một chút khó chịu còn lại trong lòng cô đã chẳng còn lại bao nhiêu.

Phác Hoằng Hi nói, cô đem giấu mình qua kỹ, hạnh phúc sẽ không tìm đến cô. Nếu như cô đơn cả đời, trong khi từ chối tổn thương cũng đồng thời từ chối hạnh phúc.

Hôm nay cô đã hiểu rõ, mình căn bản không có cái dũng khí chịu cô đơn đến già đó.

Lại một lần nữa cô mở tập văn kiện ấy ra, ánh mắt dừng lại trên chữ ký hằn trên mặt giấy của Tông Chính, có lẽ cô nên dừng cảm một lần, kiên trì một lần, cũng tin tưởng anh một lần.

Khoảng thời gian này Lý Trần vẫn luôn dạy cô cách xử lý mâu thuẫn giữa hai vợ chồng, về phần giấy thỏa thuận ly hôn này, rốt cuộc cô nên nhắm một mắt mở một mắt, hay cứ theo tính cách vốn có của cô, trực tiếp giải quyết thô bạo?

60. Chương 60: Vô Tòng Mất Tích

Lâm Miểu Miểu nhìn chằm chằm văn kiện, rơi vào trong im lặng.

Chỉ cần trong lòng cô nghĩ thông suốt, giấy thỏa thuận ly hôn này cũng giống như đồng giấy vụn, không cần thiết vì nó gây ra nhiều khó khăn hơn, có lẽ, đôi khi nhắm một mắt mở một mắt, lại là thông minh, đương nhiên còn có một nguyên nhân không rõ khác.

Phác Hoằng Hi từng dạy cô vĩnh viễn đừng cho đối thủ biết trước chiêu tiếp theo của mình.

Cài này dùng với Taekwondo, nhưng cũng có thể dùng trong cuộc sống, trong tình yêu giữa nam và nữ, thỉnh thoảng cũng có thể xem như một trận thi đấu thể thao, hôm nay quyền chủ động trong trận thi đấu này đã nằm trong tay cô.

Cô trước sau vẫn là một người khéo bảo vệ mình, nếu như có một ngày, cô muốn kết thúc, cô có thể kết thúc ngay.

Cô cất văn kiện, đặt vào trong ngăn kéo, sau đó đi tới cửa phòng ngủ, lúc bóng dáng cô xuất hiện, ánh mắt Tông Chính liền nhìn sang, yên bình nhẹ nhàng giống như ánh trăng sáng phản chiếu trên mặt nước.

Theo đó ánh mắt của cô cũng dịu dàng hơn.

Anh tính tình không tốt, bụng dạ nhỏ nhen, ngang ngược bá đạo.....

Nhưng..... hết lần này tới lần khác vẫn là anh, đi vào trong trái tim cô.

Nước Y và Z thị chênh nhau 10 giờ, màn đêm nước Y buông xuống, là lúc Z thị vừa mới bắt đầu một ngày bận rộn. Tông Chính mở hội nghị video ba tiếng liên tục, vừa bắt đầu xử lý mọi công việc lớn nhỏ mà Giang Trạch báo cáo, gần đến thời gian ngủ trưa, bởi vì chênh lệch múi giờ, cùng với ban ngày ngủ nhiều, Lâm Miểu Miểu không có ý muốn ngủ, lúc rạng sáng, cô thức dậy làm cho Tông Chính bữa ăn khuya đơn giản, mới lên giường đi ngủ, nửa đêm mơ hồ cảm thấy Tông Chính cũng lên giường, ôm cô vào trong ngực.

Sáng sớm hôm sau, khi cô tỉnh lại, Tông Chính còn đang ngủ, cô mới vừa lui ra khỏi ngực anh, anh đã bị động tác của cô làm cho tỉnh giấc. Lâm Miểu Miểu không hiểu anh ngủ không sâu hay vì nguyên nhân khác, chỉ cần rời khỏi vòng ôm của anh, anh sẽ tỉnh.

Anh mở mắt nhìn đồng hồ, lại nhắm mắt lại, hơi dịch đầu dề lên vai cô, sau đó đưa cánh tay để ngang hông cô, không đến mấy giây, Lâm Miểu Miểu lại rơi vào trong vòng ôm sát chặt của anh.

Lâm Miểu Miểu mới vừa định rút chân, Tông Chính liền dùng hàm dưới ma sát nhẹ nhàng hai cái trên vai cô, trong giọng nói tất cả đều là âm mũi còn chưa tỉnh ngủ.

“Ngủ thêm lúc nữa đi.”

Vì vậy, vừa chớp mắt một cái đã đến mười giờ, Tông Chính tỉnh dậy, bàn bạc với Lâm Miểu Miểu buổi tối quay về Z thị, thật ra Lâm Miểu Miểu muốn ở lại thêm vài ngày, nhưng Tông Chính bề bộn nhiều việc, cô không quay về, anh tuyệt đối không có khả năng về một mình.

Cô chần chừ, rồi cũng đồng ý buổi tối trở về Z thị, sau đó giục Tông Chính rời giường, buổi chiều Tông Chính có hẹn với Mễ Chân, trước khi đi dấu sao cô cũng muốn đích thân đi chào từ biệt Phác Hoằng Hi, với lại Tông Chính cũng có thể gặp Phác Hoằng Hi một lần, còn có chuyện nghỉ thi đấu, cũng cần trao đổi với Phác Hoằng Hi.

Từ năm ngoái sau khi đạt giải vô địch thế giới, phần lớn thời gian Lâm Miểu Miểu đều dành cho chụp ảnh, từ từ rút ra khỏi phạm vi Taekwondo, đối với Lâm Miểu Miểu mà nói, học Taekwondo chẳng qua là hứng thú, cô cũng không có ý định giống như Phác Hoằng Hi, coi Taekwondo là một nghề suốt đời, cuộc sống đều dâng hiến cho Taekwondo, trước đây huấn luyện khắc khổ chính là vì giành giải quán quân, cái ý nghĩ này, một năm trước Lâm Miểu Miểu đã thẳng thắn nói ra, đối với dự định của cô Phác Hoằng Hi chỉ thở dài, ngược lại cũng không nói gì thêm.

Mặc dù đang từ từ sao nhãng, nhưng Lâm Miểu Miểu cũng chưa suy nghĩ đến chuyện nghỉ thi đấu, dù sao tuổi cô còn trẻ, nhưng bây giờ không giống, cô đã kết hôn, phần lớn thời gian sau này đều sẽ ở lại Z thị, đương nhiên không thể nào tham gia các trận đấu nữa, lại suy nghĩ đến tình hình của Tông gia, cô rất nhanh có thể sẽ gặp vấn đề con cái, cô suy nghĩ cả đêm, quyết định nghỉ thi đấu, nhưng chuyện này còn phải trao đổi với Phác Hoằng Hi.

Tông Chính nghe xong những việc đợi xử lý mà Lâm Miểu Miểu nói, lần đầu tỏ ra khen ngợi, sau đó hỏi Phác Hoằng Hi thích gì, anh chuẩn bị quà gặp mặt cho tốt. Vì chuẩn bị quà gặp mặt, lúc hai người đến Hồng Hi đạo quán đã gần trưa, ba người cùng nhau ăn cơm ở đạo quán.

Sau khi ăn cơm Phác Hoằng Hi gọi Lâm Miểu Miểu tới chỗ nghỉ ngơi của mình, cười hỏi: “Nghĩ kỹ rồi?”

Lâm Miểu Miểu lộ ra sự ngượng ngùng hiếm thấy của thiếu nữ, thẹn thùng dạ một tiếng.

Phác Hoằng Hi cười ha hả, vỗ vỗ bả vai của cô nói: “Thằng bé này ta nhìn không tệ, cố gắng lên!”

Thằng bé kia không tệ? Lâm Miểu Miểu trong lòng oán thầm, nhìn biểu hiện của Tông Chính, cô quả thực cũng không phản đối, ở trước mặt Phác Hoằng Hi thái độ của anh khiêm tốn kính cẩn, chẳng hề thấy có một chút bóng dáng ngang ngược kiêu ngạo, lúc ăn cơm Lâm Miểu Miểu không nhận được nhìn anh mấy lần, Tông Chính nhận được ánh mắt của cô, còn cười vô cùng dịu dàng với cô.

Lâm Miểu Miểu một lần cho là mình hoa mắt. Hiện nay Phác Hoằng Hi thấy Tông Chính không tệ, cô đương nhiên cũng sẽ không hủy đi cái đài của anh, dĩ nhiên cô cũng mong muốn Phác Hoằng Hi có thể thích Tông Chính.

Hai thầy trò đơn độc nói chuyện xong xuôi, Phác Hoằng Hi lại trò chuyện cùng Tông Chính một lúc, Lâm Miểu Miểu lại lần nữa hoa mắt, dường như lần đầu tiên quen biết Tông Chính, Tông Chính cũng có một mặt cung kính khiêm tốn này ư? Lúc hai giờ chiều, hai người mới cùng nhau rời khỏi đạo quán, đi vào câu lạc bộ polo ngựa lâm quân.

Ngày trước lúc ở nước Y, thật ra Mễ Chân cũng gọi cô đi, trước đây Lâm Miểu Miểu bận nhiều việc, lại phải học kiến thức văn hóa, còn phải luyện tập Taekwondo, đâu còn có thời gian đi chơi, Mễ Chân từng gọi mấy lần, thấy Lâm Miểu Miểu không có hứng thú, cũng không gọi cô nữa, trước khi Tông Chính chưa dạy

cô cười ngựa, Lâm Miểu Miểu chưa từng sờ qua lưng ngựa, nhưng Tông Chính dạy một lần ngắn ngủi, tài cưỡi ngựa của cô cũng không bằng một kẻ gà mờ, có điều đối với năng lực trong phạm vi cô phân loại không có hứng thú, cô không có chút ý định giành phần thắng, không thắng thì thôi có sao đâu.

Lần này Mễ Chân chiếm ưu thế sân nhà, có đồng đội và hoàn cảnh quen thuộc, ngựa tự mình nuôi, Tông Chính kém một quả ôm hận, Lâm Miểu Miểu đối với thắng thua của bản thân không quan trọng, nhưng lại thấy rất nhiều tuyến thủ vô cùng coi trọng thắng bại được thua, cô đang suy nghĩ xem có cần an ủi Tông Chính chút hay không, Tông Chính đã cười ngựa chạy tới trước mặt cô, chở cô chạy.

Cô nghiêng đầu nhìn anh, sau đó học cách nói của Phác Hoằng Hi nói: “Kết quả không quan trọng, quan trọng là quá trình.....”

Tông Chính liếc nhìn cô, giọng điệu có chút không vui cắt ngang lời cô: “Anh là người bụng dạ hẹp hòi như vậy sao?”

Lâm Miểu Miểu ở đáy lòng nói: Đúng vậy. Tất nhiên lời này, cô sẽ không nói ra miệng.

Tông Chính lại hừ một tiếng, ôm chặt cô, khẩu khí ngạo mạn: “Vả lại, thứ tốt nhất anh đã chiếm được rồi.”

Lâm Miểu Miểu mím môi cười, đây coi là lời ngon tiếng ngọt ư? Nhưng thế nào cũng có chút mùi vị thiếu nợ lộ ra vậy.

Hai người chạy mấy vòng ở trường đua, sau khi Tông Chính thay quần áo xong ở khu nghỉ ngơi cùng Lâm Miểu Miểu, vẻ mặt chăm chú nói: “Có hai tin tức, một tin tốt, một tin xấu, em muốn nghe cái nào trước?”

Lâm Miểu Miểu không nói gì, nói thẳng không được sao, còn cố ý khơi dậy trí tò mò của người khác.

“Tin tốt đi.” Cô đáp.

Trên mặt Tông Chính hiện lên một nụ cười: “Võ Tông cần Lý Minh.”

Lâm Miểu Miểu vẻ mặt cứng ngắc, đây coi là tin tốt ư? Cô liếc Tông Chính, anh nói thế cũng chẳng khác gì không nói, còn khen Võ Tông giỏi.

Cô im lặng hai giây hỏi: “Còn tin xấu?”

“Sau khi Võ Tông cần người liền chạy mất tiêu.”

Lâm Miểu Miểu im lặng thở dài, đây rõ ràng là hai tin xấu!!

Đánh bóng xong, theo kế hoạch cô còn muốn đi thăm trường học một chuyến, nhưng bây giờ hiển nhiên cô không còn tâm trạng đi trường học thăm thú, hai người về nhà thu dọn đồ đạc qua loa, liền chạy thẳng tới sân bay.

Lúc máy bay Tư nhân đến Z thị là tám giờ tối, hai người trở về nhà, chị Chu kể lại sự việc cặn kẽ một lần, sáng sớm chị dẫn Võ Tông ra công viên Đông Ngạn đi dạo, không biết Võ Tông làm sao bỗng nhiên phát điên, tuột khỏi dây thừng trên cổ, chạy tới cắn lên đùi một người đi đường, Lý Minh đi đến giúp, muốn giữ Võ Tông, sau đó Võ Tông cắn ngược lại Lý Minh một cái, thì như nổi điên chui vào trong bụi dậm của công viên, vốn không có người đuổi theo, khi đó cũng không ai dám đuổi theo nữa.

Sau khi sự việc xảy ra, chị Chu gọi điện thoại cho Tông Chính trước tiên, bởi vì chủ nhân đi vắng, chị Chu đương nhiên phải gánh vác trách nhiệm sau khi chó cắn người khác bị thương, sau khi xử lý xong mọi chuyện, mới vào phòng chụp ảnh của Lâm Miểu Miểu tìm mấy tấm ảnh chụp sườn mặt, chính diện của Võ Tông, rồi đăng tìm chó, lại mời nhân viên chuyên môn đi tìm Võ Tông, nhưng mà đến bây giờ, vẫn không tìm được.

Lâm Miểu Miểu nhìn sắc trời bên ngoài, tâm trạng nặng nề, cô nuôi Võ Tông lâu như vậy, Võ Tông cũng thường vào trong vườn hoa đập hư hoa cỏ, thường ngày vẫn rất ngoan, bỗng nhiên nổi điên lên, rõ ràng không giống bình thường, nhưng bây giờ cô không có tâm trí suy nghĩ nguyên nhân, hai chuyện quan trọng nhất bây giờ, chuyện thứ nhất là đi thăm Lý Minh và một người đi đường khác bị cắn bị thương, chuyện thứ hai chính là tìm Võ Tông, bây giờ trời đã tối, ban đêm tìm một chú chó, quả thực rất khó.

Vùng lân cận Công viên Đông Ngạn đều là mấy khu nhà giá cao, có thể chạy bộ trong đó, chỉ ít cũng phải là tinh anh trong xã hội. Chó bỗng nhiên cắn người bị thương, chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhưng khi chủ nhân của con chó là Tông Chính, mà người bị cắn bị thương là cậu hai nhà họ Lý, một người đi đường khác cũng là giáo sư viện khoa học ở Z thị, chuyện này xem ra khó giải quyết, nếu bị người có dụng ý xấu đưa tin, một người kiêu ngạo không coi ai ra gì cả chó hành hung vậy thì vướng vào rắc rối lớn rồi.

Lâm Miểu Miểu thay quần áo, cùng Tông Chính đi hỏi thăm sức khoẻ Trần giáo sư viện khoa học, người thứ nhất bị Võ Tông phát điên cắn bị thương, trên bắp chân ông ta để lại một hàng dấu răng sâu, nhưng Võ Tông dù sao vẫn còn nhỏ, cho nên tình trạng vết thương cũng không nghiêm trọng như lúc nhìn, nhưng bị chó cắn, tất nhiên sẽ có xác suất bị nhiễm bệnh chó dại, lại kết hợp với khi đó Võ Tông đột nhiên phát điên, loại khả năng này dường như càng cao.

Gia đình giáo sư Trần sống ở Long Hồ Phỉ Thúy cạnh hoa viên Thế Kỷ, thành viên trong gia đình chỉ có vợ của giáo sư Trần và con gái, chuyện thương lượng cùng người khác đương nhiên đều do Tông Chính làm. Rõ ràng giáo sư Trần đã biết thân phận của Tông Chính và Lâm Miểu Miểu, cho nên cũng không cố ý làm khó, ngược lại còn cùng Tông Chính trò chuyện hăng hái về lịch sử.

Đây đã là lần thứ hai Lâm Miểu Miểu thấy bộ dáng thanh niên đầy hứa hẹn cung kính khiêm tốn này của Tông Chính, lúc anh gặp Phác Hoằng Hi, cũng là bộ dáng này, cô ở một bên nhìn hồi lâu, trong lòng cảm thấy có đôi khi Tông Chính là người hai mặt, trước mặt cô và trước mặt người khác anh là hai con người hoàn toàn khác nhau, ở trong công ty và trong nhà cũng có khác biệt, chỉ có điều ở nhà và công ty đại khái là ở địa bàn của mình, bản tính của anh chiếm phần lớn, nhưng ở trước mặt người ngoài cũng cần chia ra rất nhiều loại, ví dụ như ở nhà lớn nhà họ Lâm, anh thu lại một chút, nhưng thái độ vẫn rất cứng rắn, ở trước mặt Phác Hoằng Hi và giáo sư Trần, anh hoàn toàn giống như thay đổi thành một người khác.

Lâm Miểu Miểu còn nhớ cảnh tượng lần đầu tiên khi gặp Tông Chính, cô nghe tên thám tử không đáng tin chết tiệt giới thiệu vắn tắt xong cuộc đời anh, cảm thấy Tông Chính hoặc là một người khiêm tốn thật sự, hoặc là một người đàn ông ra vẻ đạo mạo giỏi ngụy trang, nhưng vừa tiếp xúc mới phát hiện, hai cái từ này dùng trên người anh đều không thích hợp chút nào.

Hai người có quan hệ thân thiết nhất với Tông Chính, tiếng tăm của Đỗ Thiếu Khiêm thì khỏi cần nói, sau khi Cố Khải kết hôn, trái lại danh tiếng tốt hơn chút, nhưng Tông Chính trong đó..... chính xác mà nói, tác phong của Tông Chính ở Z thị chẳng những không tồi, trái lại tương đối tốt, nhận xét của người bên ngoài phần lớn đều nói, anh giữ mình trong sạch, cách cư xử biết tiến biết lùi, nho nhã lễ phép, theo lời ca ngợi này, anh chính là người đứng đầu trong danh sách những người đàn ông độc thân hoàng kim ở Z thị.

Lâm Miểu Miểu từ đầu đến cuối không nghĩ ra những đánh giá này về Tông Chính rốt cuộc là từ đâu tới, anh như vậy, hoàn toàn chính là đại biểu của bọn con nhà giàu!

Cho dù bây giờ cô tận mắt nhìn thấy, cũng rất khó đem những điều trước mặt, khiêm tốn lễ độ, mặt mỉm cười, người đàn ông anh tuần trò chuyện vui vẻ với giáo sư Trần, cùng liên hệ tới con người hô to gọi nhỏ, hung hăng càn quấy, ngang ngược kiêu ngạo trước kia.

Ở nhà giáo sư Trần ngày người gần một tiếng đồng hồ, hai người mới rời đi, nếu như không phải còn cần đi thăm hỏi Lý Minh, giáo sư Trần cũng đã giữ khách rồi, có thể thấy biểu hiện một giờ ở nơi này của Tông Chính, giành được sự coi trọng rất lớn của ông.

Rời khỏi nhà giáo sư Trần, đã hơn chín giờ tối, Tông Chính khách sáo gọi một cuộc điện thoại cho Lý Minh, bày tỏ ý tứ hỏi thăm, Lý Minh còn đang ở bên ngoài xã giao, chuyện đi thăm Lý Minh tạm thời thì không cần.

“Em gọi điện thoại cho anh ta xem sao.” Lâm Miểu Miểu nói.

Dẫu sao Lý Minh cũng từng là học viên của cô, quan hệ của hai người cũng tương đối quen thuộc, dù sao chẳng nữa Lâm Miểu Miểu cũng thấy mình cần phải tự mình gọi điện thoại xin lỗi thay Võ Tông, Tông Chính nghe vậy đương nhiên về mặt không tốt tí nào, không mặn không nhạt hỏi: “Giữa các người có cái gì mà nói cơ chứ?”

Lâm Miếu Miếu hoàn toàn xem lời của anh như không, mặc dù Võ Tòng do Tông Chính mua, nhưng thực tế chăm sóc Võ Tòng lại là Lâm Miếu Miếu, Lâm Miếu Miếu tự nhận mình mới là chủ nhân thật sự, cho nên lúc chị Chu gọi cũng nhớ kỹ số điện thoại của hai người bị thương, cô lấy điện thoại di động gọi cho Lý Minh, còn đang kết nối, Tông Chính u ám hỏi: “Các người còn trao đổi số điện thoại nữa cơ á?”

Một bên, Lâm Miếu Miếu đã chào hỏi Lý Minh, Lý Minh vừa nhận điện thoại của Tông Chính xong, chưa quay trở lại bữa tiệc mà còn ở trên sân thượng của quán rượu, điện thoại lại vang lên, là số điện thoại của Lâm Miếu Miếu, anh tưởng rằng dây số của cô chỉ có thể vào dịp lễ tết mới có cơ hội gửi một tin nhắn chúc phúc.

“Tôi thành thật xin lỗi, anh.....có khỏe không?”

Lý Minh cười cười, nhẹ giọng đáp: “Tôi không sao, không cần lo lắng.”

Lâm Miếu Miếu ngừng lại một lúc, nếu như Lý Minh nói mình có vấn đề, cô sẽ hỏi tình trạng vết thương, sau đó hẹn thời gian đi gặp anh ta, nhưng anh ta nói không sao, trong khoảng thời gian ngắn cô lại không biết nói gì. Cô luôn không phải một người giỏi nói chuyện.

Lý Minh nghe trong điện thoại im lặng vài giây, chủ động hỏi đến Võ Tòng: “Chó của em đã tìm được chưa?”

Giọng của Lâm Miếu Miếu thấp xuống: “Còn chưa tìm được.”

“Đừng gấp, tôi cũng mời người để ý giúp một tay, nhất định có thể nhanh tìm được.”

“Cảm ơn.”

Tiếng cười của Lý Minh dường như quang đãng hơn: “Không cần phải nói cảm ơn, chúng ta là bạn bè mà.”

Về mặt Lâm Miếu Miếu cũng thoải mái hơn, nhận định của cô về bạn bè luôn rất hà khắc, nhưng lúc này cô bỗng nhiên cảm thấy Lý Minh hình như có thể làm bạn, có thể vì cảnh ngộ của cô và anh ta giống nhau chăng?

“Vậy lúc nào anh có thời gian, tôi muốn đích thân đến thăm, như vậy tôi mới có thể yên tâm.”

Lý Minh tựa bên thành sân thượng, nhìn xuống Z thị dưới chân đèn đuốc rực rỡ, mỉm cười, anh chưa từng yêu, cho nên không thể nói yêu rất cuộc có cảm giác gì, nhưng người giống như anh, hôn nhân sẽ chỉ là một cuộc giao dịch, nói đến tình yêu thì quá giả dối.

Anh cầm điện thoại, nhẹ nhàng nói: “Đến lúc đó tôi gọi điện thoại cho em.”

Lâm Miếu Miếu cúp điện thoại, không cần quay sang cũng có thể cảm nhận được cơn giận mà Tông Chính đang kiềm nén, anh cười lạnh hỏi: “Vừa rồi ở nhà giáo sư Trần, sao không thấy em nhiệt tình như thế?”

Lâm Miếu Miếu im lặng, cô và giáo sư Trần không quen biết, hơn nữa bên giáo sư Trần có Tông Chính, bên Lý Minh này, Tông Chính và anh ta rõ ràng không hợp nhau, huống hồ cô thật không thấy mình nhiệt tình tí nào, cái từ nhiệt tình này cực kỳ xa lạ với cô.

Tông Chính đang nghĩ gì, bây giờ cô cũng có thể đoán được hơn phân nửa, cô bất đắc dĩ giải thích: “Anh ta không phải kiểu người em thích.”

“Không phải kiểu em thích, cũng nhiệt tình như vậy, nếu như là kiểu người em thích, thì em còn muốn như thế nào nữa?”

Lâm Miếu Miếu không nói gì nhìn anh, nếu như là kiểu cô thích, cô sẽ như thế nào, không phải anh rõ nhất sao? Từ chuyện của Mễ Chân và Lý Minh, cô đã nhận thức rõ, loại chuyện này, bất luận cô giải thích thế nào, Tông Chính đều có lý do tiếp tục bắt bẻ cô, cô dứt khoát không giải thích cho xong.

Trước khi lên xe, Tông Chính liếc nhìn cô, nói: “Anh sẽ đích thân đi gặp anh ta, em không được phép đi.”

“..... anh có thể đi cùng với em.”

Qua mấy giây, Tông Chính mới không tình nguyện trả lời: “Được rồi, xem như em thêm vào phần của anh.”

Lâm Miếu Miếu lặng lẽ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, khiêm tốn? Kính cẩn? Lễ độ? Tuổi trẻ đầy hứa hẹn?

Đây mới là bản tính của anh! Bất cứ lúc nào đều là một bộ dạng người khác thiếu nợ mình vậy.

Ngồi máy bay mười hai tiếng đồng hồ, vừa về lại có một đống chuyện, về đến hoa viên Thế Kỷ, Lâm Miểu Miểu đi ngay vào phòng tắm tắm rửa, cô mới vừa nằm vào trong nước, Tông Chính đã lặc lự đi vào, đòi tắm uyên ương.

Lâm Miểu Miểu vì chuyện của Võ Tòng, chẳng có chút tâm trạng nào, bộ dạng uể oải trả lời: “Em đau thắt lưng.”

Tông Chính vừa cởi quần áo, vừa xem thường nói: “Em nghĩ gì thế? Đã tắm. Đương nhiên em.....”

“Em đau thắt lưng.” Lâm Miểu Miểu bộ dạng uể oải cắt ngang lời anh.

Tông Chính ánh mắt sâu lắng nhìn chằm chằm cô, sau khi cởi hết quần áo giẫm mạnh vào trong bồn tắm, cố ý làm cho bọt nước văng khắp nơi, sau đó đi về phía Lâm Miểu Miểu.

“Em đau thắt lưng thật mà.”

“Đau thắt lưng à, anh tắm cho em.....”

“Lưng em.....a.....”

Sáng sớm hôm sau, Lâm Miểu Miểu phấn chấn rời giường, chuẩn bị đi quanh công viên Đông Ngạn tìm Võ Tòng, Tông Chính ngồi trên giường vô cùng bức dọc gào lên với cô: “Làm tình nói đau thắt lưng, ngủ cùng còn dậy sớm! ! Lâm Miểu Miểu, anh cưới em rồi cuộc có ích lợi gì? !”

Lâm Miểu Miểu nhanh chóng mặc xong quần áo, quay đầu lại rất nghiêm túc trả lời: “Em sẽ nấu cơm, sẽ đeo cà vạt cho anh, cùng anh đi làm, mỗi ngày bị anh hô tới quá lui, anh còn muốn thế nào nữa?”

Tông Chính vừa nghe lập tức từ trên giường nhảy dựng lên: “Lâm Miểu Miểu, miệng lưỡi lợi hại thật? Em muốn làm phản hả?”

Lâm Miểu Miểu vẽ mặt bình tĩnh chải xong tóc, đi về phía cửa, đợi cô đến phòng khách, ngạc nhiên phát hiện một nhúm lông đỏ rực đang nằm bò ra, ngạc nhiên của cô vừa mới hiện lên mặt, một giây kế tiếp đã thu lại, con chó ngao Tây Tạng này rất giống Võ Tòng, nhưng không phải Võ Tòng, nhìn bộ dạng nhỏ hơn Võ Tòng một chút.

Cô tâm trạng suy sụp đi tới, ngồi xổm dưới đất sờ sờ chú chó, giọng của Tông Chính từ trên cầu thang truyền đến: “Đây là em trai của Võ Tòng.”

Cô bất mãn trả lời: “Em vẫn thích Võ Tòng hơn.”

Tông Chính đi tới bên cạnh cô, giống cô sờ đầu chú chó nhỏ trước mặt, lại xoa xoa mái tóc cô mới chải mượt, đợi khi xoa tóc cô rồi bù, anh mới rút tay về: “Chúng ta nuôi nó trước, từ từ tìm Võ Tòng.”

Lâm Miểu Miểu ừ ừ một tiếng, Tông Chính có chút không vui kéo cô lên, trước đây anh cảm thấy khi Lâm Miểu Miểu bị liệt cơ mặt là đáng giận nhất, nhưng lúc cô không vui, cho dù buồn rầu, hay tinh thần sa sút, cũng càng khiến anh tức giận hơn, anh nhéo mạnh lên mặt cô: “Sáng sớm em đã đánh thức anh, anh không tính toán hiềm khích lúc trước mà tha thứ cho em, còn tặng em một chú chó, em thử xụ mặt nữa cho anh xem!”

Lâm Miểu Miểu ngơ ngẩn một giây, tâm trạng chán nản giống như mây gặp sương, long lanh hắt lên, Tông Chính quét mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô, má trái của cô vừa mới bị anh nhéo đỏ một mảng, tóc cũng có chút lộn xộn, từ lúc ở trong nhà Lâm Miểu Miểu thấy đồ đạc của Mễ Chân, Tông Chính liền thích lưu dấu vết của mình lên người cô, nhưng mà dấu vết anh muốn lưu lại nhất, Lâm Miểu Miểu lấy lý do đau thắt lưng, vô tình từ chối anh.

Anh hắt hắt cằm, không đếm xỉa tới hừ một tiếng: “Đi thôi, đi công viên Đông Ngạn xem sao.”

Vì sáng sớm hôm qua xảy ra sự kiện chó cắn người, nhân viên quản lý công viên canh giữ rất cẩn thận ở cổng, cũng tăng thêm nhân viên quản lý tuần tra, cho nên hôm nay người đến chạy bộ cũng không nhiều, đa số đều là những người tuổi trẻ.

Lâm Miểu Miểu nhìn biển cảnh báo của công viên, mới biết sự kiện chó cắn người xảy ra ở công viên Đông Ngạn hôm qua, cũng không chỉ riêng Võ Tòng, còn có hai con chó khác, cô nghi ngờ nhìn về phía Tông Chính, Tông Chính im lặng mấy giây mới nói: “Chuyện này, hôm qua không nói với em.....”

Vở kịch nhỏ >

Một ngày nọ, Tông Chính cầu hoan cầu hoan, Lâm Miểu Miểu từ chối.

Tông Chính sầm mặt nói: “Lý do?”

Lâm Miểu Miểu: “Đau thắt lưng!”

Tông Chính nhin vài giây, rống lên về phía cô: “Việc xảy ra cũng hơn một năm rồi, em còn không biết ngưỡng lấy cái này làm lý do?”

Lâm Miểu Miểu bình thản liếc nhìn anh: “Bệnh cũ tái phát.”

Tông Chính: “.....” Hừ!

61. Chương 61: Sóng Gió Lại Nổi Lên

Lâm Miểu Miểu nhìn biển cảnh báo của công viên, mới biết sự kiện chó cắn người xảy ra ở công viên Đông Ngạn hôm qua, cũng không chỉ riêng Võ Tòng, còn có hai con chó khác, cô nghi ngờ nhìn về phía Tông Chính, Tông Chính im lặng mấy giây mới nói: “Chuyện này, hôm qua không nói với em.....”

Anh nhìn Lâm Miểu Miểu, chậm rãi nói: “Nguyên nhân chó bỗng dưng phát điên cắn người đã tìm được, là ăn nhầm thuốc diệt chuột, ngoài ra hai con chó khác chết ngay tại chỗ, bên phía công viên phủ nhận việc thả thuốc diệt chuột, sau đó đã báo cảnh sát rồi.”

Lâm Miểu Miểu kinh ngạc nhìn Tông Chính, qua mấy giây, mới khó khăn hỏi: “Võ Tòng ăn nhầm thuốc diệt chuột ư?”

Mặc dù Tông Chính rất muốn phủ nhận đáp án này, nhưng đây rõ ràng là sự thực, anh nắm tay cô phân tích: “Tình hình sẽ không căng đến thế, chị Chu thận trọng xác nhận, trong quá trình Võ Tòng đi dạo, cũng không ăn thứ gì không rõ, khả năng chỉ là dính một ít.” Anh kéo tay cô men theo con đường nhỏ rải đá cuội, vừa đi vừa nói, “Sau khi Võ Tòng phát điên, vẫn có thể chạy trốn, ngày hôm qua công viên Đông Ngạn được lục soát nhiều lần, cũng không tìm được nó, chứng tỏ tình hình nó trúng độc không nghiêm trọng lắm. Em trước tiên không cần lo lắng.”

Lâm Miểu Miểu gật đầu, việc quan trọng bây giờ là tìm được Võ Tòng, những cái khác đều không quan trọng, sau khi đến địa điểm phát sinh sự việc, nơi này đã không nhìn ra bất cứ dấu vết gì, cô đứng tại chỗ nhìn xung quanh một lúc, không thu hoạch được gì, mặc dù công viên Đông Ngạn đã bị người lục soát nhiều lần, nhưng Lâm Miểu Miểu vẫn đi dọc theo lối Võ Tòng chạy trốn ngày hôm qua một lượt.

Sau khi về nhà, cũng không thấy vẻ chán nản trên khuôn mặt cô, sức ăn bữa sáng vẫn giống ngày bình thường, ăn cơm xong Tông Chính hỏi: “Cùng đi đến công ty với anh không?”

Lâm Miểu Miểu lắc đầu: “Em muốn đi chung quanh xem sao.”

“Em..... không cần lo lắng.” Tông Chính phát hiện mình nếu muốn an ủi Lâm Miểu Miểu, sẽ trở nên vụng về, anh đang dùng ngôn ngữ vụng về an ủi, sau đó một giây kế tiếp anh sẽ phát hiện, Lâm Miểu Miểu không cần sự an ủi của anh.

Quả nhiên, anh vừa dứt lời, Lâm Miểu Miểu ngược mắt, ánh mắt trong veo nhìn về phía anh, bình tĩnh nói: “Tuy rằng em lo lắng, nhưng em biết lo lắng cũng không ích lợi gì,.....em không sao.”

Tông Chính muốn ở nhà, chẳng hạn như đi xung quanh cùng Lâm Miểu Miểu, nhưng tháp đồng hồ còn rất nhiều việc chờ anh, đến công ty, anh vừa đẩy cửa phòng làm việc của mình, đã nhìn thấy văn kiện xếp một chồng lớn chờ xử lý trên bàn làm việc.

Tông Chính lấy ra một túi giấy từ trong túi công văn, gọi Giang Trạch vào, Giang Trạch đi theo Tông Chính đã hơn ba năm, đối với hành động của Tông Chính đa phần đều có thể suy đoán được chút ít, nhưng dịch chuyển thời gian quảng cáo trên đài truyền hình của công ty để tìm kiếm manh mối một con chó thì...?

Dịch chuyển thời gian quảng cáo của công ty trên đài truyền hình, chuyện như thế này, cũng không phải lần đầu tiên Tông Chính làm, nhớ hai năm trước, Tông Chính đã đăng thông báo tìm một người phụ nữ, tìm người thì thôi, nhưng lần này là chó đấy nha!

Giang Trạch thầm tính toán chi phí, lúc anh mua chú chó ngao Tây Tạng này, chỉ tốn một vạn hai, tính tiền quảng cáo, còn có tiền thưởng, hay thật, giá trị của con chó này trực tiếp tăng lên gấp mấy lần.

Sau khi Giang Trạch rời đi, Tông Chính muốn gọi điện thoại cho Lâm Miểu Miểu, mục đích đương nhiên là đòi khen ngợi, ý tứ đòi hỏi cái yêu thích, đương nhiên ý nghĩ này bản thân Tông Chính sống chết sẽ không thừa nhận, anh cầm điện thoại lên lại nghĩ một chút, hay là tìm chó trước, sau đó gọi thì thích hợp hơn.

Sau khi đài truyền hình của vùng đưa tin tìm chó, Giang Trạch không ngừng nhận được điện thoại, anh lặng lẽ thở dài trong lòng, làm thư ký đã khó, làm một thư ký tốt càng khó, làm thư ký tốt của Tông Chính khó càng thêm khó, làm tốt chức trách công việc của mình đây chẳng qua là điều kiện trước tiên, gió chiều nào xuôi chiều ấy, bất cứ lúc nào cũng có thể chống được đợt gió của Tông Chính, là tố chất tâm lý không thể thiếu, giải quyết xong chuyện riêng của Tông Chính có quan hệ đến tiền thưởng.

Giang Trạch đang bận rộn tiếp điện thoại, Lâm Miểu Miểu cũng đang nghe điện thoại, hôm qua chị Chu đã dán thông báo tìm chó ở những nơi dễ thấy gần công viên Đông Ngạn, những chuyện này ngày hôm qua đều do chị Chu phụ trách, hôm nay Lâm Miểu Miểu chủ động nhận lấy, đến trưa, cô đã nhận được bacuộc điện thoại, đi ra ngoài ba lần đều thất vọng quay về.

Một lần khiến cô tức giận nhất là một người đàn ông gọi điện thoại đến, nói chắc chắn, mình nhặt được chú chó phát bệnh vân vân, Lâm Miểu Miểu đặt điện thoại xuống, chạy thẳng tới địa chỉ người kia nói, tới nơi, cô đã thấy một người đàn ông vóc dáng thấp bé, làn da đen đúa, nhìn thấy Lâm Miểu Miểu một mình đến, người đàn ông nói rằng con chó kia bị ốm, anh ta không mang đến, Lâm Miểu Miểu đi đến nhà anh ta, Lâm Miểu Miểu theo anh ta qua bảy tám ngã rẽ đi vào trong một ngôi nhà cũ, sau khi vào phát hiện bên trong còn có hai người đàn ông, mấy tên này đóng cửa lại, một người trong đó lấy ra một con dao nhỏ sángchuang.

Lâm Miểu Miểu là ai, là người từ lúc bốn tuổi đã biết đánh nhau, lúc tám tuổi đã dám đánh Diệp Ninh mười hai tuổi, bị lừa đến địa điểm giao dịch ngầm ở nước Y, cũng không hề sợ hãi tiến lên liều mạng, cô là loại phụ nữ bình thường vừa thấy người ta giơ dao ra chân đã mềm nhũn hay sao?

Cô rất tức giận, vô cùng tức giận, điều khiến cô tức giận không phải mấy người đàn ông này muốn cướp hoặc có chủ định khác, mà là tức bọn chúng ngang nhiên dám lừa cô, trước đó cô thật sự tưởng là Võ Tông.

Lâm Miểu Miểu luyện Taekwondo hơn mười năm, lại đánh nhau từ nhỏ, kinh nghiệm thực chiến hiển nhiên rất phong phú, dưới cơn thịnh nộ, kết quả không cần nói cũng biết, đánh người xong, Lâm Miểu Miểu phải phủ bụi trên quần áo, vẻ mặt như thường đi ra.

Buổi trưa vì Tông Chính công việc quá nhiều, không về nhà ăn cơm, Lâm Miểu Miểu đành phải đảm nhận trách nhiệm đưa cơm cho anh, đi đến dưới tháp đồng hồ, liền thấy trước cửa dựng một cái biển nổi bật: Nơi thông báo tìm chó.

Cô theo biển đi vào trong xem, bên trong kê tạm thêm mấy cái bàn làm việc, Giang Trạch đang nói gì đó với người đàn ông ôm một chú chó điền viên Trung Hoa gầy đét.

Lâm Miểu Miểu không đi đến hỏi thăm, nhưng trong lòng lại thấy ảm áp, Giang Trạch trong lúc vô tình ngẩng đầu nhìn thấy cô, lên tiếng chào, cũng nói cho cô biết, Tông Chính đang ở văn phòng.

Lúc Tông Chính đang ăn cơm, Lâm Miểu Miểu đột nhiên nhận được điện thoại của Khưu Thục Thanh, giọng của bà rất lớn, hỏi chuyện Lâm Miểu Miểu đi nước Y trước, sau đó hùng hồn đòi quà tặng, Lâm Miểu Miểu lúng túng một giây, sao có thể nói cô vốn không nghĩ tới việc mua quà, chỉ có thể đồng ý ngày mai đưa qua, vì vậy bà cụ quyết định ngày mai cô phải đến Thiên Hà Viên ăn cơm tối.

“Tìm được chó chưa?” Khưu Thục Thanh hỏi.

Lâm Miếu Miếu tưởng rằng Tông Chính nói chuyện này cho Khuê Thục Thanh, cô đang nghĩ chuyện này không cần phải kinh động đến bà, thì Khuê Thục Thanh liền giải đáp nơi truyền ra tin tức: “Ta nhìn thấy trên ti vi, cũng chỉ có tên tiểu tử hỗn đản Tông Chính mới có thể làm được chuyện này!”

Giọng của Khuê Thục Thanh nghe không giống quỷ trách, trái lại có chút đắc ý, Lâm Miếu Miếu nghi ngờ liếc mắt nhìn Tông Chính, cúp điện thoại, Lâm Miếu Miếu liền thuận miệng hỏi nguyên do.

Tông Chính nhẹ nhàng giải thích hai câu, sau đó ánh mắt lấp lánh nhìn Lâm Miếu Miếu, cô im lặng hai giây hỏi: “Việc này có phải hơi.....” Cô cảm thấy đây giống như chuyện bé xé ra to, trong lòng cô Võ Tông cũng là một thành viên của gia đình, làm thế cũng không quá đáng, thế nhưng, chiếm dụng thời gian quảng cáo của công ty như vậy, không sao chứ?

Tông Chính còn chưa ăn xong, Lâm Miếu Miếu lại nhận được một cú điện thoại liên quan tới Võ Tông, cho nên buộc lòng phải đi sớm, Tông Chính nhìn chằm chằm bóng lưng của Lâm Miếu Miếu, cầm đũa hung hăng chọc chọc cơm trong bát.

Lâm Miếu Miếu đi xuống dưới lầu, Giang Trạch đã xác nhận cùng một người đàn ông khác, nhìn cách làm của Giang Trạch, cô cũng muốn học theo, nhưng người gọi điện thoại cho cô cũng chỉ có mấy người, bản thân cô cũng không ngồi yên được, cuối cùng vẫn là dựa theo cách buổi sáng, tự mình đi gặp người, và lại lần nữa thất vọng trở về.

Về đến hoa viên Thế Kỷ, Lâm Miếu Miếu vui trên ghế sofa, tâm trạng chán nản xem ti vi, vì một cái quảng cáo tìm chó nọ, cô còn đặc biệt xem đài truyền hình của Z thị.

Gần đến lúc tan làm, Tông Chính gọi điện thoại cho cô, báo cho cô, buổi tối anh có xã giao, không thể về ăn cơm, sau đó đề nghị Lâm Miếu Miếu đi cùng anh, Lâm Miếu Miếu còn lo cho Võ Tông, hiển nhiên không có tâm trạng theo anh đi tiệc tùng.

Vừa cúp điện thoại của Tông Chính không bao lâu, cô lại nhận được điện thoại của Lý Minh.

Tiếp điện thoại xong, Lâm Miếu Miếu gần như nhảy dựng lên từ trên ghế sofa, lên tiếng chào chị Chu liền lái xe đi bệnh viện thú cưng, mới vừa lái xe từ trong ga ra ra, cô lại nhận được một cú điện thoại, từ Úc Hân.

Ở nước Y mấy ngày, cô thậm chí gần như quên mất vụ tai nạn giao thông lúc trước, còn có chuyện xưa chưa tìm ra lời giải đáp. Mục đích Úc Hân gọi điện thoại là vì bức tranh của Phương Đối, có một chỗ quan trọng cần phải sửa, hy vọng Lâm Miếu Miếu có thể bớt chút thời gian đi một chuyến đến phòng làm việc của bà.

“Cháu không sao chứ?Mấy hôm trước gọi điện thoại cho cháu đều tắt máy.”Nói xong chuyện chính, bà lại trò chuyện đôi câu.

“Cháu không sao, hai ngày trước trở về nước Y một chuyến.”

“Không sao là tốt rồi, cháu cố gắng bớt ra mấy ngày này nhé, trước khi đến thì gọi điện thoại cho dì.”

Lâm Miếu Miếu đáp lại một tiếng, sau khi kết thúc cuộc trò chuyện bất giác thở dài, khi đó nhất định phải rời khỏi Z thị, ngoài nguyên nhân Tông Chính ra, còn có một phần là vì Lâm gia, lúc đó trong đầu cô lộn xộn, cô biết mình luôn không giỏi xử lý vấn đề tình cảm, bất luận là tình yêu hay tình thân, cô đều không giỏi, rất nhiều người đều cho rằng cô rất kiên cường, nhưng trong lòng cô rõ hơn ai hết, trong lĩnh vực tình cảm, cô còn yếu đuối hơn người bình thường, có thể chỉ cần một chút xui xẻo tổn thương, sẽ dựng gai đầy mình.

Mấy ngày ở nước Y, cô không muốn nghĩ đến bất cứ điều gì, Lâm Thế Quân gọi qua cho cô vài cuộc điện thoại, quan tâm mấy câu, chỉ là những lời quan tâm ấy lại có vẻ thật trọng vô cùng, dường như cố gắng nói sang nhiều đề tài, do đó lời của ông ta, cô nghe được có vẻ như chỉ nói cho có lệ.

Đã vào mùa hè, ban ngày trở nên dài hơn, thời điểm cơm tối, sắc trời vẫn sáng như cũ, Lâm Miếu Miếu căn cứ vào địa chỉ Lý Minh cho, đến cửa bệnh viện cô chạm mặt anh ta, Lý Minh đưa cô vào vừa đi vừa nói chuyện: “Rất giống Võ Tông, nhưng vẫn không xác định có đúng là Võ Tông hay không, cho nên gọi em tới xem thử.”

Đến căn phòng, Lâm Miếu Miếu liếc mắt một cái đã nhận ra Võ Tông ngay, trái tim lơ lửng rất cục cựa cũng bình thường trở lại, Võ Tông suy nhược nằm trong một cái lồng sắt lớn, lớp lông bóng loáng đã trở nên

toán loạn, ngày trước cô vừa nhìn thấy nó con người cũng ụt nhẹp rũ xuống, tối tăm không ánh sáng như vậy, Lâm Miểu Miểu nhìn mà cảm thấy khó chịu, Võ Tông trông thấy cô, hơi hơi động đậy, đụng vào bên lồng sắt.

Cô vội vàng ngồi xổm xuống bên cạnh, đưa ngón tay hướng vào giữa thanh sắt của chiếc lồng, Lý Minh khước môi giật giật muốn ngăn cản, nhưng cuối cùng chỉ tiến lên hai bước, cảnh giác đứng ở bên cạnh Lâm Miểu Miểu.

Hơi thở của Võ Tông có chút hỗn hển, há miệng đưa đầu lưỡi ảm ướt liếm liếm ngón tay của cô, Lâm Miểu Miểu càng khó chịu hơn, đè nén hỏi: “Cơ thể của nó thế nào rồi?”

“Tôi hỏi qua bác sĩ, Võ Tông tuy rằng chỉ dính một chút thuốc, nhưng dạ dày vẫn bị ảnh hưởng rất lớn, trong khoảng thời gian này đều phải giữ lại bệnh viện theo dõi.”

Lâm Miểu Miểu thở phào nhẹ nhõm, ở nước Y cô từng nuôi một con chó lưu lạc, con chó kia bề ngoài chẳng thế nào khiến người ta thích nổi, nhưng trong lòng cô, nó còn đáng yêu hơn cả những chú chó dòng Husky(1), Samoyed(2), khi Võ Tông mới mua, bởi vì cơ thể nhỏ bé, còn có chút đáng yêu, nhưng bây giờ đã không thể dùng từ đáng yêu để hình dung được nữa, thế nhưng trong lòng Lâm Miểu Miểu, cho dù cơ thể nó dần dần to lớn, có hàm răng sắc nhọn đi chăng nữa, cũng không ảnh hưởng chút nào tới địa vị của nó trong lòng cô.

Lý Minh cũng ngồi xổm xuống cạnh cô, thêm vào mấy câu: “Tốt nhất em nên đến thăm nó nhiều, khi người của tôi vừa tìm được nó, là dùng súng gây mê mới đem được nó đến bệnh viện, lúc làm kiểm tra nó cũng vô cùng bất an.”

Lâm Miểu Miểu “Ừ” Một tiếng, sờ sờ đầu Võ Tông, quay sang nói với Lý Minh: “Tôi cũng không biết nên cảm ơn anh như thế nào.” Cô nhấp môi dưới, nói: “Thực sự vô cùng cảm ơn anh.”

Lý Minh cười ôn hòa: “Tôi còn chưa ăn cơm tối, muốn cảm ơn tôi, không bằng mời tôi ăn bữa cơm đi.”

Lâm Miểu Miểu không hề do dự gật đầu, ở lại cùng Võ Tông một lát, mới cùng Lý Minh rời khỏi bệnh viện thú cưng. Địa điểm ăn cơm Lý Minh hỏi qua ý kiến của cô, nhưng cô ở Z thị không lâu, đương nhiên không cho được bất kỳ ý kiến gì, cuối cùng Lý Minh làm chủ chọn một nhà hàng.

“Còn tưởng rằng một khoảng thời gian sẽ không nhìn thấy em, không nghĩ tới em lại trở về.”

Lâm Miểu Miểu nhàn nhạt nở nụ cười: “Thực ra khi đó cũng chưa chắc chắn.” Trở về nước Y chẳng qua cô muốn bình tĩnh một chút, suy nghĩ xem rốt cuộc phải xử lý phần giấy thỏa thuận ly hôn kia như thế nào.

“Giữa em và Tông Chính vẫn ổn chứ?” Lý Minh cười một tiếng tự giấu, lúc nhận được ánh mắt trong suốt của Lâm Miểu Miểu, anh giải thích một câu, “Tôi hỏi như vậy, hy vọng em chớ để ý,... , tôi chỉ là có chút hâm mộ em, cho nên hy vọng em hạnh phúc vui vẻ hơn mà thôi.”

“Hâm mộ?” Lâm Miểu Miểu vô cùng kinh ngạc hỏi.

Nụ cười ôn hòa trên mặt Lý Minh vụt tắt, “Em hẳn cũng biết, tôi cũng là con riêng.”

Lâm Miểu Miểu khẽ gật đầu, chuyện này là Tông Chính nói cho cô biết, khi đó cô còn rất bất ngờ, là con riêng, dường như từ khi sinh ra đã thấp hơn người ta một cái đầu, mà ấn tượng Lý Minh để lại cho Lâm Miểu Miểu luôn là vẻ ôn hòa, khiêm tốn, rộng lượng, cô chưa từng nghĩ Lý Minh lại có thể giống như cô.

Khi đó, cô còn nghĩ, đều là con riêng, có phải cô quá thê thảm hay không? Cho nên lúc Lý Minh nói hâm mộ cô, cô mới cảm thấy rất ngạc nhiên như vậy, thật vượt quá sức tưởng tượng, hâm mộ cô bị đuổi đi nước ngoài ư?

“Tôi hâm mộ em, có thể thoải mái, tự do tự tại như vậy, không giống tôi.....” Trên mặt Lý Minh thoáng qua một chút ảm đạm, “Lúc nào cũng không ngừng leo lên, chỉ cần vừa buông lỏng, có thể sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng.”

Lâm Miểu Miểu ngơ ngác, mỗi một lần gặp Lý Minh, anh ta phong cách nhẹ nhàng, cao quý tao nhã, một người bất cứ lúc nào đều duy trì một loại trạng thái, loại trạng thái này có thể chỉ là mặt nạ của anh ta, Lâm Miểu Miểu rất rõ điểm này, bởi vì chính cô cũng có một bộ mặt giả dối như vậy, mặt nạ của Lý Minh chính là ôn hòa nhã nhặn, mà của cô là lạnh lùng xa cách.

Từ đáy lòng mà nói, cô muốn chọn chung sống với một người nắng mưa thất thường như Tông Chính hơn, ở trước mặt người khác anh có thể có bộ mặt khác, nhưng trước mặt cô, tất cả tâm trạng, tức giận của anh, niềm vui của anh, vừa nhìn đã thấy ngay.

Mặc dù gặp qua Lý Minh nhiều lần, còn có cuộc đối thoại khiến người ta suy nghĩ kia, cho đến khi Lý Minh đưa Võ Tông về, cùng cuộc nói chuyện bây giờ, từ đáy lòng cô mới xem anh ta như một người bạn.

Lâm Miểu Miểu trong lòng có chút cảm động, cô và Lý Minh sinh ra giống nhau, Lý Minh không ngừng nỗ lực muốn giành được công nhận của tất cả mọi người, mà cô.....

Cô chưa bao giờ đi nỗ lực để giành được sự công nhận của người khác, cô quen làm chính mình hơn.

Trong mắt người ngoài, cô quả thực là thoải mái, tự do tự tại, nhưng cuộc sống như thế, qua quá lâu, sống quá thoải mái, cho nên đối với mọi chuyện đều thờ ơ, sống quá tự do, cho nên mới không tìm được hướng đi cho con đường phía trước.

Lý Minh, chỉ ít biết thứ mình cần là gì, cũng không ngừng theo đuổi.

Cô nói không hay, nhưng giữa mình và Lý Minh, nói cho cùng ai sống tốt hơn ai.

“Đó là lí do mà vừa thấy em, tôi đã cảm thấy giống như nhìn thấy một bản thân khác, mong muốn có thể cho em hạnh phúc.” Lý Minh cười khẽ một tiếng, “Tôi vốn dĩ muốn mình mang hạnh phúc đến cho em, nhưng hình như đến chậm rồi.”

Nhận được lời tỏ tình hàm súc này, Lâm Miểu Miểu cũng không cảm thấy không được tự nhiên, bởi vì cảm giác của Lý Minh với cô, chưa chắc là tình yêu nam nữ thật sự, cô nhàn nhạt nở nụ cười: “Cám ơn.”

Anh ta không nói tiếp đề tài này nữa, mà nói đến đề tài chụp ảnh ở Z thị.

“Phổ Kim Chung Hà có một quán bar, bên trong đều là một số người cùng ngành thích chụp ảnh, nếu như sau này em dự định ở lại Z thị, rảnh rỗi có thể đi xem, trao đổi nhiều cùng các chuyên gia.”

Lâm Miểu Miểu lại lần nữa kinh ngạc, hình như cho tới bây giờ cô chưa hề nói với Lý Minh, cô học chụp ảnh.

Lý Minh cười giải thích: “Có mấy lần trông thấy em mang theo máy, chụp ảnh rất chuyên nghiệp, tôi có một người bạn là thợ chụp ảnh, cho nên cũng biết sơ sơ.”

Hai người lại nói chuyện một lúc về chụp ảnh, Lý Minh liền tiện dịp mời Lâm Miểu Miểu buổi tối đi quán bar “Nhíp ảnh chi dạ”, thật ra Lâm Miểu Miểu muốn đi xem, mặc dù cô không giỏi giao lưu, nhưng cũng không phải người đơn độc, nhưng.....

Mặc dù cô không có bất kỳ ý nghĩ nào về phương diện kia đối với Lý Minh, nhưng nếu như bị Tông Chính biết, cô cũng cảm thấy phiền phức, loại phiền toái không cần thiết này đương nhiên có thể tránh, hơn nữa ăn cơm xong, cô còn muốn đi thăm Võ Tông.

Cô khéo léo từ chối lời của Lý Minh, Lý Minh không để tâm cười cười, ngập ngừng, muốn nói lại thôi, “Em biết Trương Vi không?”

Về mặt của Lâm Miểu Miểu cứng ngắc, vòng tròn cuộc sống của cô không lớn, cũng chỉ có Tông Nhan từng nhắc đến Trương Vi trước mặt cô, nói nhiều, cô tự nhiên cũng có ấn tượng, trong lời nói của Tông Nhan, bạn gái trước đây của Tông Chính, gia thế hơn người, bề ngoài xuất sắc, cùng Tông Chính là một đôi trời đất tạo nên, quan trọng nhất chính là Tông Chính đợi Trương Vi ba năm.

Đối với lời nói của Tông Nhan, Lâm Miểu Miểu cho tới bây giờ là vào tai trái, ra tai phải, căn bản chưa từng để ý.

“Ngày đó em đi, đúng lúc cô ta trở về, gần đây Thịnh Hoa và Quảng Dung có một hạng mục, người chịu trách nhiệm của Thịnh Hoa là Tông Chính, bên Quảng Dung kia là Trương Vi.”

Về mặt của Lâm Miểu Miểu không hề thay đổi, chỉ là cái tay cầm đũa hơi ngừng lại một giây, đúng lúc này, điện thoại di động của cô bắt thành linh vang lên, là tiếng chuông cài riêng cho Tông Chính, thật là vừa nhắc Tào Tháo Tào Tháo đã đến.

Giọng của Tông Chính nghe không ra tâm trạng gì, hình như uống chút rượu, có chút thờ ơ.

“Em đang ở đâu?” Anh hỏi.

“Ồ.....” Lâm Miểu Miểu cũng không chú ý nhà hàng này tên gọi là gì.

“Ồ bên ngoài?”

“Vâng.”

“Làm gì vậy?”

“Ăn cơm.”

“Với ai?”

Lâm Miểu Miểu trong lòng có chút không vui, giọng điệu của Tông Chính hoàn toàn là thăm vắn, nhưng cô lại không tiện nói thẳng, cô liếc mắt nhìn Lý Minh, chỉ là bày tỏ lời cảm ơn mời người ta ăn một bữa cơm, nhưng nếu để cho Tông Chính biết, có lẽ lại sinh ra những chuyện không đâu khác, vì vậy, cô trả lời hàm hồ: “Với một người bạn thôi.”

Tông Chính trầm mặc mấy giây, yên lặng ném ra một câu: “VẬY em ăn cơm đi.”

Cúp điện thoại, ánh mắt của Tông Chính nặng nề nhìn chăm chăm vào đôi nam nữ đang dùng cơm trong đại sảnh tầng một, mái tóc dài của Lâm Miểu Miểu vén ra sau tai, cô mặc quần áo rất bình thường, nhưng ở giữa nhiều người như vậy, anh vừa liếc mắt đã nhìn thấy.

Bởi vì một hạng mục hợp tác quy mô lớn cùng Quảng Dung của Trương thị, tối nay người phụ trách của Thịnh Hoa và Quảng Dung bao lâu hai của nhà hàng, Tông Chính uống mấy chén rượu đi ra ngoài hít thở không khí, đang muốn gọi điện thoại cho Lâm Miểu Miểu, vừa ngược mắt, đã nhìn thấy hình dáng quen thuộc trong đại sảnh dưới lầu.

“Tông Chính?” Một giọng nữ dịu dàng êm ái từ phía sau lưng truyền đến, sau đó là âm thanh của giày cao gót nện xuống nền gạch, Trương Vi đến gần mấy bước, nhìn theo tầm mắt của Tông Chính, khóe môi khẽ cong lên.

“Đó là Lâm Miểu Miểu sao?” Trương Vi chưa từng thấy Lâm Miểu Miểu, nhưng cô lại nhận ra Lý Minh.

Tông Chính không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ là vẻ mặt khó dò nhìn về hướng đó, trong lòng Trương Vi sáng khoái, mỉm cười hỏi: “Có muốn gọi lên cùng ăn hay không?”

Tông Chính đột nhiên xoay người, đầu cũng không ngoảnh lại đi thẳng, Trương Vi đứng một cái đình mềm, chẳng những không tức giận, trái lại cười tủm tỉm liếc nhìn về phía Lâm Miểu Miểu, mới thốt tha theo sát phía sau Tông Chính.

Tông Chính về đến phòng, xắn tay áo lên, chỉ cần có người mời rượu, ai đến anh cũng không từ chối, sau khi liên tục uống vô số ly rượu trắng, cơ thể chậm chạp, một màn khắc vào đầu, lại càng rõ ràng, cách hơn hai mươi phút, anh thoát khỏi người kính rượu, lại lần nữa đi tới vòm lầu hai nhìn xuống, Lâm Miểu Miểu đã đi rồi.

Anh vịn lan can trên lầu hai, rốt cuộc nhịn không được, vẫn gọi cho cô, điện thoại vang lên hai tiếng đã có người bắt máy.

“Tông Chính?”

“Em ở đâu?”

Lâm Miểu Miểu dịch tay cầm điện thoại ra xa, âm lượng của anh cũng không cao, nhưng khó chịu vô cùng, dường như ngay cả bầu không khí chung quanh cũng muốn ứ đọng.

“Em.....đang muốn đến bệnh viện thăm Võ Tông.” Vừa rồi Tông Chính gọi điện thoại hỏi hết cái này đến cái khác, cô cũng không có thời gian nói cho anh biết đã tìm được Võ Tông, thì anh ngắt máy rồi, lúc ở bệnh viện, cô nghĩ Tông Chính phải đi xã giao, cho nên chỉ gọi điện thoại cho chị Chu, không thông báo riêng với anh.

Anh im lặng một lúc lâu không lên tiếng, Lâm Miểu Miểu rất ngạc nhiên gọi tên anh, Tông Chính dường như mới khôi phục, lạnh nhạt nói: “Anh uống say, em tới đón anh đi!”

Nghe giọng xác thực mang theo chút men say, nhưng nếu nói đã say, thì còn rất tỉnh táo, Lâm Miểu Miểu “ừ” một tiếng, hỏi: “Anh ở đâu?”

Tông Chính lại trầm mặc mấy giây, mỗi một chữ nhả ra giống như tảng băng vỡ vụn.

“Ồ chỗ em vừa ăn!”

Vỡ kịch nhỏ

Nói về Tông Tiểu Chính, sau khi chà đạp một đám hoa cỏ, lại ép buộc mấy con thỏ trắng bé nhỏ đáng thương bện thành vòng hoa cho anh, liền hào hứng đi tìm hổ trắng nhỏ Lâm Tiểu Miểu.

Lâm Tiểu Miểu nhìn Tông Tiểu Chính, chê bai đám hoa cỏ ấy: “Tôi chỉ ăn thịt!”

Tông Tiểu Chính: “.....cái này không phải để ăn, là để đội trên đầu.”

Nó vẫy vẫy đuôi, nhiệt tình nói: “Tôi đội giúp em!”

“Đừng —— ”

Lâm Tiểu Miểu một chân gạt Tông Tiểu Chính sang một bên, tao nhã rời đi.

Chú thích:

(1)

: Chó Husky Siber là một nòi chó sống ở đông bắc Siberia, Nga. Chúng có lông màu trắng xám, hai chân dài, trông rất cá tính. Chó husky được nhiều người ưa thích vì nó dũng cảm, trung thành tuyệt đối và thông minh.

(2)

: Samoyed là một giống chó săn có nguồn gốc từ vùng Siberia, đây là giống chó có bộ lông trắng tinh như tuyết cùng tính cách mang nhiều đặc điểm của chó sói là những đặc trưng nổi bật của giống chó này. Samoyed có nghĩa là giống chó có khả năng tự tìm ra thức ăn. Samoyed từng là chó kéo xe trước khi trở thành bạn dành cho giới thượng lưu và hợp thời trang như ngày nay. Giống chó này rất thân thiện và nổi tiếng ham chơi.

62. Chương 62: Giao Tiếp

“Anh ở đâu?”

“Chỗ vừa nãy em ăn cơm!”

Lâm Miểu Miểu trong lòng vang lên âm thanh “lộp bộp”, thảo nào cuộc điện thoại lúc trước của Tông Chính, cứ kỳ lạ thế nào ấy, không hiểu đầu của tai nghe gì cả.

Lại lần nữa trở lại nhà hàng, Lâm Miểu Miểu lên tầng lầu hai, người của Thịnh Hoa đương nhiên đều biết Lâm Miểu Miểu, vừa thấy cô đến, Giang Trạch đã vội vàng dẫn cô qua.

Sắc mặt của Tông Chính vẫn như thường, nhưng mùi rượu trên người lại rất nồng, Lâm Miểu Miểu nhìn anh từ trên xuống dưới, lúc gọi điện thoại cũng rất tỉnh táo, có điều Giang Trạch lại nói, Tông Chính uống nhiều rượu.

“Sếp Tông, vị này là?” Người hỏi dĩ nhiên là người của Quảng Dung Trương thị.

Tông Chính liếc nhìn Lâm Miểu Miểu, một cánh tay vòng qua sau lưng, ôm thắt lưng của cô, dùng sức kéo cô đến bên cạnh mình.

“Vợ tôi, Lâm Miếu Miếu!”

Lâm Miếu Miếu miễn cưỡng cảm thấy ánh mắt của đám người đối diện nhìn mình, trong nháy mắt thay đổi, đủ loại ánh mắt sâu xa phong phú gần như quần cô thành một cái tổ ong vò vẽ.

Cuộc hôn nhân của hai nhà Tông - Lâm cũng không phải bí mật ở thành phố Z, cổ phiếu niêm yết mấy công ty bên dưới hai nhà, đều tăng lên theo, nhưng hôn lễ cụ thể vẫn chưa công bố, vì vậy tin tức Tông gia có thành kiến với thân phận con gái riêng đối với Lâm gia lan truyền nhanh chóng, hai người cũng kết hôn được một thời gian, nhưng phần lớn mọi người vẫn tưởng rằng hai người còn đang yêu đương, bao gồm cả người của Thịnh Hoa cũng nghĩ như vậy.

Lúc Tông Chính chính miệng giới thiệu là vợ mình, mọi người rất kinh ngạc, Tông Chính vừa dứt lời, Trương Vi nở nụ cười trước tiên: “Lúc nào tổ chức hôn lễ? Em nhất định phải tặng hậu lễ.” Hai chữ “hậu lễ” được nhấn mạnh, nhưng cũng không người nào nghe ra hàm ý thật sự của cô ta.

Cô ta quay sang nhướn miệng cười với Lâm Miếu Miếu: “Xin chào, tôi là Trương Vi.”

Ánh mắt của Lâm Miếu Miếu lập tức rơi vào trên người cô ta, cô ta không nói cô ta tên Trương Vi, mà nói cô ta là Trương Vi, giống như chắc chắn Lâm Miếu Miếu nhất định biết cô ta, có lẽ lời nói của Tông Nhan còn sinh ra ảnh hưởng với Lâm Miếu Miếu, nụ cười của cô ta rục rở, nhưng Lâm Miếu Miếu lại thấy cảnh giác.

Khi Trương Vi đang quan sát cô, cô cũng lẳng lặng quan sát đối phương, sau đó gật đầu một cái đáp lễ: “Xin chào.”

Lời giới thiệu cắt ngắn này, rất nhanh đã bao phủ sang đám người ồn ào xung quanh, có một người đàn ông uống say, cười khanh khách dùng ly uống rượu vang đỏ rót trên nửa ly rượu trắng, đưa cho Lâm Miếu Miếu: “Đến muộn, ít nhất cũng phải phạt ba ly, mọi người nói phải không?”

Lâm Miếu Miếu im lặng, tử lượng của cô hoàn toàn là số âm, nhưng trường hợp bây giờ, người tới đều là đối tượng hợp tác và cấp dưới của Tông Chính, bầu không khí lại sôi nổi như vậy.....

Cô đang muốn nhìn về phía Tông Chính, ly rượu đã bị anh đoạt mất, anh ngửa cổ uống cạn ly thứ nhất như uống nước lã, hai ly kế tiếp, không phải là nửa ly rượu trắng nữa, mà được người ta trực tiếp rót đầy, Tông Chính mắt cũng không thèm chớp, đã đổ hai ly rượu trắng vào bụng.

Lâm Miếu Miếu thầm nghĩ, Tông Chính trước đó say hay không say khó mà nói, còn hiện tại.....

Ba ly rượu vừa xuống bụng, bước chân của Tông Chính cũng lảo đảo, trọng lượng cơ thể gần như dồn hết lên người Lâm Miếu Miếu, Lâm Miếu Miếu đưa tay vòng qua eo anh, đỡ chắc anh, anh cúi đầu nhìn cô, lại dặn dò Giang Trạch mấy câu, Giang Trạch vội vàng tiến lên đỡ rượu thay Tông Chính.

Tông Chính phát biểu coi như rõ ràng, nói mấy câu khách sáo, sau đó môi kề gần lỗ tai của Lâm Miếu Miếu, nói khẽ với cô: “Chúng ta về nhà thôi.”

Lâm Miếu Miếu xoay xoay cổ, uống rượu rồi, nhiệt độ cơ thể anh dường như trở nên cao hơn, kèm theo đó hơi thở cũng nóng hầm hập khác thường, cô giữ bình tĩnh dìu anh ra ngoài, Giang Trạch từ sau chạy tới, nói khẽ nhắc nhở Lâm Miếu Miếu một câu, hôm nay Tông Chính uống hơi nhiều.

Đi tới cửa phòng, hai người vệ sĩ vẫn luôn đi theo Tông Chính, cũng theo sau, Lâm Miếu Miếu bị trọng lượng của Tông Chính ép tới gập cả người, thế nhưng bất luận là Giang Trạch, hay hai người vệ sĩ kia cũng không có ý tiến lên giúp đỡ, cô cũng không phải người sẽ mở miệng bảo người khác giúp, nên cứ một mình đỡ Tông Chính, mệt rã rời đỡ anh đến cửa nhà hàng.

Xe của Tông Chính được nhân viên phục vụ lái tới, đỗ trước mặt cô, cô nhọc nhằn đẩy người vào trong xe, thở hồng hộc ngồi lên ghế lái.

Tông Chính đoán chừng là say thật, lên xe đã nhắm nghiền hai mắt dựa lên trên ghế, thẳng đến khi về tới hoa viên Thế Kỷ. Lúc người có tri giác, Lâm Miếu Miếu còn có thể đỡ Tông Chính lên xe, nhưng bây giờ gọi thế nào cũng không tỉnh, thể trọng của Tông Chính nói ít cũng phải bảy tám chục kí, cô vừa mới lôi người từ trong xe ra, đã mệt đổ mồ hôi, cô quay đầu lại nhìn, lại nhét Tông Chính trở vào trong xe, sau đó kêu Vương Cường vẫn luôn đi theo phía sau bọn họ tới, lúc này mới tha được người lên giường.

Chờ sau khi Vương Cường đi, Lâm Miểu Miểu bắt đầu cởi quần áo cho anh, cởi xong hết quần áo lại dùng khăn lông ướt lau mặt cho anh, sau đó nhét người vào trong chăn mỏng, sau một hồi dày vò, thế mà Tông Chính cũng không tỉnh, xem ra là say quá rồi, cũng may lúc anh say rượu cũng không tệ, lăn ra ngủ luôn, Lâm Miểu Miểu xử lý xong cho anh, mới đi tắm, kế hoạch ban đầu của cô là ăn cơm tối xong sẽ đi bệnh viện thăm Võ Tông, bây giờ Tông Chính uống say, cô cũng không thể bỏ lại anh không lo.

Tắm xong, Lâm Miểu Miểu ngồi trên giường, xem tài liệu mới nhận được trong hòm thư, đây là tài liệu trước khi cô rời khỏi thành phố Z tìm người điều tra, sau một lần bị tên thám tử không đáng tin cậy lừa, lần này Lâm Miểu Miểu cẩn thận hơn nhiều, thám tử này do một người từng là học viên của cô giới thiệu.

Cô mở tài liệu, đọc cẩn thận.

Hơn ba mươi năm trước, Lâm Ngạn là một người công nhân bình thường dựa vào chính mình tích lũy từng chút một, dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, sáng lập tập đoàn Lâm thị, tập đoàn Lâm thị hơn hai mươi năm trước chỉ là một công ty quy mô cỡ trung, sau đó dưới sự nỗ lực của Lâm Ngạn và Lâm Thế Quần, từng bước trở thành tập đoàn xuyên quốc gia số một số hai thành phố Z, cho dù ở Trung Quốc cũng có thể đứng hàng đầu.

Xét về năng lực, Lâm Thế Quần chắc chắn là một người đàn ông chói mắt khiến người ta nhìn chăm chú, người đàn ông như vậy bên cạnh đương nhiên cũng không thể thiếu phụ nữ, hai mươi một năm trước, Lâm Thế Quần chủ động xin cưới con gái thứ hai của nhà thư pháp nổi tiếng lúc đó Úc Thụ, Úc Gia, khi đó cặp đôi này cũng được gọi là cặp đôi trời định, nhưng mà sau khi đính hôn không lâu, Úc Gia bỗng nhiên xảy ra biến cố, tai nạn xe hơi, lại nói sau khi Úc Gia chết chưa đầy hai tháng, Lâm Thế Quần đã kết hôn với Cố Dung.

Ánh mắt của Lâm Miểu Miểu dừng thật lâu trên hai mốc thời gian: Thời điểm Lâm Thế Quần kết hôn cùng Cố Dung, ngày sinh của Lâm Tư.

Gần bảy tháng.

Sau khi kết hôn bảy tháng Lâm Tư ra đời, Lâm gia tuyên bố với bên ngoài Cố Dung động thai sinh non.

Nhưng nếu như, Lâm Tư sinh đủ tháng, vậy có thể suy đoán, năm đó sau khi Lâm Thế Quần và Úc Gia đính hôn, trước khi Úc Gia còn chưa xảy ra tai nạn xe cộ, Lâm Thế Quần đã có quan hệ với Cố Dung.

Cho tới bây giờ cô chưa từng nghĩ Lâm Thế Quần cao thượng thế nào, nhưng hôm nay, cô càng chán ghét Lâm Thế Quần hơn.

Nếu như không phải Lý Yên giống Úc Gia, làm sao có bi kịch kế tiếp, mà sau khi cô lớn lên, thỉnh thoảng Lâm Thế Quần sẽ nhìn xuyên qua cô, dường như đang nhìn một người khác. Theo suy đoán lúc trước, cô từng cho rằng Lâm Thế Quần và Úc Gia thật sự yêu nhau.

Như vậy đây lại coi là gì?

Bây giờ cuối cùng cô cũng hiểu, Phó Thuần gặp được ở câu lạc bộ Polo, tại sao lại nói Cố Dung cũng là người thứ ba, và cũng lỡ mờ hiểu ý tứ hàm chứa trong lời nói của mấy người phụ nữ lần ở trong phòng triển lãm kia.

Trong đầu cô chợt hiện lên, cảnh tượng lần trước lúc ăn cơm cùng Úc Hân, khi cô hỏi nguyên nhân cái chết của Úc Gia, vẻ mặt của Úc Hân...

Lúc đó Úc Hân im lặng, ánh mắt nhìn về phía trước, lúc nói ra mấy chữ kia, giống như sắt nung đột nhiên bỏ vào trong nước lạnh, khiến người khác trong lòng dâng lên một cỗ lạnh lẽo.

Đó không phải tai nạn giao thông bình thường, có lẽ, nó không đơn giản chỉ là một vụ tai nạn. Sau khi Úc Gia chết, Cố Dung chiếm được lợi ích lớn nhất, thành công gả cho Lâm Thế Quần.

Trước khi chia tay, Úc Hân nhắc nhở cô phải cẩn thận Cố Dung.

Theo phân tích của Tông Chính, sự việc phức tạp hơn tưởng tượng rất nhiều, theo thông tin cô biết, dường như sự việc lại xoay xung quanh Cố Dung, đây có lẽ là sự khác biệt về cách nhìn nhận vấn đề giữa nam và nữ.

Lâm Miếu Miếu gập máy tính lại, mệt mỏi xoa xoa ấn đường, vấn đề khó giải, sẽ có một ngày giải được, có lẽ cô cần phải nhanh chóng gặp Úc Hân.

Trước khi đi ngủ, Tông Chính vì khát nước tỉnh lại, Lâm Miếu Miếu rót cho anh ly nước mật ong, cho anh uống xong, liền chuẩn bị lên giường đi ngủ, cô vừa mới tắt đèn, Tông Chính ngủ ba tiếng, đã tỉnh rượu chút ít, ở trong bóng tối im lặng một lúc, bỗng trở mình đè lên trên người cô.

Cảm giác lúc này đây rất giống lúc vừa gặp mặt ở nước Y, anh yên lặng không nói một lời, cũng không muốn nghe cô nói bất cứ câu nào, dường như đang từ chối dùng ngôn ngữ giao tiếp, chỉ dùng sự va chạm mãnh liệt hết lần này tới lần khác để bày tỏ thái độ của anh đối với cô.

Lần này hình như còn dữ hơn lần trước, chất cồn ăn mòn lý trí của anh, lực đạo cũng thô bạo hơn, nhưng lại kiên định và dứt khoát hơn, giống như muốn nghiền nát cô, sau đó chấp ghép lại theo cách của anh.

Cảm giác bạo ngược lại điên cuồng này, vẫn kéo dài cho đến kết thúc, anh đè ở trên người cô, lại lần nữa ngủ say, Lâm Miếu Miếu đẩy anh, muốn tắm sạch sẽ, cả người đều có cảm giác dính dấp, hơn nữa vật cứng rắn của anh vẫn còn ở trong cơ thể cô.

Thế nhưng anh đè quá chặt, vừa nặng lại thân mật, Lâm Miếu Miếu đẩy đẩy, không động đây, cô muốn nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc trước, nhưng lại không hề cảm thấy buồn ngủ.

Vì ngủ không thoải mái, trời vừa sáng Lâm Miếu Miếu đã tỉnh giấc, tư thế ngủ trên dưới biến thành hai bên trái phải, cô nhẹ nhàng lùi ra khỏi vòng ôm của Tông Chính, chắc là do uống nhiều, Tông Chính không hề tỉnh, cô tắm rửa xong, cuối cùng cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái, lúc nhìn về phía giường có chút bối rối, khăn trải giường và đệm lộn xộn hết cả lên, cô không nghĩ sẽ nằm xuống tiếp, bây giờ đánh thức Tông Chính dậy đổi khăn trải giường, cũng không thực tế, Lâm Miếu Miếu dứt khoát mặc quần áo vào.

Mới hơn năm giờ, trời đã sáng trắng, cô đi dạo một vòng trong vườn hoa, được một lát, chị Chu cũng tới.

Lâm Miếu Miếu mặc dù thức dậy sớm, nhưng bởi vì chuyện của Võ Tông, cô cũng không muốn đi công viên Đông Ngạn chạy bộ, liền ngăn người trong phòng khách, chơi cùng Võ Tam Tông Chính mới mua một lúc, không lâu sau đã nghe thấy tiếng bước chân rõ ràng trên cầu thang truyền đến rồi dừng lại phía sau lưng cô.

Tông Chính xoa xoa trán, yên lặng liếc nhìn cô, uể oải đi tới ngồi xuống bên cửa sổ.

Thái độ của anh không nổi giận dỗi, cũng không nói lời châm chọc, dường như bởi vì say rượu, tinh thần không tốt lắm, anh vừa mới tắm xong, mái tóc ẩm ướt còn đang nhỏ giọt, trên người cũng mang theo mùi hương thanh mát của sữa tắm, trong ánh nắng ban mai yên bình, dường như mùi hương cũng nhẹ nhàng dễ chịu hơn.

Lâm Miếu Miếu nhìn anh, đứng dậy đi về phía anh, chuyện ngày hôm qua mặc dù cô tự cảm thấy không thẹn với lòng, nhưng vẫn thấy cần phải giải thích mọi chuyện một lần. Sau khi Tông Chính nghe xong, chỉ nhàn nhạt “ừ” một tiếng. Thái độ này của anh, khiến cô trong chốc lát không phân biệt được rốt cuộc là ý gì, cô thực sự có chút bức bối với hành động này của anh, ngày tháng chung sống sau này còn dài, Lâm Miếu Miếu cảm thấy vấn đề này, nhất định phải nói chuyện một cách nghiêm túc.

Cô hỏi: “Anh tin em không?”

Tông Chính sững sốt một chút, nhấp ngụm nước trong ly: “Đương nhiên.”

Lâm Miếu Miếu lắc đầu: “Nếu như anh tin em, thì cho dù em ở cùng Mã Chân, Lý Minh, anh cũng phải tin tưởng em.” Về vấn đề tin tưởng, cô trở về nước Y đã suy nghĩ cẩn thận, chuyện giấy thỏa thuận ly hôn cũng vì cô còn chưa đủ tin tưởng anh, bây giờ cô đã quyết định, sau này bất luận chuyện gì, đều sẽ lựa chọn tin tưởng anh, mà cô cũng cần sự tin tưởng của anh.

Tông Chính bởi vì đau đầu vẫn luôn nhíu mày, nghe vậy mày nhíu lại càng chặt: “Anh nói rồi, vấn đề này không liên quan đến lòng tin.”

“Vậy liên quan đến cái gì?”

Tông Chính im lặng, vấn đề này không phải chính anh cũng chưa từng nghĩ qua, anh là một người đàn ông, theo bản năng không muốn người phụ nữ của mình tiếp xúc nhiều với những người đàn ông khác, giống như lãnh thổ của mình bị xâm phạm vậy, nguyên nhân đơn giản là ham muốn độc chiếm làm hại, đương nhiên cũng có một phần nguyên nhân là bởi vì Lâm Miểu Miểu còn chưa cho anh nhiều cảm giác an toàn.

Sau khi kết hôn, cô nhắc đến ly hôn bao nhiêu lần? Tuần trước không nói tiếng nào đã trở về nước Y, còn lần đó hai năm về trước, biến mất không dấu vết.

“Em yêu anh không?” Anh đột nhiên hỏi, sau đó chăm chú nhìn vẻ mặt ngớ ra của cô, “Em chưa từng nói em yêu anh, cũng chưa từng đưa ra hứa hẹn trên phương diện này.”

Trái tim của Lâm Miểu Miểu không chịu được chế độ đập liên hồi, quả thực cô chưa từng bày tỏ như vậy với Tông Chính, cô cũng chưa từng nghĩ đến vấn đề yêu hay không yêu, trong hiểu biết của cô, thứ tình yêu này không cách nào đoán trước, cô cũng không thể nào tin tưởng, cảm giác đối với Tông Chính, ban đầu cô quy kết là vì kỳ sinh lý đến, hormone tiết ra quá nhiều, hoặc khát khao của cơ thể.

Cô suy nghĩ một lúc, mới khôi phục tâm trạng, dùng ngôn từ vụng về của bản thân giải thích: “Em..... em không biết hình dung như thế nào, em rất cần anh, cả cuộc đời này đều muốn ở bên cạnh anh.”

Khóe môi anh cong lên, chậm rãi nở nụ cười, trong tích tắc như ánh sao lung linh. Anh tựa lưng lên ghế, tinh thần thoải mái, nghiêng đầu, ánh mắt thẳng tắp rơi vào trên khuôn mặt lúng túng của cô.

“Anh càng thích, nghe em nói yêu anh.”

Lâm Miểu Miểu bị ánh mắt của anh bức phải nhìn sang chỗ khác, sau đó lại hơi mất tự nhiên, im lặng mấy giây mới nói: “.....em, yêu anh.”

Anh cười khẽ một tiếng, tiếng cười réo rắt, sau đó âm thanh càng lúc càng lớn, Lâm Miểu Miểu bị anh cười đến mức không hiểu sao cảm thấy khuôn mặt hơi nóng, cô xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng nhiên có cảm giác sống một ngày bằng một năm, âm thanh quần áo ma sát, âm thanh chiếc ghế cọ sát nền nhà, chui vào trong lỗ tai của cô, dường như cô lo lắng suy nghĩ rất nhiều thứ, anh đứng dậy, một bước đã đến trước mặt cô, tiếp đó khom lưng bế cô lên, tâm trạng vui vẻ dâng đầy trong lòng.

Lâm Miểu Miểu giả bộ trấn tĩnh nhìn anh, vẻ mặt anh vui sướng, bước đi nhẹ nhàng, đầu còn vể cẩu kính đau đầu giày vò. Vừa bước lên cầu thang, nụ hôn của anh cùng hơi thở nóng bỏng ập xuống, trần trọc cắn mút trên cánh môi của cô, vào đến phòng ngủ, chắc là rút ra bài học kinh nghiệm lần nọ, anh nhẹ nhàng đặt cô lên giường, còn chưa hành động bước tiếp theo, Lâm Miểu Miểu đã kêu một tiếng “chờ một chút.”

Bầu không khí trong căn phòng rất tươi mát, nhưng giường bừa bộn không chịu nổi, khăn trải giường còn lưu lại dấu vết của đêm qua, tràn đầy hương vị tình dục, cô thực sự không muốn lẫn lộn cùng Tông Chính trên một cái giường bừa bãi như thế này. Lâm Miểu Miểu đổi ra giường xong, Tông Chính tao nhã đứng dậy từ trên ghế sofa, bộ dạng lười biếng nằm thẳng lên giường.

Lâm Miểu Miểu cuốn khăn trải giường dơ lại, đang muốn ôm khăn trải giường đi hủy dấu vết, phía sau đột nhiên vang lên âm thanh trầm khàn của anh: “Em tới đây trước đi.”

Lâm Miểu Miểu vốn muốn sau bữa sáng gọi điện thoại cho Úc Hân, sau đó buổi sáng đi đến sông Tử Nha, kết quả..... Tông Chính gọi cô qua một lát, cô vừa qua, liền bị đặt lên giường, mười giờ mới dậy, lúc này cũng chỉ có thể đi bệnh viện thăm Võ Tòng, chuyện đến phòng tranh chỉ có thể chuyển sang buổi chiều.

Tông Chính không về nhà ăn cơm trưa, lúc Lâm Miểu Miểu đưa cơm đến tháp đồng hồ cho anh, anh chỉ chỉ hai tấm vé để trên bàn. Trước khi chưa để đồ ăn, trên chiếc bàn dài màu đen cũng chỉ có hai tấm vé này, vô cùng nổi bật, Lâm Miểu Miểu đương nhiên nhìn thấy, còn chuyển tấm vé bày ngay chính giữa bàn sang bên rìa.

Đây là hai vé nhạc kịch.

“Vé người khác tặng, buổi tối vừa hay không có việc gì.” Anh tùy ý nói.

Lâm Miểu Miểu ngẩn người một lúc, mới phản ứng được, đây giống như là hẹn hò sao?

“Buổi tối còn phải đến Thiên Hà Viên ăn cơm cơ mà?”

“Ăn cơm tối đi.” Anh đáp.

Bởi vì buổi chiều còn có việc, cô không ở lại phòng làm việc của Tông Chính lâu, lúc cô vừa muốn đi xuống bãi đậu xe dưới lòng đất, tâm trạng liền kích động, đây coi như là lần đầu tiên hẹn hò, cô cần phải nghiêm túc một chút.

Lâm Miểu Miểu mất gần một giờ ở Hồng Quế Nhai sầm uất, mới lái xe được đến sông Tử Nha, vì thời gian đi hơi sớm, Phương Đới còn chưa tới, Lâm Miểu Miểu liền đi tìm Úc Hân, đối với việc nhanh như vậy cô đã có thể đến Úc Hân hơi bất ngờ, Lâm Miểu Miểu tặng quà, quà này dĩ nhiên là Tông Chính chuẩn bị, hôm qua Khuê Thục Thanh gọi điện thoại tới đòi quà tặng, Lâm Miểu Miểu cũng không biết tặng cái gì cho tốt, vấn đề nan giải này đương nhiên giao cho Tông Chính.

Tông Chính chuẩn bị xong quà tặng cho Tông gia, lại chuẩn bị nhiều hơn mấy món, để đề phòng cô còn có bạn bè khác muốn tặng, Lâm Miểu Miểu tuy rằng không giỏi giao thiệp với người khác, nhưng Úc Hân mời cô ăn cơm, còn tặng tranh vô cùng giá trị cho cô, trong lời nói cũng có nhiều chỉ điểm, về tình về lý, cô đều nên tặng một phần tạ lễ.

Úc Hân cười khanh khách nhận quà, Lâm Miểu Miểu cũng không phải người quanh co lòng vòng, do dự trong chốc lát, liền đi thẳng vào vấn đề hỏi chuyện mình muốn biết.

Chuyện thứ nhất dĩ nhiên là hỏi về tình huống cận kề tai nạn giao thông liên quan tới Úc Gia, chuyện thứ hai là chuyện của Lý Yên. Rõ ràng hai vấn đề này, Úc Hân đều không muốn trả lời.

“Những chuyện này đều là ân oán đời trước, bất luận là dì, hay là cha cháu, đều không muốn lôi cháu vào chuyện này.”

Lâm Miểu Miểu rất không thích cái kiểu né tránh này, cô tự nhận mình là người trưởng thành lý trí, có nhận thức rõ ràng, có năng lực xử lý ổn thỏa chuyện của mình, hơn nữa chuyện liên quan đến mẹ cô, cô có lý do biết chân tướng, huống hồ tai nạn giao thông đã lôi cô vào, khi cô chịu sự tổn thương tình cảm, có lẽ sẽ lựa chọn chạy trốn, nhưng phương diện khác, cô chưa bao giờ khoan tay chờ chết.

“Dì Úc, cháu không biết vì sao dì không muốn nói cho cháu biết, nhưng cháu muốn tỏ rõ ý nghĩ của mình.”

“Cháu nói đi.” Úc Hân cười cười, “Cháu có thể gọi ta là dì Úc.”

“Nếu như cháu không biết nội tình, những người đó sẽ không tiếp tục nữa hay sao? Đã như vậy, cháu cảm thấy nếu như cháu biết, có thể phòng bị tốt hơn, cháu tin cháu có thể bảo vệ tốt bản thân.”

Hai lần gặp mặt, Lâm Miểu Miểu đã biết, Úc Hân không phải là một người dễ thỏa hiệp, có thể bà sẽ không cho cô bất kỳ câu trả lời nào, trước khi tới Lâm Miểu Miểu đã cẩn thận suy nghĩ xem làm thế nào thuyết phục Úc Hân.

Nếu như nói trước đây cô còn nghi ngờ, Úc Hân chính là người phụ nữ thần bí đẩy Lý Yên vào trong hố lửa, thì tối qua, cô xem một số tài liệu rải rác của Úc Hân và Úc Gia, đã loại bỏ ý nghĩ này.

Không thể nghi ngờ Úc Hân chắc chắn là một người chị tốt, từ trong bức tranh của bà, cũng thể hiện tấm lòng của bà vô cùng rộng lớn, Lâm Miểu Miểu cảm thấy, người phụ nữ như vậy, cho dù hận Cố Dung đi chăng nữa, bà cũng sẽ không lợi dụng một người phụ nữ vô tội, huống chi Lý Yên giống người em gái đã qua đời của bà như vậy.

Năm đó mấy người hiểu rõ nội tình nhất, Lâm Thế Quần, Cố Dung, Lục Bình, Úc Hân..... có lẽ còn có nhiều người hơn thế, nhưng Úc Hân dường như là cánh cửa đột phá tốt nhất của cô.

Úc Hân trầm mặc hồi lâu, bùi ngùi thở dài: “Chuyện của Úc Gia, cháu không cần biết, chuyện của mẹ cháu, dì có thể nói cho cháu biết.”

63. Chương 63: Buổi Hẹn Hò Ngọt Ngào

Lý Yên là một nhân vật nhỏ bé, khi bà còn sống, không ai biết đến, cho dù bị cuốn vào trong cuộc hôn nhân của Lâm Thế Quần và Cố Dung, cũng chỉ là một người phụ nữ không tên không họ, âm thầm lặng lẽ, chỉ

có cảnh sát vào sở tai nạn giao thông, biết mẹ của cô. Hôm nay, người nhớ đến bà cũng còn lại một mình Lâm Miếu Miếu.

Liên quan tới chuyện của Lý Yên, điều Úc Hân biết cũng chỉ trong mấy câu nói, nhưng mấy câu nói này, rốt cục cũng vấp lại được một góc còn thiếu.

Người cứu Lý Yên là Lục Bình. Lục Bình, phu nhân tổng giám đốc của tập đoàn Trần thị, một người khác thất bại trong mối tình tay tư.

Thực ra Lâm Miếu Miếu đã sớm biết, cho dù cô biết người phụ nữ thần bí kia là ai, cũng sẽ không có kết quả gì, điều cô muốn biết nhất chính là tai nạn giao thông của Lý Yên, chỉ tiếc, Lý Yên chỉ là một nhân vật nhỏ bé.

Nếu như người phụ nữ thần bí kia là Lục Bình, Lâm Thế Quần không muốn nói cho cô biết chân tướng, có lẽ không giống như ban đầu cô suy đoán, là vì bảo vệ người phụ nữ kia, hoặc giả ông ta không muốn kéo cô vào chuyện này? Hoặc là không muốn cho cô biết, chuyện cũ u ám liên quan tới hai mươi năm trước?

Sau khi nói chuyện với Úc Hân, Lâm Miếu Miếu không còn cảm thấy đè nén, tiểu sư muội nói cô cười nhiều hơn, thực ra không chỉ là cười, tâm trạng của cô cũng trở nên vui tươi hơn, nói cũng nhiều hơn, cũng bằng lòng nói chuyện phiếm cùng người khác.

Phương Đối ba giờ đến phòng làm việc, không giống lần trước, lần này Phương Đối không chuyên chú vẽ tranh, mà là vừa quan sát cô, vừa cùng cô nói chuyện.

Rời khỏi sông Tử Nha đã bốn giờ hơn, buổi tối phải đi Thiên Hà Viên, còn phải đi xem nhạc kịch, còn là lần đầu tiên hẹn hò, cho dù Lâm Miếu Miếu việc gì cũng không để ý, cũng cảm thấy cần phải trang điểm một chút.

Vừa đến thời gian tan làm, Tông Chính đã gọi tới, Lâm Miếu Miếu còn ở nhà thử quần áo, vừa chỉnh móc khóa, vừa nghe điện thoại.

“Quà đều ở trong nhà, em đừng quên mang theo đấy.” Tông Chính gọi điện chính là nhắc nhở cô đừng bỏ quên quà.

Lâm Miếu Miếu “Ừ” một tiếng, sau đó có chút ngượng ngùng, từ sau khi kết hôn, cô học được rất nhiều thói quen thường thức của Trung Quốc, nhất là xem mấy bộ phim mẹ chồng nàng dâu, bộ phim về gia đình, cô mơ hồ nghĩ, chuyện thế này, không phải nên là cô nhắc nhở Tông Chính hay sao, lần này đi nước Y, cô cũng không nghĩ mang quà tặng gì đó, trước khi đi cũng không nói tiếng nào với Tông gia, Lâm Miếu Miếu xấu hổ, cô quả nhiên không thể nào là một người con dâu đạt tiêu chuẩn, cô liền âm thầm hạ quyết tâm, nhất định sẽ cố gắng thật nhiều, mau chóng thích ứng với vai trò của mình.

Đêm qua cô mở tủ quần áo, phát hiện váy trắng trong tủ treo quần áo lại tăng lên rất nhiều, cô mặc thử vài bộ, trong đó một con lộ nửa tấm lưng, tôn lên ưu điểm vóc người của cô, thật không chê vào đâu được, cô rất hài lòng cái này, nhưng..... nếu cô chỉ đi hẹn hò cùng Tông Chính, chắc cô sẽ mặc nó, nhưng buổi tối cô còn phải đến Thiên Hà Viên ăn cơm, cô đành phải chọn một cái váy đơn giản thoải mái khác, sau đó thay đôi giày thấp gót buổi trưa mới mua ở Hồng Quế Nhai, cô vốn muốn đeo chút đồ trang sức, nhưng nhìn qua bộ trang sức ngọc bích xanh biếc trong hộp, liền bỏ đi ý nghĩ này, từ lần tai nạn giao thông làm vỡ miếng ngọc Quan m Khửu Thục Thanh tặng, cô gần như không dám động đến ngọc, vật đắt tiền dễ vỡ này, với tính cách của cô, thật có khả năng không cẩn thận làm vỡ nó, tiền cũng không phải là lá, tiền lương của cô trả không nổi đâu.

Cô mặc quần áo tử tế, sửa sang lại tóc, sau khi cảm thấy ổn, ánh mắt rơi vào bộ đồ trang điểm buổi trưa mua, cô đương nhiên không có kỹ thuật gì, ngay cả cái nào dùng để làm gì cũng không biết, khi cô mua bộ đồ trang điểm này, dĩ nhiên là nghĩ tới chị Chu quản gia toàn năng.

Tông Chính đến Thiên Hà Viên, thấy Lâm Miếu Miếu còn chưa tới, liền lấy điện thoại gọi cho cô, vừa nghe cô nói mình còn ở nhà, Tông Chính xem thời gian, anh không để ý muộn hay không muộn, nhưng mà cả buổi chiều không thấy cô.....

Lý Trân hỏi Lâm Miếu Miếu thế nào còn chưa tới, anh thuận miệng đáp một câu: “Buổi chiều cô ấy đến phòng làm việc của dì Úc, lát nữa sẽ tới.”

Lúc Lâm Miếu Miếu đến đã gần sáu giờ rưỡi, cô vừa mới xách quà chuẩn bị ra, thím Thanh ở cổng đón cô đã đi tới nhận lấy, một tháng nay Lâm Miếu Miếu đến Thiên Hà Viên tám chín lần, cũng đã quen với người của Thiên Hà Viên, sau khi đưa đồ cho thím Thanh, thím Thanh cười bảo cô mau đi vào, bà đã hỏi nhiều lần rồi.

Khư Thục Thanh vừa thấy cô đã mỉm cười, đánh giá cô từ trên xuống dưới, vui tươi hơn hỏi: “Lần trước ta còn nói với mẹ con, bình thường con cũng không trang điểm, chỉ để mặt mộc.”

Lâm Miếu Miếu then thùng, mặc dù cô không biết trang điểm xinh đẹp ỳnh, nhưng cũng là nhẹ nhàng chỉnh tề, sao vào trong mắt Khư Thục Thanh, lại thành mặt mộc rồi.

Thím Thanh cười lấy quà Lâm Miếu Miếu mang tới ra, quà tặng là Tông Chính chọn, cũng không quý giá lắm, nhưng thật ra rất đặc biệt, phần lớn là đặc sản địa phương, nói chung quà tặng không tồi, Khư Thục Thanh cười hí hóp kéo Lâm Miếu Miếu đi lên lầu, Lâm Miếu Miếu lên lầu, vừa vịn ghế cha con Tông Chính, Tông Nam Sơn từ trên lầu đi xuống.

Tông Chính vừa nhìn đã thấy Lâm Miếu Miếu hôm nay khác lạ, còn chưa nói câu nào, cô đã bị Khư Thục Thanh lôi đi, lúc bọn họ đi xuống lần nữa, trên cổ Lâm Miếu Miếu là một chuỗi vòng ngọc Quan m.

Tông Chính liên tục đưa mắt nhìn cô, nhú mày hỏi: “Trên mặt em bôi quét mấy thứ này, làm sao anh hôn được?”

Đôi đũa trong tay Lâm Miếu Miếu dừng lại một chút, con gái làm đẹp vì người khác, cô làm đẹp vì anh, người này còn chê này chê nọ mặt cô. Cô trả lời một câu: “Anh có thể không cần hôn.”

Tông Chính liếc cô, gấp một miếng thịt dê dày mỡ cho cô, Lâm Miếu Miếu trên môi có tô son, đương nhiên ăn phải vô cùng cẩn thận, vừa nhìn miếng thịt dê dài hơn chục cm, trong nháy mắt đã hiểu Tông Chính cố ý, Khư Thục Thanh còn ý vị nói thịt dê hôm nay rất mềm, bảo cô nếm thử.

Cô bắt đầu rút ra tờ giấy lau sạch son môi, hơi nghiêng đầu đã nhìn thấy Tông Chính đang cười.

Lâm Miếu Miếu tới muộn, bữa cơm cũng muộn hơn so với thường ngày, ăn được nửa bữa, Tông Chính nâng cổ tay nhìn thời gian, để đũa xuống nói: “Chúng con đi trước đây.”

Lý Trân trách cứ nhìn sang: “Nào ai ăn nửa chừng đã đi thế chứ.”

“Buổi tối con hẹn một người bạn làm ăn, bàn bạc chút chuyện.” Tông Chính tìm bữa một lý do, Khư Thục Thanh không nhẫn nại được “Ừ” một tiếng, “Được rồi, được rồi, đi nhanh đi!” Nói xong lời này với Tông Chính, Khư Thục Thanh quay đầu lại liền thay đổi, hòa ái nói với Lâm Miếu Miếu: “Ăn nhiều một chút! Con vẫn gầy lắm đấy!”

“Ấy, cô ấy cũng phải đi cùng con.” Tông Chính sờ sờ mũi.

Khư Thục Thanh tức giận trừng mắt nhìn anh: “Đi đi, đi đi, trở về ăn cơm còn chưa nóng chỗ đã muốn đi, muốn đi thì đi một mình.”

Khư Thục Thanh tức chết đi được, nhưng cũng không giữ người không thả, Lý Trân cười giảng hòa: “Được rồi, các con có việc thì đi trước đi, hôm khác lại về.”

Thời gian biểu diễn nhạc kịch là tám giờ mười lăm, địa điểm là nhà hát trung tâm của thành phố Z, đại khái là vì sự khác biệt văn hóa Trung Quốc và phương Tây, tuy rằng đây là vở kịch rất nổi tiếng, nhưng hàng ghế đầu lại.....

Cho dù đối thoại sử dụng toàn bộ bằng tiếng Anh, nhưng hàng ghế trên này cũng quá không bình thường? Chờ sau khi vở kịch mở màn, Lâm Miếu Miếu kinh ngạc hỏi: “Sao chỉ có hai người chúng ta?”

Tông Chính bộ dạng lười biếng trả lời một câu: “Có lẽ diễn xuất quá kém, không có người đến xem!”

Lâm Miếu Miếu hoài nghi liếc mắt nhìn anh, tên vở kịch là “Bóng ma trong nhà hát”(1), là một vở nhạc kịch kinh dị huyền bí, đây là lần đầu tiên Lâm Miếu Miếu xem, cho nên xem rất chăm chú, khi thấy chuyển cảnh, khúc nhạc dạo hơi đáng sợ vừa mới vang lên, một cái tay nóng rực bỗng nhiên phủ lên đùi cô, Lâm Miếu Miếu giật mình, bị hành động bất ngờ này hù dọa, trái tim gần như nhảy ra ngoài, cô bực nhìn về

phía Tông Chính, vẽ mặt anh chuyên chú nhìn chăm chăm về hướng sân khấu, nhưng mà cái tay kia giống như có ý thức không ngừng vuốt ve trên bắp đùi của cô.

Lâm Miểu Miểu im lặng, quay đầu, vẽ mặt trấn tĩnh đặt sự chú ý lên trên sân khấu, tiếp tục chuyên tâm xem nội dung vở kịch, nhưng mà cái tay của Tông Chính không thể bỏ qua, lúc thì xoay vòng, lúc thì dùng móng tay khê cạo, một lúc lại vuốt ve, không ngừng trêu chọc thần kinh của cô, Lâm Miểu Miểu mím môi đề cái tay càng ngày càng đi lên của anh.

“Về nhà rồi sờ!”

Anh không để ý liếc nhìn cô: “Sợ cái gì, ở đây lại không có người!”

Khán giả ngoại trừ hai người cô và Tông Chính, quả thực không có ai, Lâm Miểu Miểu nhìn nhà hát vắng vẻ, bỗng nhiên hiểu ra, anh rút tay mình dưới tay cô, đưa tay di chuyển đến sau lưng cô, xuôi từ dưới lên chậm rãi xoa nhịp nhàng, động tác rất nhẹ, giống như một loại hành động vô thức, tìm kiếm những chỗ theo cảm giác.

Lâm Miểu Miểu liếc mắt nhìn dáng vẻ như không có chuyện gì xảy ra của anh, cũng không thêm để ý tới anh nữa, tiếp tục xem nhạc kịch, nhưng mà xem chưa đến mấy phút, tay anh đã trượt xuống mông rồi.

Cô không nói gì nghĩ, có đúng cô cũng phải giả bộ như không có chuyện gì xảy ra hay không? Gắng gượng chống đỡ một lúc, rốt cục cô không nhịn được lại lần nữa đề cái tay đã đi sâu xuống váy của cô, cách quần áo sờ còn chưa tính, lại còn muốn thăm dò vào bên trong, anh định làm gì đây?

Tông Chính quay sang nhìn, Lâm Miểu Miểu trừng mắt, giọng nói không vui: “Rốt cuộc anh còn xem hay không? Không xem thì về nhà!”

“Anh vẫn xem rất nghiêm túc đấy chứ.” Anh rảnh rang kéo tay cô, cạo cạo một chút, cười đến mức mặt mờ, “Bây giờ về nhà? Hửm? Quá sớm a?”

Lâm Miểu Miểu nghe ra ý tứ trêu đùa của anh, hết chỗ nói nổi, mắng một câu, “Hạ lưu”.

Tông Chính bộ dạng lười biếng cầm tay cô, ghé sát bên tai cô: “Đây là hạ lưu ư? Anh lại không có làm gì em nha.”

Lâm Miểu Miểu tức giận hất tay anh: “Nóng!”

Bàn tay của Tông Chính thuận thế đặt lên bắp đùi của cô, ngăn ngửi mấy giây, vuốt ve, nắn bóp, khê nhéo rất có trình tự, Lâm Miểu Miểu thất bại hít hà một hơi, con ngươi đen láy, vừa không nói được gì vừa buồn bực.

Về mặt này của cô như lấy lòng anh, khéo môi anh vẽ ra một đường cong, đưa tay xoa xoa mái tóc gọn gàng của cô, điềm tĩnh nói: “Lâm Miểu Miểu, anh có một thứ muốn tặng em.”

Lâm Miểu Miểu không nghiên cứu tìm tòi về châu báu đồ trang sức, nhưng vẫn hiểu thường thức, ví dụ như cô biết loại ngọc pha lê không hề rẻ, nhưng đá kim cương.....cô tưởng rằng viên kim cương một ca-ra hơn vạn cũng đã đắt lắm rồi, nhưng sau một lần đi cùng Lý Trân đến phòng triển lãm Mễ Lan, thấy buổi đấu giá mùa xuân bày một số ảnh chụp vật đấu giá, nhìn giá sàn ghi phía dưới, cô liền có chút ngỡ ngàng.

Một viên kim cương xanh hình vuông, không đến tám ca-ra, giá sàn lại cao đến \$ 15.000.000, vì giá cao ngất ngưỡng, bức ảnh chụp còn vô cùng lung linh, cho nên cô rất có ấn tượng với viên kim cương xanh này.

Trong nhà hát mờ tối, khi góc cắt tinh xảo được ánh sáng chiếu tới, liên tục phát ra một luồng sáng lấp lánh, cô ngơ ngác, cũng không phải vì sức nặng quá lớn của viên kim cương xinh đẹp, mà bởi vì viên kim cương này được khắc trên một chiếc nhẫn.

Nhẫn. Nó so với quà tặng bình thường, lại có ý nghĩa biết bao.

“Trên người em, chưa có món quà anh tặng.” Anh nắm ngón tay cô, đeo nhẫn vào ngón tay áp út của cô.

“Váy là anh tặng mà.” Đầu cô có chút trì độn, thuận miệng đáp một câu.

“Đều là chị Chu chọn cho em, như vậy không tính.” Anh nắm đầu ngón tay của cô, hình như rất hài lòng, “Vật này bền chắc hơn ngọc.”

Lần trước Tông Chính tặng một chiếc vòng tay bằng ngọc, Lâm Miểu Miểu chưa đeo lần nào, ngày đó khi Tông Chính hỏi tới, cô trả lời nó rất mỏng manh, vừa đụng đã vỡ, lần này anh đặc biệt chọn một vật vô cùng bền chắc.

Ánh mắt của Lâm Miểu Miểu từ trên mặt của anh rơi vào trên chiếc nhẫn, cùng là viên kim cương xanh hình vuông, không xác định được viên kim cương khảm trên chiếc nhẫn này, có phải viên kim cương trưng bày ở buổi đấu giá hay không, nhưng nhìn kích cỡ, chắc chắn không hề rẻ.

Anh nâng tay cô hôn một cái lên mu bàn tay, khẽ cười: “Đây là nhẫn kết hôn..... em thích không?”

Chú thích:

(1) : Bóng ma trong nhà hát (tiếng Anh: The Phantom of the Opera) là vở nhạc kịch của Andrew Lloyd Webber, dựa trên cuốn tiểu thuyết Le Fantôme de l'Opéra (Bóng ma trong nhà hát) của Gaston Leroux.

64. Chương 64: Anh Xác Định Là Em

“Đây là nhẫn kết hôn..... em thích không?”

Lâm Miểu Miểu ngẩn ra, cuộc hôn nhân này chưa đến một tiếng đồng hồ đã hoàn thành, không có áo cưới ảnh cưới, không có lời cầu hôn, không có hôn lễ, không có sự chúc phúc, trừ hai tờ giấy đăng ký kết hôn được đóng dấu, còn lại cái gì cũng không có, lúc Mê Chân đến Trung Quốc, đã nói cô không có nhẫn kết hôn, sau đó cô còn liên tục gặp phải những câu hỏi kiểu như vậy.

Lúc kết hôn, cô không hề cảm thấy có gì không ổn, chỉ mong càng đơn giản càng tốt, nhưng sau khi quan hệ cùng Tông Chính thay đổi, lúc cô nhận được chiếc vòng ngọc màu lam của Tông Chính, cô đã muốn tặng lại anh một món quà, món quà này cô nghĩ rất lâu, quyết định tặng một đôi nhẫn cưới, nhưng mà cô còn chưa kịp mua đã xảy ra biến cố.

Ánh mắt Lâm Miểu Miểu rơi vào trên chiếc nhẫn, ngón tay chuyển động, ánh sáng hắt lại.

“Đây là nhẫn kết hôn ư?”

Anh nâng tay trái của cô, đặt ở bên môi: “Thời gian cụ thể của hôn lễ cả nhà đang bàn bạc, trong hai ngày này sẽ quyết định, ảnh cưới em muốn chụp lúc nào?”

“Em.....” Lâm Miểu Miểu vẽ mặt lại ngớ ra, trái tim trong lồng ngực bỗng đập thành thịch thịch thịch, cô nghĩ, nếu bọn cô còn chưa kết hôn, thì đây coi như là cầu hôn ư?

Cô nhìn xuống, khuôn mặt nóng lên, im lặng mấy giây mới hỏi: “Sao đột nhiên.....”

Đột ngột khiến cô trở tay không kịp, khiến lòng cô dâng lên một niềm vui khó tả, vào trong khoảnh khắc này, cô giống như đập trúng may mắn từ trên trời rơi xuống.

“Đột ngột ư?” Anh hỏi ngược lại, “Chúng ta đã kết hôn hơn một tháng, em muốn kéo dài đến khi nào?”

Cô có kéo dài sao? Chỉ là cô thấy thể nào cũng được mà thôi.

Tông Chính thấy cô cúi đầu cười, tâm trạng vui vẻ vô cùng, anh đứng dậy ôm cô từ trên ghế bên cạnh sang chân mình, cô không hề muốn từ chối thân mật của anh tẹo nào, vào lúc này, cô cũng rất muốn dựa sát vào anh, gò má của cô áp vào lồng ngực anh, loại cảm giác đó tựa như hòa làm một thể. Lúc này đây, mặc dù hình ảnh trên sân khấu thay đổi liên tục, âm nhạc rung động lòng người, cũng không cách nào thu hút hai vị khán giả duy nhất này.

Giọng nói của anh mang theo vài phần áy náy: “Gần đây công ty tương đối bận, cho nên tuần trăng mật có thể phải hoãn lại, em muốn đi đâu?”

Lâm Miểu Miểu nghiêm túc suy nghĩ, nếu mà nói về phong cảnh, nơi cô muốn đi có rất nhiều, trong lúc nhất thời cũng khó mà quyết định được, bèn hỏi: “Thế còn anh? Anh muốn đi nơi nào?”

“Đâu cũng được.” Anh ngừng lại giây lát, hiếm khi nói được một câu tình tứ dàng hoàng, “Chỉ cần nơi đó có em.”

Lâm Miếu Miếu ngẩng mặt lên, ngó vức nhìn anh: “Hôm nay hình như anh hơi khang khác?”

“Có sao?” Anh thông thả hỏi.

Quả thật không giống, không hằm hằm như trước, đương nhiên lời này cô không thể trực tiếp nói ra.

Tông Chính không để ý dùng cằm cọ cọ trên đỉnh đầu của cô, đến cùng có chỗ nào khác đương nhiên anh cũng rất rõ, từ lúc gặp lại Lâm Miếu Miếu, anh liền phát hiện trạng thái tâm lý của mình mất thăng bằng, dễ bị cô làm cho tức giận, sẽ vì một câu nói của cô mà tâm trạng không ổn định, còn có thể phạm một số sai lầm ngớ ngẩn, như biến thành một người khác.

Tối hôm đó nhìn thấy cô ăn cơm cùng Lý Minh, cơn giận của anh gần như khó mà kiềm chế được, chẳng qua lúc uống rượu vào, cơ thể anh bị chất cồn gây tê, thần kinh cũng chậm chạp, nhưng ý thức lại càng tỉnh táo, giúp anh bắt đầu suy nghĩ về hành vi của mình, anh cảm thấy bản thân giống như một đứa con nít không chiếm được kẹo ấy.

Có lẽ anh vì Lâm Miếu Miếu cho nên mới dẫn đến mất cân bằng tinh thần, đã hơn một tháng rồi cũng nên điều chỉnh lại.

“Em mới ở cùng anh hơn một tháng, cảm thấy anh thay đổi, chẳng qua em còn chưa hiểu hết về anh.”

Mọi người đều nói lòng người là khó nắm bắt nhất, Lâm Miếu Miếu trầm mặc một lúc rồi hỏi: “Chỉ chung sống hơn một tháng, anh đã xác định là em ư?”

“Anh biết rõ thứ mình cần là gì, thời gian một tháng đã đủ để anh xác định.” Anh nở nụ cười, giọng nói nghiêm túc hơn, “Anh xác định là em.”

Trong cuộc đời hơn hai mươi năm của anh, vào lúc cô xuất hiện, đã đánh thức tất cả cảm giác của anh, khiến anh say mê cử chỉ phong thái của cô, khiến anh vì nó mà mất cân bằng, cũng chỉ có một người phụ nữ như vậy.

Anh dừng lại một chút, hỏi ngược lại, “Thế còn em?”

Lâm Miếu Miếu cũng mỉm cười theo: “Một tháng cũng đủ để em xác định.”

Tông Chính nâng tay giữ lấy khuôn mặt của cô, nhìn mấy giây, giọng điệu ghét bỏ: “Mặt của em thật bẩn.”

Lâm Miếu Miếu há miệng đang muốn đáp trả một câu, thì nụ hôn của anh đã hạ xuống môi cô, cô ngồi trong lòng anh, bất luận là nhiệt độ cơ thể hay là hơi thở đều quấn quýt một chỗ, trước đó còn có lúc thân mật hơn, nhưng giờ khắc này, Lâm Miếu Miếu mới cảm thấy anh và cô gần nhau hơn bao giờ hết.

Phần sau vở nhạc kịch diễn gì đó, hiển nhiên đã không còn quan hệ với hai người, rời khỏi nhà hát trung tâm, Lâm Miếu Miếu vượt chiếc váy bị vò nhăn nhúm, đứng ở cổng chờ Tông Chính đi lái xe qua đón.

Cổng nhà hát trung tâm, người đi đường tấp nập, đèn đuốc sáng trưng, cô ngửa đầu nhìn bầu trời đen kịt, không nhận được nụ cười vui vẻ.

Cô ra đời ở một bệnh viện nào đó trong thành phố này, lớn lên ở một nông thôn thuộc thành phố này, nhưng từ đáy lòng không hề thích nó, cho dù ngày hay đêm, nơi đây vĩnh viễn nhộn nhịp, bất kể lúc nào cũng là cảnh tượng phồn hoa sáng lóa như ngọc lưu ly, nó hoàn toàn xa lạ với cô, ở trong bóng tối cô không nhìn thấy, nó còn giấu những điều tối tăm không bao giờ biến mất.

Ánh mắt của cô bám theo những người đi đường qua lại, có nam nữ trẻ tuổi, cũng có những đôi vợ chồng trung niên chín chắn, xen lẫn quang cảnh nhộn nhịp, ở trong mắt cô, cảnh tượng này dường như có một loại sắc thái dị dạng khác.

Cô cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay, về sau, cô sẽ ở lại nơi này, vì một người đàn ông, cô cảm thấy thích thành phố này.

Hôm trước Tông Chính nói với cô chuyện hôn lễ, ngày hôm sau Lý Trân đã gọi cô đến Thiên Hà Viên để bàn bạc thời gian cụ thể của hôn lễ, đương nhiên đề tài này Lâm Miếu Miếu không phát biểu ý kiến gì, Khưu Thục Thanh vừa nhìn vẻ mặt mờ mịt ấy của Lâm Miếu Miếu, cũng không hỏi ý kiến của cô nữa, vẫn nên cùng Lý Trân và một cụ bà khác bàn bạc.

Bà cụ xa lạ là em gái của Khuru Thục Thanh, kém Khuru Thục Thanh chừng mười tuổi, tính cách hoàn toàn khác với Khuru Thục Thanh, Khuru Thục Thanh là một người tính cách sôi nổi, trong lúc bàn bạc có chủ kiến của riêng mình, vì vậy không tới nửa tiếng, đã chọn ra được một ngày trong số những ngày chọn sẵn.

“Miếu Miếu, con còn có ý kiến gì không?” Lý Trân hỏi.

Lâm Miếu Miếu lắc đầu, Khuru Thục Thanh phóng khoáng phát phát tay: “Được rồi, đừng hỏi nó, hỏi nó cũng như không.” Bà quay sang dặn dò Lý Trân, “Con nói thời gian với bên Lâm gia một tiếng, xem bên ấy còn ý kiến gì không.”

Ánh mắt Lâm Miếu Miếu nhìn đến ngày được khoanh mực đỏ, ngày mừng năm tháng sau, cách hôm nay chưa đến một tháng, thời gian xem ra rất gấp, nhưng trên thực tế lúc cô và Tông Chính nhận giấy đăng ký kết hôn, Tông gia đã bắt đầu chuẩn bị, bây giờ chỉ cần thông báo thời gian kết hôn, chụp một bộ ảnh cưới nữa là xong.

Hơn mười giờ sáng, Lâm Thế Quần gọi điện thoại tới cho cô, rõ ràng đã biết chuyện hôn lễ, giọng điệu ôn tồn cảm khái mấy câu, sau đó hẹn cô ăn cơm trưa, cô trả lời mình ở Thiên Hà Viên, Lâm Thế Quần cũng không gò ép, chỉ là thờ dài.

Buổi trưa, Tông Chính cũng tới Thiên Hà Viên, sau khi ăn cơm trưa xong, dào dạt hứng thú kéo cô ra vườn sau, Thiên Hà Viên rất lớn, chỉ riêng hồ sen đã chiếm hơn mười mẫu, dĩ nhiên Tông Chính không phải đưa cô đến xem hoa sen, mà là đi sang khu vườn cây phía khác.

Anh kéo cô ngồi xuống ghế dài dưới một tán cây, quay sang nhìn cái cây bên cạnh, hỏi cô còn nhớ hay không.

Lâm Miếu Miếu hiển nhiên không nhớ, song khi mới kết hôn, Tông Chính có nhắc qua với cô, bây giờ thấy cây này, đương nhiên biết đây chính là cái cây cô trèo lên năm đó.

“Em trèo lên để anh xem đi.”

Lâm Miếu Miếu: “.....”

Anh liếc nhìn cô: “Tuồng rằng mặc váy vào đã thành thực nữ ư?”

“Muốn trèo thì tự anh trèo!” Lâm Miếu Miếu hất tay anh ra, cho dù hồi nhỏ cô thích leo cây, thì bây giờ cô cũng đã trưởng thành rồi! Huống chi cô còn mặc váy. Coi như nhớ lại quá khứ, cũng không cần phải trèo lên cây để hồi tưởng lại.

Tông Chính liếc nhìn cô mấy lần, thấy cô không muốn cũng không cố ép, mà nói đến chuyện tránh thai.

Lâm Miếu Miếu rất ngạc nhiên, bọn họ vẫn luôn không tránh thai, lẽ ra với cách nghĩ của Khuru Thục Thanh, nhất định muốn cô có thể lập tức mang thai.

Tông Chính ho nhẹ một tiếng: “Anh cảm thấy tháng chín tháng mười mang thai là thích hợp nhất.”

Anh chống lại ánh mắt nghi hoặc của Lâm Miếu Miếu: “Tháng sau cử hành hôn lễ, khoảng tháng tám chúng ta đi hưởng tuần trăng mật, mang thai sẽ không tiện cho lắm.”

Lâm Miếu Miếu gật đầu, quả thật có chút bất tiện, mặc dù cô không tránh thai, nhưng trên thực tế, cô còn chưa chuẩn bị tốt để mang thai.

“Vậy bà nội.....” Cô nhíu mày hỏi.

“Không sao, em không cần lo lắng, thân thể bà nội vẫn khỏe, đợi được mà.” Anh không có chút nào hổ thẹn nhường mày, hôn lễ và tuần trăng mật là một nguyên nhân, nguyên nhân chủ yếu nhất là ngày hôm nay anh nhận được điện thoại của Cố Khải, Tiêu Tiêu mang thai, Cố Khải vừa hưng phấn vừa hậm hực, bởi vì ba tháng đầu không thể sinh hoạt vợ chồng.

Tông Chính vừa nghe lập tức tự mình tính toán, ba tháng? Ba ngày anh cũng không thể nhẫn. Anh cười vợ, bản thân còn chưa làm gì được, sao có thể để cho con trai của mình chiêm dụng.

“Tháng mười đẹp, cuối thu thời tiết dễ chịu, khí hậu mát mẻ.”

Lâm Miếu Miếu không nói gì: “Chuyện thế này còn có thể tính trước được ư?”

Tông Chính cười xấu xa kề sát bên tai cô: “Anh ngày gieo đêm trồng, một ngày gieo mấy lần, còn sợ không có được hay sao?”

Khuôn mặt của cô lập tức nóng lên, sắc mặt không thay đổi nhìn chằm chằm về phía hư không.

Buổi tối hôm đó khi Tông Chính muốn tiến hành giao tiếp sâu, phát hiện quen mua áo mưa, anh đang buồn bực cân nhắc ra bên ngoài cơ thể, đột nhiên nhớ tới lúc nhận giấy đăng ký kết hôn, hình như được tặng áo mưa.

Lúc đó khi nhận giấy, được tặng không ít thứ, Lâm Miểu Miểu nhét hết vào trong túi xách, sau đó đặt tất cả trong một cái túi, lúc này lục ra, Tông Chính lấy đĩa CD trường học tân hôn ra xem, tiếp đó để vào trong ổ đĩa phát lên, sau đó mở giấy kết hôn của anh và Lâm Miểu Miểu ra xem.

Lâm Miểu Miểu cũng là lần đầu tiên xem, hai người trong hình, nụ cười của cô cứng ngắc, Tông Chính sa sầm mặt, đờ đờ sát khí.

Cô tò mò hỏi: “Lúc đó vì sao anh muốn kết hôn với em?”

Tông Chính nghiêm mặt, anh làm sao dám nói lúc đó ôm ý nghĩ muốn báo thù kết hôn cùng Lâm Miểu Miểu chứ, anh “À” một tiếng, trả lời qua loa, “Vì anh thích em.”

Lâm Miểu Miểu hoài nghi nhìn anh, Tông Chính sắc mặt không tốt hỏi ngược lại, “Ngẫm lại nguyên nhân em muốn gả cho anh đi!”

Lâm Miểu Miểu cúi đầu, khe hờ một tiếng, nhìn đĩa CD trường học chiếu trên ti vi, cảm thấy không thú vị, anh đang muốn tắt, bỗng nhiên trong lòng kích động.

“Ừm..... Ya phút bay bướm ... mở rộng khóa ... dập lửa.....”

Mới vừa nãy quả không ăn nhập gì, hình ảnh động giảng dạy nghiên cứu khoa học, đột nhiên chuyển thành hai cơ thể trần truồng quấn quýt, Lâm Miểu Miểu bị chuyển biến đột ngột này làm cho ngây ngẩn cả người.

Tất cả đồ đạc trong phòng Tông Chính, cái nhỏ cũng là cực lớn, kể cả TV LCD, cũng chiếm cả nửa mặt tường, chất lượng hình ảnh cực kỳ rõ nét, dường như ngay cả lông mi của nữ chính cũng soi rất rõ.

“Đây là đĩa CD dạy học? Vừa rồi còn..... ” Cô có chút không dám tin hỏi, không phải nói Trung Quốc rất bảo thủ sao?

“Đoạn kia là lý thuyết, anh vượt qua rồi.” Anh trả lời mặt không đỏ tim không đập nhanh, quay sang đẩy cô ngã xuống giường, vừa cởi quần áo của cô vừa dặn cô phải học tập thật tốt.

“Đây không phải là tiếng Trung sao?”

“Ồ, tiếng địa phương của nơi nào đó ý mà.”

“Em.....”

“Em nói nhiều quá.....” Anh cởi xong trói buộc cuối cùng của cô, giữ hai tay của cô, nụ hôn liền rơi xuống.

65. Chương 65: Chuyện Vụn Vặt

Sáng cuối tuần, Lâm Miểu Miểu ngồi trước bàn ăn xem tin tức, Tông Chính có thói quen xem tin tức buổi sáng, vì vậy chị Chu cũng chuẩn bị luôn cho cô một tờ báo, cô rảnh rỗi không có chuyện gì làm, nhưng lại không thích xem tin trên báo, cô thích xem trên máy tính bảng hơn.

Mấy ngày trước tin tức về cuộc hôn nhân của hai nhà Tông - Lâm gây xôn xao dư luận gấp nơi, hai ngày nay đã yên tĩnh hơn một chút, nhưng vẫn còn hình ảnh của nó, ví dụ như tin tức kinh tế tài chính của thành phố có bài, vì cuộc hôn nhân của hai nhà Tông - Lâm, giá cổ phiếu tăng lên, theo sau hàng loạt vấn đề, hai ngày nay được tờ báo này đề cập tới rất nhiều.

Vì một dự án chính phủ của công ty xây dựng Thịnh Hoa thuộc tập đoàn Thịnh Hoa và công ty phần mềm Quảng Dung vừa mới khởi công, trong khoảng thời gian này Tông Chính rất bận, thứ bảy cũng không nghỉ ngơi. Ăn sáng xong, anh đã ngồi chễm chệ trên ghế, bảo Lâm Miểu Miểu đeo cà vạt inh.

“Buổi trưa anh phải ăn cơm với quan chức thành phố, cho nên em không cần đưa cơm cho anh.”

Lâm Miểu Miểu “Vâng” một tiếng, tiễn anh ra cửa, sau khi Tông Chính đi làm, cô ở nhà ngây người một lát, rồi đi đến sân bay. Lý Trân bảo để bà chọn người làm phù dâu cho Lâm Miểu Miểu, nghĩ tới việc Lâm Miểu Miểu không sống ở thành phố Z, ở đây cũng chẳng có bạn bè, Lý Trân đề xuất chọn Tông Nhan hoặc cô gái nào đó nhà bạn bè.

Lâm Miểu Miểu nghĩ nghĩ rồi khéo léo từ chối ý tốt của bà, mặc dù ở thành phố Z cô không có bạn bè, nhưng nước Y cũng có vài người bạn gái, người đầu tiên cô nghĩ tới chính là tiểu sư muội của mình.

Tiểu sư muội Sa Lâm cũng là người Trung Quốc, lúc cô ấy còn rất nhỏ cha mẹ đã ly hôn, khi cô ấy mười tuổi đã được đưa đến nước Y học, mới bắt đầu Sa Lâm đăng ký lớp Taekwondo học vào ngày nghỉ, theo như lời của cô ấy, là bị dằn vặt của Lâm Miểu Miểu mê hoặc, cho nên nóng nảy, mới dần thân vào sự nghiệp Taekwondo.

Trên thực tế, Lâm Miểu Miểu cảm thấy cô ấy là một cô bé bị cha mẹ vứt bỏ, cho nên bước vào thời kỳ phản nghịch sớm. Chắc là vì đồng bệnh tương liên, cho nên quan hệ của hai người rất tốt, vì thế người đầu tiên cô nghĩ tới chính là Sa Lâm, đương nhiên còn có một nguyên nhân khác, Lâm Miểu Miểu khó có được một lần hạnh phúc, cũng hy vọng nhận được những lời chúc phúc tốt đẹp của mọi người.

Và cô cũng hy vọng Sa Lâm nhìn thấy cô kết hôn, có thể thay đổi thái độ với cuộc sống hiện tại.

Lần này chỉ có Sa Lâm đến, còn Phác Hoảng Hi và các sư huynh sư đệ đồng môn của cô, trước hôn lễ mới có thể tới, Sa Lâm vừa xuống máy bay đã riu rít hỏi tâm trạng bây giờ của Lâm Miểu Miểu, có chứng sợ hãi, u buồn trước hôn nhân hay không.

Lâm Miểu Miểu suy nghĩ một lát, nghiêm túc trả lời: “Mới đầu không có cảm giác gì, nhưng mà sau khi bàn bạc xong xuôi ngày cưới, đi thử áo cưới một lần, chị cũng hơi hồi hộp.”

Lâm Miểu Miểu đón Sa Lâm rồi đi thẳng đến cửa hàng áo cưới, hôn lễ tổ chức ba ngày, Lâm Miểu Miểu tổng cộng có sáu bộ lễ phục, váy cưới màu trắng, váy công chúa màu xanh lam, lễ phục dạ hội màu hồng nhạt, lễ phục dạ hội màu bạc, sườn xám màu đỏ, sườn xám màu xanh ngọc, lễ phục đặt làm áo cưới cô dâu đã may xong từ lâu, nhưng phù dâu cũng cần may, Lâm Miểu Miểu đã thử lễ phục một lần, cô không phải người kén chọn, cho nên chỉ có một vấn đề nhỏ cần phải sửa lại thôi.

Nhân viên cửa hàng áo cưới đo cho Sa Lâm, Lâm Miểu Miểu ngồi một bên, nghe cô ấy hỏi hết cái này đến cái khác về tình hình hôn lễ, vừa nghe nói hôn lễ tổ chức ba ngày, Sa Lâm đã liên tục lẩm bẩm, than thân khổ phận.

Lâm Miểu Miểu cảm thán, cũng không phải chỉ chịu tội sống, vừa nghĩ tới hôn lễ tổ chức ba ngày liên tục, cô đã cảm thấy phát hoảng, đo xong cho Sa Lâm, lựa chọn kiểu dáng màu sắc, gần mười một giờ cũng vẫn chưa xong, nửa chừng Lý Trân gọi điện thoại cho cô, muốn tới đây xem một chuyến, Lâm Miểu Miểu thấy mình có thể làm tốt, Lý Trân còn bận nhiều việc khác, cho nên bảo bà không cần phải đến nữa, nói chuyện xong với Lý Trân, chọn xong áo cưới, người của cửa hàng áo cưới đưa cho cô xem, Lâm Miểu Miểu lại nhận được điện thoại của Lâm Thế Quần.

Lâm Thế Quần hỏi thăm chuyện hôn lễ, hỏi cô có vất vả hay không, sau đó hẹn Lâm Miểu Miểu đi ăn, sau khi Lâm Miểu Miểu từ nước Y trở về, mỗi tuần Lâm Thế Quần đều sẽ hẹn cô hai lần, nhưng mà nhiều lần như vậy, Lâm Miểu Miểu mới chỉ đi có một lần, lần ấy là lần Lâm Thế Quần đưa cho cô giấy chuyển nhượng cổ phần, lúc đó Lâm Miểu Miểu từ chối, nhưng ngày hôm sau, Lâm Thế Quần lại cho người đưa đến hoa viên Thế Kỷ.

Lâm Miểu Miểu vẫn không nhận, buổi tối Tông Chính mang về tập văn kiện, nói chuyện với cô một lần, nội dung là mặc dù Lâm Thế Quần hơi khốn nạn, nhưng đây là thứ cô đáng được nhận.

Thái độ của cô vẫn không thay đổi, Tông Chính thấy cô quyết tâm, cũng không khuyên nữa, còn về sự việc cuối cùng giải quyết như thế nào, Lâm Miểu Miểu cũng không hỏi.

Lại nói sau lần đó, Lâm Miểu Miểu cũng không gặp lại Lâm Thế Quần, lần này cũng không ngoại lệ, Lâm Miểu Miểu mượn cớ mình còn đang ở cửa hàng áo cưới lo chọn lễ phục phù dâu, cho nên không có thời gian.

Lâm Thế Quần trầm mặc một hồi, lúc nói chuyện tiếp, giọng của ông trong phút chốc dường như già đi mấy tuổi: “Vậy con làm việc của mình đi, cha không quấy rầy con nữa.”

Cúp điện thoại, Lâm Miểu Miểu trở lại bên trong, Sa Lâm gọi cô qua, hỏi ý kiến của cô, vì điện thoại của Lâm Thế Quần trong lòng Lâm Miểu Miểu có chút khó chịu, cũng không có ý kiến gì, bảo cô ấy tự chọn là được.

Sa Lâm cười gian: “Vậy em đây không khách khí nhé!”

Chọn lễ phục xong, cũng đã hơn một giờ, hai người đều chưa ăn gì, Lâm Miểu Miểu vốn nghĩ ăn tạm cơm quản lý cửa hàng áo cưới đưa tới, lại bị Sa Lâm dùng lời lẽ nghiêm khắc từ chối: “Sư tỷ, muối đường xa tới đây, tỷ định để muối ăn cơm hộp sao?”

Lâm Miểu Miểu suy nghĩ cũng cảm thấy không phúc hậu, sau khi chọn xong lễ phục, theo nguyện vọng của Sa Lâm, mời cô đi ăn món đặc sản, nhưng mà Lâm Miểu Miểu không biết chỗ nào, đành phải gọi điện hỏi Tông Chính.

Bữa tiệc bên Tông Chính vừa mới kết thúc, hình như anh uống không ít, sau khi Lâm Miểu Miểu hỏi chuyện xong, anh ngần ra một lúc, lè nhè hỏi: “Em đang ở chỗ nào?”

Lâm Miểu Miểu nói địa chỉ, ngay sau đó điện thoại cúp cái rụp. Cô còn đang suy nghĩ, Giang Trạch lại gọi tới, bắt đầu dĩ nói Tông Chính say quá, trước khi say nói muốn đi tìm cô, hỏi cô bây giờ làm sao.

Lâm Miểu Miểu im lặng, tiếp đó bảo Giang Trạch đưa Tông Chính về nhà, cô lưỡng lự rồi bàn bạc với Sa Lâm về nhà ăn, Sa Lâm sau khi nghe hết lý do, ý vị lắc đầu: “Sư tỷ à, đàn ông say thì mặc anh ta say, chị còn về nhà làm gì? Đàn ông không thể nuông chiều, càng nuông chiều thì càng khốn nạn!”

Sau đó Sa Lâm còn phát biểu quan điểm về cách cư xử với đàn ông, sau cùng cô ấy dùng một câu trong tác phẩm kinh điển, lời nói thấm thía vỗ vỗ vai Lâm Miểu Miểu: “Sư tỷ, khoảng cách tạo nên hạnh phúc!”

“Sư tỷ, nói gì chúng ta cũng có gần mười năm tình cảm, chị sẽ không vì một người đàn ông mà quăng em đi chứ? Em vừa mới đến, nếu chị đối xử với em như vậy, em lập tức trở về nước Y!”

Lâm Miểu Miểu im lặng, theo Sa Lâm đi đến nhà hàng Giang Trạch nói ăn cơm trưa, ăn xong, Sa Lâm liền kéo Lâm Miểu Miểu đi dạo phố, thẳng cho đến Tông Chính gọi điện thoại tới.

Cô nhìn thời gian, đã bốn giờ hơn, đoán Tông Chính chắc đã tỉnh rượu.

“Em ở đâu rồi?”

“Đang đi mua đồ cùng Sa Lâm.” Lâm Miểu Miểu hơi chột dạ.

Sau khi Tông Chính tỉnh lại, gọi cho Giang Trạch trước, sau đó mới gọi cho Lâm Miểu Miểu. Nếu như chia giai đoạn yêu, cô và anh mới vừa bước vào giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt, trước đây anh không biết cái gì gọi là một ngày không gặp như cách ba thu, cái gì là như keo như sơn, bây giờ anh chỉ muốn lúc nào Lâm Miểu Miểu cũng ở trong tầm mắt của anh, nhưng gần đây cô vẫn luôn bận lo chuyện hôn lễ, anh đành nhẫn nhịn, nhưng mà anh uống say thế, Lâm Miểu Miểu cũng không về chăm sóc anh, lại cùng một cô nàng không biết từ đâu tới đi dạo phố, cho dù anh muốn nhịn tiếp, cũng tức máu xông lên não mất.

“Em có mua quà cho anh đấy.” Lâm Miểu Miểu thấy trong điện thoại đột ngột im lặng, không đợi Tông Chính phản ứng, lập tức ra chiều ứng phó.

Lâm Miểu Miểu biết Tông Chính chắc chắn sẽ tức giận cho nên nói như vậy, Sa Lâm khua tay, “Chị yên tâm, ăn cơm xong em mang chị đi dạo phố, chị mua cho anh ta một món quà, khẳng định không sao cả. Đồ đàn ông em đây rất thành thạo!”

Vì vậy.....

Tông Chính hừ lạnh một tiếng, không nhắc lại chuyện buổi trưa, sau đó nói với cô buổi tối còn có xã giao, bảo cô về nhà sớm.

Lâm Miểu Miểu ngồi trên ghế sofa, chống cằm nghĩ, một chiều này quả thật rất hữu dụng.

Hai người đi dạo phố đến bảy tám giờ, sau đó đến một nhà hàng nổi tiếng ăn cơm mới trở về hoa viên Thế Kỷ, chị Chu đã chuẩn bị xong phòng, quần áo và đồ dùng hàng ngày cho Sa Lâm, trước đây tám giờ chị Chu đã về rồi, nhưng hôm nay vì Sa Lâm, cho nên đợi đến lúc hai người về nhà, sắp xếp ổn thoả mới về, ngồi máy bay mười hai tiếng đồng hồ, lại đi dạo sáu bảy tiếng, Sa Lâm chào Lâm Miếu Miếu, liền đi nghỉ ngơi.

Sau khi Lâm Miếu Miếu về nhà liền gọi điện thoại cho Tông Chính, bữa tiệc đã kết thúc, nhưng còn đến câu lạc bộ tư nhân, Tông Chính hình như lại uống không ít, nói trước mười hai giờ sẽ trở về, bảo cô ngủ trước.

Cô nằm trên giường, thế nào cũng không ngủ được, lúc cô trở mình, điện thoại đột nhiên vang lên, Lâm Miếu Miếu tưởng là Tông Chính, nhưng tiếng chuông không phải tiếng chuông cài riêng cho Tông Chính, cô đang suy đoán có thể là Giang Trạch, cầm điện thoại lên, ngoài ý muốn thấy ba chữ hiện lên trên màn hình: Lâm Thế Quần.

Đã mười một giờ tối, Lâm Thế Quần chưa từng gọi cho cô trễ như vậy, hơn nữa buổi sáng ông đã gọi một lần, cô nghi ngờ nghe điện thoại.

“Miếu Miếu.....” Một tiếng này hình như càng già nua hơn buổi trưa, khiến trong lòng cô dâng lên nỗi chua xót vô cớ. Trên thế giới này, về mặt huyết thống ông là người thân thiết với cô nhất, có thể lúc nhỏ cô đã từng mở lòng với ông, tuy rằng cánh cửa ấy đã đóng lại, nhưng không thể phủ nhận, nơi nào đó có một cánh cửa, chứ không phải một ngõ cụt.

“Con có thể đi ra ngoài một chút không?” Ông hỏi.

Lâm Miếu Miếu nhạy cảm phát hiện hình như đã có chuyện gì xảy ra, giọng ông run rẩy giống như đang xin xỏ, già nua như một ông lão trải qua phong ba bão táp, nhưng khi cô muốn nghe cẩn thận, ông lại khôi phục thành Lâm Thế Quần lạnh lùng kiểm chế kia.

Cô không hỏi nhiều, chỉ đáp một tiếng “Được”.

“Ta đang ở cổng.”

Lâm Miếu Miếu vừa thay quần áo vừa nghĩ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, làm cho Lâm Thế Quần đêm hôm khuya khoắt phải tìm đến cô.

Cô vừa mở cửa đã nhìn thấy một chiếc xe đỗ ngoài cổng, đèn đường mờ mờ soi rõ người trong xe, Lâm Miếu Miếu mở cánh cổng sắt phong cách kiến trúc Baroque chạm trổ hoa văn phức tạp.

Ban đêm yên tĩnh, cửa xe khẽ vang lên một tiếng, cánh cửa màu đen được đẩy ra, Lâm Thế Quần một bước đi ra.

Hôm nay Lâm Thế Quần nhả nhận mọi khi gần như biến thành người khác, lần gặp mặt nửa tháng trước, ông vẫn giữ vẻ lạnh lùng vô tình, âu phục giày da, nghiêm khắc lạnh như tiền, năm tháng làm cho trên mặt ông có thêm nhiều nếp nhăn, cũng khiến cho ông trở nên mạnh mẽ, bất khả chiến bại.

Vậy mà một người đàn ông như vậy, sau nửa tháng lần nữa xuất hiện trước mặt cô, tóc tai lộn xộn, vẻ mặt hốc hác, trong đôi mắt mãi mãi bình tĩnh kia, đã không còn vẻ ung dung bình tĩnh, mà che đầy tơ máu.

66. Chương 66: Tin Nhắn Bí Ẩn

Sau nửa tháng Lâm Thế Quần lần nữa xuất hiện trước mặt cô, tóc tai lộn xộn, vẻ mặt hốc hác, trong đôi mắt vẫn luôn bình tĩnh kia, đã không còn vẻ ung dung thản nhiên, mà che đầy tơ máu.

Lâm Miếu Miếu giật mình, dường như đến lúc này, cô mới phát hiện, ông đã già, mặc dù ông chăm sóc rất tốt, cũng không cách nào ngăn cản được dấu vết của năm tháng, dưới ánh đèn đường màu vàng cam, cô nhìn không rõ lắm, nhưng cô cảm thấy ông già thật rồi, không phải vì nếp nhăn nơi đuôi mắt, mà là cảm giác, dường như không chịu sự ngăn cách, cảm thấy ông đã già, sống lưng của ông đã không thể đứng thẳng được nữa.

Lâm Miếu Miếu trong đầu tự hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có thể khiến Lâm Thế Quần trong một thời gian ngắn biến thành như thế này, nhưng nếu cô hỏi, liệu Lâm Thế Quần có trả lời không.

Cô im lặng một lúc, cũng không hỏi rõ chỉ thở dài: “Ông vào nhà uống chén nước nhé.”

“Không cần đâu.” Ông lại im lặng, bước lên một bước, đột nhiên ôm chặt lấy cô, từ động tác tiến lên của ông, rồi đến khi ông giơ tay ôm cô, tất cả diễn ra rất nhanh, chỉ có mấy giây, cô thấy rõ, nhưng lại không có bất kỳ phản ứng nào.

“Sao cha lại có thể mang đến đau khổ cho con gái chứ?” m thanh của ông rất nhẹ, giống như đang tự hỏi mình, lại giống như nói ra một đạo lý mà ai ai cũng biết, nói xong câu đó, giọng ông đã nghẹn ngào.

Trong giọng nói nghẹn ngào, trong vòng ôm run rẩy của ông, nỗi đau và sự hối hận như tuôn trào ra.

“Con gái là món quà quý giá nhất mà ông trời dành cho cha.” Giọng ông càng khẽ hơn, như thể nói lớn hơn một chút, sẽ không cách nào không chế được tình cảm trong lòng. Lâm Miểu Miểu ngơ ngác ngẩng mặt lên, dưới ánh đèn đường màu vàng cam, cô gần như đứng ngây ngốc nhìn giọt chất lỏng từ trong hốc mắt đầy tơ máu của ông rơi xuống, rơi xuống làn váy của cô, cô không thể dùng da thịt để cảm nhận hơi ấm trong đó, cũng không cách nào sử dụng vị giác để nếm thử hương vị của nó, nhưng cô cảm nhận được sự nóng hổi và sự đau khổ dần vật kia.

“Một người cha phải làm cho tất cả đau khổ rời xa con gái mình, bảo vệ để con gái không phải chịu tổn thương..... Làm cho con gái giống như công chúa trong tòa thành, không buồn không lo, vui vẻ hạnh phúc.....”

Nửa câu đầu ông nói rất mạnh, nửa câu sau lại rất khẽ, đáy lòng cô bỗng nhiên khó chịu theo, Lâm Thế Quần không phải một người cha tốt, thậm chí đây là lần đầu tiên ông ôm cô, chính xác mà nói trừ việc đưa cô đến nước Y, bỏ đi quãng thời gian bị đuổi ra đường, ông ta cũng chưa từng khắc nghiệt với cô, trước giờ ông vẫn đưa sinh hoạt phí cho cô, mỗi năm sẽ đến thăm cô một lần.

Cô không biết vì sao mình lại cảm thấy khó chịu, có lẽ vì cô biết Lâm Thế Quần là một người lạnh lùng vô tình, cho nên lúc ông ta khóc trước mặt cô, cô mới có thể thật sự cảm nhận được, trong lòng ông khổ sở đến mức nào.

Thế nhưng, bây giờ nói như vậy, không cảm thấy đã quá muộn rồi sao?

Cô nhớ rõ khi cô tám tuổi, một mình cô lẻ loi cô độc đứng trong phòng khách như thế nào, bị Lâm Thế Vân mắng không dám ngăn đầu lên, mà ông ta lại thờ ơ ngồi trên ghế sofa, nhìn cảnh này. Cô lưu lạc đầu đường xó chợ ở nước Y, còn không hiểu ngôn ngữ xa lạ nơi đó, trong lòng sợ hãi biết bao, đói, lạnh, sợ hãi, đau đớn, máu tươi từ trên đầu cô chảy vào trong mắt.....

Cho dù ông ta khóc trước mặt cô, cho dù bây giờ ông ta đau khổ hối hận, thì thế nào, cánh cửa kia trong lòng cô đã đóng lại lâu rồi.

Tâm trạng phức tạp dần dần bình tĩnh lại.

Cô bình tĩnh nói: “Ông không cần phải như vậy.”

Ông buông lỏng cánh tay ôm cô, không hề bất ngờ trước thái độ của cô, lời nói và nước mắt vừa rồi tất cả giống như chưa từng xảy ra, lại lần nữa ông trở thành một Lâm Thế Quần bình tĩnh giỏi kiềm chế.

“Muộn thế này rồi, vào trong đi, coi chừng bị lạnh.” Ông nói xong câu đó liền xoay người lên xe.

Giống như lúc ông đến, ông rời khỏi cũng đột ngột như vậy, thật giống như một màn vừa rồi chưa từng xảy ra. Lâm Miểu Miểu không hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thái độ của ông chứng tỏ, ông sẽ không nói cho cô biết.

Mười hai giờ Tông Chính mới về, tất nhiên là được Giang Trạch đưa về, cả người toàn mùi rượu, nhưng vẫn chưa say đến mức bất tỉnh nhân sự.

“Tắm cho anh!”

“Anh muốn uống nước!”

“Hôn anh một cái!”

“Em đâu rồi?!!”

Lâm Miếu Miếu cảm thấy thà rằng anh say không biết gì còn hơn, ít nhất còn có thể an phận một chút, cô tức lên nói, “Không biết uống rượu, thì đừng uống nhiều!”

Là đàn ông thì đều không thích người mình yêu nghi ngờ năng lực của mình, huống hồ Tông Chính cảm thấy tử lượng của mình cũng không tệ, chỉ là từ lúc mọi người biết tin anh kết hôn, người nào cũng mượn danh nghĩa chúc mừng đến mời rượu, chẳng lẽ anh có thể nói không uống, anh đâu phải được làm bằng sắt, đỡ được nhiều người như vậy.

Tông Chính ngâm mình trong nước, kéo cô xuống, vừa vuốt ve cô, vừa hùng hổ ép hỏi: “Anh không được? Anh để cho em thấy rốt cuộc là ai không được!”

Lâm Miếu Miếu im lặng không nói gì, cô nói anh tử lượng không tốt, anh có cần nói sang cái khác, sau đó lẩn qua lẩn lại chứng minh anh rất được hay không.

Hôm sau là chủ nhật, sau khi Lâm Miếu Miếu tỉnh giấc, nhìn thời gian: “Hôm nay anh không đi làm sao?”

Tông Chính ôm cô chặt hơn, một lát sau mới lẩm bẩm nói: “Có đi, ngủ thêm lúc nữa đã.”

Đợi khi anh chuẩn bị rời giường, Lâm Miếu Miếu mới thử hỏi anh: “Gần đây tập đoàn Lâm thị có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Tông Chính ngạc nhiên nhìn cô, “Làm sao vậy.”

Lâm Miếu Miếu im lặng mấy giây, mới nói chuyện tối qua hơn mười một giờ Lâm Thế Quần đột nhiên đến tìm cô, thái độ hơi kỳ lạ, nhưng lại không nói gì.

Tối qua sau khi Lâm Thế Quần đi, cô về phòng ngủ liền lên mạng tra tin tức, sóng yên biển lặng, không có chuyện gì, đêm qua cô cũng không có cơ hội hỏi, đến bây giờ cô mới hỏi Tông Chính được.

“Không có nghe nói gì.” Tông Chính cũng cảm thấy kỳ quái, vừa mặc quần áo, vừa nói, “Hôm nay anh sẽ để ý xem sao.”

Sau khi hai người thu dọn xong đi xuống dưới, vừa lúc gặp Sa Lâm muốn ra ngoài, cô cười hì hì lên tiếng chào Tông Chính và Lâm Miếu Miếu: “Một mình em đi shopping, có chuyện call me.”

Buổi trưa Tông Chính phải đi xã giao, Sa Lâm còn đang đi chơi bên ngoài, Lâm Miếu Miếu một mình ăn cơm xong chuẩn bị nghỉ trưa, lại bất ngờ nhận được một tin nhắn.

Cô lập tức gọi lại dãy số gửi tin nhắn, nhưng điện thoại tắt máy. Cô lại lên mạng tra địa chỉ số điện thoại, là mã vùng của thành phố Z, ngoài cái đó ra cô không thu hoạch được thêm tin tức có ích nào khác.

Cô mở tin nhắn kia ra, về mặt chữ nghĩa thì rất bình thường, nhưng tổ hợp cùng một chỗ, lại ẩn chứa một bí mật mà cô vẫn luôn tìm kiếm.

“Muốn biết Lý Yên chết như thế nào không? Mười ba giờ mười năm, mái nhà, Bệnh viện thứ 3. Một mình cô đến, quá giờ không đợi.”

Bây giờ cách mười ba giờ mười năm chỉ có nửa tiếng, Lâm Miếu Miếu quyết định không nghỉ nữa, từ trên giường đứng dậy đi thẳng đến ga-ra, từ hoa viên Thế Kỷ đến Bệnh viện thứ 3, nếu mà không tắc đường chắc hai mươi phút có thể tới, sau đó cô còn phải tìm mái nhà.

Mặc dù Lâm Miếu Miếu cho là mình có năng lực bảo vệ bản thân, nhưng còn chưa ngạo mạn đến mức ỉn là thiên hạ vô địch, cô không biết người này là ai, nhưng rất có thể là người giết dây mà Tông Chính nói, một kẻ dám giết người, mỗi lần hành động suy nghĩ đều rất cẩn thận, không có kẻ hở, cô muốn biết sự thật, nhưng còn chưa bị kích động đến mức nổi đánh cuộc bằng mạng sống của mình.

Cô quyết định đi, vừa mới ngồi lên xe, liền gọi điện thoại cho Tông Chính, vừa lái xe vừa nói đơn giản sự việc một lần, bữa tiệc bên Tông Chính chưa kết thúc, mà lúc anh nhận điện thoại của Lâm Miếu Miếu, còn đang bị một đám người lấy lý do chúc mừng đám cưới chúc rượu, đầu óc u mê, nghe xong chuyện tin nhắn, gần như lập tức tỉnh rượu.

“Em đừng đi, Lâm Miếu Miếu, chờ anh đến giải quyết!”

“Tông Chính, em sẽ cẩn thận, em sẽ không hành động thiếu suy nghĩ! Vương Cường đang đi theo em.” Vào lúc Lâm Miểu Miểu quyết định đi, cũng tự phân tích một lần, cô không ngạo mạn mà ỉn là thiên hạ vô địch, nhưng cũng vẫn có mấy phần tự tin, bệnh viện một nơi đông người qua lại như vậy, chỉ cần cẩn thận, cô cảm thấy không có chuyện gì, người mật báo có thể là kế hoạch của người đứng sau tất cả, nhưng cũng có thể là người biết được sự thật, không người nào có thể làm ngơ trước cái chết của mẹ mình.

Tông Chính vừa vội vừa tức, vì có một người vợ to gan lớn mật, còn lý trí bình tĩnh, thời khắc quan trọng chẳng những không sợ, còn có chủ kiến của riêng mình, anh hét lên mấy câu với cô, câu trả lời của Lâm Miểu Miểu lại càng thêm bình tĩnh: “Em sẽ cẩn thận!”

Ngắt điện thoại, Lâm Miểu Miểu lại gọi cho Vương Cường đi theo cô, từ sau tai nạn lần trước, Tông Chính để Vương Cường luôn đi theo cô, xe của cô vừa ra khỏi cổng hoa viên Thế Kỷ, nhìn về phía sau, quả nhiên có một chiếc Mercedes màu đen đi theo, hai chiếc xe một trước một sau đi về hướng Bệnh viện thứ 3.

Dọc đường đi không có trở ngại, ngoại trừ gặp đèn đỏ hai lần, không hề gặp phải tình huống bất ngờ, lúc Lâm Miểu Miểu vào đến bãi đỗ xe của Bệnh viện thứ 3 là mười ba giờ ba phút, vừa xuống xe cô liền tự hợp cùng Vương Cường, đi nhanh về phía mái nhà của Bệnh viện thứ 3.

Người gửi tin nhắn bảo cô đến một mình, cho nên hai người vẫn giữ khoảng cách một trước một sau, tuy là buổi chiều, nhưng là bệnh viện lớn của thành phố Z, người đến người đi vẫn rất đông, bầu không khí căng thẳng, cô bước đi nôn nóng, trong bước chân có thể thấy bình thường mà lại không bình thường, ánh mắt của cô lướt nhanh qua mọi người, không nhìn ra bất kỳ kỳ đầu mối nào.

Hỏi nhân viên y tế trực quầy vị trí nóc nhà, cô bước nhanh vào thang máy, lúc cửa thang máy sắp đóng lại, Vương Cường đi vào, vẻ mặt nghiêm trọng cùng cô liếc nhìn nhau.

Đi thang máy chỉ có thể đến được tầng cao nhất, còn phải đi qua lối an toàn mới có thể đi ra mái nhà, trên tầng cao nhất không có nhiều người, tính cả Lâm Miểu Miểu và Vương Cường cũng chỉ có ba người, một người nữa là một phụ nữ bình thường ngoài bốn mươi tuổi, mặc áo khoác màu trắng, giống bác sĩ bệnh viện, mái tóc xoăn ngắn màu đen, đeo mắt kính gọng đen, mặt mũi bình thường, bình thường đến mức bỏ vào trong đám người, cũng không tìm ra được. Sau khi cửa thang máy mở ra, người phụ nữ đi ngược lại hướng của bọn họ.

Đến bây giờ, tách ra hành động đã không thích hợp, cô và Vương Cường chạy chậm men theo biển báo lối an toàn trong hành lang, tiếng bước chân gấp gáp vô cùng rõ giống như một cây thiết chùy gõ liên tục xuống thanh đao, đến cánh cửa nhỏ màu xanh, đẩy cửa ra, phía sau cửa yên tĩnh đến mức một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy được.

Qua tay vịn cầu thang, bất luận nhìn lên hay nhìn xuống, đều là không gian yên lặng, không có một bóng người, lúc này, lòng cảnh giác của hai người đều lên đến mức cao nhất, rón rén leo cầu thang lên nóc nhà.

Nóc bệnh viện bình thường đều khóa, lúc này lại mở ra một khe, Lâm Miểu Miểu cúi đầu xem giờ, đã mười ba giờ mười ba phút, cách thời gian hẹn chỉ kém hơn một phút đồng hồ. Cô thấp giọng hỏi: “Chúng ta cùng đi vào, hay một người đi vào, một người giữ ở lối ra?”

Vương Cường hơi phân vân, cách thứ hai dĩ nhiên là tốt nhất, nhưng lại tăng thêm tính nguy hiểm, anh lắc đầu, vững vàng nói: “Cùng đi đi.”

Lâm Miểu Miểu gật đầu, Vương Cường che cô ở phía sau, kéo cửa sắt hơi mở ra.

67. Chương 67: Người Phụ Nữ Thần Bí

Bệnh viện chỗ nào cũng ngập trong mùi thuốc khử trùng, cánh cửa từ từ được mở ra, một cơn gió lập tức lùa vào xua tan mùi thuốc khử trùng khó ngửi này.

Sau khi cửa mở, chỉ có âm thanh của gió, bên trong bên ngoài cánh cửa đều vô cùng yên tĩnh.

Vương Cường là bộ đội đặc chủng đã giải ngũ, trên phương diện này có nhiều kinh nghiệm Lâm Miểu Miểu không thể nào bằng, anh ta nghe động tĩnh ở cửa chừng mười giây, mới từ từ dịch chuyển cơ thể, động tác

của anh ta rất chậm, giống như đang thử thăm dò, kể đó mới là đầu, sau đó nói khẽ dặn dò Lâm Miểu Miểu một câu: “Núp ở phía sau tôi.”

Lâm Miểu Miểu nghiêm túc gật đầu, động tác tiếp theo của Vương Cường rất chậm rãi, lại nhanh nhẹn như mãnh hổ sống chuồng, một bước nhảy ra ngoài, Lâm Miểu Miểu theo sát phía sau. Tầng thượng có một nửa là sân bóng, ngoài ra có một góc để dụng cụ nhựa bỏ đi xếp chồng chất, những chỗ khác liếc qua là thấy hết.

Mục đích của Vương Cường chính là đồng phế liệu chất lên tít cao kia, đó là nơi duy nhất trên sân thượng có thể ẩn núp, lúc anh ta xông ra sân thượng, động tác mau lẹ hoàn toàn không giống một người đàn ông trung niên, Lâm Miểu Miểu theo sát phía sau anh ta, cái đầu không ngừng chuyển động quan sát bốn phía.

“Không có ai.” Vương Cường cau mày nói, sau đó lại chạy về phía cửa ra sân thượng.

Lâm Miểu Miểu chạy theo sát, đến lối vào, về mặt của cả Vương Cường lẫn Lâm Miểu Miểu đều biến đổi, cánh cửa sắt không biết lúc nào đã đóng lại không một tiếng động, Lâm Miểu Miểu đi sau, cô nhớ rất rõ, mình đã mở bung cửa, mặc dù bây giờ có gió, nhưng không mạnh đến mức thổi một cánh cửa sắt đóng lại, cho dù gió thổi đi nữa, cũng phải phát ra âm thanh cửa sắt va đập. Khả năng lớn nhất là có người cố ý đóng lại.

Vương Cường nhanh nhẹn tiến lên vài bước, một cước đạp lên cửa, cửa bật ra.

Về mặt hai người đều có phần bất ngờ, vốn tưởng rằng sau khi ra sân thượng cửa sắt bị người ta khóa lại, hóa ra chỉ khép hờ, không hề khóa.

Như vậy là có mục đích gì? Có cần thiết hay không?

Rất nhanh, Lâm Miểu Miểu đã biết mục đích của người đó, một mảnh giấy màu trắng từ trên cửa sắt rơi xuống, Vương Cường khom lưng nhặt lên, lật đi lật lại quan sát hai lần mới đưa cho cô.

Trên mặt giấy có bản kê đơn thuốc, trên đó viết tên một số loại thuốc, mặt sau là chữ, nét chữ ngay ngắn.

“Có người muốn giết tôi, tôi không tin ai cả, muốn biết sự thật, cô chỉ được đến một mình. Mười lăm giờ, Tượng David, quảng trường Tân Thế Kỷ.”

Sau khi Lâm Miểu Miểu xem xong, đưa lại mảnh giấy cho Vương Cường, lúc Vương Cường nhận mảnh giấy, sắc mặt đột nhiên biến đổi, giống như nghĩ tới điều gì, mắng một câu “Là người phụ nữ kia”, rồi lập tức chạy về phía cửa cầu thang, Lâm Miểu Miểu cũng chạy theo, về mặt nghiêm trọng.

Đẩy cánh cửa nhỏ màu xanh ở lối thoát hiểm, trở lại hành lang bệnh viện, trên sàn hàng lang, vang lên tiếng bước chân mất trật tự, cùng với tiếng chuông điện thoại bất ngờ đổ vang.

Đột nhiên nghe thấy tiếng chuông điện thoại, Lâm Miểu Miểu giật mình hoảng hốt, nhưng một giây kế tiếp nét mặt lại thả lỏng, là Tổng Chính gọi đến, anh đã đến Bệnh viện thứ 3, hỏi cô đang ở đâu.

Lâm Miểu Miểu nói trọng điểm sự việc một lần, bước chân vẫn đuổi theo Vương Cường băng qua hành lang, đi tới chỗ thang máy, thang máy báo đang xuống tầng một.

Vương Cường lại chửi tục một câu, ấn liên tục nút thang máy mấy lần, lại chạy đến ấn nút thang máy bên cạnh, thang máy này đã đến tầng ba, trong khoảng thời gian hai người chờ thang máy, Lâm Miểu Miểu mới có cơ hội hỏi, đã xảy ra chuyện gì.

“Cô còn nhớ vị bác sĩ đi chung thang máy với chúng ta không?”

Lâm Miểu Miểu gật đầu, Vương Cường tức tối giải thích: “Nét chữ trên mảnh giấy kia giống nét chữ một người phụ nữ, mà quan trọng nhất là, ở trong thang máy người phụ nữ kia từ đầu đến cuối đều cúi đầu xem đơn thuốc trong tay, không thấy được khuôn mặt, lúc đó tôi đã cảm thấy có gì đó khác thường, bây giờ mới nghĩ ra, tầng cao nhất của bệnh viện này chỉ để thiết bị y tế, mà bà ta lại cầm đơn thuốc viết viết gì đó.”

Vương Cường mở mảnh giấy trong tay, mặt sau viết mấy hàng chữ, mặt trước là hóa đơn thuốc.

Thang máy rất nhanh đã đến tầng cao nhất, bên trong không có ai, sau khi hai người đi vào, giữa chừng ngừng lại mấy lần mới đến được tầng một, ra khỏi cửa thang máy, phòng khám bệnh nào cũng có người, cho nên không thể tìm được người phụ nữ kia từ trong này.

Vương Cường lại quay lại thang máy, thấy bên trong có lắp đặt camera giám sát, vẻ mặt mới hơi dịu đi một chút, Lâm Miểu Miểu thì ở cửa đại sảnh phòng khám tụ họp với Tông Chính, Tông Chính vừa nhìn thấy cô, mày nhíu chặt mới giãn ra nhưng ngay sau đó lại nhíu lại, anh kéo cô đến trước mặt mình, hỏi: “Có bị thương không?”

Lâm Miểu Miểu lắc đầu, Tông Chính thả cổ tay của cô ra, cười tức giận: “Lâm Miểu Miểu em giỏi thật đấy.”

Lâm Miểu Miểu có phần xấu hổ, cô tự nhận có thể tự bảo vệ bản thân, hơn nữa cô cũng không phải đi một mình, Tông Chính không nói cô nữa, vì Vương Cường đã quay lại, vừa thuật lại tường tận chuyện đã xảy ra vừa đưa mảnh giấy kia cho Tông Chính, nói được một nửa, một nhóm người vừa đi vừa nói ở bộ phận an ninh của bệnh viện đã đến, muốn ra kiểm tra camera giám sát trong thang máy.

Mấy người không phải cảnh sát, đương nhiên không thể tùy ý xem camera giám sát của bệnh viện, sau khi bị đội trưởng đội bảo an từ chối, Vương Cường nghiêm mặt tìm một lý do đơn giản làm cho đối phương không cách nào khước từ.

Anh chỉ chỉ Lâm Miểu Miểu, dõ dằn nói với đội bảo an, “Nhẫn kim cương của cô này bị mất, giá trị một trăm triệu nhân dân tệ.”

Lâm Miểu Miểu sờ sờ chiếc nhẫn trong túi, chẳng trách vừa rồi Vương Cường bảo cô tháo nhẫn xuống, sau đó cô lại bắt đầu cảm thán, vật này đắt thật đấy, đoán chừng bán cô cũng không đáng nhiều tiền đến vậy, nhưng sau đó trong lòng lại thấy ngọt lịm.

Cô theo bản năng liếc nhìn Tông Chính, Tông Chính dường như cũng có cảm ứng, đương nhiên anh vẫn đang tức giận, trừng mắt nhìn cô, đôi mắt toả ra tia sắc bén hung hãn.

“Một trăm triệu?” Đội trưởng đội bảo an nét mặt hiện lên vẻ kinh ngạc, rõ ràng không thể nào tin được, nhưng nhìn cách ăn mặc của họ thì không phải người bình thường, Vương Cường lại nói thêm vài câu, ép đội trưởng đội bảo an bất đắc dĩ phải thỏa hiệp, bảo người đi lấy camera giám sát.

Vương Cường rất nhanh đã tìm được người phụ nữ kia trong hình, thời gian trên camera giám sát là mười ba giờ, Lâm Miểu Miểu, Vương Cường và người phụ nữ kia lên tầng cao nhất, camera giám sát chỉ đặt ở hai chỗ, một cái trong thang máy, một cái ngoài cửa thang máy, sau khi Lâm Miểu Miểu và Vương Cường đi về phía lối thoát hiểm, không đến một phút, người phụ nữ kia lại xuất hiện ở cửa thang máy, sau đó bước nhanh về hướng của Lâm Miểu Miểu và Vương Cường.

Mấy phút sau, bà ta lại quay lại chỗ thang máy, đi thang máy xuống dưới, sau đó biến mất khỏi camera giám sát.

“Không quay được mặt, hình như bà ta nắm rất rõ vị trí của camera, cho nên luôn tránh thoát được.” Vương Cường quay lại hỏi đội trưởng đội bảo an, trong bệnh viện có bác sĩ nào như vậy không.

Đội trưởng đội bảo an chần chừ không dám định đoạt, thứ nhất không quay được mặt của người phụ nữ này, thứ hai nếu quả thật đánh mất vật quý giá như vậy, kẻ trộm còn mặc áo bác sĩ, đến lúc đó bệnh viện cũng sẽ không thừa nhận.

Vương Cường sao chép lại một bản ghi hình, ba người cùng rời khỏi Bệnh viện thứ 3, lúc ra khỏi bệnh viện đã mười ba giờ bốn mươi tám phút. Quảng trường Tân Thế Kỷ không phải ở khu vực nội thành, mà là ở vùng ngoại thành, từ Bệnh viện thứ 3 đến đó, cả quãng đường cũng phải mất hơn nửa tiếng đồng hồ, bây giờ gần đến giờ làm việc, tình hình giao thông ở gần Bệnh viện thứ 3 cũng không tốt, rất có thể còn bị tắc đường, sau khi mọi người không tìm được tin tức có ích, liền đi thẳng đến địa điểm gặp mặt kế tiếp.

Lâm Miểu Miểu vừa rời bệnh viện, đã lặng lẽ đeo lại nhẫn lên ngón tay, vật này đeo trên tay vẫn an toàn hơn. Trên xe chỉ có cô, Tông Chính, và lái xe, trừ lúc vừa gặp mặt, anh nói với cô hai câu, còn sau đó anh liền giữ bộ dáng không nóng không lạnh, không muốn để ý tới cô, Lâm Miểu Miểu im lặng một lúc rồi hỏi:

“Giống trống khua chiêng đi như vậy, đối phương có thể sẽ không ra gặp mặt.” Giống như lần đầu tiên, để lại tờ giấy liền đi mất.

“Thì sao đây? Em muốn đi một mình, hử?” Tông Chính liếc nhìn cô, không khách khí giấu cợt, “Cho rằng mình một lần vô địch thế giới đã trở thành siêu nhân ư?”

Lâm Miểu Miểu hết chỗ nói rồi, mặc dù cô không trở thành siêu nhân, nhưng cũng không phải người thường, huống hồ cô tự nhận có thể bảo vệ bản thân hoàn toàn không có vấn đề.

Cô tìm lại tin nhắn kia từ trong điện thoại, cảm xúc phập phồng. Lý Yên chết như thế nào, trong báo cáo khám nghiệm tử thi viết nguyên nhân cái chết là do não bộ bị thương nặng dẫn đến tử vong. Khi cô cũng gặp tai nạn, ngày đó đột nhiên nghi ngờ nguyên nhân cái chết của Lý Yên, nhưng đã qua hai mươi năm, tất cả chứng cứ và manh mối đều đã bị thời gian vùi lấp, đến hôm nay lại có biến chuyển mới.

Những lời này tiết lộ rõ một thông tin, tai nạn giao thông của Lý Yên, cái chết của bà, là do người khác gây ra.

Cô nhắm mắt lại, có chút mệt mỏi, trên mu bàn tay bỗng nhiên nóng lên, tay của Tông Chính đặt lên tay cô, sau đó nắm thật chặt.

“Đừng lo, bất cứ chuyện gì rồi cũng sẽ có một ngày được làm sáng tỏ.”

Lâm Miểu Miểu im lặng hai giây, hỏi ngược lại: “Sẽ có một ngày sáng tỏ ư? Lại phải qua hai mươi năm nữa sao?” Cô ngẩng đầu nghiêm túc nhìn anh, “Tông Chính, đến bây giờ em vẫn chưa làm được chuyện gì cho bà, đây là việc duy nhất em có thể làm ẹ của mình.”

Anh yên lặng nhìn cô, cũng không lên tiếng, qua một lúc lâu mới nói, “Anh hiểu tâm trạng của em, nhưng anh lại không muốn em bị thương.”

“Chuyện rốt cuộc là như thế nào, chúng ta không ai biết. Người phụ nữ kia nói có người muốn giết bà ta, bà ta không tin bất kỳ ai, cho nên mới đến tìm em, có thể những gì bà ta nói là thật chăng?”

Tông Chính nhíu mày, có chút bức tức với sự cố chấp này của Lâm Miểu Miểu, “Tại sao nhất định phải gặp mặt một mình em, nếu bà ta chỉ đơn thuần muốn nói ra sự thật, một cú điện thoại, một mẫu tin nhắn là có thể nói rõ ràng, tại sao phải gặp mặt một mình em cơ chứ?”

Lâm Miểu Miểu cũng nghĩ mãi không ra vì sao bà ta chỉ muốn gặp một mình cô, lúc mới nhận được tin nhắn đó, cô cảm thấy có thể bà ta muốn dẫn cô đến một nơi nào đó, nhưng bây giờ cô đã không thể xác định, có lẽ người phụ nữ kia có ẩn tình.

“Nếu là một cái bẫy thật, vậy hiện tại bà ta thấy em thông báo cho anh, sao vẫn còn muốn hẹn gặp lần nữa?”

“Nếu như không phải bẫy, tại sao bà ta không dám đường đường chính chính đến gặp em? Mà cứ phải thần thần bí bí như vậy?”

Cô muốn thử một mình gặp người phụ nữ kia, nhưng Tông Chính lại cương quyết không đồng ý, hai người đều có lý do của mình, ai cũng không thuyết phục được đối phương, mãi tới khi đến quảng trường Tân Thế Kỷ vẫn còn đang tranh luận vấn đề này.

Đoàn người dừng xe ra khỏi bãi đỗ xe, Quảng trường Tân Thế Kỷ năm ngoái vừa xây dựng xong, bên cạnh có một con sông chảy quanh, hoàn cảnh môi trường rất tốt, vào buổi chiều trên quảng trường có nhiều người dân tới uống trà phơi nắng, cho nên người khá đông, đặc biệt hôm nay còn là cuối tuần.

Hỏi thăm người qua đường, mọi người tìm được địa điểm gặp mặt, Tượng David(1). Lâm Miểu Miểu ngồi trên ghế dài cách Tượng David mấy mét, Tông Chính và Vương Cường ngồi xuống bàn giả vờ làm người qua đường ngồi uống trà, đánh cờ.

Lâm Miểu Miểu không nói chỉ nghĩ, mấy người đàn ông cao lớn, lại mặc âu phục đen giống nhau, bề ngoài không ăn khớp với nơi quảng trường thư thái này, như vậy mà còn muốn đóng giả làm người đi đường? Chính cô cũng nhìn không được, liệu người phụ nữ khôn khéo cẩn thận ấy có đến hay không? Cô nghi ngờ. Mà thái độ của Tông Chính đợi người đó đến lại rất ung dung.

Thời gian từng giây từng phút trôi đi, lúc gần mười lăm giờ, cô gần như có thể nghe thấy âm thanh nhè nhẹ tích tắc của kim giây.

Mười lăm giờ.

Không ai đến.

Bọn người Tông Chính và Vương Cường đứng lên, nhìn về phía cô, Lâm Miểu Miểu lắc đầu, đang lúc thất vọng, điện thoại bỗng vang lên, là một tin nhắn, đây số lần này hoàn toàn không giống lần đầu tiên.

“Mười sáu giờ, khách sạn Hynix, phòng 1201. Một mình cô đến, đây là lần cuối cùng. Nếu như cô lo lắng, có thể bảo bọn họ đợi ở tầng 11, nhưng không thể lên tầng 12, bằng không tôi sẽ không xuất hiện.”

Chú thích:

(1) Tượng David là một bức tượng do Michelangelo điêu khắc từ năm 1501 đến 1504, là một kiệt tác của điêu khắc thời Phục Hưng và là một trong hai tác phẩm điêu khắc vĩ đại nhất của Michelangelo (cùng với Pietà). Riêng tượng David hầu như chắc chắn giữ danh hiệu bức tượng được công nhận nhất trong lịch sử nghệ thuật. Bức tượng này đã được xem như là một biểu tượng của vẻ đẹp con người trẻ trung và sức mạnh.

68. Chương 68: Khoảnh Khắc Giữa Sự Sống Và Cái Chết

Lâm Miểu Miểu đưa điện thoại cho Tông Chính, Tông Chính chán nản “ừ” một tiếng: “Có thể có người giữ trò.” Sau đó, anh ngẩng đầu lên nhìn Lâm Miểu Miểu nói, “Thời gian không còn sớm, theo anh đi làm đi.”

Lâm Miểu Miểu yên lặng nhìn anh, chẳng nói câu nào, Tông Chính nhìn biểu cảm này của cô biết ngay cô đang nghĩ gì, nhất thời tức lên: “Hoặc là có người giữ trò, hoặc là dụ em rơi vào bẫy, em cảm thấy có thể tìm được sự thật không?”

Tông Chính nói hai khả năng có thể xảy ra, Lâm Miểu Miểu không phải không biết, nhưng mà cô cũng có lý do của mình.

Mẹ là người như thế nào, cô cũng không biết, nhưng cô cảm thấy, nếu như có nguy hiểm, mẹ nhất định sẽ bảo vệ không để cô bị thương, lúc sợ hãi, mẹ sẽ ôm cô vỗ về an ủi, vào năm đó, Lý Yên cho cô sinh mạng, phải chịu nhiều điều tiếng, dù cho đến bây giờ, vì cô, lúc người ta tám chuyện, Lý Yên cũng sẽ bị gán mác kẻ thứ ba, Lâm Miểu Miểu không để ý mình bị bôi rêu là con riêng, nhưng cô không muốn để Lý Yên dù đã chết vẫn phải mang tiếng xấu, hơn nữa bà còn chết một cách không rõ ràng như vậy.

Sao cô có thể không làm cái gì, cứ ung dung mà ngồi chờ kết quả, chờ một ngày nào đó sự thật được phơi bày cơ chứ?

Cô hít sâu một hơi nói với ngữ khí vô cùng nghiêm túc: “Những gì anh nói em đều biết, nhưng em nghĩ rồi, vụ tai nạn đã qua hơn nửa tháng, bây giờ không có bất kỳ manh mối gì, em không muốn cứ tiếp tục chờ đợi như vậy.”

Tông Chính nắm chặt tay cô, vẻ mặt cương quyết: “Anh không đồng ý.”

“Bà ta hẹn gặp em ở tầng 12, các anh ở tầng 11 chờ em, em nhất định sẽ bảo vệ bản thân thật tốt.” Một đoàn người đi về phía bãi đậu xe, dọc đường đi Lâm Miểu Miểu cố gắng thử thuyết phục Tông Chính, nhưng bất kể cô nói gì Tông Chính đều giống như không nghe thấy, cô biết vì sao anh không cho cô đi, anh cố chấp, cô cũng cố chấp.

Lên xe, Tông Chính bảo tài xế quay về công ty, Lâm Miểu Miểu không chịu tỏ ra yếu thế bảo tài xế đi đến khách sạn Hynix, tài xế khó xử nhìn hai người.

“Về công ty!” Tông Chính lạnh lùng liếc tài xế, tài xế im lặng quay đầu khởi động xe.

Lâm Miểu Miểu không nói nữa, chuyện tin nhắn đã bị Tông Chính quy kết rằng có người giữ trò, cô mở cửa xe, chân còn chưa bước ra khỏi, đã bị Tông Chính thô bạo kéo trở lại, ánh mắt của anh vừa hung vừa dữ, giống như khủng long bạo chúa, hận không thể nuốt cô. Lâm Miểu Miểu không chịu thua nhìn lại anh, qua

mấy phút, Tông Chính mới cực kỳ giận dữ hỏi: “Em nhất định phải nhảy vào trong cái hố mà người ta đào sẵn ư?”

Mặc dù giọng nói của Tông Chính rất gay gắt, nhưng đã có ý thỏa hiệp, Lâm Miểu Miểu trong lòng dao động, mềm mỏng trả lời: “Tông Chính, em sẽ bảo vệ mình thật tốt.”

“Em thề đi!” Anh hầm hầm tức giận trừng mắt nhìn cô.

Lâm Miểu Miểu hết chỗ nói nổi, biết điều thề thốt: “Em thề, nhất định sẽ bảo vệ tốt bản thân.”

“Không làm được, về sau tất cả đều phải nghe lời anh!” Anh hung dữ bổ xung thêm một câu.

“Được.” Lần này cô trả lời vô cùng dứt khoát.

Sau khi thỏa thuận xong, đoàn người đi thẳng đến khách sạn Hynix, Tông Chính im lặng lúc lâu, nói đến vụ việc sau vụ tai nạn giao thông, sau khi anh dùng một chiêu dụ rấn ra khỏi hang, kẻ tình nghi tự thú, mấy ngày sau Trần Khắc đã chủ động mời anh và Lâm Thế Quần ăn cơm.

Sau khi Lâm Tư chết, Lục Bình xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hai chân bại liệt, trải qua hơn một năm điều trị, về mặt vẫn rất hóc hác, lần gặp này, Tông Chính và Lâm Thế Quần mới biết, ảnh giường chiếu khi ấy của Lâm Tư đích thực là Lục Bình cho người phát tán, nhưng nguồn của những bức hình đó là từ một phong thư nặc danh.

Có người chụp ảnh của Lâm Tư, sau đó muốn mượn dao giết người. Chuyện của Lâm Tư tập đoàn Trần thị cũng có phần trong đó, cho nên chết cũng sẽ không thừa nhận, còn bây giờ thừa nhận, vì không muốn chịu tiếng xấu thay cho người khác, cũng không muốn vì tranh chấp với Lâm gia mà kéo tập đoàn Trần thị vào vực thẳm, sau lần gặp mặt đó, Lục Bình đã ra nước ngoài tỉnh dưỡng.

Sau việc đó, Tông Chính và Lâm Thế Quần có nói chuyện, cả hai đều cho rằng Trần thị không phải kẻ đầu sỏ, manh mối đến đó thì bị đứt, nhưng hai bên vẫn âm thầm tiến hành điều tra, cục cảnh sát vẫn giam người gây tai nạn giao thông, đây là đầu mối còn lại duy nhất, nhưng vì không có chứng cứ chứng minh vụ tai nạn còn có người giật dây, vụ án của Lâm Miểu Miểu mười ngày trước đã kết án.

Lâm Miểu Miểu trong lòng hoang mang, tối hôm qua hành vi của Lâm Thế Quần không bình thường, có phải cũng liên quan đến chuyện này không? Cô im lặng lắng nghe, sau khi nhận được đáp án từ chỗ Úc Hân, cô vẫn đang do dự xem có nên đi gặp Lục Bình một lần hay không, bây giờ xem ra không cần rồi.

Đến khách sạn Hynix, lúc Tông Chính và Lâm Miểu Miểu Miểu còn đang tranh chấp, Vương Cường đã đi trước, giờ đang đợi hai người, Lâm Miểu Miểu vừa xuống xe, đã nhìn thấy Vương Cường bước nhanh từ trong khách sạn ra, báo cáo gì đó với Tông Chính: “Hồi quây lể tân, phòng 1201 hai ngày trước đã được thuê, người thuê là phụ nữ, bàn lể tân có chứng minh thư của bà ta, tôi đã cho người đi điều tra thân phận của người này.”

Tông Chính gật đầu nắm tay Lâm Miểu Miểu đi vào trong khách sạn, người phụ nữ kia dường như tính toán thời gian rất chuẩn, kiểm soát thời gian rất sát sao, bây giờ đã mười lăm giờ năm mươi, cách thời gian hẹn gặp chưa đến mười phút.

Thang máy dừng lại ở tầng 11, Tông Chính bình tĩnh nhìn cô vài lần, giọng nói nhắc nhở gay gắt: “Nhớ kỹ lời em đã nói.”

Lâm Miểu Miểu gật đầu, anh và đám người Vương Cường nối đuôi nhau ra khỏi thang máy, cửa thang máy lần nữa khép lại, sau mười mấy giây, thang máy dừng lại ở tầng mười hai.

Lâm Miểu Miểu hít một hơi thật sâu, kiên định bước ra khỏi thang máy, cả hành lang trắng lẹ rất yên ắng, ngay cả âm thanh cửa thang máy khép lại dường như cũng có tiếng vọng lượn lờ.

Cô nhắc chân, vì xung quanh trống trải và yên tĩnh, cô bước đi hết sức nhẹ, phòng 1201 ở ngay đầu hành lang, Lâm Miểu Miểu lấy điện thoại ra xem đồng hồ, mười lăm giờ năm mươi bảy phút.

Sau đó cô gõ cửa ba tiếng, nhưng cửa đã tự mở, tình huống giống như lúc ở trên sân thượng, không khóa, chỉ là khép hờ.

Không biết đối phương là ai, không biết bên trong cửa rốt cuộc có gì, Lâm Miểu Miểu cũng vẫn rất cẩn thận, cô đẩy bung cửa, đứng ở cửa gọi “Có ai không?”.

Trong phòng rất yên tĩnh, cô hơi cau mày, bỗng nhiên có cảm giác căng thẳng với sự yên tĩnh này.

Cô lại gọi một tiếng, vẫn không có người lên tiếng trả lời, Lâm Miểu Miểu do dự vài giây, bước một bước vào trong cửa, một đôi dép lê kiểu nữ đặt ngay ngắn ở lối vào, tầm mắt của Lâm Miểu Miểu chuyển về phía trước mặt, bố trí trong phòng rất đơn giản, đối diện cửa chính là phòng khách, còn có cửa sổ sát đất, bên cạnh là phòng ngủ rộng rãi, Lâm Miểu Miểu mở rộng cửa, lại kẹp chặt đôi dép nữ ở trong khe cửa, sau đó mới đi vào phòng.

Phòng ngủ và phòng khách có hai cửa sổ sát đất vô cùng lớn, ánh sáng chiếu vào sáng cả phòng, cô cẩn thận nhìn xung quanh, trong phòng yên tĩnh chỉ có âm thanh phát ra của cô khi di chuyển, đi đến giữa phòng khách, ánh mắt của cô lập tức dừng lại trên chiếc bàn ở phòng khách.

Trên đó có một tờ giấy, cô hơi cúi xuống nhặt nó lên, bên trên chỉ có một dòng chữ: “Đồ ở ngoài cửa sổ phòng ngủ.”

Cô lập tức ngẩng đầu nhìn về phía phòng ngủ bên cạnh, đây là một gian phòng thiết kế theo không gian mở, giữa phòng ngủ và phòng khách không có cửa, cô đứng ở giữa phòng khách đã có thể nhìn thấy một góc cửa sổ sát đất trong phòng ngủ.

Lâm Miểu Miểu bước về phía phòng ngủ, trong lúc đi cô vẫn luôn quan sát cẩn thận, trong phòng hình như không có người, cô đoán người phụ nữ kia có lẽ không đến, chỉ để lại đồ thôi.

Ngoài cửa sổ quả thực có để một túi văn kiện dựa vào cửa sổ thủy tinh, cửa sổ sát đất được ghép lại bởi 6 cánh, bốn cánh trái phải đều rất hẹp, nhưng hai cánh trên dưới ở chính giữa rất lớn, mà túi giấy lại kê phía dưới hai cánh ở giữa.

Cách thủy tinh trong suốt, Lâm Miểu Miểu nhìn thấy rõ trên túi văn kiện bằng giấy dai có viết hai chữ: Lý Yên.

Cô bước nhanh về phía trước, nghiên cứu cửa sổ, hai cánh ở giữa, cánh trên có thể mở, nhưng mà cánh dưới vì lo lắng đến vấn đề an toàn, nên đã hàn chung quanh lại, nó có tác dụng làm hàng rào bảo vệ và tường.

Mở cửa sổ phía trên, muốn lấy được văn kiện bên dưới không hề dễ dàng chút nào, Lâm Miểu Miểu quay lại trong phòng tìm dụng cụ tương tự như móc sắt, nhưng không tìm được, vì ở trên tầng cao, gió thổi túi văn kiện đập vào kính phát ra âm thanh vù vù, một góc của túi văn kiện đã lơ lửng trong không trung, dường như gió lớn hơn một tí, nó sẽ rơi mất.

Cô cẩn thận đẩy tấm kính, rất chắc, lúc này mới thò người ra ngoài cửa sổ, đề trên khung cửa bên dưới là tấm thủy tinh, cô đưa tay lấy tập văn kiện.

“Rắc rắc—— rắc rắc——”

Dưới người không biết chỗ nào vang lên âm thanh khe khẽ, rất nhẹ rất nhỏ, nhưng lại có hiệu quả như âm thanh vang dội của sấm sét, mặt Lâm Miểu Miểu lập tức biến sắc.

Cái cô sợ không phải âm thanh nhẹ đó mà là tiếng kêu sau đó, khung cửa cô đề lên trước đó cô đã thử, cửa sổ cố định với tường rất chắc, nay bỗng dưng bung ra đổ về phía trước.

Ở một giây đó, cơ thể cô cũng lao ra theo cửa sổ, con người của cô theo phản xạ mở to, quơ hai tay muốn nắm chặt lấy cái gì đó, nhưng trong phạm vi hai tay của cô lại không có gì cả.

Dưới lầu đang có một chiếc xe chạy qua, đỗ ở cửa khách sạn, nhân viên phục vụ bãi đỗ ra đón, Lâm Miểu Miểu khua loạn hai tay giống như người không biết bơi rơi vào trong nước, động tác giãy dụa cuối cùng trước khi sắp chết, trong lòng cô dâng lên nỗi hối hận, đáng lẽ ra cô nên nghe lời Tông Chính.

Đoàn người Tông Chính đi ra khỏi thang máy, cửa thang máy vừa đóng lại, anh đã quay đầu chạy về phía cầu thang, đám người Vương Cường theo sát phía sau, chờ bọn họ đi từ cầu thang lên tầng 12, Lâm Miểu Miểu cũng vừa mới ra khỏi thang máy, Vương Cường nhận một cú điện thoại xong, báo cáo với Tông Chính

tình hình trong camera giám sát của khách sạn, trừ Lâm Miếu Miếu và đoàn người của bọn họ ra, không có người khác đi lên tầng 12.

Anh ở chỗ rẽ nhìn Lâm Miếu Miếu gõ cửa, sau đó đẩy cửa đi vào, trên sàn nhà bóng loáng mấy người đàn ông cao lớn đi đến gần phòng 1201 mà không phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Tông Chính từ ngoài cửa nhìn Lâm Miếu Miếu đứng trong phòng khách, cô cúi đầu nhìn cái gì đó, chờ khi cô lách người đi về phía phòng ngủ, anh mới nhìn thấy mảnh giấy trong tay cô, tiếp đó cô đi vào phòng ngủ.

Giống như một loại bản năng, hoặc là trực giác, anh cảm nhận được nguy hiểm, anh thậm chí chẳng suy nghĩ nhiều đã theo vào phòng, cảnh Lâm Miếu Miếu lao xuống dưới lầu, khiến anh dừng cảm hơn bất kỳ lúc nào, trong khoảnh khắc đó, trong đầu anh chỉ có một suy nghĩ, giữ được cô, dù phải trả bất cứ giá nào.

Anh giống như một con hổ đi săn, lao tới, đưa hai tay, túm lấy bàn chân suýt nữa biến mất khỏi tầm mắt anh của cô.

Sự việc xảy ra rất nhanh, chỉ mấy giây ngắn ngủn, Lâm Miếu Miếu còn đang hồi hận, thậm chí còn chưa kịp cảm thấy sợ hãi, mắt cá chân đau đớn, cơ thể đang rơi xuống bỗng dừng lại, cô treo lơ lửng trong không trung. Nhìn cửa sổ thủy tinh bung ra rơi mất hút, rơi trúng bên cạnh chiếc xe đỗ trước cửa khách sạn, người trong xe vừa bước ra, nhân viên phục vụ còn chưa kịp nhận chìa khóa trong tay khách, hai người đều bị chuyện xảy ra bất ngờ làm cho sợ hãi ngẩng đầu nhìn lên.

Mấy cái tay cùng dùng sức, cô được kéo lên, cách lớp quần áo mỏng, da và sàn nhà cứng cọ xát hơi đau, lúc này cô mới cảm giác được sự sợ hãi, nghĩ lại mà sợ.

Cô nằm úp sấp được kéo lên, sau khi thoát khỏi nguy hiểm cô còn chưa kịp hưởng thụ vui sướng sống sót sau tai nạn, đã bị người túm mạnh vai lật quay lại, sau đó rơi vào một vòng ôm ấm áp mà quen thuộc, ôm chặt giống như muốn thít cô làm mấy đoạn.

Ở đỉnh đầu cô, anh thở hổn hển, dường như động tác ôm này khiến anh mệt không chịu nổi, cô dựa sát vào ngực anh, trong lỗ tai nghe rõ được nhịp tim đập dữ dội của anh, một lát sau, cô nói: “Xin lỗi.”

Cô không nói còn khá, cô vừa nói ra đã giống như đốt thùng thuốc súng, Tông Chính buông cô ra, mặt tái mét, không may may che giấu sự tức giận của bản thân: “Em đồng ý với anh thế nào? Trong đầu em nhét toàn đậu phụ đúng không? Mẹ nó, anh đúng là trúng tà mới đồng ý để em đi một mình! Lần sau em còn dám làm càn, em xem anh đánh chết em!.....”

Lời như vậy nếu như đổi thành ngày thường đoán chừng một ánh mắt cô cũng chẳng muốn cho, nhưng bây giờ, cô không có sức lực ấy, bị mắng liền rúc vào trong lòng anh.

Cô nhỏ giọng lầm bầm một câu: “Em xin lỗi.”

Tông Chính thở hổn hển, nhìn bộ dáng ngoan ngoãn cúi thấp đầu của cô, nuốt xuống hết những lời còn lại muốn nói, tiếp đó ôm cô đứng dậy, Lâm Miếu Miếu có phần không được tự nhiên đá đá chân, ở nhà thì thôi, chứ ở trước mặt mọi người, nhất là còn trước mặt thuộc hạ của Tông Chính, cô cũng sẽ cảm thấy thẹn thùng.

Cô vừa mới động, Tông Chính đã bắn ánh mắt lạnh lùng tới, Lâm Miếu Miếu lập tức không dám động, bị anh ôm vào trong thang máy. Lúc thang máy gần đến tầng 1, cô không chịu được nữa nói: “Em có thể tự đi được.”

Tông Chính liếc cô, chẳng nói một lời, Lâm Miếu Miếu thỏa hiệp nghĩ, không phải ôm một cái thôi sao, bây giờ cô phải bày ra vẻ mặt bình tĩnh hay vẻ mặt yếu ớt đây?

Cân nhắc một chút, Lâm Miếu Miếu vẫn đổi lại vẻ mặt bình tĩnh quen thuộc. Cửa thang máy vừa mở đã có nhân viên quản lý khách sạn tới đón, không ngừng hỏi đã xảy ra chuyện gì, Tông Chính để hai người ở lại xử lý mọi chuyện, còn mình thì đưa Lâm Miếu Miếu đi bệnh viện.

Lâm Miếu Miếu không bị thương, chẳng qua phần bụng hơi xây xát nhẹ, hơi bị hoảng sợ một chút, kiểm tra một lượt, vẻ mặt cô đã trở lại bình thường, kiểm tra xong Tông Chính đang nói chuyện cùng bác sĩ, cửa gỗ mấy tiếng, Vương Cường đẩy cửa đi vào, thông báo với Tông Chính cảnh sát đã đến.

69. Chương 69: Sự Việc Sau Đó

Lâm Miểu Miểu kiểm tra xong, Tông Chính đang nói chuyện cùng bác sĩ, cửa gỗ mấy tiếng, Vương Cường đẩy cửa đi vào, thông báo với Tông Chính cảnh sát đã đến.

Viên cảnh sát tới không phải ai xa lạ, chính là Vương Húc người lần trước phụ trách vụ án của Lâm Miểu Miểu, Vương Húc mang theo một nữ cảnh sát đến làm bản tường trình cho cô, cô nhìn về phía Tông Chính, Tông Chính khẽ gật đầu, cô miêu tả cặn kẽ chuyện đã xảy ra, cô cho là mình miêu tả rất rõ ràng, nhưng trên thực tế đội trưởng đội hình sự Vương Húc vẫn cảm thấy quá sơ sài.

Trước khi Vương Húc tới, đã nắm được sơ qua sự việc từ camera của khách sạn, người của Tông Chính ở lại Hynix và chỗ nhân viên quản lý tầng 12, có thể xác nhận lúc đó phòng 1201 không có người, tấm cửa sổ bung ra có vết cắt kim loại rất rõ, cho nên có thể kết luận là có người cố ý tạo ra sự cố này.

“Bà Tông, bà xác nhận lúc đó cửa sổ rất chắc chắn đúng không?”

Lâm Miểu Miểu gật đầu khẳng định: “Bởi vì mọi chuyện hơi kỳ lạ, cho nên tôi cũng rất thận trọng, lúc đó đã thử đẩy thật mạnh, thấy rất chắc chắn mới dám đi lấy văn kiện ngoài cửa sổ.”

Wương Húc suy nghĩ một lúc, nhanh chóng hỏi: “Bà Tông, bà đẩy cửa sổ là đẩy từ trong ra ngoài đúng không?”

Lâm Miểu Miểu lại lần nữa gật đầu. Vương Húc nhận những bức ảnh chụp hiện trường xảy ra tai nạn từ nữ cảnh sát bên cạnh, lật tới bức ảnh cửa sổ, Tông Chính cũng xem, Vương Húc nhìn hai cái lỗ nhỏ trên khung cửa sổ tróc ra, sắc mặt đột nhiên thay đổi, vội vã bảo nữ cảnh sát thông báo với đồng nghiệp ở khách sạn Hynix, lấy tấm cửa sổ rơi xuống từ phòng 1201 làm chứng cứ.

Vì cửa sổ lúc đó rơi vỡ vụn trước cửa khách sạn, lo lắng đến vấn đề an toàn, khách sạn đã cho dọn dẹp ngay lập tức, điều này làm cho Vương Húc và những người cảnh sát khác bỏ quên tấm cửa sổ này.

Sau khi Vương Húc phân phó xong, lại quay sang hỏi Lâm Miểu Miểu, tình tiết lúc cửa sổ bung ra, đến bây giờ Lâm Miểu Miểu cũng chưa hiểu được, cửa sổ bong ra như thế nào, cô đâu phải kẻ ngốc, biết việc làm này rất nguy hiểm, trước lúc cô nằm đề lên lấy cái túi, đã thử đi thử lại nhiều lần, biết chắc an toàn mới dám làm. Những vấn đề Vương Húc hỏi, cô suy nghĩ thật kỹ, tâm trạng rối mù: “Khi tôi đề lên khung cửa sổ, hình như có nghe thấy hai tiếng vang rất nhẹ.”

Wương Húc giật mình, lại bảo Lâm Miểu Miểu làm mẫu động tác, lần này không chỉ Vương Húc - một người cảnh sát kinh nghiệm phong phú, mà ngay cả một người ngoài ngành như Tông Chính cũng nhìn ra sự mờ ám.

Điện thoại của Vương Húc vang lên, sau khi nghe điện thoại xong, sắc mặt của anh sa sầm: “Khi tấm cửa sổ rơi xuống chỉ còn lại khung cửa biến dạng, lúc tôi bảo đồng nghiệp đi tìm, khung cửa đã không thấy đâu rồi.”

Tông Chính nhíu mày, tai nạn lần này của Lâm Miểu Miểu đến quá đột ngột, hình như chỉ là một kế hoạch tạm thời, nếu như kẻ đứng đằng sau vụ lần này và vụ tai nạn lần trước là cùng một người, vậy quả thực không giống phong cách của người đó, trong vụ tai nạn lần trước có thể thấy, kẻ đứng đằng sau vô cùng cẩn thận, không hề để lại một chút sơ hở cũng như chứng cứ nào, nếu không phải vợ chồng Trần Khắc lần đó ăn nói thành khẩn, Tông Chính và Lâm Thế Quân cũng không dám tin, mình đa nghi hay thật sự có một người như vậy.

Nhưng chuyện khách sạn Hynix, lại có vẻ hơi hấp tấp, mặc dù cũng không để lại bằng chứng, sạch sẽ đến mức chỉ có dấu vân tay của một mình Lâm Miểu Miểu, nhưng rõ ràng có rất nhiều chỗ sơ hở, chẳng hạn như hai số điện thoại kia, rồi người phụ nữ thần bí kia, đây rõ ràng là sự cố do người gây ra.

Anh nghĩ ngẫm một lúc, đột nhiên hỏi đến phạm nhân của vụ tai nạn lần trước, Tông Chính vừa hỏi xong, điện thoại của Vương Húc liền vang lên. Thông tin trong điện thoại hình như khiến anh vô cùng kinh hãi, hoảng hốt kêu lên: “Chết rồi? Chết như thế nào?”

Tông Chính nghe được hai câu không đầu không đuôi, trong lòng bỗng nhiên có dự cảm xấu. Vương Húc cúp điện thoại, rất nhanh đã chứng minh dự cảm của anh.

Sắc mặt anh ta không được tốt nhìn về phía Tông Chính: “Phạm nhân của vụ lần trước vừa mới dùng thuốc độc tự sát trong tù.” Anh ngừng lại mấy giây, ánh mắt như bưng bình, tức giận mắng một câu, sau đó liền cùng nữ cảnh sát vội vàng vàng chạy đi gặp phạm nhân uống thuốc độc tự sát kia.

Lâm Miểu Miểu chẳng hiểu gì về cuộc đối thoại sau đó của Tông Chính và Vương Húc, Tông Chính vừa hỏi phạm nhân của vụ tai nạn giao thông, ngay sau đó Vương Húc liền nhận được điện thoại nói phạm nhân tự sát, mới gặp tai nạn giao thông, hơn một tiếng trước còn trải qua chuyện ngoài ý muốn do người gài bẫy, vừa rồi lại nghe thấy một phạm nhân tử vong, Lâm Miểu Miểu cả người lạnh toát, không phải do sợ hãi, mà chỉ là cảm thấy trong lòng có cảm giác lạnh lẽo.

Cô im lặng một lúc lâu mới hỏi: “Chuyện này rốt cục là thế nào?”

Tông Chính cũng đang rất chán nản vì đã không nghĩ tới người trong tù sớm hơn, nghe thấy cô hỏi vậy thì từ từ đi tới ngồi xuống bên cạnh cô, những chuyện này anh vốn không muốn nói tỉ mỉ cho Lâm Miểu Miểu, nhưng bởi vì sự cố ở khách sạn Hynix, cảm thấy cần thiết phải cho Lâm Miểu Miểu biết, kể muốn hại cô, rốt cuộc là người như thế nào, như vậy cô mới có thể không cả gan làm loạn như thế nữa.

“Lần trước anh đã nói với em, nếu như vụ tai nạn giao thông là có người sắp đặt, thì người này hành động rất cẩn thận, kế hoạch cũng hết sức chu đáo chặt chẽ, không có chứng cứ, cũng chẳng có chỗ sơ hở.”

Lâm Miểu Miểu gật đầu, khi đó cô nghe xong chỉ cảm thấy đầu óc mờ mịt, vụ tai nạn bề ngoài có vẻ như một sự trùng hợp, mà cô thì xui xẻo gặp phải.

“Nhưng chuyện ở khách sạn Hynix, có phần không giống.”

Anh lấy kinh nghiệm và tư duy của mình xâu chuỗi tất cả sự kiện lại với nhau, những chuyện trên có rất nhiều điểm đáng nghi, nhưng những vấn đề này bây giờ phần lớn đều có thể giải được, với sự cẩn thận của kẻ đứng đằng sau, camera giám sát của bệnh viện làm sao có thể quay rõ người phụ nữ kia được? Người phụ nữ kia luôn không bị quay chính diện, chứng tỏ bà ta biết rõ vị trí của camera, đã biết nhưng vẫn xuất hiện nhiều lần trong đó, dường như cố ý để lộ hành tung của mình, lý do duy nhất có thể là, đối phương có tình muốn cho bọn họ biết, người muốn gặp Lâm Miểu Miểu là phụ nữ, mục đích như vậy chỉ có một: Làm giảm sự đề phòng của bọn họ.

Bản lĩnh của Lâm Miểu Miểu không cần phải nói, nếu đối phương chỉ là một phụ nữ bình thường, tự nhiên sẽ khiến cho người khác lơ đãng cảnh giác.

Sau đó hẹn gặp ba lần liên tiếp, bây giờ Tông Chính có thể khẳng định, dù là bệnh viện hay quảng trường, dù Lâm Miểu Miểu đi một mình, đối phương cũng sẽ tìm có khác, mục đích là đổi địa điểm sang khách sạn Hynix, mục đích làm như vậy, cũng rất dễ đoán, làm tiêu hao tinh thần, sự kiên nhẫn, giảm sự đề phòng của mọi người, đến khi Lâm Miểu Miểu sơ ý, rơi vào trong bẫy đối phương đã dày công thiết kế.

“Mặc dù tính toán rất khéo, cũng tính chuẩn được hành động của em.....” Đón nét mặt nghi ngờ của Lâm Miểu Miểu, Tông Chính đơn giản nói lên cách nhìn của mình, “Tầm cửa sổ đó chắc đã bị người khác chạm vào, giống như cài một cơ quan, người bình thường đều sẽ đẩy từ trong ra ngoài xem có chắc chắn không, nhưng nếu như em đề lên khung cửa sổ, sẽ khởi động cơ quan, khiến cho điểm cố định của cửa sổ bung ra.”

“Lần này, hành động của kẻ này có phần vội vàng, hình như muốn nhanh chóng xử lý em, tất nhiên sẽ để lại sơ hở. Vì vụ tai nạn giao thông hẳn ta tiến hành vô cùng hoàn mỹ, lại có thể đổ tội cho Lục Bình, cho nên hẳn giữ lại phạm nhân kia, nhưng bây giờ tình hình đã thay đổi.”

Anh ngừng lại một lúc, chờ sau khi Lâm Miểu Miểu tiêu hóa hết những lời này mới nói tiếp: “Không đến một tháng, một lần xảy ra tai nạn giao thông, một lần ngã lầu ngoài ý muốn, đến một tên đàn ông cũng có thể đoán được tai nạn giao thông lần trước có thể không phải là chuyện ngoài ý muốn, phạm nhân kia liền trở thành chỗ sơ hở lớn nhất của hắn, em cảm thấy người đứng đằng sau còn có thể giữ lại tên đó không?”

Qua giải thích một hồi của Tông Chính, Lâm Miểu Miểu cũng gật đầu. Đúng như anh nói, không đến một tháng đã xảy ra hai chuyện ngoài ý muốn, cần nhắc đến thân phận của cô, dù là Tông gia hay Lâm Thế Quân, cũng không hề dễ dàng chút nào, cứ như vậy, vụ tai nạn giao thông hoàn mỹ ngược lại trở thành cánh cửa đột phá.

“Kế hoạch ban đầu của người kia chắc là tiến hành từ từ, cái này cũng rất phù hợp với tính cách cẩn thận của hắn, nhưng cũng có thể đã xảy ra chuyện gì đó, mới dẫn đến sự việc ở khách sạn Hynix.”

“Sẽ có chuyện gì đây?” Lâm Miểu Miểu không kèm chế được hỏi lên ý nghĩ trong lòng.

Về mặt bình tĩnh một buổi chiều của Tông Chính rốt cục cũng nở một nụ cười, dịu dàng xoa đầu cô: “Hoặc là chuyện của anh, hoặc là em, em tự suy nghĩ đi, sắp tới có chuyện gì không?”

Lâm Miểu Miểu mờ mịt lắc đầu, cô có thể có chuyện gì.

Tông Chính không vui mừng “Đồ ngốc”, sau đó nói ra đáp án: “Em sắp kết hôn với anh đó.”

Lâm Miểu Miểu trịnh trọng sửa đúng: “Chúng ta đã kết hôn hơn một tháng rồi!”

“Anh nói là tuyên bố tin kết hôn, tổ chức hôn lễ.” Tông Chính dùng ngón tay chọc chọc đầu của cô, “Trong khoảng thời gian này em phải cẩn thận, anh ở đâu, em cũng phải ở đó, anh lo lắng lắm biết không.”

Lâm Miểu Miểu mới vừa nói “nhưng mà”, Tông Chính đã xụ mặt xuống, như hổ đói nhìn chăm chăm cô, lật lại nợ cũ: “Em quên mất em đã thề gì rồi phải không?”

Tông Chính hừ lạnh một tiếng, “Đã xảy ra chuyện, sau này chuyện gì cũng phải nghe lời anh!”

Lâm Miểu Miểu im lặng hai giây, yếu ớt hỏi: “Vậy lễ cưới còn cần em.....”

“Mẹ sẽ làm hết!”

Được rồi, dù sao cô cũng không muốn lo chuyện hôn lễ.

Hai người ở bệnh viện trò chuyện một lúc, lại có người gõ cửa, là Lâm Thế Quần, mặt ông hơi đỏ, thở hổn hển, không biết là vì đến gấp gấp, hay là tức giận, ông nhìn Lâm Miểu Miểu, lại gọi bác sĩ làm kiểm tra cho cô hỏi tình hình, nét mặt mới thả lỏng, sau đó gọi Tông Chính ra nói gì đó.

Khi Tông Chính quay lại, Lâm Miểu Miểu ngó nhìn phía sau anh, chần chừ hỏi: “Ông ấy đâu rồi?”

Tông Chính đương nhiên biết người Lâm Miểu Miểu hỏi là ai, thờ dãi nói: “Hình như có việc gấp, đi trước rồi.”

Lâm Miểu Miểu chỉ “ờ” một tiếng, phải đi ít nhất cũng nên nói một tiếng chứ, trong lòng cô rối rắm, Tông Chính nhìn ánh mắt phức tạp của cô nói, “Ông nói không còn mặt mũi gặp em, cho nên đã đi trước.”

Lâm Miểu Miểu có hơi bất ngờ, cô luôn cảm thấy từ đêm hôm đó Lâm Thế Quần thay đổi rất nhiều, dường như bỗng nhiên nghĩ thông suốt, tâm trạng của cô cũng có chút phức tạp, mặc dù cô tự nói với mình không nên xa xỉ coi ông ta là người thân duy nhất của mình, nhưng trên thực tế, cô cũng muốn một ngày nào đó ông đột nhiên tỉnh ngộ, đối xử với cô như đối với Lâm Tư.

Kinh động đến cảnh sát, chuyện này cũng không thể nào giữ bí mật, không bao lâu Lâm Miểu Miểu đã nhận được điện thoại của Lý Trân, gọi cô và Tông Chính về Thiên Hà Viên, Khưu Thục Thanh kịch liệt yêu cầu Lâm Miểu Miểu chuyển đến Thiên Hà Viên, sau đó còn mắng Tông Chính một trận té tát, Lâm Miểu Miểu đứng bên cạnh nghĩ, cô bị Tông Chính mắng, Tông Chính bị Khưu Thục Thanh mắng, nhìn khuôn mặt đen kịt của Tông Chính, cô thế nào lại muốn cười trên nỗi đau của người khác chứ.

Cái này không đúng! Nhất định là cô bị Tông Chính làm hư rồi!

Chuyện ở khách sạn Hynix đã kết thúc, nhưng sự việc chưa thật sự kết thúc, Tông Chính mở xem một quyển tư liệu đóng sách đặt trên bàn làm việc, bên trong là tất cả tư liệu về cuộc đời của mọi thành viên trong nhà họ Lâm, từ người ông Lâm Ngạn, cha của Lâm Miểu Miểu - Lâm Thế Quần, đến Cố Dung, Lâm Thế Vân, cùng với chồng Lâm Thế Vân - Diệp Đạo, thậm chí cả Diệp Ninh cũng có.

Quyển tư liệu này Tông Chính đã xem hai lần, cũng chẳng phát hiện có gì đặc biệt, nhưng anh vẫn cho rằng, hung thủ thật sự nhất định ở trong này, hoặc là có quan hệ không đơn giản với người trong đó, Cố Dung tất nhiên là đối tượng đầu tiên anh nghi ngờ, anh xem rất kỹ, trừ chuyện xảy ra ở nước Y hơn mười năm trước, bà ta cũng không có gì đáng nghi, Tông Chính nhắc nhở bản thân không nên nhận định ý nghĩ ban đầu, kẻ đứng đằng sau rất thích vu oan giá họa, suy nghĩ một hồi, anh cầm điện thoại gọi hẹn Diệp Ninh ăn cơm trưa.

Người nghe điện thoại là thư ký của Diệp Ninh, mấy ngày trước Diệp Ninh đã rời khỏi thành phố Z, đi công tác ở một đảo quốc ở Đông Nam Á.

Nghiep vụ kinh doanh chính của Diệp gia là dàn khoan trên biển, cho nên thường xuyên phải đến khu vực vùng duyên hải, Tông Chính sau khi gọi điện thoại, nghĩ lại bèn chuyển sang hẹn Lâm Thế Quần đi ăn cơm, quan hệ rắc rối phức tạp của Lâm gia, Lâm Thế Quần chính là nguồn cơn của mọi việc, bây giờ bỗng nhiên anh rất có hứng thú với đám cưới của Lâm Thế Quần và Cố Dung.

Ở trong bệnh viện, lời dặn dò sau cùng của Lâm Thế Quần là muốn anh phải bảo vệ Lâm Miểu Miểu, những việc này ông sẽ xử lý, sau chuyện đó Tông Chính luôn cảm thấy ông chắc đã biết gì đó. Lâm Thế Quần lấy lý do công việc, từ chối cuộc hẹn.

Tông Chính cúp điện thoại, ngón tay gõ nhịp nhàn nhàn lên mặt bàn, người nhà họ Lâm chính là như vậy, Cố Dung ghét Lâm Miểu Miểu không có gì phải nghi ngờ, vì lúc còn nhỏ Diệp Ninh bị đánh, cùng với nguyên nhân Cố Dung, hoặc còn có thể vì quyền thừa kế, Lâm Thế Văn cũng vô cùng ghét Lâm Miểu Miểu, mà Diệp Ninh và Lâm Miểu Miểu cùng là người thừa kế đời thứ ba, trong lúc qua lại cũng có thể có một chút tranh chấp lợi ích, Diệp Đạo là cha, vì con trai chắc là cũng không có cảm tình gì với Lâm Miểu Miểu.

Còn về Lục Ngạn, người sáng lập tập đoàn Lâm thị, Tông Chính chưa bao giờ dám xem thường, ông là thành viên hội đồng quản trị của tập đoàn, từ lâu đã không hỏi tới chuyện của tập đoàn, cả ngày tu tâm dưỡng tính, theo ngoài mặt mà nói, dường như không có hiềm nghi gì, nhưng Tông Chính cũng không dám lơ là cảnh giác, bề ngoài nhìn như không có, nhưng có thể do anh không biết mà thôi.

Người còn lại cuối cùng là cha của Lâm Miểu Miểu - Lâm Thế Quần, có lẽ trong mấy người nhà họ Lâm, ông là người có hiềm nghi ít nhất, trước đây Lâm Thế Quần còn bàn bạc cùng anh, nhưng hiện tại Lâm Thế Quần đối với chuyện này, một chữ cũng không đề cập tới.

Sau vụ ở khách sạn Hynix, Lâm Miểu Miểu cảm thấy mình như biến thành vật báu, nếu như cô muốn một mình ra ngoài thế nào cũng huy động nhân lực, giống như lãnh đạo quốc gia vậy, từ trước đến giờ cô không thích gây phiền phức cho người khác, cho nên chẳng muốn ra khỏi nhà nữa, có ra ngoài cũng chỉ là đi loanh quanh Thiên Hà Viên.

Sa Lâm thấy Lâm Miểu Miểu như vậy, đâu thể cả ngày chỉ ở 3 nơi: hoa viên Thế Kỷ, tháp đồng hồ, Thiên Hà Viên cơ chứ, ở cùng Lâm Miểu Miểu được một ngày, sau đó cô đã cả ngày đi sớm về trễ, sau đó ngày nào cũng công tú du lịch, tuyên bố với Lâm Miểu Miểu mình phải đi thăm thú hết vùng xung quanh, cứ thế là đi.

Lâm Miểu Miểu cảm giác rất áy náy, bây giờ Tông Chính quản rất nghiêm, cô gọi Sa Lâm đến thành phố Z, cô lại không thể đưa Sa Lâm đi chơi khắp nơi.

Qua chừng mười ngày, chuyện khách sạn Hynix đến bây giờ vẫn chưa tra ra được thông tin gì, Lâm Miểu Miểu cũng từng hỏi, một là lo lắng Tông Chính lời chuyện cũ, hai là lo lắng Tông Chính cảm thấy áy náy, ngày đó sau khi gặp chuyện không may, ở Thiên Hà Viên sau khi Khưu Thục Thanh mắng Tông Chính xong, đêm hôm đó Tông Chính luôn một mực yên lặng, lúc hai người một mình ở chung, anh ôm cô nói xin lỗi rất nhiều lần.

Thực ra chuyện này không liên quan gì đến anh, ngược lại anh một mực muốn ngăn cản cô mạo hiểm, cô biết ở nơi mà cô không biết, anh vẫn luôn bận bịu, Sa Lâm ngoại trừ cảm thấy vô vị, nguyên nhân phần lớn là không chịu nổi hai người không có chuyện gì đã cứ dính lấy nhau, mới đi thăm thú khắp thành phố Z.

Gần đây Tông Chính vô cùng bận, thứ bảy cũng không nghỉ ngơi, buổi tối lúc Lâm Miểu Miểu chuẩn bị đi tắm, mới phát hiện trên bàn ở phòng ngủ để mấy cái túi, cô tiện tay nhìn xem, là bảy, tám bộ đồ bơi của phụ nữ, có hai bộ kiểu bảo thủ, còn lại là mấy bộ hở hang mấy mảnh ghép lại cảm thấy còn không to bằng bàn tay cô.

Cô tắm xong, Tông Chính mới từ phòng sách về, cô vừa lau tóc vừa hỏi: “Đồ bơi kia là cho em ư?”

Anh “ừ” một tiếng, ôm cô hỏi: “Gần đây buồn lắm phải không? Đỗ Thiệu Khiêm mở tiệc bơi, chúng ta đi chơi nhé?”

Lâm Miếu Miếu không thích thú với đồ bơi mùa hè, nhưng gần đây quả thực rất chán, với lại đây xem như là lần đầu tiên cô đi gặp đám bạn bè của Tông Chính, nếu về sau bọn họ sống với nhau nhiều năm, Lâm Miếu Miếu cảm thấy mình phải mau chóng thích ứng với cuộc sống của anh, thật ra thì trong khoảng thời gian này không chỉ cô chỉ đến đi 3 chỗ, đến Tông Chính cũng là như vậy, chắc anh cũng cảm thấy buồn tẻ.

6 giờ tối, cô và Tông Chính đứng giờ tới biệt thự cạnh bờ biển của Đỗ Thiếu Khiêm, lúc Lâm Miếu Miếu đi thay quần áo, Tông Chính đi về phía đám người Đỗ Thiếu Khiêm, bọn họ nhìn Tông Chính cười ý tứ sâu xa.

“y da, nhìn xem ai đây, tôi còn tưởng rằng cậu lại không đến nữa chứ.” Một người cười bắt đầu trêu ghẹo.

“Vợ cậu đâu rồi? Giấu vào đâu rồi?” Cố Khải cũng không cam lòng, hiển nhiên vẫn muốn chụp cho Tông Chính cái mác sợ vợ.

70. Chương 70: Tiệc Hồ Bơi

Tông Chính tìm chỗ ngồi xuống, những nhà giàu có ở Trường Nguyệt Loan sống rất gần nhau, cho nên tin tức truyền đi cũng rất nhanh, bất luận là tai nạn giao thông hay là việc ngã lầu ở Hynix của Lâm Miếu Miếu, mọi người hầu hết đều biết, dù trêu đùa nhưng cũng rất chú ý chừng mực, đùa vui đôi ba câu rồi thôi, ai nấy đều quan tâm đến hai vụ án này.

“Bây giờ vẫn chưa có manh mối ư?” Đỗ Thiếu Khiêm hỏi.

Tông Chính lắc đầu, không nói tiếp, rõ ràng không muốn nhắc đến chuyện này, Đỗ Thiếu Khiêm cũng biết điều nói sang chuyện khác, bây giờ anh cũng không lo lắng quan hệ giữa Tông Chính và Lâm Miếu Miếu nữa, tục ngữ có câu ‘hoạn nạn thấy chân tình’, tuy rằng còn chưa gặp Lâm Miếu Miếu, nhưng thấy trong khoảng thời gian này Tông Chính lo lắng cho Lâm Miếu Miếu nhiều như vậy, thì chắc chắn không sai.

Tông Chính ngồi một lúc, ngó ngó về phía phòng thay đồ, Lâm Miếu Miếu đi lâu như vậy còn chưa quay lại, anh đứng ngồi không yên, liền lấy điện thoại di động ra gọi cho Lâm Miếu Miếu.

Lâm Miếu Miếu còn đang bận bôi phấn lên người, cô nhìn từ cổ đến bả vai trong gương, còn có vết hồng trên đùi, nhìn thấy mà bực, trước khi đến đây cô lại không nghĩ tới điều này, vừa rồi thay quần áo mới tìm nữ phục vụ mượn một hộp phấn, cố gắng che hết những dấu hôn tuyên bố chủ quyền của Tông Chính.

Vừa nhận được điện thoại của Tông Chính, Lâm Miếu Miếu đã tức giận oán trách, Tông Chính nghe vậy cười vô cùng đắc ý: “Che thì được cái gì chứ.”

Lâm Miếu Miếu bực mình cúp điện thoại, tiếp tục thoa phấn lên người, đợi thấy ổn rồi mới hậm hực mà ra khỏi phòng thay đồ. Tông Chính xa xa nhìn thấy Lâm Miếu Miếu, liền đứng dậy đi về phía cô.

Anh nhìn từ trên xuống dưới, cười xấu xa. Lâm Miếu Miếu trừng mắt nhìn anh, cô không ngại phối hợp với anh, nhưng đó là khi hai người ở một mình với nhau, ở trước mặt mọi người, cô không có thói quen phô trương để dấu hôn khắp người mà mặc đồ bơi, dù rằng bộ đồ bơi này giống một cái cái váy đáng ghét, nhưng cô vẫn cảm thấy xấu hổ.

Tông Chính đưa tay kéo cô ra chỗ lúc trước, ánh mắt mọi người đều rất ý vị, vô cùng tò mò với người có danh hiệu vô địch thể giới, lại trải qua hai lần mưu sát trong một tháng, Lâm Miếu Miếu, Tông Chính lạnh lùng lườm tất cả, ấy vậy mà mọi người ngược lại còn cười vui vẻ, nhìn mấy giây, Cố Khải liền bắt đầu nói móc, bây giờ anh cũng xem như có tiếng nói, ngày trước anh không ít lần bị bọn họ giễu cợt.

“Em dâu, nhà em bây giờ ai làm chủ thế? Đã hơn nửa tháng nay anh em bọn anh chẳng ai thấy bóng dáng cậu ta đâu!”

Lâm Miếu Miếu nhìn sang Tông Chính, người nào đó còn nhướn mày với cô, cô hậm hực nghĩ, từ sau vụ khách sạn Hynix, Tông Chính lấy câu nói “Sau này cái gì cũng nghe anh” của cô làm lệnh, gọi đến gọi đi mà chẳng biết ngượng, mặc dù cô rất muốn báo thù, cho Tông Chính mất mặt, nhưng nghĩ lại, sao cô có thể làm anh xấu hổ được chứ.

Cô giận dỗi trả lời: “Là Tông Chính làm chủ.” Dù rằng đây là sự thật.

Cố Khải: “.....ây, em dâu, em không cảm thấy có đôi lúc Tông Chính rất xấu tính à? Nhất định không được nhượng bộ!”

Lâm Miểu Miểu ở trong lòng đồng ý gật đầu, cô im lặng mấy giây, vẻ mặt lại oán giận. Mặc dù anh xấu tính, nhưng thực ra anh đối xử với cô rất tốt.

Những người này mặc dù không phải toàn những người tinh anh, nhưng cũng không phải hạng bình thường, nhìn biểu cảm không che giấu này của Lâm Miểu Miểu, liền cảm thấy cô không phải nữ bá vương như bọn anh tưởng tượng, hoàn toàn chỉ là một cô vợ nhỏ bị bắt nạt mà thôi.

Cố Khải ho nhẹ một tiếng, ló đầu ra, nện một quyền lên vai Tông Chính: “Cậu giỏi thật! Có bí quyết gì đấy?”

Tông Chính khinh thường liếc nhìn anh, không nể mặt đáp: “Cậu ấy à, không được đâu!”

Cố Khải bắt đầu xắn tay áo ngay tại chỗ.

Khi đó Lâm Miểu Miểu còn tưởng hai người định đánh nhau. Nhưng mà nhìn khắp một lượt, những người bên cạnh đều thản nhiên như không.

Một giây sau, Cố Khải lấy mấy con xúc xắc trên mặt bàn gào lên muốn phân cao thấp.

Lâm Miểu Miểu: “.....”

Cô còn đang bất ngờ, Tông Chính đã nắm tay cô, bảo cô giúp gieo xúc xắc, Cố Khải cũng là người có vợ, hiển nhiên không chịu yếu thế, cũng vội vàng gọi bà xã của mình sang, Tông Chính tiện đó giới thiệu vợ của Cố Khải - Tiêu Tiêu, Lâm Miểu Miểu nhìn theo ánh mắt của anh, đi cùng Tiêu Tiêu còn có Trương Vi, Tông Nhan, và mấy cô gái khác.

Lâm Miểu Miểu tiếp tục nhìn, mới phát hiện còn mấy người quen, ví dụ như Phó Thuần - người gặp một lần ở trường đua, và mấy cô gái cô gặp hôm đi xem triển lãm tranh cùng Lý Trân, ngay cả Lý Minh cũng tới, tiệc hồ bơi của Đỗ Thiệu Khiêm gần như tập hợp hết đám con cháu nhà có quyền thế ở thành phố Z.

Lý Minh mới từ trong bể bơi lên, cả người dính nước, ngẩng đầu vừa vặn nhìn sang phía Lâm Miểu Miểu sau đó cười chào hỏi, cơ bắp trên người anh nổi rõ, da thịt nhẵn nhụi, có cảm giác mạnh mẽ hơn lúc mặc quần áo.

Lâm Miểu Miểu cũng cười xem như chào đáp lại, Tiêu Tiêu dẫn theo mấy cô gái đi đến chơi xúc xắc, trò chơi rất đơn giản, thua thì uống rượu, Lâm Miểu Miểu phụ trách gieo xúc xắc, Tông Chính chịu trách nhiệm uống rượu, sau khi Tông Chính uống liền sáu, bảy ly liền nói chắc nịch với Lâm Miểu Miểu: “Gần đây em đúng là xúi quẩy, có gieo xúc xắc mà cũng không thắng được một lần.”

Lâm Miểu Miểu đặt xúc xắc trước mặt anh: “Vậy tự anh gieo đi.”

Sau đó ván này Tông Chính thắng, anh đắc ý nói vào tai Lâm Miểu Miểu: “Không sao, không sao, anh chia vận may cho em.”

Với việc anh chẳng e dè chút nào trước mặt mọi người, Lâm Miểu Miểu thật không biết nói gì, ngoài mặt bình thản ung dung, nhưng mà ánh mắt vẫn không được tự nhiên nhìn quanh, vừa lúc nhìn sang Trương Vi, vẻ mặt của cô ta hết sức phức tạp, còn có vẻ gì đó châm chọc.

Lâm Miểu Miểu cũng là phụ nữ, đối với sinh vật có tên bạn gái trước này, không thể nói là ghét nhưng cũng không thể thích, vả lại cô lỡ cảm giác được đối phương cũng chẳng muốn thấy cô, kiểu này cô đều sẽ tự động xếp vào loại “không thêm để ý”.

Cô nhìn thoáng qua rồi thôi, Tông Chính vẫn nắm tay cô gieo xúc xắc, tính “chia” vận may cho cô. Chơi thêm mấy vòng lại đổi sang chơi bài, Lâm Miểu Miểu không biết chơi, cô chỉ phụ trách cầm bài, còn Tông Chính chơi, mặc dù hai người ngồi rất gần, nhưng chơi vẫn không tiện, Tông Chính đứng lên ôm Lâm Miểu Miểu sang ngồi trên đầu gối mình, Lâm Miểu Miểu ngơ ngạo, vẻ mặt ngẩn ra trong giây lát không biết làm sao, bị Tông Chính ôm lên đầu gối.

Lập tức có người nhìn sang: “Tông Chính, cậu có nhân tính hay không, ôm ôm ấp ấp ngay trước mặt mọi người, cậu có nghĩ đến tâm trạng của những người độc thân như chúng tôi không hả?”

Tông Chính không thêm để ý giúp Lâm Miểu Miểu xếp lại bài trong tay, “Ở đây nhiều phụ nữ lắm, cậu tùy tiện đi tìm một cô là có thể ôm rồi.”

Lâm Miểu Miểu bình tĩnh nhìn bài trong tay, đột nhiên cảm thấy bị liệt cơ mặt thật là tốt.

Sau khi Tông Chính ôm cô, chưa qua một phút đã hắt hơi một cái, anh chán ghét hỏi: “Trên người em bôi thứ gì đấy?”

Cô oán giận trừng anh, anh còn có mặt mũi mà hỏi, biết rõ hôm nay phải mặc đồ bơi, thế mà tối qua còn để lại trên người cô nhiều vết tích như vậy, chắc chắn là anh cố ý.

Ngồi thêm một lúc, Lâm Miểu Miểu đứng dậy đi phòng rửa tay, trên đường lại gặp Phó Thuần, Phó Thuần cũng nghe nói chuyện gần đây của cô, quan tâm hỏi mấy câu, đột nhiên muốn nói lại thôi, Lâm Miểu Miểu và cô cũng không quen thân lắm, cho nên sẽ không chủ động hỏi, hai người cùng đi đến phòng rửa tay xong cùng đi một vòng hồ bơi trở lại, Phó Thuần vẫn giữ dáng vẻ xoắn xuýt, Lâm Miểu Miểu thấy vậy cũng khó xử nên chủ động hỏi: “Cô có chuyện muốn nói với tôi? Hay là có khó khăn gì?”

Lâm Miểu Miểu cảm thấy trước đây mình không phải là người thích lo chuyện bao đồng, thích giúp người khác, nhưng mà trong khoảng thời gian gần đây tâm tình thay đổi, ngay cả tính cách cũng cởi mở hơn.

“Tôi.....” Phó Thuần ngẩng đầu lên nhìn cô, lại càng khó để nói, trước mặt có một nữ phục vụ đi đến, Phó Thuần tránh sang một bên, vốn tư tưởng không tập trung, cô bước sang cũng không chú ý dưới chân, cơ thể bỗng trượt sang bên cạnh.

Hai người đang đi dọc bể bơi, Phó Thuần sắp ngã vào trong bể, Lâm Miểu Miểu theo phản xạ kéo lại, nhưng mà vì mặt đất có nước, cô vừa kéo chân cũng trượt theo, người không kéo được lại còn ngã theo vào trong nước.

“Bùm bùm” hai tiếng liên tiếp, nước bắn tung tóe, khu bể nước sâu lập tức truyền đến tiếng ồn ào.

Tông Chính nghe tiếng cũng nhìn sang, nhìn thấy Lý Minh nhảy xuống, một người phụ nữ tóc dài đang ngoi lên khỏi mặt nước, không tới mấy phút Lý Minh cũng ngoi lên, hình như vớt một người khác cũng rơi xuống nước.

Đỗ Thiệu Khiêm đưa bài trong tay cho người bên cạnh, sờ sờ cảm đứng dậy trêu chọc một câu, “Ái chà, đúng là anh hùng cứu mỹ nhân!” Anh chào mọi người, chuẩn bị đi về phía đó xử lý chuyện.

Tông Chính nhếch môi dưới, đang định thu hồi ánh mắt, lại nhìn thấy người Lý Minh ôm trong ngực, áo tắm sao mà nhìn quen quen, sau đó là đôi chân lên khỏi mặt nước, xuất hiện trong tầm mắt của Tông Chính.

Về mặt Tông Chính sững lại, đột ngột đứng lên, không suy nghĩ gì chạy về khu bể nước sâu.

Sau khi Lâm Miểu Miểu được đỡ lên bờ không ngừng ho khan, Phó Thuần biết bơi đã lên bờ trước, nhận lấy khăn lông người bên cạnh đưa tới lau qua loa liền đi tới hỏi tình hình của Lâm Miểu Miểu.

Lâm Miểu Miểu cũng rất buồn bực, người bên cạnh đột nhiên ngã, cô kéo người theo phản xạ, kết quả người không giữ được, mình còn ngã vào theo, mà cô còn là một người không biết bơi, ở trong nước vùng vẫy lúc lâu, uống no nước, cô nhận khăn lông Phó Thuần đưa tới, vừa ho khan vừa lau nước trong tai, còn chưa kịp nói cảm ơn với Lý Minh, trên đỉnh đầu đã truyền đến tiếng của Tông Chính, ngay sau đó cô rơi vào trong lòng anh.

“Em sao thế này?”

Lâm Miểu Miểu ho khan vài tiếng, trong lỗ tai có nước, cô ngậy ra một lúc mới phản ứng được.

Đỗ Thiệu Khiêm cũng ở bên lo lắng hỏi một câu ‘có sao không?’

Tông Chính cầm khăn lông lớn, vội vã lau nước trên tóc, trên người cho Lâm Miểu Miểu, anh cúi xuống bế cô lên đặt xuống ghế, Lâm Miểu Miểu mông vừa chạm ghế, Tông Chính đã bắt đầu nổi giận: “Em đi đường không có mắt sao? Đi rửa tay cũng có thể ngã vào trong bể bơi được!.....”

Lâm Miểu Miểu im lặng nhìn anh, không phải cô muốn ngã xuống nước, cô suy nghĩ gần đây mình thật xui, có phải nên làm theo cách của Khưu Thục Thanh, đi thấp hương cúng bái thần Phật hay không?

Tông Chính nhìn thấy ánh mắt ủ ê của cô, những lời còn lại như bị chặn trong cuống họng, anh hừ lạnh một tiếng không mắng cô nữa, nhưng giọng điệu cũng không tốt tẹo nào: “Có chỗ nào khó chịu không?”

Lâm Miểu Miểu đang nghiêng đầu muốn đổ nước trong lỗ tai, nghe vậy lắc đầu, Tông Chính rất ít khi thấy cô có dáng vẻ đáng yêu như vậy, mày nháu chặt cuối cùng cũng giãn ra.

Lâm Miểu Miểu lau xong tóc mới nhớ còn chưa cảm ơn Lý Minh, vội vàng tìm bóng dáng Lý Minh trong đám đông, sau khi Tông Chính đi đến, Lý Minh bị chen sang một bên, sau đó hoàn toàn trở thành người đi đường, Trương Vi từ trong đám đông đi tới, đứng bên cạnh anh, vuốt nhẹ mái tóc cười yếu ớt, hơn mười giây sau mới lẩm bẩm nói: “Lâm Thế Quần có 25% cổ phần tập đoàn Lâm thị, mấy ngày nay còn giữ thêm 2%, nghe đâu tất cả sẽ để lại cho Lâm Miểu Miểu, bản thân Lâm Miểu Miểu không có khả năng kinh doanh, Lâm Thế Quần chỉ có thể tìm con rể tốt, cuộc hôn nhân giữa hai nhà Tông Lâm là do Lâm Thế Quần thúc đẩy mà thành.....”

Trương Vi quay sang nhìn Lý Minh, “Nếu như cuộc hôn nhân này không thành, cậu Lý cũng còn cơ hội đó.”

Lý Minh cười nhạt, nhìn Lâm Miểu Miểu đỉnh đầu đang quần khăn lông, không nói tiếp.

Thấy Lý Minh không nói gì, Trương Vi cười khê một tiếng, “Lần trước không phải chúng ta phối hợp rất tốt sao, bây giờ anh muốn từ bỏ có phải vì không muốn bị cuốn vào trong cuộc tranh chấp của Lâm gia hay không?”

Lý Minh nhìn cô, hỏi: “Là cô không cam tâm hay là vẫn còn yêu Tông Chính? Tôi quả thực đã thử một lần, nhưng cách nghĩ của tôi và cô không giống nhau, tôi chỉ muốn xem quan hệ của bọn họ thế nào mà thôi.”

Giọng của anh có ý khuyên giải: “Buông bỏ đi, những gì đã qua hà tất phải giữ mãi, không bỏ xuống được quá khứ không phải lựa chọn của một người thông minh.”

Trương Vi im lặng, lựa chọn của một người luôn bị đặt giữa lý trí và tình cảm, người thông minh sẽ đi theo lý trí, người ngốc nghếch sẽ vâng theo tình cảm, cô nhìn về hai người phía xa xa, vẻ mặt ủ ê.

Trương Vi không nói, Lý Minh cũng không phải người tận tình, khuyên một câu cũng không nhiều lời nữa, một lúc sau Lâm Miểu Miểu và Tông Chính cùng đi tới, chân thành nói với anh tiếng cảm ơn, chờ sau khi Lâm Miểu Miểu nói xong, Tông Chính cũng nói thêm một câu, “Cảm ơn.”

Ánh mắt của Lý Minh nhìn đến vết hồng rõ ràng trước ngực và trên vai Lâm Miểu Miểu, cười nói, “Tôi và Miểu Miểu là bạn bè, nói cảm ơn thì xa lạ quá.”

Ánh mắt của Trương Vi cũng nhìn lên trên người Lâm Miểu Miểu, Tông Chính giống như tuyên bố chủ quyền giữ thất lũng Lâm Miểu Miểu, trên mặt Lâm Miểu Miểu mang theo nụ cười nhẹ, cô hơi hốt hoảng nghĩ, thực ra cô cũng không có khó chịu, không đau đớn, không cam lòng như trong tưởng tượng.

Lâm Miểu Miểu nói cảm ơn xong, liền bị Tông Chính kéo đi, bởi vì cô bất ngờ rơi xuống nước, Tông Chính liền bảo về nhà, lúc cô đến phòng thay đồ thay quần áo, mới phát hiện phần trên người mình đã trôi đi hết vì ngâm lâu trong bể bơi và bị Tông Chính dùng khăn lông chà xát, vết hồng trên cổ, bả vai và trước ngực vô cùng rõ, trong nháy mắt khuôn mặt Lâm Miểu Miểu nóng rực, vừa rồi hình như rất nhiều người....., khó trách ánh mắt bọn họ nhìn cô và Tông Chính lại mờ ám như vậy.

Lâm Miểu Miểu thay quần áo, nhất thời rầu rĩ không thôi, trên ngực phải của cô có mấy dấu ngón tay nổi bật, chắc là lúc Lý Minh kéo cô từ trong nước lên vô ý để lại.

Cái này là muốn cho Tông Chính thấy.....

Lâm Miểu Miểu buồn bực thở dài, cảm thấy gần đây mình thực sự rất xui xẻo, thay quần áo xong đi ra, Tông Chính đã đợi cô bên ngoài được một lúc, sắc mặt của anh có chút khó coi, lúc lái xe anh nói: “Ở đây anh cũng có biệt thự, ngày mai anh dạy em bơi!”

71. Chương 71: Muốn Nói Dối Cho Qua Chuyện

“Ở đây anh cũng có biệt thự, ngày mai anh dạy em bơi!”

Lâm Miếu Miếu rất ngạc nhiên, Tông Chính liếc cô xem thường: “Rõ ràng không biết bơi, thế mà lại cho là mình có bản lĩnh, có thể lên trời xuống đất cơ đấy?”

Về đến nhà, Lâm Miếu Miếu đi tắm, mặc một bộ đồ ngủ vô cùng kín đáo, sau đó “yếu ớt” nằm trên giường, chuẩn bị tối nay nói dối cho qua chuyện.

Tông Chính mới vừa vén chăn ra, Lâm Miếu Miếu đã bày ra bộ mặt ‘yếu ớt’: “Em chóng mặt lắm, em ngủ trước đây!”

Anh sờ trán của Lâm Miếu Miếu, rồi lại sờ trán của mình, “Chẳng lẽ bị sốt rồi?”

Lâm Miếu Miếu tiếp tục giả vờ ‘yếu ớt’: “Em ngủ một giấc sẽ khỏe ngay thôi.”

Tông Chính nhú mào, sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Miếu Miếu, vẽ mặt yêu thương: “Em ngủ đi.”

Lâm Miếu Miếu mím môi, ngoan ngoãn nhắm mắt lại, mừng thầm mình sống rồi, ngày mai những dấu ngón tay kia chắc sẽ biến mất.

Thời gian còn sớm, chờ sau khi Lâm Miếu Miếu ngủ, Tông Chính lại sang thư phòng làm việc một lúc, cô đang mơ mơ màng màng ngủ, đột nhiên bị anh làm tỉnh giấc, cô mơ màng mở mắt ra, trên khuôn mặt đẹp trai của anh tản ra hơi thở nguy hiểm.

“Ngực của em làm sao thế này?”

Trong nháy mắt Lâm Miếu Miếu tỉnh hẳn, cô liếc nhìn ngực mình, áo ngủ đã bị Tông Chính cởi ra, bên ngực phải ngoài dấu hôn của Tông Chính còn có mấy dấu ngón tay màu hồng hồng.

Lâm Miếu Miếu im lặng, quyết định giả ngu, “Em cũng không biết nữa.”

Tông Chính nhìn cô cười lạnh lùng, nắm cằm của cô hỏi: “Có phải lúc Lý Minh cứu em đã làm hay không?”

Lâm Miếu Miếu tiếp tục làm bộ, “Khi đó em sợ quá chẳng biết gì hết.”

Tông Chính liên tục cười khiến cô dựng tóc gáy: “Giỏi thật, Lâm Miếu Miếu, em còn biết nói dối nữa cơ đấy? Còn biết làm bộ làm tịch cơ đấy? Anh cúi đầu xuống cắn một cái trên đỉnh vú của cô, mút mạnh hết sức, cô cau mày kêu lên, ”Đau!”

Tông Chính mút cho đến khi quả anh đào đứng thẳng lên mới nhả ra, anh che môi mình lên trên dấu tay mút đến khi dấu tay bị dấu hôn che hết lại, anh mới ngẩng đầu lên, nhìn cô đe dọa.

Lâm Miếu Miếu chột dạ: “Đây là chuyện ngoài ý muốn mà!”

Anh đưa tay vuốt má cô, véo một cái: “Lần này thì bỏ qua! Về sau cách xa hẳn ta ra!”

Lâm Miếu Miếu cảm thấy mình rất oan, dĩ nhiên chuyện này cũng không thể trách Lý Minh, lúc đó ai còn chú ý được những chuyện như vậy chứ. Cô nhắm mắt định ngủ tiếp, Tông Chính lại xoay người cô lại, bàn tay nóng rực đặt vào giữa hai đùi, ngón tay thon dài khéo léo tách cánh hoa, xoay vòng, Lâm Miếu Miếu hậm hực mở mắt.

Sáng ngày hôm sau, Lâm Miếu Miếu bị đánh thức, cô uể oải mở mắt ra, ngủ một đêm mà cả người vẫn không có sức, cô oán giận nghĩ, đêm qua nếu không vì quá mệt mỏi, cô có thể dễ dàng ngã vào trong bể bơi như vậy không? Chẳng những không có sức, mà cả người còn mệt rũ rượi.

Tông Chính chống cằm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mơ màng của cô, gò má và đuôi mắt của cô hơi hồng hồng, vì vừa mới tỉnh ngủ, cho nên con ngươi đen láy ướt át, anh bị ánh mắt này của cô làm cho toàn thân nóng bừng, ngón tay không tự chủ vẽ theo bờ môi hồng của cô, “Mới sáng sớm em đã quyến rũ anh rồi.”

Trong chốc lát Lâm Miếu Miếu tỉnh táo lại, biểu tình trên mặt vừa phiền vừa uất ức, cô cũng lười giải thích, cho dù có giải thích Tông Chính cũng có thể tìm ra vô số chứng cứ cô quyến rũ anh.

Cô nghiêm túc nhắc nhở Tông Chính, “Mau dậy thôi, ngày hôm nay chúng ta còn phải đi học bơi nữa!”

Lúc rời khỏi giường đã là hơn chín giờ, đến được biệt thự bên bờ biển cũng gần trưa, trong biệt thự thường ngày không có người ở, thế nhưng mỗi tuần đều có người phụ trách đến quét dọn hai lần, mọi đồ dùng trong

nhà đều đầy đủ cả, Lâm Miểu Miểu xách thực phẩm chị Chu chuẩn bị vào trong phòng bếp, chuẩn bị nấu bữa trưa.

Tông Chính thay quần bơi trên lầu, đứng ở trên đã nhìn thấy Lâm Miểu Miểu, cô mặc váy trắng, đeo một cái tạp dề hoa, mái tóc dài dùng dây thun buộc lại, đang chăm chú gọt vỏ khoai tây, ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào trong phòng, cảnh tượng này giống hệt như cảnh thiếu nữ xinh đẹp bước ra từ trong tranh.

Hai chân anh không chịu nghe lời đi tới, ôm Lâm Miểu Miểu từ phía sau, đầu anh tựa trên bả vai của cô, “Vợ ơi, buổi trưa ăn gì đây?”

Hơi thở ấm áp phả vào bên tai cô, Lâm Miểu Miểu không hề bị ảnh hưởng, tiếp tục gọt vỏ khoai tây, chuẩn bị nói một lượt các món ăn định làm.

Tông Chính giả vờ ngạc nhiên nói: “Món anh thích nhất sao không có?”

“Có mà!” Không nhìn thấy cô đang gọt khoai tây sao?

Tông Chính ôm cô thật chặt, liếm cổ cô, tay Lâm Miểu Miểu cũng ngừng lại, giọng điệu cười nhạo của anh vang lên bên tai, “Món ăn anh thích nhất là khoai tây hầm Lâm Miểu Miểu, lúc nào làm cho anh ăn đây?”

Lâm Miểu Miểu mắng thầm mấy câu, bình tĩnh tiếp tục gọt nốt khoai tây trong tay, Tông Chính thấy đáng vẻ này của cô, liền đưa tay mò vào trong váy cô, Lâm Miểu Miểu không nói gì mà bỏ dao gọt xuống: “Em còn phải nấu cơm.”

Tông Chính gạt hết những thứ linh tinh lộn xộn trên bàn sang một bên, bế Lâm Miểu Miểu lên: “Anh muốn ăn khoai tây hầm Lâm Miểu Miểu cơ!”

Lâm Miểu Miểu nhú mày, nghiêm túc tự hỏi, rốt cuộc tại sao cô lại rơi vào cảnh ngộ bị áp bức, bóc lột, bị ăn sạch sành sanh như ngày hôm nay cơ chứ? Đại khái là từ sau vụ ở khách sạn Hynix, cô cứ như vậy mặc anh muốn làm gì thì làm, chẳng lẽ sau này cô sẽ không có tí địa vị nào ư?

Tông Chính chắc không nghĩ tới Lâm Miểu Miểu “Vâng lời răm rắp” nhiều ngày, lại đột nhiên phản kháng, người nào đó không để ý đã bị Lâm Miểu Miểu đẩy ra, Tông Chính đau thể vì phản kháng của cô mà chịu thua, anh đưa tay chạm lên mặt cô.

Lâm Miểu Miểu lui về phía sau, híp mắt uy hiếp: “Anh đừng quấy em nữa!”

Tông Chính cười nhạt: “Hôm qua bị lưu manh sờ soạng, em còn muốn gạt anh! Chuyện này anh còn chưa tính sổ với em!”

“Cái này.....” Khí thế của Lâm Miểu Miểu ngay tức khắc sụp xuống, nhưng chuyện này, không phải đêm qua đã trả nợ rồi sao?

“Chuyện hôm qua tính là chuyện em bị xâm phạm, chuyện hôm nay tính là vấn đề thái độ của em! Đã như vậy em lại muốn nói dối anh!”

Lâm Miểu Miểu im lặng, Tông Chính thử thả vén váy của cô lên, cô nhẫn nhịn hai giây, nhìn chung quanh một lượt, không nhìn được mắng một câu: “Anh lưu manh.”

Tông Chính không để ý cười: “Anh thừa nhận.”

Một giờ sau, Tông Chính thỏa mãn đi ra bể bơi, Lâm Miểu Miểu hai gò má đỏ bừng, hai chân mềm nhũn tiếp tục gọt khoai tây.

Vì dây dưa với nhau, hơn một giờ hai người mới bắt đầu ăn bữa trưa, ăn cơm xong Tông Chính hào hứng bưng bưng kéo Lâm Miểu Miểu đi bơi, Lâm Miểu Miểu không nói gì mà nhìn chăm chăm mảnh áo trong tay, ghép chúng lại còn chưa bằng bàn tay cô, loại áo tắm này làm sao mà mặc, sao anh không dứt khoát mua mấy cái dây cho xong đi?

Lúc đi tiệc hồ bơi của Đỗ Thiếu Khiêm, anh chọn bộ áo tắm kín đáo nhất, buổi sáng cô lấy ra một bộ kín đáo khác định buổi chiều mặc, sau khi bị Tông Chính nhìn thấy, anh liền vứt nó sang một bên, chọn một bộ hở hang đưa cho cô, còn trình trọng chỉ cho cô, phải phân rõ trường hợp.

Tông Chính đã sớm nhảy xuống nước, bơi đi bơi lại một vòng, anh gọi Lâm Miếu Miếu vẫn còn ngây người trên bờ: “Ngơ ngác cái gì đấy, mau mau thay quần áo rồi xuống đi!”

Lâm Miếu Miếu không nhúc nhích, Tông Chính lên bờ, đi đến bên cô, vừa cởi chiếc váy trên người Lâm Miếu Miếu, vừa nhướn mày cười, “Lâm Miếu Miếu, có phải em rất thích anh cởi quần áo cho em không?”

Lâm Miếu Miếu nét mặt không thay đổi nhìn anh, sau khi Tông Chính lột sạch quần áo của cô, xem xét kỹ, đột nhiên cười giảo hoạt, anh nắm ngực của Lâm Miếu Miếu hỏi, “Ngày nào anh cũng xoa bóp có phải nó lớn hơn không?”

Lâm Miếu Miếu nghiêm mặt không nói lời nào, nhanh chóng mặc mấy mảnh vải lên người, dù sao có vấn đề hơn không. Chắc vừa mới “ăn no”, nên Tông Chính không tiếp tục trêu chọc cô nữa mà sẽ nghiêm túc dạy bơi.

Hơn nửa giờ sau, Tông Chính nhìn chằm chằm Lâm Miếu Miếu đạp phình phịch trong nước, tiếc nuối nghĩ, vợ có thần kinh vận động quá phát triển, học nhanh như vậy, một chút cảm giác thành tựu cũng không có.

Lâm Miếu Miếu ở trong nước bơi chậm rì, Tông Chính từ xa bơi đến, lúc lướt qua cô, còn cố tình dùng chân đạp nước, làm nước bắn khắp mặt cô, Lâm Miếu Miếu thầm oán, cô bơi chậm, cần bản không đuổi kịp Tông Chính, Tông Chính cách cô vài mét còn ngoảnh lại nhìn cô cười, Lâm Miếu Miếu bơi bảy, tám phút, mới bơi đến được bên cạnh anh, phun ra hai chữ: “Vô vi!”

Tông Chính nhướn mày, đưa tay thổi nước bắn lên mặt cô, Lâm Miếu Miếu tránh sang bên cạnh, đang định đáp trả, anh đã đuổi chân nhanh lẹ như cá bơi đi mất, ở xa cô mấy mét còn quay lại cười với cô.

Lâm Miếu Miếu tức giận lau nước trên mặt, hổ không ra oai, coi cô là mèo bệnh chắt?

Cô lập tức bơi về phía Tông Chính, Tông Chính nằm ngửa trên mặt nước, dùng chân đạp nước, nước bắn tung tóe, Lâm Miếu Miếu bị nước bắn vào làm cho không mở mắt nổi, bên tai toàn là tiếng cười xấu xa, đắc ý của anh. Cô đuổi theo Tông Chính bảy, tám phút, Tông Chính trước sau vẫn nhàn nhã duy trì khoảng cách ba, bốn mét với cô.

Lâm Miếu Miếu bực mình lau nước trên mặt, người mới học bơi như cô, ở trong nước làm sao có thể đuổi kịp Tông Chính chứ? Cô tức giận trừng Tông Chính rồi quay đầu bơi về phía bờ, Tông Chính gọi tên cô, thấy Lâm Miếu Miếu phớt lờ, anh vội vàng đuổi theo.

Lâm Miếu Miếu lên bờ cầm khăn tắm lau nước trên đầu, trên mặt. Tông Chính cũng lên bờ, lấy tay chọc chọc vào mông Lâm Miếu Miếu, “Quý hẹp hòi, chỉ đùa em thôi mà!”

Lâm Miếu Miếu đẩy tay anh ra, nhếch khóe môi, trong nước không có cách bắt anh, trên bờ chẳng lẽ cô không có biện pháp chắc, cô làm như lơ đãng đứng lên, đi vòng thật nhanh ra phía sau Tông Chính, nhấc chân đạp mạnh một cái vào mông anh.

“Thùm—— ”

Hai người vốn đứng bên bể bơi, Lâm Miếu Miếu đạp một cái, Tông Chính bất ngờ lao đầu xuống nước, Lâm Miếu Miếu cười hả hê nhìn mặt nước, thông dong lau nước trên người.

Qua mười mấy giây, Lâm Miếu Miếu thấy hơi lo lắng, mặt nước cực kỳ yên ả, Tông Chính sau khi bị cô đạp xuống nước, vẫn chưa nổi lên, Lâm Miếu Miếu đi đến bên cạnh bể nhìn xuống dưới, nước rất trong chỉ sâu 3 mét, Tông Chính mặt úp xuống không động đậy nằm dưới đáy, Lâm Miếu Miếu thử gọi Tông Chính, nhưng Tông Chính không có phản ứng gì.

Có lẽ Tông Chính cố tình hù dọa cô, nhưng ngộ nhỡ anh rơi xuống nước đụng đầu vào đâu thì sao? Cô vừa nghĩ đến khả năng thứ hai liền hoảng hốt, cô hít một hơi thật sâu nhảy vào trong nước, bơi đến chỗ Tông Chính, tay vừa mới chạm vào lưng của Tông Chính, còn chưa lật anh lại, một lực mạnh bất thành linh lòi cánh tay của Lâm Miếu Miếu xuống, Tông Chính ngẩng đầu, hai tay khóa chặt thắt lưng của cô, ả Lâm Miếu Miếu xuống đáy bể, Lâm Miếu Miếu hoảng hốt, mở miệng kêu lại bị uống một ngụm nước, sau đó Tông Chính giữ khuôn mặt của cô hờn lên.

Tông Chính vừa hôn cô vừa bơi lên, đợi khi nổi lên khỏi mặt nước, Lâm Miếu Miếu tức giận đẩy Tông Chính ra, hít lấy hít để không khí trong lành.

Trong lòng cô khỏi phải nói bực thế nào, cứ thế mà bị Tông Chính đùa bỡn.

Tâm trạng anh đương nhiên rất tốt, cười cực kỳ sáng lạn, anh giang tay ôm cô, trong con người vừa sáng vừa chan chứa tình cảm ấm áp. Lâm Miểu Miểu đang muốn mắng một câu vô vị hoặc là đồ vô lại, nhưng vừa định mở miệng lại bị kéo vào trong nước lần nữa, Tông Chính lại hôn cô.

Chìm vào trong nước, lực cản trong nước và cảm giác không trọng lượng khiến cô không thể làm được gì, hoàn cảnh không quen, cô cũng sẽ không vùng vẫy để tránh dẫn tới chuyện ngoài ý muốn, cô tức giận nhìn Tông Chính, Tông Chính nháy mắt với cô, trong mắt phượng của anh đều là ý cười.

Tông Chính hôn một lúc mới ôm cô nổi lên, cô tựa vào ngực anh há miệng hít không khí, còn chưa trở lại bình thường, Tông Chính lại ấn vai cô, kéo cô xuống nước tiếp.

Làm đi làm lại 3 lần, khi nổi lên mặt nước lần nữa, Lâm Miểu Miểu yếu ớt ôm cổ Tông Chính, cả người như mắc trên người anh, anh đưa tay gạt tóc ướt dính trên mặt cô, cười đến mức rung cả lồng ngực, Lâm Miểu Miểu thở bình thường, liền há miệng cắn anh.

72. Chương 72: Vợ Ơi, Đừng Giận Mà

Đã là trút giận dĩ nhiên sẽ dùng sức, Tông Chính bị cắn kêu lên, bàn tay vốn ôm thắt lưng cô đột nhiên chuyển qua giữa hai chân của cô, Lâm Miểu Miểu vừa muốn giãy ra, ngón tay của Tông Chính đã nhanh như chớp kéo quần bơi của cô đi vào trong, Lâm Miểu Miểu toàn thân cứng đờ.

“Cắn anh à?” Tông Chính vừa dứt lời đã đưa ngón tay tiến vào.

Lâm Miểu Miểu đờ người hai giây mới có phản ứng, nghiêng răng cắn hết sức vào ngực anh, khí thế ấy nhìn tưởng chừng như muốn cắn nát thịt, đương nhiên đó cũng chỉ là khí thế mà thôi, Lâm Miểu Miểu cắn một lúc, hần mấy hàng dấu răng liền nhả ra.

Tông Chính thấy cô không cắn nữa, cười khẽ một tiếng, rút ngón tay của mình ra, lại ngang ngược đâm vào, Lâm Miểu Miểu kêu lên một tiếng, âm thanh tiếp theo đã bị anh chặn lại trong cổ họng.

Đôi môi vừa được tự do, Lâm Miểu Miểu uất ức mắng một câu: “Anh không biết xấu hổ!”

Tông Chính khẽ thở hỏn hển vặn lại: “Em chỉ biết xấu hổ!”

“Anh..... vô liêm sỉ!”

“Em có liêm sỉ!”

Lâm Miểu Miểu: “.....” Trong lúc nhất thời cô cũng không biết nên dùng từ ngữ nào để phản bác, nếu tiếp tục lên án hành vi của đối phương, cãi nhau với Tông Chính, cô sẽ không thắng nổi, tâm trạng buồn bực này dùng nước hồ cũng rửa không sạch.

Cảm thấy ở trong nước không làm được gì, Tông Chính ôm cô đến bên khu nước nông, đến đó, chân của Lâm Miểu Miểu miễn cưỡng có thể chạm đến đáy bể, còn chưa đứng vững người đã bị đè lên thành bể.

Phải đến 10 phút Tông Chính mới ôm cô lên bờ. Cả người cô mềm như bún gần như đứng không vững, mới vừa lên bờ, Tông Chính đã đặt cô xuống, đang muốn làm tiếp, Lâm Miểu Miểu đã nghiêng người, lăn sang một bên, một chân quét nhanh về phía cẳng chân Tông Chính, Tông Chính trở tay không kịp lại một lần nữa rơi đánh thùm vào trong nước.

Lâm Miểu Miểu thở hỏn hển đứng lên, giống như lần trước Tông Chính chìm ở trong nước không động đậy, Lâm Miểu Miểu tức giận nghĩ, tưởng cô ngốc lắm ư, bị bỡn cợt một lần còn có thể bị cùng một trò mắc lừa lần thứ hai sao?

Cô ổn định hơi thở, đầu cũng không thềm quay lại đi thẳng vào trong nhà.

Tông Chính ở trong nước nín thở một lúc lâu, thấy Lâm Miểu Miểu thật sự không để ý đến mình, lúc này mới bơi lên, Lâm Miểu Miểu đã vào trong nhà rồi, Tông Chính lau nước trên mặt, suy xét hành vi của mình, cũng không có quá đáng. Nhưng hình như cô tức giận thì phải.....?

Lâm Miếu Miếu vào nhà đi thẳng lên lầu, vào trong phòng tắm liền xoay người khóa cửa lại. Một lúc sau cửa có tiếng gõ, giọng của Tông Chính truyền đến: “Vợ ơi, anh giúp em tắm nhé!”

“Anh cút đi!”

Tông Chính im lặng, ngay cả câu này cũng đem ra mắng, xem ra Lâm Miếu Miếu tức giận thật rồi, anh sốt ruột gõ cửa phòng tắm, lần này Lâm Miếu Miếu ngay cả một tiếng đáp lại cũng không thềm, anh không thể làm gì khác hơn là đi tìm chìa khoá phòng tắm.

Vừa mới mở cửa, anh còn chưa nhìn rõ bên trong, một cái khăn tắm đã bay tới: “Đi ra ngoài!”

Tông Chính kéo khăn tắm trên đầu xuống: “Vợ ơi, đừng giận mà.....”

Lâm Miếu Miếu xoay người, đưa lưng về phía anh, Tông Chính vội vàng đi tới, vừa ôm vừa dỗ: “Có gì phải tức giận chứ, em cần anh, lại đập anh vào trong nước, anh cũng không tức giận mà.”

“Buông ra!” Lâm Miếu Miếu nói, vẻ mặt lạnh lùng nhìn anh.

Tông Chính im lặng mấy giây, ngượng ngùng rút tay về, “Vợ ơi, tức giận nhanh già lắm.....”

Lâm Miếu Miếu tắm xong, đang muốn tìm khăn lông, mới nhớ tới khăn lông vừa rồi đã bị cô ném Tông Chính, Tông Chính vẻ mặt tươi cười đưa khăn lông ẩm cho cô, Lâm Miếu Miếu liếc anh một cái, cô không phải người bụng dạ hẹp hòi, vốn dĩ cô cũng không tức giận, chỉ là muốn cố ý làm ra vẻ, tránh để anh lúc nào cũng được đăng chân lên đăng đầu, cho rằng cô dễ bắt nạt.

Tông Chính vội vàng mượn cơ hội ôm eo cô, vừa đóng cửa vừa lắc lư vừa cọ vừa hôn, “Vợ ơi, đừng giận nữa nhé.....”

Lâm Miếu Miếu sa sầm mặt đẩy anh ra, “Cách xa em ra!”

“..... Vợ, đừng như vậy mà.....”

Lâm Miếu Miếu lau khô nước liền đi ra ngoài, đây là lần đầu tiên Lâm Miếu Miếu đến biệt thự bên bờ biển, đồ đạc mang không đầy đủ, tắm xong cô nhìn xung quanh, mở tủ quần áo tìm áo sơ mi của Tông Chính thay.

Áo sơ mi đàn ông mặc trên người phụ nữ vô cùng rộng, Tông Chính nhìn thấy cô thay quần áo, chuyện ở bể bơi mới làm được một nửa, dĩ nhiên là muốn tiếp tục, anh hắng giọng: “Lâm Miếu Miếu, em vừa phải thôi nhé! Anh đã nhận lỗi rồi, em đừng có mà được đăng chân lên đăng đầu.....”

Lâm Miếu Miếu bật máy sấy tóc, âm thanh “xì xèo” của nó lập tức át tiếng của Tông Chính, cô hài lòng, Tông Chính nhịn mấy giây, giật lấy máy sấy: “Anh sấy cho em!”

Lâm Miếu Miếu liếc anh, Tông Chính cầm máy sấy, vừa gảy gảy mái tóc ướt của cô, vừa thành khẩn nói: “Vợ à, đừng cứng nhắc như vậy, đây là một loại tình thú giữa vợ chồng, rất có lợi cho sự đoàn kết và hòa thuận của gia đình.....”

Lâm Miếu Miếu trừng anh, nói cứ như là chuyện chính đáng lắm, rõ ràng chính là vì thỏa mãn thú vui xấu xa của anh. Hơn nữa, cô cứng nhắc sao? Mặc dù cô không có tế bào lãng mạn, tư chất tự nhiên, nhưng cũng chưa từng từ chối anh!

Tông Chính nói một tràng, nói tóm lại tất cả những hành vi vô sỉ của anh đều được chụp cái mũ “tình thú” lên, lý do còn đường đường chính chính, Lâm Miếu Miếu chờ tóc khô, mới mệt mỏi ngã xuống giường, xoay người đưa lưng về phía anh.

Đêm qua lẫn qua lẫn lại đến gần sáng, buổi trưa hôm nay ở phòng bếp....., vừa rồi lại ở trong bể bơi đã tiêu hao hết chút thể lực còn lại, Lâm Miếu Miếu nghĩ cảm thấy học bơi cũng tạm tạm, mới thoải mái đi ngủ.

Tông Chính nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, trong lòng càng ngứa ngáy, “chúng ta cùng ngủ thôi”. Cũng không đợi Lâm Miếu Miếu đồng ý, anh đã leo lên giường, Lâm Miếu Miếu xoay người, lại lần nữa đưa lưng về phía anh.

Tông Chính im lặng một lúc, nhìn biểu hiện từ chối quá rõ ràng của cô, anh nhích lại gần, nói lấy lòng: “Vợ ơi, có mệt không? Anh xoa bóp giúp em nhé.....”

Lâm Miếu Miếu quay lại liếc nhìn anh, trong ánh mắt đều là khinh thường, xoa bóp của anh tất nhiên là không thoát được khỏi SEX, cô hồ hững trả lời một câu: “Không có hứng thú!”

“..... Xoa bóp hôm nay không giống đâu nhé!” Để chứng minh là sự thực, Tông Chính đi xuống dưới nhà, lúc quay lại phòng trong tay anh có thêm một cái túi giấy, từ trong túi anh lấy ra một lọ tinh dầu và cao xoa bóp, Lâm Miếu Miếu ngạc nhiên nhìn anh, vẻ mặt Tông Chính có vài phần u oán, vốn là anh muốn Lâm Miếu Miếu dùng thân thể xoa bóp cho anh, bây giờ lưu lạc đến anh xoa bóp cho cô, tất nhiên Tông Chính làm sao chịu thua thiệt, anh nghĩ anh xoa cho Lâm Miếu Miếu trước, sau đó hùng hồn đòi Lâm Miếu Miếu xoa lại cho anh.

“Anh có làm được không đấy?” Lâm Miếu Miếu ngờ vực hỏi.

Sắc mặt Tông Chính không vui, cô nhấp môi dưới nghĩ thầm, cái này dường như có thể thử.

Tinh dầu hương hoa hồng ngay lập tức lan ra khắp phòng, Lâm Miếu Miếu buồn ngủ nhắm mắt lại, Tông Chính đổ tinh dầu vào lòng bàn tay rồi xoa lên ngực và bụng Lâm Miếu Miếu, bàn tay nhẹ nhàng mát xa.

Xoa bóp mấy phút, nhìn Lâm Miếu Miếu hô hấp đều đặn đã tiến vào giấc mộng, Tông Chính ngẩn tò te, anh nhìn nhân hiệu, đúng là tinh dầu hoa hồng, không sai, không phải người kia nói với anh tinh dầu hoa hồng có thể khơi dậy hứng thú của phái nữ sao?

Khốn kiếp! Đây là ru ngủ thì có. Mới được mấy phút Lâm Miếu Miếu đã ngủ tít thò lò rồi!

Tông Chính u oán nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của vợ, đôi mắt của cô khép hờ, khoe môi cong lên, nụ cười như có như không, lông mi dài lúc này tạo thành một cái bóng. Tông Chính chống cằm nghĩ: Cô thật đẹp.

Anh dùng tay chống người, nhẹ nhàng hôn một cái lên đôi môi hồng của cô.

Lâm Miếu Miếu ngủ hơn hai tiếng thì tỉnh, Tông Chính ôm cô hỏi, “tỉnh rồi chứ?”

Lâm Miếu Miếu mơ màng “ừ” một tiếng.

“Không giận anh nữa chứ?”

“Ừ.”

Ánh mắt Tông Chính sáng rực khác thường, giống như một ngọn lửa, “Lâm Miếu Miếu, anh đói.”

Lâm Miếu Miếu ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã hơn sáu giờ, cô dụi dụi mắt từ trên giường đứng dậy, “Em đi nấu cơm.”

Tông Chính ở bên cạnh kéo Lâm Miếu Miếu trở lại, kéo tay cô đặt xuống thân dưới của mình, “Anh muốn ăn Lâm Miếu Miếu.”

Lâm Miếu Miếu trừng anh, dùng sức rút tay mình về, “Chỉ có khoai tây hầm thịt bò thôi!”

“.....Mới được mấy ngày yên tĩnh, cuối tuần tốt đẹp thế này, em còn giận dỗi anh ư!”

Lâm Miếu Miếu liếc anh, chà, ngữ khí này, giọng điệu này, giống như cô cố tình gây sự, cô khề hừ một tiếng, chân trần giẫm xuống thảm dưới giường, mặc áo sơ mi trước đó vào, định bụng xuống phòng khách lấy quần áo của mình.

Con người Tông Chính sầm lại nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, ở bể bơi mới làm được một nửa, Lâm Miếu Miếu đã hạ thủ với anh, lúc xoa bóp cho cô, dục vọng của cô chưa bị khơi mào, toàn thân anh đã nóng như lửa đốt không chỗ phát tiết, mới vừa đắc tội với cô, anh không dám đánh thức cô, vẫn nhịn cho đến bây giờ, anh dễ dàng lắm sao?

Lâm Miếu Miếu mặc sơ mi trắng của anh, vì rộng thùng thình nên càng tôn lên sự nhỏ nhắn của cô, vạt áo dài qua bắp đùi, lúc cô đi đi lại lại, đường cong như ẩn như hiện, Tông Chính vừa nghĩ tới Lâm Miếu Miếu không mặc gì bên trong, trong lòng đã có một móng vuốt mềm mại không ngừng quấy nhiễu.

Tắm nước lạnh xong, Tông Chính liền ngồi trong phòng khách vắt chân xem ti vi, chờ Lâm Miếu Miếu nấu cơm xong mới chậm rì đi qua, xem thường nhìn Lâm Miếu Miếu đang bày đĩa: “Quý hẹp hòi!”

Lâm Miểu Miểu trầm nghĩ, chẳng nhẽ muốn cô mặc cho anh muốn làm gì thì làm mới coi là không nhỏ mọn?

Ăn cơm tối xong, cô dọn dẹp nhà bếp sạch sẽ rồi đi ra phòng khách hỏi Tông Chính khi nào về nhà.

Tông Chính xem tin tức, nghe vậy cũng không quay đầu lại, thờ ơ nói: “Hôm nay không về!”

Lâm Miểu Miểu cũng không cho lời này là thật, kế hoạch trước đó cũng không có ý định ngủ lại, nên đồ đạc không mang nhiều, cho dù miễn cưỡng ở chỗ này, từ biệt thự bờ biển đến hoa viên Thế Kỷ, đi cũng mất hơn một tiếng, sáng mai Tông Chính đi làm cũng không tiện lắm.

Lâm Miểu Miểu cúi xuống bắt đầu thu dọn đồ đạc, ánh mắt Tông Chính dừng trên bóng lưng bận rộn của cô, trong lòng có chút bức tức, khoảng thời gian này mặc dù Lâm Miểu Miểu không phải hoàn toàn ngoan ngoãn nghe lời, nhưng cũng không kém là bao, đầu giống như bây giờ, xa cách không để ý đến anh, bây giờ anh chẳng có bao nhiêu hứng thú tình dục, trái lại bị dục vọng chinh phục nguyên thủy nhất của đàn ông quấy phá, Lâm Miểu Miểu càng từ chối, anh càng muốn ăn sạch cô, cô càng không để ý đến anh, anh càng muốn trêu chọc cô, bây giờ Lâm Miểu Miểu còn bày ra thái độ mặc kệ anh, đã qua mấy ngày Tông Chính “muốn làm gì thì làm”, làm sao anh chịu yên, mỗi tế bào trong cơ thể đều kêu gào phải chinh phục cô.

Cô rốt cuộc sao vậy? Dù cho chọc ghẹo cô, cố ý kéo cô vào trong nước làm tình, nhưng không phải anh nói xin lỗi còn mát-xa bồi thường rồi hay sao?

Tông Chính suy nghĩ một hồi cũng không đoán được tâm tư của cô, dứt khoát không đoán nữa, anh tỉnh bơ đi tới, ôm người đang khom lưng thu dọn đồ đạc vào trong lòng, nhẹ nhàng cười: “Hôm nay em không hầu hạ bốn thiếu gia cho tốt, đừng mong về nhà!”

Lâm Miểu Miểu quay đầu lại nhìn anh, nếu quay về thời cổ đại, Tông Chính chắc chắn là một kẻ ác bá cậy quyền thế cường ép dân nữ nhà lành.

Tông Chính ôm ngang người cô, đặt lên ghế sofa, Lâm Miểu Miểu không phản ứng kịch liệt nhưng cũng không cởi giày, cô nhắc chân chống ngang hông Tông Chính đang muốn đè xuống: “Em không có hứng thú!”

“.....” Tông Chính trầm tư, nếu như cưỡng ép, sẽ có hậu quả gì? Bọn họ coi như vừa mới kết hôn, nhanh như vậy Lâm Miểu Miểu đã không có hứng thú?

Lâm Miểu Miểu đứng dậy tiếp tục thu dọn đồ đạc, lại lên lầu một chuyến dọn dẹp đồ đạc mang tới, xuống dưới phòng khách nhìn quanh bốn phía, xác định không bỏ sót thứ gì, liền nói với Tông Chính có thể đi.

Tông Chính bộ dạng ngênh ngang nằm trên ghế sofa, vươn một cánh tay về phía Lâm Miểu Miểu, “Anh không có sức! Đi không nổi!”

73. Chương 73: Thật Sự Là Muốn Giết Người Mà!

Lâm Miểu Miểu oán thầm mấy câu, đi tới cầm tay anh muốn kéo anh dậy, Tông Chính không những không phối hợp ngược lại còn kéo cô ngã vào trong lòng mình, độ sức lực, Lâm Miểu Miểu hiển nhiên không phải là đối thủ của Tông Chính, cô cũng chẳng muốn so với anh, cơ thể ngã nhào vào lòng Tông Chính.

Trán anh chạm vào trán Lâm Miểu Miểu, nhìn vào trong mắt cô, khẽ hỏi: “Ngày hôm nay em làm sao vậy?”

Lâm Miểu Miểu im lặng một lúc mới trả lời: “Cứ tiếp tục như thế này không được!”

Sau khi được nếm hương vị tình yêu và hạnh phúc, Lâm Miểu Miểu giống như những cô gái bình thường khác, vứt bỏ hết mọi nguyên tắc mà thỏa hiệp, mặc cho Tông Chính muốn gì được đó, sau khi phát hiện giấy thỏa thuận ly hôn, cô bình tĩnh lại, giữ một khoảng cách với Tông Chính, nhưng mà sau vụ ở khách sạn Hynix, Lâm Miểu Miểu cảm thấy mình bị ăn hiếp đến thảm thương, định bụng nghiêm túc suy xét cách thức chung sống của hai người sau này.

Cứ tiếp tục thỏa hiệp, mặc cho Tông Chính muốn làm gì thì làm như vậy, không tốt chút nào.

Tông Chính nghe xong trong lòng giật thót, “Em có ý gì?”

“Ừm.....thì là, anh muốn như thế nào thì như thế đó, như vậy không được!”

Tông Chính híp mắt lại cười lạnh lùng: “Lâm Miểu Miểu, em đã thề sau này mọi chuyện đều nghe anh, khí tiết của em cho ‘Vô Tòng’ ăn rồi à?”

Đuôi mắt Lâm Miểu Miểu giật giật, cái gì là họa là từ miệng mà ra, rốt cuộc cô cũng hiểu, lúc đó cô đảm bảo có thể bảo vệ mình, hơn nữa còn muốn lấy lòng anh, cho nên mới tùy tiện nhận lời, bây giờ thực sự hối hận, da mặt cô lại không dày như da mặt Tông Chính, có thể làm ra chuyện quyết nợ.

Trên đường về, Lâm Miểu Miểu vắt óc suy nghĩ, làm thế nào để thay đổi tình trạng hiện giờ, lúc này cô vô cùng hối hận mình “ngoan ngoãn nghe lời” hai tuần vừa rồi, bây giờ muốn Tông Chính đang ăn tươi nuốt sống mình trong miệng nhả ra, có dễ như vậy không?

Đàn ông lòng tham không đáy, quả nhiên là càng chiều ý càng khôn nạn!

Lâm Miểu Miểu nhú mày suy nghĩ đề bài nan giải, Tông Chính cũng không chịu để yên, mở cuộc họp gia đình lần N của hai người.

“Nội dung của cuộc họp, xem em có nên nghe lời anh không!” Tông Chính ném ra đề tài, trước tỏ thái độ khoan dung sau đó xem thường Lâm Miểu Miểu một hồi, “Chúng ta bỏ qua hứa hẹn của em.....” Tông Chính bắt đầu lấy những trường hợp xung quanh, không ngừng tấy náo Lâm Miểu Miểu, đưa ra ví dụ suy nghĩ như sau: “Một người vợ tốt nên nghe lời chồng mình”, “người phụ nữ thông minh nên nghe lời chồng”, “một người vợ đạt tiêu chuẩn nên thỏa mãn nhu cầu của chồng bất cứ lúc nào”, “vợ nghe chồng mới có thể giữ gìn hoà thuận trong gia đình.....”

“Em có biết vì sao nhà họ Tông anh không có nhiều xích mích như nhà họ Lâm em không? Là vì bà anh nghe lời ông anh, mẹ anh nghe lời cha anh.....” Lúc về đến hoa viên Thế Kỷ, Tông Chính đưa ra tổng kết như trên.

Lâm Miểu Miểu bán tín bán nghi nhìn Tông Chính, lẽ nào đây là bí quyết giúp gia đình hoà thuận?

Ngày hôm sau, Lâm Miểu Miểu cùng Tông Chính đi làm, lúc đi loanh quanh từ bên ngoài trở về, đúng lúc gặp Trương Vi đến tháp đồng hồ họp, cô ung dung đi qua bên người cô ta, nhưng không ngờ Trương Vi đột nhiên gọi cô lại.

Hai người ngồi ở quán cà phê cạnh tháp đồng hồ, ngay từ đầu Lâm Miểu Miểu đã không định đi, đối với bạn gái cũ của Tông Chính, sách lược của cô trước đó là không để ý đến cô ta, chỉ là Trương Vi bất ngờ nói với cô một câu, khiến cô không còn cách nào tiếp tục coi nhẹ nữa.

Cô ta nói: “Tôi và Tông Chính có một đứa con.”

Lâm Miểu Miểu bất ngờ nghe được tin tức này liền ngây ngẩn cả người, vẻ ung dung đã sớm không thấy đâu, cô im lặng một lúc, mới nhìn chằm chằm vào mặt cô ta nói: “Chúng ta đổi một nơi khác nói chuyện đi.”

Sau khi cô và Trương Vi đi tới quán cà phê, mặc dù trong lòng rất khó chịu, nhưng bề ngoài cô cũng đã khôi phục bình tĩnh.

Lâm Miểu Miểu tỉnh táo hỏi: “Dựa vào cái gì tôi phải tin cô.”

Trương Vi cũng không nhiều lời, trực tiếp từ trong túi xách lấy ra một tờ phiếu xét nghiệm siêu âm đã hơi ố vàng, đẩy tới trước mặt Lâm Miểu Miểu, Lâm Miểu Miểu không xem mà nhìn về phía Trương Vi: “Đứa bé đâu?”

Trương Vi trầm mặc một hồi mới trả lời: “Sấy mất rồi.”

Lâm Miểu Miểu cũng trầm mặc theo, cô không hỏi vì sao, chỉ là bỗng nhiên nhớ tới mẹ mình, lúc khó khăn chật vật là thế, còn mang thai trong tình huống kia, nhưng Lý Yên vẫn chọn sinh cô ra.

“Cho nên.....cô muốn nói điều gì?” Cô ngẩng đầu cẩn thận quan sát cô gái ăn mặc trang điểm tinh tế trước mặt.

Mỗi người đều có quá khứ, đây là quá khứ của Tông Chính, nếu đã là quá khứ, như vậy cô không cần phải đi truy cứu, cô hiểu rõ đạo lý này, nhưng mà trong lòng vẫn không sao thoải mái được.

Trương Vi cẩn thận quan sát vẻ mặt của Lâm Miểu Miểu, trừ lúc mới bắt đầu nghe được tin tức kia thì có chút kinh sợ ra, sau đó biểu hiện của cô đều vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác, Trương Vi không biết Lâm Miểu Miểu vốn dĩ vẫn lạnh lùng như vậy, hay là lòng dạ thâm sâu, hoặc có lẽ là nguyên nhân khác, cô ta im lặng mấy giây rồi nói ra mục đích của mình: “Tôi chỉ muốn để cô biết Tông Chính là hạng người gì mà thôi.”

Lâm Miểu Miểu đứng lên: “Nếu như cô chỉ muốn nói những điều này, vậy tôi đã biết, chuyện quá khứ của anh ấy, tôi sẽ không để ý..... tôi còn có việc, đi trước.” Cô dừng lại, lại bổ sung thêm một câu, “Tông Chính là người như thế nào, tự tôi sẽ xem xét.”

Trương Vi nở nụ cười, không ngăn cản Lâm Miểu Miểu rời đi, chẳng qua là lúc cô xoay người, đột nhiên hỏi: “Cô có biết anh ta vì sao kết hôn với cô không?”

Động tác xoay người của Lâm Miểu Miểu đột ngột dừng lại, qua giọng nói giễu cợt của Trương Vi, cho dù không biết câu trả lời, cô cũng có thể đoán được câu trả lời này chắc chắn chẳng tốt đẹp gì, bề ngoài Trương Vi giả bộ thân thiện, nhưng đều là phụ nữ, Lâm Miểu Miểu làm sao không biết đối phương có thái độ thù địch đối với cô, lời nói của cô ta chưa hẳn có thể tin được.

“Mục đích Tông Chính kết hôn với cô chỉ là muốn trả thù cô, đợi sau khi cô thích anh ta, anh ta sẽ vứt bỏ cô.....”

Lâm Miểu Miểu thở dài một hơi, trước đây cô nói chẳng ghét cũng chẳng thích Trương Vi nhưng bây giờ cô thật chán ghét, cô quay đầu hỏi, “Nói xong rồi?”

Trương Vi cũng không để ý thái độ của cô, mỉm cười hỏi: “Như vậy, cô cũng cảm thấy không vấn đề gì sao?”

Tất nhiên không thể nào không sao được.

Rời khỏi quán cà phê, Lâm Miểu Miểu bước chân hất hắng đi vào phòng làm việc của Tông Chính, văn phòng không có ai, một nhân viên nói với cô Tông Chính đang họp, Lâm Miểu Miểu chuyển bước đi về phía phòng hội nghị.

Cửa phòng họp bị cô đột ngột mở ra, người bên trong nghe thấy tiếng động đều nhìn ra, Tông Chính hình như đang phê bình người khác, nghe tiếng động đang định nổi giận, quay đầu nhìn thấy là Lâm Miểu Miểu, ngạc nhiên đứng lên: “Sao em.....”

Anh còn chưa nói xong, đã bị cô cắt ngang: “Anh ra đây một lát.”

Tông Chính trong lòng vang lên tiếng lộp bộp, Lâm Miểu Miểu tuyệt đối không phải người không phân trường hợp, gây sự vô cớ, trong lúc anh mở cuộc họp cô đột nhiên xông vào, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì lớn, Tông Chính vội vàng thông báo rồi đi thẳng ra cửa, hai người một trước một sau từ phòng hội nghị trở về phòng làm việc của Tông Chính.

Phòng hội nghị và phòng làm việc gần nhau, khoảng cách rất ngắn thậm chí không đến một phút, nhưng trong khoảng thời gian không đến một phút đó, suy nghĩ của Tông Chính đã vòng đi vòng lại, muốn tìm ra một chút đầu mối, anh suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy đáp án có khả năng nhất là Lâm gia lại xảy ra chuyện.

Vào phòng, Tông Chính còn chưa kịp hỏi làm sao vậy, Lâm Miểu Miểu đã xoay người lạnh như băng hỏi: “Anh kết hôn với em chỉ vì muốn trả thù em? Còn nữa, anh và Trương Vi từng có một đứa con đúng không?”

Tông Chính ngẩn ra, dần dần tiêu hóa những lời này, sợ đến mức tim suýt nữa nhảy ra ngoài, tuy là trước khi kết hôn anh đúng là có ý định này, nhưng đó đều là chuyện của mấy trăm năm trước..... Người biết chuyện này không nhiều, làm sao mà Lâm Miểu Miểu biết được? Trong lòng anh lập tức bùng lên một đám lửa.

Còn vấn đề sau.....

Anh tự nhiên bỏ qua vấn đề trước: “Em nói bậy bạ gì đó? Anh và cô ta từng có con lúc nào?”

Lâm Miểu Miểu cười lạnh nói lại đơn giản chuyện ban nãy Trương Vi tìm cô, Tông Chính vừa nghe đã muốn bóp chết Trương Vi, còn hơn mười ngày nữa anh sẽ cử hành hôn lễ với Lâm Miểu Miểu! Đáng chết, vào

giờ phút quan trọng như vậy còn muốn ghét bỏ anh ư? Nhìn đáng vẻ Lâm Miểu Miểu bây giờ, lần đầu tiên Tông Chính cảm thấy cô đang ghen, nhưng anh lại không vui nổi.

Anh nói cổ áo, lấy điện thoại, gọi cho Trương Vi ngay trước mặt Lâm Miểu Miểu, điện thoại rất nhanh đã có người bắt máy, Tông Chính vô tư mở loa ngoài, chất vấn Trương Vi: “Cô có ý gì?”

Trương Vi cũng không giả ngu, thản nhiên trả lời: “Những gì tôi nói đều là sự thật.”

Tông Chính nhìn sắc mặt của Lâm Miểu Miểu đã đông thành nước đá, chỉ biết mình tiêu rồi, cố kiềm chế cơn tức giận: “Cơm có thể ăn bậy, nhưng lời không thể nói lung tung!”

Trương Vi nở nụ cười: “Tông Chính, đứa bé không còn, nằm ở trên người anh, anh nói sao chẳng được.”

Tông Chính bị những lời này làm áu bốc lên não: “Con mẹ nó, tôi có con với cô lúc nào? Trước khi kết hôn bố đây vẫn còn là xử nam!” (ồ ồ)

Sau khi nghe xong hai câu, cơn giận đang bốc ngùn ngụt của Lâm Miểu Miểu bỗng được dập tắt, đầu kia điện thoại cũng trầm mặc, qua mấy giây, âm thanh run rẩy của Trương Vi truyền tới, thậm chí còn mang theo ghen ngào: “Vào đêm trước khi chúng ta chia tay, Tông Chính, anh có phải là đàn ông hay không, dám làm không dám nhận?”

“Tôi không làm tại sao tôi phải nhận?”

“Không thể nào!”

Tông Chính đang trong cơn giận dữ, lời nói càng sắc bén hơn, giọng nói vừa dữ vừa khinh miệt: “Cô có chắc là tôi không? Lấy ra mảnh giấy vụn muốn tôi thừa nhận? Cái giá này cũng thấp thật!”

Trương Vi siết chặt điện thoại, cắn nát môi, với hiểu biết của cô về Tông Chính, Tông Chính tuyệt đối không phải một người đàn ông vô trách nhiệm, đêm đó cô uống say, chỉ biết là có người đưa cô về nhà, sau đó..... cô nhắm mắt lại, cố nén nước mắt trong hốc mắt, cúp điện thoại thật nhanh.

Điện thoại bị ngắt, Tông Chính tức tối mắng một câu, tiếp tục gọi lại, Trương Vi đã tắt máy, anh thở phì phò, nhìn về phía Lâm Miểu Miểu: “Em tin cô ta, hay.....tin anh?”

Lâm Miểu Miểu không lên tiếng, nhưng trong lòng đã có đáp án, cô đương nhiên sẽ tin lời Tông Chính, Tông Chính thấy cô không trả lời, gương mặt tuần tú đành lại: “Lâm Miểu Miểu, em dùng chút khả năng phân biệt có được hay không!”

Lâm Miểu Miểu mấp máy môi hỏi: “Anh kết hôn với em là vì trả thù em?”

Tông Chính: “.....”

Anh không trả lời, nhưng lần này từ thái độ của anh, Lâm Miểu Miểu có thể dễ dàng biết được đáp án.

Tông Chính bị Trương Vi làm cho tức đến phát hỏa, nén một cục tức, mà lại không thể phát tác, còn phải dỗ Lâm Miểu Miểu. Anh kiềm nén tâm trạng, đi lên muốn nắm tay cô, nhưng Lâm Miểu Miểu lại nhanh chóng lui về sau một bước, tránh anh.

Tay duỗi ra của anh dừng ở giữa không trung, trong lòng bỗng nhiên khó chịu: “Anh đối với em thế nào, em không cảm nhận được sao?”

Cô đương nhiên cảm nhận được, nhưng mà.....

Khi rời khỏi quán cà phê, cô vẫn luôn nghĩ đến một vấn đề: “Hai tháng trước, anh kết hôn chỉ vì muốn trả thù em, hai tháng sau, anh nói anh yêu em, hai tháng nữa sẽ thế nào đây? Có thể hai năm, nhưng còn thời gian lâu hơn sẽ như thế nào? Cái em muốn là cả cuộc đời chứ không phải hai tháng, hoặc hai năm.”

“Vừa hay, điều anh muốn cũng là cả đời.” Lại lần nữa anh tới gần, bàn tay giữ chặt lấy vai cô.

Lâm Miểu Miểu im lặng nhìn xuống: “Em.....đã nhìn thấy giấy thỏa thuận ly hôn anh ký.”

Tông Chính ngẩn ra, sau đó mặt biến sắc, Tông Chính luôn cho rằng mình đã suy nghĩ cặn kẽ những chuyện mình làm, nhưng trong này tuyệt đối không bao gồm Lâm Miểu Miểu, dường như từ ngày đây vào Lâm Miểu Miểu, con người anh đã thay đổi, giống như bây giờ, anh bị những lời của Lâm Miểu Miểu làm cho

choáng váng, hiện tại trong lòng anh chỉ có một ý nghĩ, ‘họa vô đơn chí’! Chuyện xấu, chuyện tồi tệ cứ đua nhau chạy tới, thật muốn chết người mà!

74. Chương 74: Biển Cỏ Bất Ngờ

Họa vô đơn chí! Chuyện xấu, chuyện tồi tệ cứ đua nhau chạy tới, thật muốn chết người mà!

Lâm Miểu Miểu không nhắc tới thì Tông Chính cũng gần như quên mất tờ giấy thỏa thuận ly hôn kia, trong lòng anh giật thót: “Em.....nhìn thấy lúc nào?”

“Lần trước, trước khi quay về nước Y.”

Chẳng trách lần trước cô đi mà không nói tiếng nào, Tông Chính mấp máy môi, đột nhiên giống như mất đầu lưỡi nói không nên lời, anh đột ngột dùng sức ôm lấy Lâm Miểu Miểu: “Em nghe anh giải thích đã!”

Lâm Miểu Miểu gật đầu: “Được, anh giải thích đi!”

Tông Chính hít một hơi, lấy lại tinh thần suy nghĩ chọn lọc từ ngữ, vào lúc quan trọng, anh chẳng những không có ăn nói mạch lạc rõ ràng đâu ra đấy như ngày thường mà lại còn hết sức vụng về.

“Xin lỗi.....anh thừa nhận anh đã từng có mấy ý nghĩ không tốt, nhưng đó là lúc mới kết hôn, bây giờ anh thực sự, thực sự, thực sự.....không hề nghĩ như vậy.....”

“.....anh muốn kết hôn với em, trong khoảng thời gian này, mỗi khi có người chúc mừng anh, anh đều rất vui, Lâm Miểu Miểu, em.....đừng suy nghĩ nhiều.....”

Lâm Miểu Miểu yên lặng không nói chuyện, trên mặt cũng không có biểu cảm gì, Tông Chính càng ôm cô chặt hơn, suy nghĩ đứt quãng, anh cho rằng lời của mình có thể khiến cô vui lên, ai ngờ, vừa mới bắt đầu anh còn nói năng có trật tự, lúc sau thì nghĩ đến đâu nói đến đó.

Lâm Miểu Miểu trầm mặc, bất thành linh đẫy anh ra: “Em muốn đi ra ngoài một chút.”

Vào thời điểm này, Tông Chính nào dám để cô đi một mình, Lâm Miểu Miểu đang thất vọng chán nản, ngộ nhỡ cô nghĩ lại đi đến sân bay, anh biết đi đâu mà tìm.

“Anh đi cùng với em.” Anh nắm chặt tay cô, giọng điệu kiên trì.

“Em muốn yên tĩnh một mình.”

“Anh tuyệt đối không quấy rầy em.”

“Em muốn ở một mình.....sẽ dễ chịu hơn chút ít.” Cô cố gắng bình tĩnh đối phó qua loa.

“Nhưng anh khó chịu!” Anh lên giọng, giữ tay cô khư khư, nhìn chăm chăm vào mắt cô hỏi, “Em không tin anh sao?” m thanh của anh càng ngày càng nhỏ, một chữ cuối cùng gần như chỉ thấy khẩu hình.

Lâm Miểu Miểu nhìn xuống, không phải cô không tin, chỉ là.....đúng như Tông Chính nói, con người rồi sẽ thay đổi, hiện tại anh yêu cô, còn sau này thì sao, cô tin mỗi một câu anh nói bây giờ đều xuất phát từ đáy lòng, nhưng nó cũng không thể đảm bảo sau này.

Con người sẽ thay đổi.

“.....em chỉ là có chút sợ hãi.....em muốn mình bình tĩnh lại.”

Tông Chính mím chặt môi, quay mặt đi cố gắng hít thở không khí, vừa nhanh vừa vội, qua một lúc anh lấy lại bình tĩnh, lại lần nữa nhìn thẳng vào mắt cô: “Em..... cam đoan sẽ không đột nhiên biến mất, cam đoan sẽ không để cho anh không tìm được em chút.”

“.....Được.”

Đưa mắt nhìn Lâm Miểu Miểu rời đi, trong lòng Tông Chính ê ẩm, bây giờ trong lòng cô đang nghĩ gì, anh không đoán được, anh giống như bị chiên rán trong chảo dầu, cái loại cảm giác này thật giống như một năm trước Khuê Thục Thanh đột nhiên phát bệnh tim phải đưa vào bệnh viện, lúc đó anh đứng bên ngoài phòng mổ tâm trạng cũng giống như thế này.

Chỉ có thể đợi, chỉ có thể ép buộc bản thân chờ đợi.

Anh ở trong phòng làm việc một hồi lâu, sau đó gọi Giang Trạch vào, cho dù Lâm Miểu Miểu rất giữ lời, nhưng dù cô có bảo đảm, anh cũng không dám để cô đi một mình như vậy.

Anh đang định gọi điện thoại cho Vương Cường, điện thoại của Vương Cường lại gọi đến trước, nói Lâm Miểu Miểu không để cho bọn họ đi theo, hỏi Tông Chính nên làm thế nào.

“Các anh bây giờ ở đâu.”

Vương Cường trả lời: “Bãi đỗ xe.”

Tông Chính cúp điện thoại lại gọi cho Lâm Miểu Miểu, điện thoại vang lên mấy hồi, Lâm Miểu Miểu mới nhận.

“Bây giờ em vẫn chưa an toàn, anh không yên tâm.....”

Lý do anh định thuyết phục Lâm Miểu Miểu còn chưa nói hết, Lâm Miểu Miểu đã khẽ thở dài: “Tông Chính, em muốn yên tĩnh một mình. Không muốn gặp anh, không muốn gặp bất kỳ người nào có liên quan đến anh, như vậy có thể không?”

Tông Chính ngơ ngàng nhìn vào trong thang máy chuyên dụng, bóng dáng mơ hồ, trong lồng ngực từng trận từng trận đau đớn, giọng nói của cô rất mệt mỏi, nhất là lời thỉnh cầu cuối cùng, cho dù anh có nhiều lý do để phản bác đi chăng nữa, nhưng lúc này một chữ cũng không nói ra được.

Anh im lặng một lúc, lùi một bước: “Em muốn đi đâu, dù sao cũng phải nói cho anh biết.”

Đầu bên kia điện thoại cũng im lặng, một lúc sau mới trả lời: “Em muốn đi thăm bà ngoại và mẹ.”

Lái xe từ thành phố Z đến thôn Bảo Lam mất hơn hai tiếng, đến nhà cũ của bà ngoại đã hơn 3 giờ. Ngôi nhà cũ kỹ được sửa chữa lại trông rất sáng sủa, nhìn gạch men sứ, nước sơn tường màu trắng, Lâm Miểu Miểu có chút không quen.

Cô đi vào trong sân, lúc về lại đây, nơi đây gần như biến thành đồng cỏ, nếu không phải Tiểu Lô dẫn đường, cô còn không nhận ra, sau khi sửa chữa lại, cô cũng không nhận ra được, cô đứng chờ đợi hồi lâu mới cầm dụng cụ làm vệ sinh vòng qua đường nhỏ phía sau đi lên núi.

Hai ngày trước mưa lớn, cho nên trước phần mộ rất bẩn, lá rụng, cành cây gãy, rêu xanh ẩm ướt, còn có cỏ dại nhú lên khỏi đất bùn, mặc dù lộn xộn, nhưng lại rất có sức sống.

Lâm Miểu Miểu bắt tay vào quét dọn, sau khi quét dọn xong, cô mới đứng trước mộ phần nói chuyện gần đây nhất xảy ra với mình.

Điện thoại rút trong túi quần bất thành linh vang lên tiếng “bíp”, cô nhìn xem, là tin nhắn Tông Chính gửi tới, nói buổi chiều anh không có việc gì có thể tới đón cô.

Lâm Miểu Miểu không nhắn lại, đầu ngón tay đã đặt trên phím tắt máy lại đắn đo, cuối cùng bỏ điện thoại trở lại túi quần. Thẩn thờ một hồi, mới nói đến chuyện buồn phiền với người trong mộ.

“Con biết có lúc mình rất hèn nhát, lần này con..... lại muốn lùi bước, thế nhưng lại không nỡ.....”

Trước mặt cô có hai con đường, muốn đi về phía trước, dường như còn thiếu dũng khí, muốn lui về phía sau lại luyến tiếc, hít thở không khí trong lành, nào cô cũng thông suốt hơn, cảnh tượng sống chung với Tông Chính không ngừng hiện lên trong trái tim cô.

Suy nghĩ rất lâu, cô tự hỏi mình, kết quả xấu nhất là gì, không phải là bị tổn thương, ly hôn với anh, từ nay về sau cho đến chết cũng không gặp thôi ư.

Kết quả này hình như cũng không khó chịu đựng như trong tưởng tượng của cô.

Chuyện cũng không tồi tệ gồ ghề như trong tưởng tượng của cô.

Mà kết quả tốt đẹp, có lẽ đó chính là cô có nơi đi chốn về, cô có thể sống hạnh phúc suốt quãng đời còn lại.

Có lẽ cô chỉ cần dũng cảm thêm một chút, kiên trì thêm một chút.....

Lâm Miếu Miếu rời khỏi thôn Bảo Lam, đến đường cao tốc là bốn giờ rưỡi, mặc dù tâm trạng đã khá hơn nhiều, nhưng bây giờ cô không muốn trở về hoa viên Thế Kỷ, cũng không muốn đến tháp đồng hồ, cô lái xe chậm chậm trên đường không mục đích ở vùng ngoại thành ngắm nhìn phong cảnh hai bên đường.

Điện thoại cứ một lúc lại “bíp” một tiếng, vừa bắt đầu Tông Chính nói đông nói tây thăm dò ám chỉ đến lúc cô nên về nhà, về sau lại chuyển thành mấy lời tỏ tình kích động, sau đó nữa là hình ảnh hài hước, truyện cười chọc cười, nửa tiếng sau Tông Chính lại bắt đầu nói bóng gió cô nên về nhà.

Lâm Miếu Miếu nhìn lướt qua, dù cô muốn dừng cảm hơn, kiên trì hơn, nhưng cũng không muốn tha thứ cho anh nhanh như vậy, bây giờ, cô không muốn để ý đến anh.

Lúc gần sáu giờ, điện thoại lại lần nữa “bíp bíp”, Lâm Miếu Miếu mở tin nhắn, nhưng trên mặt là vẻ bất ngờ, bởi vì đó là tin nhắn của Cố Dung.

Với quan hệ của Lâm Miếu Miếu và Cố Dung, hiển nhiên không thể nào có liên lạc gì, cô biết đây là số điện thoại của Cố Dung bởi vì thời gian này là mừng thọ của Lâm Ngạn, Cố Dung có gọi một lần, thái độ lạnh nhạt, lãnh đạm thông báo với cô.

Cố Dung hẹn gặp cô, báo địa chỉ: Số 12, biệt thự Đào Hoa Sơn, Sông Tử Nha.

Địa chỉ này Lâm Miếu Miếu cũng biết, phòng làm việc của Úc Hân nằm ngay gần sông Tử Nha, cách đó không xa chính là biệt thự Đào Hoa Sơn, ngày đó, khi cô đến nơi làm việc của Úc Hân, đã nhìn thấy Cố Dung lái xe đi qua bên cạnh.

Cô nhìn tin nhắn đến ngẩn người, quan hệ của cô và Cố Dung có thể nói là như nước với lửa, cái nhìn đối với Cố Dung cũng hết sức phức tạp, giữa các bọn họ có gì mà nói?

Mặc dù như thế, Lâm Miếu Miếu vẫn quay xe ngược lại đi về hướng sông Tử Nha.

Lâm Miếu Miếu dừng xe ngoài cổng chính biệt thự, nhấn chuông, nhưng trong biệt thự không có người ra mở, cô đang chần chừ xem có nên gọi cho Cố Dung không, tay vừa chạm vào cánh cổng, cánh cổng đã khe khẽ mở ra.

Sáu giờ rưỡi, sắc trời mùa hạ vẫn sáng, mặt trời đang lặn ở phía chân trời, ráng chiều mạ lên ngôi biệt thự ở ngoại ô này một lớp kim tuyến vàng óng, vô cùng yên tĩnh, ngay cả tiếng côn trùng, tiếng chim hót cũng bị át đi.

Lâm Miếu Miếu men theo con đường lát đá trắng đi thẳng đến cửa chính, cánh cửa khép hờ, cô đứng ở cửa gọi điện thoại cho Cố Dung, điện thoại lại không có người nhận.

Trong lòng Lâm Miếu Miếu hơi có chút bất an, nhưng cô đã đứng ở cửa, tốt xấu gì cũng nên vào xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cô do dự vài giây rồi đẩy cửa, trong phòng khách không mở đèn, rèm cửa sổ sát đất kéo xuống che đi ánh sáng, căn phòng cho cảm giác vô cùng u ám, Lâm Miếu Miếu tìm được công tắc đèn ở cửa, liền mở hết đèn thủy tinh rồi đi vào.

“Có ai không?” Cô ở trong phòng khách gọi.

Trong biệt thự vẫn yên tĩnh như cũ, cô đề cao cảnh giác, có chuyện ở khách sạn Hynix lần trước, hiển nhiên cô không dám lơ là, lần này còn là Cố Dung, mà ngôi biệt thự này cũng chính xác là ngôi biệt thự thuộc sở hữu của Cố Dung.

Cô đứng ở trong phòng khách đợi thêm một lúc, bất an trong lòng càng tăng lên, cô muốn xem xét căn phòng một chút, nhưng cuối cùng vẫn đứng ở trong phòng khách không nhúc nhích, sau một lúc liền xoay người đi ra khỏi biệt thự.

Ngồi vào trong xe, cô lại gọi điện thoại cho Cố Dung, điện thoại vẫn không ai nghe, chẳng lẽ là Cố Dung cố tình đùa bỡn cô? Lâm Miếu Miếu nhíu mày, Cố Dung sẽ không rồi hơi như vậy chứ?

Không nghĩ ra nguyên nhân, cô cũng chẳng nghĩ nhiều nữa, chuyển hướng chuẩn bị rời đi, cô đi theo con đường khi đến, mới đến cổng biệt thự số 6, liền nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát gào rú, âm thanh thê lương giống như mũi dao sắc bén tưởng chừng muốn phá nát Đào Hoa Sơn tĩnh mịch.

Lâm Miếu Miếu ở cổng biệt thự số 4 bị ba chiếc xe cảnh sát ngăn lại, còn có hai chiếc xe cảnh sát lướt nhanh qua, lao đi vùn vụt.

Đám người chặn cô, dẫn đầu chính là Vương Húc - người phụ trách vụ án tai nạn giao thông và vụ ngã lầu ở Hynix của cô.

Vương Húc khách sáo mời cô xuống xe, Lâm Miếu Miếu trong lòng chần chộn, trong đầu thoáng qua chuyện xảy ra buổi chiều, lẽ nào không phải Cố Dung đang chơi cô, mà là còn xảy ra chuyện gì khác? Nếu như cô không quyết định nhanh chóng đi khỏi, không phải bây giờ đã bị giữ trong biệt thự số 12 rồi ư?

“Vương đội trưởng xin hỏi xin hỏi.....có chuyện gì không?”

Vương Húc cẩn thận quan sát cô, không đáp mà hỏi ngược lại: “Bà Tông vừa đi ra từ biệt thự số 12 phải không?”

Lâm Miếu Miếu im lặng hai giây, trong vụ án hai lần trước, Vương Húc phụ trách điều tra vụ án của cô, hai bên từng tiếp xúc qua mấy lần, nhưng cô không ngờ đến mức cho rằng hai người là bạn bè, có thể không giấu nhau điều gì, xe cảnh sát xung quanh và đồng nghiệp của anh ta đều dùng ánh mắt cảnh giác dò xét quan sát cô.

Cô không biết đã xảy ra chuyện gì, anh ta là một cảnh sát, mà cô.....

Có lẽ đã từ người bị hại biến thành kẻ tình nghi rồi ấy chứ.

Lâm Miếu Miếu cũng không trả lời mà hỏi vặn lại: “Đội trưởng Vương đang tra hỏi tôi sao?”

Vương Húc vẫy một người cảnh sát đến, trước mặt Lâm Miếu Miếu bảo anh ta tìm camera giám sát của biệt thự Đào Hoa Sơn đến.

Cô đang trầm mặc, sau khi nghe xong đột nhiên hỏi: “Vậy tôi có thể đi được chưa?”

“Xin lỗi bà Tông, bà vẫn chưa thể đi.....” Anh ta ngẩng đầu ánh mắt trầm tĩnh mà sắc bén, “Bà Tông, hơn mười phút trước chúng tôi nhận được điện thoại cầu cứu, người báo án là bà Cố Dung, trong tin nhắn cầu cứu của bà Cố có nhắc đến đã bị cô đâm bị thương.....”

Lâm Miếu Miếu thông suốt ngẩng đầu khiếp sợ mở to mắt, Vương Húc một mặt cẩn thận quan sát phản ứng của cô, một mặt nói: “Đồng nghiệp của tôi đã đi đến biệt thự số 12.....”

“Đội trưởng, trên cốp xe có vết máu!”

75. Chương 75: Tình Nghi

“Đội trưởng, trên cốp sau có vết máu!”

Vương Húc và Lâm Miếu Miếu gần như cùng lúc quay đầu lại, Vương Húc sắc mặt nghiêm trọng liếc nhìn Lâm Miếu Miếu, bước nhanh tới đuôi xe.

Trên cốp sau có vết máu màu đỏ sẫm, vết máu chưa khô, dường như vừa mới dính vào không lâu, Lâm Miếu Miếu đi tới đuôi xe, Vương Húc xoay người khiêm nhường mời cô mở cốp xe.

Lâm Miếu Miếu nghe xong nguyên nhân của Vương Húc, đã biết bây giờ mình đang ở trong tình cảnh nguy hiểm, cái gì là tin nhắn cầu cứu của Cố Dung, cái gì là bị cô đâm bị thương, Lâm Miếu Miếu nghe không hiểu, nhưng theo trực giác cô cảm thấy không ổn, có thể lại một lần nữa cô không cẩn thận rơi vào bẫy của kẻ kia, cô không am hiểu pháp luật ở Trung Quốc, không biết cảnh sát có quyền khám xe của người dân hay không, vậy nên cô giữ im lặng, gọi điện thoại cho Tông Chính trước.

Lúc từ thôn Bảo Lam trở về, cô vẫn không muốn để ý tới anh, nhưng bây giờ người duy nhất cô có thể nghĩ tới lại chỉ có mình anh.

Điện thoại rất nhanh có người nhận, Lâm Miếu Miếu nói tóm tắt sự việc một lần, Tông Chính lập tức nghiêm khắc dặn đi dặn lại cô: “Em đừng nói gì cả, không có giấy lục soát, bọn họ không có quyền lục soát xe của em, chờ anh đến.”

Cúp điện thoại, Lâm Miếu Miếu thoáng yên tâm, giống như chủ định, nếu như nói lúc nghe từ đầu đến cuối sự việc, cô rất căng thẳng hoảng hốt, thì bây giờ cô đã bình tĩnh lại, cô làm theo lời dặn của Tông Chính, Vương Húc hỏi cô bất cứ điều gì cô đều giữ im lặng.

Điện thoại của Vương Húc vang lên, sau khi anh ta nghe xong liền đi tới cạnh Lâm Miếu Miếu: “Ồ trong biệt thự số 12, đồng nghiệp của tôi không tìm thấy bà Cố Dung, bà Tông, bà có gì muốn nói không?”

Ánh mắt của anh ta lại lần nữa nhìn vào vết máu trên cổ sau, Lâm Miếu Miếu cũng nhìn theo ánh mắt của anh ta, vị trí vết máu cực kỳ khéo, ở ngay chỗ tay cầm, nơi đó lõm vào trong, vết máu chính là dính vào đó, chỉ có đứng ở đuôi xe mới có thể nhìn thấy, máu chảy xuống từ nắp đậy cổ sau màu đỏ sẫm ở trên chiếc Mercedes màu xám vô cùng chói mắt.

Ánh mắt của mọi người đều tập trung vào chỗ vết máu màu đỏ sẫm ấy và gương mặt của Lâm Miếu Miếu, ai cũng muốn biết trong cổ sau có cái gì, bao gồm cả Lâm Miếu Miếu, nhưng cô lại không thể mở ra.

Cô im lặng, Vương Húc có nói qua cho cô biết, có người báo án, Cố Dung bị cô đâm bị thương nặng, bây giờ trong biệt thự số 12 không tìm được Cố Dung, đuôi xe của cô lại có vết máu.....

Nếu như trong cổ sau là Cố Dung, như vậy bây giờ cô đã biết ý đồ của tin nhắn kia, người gửi tin nhắn chắc chắn không phải Cố Dung, người kia lừa cô đến biệt thự Đào Hoa Sơn, có lẽ là muốn đổ tội cho cô, từ lúc đến biệt thự Đào Hoa Sơn đến lúc cô rời đi, thời gian không đến 10 phút, chỉ có một lúc cô rời khỏi xe mình.

Vết máu rất có thể được để lại vào lúc đó.

Lâm Miếu Miếu nhìn xuống đầu ngón chân, uất ức thở ra, bởi vì trong lòng có tâm sự, lúc xuống xe hình như cô quên chìa khóa trên xe, đối phương mới nhân cơ hội đó mở xe cô vu oan giá họa, Lâm Miếu Miếu ở trong lòng thầm mắng mình, ngày hôm nay đầu óc cô cứ để đầu đầu mới có thể sơ ý như vậy.

Đã có cảnh sát kiểm tra vết máu, mà Vương Húc lại nhận được một tin xấu khác, người cử đi bộ phận quản lý lấy camera giám sát gọi điện thoại tới nói 10 phút trước máy tính ở bộ phận quản lý trong biệt thự có vi-rút, cho nên người phụ trách đã xóa tất cả dữ liệu.

Về mặt Vương Húc rất nặng nề lần nữa nhìn về phía Lâm Miếu Miếu, không có camera giám sát, anh không có cách nào có thể nắm được hành tung của Lâm Miếu Miếu, ví dụ như dấu vân tay, dấu chân, nhân chứng trong biệt thự.

“Bà Tông, bà Cố Dung bị thương nặng, có thể phải nhanh chóng cấp cứu, bà cũng không hy vọng xảy ra kết quả không thể cứu vãn chứ?”

Lâm Miếu Miếu bấm đốt ngón tay, đúng như Vương Húc nói, nếu như Cố Dung bị thương nặng, bây giờ cô cứ trì hoãn có thể sẽ tạo ra kết quả không cách nào cứu vãn được, nhưng nếu như.....nếu như.....

Cô mím môi, vẫn duy trì trầm mặc.

”Bà Tông, đồng nghiệp của tôi đã đi xin giấy lục soát, mở cốp xe là chuyện sớm hay muộn.....

Lâm Miếu Miếu nhìn xuống, điện thoại của cô bỗng vang lên, là Lâm Thế Quân.

“Miếu Miếu, con đừng làm bất cứ điều gì, cũng đừng nói gì, chờ cha đến giải quyết.” Giọng nói của ông gấp gáp, qua lời nói của ông có thể nhận thấy ông đã biết xảy ra chuyện gì rồi.

Lâm Miếu Miếu trong lòng ảm áp, lại có chút chua xót, cô ngơ ngác nhìn vết máu, Cố Dung là vợ cưới hỏi đàng hoàng, chung sống hơn hai mươi năm với Lâm Thế Quân, ông biết, người bị thương có thể là Cố Dung sao?

Nếu như ông biết còn có thể kiên định như vậy nói với cô nên làm như thế nào không?

Lâm Miếu Miếu mấp máy môi, muốn nói gì đó, điện thoại của Tông Chính lại reo lên, cô vội vàng nói mấy câu với Lâm Thế Quân, sau đó nhận điện thoại của Tông Chính.

“Em không sao chứ? Có bị thương không?” Giọng nói của anh cũng rất gấp, lần trước điện thoại vừa bắt, Lâm Miếu Miếu nói đơn giản quá trình, sau khi anh nghe xong, nghiêm khắc dặn dò, cũng không hỏi thêm

lời nào liền cúp máy ngay. Lần này anh đã đi được nửa đường, chắc đã thu xếp xong nên mới gọi cho cô, hỏi thăm tình hình của cô.

Vấn đề này, cuộc điện thoại lần trước đã hỏi rồi, lần này lại hỏi lại khiến trong lòng Lâm Miểu Miểu lại lần nữa cảm thấy ảm áp, mấy tiếng đồng hồ trước, cô còn không muốn gặp lại người đàn ông này, hiện tại, cô chỉ muốn mau chóng gặp anh, anh đã nói với cô, anh tin tưởng cô vô điều kiện.

Cô muốn hỏi Tông Chính phải làm sao, nhưng gần mười con mắt đều đang nhìn cô, cô cũng không có cách nào để nói, dứt khoát gửi tin nhắn cho Tông Chính.

Tông Chính xem xong tin nhắn, lại gọi lại cho cô, âm thanh vô cùng nặng nề: “Lệnh khám xét đã phê chuẩn, kéo dài cũng không kéo dài được bao lâu, để cho bọn họ mở ra đi, trên xe của em anh đã gắn hộp đen, bây giờ em thử tìm xem.”

Lâm Miểu Miểu vâng một tiếng, đưa chìa khóa xe cho Vương Húc, còn mình thì tới phía trước xe tìm hộp đen. Nhưng mà cô tìm khắp cả đầu xe cũng không tìm được camera gắn vào xe mà Tông Chính nói. Ngoài xe truyền đến mấy tiếng kêu sợ hãi, cô xuống xe, Vương Húc âm trầm đi lên trước: “Cô Lâm Miểu Miểu, chúng tôi phát hiện xác chết của bà Cố Dung trong cốp sau xe của cô, là người có hiềm nghi lớn nhất trong vụ án, chúng tôi có quyền mời cô về sở hỗ trợ điều tra.....”

Anh ta móc còng tay sáng choang từ trong túi quần còng lên cổ tay Lâm Miểu Miểu: “Cô có thể giữ im lặng, cũng có quyền mời luật sư thay mình biện hộ.”

Lâm Miểu Miểu kinh hoàng một lúc mới lấy lại tinh thần, khàn giọng hỏi: “Bà ta đã chết?”

Vương Húc ánh mắt phức tạp trả lời: “Tôi nghĩ, cô hẳn rõ hơn chúng tôi.”

Lâm Miểu Miểu ngẩng đầu lên nhìn lại, bên cạnh cốp sau đặt một túi nilon hai màu đỏ và trắng lớn, năm sáu cảnh sát đang bận chụp ảnh, thu thập chứng cứ, dấu vân tay, nhóm máu..... Cô hơi thất thần, cứ như vậy chết rồi sao? Cô đối với Cố Dung chẳng có chút thiện cảm gì, nhưng cũng không căm thù đến tận xương tuỷ, nghe nói bà ta chết rồi, trong lòng cô rất rối rắm.

Lý Yên là một người bình thường, cái chết của bà không ai hỏi đến, chỉ có rất ít người còn nhớ rõ, Cố Dung là phu nhân nổi tiếng ở thành phố Z, cái chết của bà ta chắc chắn sẽ không im ắng, Lâm Miểu Miểu lại nhìn một lần nữa mới cùng Vương Húc lên xe cảnh sát.

“Quan hệ của cô và bà Cố Dung không tốt, vì sao cô lại đi đến biệt thự của Cố Dung?”

“Cô giấu xác Cố Dung vào trong cốp sau xe mình, có phải đang chuẩn bị tiêu hủy thi thể không? Cô còn có đồng bọn khác không?”

“Chúng tôi đã kiểm tra di động của cô, trong đó có một tin nhắn của Cố Dung, cái này có phải do cô bố trí không? Điện thoại của Cố Dung đang ở đâu?”

“.....”

“Vì sao cô muốn giết Cố Dung, là vì trả thù có phải không?”

“.....”

Trong phòng thẩm vấn, Lâm Miểu Miểu không có cách gì liên lạc với Tông Chính, tình hình bây giờ vô cùng bất lợi với cô, mặc dù cô không ở lại biệt thự quá lâu, nhưng trên cửa, trên vách tường đều có dấu vân tay của cô, mà xác chết của Cố Dung, hung khí, lại được tìm thấy trong xe cô, cô im lặng nhìn mặt bàn, mặc kệ người đối diện hỏi gì cô cũng không trả lời.

Có lẽ cô nên nói thật, nói ra chân tướng, nhưng bọn họ sẽ tin sao? Cái hộp đen duy nhất có thể chứng minh lộ trình cả ngày của cô đã bị người khác lấy đi, tình hình rất tệ, cô tuyệt đối không thể nói năng tùy tiện để tránh rơi vào tình cảnh rắc rối hơn.

Cảnh sát thẩm tra rời khỏi phòng thẩm vấn, lắc đầu với Vương Húc: “Cô ta không nói bất cứ điều gì. Khả năng chịu đựng vô cùng mạnh, luôn rất bình tĩnh.”

Một nữ cảnh sát lật xem hồ sơ của Lâm Miếu Miếu, nói chen vào: “Tổ chức tâm lý có thể không mạnh được sao? Người ta thế nhưng từng là nhà vô địch thế giới đấy.”

Vương Húc quay đầu hỏi: “Tiểu Ngô, có phát hiện manh mối mới không?”

Nữ cảnh sát tiểu Ngô đặt tư liệu trong tay xuống, nhún vai: “Không có manh mối mới. Quan hệ giữa con gái riêng và vợ chính thức đương nhiên không thể nào tốt đẹp, Lâm Miếu Miếu vẫn luôn ở nước ngoài, theo lý mà nói, chắc là không có thù oán sâu nặng gì đến mức giết người.....” Cô ngừng rồi lại nói tiếp, “Có điều, những tiết mục trong gia đình giàu sang quyền thế cũng chẳng ai biết được.....”

“Nhân chứng, vật chứng, hung khí đều đủ cả, biệt thự của Cố Dung cũng kiểm tra thấy vết máu, có thể xác nhận biệt thự số 12 chính là hiện trường gây án..... Với những bằng chứng bây giờ, chúng ta đã có thể khởi tố cô ta tội mưu sát rồi.” Cảnh sát thẩm vấn Lâm Miếu Miếu lúc trước nói tiếp một câu.

Vương Húc hừ một tiếng, vỗ mạnh xuống đầu anh: “Khởi tố? Trước mắt yêu cầu phải điều tra vụ án này cẩn thận!” Hai chữ “cẩn thận” được anh nhấn mạnh.

Văn phòng yên tĩnh, người cảnh sát thẩm vấn một lúc sau mới hỏi: “Trước mắt là có ý gì?”

“Vụ án này không phải là vụ án bình thường, nhất định phải tìm ra tất cả điểm đáng nghi, hiểu không?”

Mọi người trong lòng hiểu mà không nói chỉ nhìn nhau, tiểu Ngô nhìn Vương Húc muốn nói lại thôi, Vương Húc gật đầu, “Có suy nghĩ gì thì nói đi!”

Tiểu Ngô cười hì hì: “Sếp, em có một giả thiết, Lâm Thế Quần dùng 10% cổ phần cho Lâm Miếu Miếu làm của hồi môn, nhất định sẽ khiến Cố Dung bất mãn, nếu như vụ tai nạn giao thông, vụ ngã lầu xảy ra trước kia của Lâm Miếu Miếu đều do Cố Dung làm, mà vừa khéo bị Lâm Miếu Miếu biết được, động cơ của Lâm Miếu Miếu đã rất rõ ràng.....”

Vương Húc nghiêm nghị liếc nhìn cô, “Phá án phải dùng bằng chứng chứ không phải là những suy đoán vô căn cứ! Tuy là xác chết, hung khí đều ở trên xe của Lâm Miếu Miếu, nhưng điểm đáng nghi của vụ án quá nhiều..... Điện thoại của Cố Dung đến bây giờ vẫn chưa tìm được, từ biệt thự số 12 đến biệt thự số 14 chúng ta đã phái người đi lục soát, trên xe của Lâm Miếu Miếu, trong túi cũng kiểm tra cẩn thận nhưng vẫn không tìm được điện thoại của Cố Dung.....”

Một người cảnh sát ánh mắt sáng lên, vội vàng đáp: “Cho nên có khả năng cô ta còn có đồng bọn!”

Vương Húc gật đầu, “Điểm đáng nghi cũng không chỉ một điểm này, một vài chỗ trên cửa, trên tường của biệt thự, chúng ta tìm được dấu vân tay của Lâm Miếu Miếu, nhưng những dấu vân tay này chỉ giới hạn ở một vài chỗ lối cửa ra vào, những chỗ khác lại không có, trên túi nylon, trên hung khí cũng không có dấu vân tay của cô ta, điểm này rất kỳ lạ.....” Vương Húc cau mày nói, “Trong biệt thự được dọn dẹp sạch sẽ, miếng vải dính máu, dụng cụ dọn dẹp cũng không tìm được, camera giám sát trong biệt thự cũng bị cắt bỏ, không lý nào những thứ khác làm sạch như vậy mà hiện trường gây án lại để lại dấu vân tay của mình.”

Nữ cảnh sát tiểu Ngô suy nghĩ một lúc, nghiêng đầu trả lời: “Có thể cô ta không cẩn thận để lại chẳng?”

Người cảnh sát từng thẩm vấn Lâm Miếu Miếu phản bác một câu: “Cô cảm thấy cô ta là người sẽ phạm phải sai lầm ngu ngốc như vậy ư?” Ít nhất anh không cho là như vậy, chắc là sự bình tĩnh của Lâm Miếu Miếu đã để lại cho anh ấn tượng quá sâu.

“Cũng đúng!” Tiểu Ngô gật đầu, “Nói cho cùng nhìn bề ngoài em cũng cảm thấy cô ta không giống hung thủ!” Đang nói, mắt cô bỗng nhiên sáng lên, “Đội trưởng, em cũng phát hiện một điểm đáng nghi.”

“Điện thoại của Lâm Miếu Miếu, cứ cách mười phút lại nhận được một tin nhắn của Tông Chính, từ.....” Cô mở biên bản ghi chép, thì thầm, “Bắt đầu từ mười một giờ buổi sáng, mãi cho đến lúc Lâm Miếu Miếu bị chúng ta chặn lại, vẫn luôn không hề gián đoạn, tất cả tin nhắn đều đã được đọc, điều này rất kỳ lạ, một người phụ nữ đi giết người còn có thể đọc tin nhắn suốt sao? Tổ chức tâm lý có phải quá tốt không. Hơn nữa nội dung tin nhắn còn.....”

Người cảnh sát bên cạnh đột nhiên ho khan một tiếng, tiểu Ngô lập tức ngậm miệng, cười trừ, giải thích qua: “Em đây cũng là vì tìm bằng chứng mới xem tin nhắn của cô ta, nếu không sao em có thể phát hiện tin nhắn của Cố Dung gửi cho cô ta.”

Vương Húc liếc nhìn cô, “Điện thoại của Lâm Miểu Miểu đâu?”

Tiểu Ngô đặt tư liệu trong tay xuống, từ trong một cái hộp lấy ra một chiếc điện thoại được bọc kín, đưa qua, Vương Húc đeo gang tay, lần lượt mở mấy tin nhắn ra, đúng như tiểu Ngô nói, cứ cách mười phút lại có một tin nhắn của Tông Chính, hơn nữa nội dung.....

76. Chương 76: Phóng Thích

“Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi.....”

“Anh không tốt, anh có lỗi, anh đáng ăn đòn, anh đáng đánh,..... em quay về được chưa?”

“Anh còn chưa ăn cơm trưa.....đói chết đi mất.....em đừng giận nữa.....”

“Xa lắm, lái xe rất mệt, anh đến đón em nhé?”

“.....”

“Tốt xấu gì cũng trả lời anh chứ.....”

“.....”

“Bà Tông ơi, em có hứng thú đi ăn tối cùng anh không?”

“Chúng ta có thể lý trí chút không? Có chuyện gì có thể nói với nhau, khai thông thân thể cũng được.....anh không có ý gì khác, anh nói là, em có thể đánh anh.....”

Trong một ngày Lâm Miểu Miểu đã nhận được hơn năm mươi tin nhắn của Tông Chính, xem hết Vương Húc lúng túng ho khan, rồi mở tới tin nhắn Cổ Dung gửi cho Lâm Miểu Miểu.

Thời gian là 5 giờ 46 phút.

Theo lối suy nghĩ của người bình thường, bình thường sẽ xử lý hiện trường trước, xử lý ổn thỏa hiện trường mới làm bước tiếp theo, vì sao cô ta còn phải cố tình gửi tin nhắn này? Lẽ nào cô ta biết trước mình sẽ gặp cảnh sát? Cho dù cô ta thực sự giỏi đề phòng, thời gian ở biệt thự Đào Hoa Sơn chặn Lâm Miểu Miểu là 6 giờ 49 phút, trong thời gian cả một tiếng đồng hồ, Lâm Miểu Miểu đang làm gì?

Nếu như cô ta còn có đồng bọn, đồng bọn của cô ta ngay cả đồ dọn sạch vết máu cũng đem đi, vì sao vật quan trọng nhất lại để lại sau cùng, chẳng hạn những vật như xác chết, hung khí giết người, theo tư duy của người bình thường, hẳn là phải xử lý đầu tiên.

Báo cáo tử vong của Cổ Dung ngày mai mới có thể đưa ra, thời gian tử vong, nguyên nhân tử vong cụ thể vẫn chưa xác định.

Vương Húc nhìn chằm chằm điện thoại, đại não nhanh chóng hoạt động, có thể còn có một khả năng khác có thể giải thích rõ những nghi vấn kia. Anh ngẩng đầu xuyên qua tường kính quan sát Lâm Miểu Miểu ngồi yên lặng trong phòng thẩm vấn.

Có thể Lâm Miểu Miểu bị giá họa, cũng có thể là bị đồng bọn bán đứng.

“Dem in tất cả tin nhắn ngày hôm nay của Lâm Miểu Miểu đi.”

Tiểu Ngô ngẩn người, chần chừ: “Sếp, đối phương có thể kiện chúng ta xâm phạm quyền riêng tư không?”

Vương Húc im lặng hai giây mới trả lời: “Từ chỗ Lâm Miểu Miểu không hỏi ra điều gì, có lẽ chúng ta có thể kiểm tra được hành tung của cô ta qua những tin nhắn này.”

Tiểu Ngô mắt sáng lên, ánh mắt lộ ra vẻ sùng bái: “Đội trưởng, anh thật lợi hại.”

Một người cảnh sát đứng bên cạnh trêu ghẹo: “Đội trưởng xem tin nhắn có thể đoán được lộ trình của Lâm Miểu Miểu, cô xem tin nhắn chỉ biết tám vợ chồng nhà người ta xảy ra chuyện gì, haizz.”

Vương Húc nghiêm mặt: “Được rồi, bây giờ không phải lúc tán dóc, vụ án này trước mắt cần phải điều tra cẩn thận, các cô cậu cũng nghiêm túc chút cho tôi! Chúng ta kiểm tra lộ trình buổi chiều nay của Lâm Miểu

Miếu trước.” Anh quay sang hỏi một người cảnh sát, “Bùn trên giày của Lâm Miếu Miếu phân tích ra được là nơi nào không?”

Người cảnh sát lắc đầu: “Còn cần một chút thời gian đối chiếu.”

Điện thoại của Vương Húc đột nhiên vang lên, anh nghe xong thì trầm mặc, một lúc mới trả lời một câu “Đã rõ”, sau khi cúp điện thoại, anh nhìn Lâm Miếu Miếu sau mặt kính trong suốt, nói với tiểu Ngô: “Thả cô ta ra.”

Lâm Miếu Miếu im lặng đi ra khỏi phòng thẩm vấn, một bóng người cao lớn từ bên cạnh đi đến trước mặt cô, gấp gấp hỏi: “Có bị thương không?”

Lâm Miếu Miếu trong lòng âm ập, lắc đầu với Tông Chính. Tông Chính kiểm tra cô một vòng, xác thực không tìm thấy vết máu, vết bầm tím trên người cô mới nắm tay cô dẫn ra ngoài, đi đến phòng lớn cuối hành lang, thấy tất cả là những người quen thuộc đang ngồi đó, Lý Trân, Tông Nam Sơn, Lâm Thế Quần cùng với Lâm Thế Vân và Diệp Ninh, ngay cả Diệp Đạo cũng tới.

Lâm Thế Quần không ở nguyên chỗ chờ mà trông thấy bóng người liền đi thẳng lên đón, ông mở miệng muốn nói gì đó, nhưng một cơn chua xót chặn ở ngực không thể tan đi, ngược lại Lâm Miếu Miếu nhìn ông nói: “Tôi không sao.”

“Ừ, không sao là tốt rồi.....” Ông lẩm bẩm lặp đi lặp lại nhiều lần, hoàn toàn không giống dáng vẻ lạnh lùng lúc thường ngày mà giống một người cha bình thường hơn, trong đêm ngày đó, cô cảm thấy Lâm Thế Quần dường như bỗng già hẳn đi, dưới ánh đèn trong đồn cảnh sát sáng như ban ngày, cô càng thấy rõ hơn, ông thực sự đã già hơn rất nhiều, tóc mai gần như bạc trắng.

Ông hẳn cũng biết Cố Dung đã chết, lòng Lâm Miếu Miếu chợt bị khuấy động, Tông Chính tin tưởng cô vô điều kiện, vậy còn Lâm Thế Quần thì sao, ông có hoàn toàn tin tưởng cô không? Nói thế nào người đàn bà kia cũng là người vợ ông cưới hỏi đàng hoàng, sống với nhau hơn hai mươi năm.

Lâm Miếu Miếu cảm thấy mình nên nói gì đó, nhưng cô không thốt nổi lên lời, kìm nén trong một lúc mới hỏi: “Ông có khỏe không?”

Ông cười hiền hòa: “Cha không sao.”

Rốt cuộc ông vẫn là Lâm Thế Quần, không tới một phút đồng hồ đã lại che đậy dáng vẻ luống cuống lúc trước, dần dần lấy lại sự bình tĩnh.

“Không phải tôi.” Lâm Miếu Miếu không nhịn được nói. Cô không biết vì sao phải nói câu này, có lẽ là vì Lâm Thế Quần lúc vừa tới đồn cô không chút nào che giấu sự quan tâm và lo lắng chẳng? Hoặc cũng có thể là nhìn thấy mái tóc ông bỗng bạc trắng?

Lâm Miếu Miếu cho là mình sẽ không tha thứ cho người đàn ông này, thì ra không phải vậy, thực ra ông chỉ cần đối với cô tốt hơn một chút cô sẽ không nhẫn tâm, còn thay ông tìm ra rất nhiều lý do.

“Ừ, cha biết.” Về mặt của ông dịu dàng, nhưng trong mắt lại thoáng hiện lên một tia tàn nhẫn nhanh đến mức Lâm Miếu Miếu gần như cho là mình hoa mắt.

Tông Chính và Lâm Thế Quần một trái một phải cùng Lâm Miếu Miếu đi ra, ở trong đại sảnh, Lý Trân vừa nói “cám ơn trời đất”, vừa tiến lên đón, hỏi Lâm Miếu Miếu trong đồn cảnh sát có phải chịu tủ thân hay không.

Đưa Lâm Miếu Miếu ra ngoài tiểu Ngô nghe thấy có chút bực mình, còn Vương Húc khiêm nhường nói vài câu xã giao, Lý Trân hồ hững gật đầu, giục Lâm Miếu Miếu nhanh chóng rời khỏi: “Chỗ này chẳng có gì tốt lành, mau chóng về nhà tắm rửa đuổi đi vận đen thôi.”

Tiểu Ngô, Vương Húc: “.....”

Lâm Miếu Miếu vâng lời, tay bị Tông Chính nắm chặt, “Còn chưa ăn đúng không? Muốn ăn cái gì?”

Cố Dung làm sao mà chết, cô bị mời vào sau đó sao lại được thả ra, xem chừng bây giờ chỉ có mình cô vẫn chưa hay biết gì, đồn cảnh sát rõ ràng không phải là nơi nói chuyện này, Lâm Miếu Miếu cũng không vội biết chân tướng.

9 giờ tối, trong phòng thăm vấn, Vương Húc cũng cho người đem cơm vào cho cô, Lâm Miểu Miểu không muốn ăn, bây giờ mới cảm thấy đói vô cùng.

Ánh mắt của cô lướt qua trên mặt mọi người một vòng, có chút bất ngờ sao một nhà Lâm Thế Vân cũng tới, có lẽ là đi cho có, nhà này cũng chỉ có Diệp Đạo cười quan tâm nói mấy câu.

Diệp Ninh cúi thấp đầu không nói chuyện, Lâm Thế Vân không biết đang nhìn cái gì vẫn luôn không tập trung.

Đoàn người ra khỏi đồn cảnh sát trở về Trường Nguyệt Loan, đến Trường Nguyệt Loan lại chia làm hai tốp, Diệp Đạo thở dài: “Thế Vân ngày hôm nay bị kích động, tôi cùng bà ấy đi về trước không đến Thiên Hà Viên được, mọi người thay tôi hỏi thăm cụ nhà.....”

Chờ sau khi ba người nhà Diệp Đạo rời đi, Lý Trân hừ lạnh một tiếng, Lâm Miểu Miểu chậm chạp lúc này mới phát hiện hình như thái độ của Lý Trân với một nhà Lâm Thế Vân hơi lạnh lùng.

Tông Nam Sơn ho nhẹ một tiếng ra hiệu cho Lý Trân, Lâm Thế Quân còn ở đây chứ làm bầu không khí trở nên ngưng ngững, lúc ấy sắc mặt của Lý Trân mới dễ nhìn đôi chút, về đến Thiên Hà Viên, mới vừa vào cửa đã nghe thấy Khưu Thục Thanh lớn tiếng hô, “Rốt cuộc là có chuyện gì? Các anh các chị còn muốn gạt tôi hả?”

Tông Nam Sơn đau đầu: “Bây giờ còn chưa rõ ạ.”

“Không rõ à?!” Giọng của Khưu Thục Thanh lập tức nghiêm khắc, quát Tông Nam Sơn, “Tông Nam Sơn, trong nhà con nhét bã đậu hả? Không rõ con còn cầm ở đây làm gì, để con dâu con gánh tội giết người hả?” Tông Nam Sơn bị quát về mặt cứng ngắc, Khưu Thục Thanh căn bản không cho ông cơ hội giải thích, quát Tông Nam Sơn xong lại quay sang quát Tông Chính, “Cái thằng không có tiền đồ này, chỉ biết trơ mắt nhìn vợ mình bị người ta đưa vào đồn cảnh sát à?”

Tông Chính lặng lẽ nhìn về phía Lý Trân, Lý Trân vội vã đỡ lấy Khưu Thục Thanh làm hòa: “Mẹ, đừng giận mà, tìm mẹ không tốt đừng nên tức giận.”

Lâm Miểu Miểu ngây người, bỗng nhớ tới ngày nọ Tông Chính truyền thụ lý luận với cô, lúc đó anh nói, trong nhà anh, bà nội nghe ông nội, mẹ anh nghe lời cha anh, cho nên gia đình rất hòa thuận, lấy đó mà suy ra Lâm Miểu Miểu cũng nên nghe lời anh.

Nhưng xem tình huống thực tế..... hình như không giống lắm! Ông nội đã qua đời từ lâu, mặc dù Lâm Miểu Miểu chưa từng gặp, nhưng theo tính khí của Khưu Thục Thanh tuổi đã cao còn nóng nảy thật không giống như là “Bà nội nghe lời ông nội”.

Lại nhìn đôi Tông Nam Sơn và Lý Trân, bình thường cô với Tông Nam Sơn tiếp xúc không nhiều còn không biết thế nào, nhưng dễ nhận thấy, ở trong nhà này, Lý Trân có địa vị hơn Tông Nam Sơn và Tông Chính.

Lâm Miểu Miểu cảm thấy có lẽ mình bị Tông Chính quay ột vòng. Cô lạnh lùng nhìn về phía anh lại nhận được ánh mắt của Tông Chính, anh hình như có chuyện nói với cô.

Từ trong đồn cảnh sát đi ra Lâm Miểu Miểu luôn ở cùng Lý Trân, cũng không kịp nói chuyện với anh, trên thực tế ngoại trừ hỏi quá trình sự việc, bây giờ cô không muốn nói với anh những chuyện khác.

Chuyện của Cố Dung xảy ra quá đột ngột, lúc ấy cô tự động bỏ xuống mâu thuẫn giữa hai người, bây giờ cũng xem như qua một bức tường, nhưng mà mâu thuẫn chỉ được gỡ xuống chứ còn chưa xóa bỏ hết, nhất là vừa mới bóc trần ngày trước Tông Chính lừa cô, cô đến liếc cũng chẳng muốn liếc nhìn anh.

Sau khi Khưu Thục Thanh mắng xong, mới nhìn thấy bên cạnh Lâm Thế Quân còn đứng đó, xem chừng bà còn muốn mắng người làm cha như Lâm Thế Quân một trận, Lý Trân thấy thế vội vàng nói chen vào: “Miểu Miểu còn chưa ăn cơm, chuyện mới qua mẹ cũng đừng dọa con bé nữa.”

“Đúng đúng, ăn cơm trước! Đẩy con xem trí nhớ của ta này!” Về mặt của Khưu Thục Thanh nói thay đổi liền thay đổi ngay.

Tông Nam Sơn và Tông Chính về mặt không thay đổi đứng đó, hiển nhiên đã thành thói quen, Khưu Thục Thanh cũng không để ý đến bọn họ nữa, cười híp mắt gọi Lâm Miểu Miểu đi ăn cơm.

“Tủi thân con rồi, nào nào nào, đến đây, bà nội bảo người hầm canh ngon cho con trấn tĩnh, không sao, không sao đâu, nhất thiết đừng suy nghĩ nhiều, lũ cảnh sát kia toàn là những kẻ bất tài, việc đứng đắn không làm, chỉ biết càn rỡ!.....”

Lâm Miếu Miếu quay lại nhìn ba người đàn ông ở cửa, quả quyết đi theo Khuru Thục Thanh, người có tiếng nói nhất trong nhà họ Tông.

Lâm Thế Quần chờ mấy người kia đi, ho nhẹ một tiếng: “Vậy tôi cũng đi đây.” Tông Chính tiễn Lâm Thế Quần ra ngoài, nói nhỏ hết mức, “Đoạn video kia là cha cho người đưa đến đồn cảnh sát phải không?”

Tông Chính nghi ngờ như vậy cũng là có lý do, sau vụ khách sạn Hynix, Lâm Thế Quần dặn đi dặn lại anh phải bảo vệ Lâm Miếu Miếu cho tốt, với tính cách của Lâm Thế Quần, ông không thể nào thật sự dồn tất cả trách nhiệm lên người anh, cho nên bên cạnh Lâm Miếu Miếu chắc chắn có người của Lâm Thế Quần, đây mới là lý do anh dám yên tâm để Lâm Miếu Miếu ra khỏi tầm mắt của anh.

Số 12 biệt thự Đào Hoa Sơn, lúc ấy xảy ra chuyện gì có lẽ Lâm Thế Quần biết rất rõ.

Lâm Thế Quần chẳng nói gì chỉ vỗ vai anh, “Chuyện này, con, cha con, cả nhà con đừng ai nhúng tay vào, đây là chuyện nhà họ Lâm chúng ta, ta sẽ xử lý.”

Hôm nay, từ sáng sớm đến tối tâm trạng Tông Chính chẳng lúc nào dễ chịu, Khuru Thục Thanh anh không dám cãi lại, còn những người khác đừng nói là Lâm Thế Quần, ngay cả Tông Nam Sơn anh thấy không đúng cũng sẽ chống đối.

“Cha, con gọi người một tiếng cha, là vì Lâm Miếu Miếu là vợ con, cha bảo con không quan tâm ít nhất cũng cho có một lý do thuyết phục chứ.”

Lâm Thế Quần im lặng mấy giây, giọng nói nghiêm nghị: “Ta bảo con trông chừng nó cho tốt, sao hôm nay nó lại xảy ra chuyện? Nó không có suy nghĩ gì, con cũng không có não à?”

Tông Chính: “.....”

Đặt Lâm Miếu Miếu ở chỗ này là không có suy nghĩ, đặt Lâm Miếu Miếu ở chỗ kia là không có não?! Mấy người này mắng đến nguyền rủa rồi ư?

Tông Chính sắc mặt khó coi, Lâm Thế Quần liếc nhìn anh, nói đến đó thì ngừng, chuyển đề tài: “Chậm nhất là hai ngày, chuyện này sẽ có kết quả, trong lòng ta biết cân nhắc, con đừng nhúng tay vào. Lát nữa ta sẽ nói với cha của con.”

Chờ sau khi Lâm Thế Quần đi, Tông Chính mắng thầm một câu cáo già, tưởng rằng mắng anh một trận là giấu được lý do chắc, Lâm Thế Quần càng giấu diếm như vậy, Tông Chính càng khẳng định ông ta biết được không ít, hơn nữa sợ rằng có liên quan đến người nhà họ Lâm.

77. Chương 77: Đáng Yêu Chết Đi Được

Lúc ăn cơm, Khuru Thục Thanh khăng khăng giữ Lâm Miếu Miếu ở lại Trường Nguyệt Loan, “Năm xưa lão già cũng từng giết rất nhiều người, tà khí nơi này đặc biệt có thể an ủi trấn tĩnh, cũng có thể kinh sợ kẻ ti tiện bỉ ổi, mấy ngày nay trước hết con cứ ở lại đây đi. Ngày mai bà dẫn con đi bệnh viện kiểm tra.”

Lý do rất mê tín, nhưng Lâm Miếu Miếu lại thấy ấm áp trong lòng, ở nơi này, cô đương nhiên không cần trở về hoa viên Thế Kỷ đối mặt với Tông Chính, Lâm Miếu Miếu tất nhiên cầu còn không được.

Tông Chính và Tông Nam Sơn ở trong thư phòng nói chuyện một lát, lúc xuống dưới đang định dẫn Lâm Miếu Miếu về nhà, lại qua Lý Trân biết được Khuru Thục Thanh bảo Lâm Miếu Miếu ở Thiên Hà Viên, cho nên lập tức đi tìm Lâm Miếu Miếu.

Lâm Miếu Miếu đang ở trong phòng tắm lá bưởi, cái này hiển nhiên là chủ ý của Khuru Thục Thanh, Tông Chính gõ cửa nhưng không ai nên tiếng, dấu sao đây cũng là Thiên Hà Viên, anh cũng không thể mặt dày mà đi tìm thám Thanh dò chìa khoá, cho nên không thể làm gì khác đành phải tựa vào đầu giường đợi cô.

Lâm Miếu Miếu tắm xong, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trơn láng, Tông Chính vừa thấy cô đi ra lập tức lên đón, Lâm Miếu Miếu lui về phía sau một bước dùng con mắt ướt nhẹp trừng anh: “Trong khoảng thời gian này em sẽ ở đây, anh có thể đi được rồi.”

Tông Chính: “.....” Vừa nãy ở đồn cảnh sát không phải vẫn tốt lắm sao?

Anh đưa tay muốn kéo cô, Lâm Miếu Miếu lại tránh sang bên cạnh, Tông Chính nhìn tay mình, trong lòng bỗng nhiên có chút khó chịu, cả ngày anh thấp thỏm lo âu, tâm trạng không lúc nào thoải mái, nhất là buổi tối, trái tim treo lơ lửng chưa từng hạ xuống, mà Lâm Miếu Miếu hết lần này tới lần khác đều không thèm liếc đến anh.

Cô không chớp mắt đi lướt qua bên cạnh anh, Tông Chính quay đầu nhìn cô, chưa sót trong lòng càng ngày càng đậm khiến anh không tài nào thở nổi, anh thu tay về đứng nguyên tại chỗ, im lặng mấy giây lại đuổi theo nắm chặt lấy tay cô.

“Bỏ tay ra!”

Tông Chính cầm tay cô đặt tại ngực mình: “Không bỏ!”

Lâm Miếu Miếu dùng sức rút tay mình về, Tông Chính kiên trì mấy giây liền buông lỏng tay cô, Lâm Miếu Miếu bất ngờ liếc nhìn anh, trước đây anh nắm tay cô siết đỏ cũng sẽ không buông, nhưng bây giờ anh lại.....

Lâm Miếu Miếu cảm thấy sợ hãi, trong lòng không biết là có cảm giác gì, anh từ chỗ cô đi ra cửa, sau đó đứng im, mãi cho đến khi Lâm Miếu Miếu tắt máy sấy anh mới nói: “Vậy.....anh đi đây.”

Lâm Miếu Miếu sửng sốt, tay anh nắm chốt cửa, mở cửa, lại lần nữa đóng cửa quay đầu lại nói: “Anh sợ em không vui nên mới đi!”

Cửa đóng lại, Lâm Miếu Miếu tâm trạng rối bời, cô không muốn giận dữ với anh, chỉ là không nuốt trôi cơn tức, không muốn để ý đến anh, với lại lấy tính cách của Tông Chính anh nhất định sẽ được đăng chân lên đăng đầu, mặt dày ở lại.

Nhưng anh lại đi, anh nói vì anh sợ cô không vui.

Lâm Miếu Miếu nằm ở trên giường trần trọc một tiếng đồng hồ cũng không cách nào ngủ được, cũng không biết qua bao lâu cửa bị gõ mấy tiếng, cô bật đèn, nhìn đồng hồ cũng đã mười hai giờ, muộn thế này còn ai đến gõ cửa phòng cô?

Tông Chính đứng ở cửa xách một túi lớn, vẻ mặt có phần mất tự nhiên giải thích: “Anh đem quần áo ngủ đến cho em.”

Lâm Miếu Miếu chẳng biết nói gì nữa, cô nào có thiếu đồ ngủ, cô thật không rõ Tông Chính đang có ý định gì, nhận quần áo ngủ từ trong tay anh vẻ mặt lạnh nhạt: “Anh có thể đi rồi.....”

Tông Chính đưa tay chặn cửa, mím môi lại nói tiếp: “Giờ không còn sớm.....”

“Ban đêm lái xe rất nguy hiểm.....”

“Anh đi một mình, dám chắc sẽ bị bà nội mắng.....”

“Không bằng.....anh ở nơi này ngủ một tối.....?”

Lúc này cô mới hiểu ý định của anh, dùng một tiếng đóng cửa lại, Tông Chính bị Lâm Miếu Miếu kiên quyết độc ác dọa một trận, nếu không phải mình nhanh nhẹn đoán chừng cái tay của anh có lẽ đã kẹp trong khe cửa rồi.

Gì đây? Bao nhiêu chuyện đây hả trời.....

Chạm vào sống mũi, Tông Chính nhìn chằm chằm cánh cửa đang đóng nhú mào cau có, anh đứng ở cửa một lúc, muốn leo tường trèo qua cửa sổ vào, nhưng khổ nỗi đây là Thiên Hà Viên, anh phải dẹp ngay ý định này đi, cứ nhìn mà xoắn cả ruột.

Thím Thanh lên lầu thấy anh đứng ở cửa liền đi tới, khẽ hỏi: “Cậu đứng trước cửa làm gì đấy?”

Mặt Tông Chính cứng đờ, quơ quơ điện thoại: “Cháu ra đây gọi điện thoại.” Anh gọi cho Đỗ Thiếu Khiêm nhưng không ai nhận, Tông Chính trong lòng phiền muộn, nghĩ thầm tìm người trò chuyện là được, liền gọi cuộc nữa, một lúc lâu sau Đỗ Thiếu Khiêm mới nhận điện thoại, mở miệng liền mắng: “Mẹ nó, Tông Chính, thành phố Z có động đất? Hay là chiến tranh thế giới xảy ra? Nửa đêm nửa hôm quấy nhiễu dân chúng, cậu mà không nói được lý do hợp lý, tôi tuyệt giao với cậu!”

Tông Chính: “.....” Anh biết, chắc chắn mình đã quấy nhiễu chuyện tốt của Đỗ Thiếu Khiêm. Chuyện này tất nhiên một chút cảm giác áy náy anh cũng không có, chứ đừng nói là hạ giọng, huống hồ anh thật sự còn có chuyện muốn hỏi Đỗ Thiếu Khiêm.

Anh cười lạnh hỏi: “Làm sao Trương Vi biết tôi cưới Lâm Miểu Miểu là muốn trả thù cô ấy?”

Đầu dây bên kia im lặng hai giây, Đỗ Thiếu Khiêm vẫn chưa hay biết Trương Vi có lời mình ra hay không, cho nên không trực tiếp trả lời mà hỏi: “Lâm Miểu Miểu biết rồi ư?”

“Đừng có giả ngu với tôi!”

Đỗ Thiếu Khiêm trầm kêu một tiếng ‘tiêu rồi’, lại im lặng mặc niệm mấy giây, ậm ờ thừa nhận: “Không phải tôi cố ý.....”

“Sh*t! Lão tử nguyên rửa cậu sớm liệt dương, vừa thấy phụ nữ liền mềm nhũn!”

Đỗ Thiếu Khiêm vừa nghe liền nổi bão, mặc dù anh suy nghĩ không được chu đáo, nhưng vốn là có ý tốt, Tông Chính nguyên rửa cũng quá độc ác rồi.

“Cậu dám làm còn sợ tôi nói ư?”

Câu cuối cùng, rõ ràng đã chọc đến nỗi đau của Tông Chính, anh tức giận cúp điện thoại đi tới cửa phòng ngủ của Lâm Miểu Miểu, nhện một lúc mới dám nhẹ nhàng gõ cửa một cái.

Không phản ứng, cách mấy phút, anh lại gõ cửa, lần này, chưa đến nửa phút cửa đã được mở ra, Lâm Miểu Miểu sầm mặt nhìn anh chòng chọc: “Anh có phiền hay không?”

Tông Chính nhìn cô, ra đòn sát thủ: “Em không cho anh vào trong, anh ngủ trước cửa, bị cha mẹ, bà nội biết không hay lắm đâu?”

Lâm Miểu Miểu cố hít vào một hơi, xoay người vào trong, Tông Chính vội vàng đi vào đóng cửa lại, vừa mới nhắc chân đi đến bên mép giường, Lâm Miểu Miểu đã lạnh lùng ném ra một câu: “Anh ngủ sô pha!”

Tông Chính: “.....”

Anh an ủi mình, ít nhất vào được là tốt rồi. Anh vào phòng tắm rửa mặt xong trong phòng đã tắt đèn, mượn ánh trăng mờ anh nhìn bóng người trên giường một lúc mới lặng lẽ nằm lên sô pha, sô pha nhìn thì rất lớn nhưng anh nằm lên vẫn có cảm giác nhỏ, ngay cả chân cũng không thể duỗi thẳng, Tông Chính càng nghĩ càng khó chịu, đúng lúc bụng anh đột nhiên kêu một tiếng.

Ở trong căn phòng yên ắng, tiếng kêu này thực rất vang, Tông Chính tinh thần uể oải gọi Lâm Miểu Miểu.

Lâm Miểu Miểu không động đậy, Tông Chính cảm giác cô nhất định chưa ngủ, liền ai oán thở dài: “Buổi trưa không ăn cơm, buổi tối cũng chưa ăn, vợ ơi, anh đói quá.....”

Lâm Miểu Miểu vẫn không có phản ứng.....

“Dạ dày người sẽ tiết ra a-xít dạ dày, vợ à, em biết a-xít dạ dày không, a-xít dạ dày này vô cùng đáng sợ, nó sẽ phân giải thức ăn trong dạ dày, nhưng nếu như không có thức ăn nó sẽ ăn mòn màng dạ dày, ăn mòn từng chút một, màng dạ dày anh bị ăn mòn, sau đó dẫn tới viêm dạ dày, loét dạ dày, sau cùng dạ dày anh sẽ bị thủng một lỗ.....”

“Ừng ục — ừng ục — ” Bụng của Tông Chính lại kêu mấy tiếng.

Anh lại thở dài: “Em nghe xem, a-xít dạ dày đang ăn mòn dạ dày anh, nó đã gặm nhấm cả ngày, về sau dạ dày anh.....”

“Anh đủ rồi!” Lâm Miểu Miểu từ trên giường ngồi dậy.

“Ừng ục —” Bụng Tông Chính vô cùng phối hợp đáp lại một tiếng.

“Đói thì đi ăn cơm!”

Cô ném ra một câu, lại thẳng tắp nằm trở lại giường.

Tông Chính im lặng cong khoe miệng, giọng nói còn chua xót hơn vừa nãy: “Anh cũng muốn ăn..... thế nhưng anh không có tâm trạng ăn..... ôi.....”

Thấy Lâm Miểu Miểu lại không có phản ứng, anh rón rén bò dậy, mò tới mép giường: “Em không quan tâm anh.....”

“Còn nhót anh bên ngoài.....”

“Em còn để anh ngủ sô pha.....”

Tông Chính mới vừa chạm đến giường, Lâm Miểu Miểu động tác khoa trương xoay người: “Lăn xuống!”

Tông Chính ngừng động tác, lại tự nhiên vén chăn lên: “Vợ à, tức giận không tốt cho da.....”

Anh ột chân vào trong chăn, “Anh sai rồi, nếu không thì em đánh anh đi.....”

Lâm Miểu Miểu vẫn không có phản ứng, Tông Chính trong lòng vui mừng, cho chân nữa vào, “Vợ, anh biết em đại nhân đại lượng.....”

“Rằm —”

Tông Chính buồn bực hừ một tiếng, mặc dù anh sớm đề phòng Lâm Miểu Miểu, nhưng bây giờ anh nào dám tránh, anh xoa xoa thắt lưng từ dưới giường đứng lên, im lặng một lúc, chán nản nói: “Hung thủ trong vụ án của Cố Dung vẫn chưa tìm được, anh cứ đi đầu thú cho rồi.....”

“Không biết sẽ xử bao nhiêu năm đây?”

Ngay sau đó anh lại tự trả lời: “Tục ngữ nói giết người đền mạng, ngộ nhờ tử hình thì sao? Tử hình thì tử hình.....sống không bằng chết, thà cứ chết đi cho rồi.....”

Lâm Miểu Miểu không nhin nổi nữa, nghiêng răng nghiêng lợi quát người đứng ở mép giường: “Rốt cuộc anh có thôi đi không?”

*

Lâm Miểu Miểu mặt không đổi sắc ngồi bên bàn ăn, Tông Chính cười híp mắt ăn mì trong bát: “Vợ, em có muốn ăn thêm chút nữa không?”

Lâm Miểu Miểu không nói một lời lườm anh, Tông Chính nhe răng cười, bỗng nhiên cảm thấy đáng về Lâm Miểu Miểu bị liệt cơ mặt thật là đáng yêu chết đi được.

Sau khi ăn uống no nê, Tông Chính tâm trạng vui vẻ muốn đến nắm tay Lâm Miểu Miểu, Lâm Miểu Miểu “vèo” một tiếng rút tay về, Tông Chính không bắt được tay, cánh tay dài lại duỗi ra khoắc lên hông cô: “Thời gian không còn sớm, đi ngủ sớm nhé?”

Đi ngủ sớm? Cô mười một giờ lên giường, bây giờ hơn một giờ còn ở trong phòng ăn ăn cơm cùng anh, nguyên nhân rốt cuộc do ai, hừ?

Lâm Miểu Miểu hất mạnh tay anh ra, đi lên phòng ngủ trên lầu, Tông Chính cũng không để ý theo sau cô trở về phòng ngủ, Lâm Miểu Miểu mới vừa lên giường Tông Chính cũng làm động tác muốn lên giường, cô quét một chân tới, mắt lom lom nhìn anh: “Ngủ sô pha đi!”

Tông Chính nói lý, từng lời từng lời cũng không gấp gáp, thông thả ung dung đứng bên giường giải thích: “Sô pha quá nhỏ, ngày mai khẳng định sẽ bị đau lưng, ngày mai anh có năm cuộc họp, còn phải thị sát các chi nhánh công ty, nghỉ ngơi không tốt, nếu lái xe không tỉnh táo, không cẩn thận xảy ra tai nạn, vậy chẳng phải em sẽ áy náy cả đời hay sao, anh sao chịu được.....”

Lâm Miểu Miểu nhắm mắt lại, biết rõ anh đang gạt cô, vậy mà cô hết lần này tới lần khác vẫn bị lừa, cô tức giận xoay người, thực sự không muốn nhìn anh.

Tông Chính nhanh chóng lên giường: “Cảm ơn bà xã khoan dung độ lượng.....”

Sáng hôm sau, sau bữa cơm sáng, Lý Trân liền đưa Lâm Miểu Miểu đi bệnh viện, mệnh lệnh đi kiểm tra là của Khuê Thục Thanh, Lâm Miểu Miểu không muốn đi cũng không muốn làm trái lời bà, coi như an ủi trái tim của bà đi.

Vốn chỉ là kiểm tra thân thể không nghĩ tới lại kiểm tra được cái khác.

78. Chương 78: Sự Phát Triển Làm Người Ta Kinh Ngạc

Vốn chỉ là kiểm tra thân thể không nghĩ tới lại kiểm tra được cái khác.

Trước khi kiểm tra có lẽ chẳng ai nghĩ đến kết quả này, Lý Trân nhìn chằm chằm tờ kết quả kiểm tra, nhìn đi nhìn lại mặt mày hớn hở vội vàng báo tin vui cho Khuê Thục Thanh, nhận được tin Khuê Thục Thanh chỉ muốn đến bệnh viện ngay tức thì, bà thật hối hận vì buổi sáng mình hơi mệt mà không đi cùng Lâm Miểu Miểu đến bệnh viện.

Lý Trân ngăn cản nhưng Khuê Thục Thanh nào chịu kiên nhẫn chờ tại Thiên Hà Viên, Lâm Miểu Miểu vốn đã khám tổng quát xong nhưng bây giờ còn phải làm thêm nhiều kiểm tra nữa.

Lâm Miểu Miểu chóng mặt sờ bụng có phần không chắc chắn, vào ngày đầu tiên khi cô đến Thiên Hà Viên ăn cơm Khuê Thục Thanh liền nói đến chuyện con cái, bình thường lại hay nhắc cho nên Lâm Miểu Miểu cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nói là có chuẩn bị tâm lý nhưng khi sự việc thật sự xảy đến cô vẫn cảm thấy luống cuống.

Đến khi nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của mọi người chung quanh, mờ mịt biến thành vui sướng, ban đầu cô chỉ định kiểm tra đối phó lúc này cũng nghiêm túc nghe bác sĩ nói. Hơn nửa tiếng sau Khuê Thục Thanh đến nơi, vui đến nỗi thiếu chút nữa chảy nước mắt, bác sĩ gia đình đi theo Khuê Thục Thanh phải nhắc nhở bà bình tĩnh thả lỏng.

“Ôi chào, bây giờ tôi khỏe vô cùng, tôi ấy à, cho dù chạy hai vòng quanh bệnh viện cũng không vấn đề gì!” Khuê Thục Thanh cười không khép miệng, chủ nhiệm khoa của bệnh viện cũng cười lấy bức ảnh siêu âm cho Khuê Thục Thanh xem.

Khue Thục Thanh mặt mày hồng hào cảm ảnh chụp, dặn dò một tràng.

“Thông báo chuyện này cho tất cả mọi người.....thực đơn cũng phải đổi.....ừ, còn phải liên lạc với một bác sĩ sản khoa giỏi nhất..... Lý Trân con nghĩ ẹ xem còn quên gì không.....”

Lý Trân cười vâng dạ, quay lại hỏi Lâm Miểu Miểu muốn ăn gì.

Lâm Miểu Miểu mờ mịt lắc đầu, bây giờ cô giống như đang bay lơ lửng trên mây, có điều bị sự vui vẻ của những người bên cạnh lây nhiễm cho nên cũng mỉm cười theo. Vừa kiểm tra xong, Tông Chính đầu đầy mồ hôi chạy đến.

Mặt anh hơi hồng, hơi thở không ổn định, vào phòng khám bỗng nhiên cảm thấy như đang bị cà- vạt thắt cổ không thở nổi, anh chân tay luống cuống đi hai bước lại nhớ điện thoại có bức xạ, liền lấy ra ném cho Giang Trạch, đi hai bước nữa lại nghĩ không biết mình có cần rửa tay hay không, nhớ có vi khuẩn thì sao?

Chờ anh đi đến trước mặt Lâm Miểu Miểu tay chân cũng không biết để vào đâu, những lời lẽ ngày bình thường cũng chẳng nói ra được, kìm nén một lúc lâu mới hỏi được một câu “em có khỏe không” thì đã bị Khuê Thục Thanh đuổi ra.

“Tránh sang một bên, đừng có cản trở ta!”

Lâm Miểu Miểu ngẩng đầu nhìn anh, trong đầu chợt nảy ra một ý nghĩ, lần tới anh mà lừa cô nữa hình như cô có đòn sát thủ hữu hiệu hơn.

Cả ngày này Lâm Miểu Miểu choáng váng đầu óc, buổi trưa trở về Thiên Hà Viên, bầu không khí khắp Thiên Hà Viên đều khác thường, so với bình thường hình như khảnh trương hơn, buổi chiều, họ hàng thân

thích của nhà họ Tông ngồi kín một phòng, Khưu Thục Thanh hết sức đắc ý kéo tay Lâm Miếu Miếu nói ột bà cụ khác người khai quang chuối vòng Quan m của Lâm Miếu Miếu là vị đại sư nào.

Hơn bốn giờ chiều Tông Chính đã về, còn ôm một bó hoa to, nhưng nhìn thấy bao nhiêu họ hàng trong phòng bỗng cảm thấy lúng túng. Buổi tối Lâm Thế Quần đến tặng rất nhiều đồ, chắc là do tâm trạng vui vẻ, nét già nua của mấy ngày trước đã không thấy tăm hơi.

Tông Chính còn muốn lúc ăn cơm có thể nói mấy câu với Lâm Miếu Miếu, tiếc là anh luôn không có cơ hội, lúc có cơ hội, Lâm Miếu Miếu lại né tránh anh làm như không biết, Tông Chính trong lòng oán hận lại không thể làm gì, cảm thấy đêm qua hao tâm tổn sức bò lên giường hôm nay lại trở về nguyên hình, dường như lại phải làm lại từ đầu rồi.

Ăn tối xong, rốt cuộc anh cũng bắt được cơ hội ở chung với Lâm Miếu Miếu, anh mượn danh nghĩa đi dạo Khưu Thục Thanh mới đồng ý để cho Lâm Miếu Miếu đi với anh.

Hôm qua Tông Chính còn cảm thấy trong khoảng thời gian này ở Thiên Hà Viên cũng không tệ, chỉ ít Lâm Miếu Miếu kiêng dè Khưu Thục Thanh, Lý Trân sẽ không trực tiếp đuổi anh ra ngoài, nhưng hôm nay anh lại thấy lo lắng, nhìn bộ dáng của Khưu Thục Thanh chắc chắn sẽ không thả người, nhất định phải nhìn thấy Lâm Miếu Miếu trong tầm mắt mới yên lòng.

Dù là sáng hay chiều bên cạnh Lâm Miếu Miếu lúc nào cũng có người vây quanh làm cho Tông Chính cảm thấy mình căn bản không phải cha của đứa trẻ mà là một người ngoài không được coi trọng, tuy rằng đứa con đến lúc này khiến anh rất không vừa lòng nhưng cũng đã đến rồi anh còn có thể làm gì.

“Chuyện của Cố Dung rốt cuộc là thế nào?” Lâm Miếu Miếu hỏi. Hôm qua lúc cô rời khỏi đồn cảnh sát đã hơn chín giờ, cả đêm cũng không có cơ hội hỏi, lại vì trong lòng khó chịu nên cô càng không muốn hỏi Tông Chính, ngày hôm nay cô hỏi Lý Trân, Lý Trân chỉ nói qua loa đại khái rồi lờ đi, Lâm Miếu Miếu hỏi lại, Lý Trân bảo cô bây giờ đừng nghĩ những chuyện tồi tệ kia cứ vui vẻ là tốt rồi.

Đành thôi vậy, bây giờ cô buộc lòng phải hỏi Tông Chính.

Tông Chính hơi lưỡng lự, anh cảm thấy Lâm Miếu Miếu vừa mới có thai nói đến chuyện giết người dường như không tốt lắm, nhưng nhìn sắc mặt Lâm Miếu Miếu, đoán chừng anh mà không nói rõ ràng thì hôm nay đừng hòng bước vào cửa.

Bây giờ Lâm Miếu Miếu mẹ quý nhờ con, chỉ sợ giờ cho dù anh có đứng trước mặt Lý Trân, Khưu Thục Thanh nói Lâm Miếu Miếu không cho anh vào nhà, Khưu Thục Thanh cũng sẽ nghiêng về phía Lâm Miếu Miếu, nói không chừng còn cho anh về hoa viên Thế Kỷ tránh cho hiện tại vướng chân vướng tay.

Lại một lần nữa anh cảm thấy đứa nhỏ này tới thật không đúng lúc, chỉ có điều nghĩ lại, có thể Lâm Miếu Miếu sẽ nể mặt con mà tha thứ cho anh không biết chừng, lại nghĩ tiếp, hôm qua xem cô cứng rắn đóng cửa chẳng có chút dấu hiệu mềm lòng nào, sau đó bị anh làm phiền không chịu nổi mới ăn cơm cùng anh, cho anh lên giường còn không cho đụng chạm.

Anh thở dài, nói hết chuyện mình biết.

Hôm qua sau khi Lâm Miếu Miếu đi Tông Chính lập tức trở về hoa viên Thế Kỷ, lật tung cả nhà cũng không tìm được giấy thỏa thuận ly hôn, không tìm được trước hết cứ kéo dài đợi sau này nói tiếp, chuyện quan trọng nhất bây giờ là làm sao lừa người về, có một người bạn thân niên như Đỗ Thiếu Khiêm, Tông Chính chưa ăn qua thịt heo nhưng cũng thường nhìn thấy heo chạy, anh huy động lực lượng gọi cả đám người Giang Trạch tới, trang trí trong nhà có thể nói là trăm hoa đua nở.

Cái gì là nến, đèn, đoạn phim xin lỗi.....

Sách lược cũng cả một bộ.

Anh khẩn trương như vậy dĩ nhiên là vì phần giấy thỏa thuận ly hôn kia, tiền án của Lâm Miếu Miếu thực sự là nhiều vô số, số lần nhắc đến ly hôn anh đều không muốn đếm, lại nói, lần trước cô vừa nhìn thấy giấy thỏa thuận ly hôn đã bỏ chạy, rõ ràng muốn rời khỏi anh, anh có thể không lo lắng để phòng sao?

Bình thường Lâm Miếu Miếu ít giận dữ, nhưng cô quậy một lần thật là muốn lấy mạng anh.

Đáng chết nữa là, cô còn vướng vào án mưu sát Cố Dung, trở thành kẻ tình nghi đầu tiên. Tông Chính nhận được tin ngược lại không lo lắng lắm, một ngày này Lâm Miểu Miểu đi đâu anh đương nhiên biết rõ, cho dù cái bẫy được thiết kế giống thật đến cỡ nào, chỉ cần là giả cuối cùng sẽ bị vạch trần, hơn nữa anh đã gắn hộp đen trong xe của Lâm Miểu Miểu, lúc Lâm Miểu Miểu lái xe đi anh cũng biết người của Lâm Thế Quần có đi theo.

Sau khi nhận được tin tức Tông Chính gọi điện thoại cho Lâm Thế Quần đầu tiên, giọng nói Lâm Thế Quần mặc dù lạnh nhạt nhưng có thể nghe ra được ông đã có dự tính, hai người chia nhau tìm chứng cứ mới, không mất nhiều thời gian Tông Chính đã lấy được bản ghi chép tuyến đường đi của Lâm Miểu Miểu, bằng giám sát ở biệt thự Đào Hoa Sơn dù đã bị lấy đi nhưng toàn khu vực sông Tử Nha là các khu biệt thự cao cấp, có rất nhiều chỗ có camera giám sát, chỉ cần tốn chút tiền chút thời gian chắc chắn có thể điều tra được.

Chứng cứ Tông Chính tìm được không có mặt Lâm Miểu Miểu ở hiện trường, mà đồn cảnh sát cũng nhận được một đoạn phim nặc danh, đoạn phim chỉ có hơn mười giây, hình ảnh không rõ, giống như ở phía xa dùng điện thoại quay, trong đoạn phim chính là cảnh trước biệt thự số 12 Đào Hoa Sơn, xe của Lâm Miểu Miểu đỗ trước cổng, có hai người mặc áo phong màu đen đội mũ đeo khẩu trang, một người lấy đi vật gì đó từ trong xe của Lâm Miểu Miểu, một người mở cốp sau nhét một túi nilon đỏ trắng vào trong.

Sau khi Tông Chính nói hết rất tự nhiên nắm tay cô: “Em không cần quan tâm đến những chuyện này.”

Lâm Miểu Miểu im lặng, cô cũng không định quan tâm đến, sắp bẫy của người ta mấy lần liền cô cũng tự biết mình, lần đầu tiên cô nhận thức được, cô giỏi võ thì như thế nào, người ta căn bản không so công phu quyền cước với cô, người ta dựa vào đầu óc đã có thể chinh chiến cô, hơn nữa hiện giờ cô đang mang thai cho dù thế nào cô cũng phải cẩn thận.

Buổi tối về phòng, cô tắm xong đang muốn lấy máy sấy sấy tóc động tác đột nhiên dừng lại: “Máy sấy có phải có bức xạ đúng không?”

Tông Chính đang xem một quyển tạp chí bà bầu, nghe vậy đứng dậy đi tới cạnh cô rất tự nhiên muốn ôm cô, Lâm Miểu Miểu tránh sang một bên, Tông Chính oán giận nghĩ, vừa rồi ở ao sen không phải vẫn tốt lắm sao?

“Ngày mai anh bảo thám Thanh đổi thành máy sấy không bức xạ, anh lau tóc cho em.”

Lâm Miểu Miểu lại tránh một bước, thản nhiên nói: “Em có thể tự làm.”

Thai nhi được năm tuần, những biểu hiện mang thai giai đoạn đầu Lâm Miểu Miểu đều không có, đừng nói là buồn nôn ợ chua, ngay cả vẻ uể oải buồn ngủ cũng không có, chỉ là hôm nay cô vẫn cảm thấy mệt mỏi, ứng phó nguyên buổi chiều với mấy bà cô họ hàng ruột thịt, lại thêm niềm vui ngoài ý muốn, cô bề ngoài thì bình tĩnh kỳ thực trong lòng cũng rất kích động.

Mình mang thai, cô bỗng nhớ tới Lý Yên, khi đó Lý Yên chắc chắn sẽ không xúc động nhưng hẳn cũng sẽ cảm thấy vui mừng, bằng không sao bà lại để cô đến với thế giới này, cô rất muốn nói tin này với Lý Yên và bà ngoại, nhưng gần đây cô còn chưa thích hợp để đi ra ngoài, chỉ có thể đợi qua một thời gian nữa mới đến thôn Bảo Lam.

Lâm Miểu Miểu ngủ sớm, Tông Chính ở nhà một ngày đương nhiên phải làm thêm giờ, nửa đêm cảm thấy anh mò lên giường Lâm Miểu Miểu không ngủ được, đập một cước, vẫn bị anh ôm vào trong lòng.

Sáng ngày hôm sau Lâm Miểu Miểu vừa tỉnh đã đánh thức Tông Chính: “Từ hôm nay trở đi không có sự cho phép của em anh không được lên giường!”

Tông Chính còn mơ mơ màng màng, tiêu hóa xong lời nói này cả người lập tức tỉnh táo. Cái gì gọi là trở mặt vô tình, Tông Chính rốt cuộc cũng hiểu, đêm qua còn rúc trong lòng anh ngoan như con mèo nhỏ vậy mà vừa sáng sớm đã trở mặt.

Tông Chính im lặng không nói gì mà nhìn cô: “Em thật sự muốn đuổi anh đi? Anh.....”

Lâm Miểu Miểu không đợi anh lừa đã cắt ngang nói trước: “Em không muốn nghe anh nói chuyện, đau bụng!”

Tông Chính: “.....”

Trong lòng anh oán giận, còn biết giả vờ giả vịt nữa?

Anh nhìn một lúc mới nghiêng rằng hỏi: “Lâm Miểu Miểu, em còn có tinh thần của người học võ không, nói dối cũng không đỏ mặt?”

Lâm Miểu Miểu xem thường ngoảnh lại nhìn anh, tục ngữ nói gần mực thì đen, cũng không nhìn một chút cô đây là học của ai, anh còn có tư cách nói?

Ăn sáng xong, Lâm Miểu Miểu cảm thấy cần phải hoạt động nhiều một chút bèn đi vào trong vườn hoa phía sau, đi được nửa đường thím Thanh đã đến tìm thông báo có một người tên Phó Thuần nói là bạn cô, gọi điện thoại đến hình như có việc gấp.

Lâm Miểu Miểu từ sau khi mang thai được Khưu Thực Thanh và Lý Trân ân cần nhắc nhở, cách xa các loại đồ vật có nguy hại, trong đó bao gồm điện thoại, di động của cô cũng được đổi thành loại có bức xạ thấp, đi dạo quanh quanh cho nên cô cũng lười mang theo.

Lúc Thím Thanh đến thông báo cô hết sức bất ngờ, lấy định nghĩa của cô về bạn bè, Phó Thuần vẫn chưa được xem là bạn của cô, có điều nếu như tính trong các tiểu thư nhà quyền quý ở thành phố Z gần đây “thân thiết”, qua lại với cô, Phó Thuần coi như là bạn cô.

Trong điện thoại Phó Thuần ấp úng nửa ngày cũng không nói chuyện gì, cuối cùng nói câu chúc mừng cô rồi vội vàng kết thúc. Lâm Miểu Miểu cúp điện thoại không hiểu đầu của tai nheo gì cả, cô cũng không để việc này ở trong lòng.

Buổi chiều Lâm Miểu Miểu lại nói chuyện với mấy bà cô, mấy cô gái trẻ tuổi tốn cả buổi chiều, cô cảm thấy nếu như mười tháng mang thai đều trôi qua như thế này thì thật là chết người.

Nhưng chuyện này cô lại không thể từ chối, cô đã là cháu dâu của nhà họ Tông, những họ hàng thân thích này sớm muộn gì cũng phải biết, các mối quan hệ dây mơ rễ má trong đó Lý Trân cũng nói cho cô nghe, Lâm Miểu Miểu cảm thấy trên đỉnh đầu có một vòng sao đang bay.

Ăn xong cơm tối, cô trở về phòng định xem vụ án Cố Dung có tin tức mới hay không, vừa mở mục tin tức sắc mặt cô liền thay đổi. Những gì cô biết về vụ án của Cố Dung vẫn là những gì hôm qua Tông Chính nói với cô, mới qua một ngày ngắn ngủi lại có thể phát triển đáng kinh ngạc.

Cố Dung là phu nhân đương nhiệm của tập đoàn Lâm thị, Cố gia ở thành phố Z cũng có danh tiếng, cái chết của bà ta không thể nào im hơi lặng tiếng, rất nhiều con mắt đều mở to nhìn vào chuyện này, bởi vì Lâm thị và Tông thị liên kết với nhau, chuyện Lâm Miểu Miểu bị mang về đồn cảnh sát được ém kỹ, bên ngoài cũng chỉ có một số tờ báo nhỏ tung tin không có căn cứ, không dám chỉ mặt gọi tên mà chỉ nói vài câu.

Nhưng ngày hôm nay trang đầu các tờ báo của thành phố gần như giống hệt nhau.

— Lâm Thế Vân là kẻ tình nghi trong vụ án Cố Dung đã bị cảnh sát tạm giữ 48 tiếng đồng hồ.

79. Chương 79: Quay Ngược Thời Gian

Chuyện Lâm Thế Vân bị bắt, hẳn là xảy ra trong buổi chiều, mọi người trong Tông gia cố ý không ở trước mặt cô nhắc tới vụ án này, Lâm Miểu Miểu hiểu được ý tốt của bọn họ, nhưng vô luận như thế nào cô cũng không có khả năng thật sự quên được nó, hung thủ vụ án của Cố Dung, chỉ sợ cũng là chủ mưu đứng phía sau vụ tai nạn xe, kẻ mà cô điều tra lâu nay.

Cô không có nhiều nguồn để nắm bắt tin tức, dựa vào những tin mơ hồ trên mạng, còn không bằng hỏi Tông Chính.

Lại một ngày không được Lâm Miểu Miểu quan tâm, nay bị gọi đến, trong lòng Tông Chính rất vui vẻ, ân cần hỏi cô có muốn gì không.

Lâm Miếu Miếu mặc quần áo chống phóng xạ, chỉ chỉ dòng tí đỏ chót trên màn hình máy tính: “Sao lại thế này?”

Nụ cười của Tông Chính nhạt đi một chút, miệng bắt đầu đánh trống lảng qua loa: “Ừm, anh cũng không rõ đâu, mấy ngày nay anh nhiều việc lắm.”

Lâm Miếu Miếu vừa nghe anh muốn nói dối liền cảm thấy phiền, cười lạnh liếc mắt nhìn anh, giọng điệu không khách khí: “Trở về hoa viên Thế Kỷ đi, em nhìn thấy anh đã thấy phiền.”

Tông Chính: “.....”

Anh cảm thấy địa vị của mình tuột dốc không phanh, từ người đứng đầu một nhà rớt xuống thành người bị Lâm Miếu Miếu kêu đến hết đi, anh còn không dám nói tiếng “Không”, Lâm Miếu Miếu ngại anh phiền, trên mặt anh còn phải nở nụ cười thật tươi đi ra.

Dưới đáy lòng anh hậm hực thở dài, “Hôm nay buổi chiều.....”

Anh vừa nói vừa tiến lên nắm bàn tay nhỏ bé của Lâm Miếu Miếu, ôm cô ngồi trên đùi mình, Lâm Miếu Miếu nhất thời có chút không vui.

Tông Chính vừa thấy biểu tình không kiên nhẫn trên mặt cô càng cố kiềm nén, trong lòng lửa cháy phừng phực, anh không phải chỉ mang tâm tư sai lệch lúc kết hôn thôi sao, không phải chỉ ký có một cái thỏa thuận ly hôn sao, có cần phải như vậy không? Đã nhiều ngày rồi, Lâm Miếu Miếu vẫn mang bộ dáng xa cách như vậy.

Anh chặt chẽ ôm cô ngồi trên đùi mình, mài răng uy hiếp: “Lâm Miếu Miếu, nhẫn nại của anh là có hạn!”

Lâm Miếu Miếu vừa thấy anh bộc lộ bản tính, sắc mặt hơi trầm xuống, giọng điệu thản nhiên nói: “Anh không cần nhịn, có thể ly hôn.”

Tông Chính sắc mặt đại biến, cơ hồ hoảng hồn, giây tiếp theo liền cảm thấy ngực vô cùng đau đớn, giống bị một bàn tay gắt gao nắm lấy, dùng sức bóp chặt, loại cảm giác đau đớn này, khiến anh đau đến thở không nổi, anh đột nhiên hít sâu một hơi, quay mặt sang phía khác hít thở dồn dập, một hồi lâu vẫn chưa bình ổn được nhịp thở, Lâm Miếu Miếu nhìn anh như vậy, bỗng nhiên cảm thấy đuối lý, lại qua thêm vài phút nữa, ngữ điệu mềm xuống: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Tông Chính lặng im vài giây, không tiếp lời, mà là truy hỏi cô thỏa thuận ly hôn ở đâu.

Muốn ly hôn, trừ bỏ thỏa thuận ly hôn, còn cần đương sự hai bên có mặt, nhưng Tông Chính biết rõ, lấy quan hệ của Lâm gia, có lẽ không cần đương sự có mặt, vẫn có thể giải quyết ly hôn, hôm qua anh còn đặc biệt mời người ta ăn cơm, đi trước một bước đánh phủ đầu, đề phòng Lâm Miếu Miếu bỗng nhiên nghĩ ra chiêu đó.

Anh đem hoa viên Thế Kỷ, Thiên Hà Viên, biệt thự ở phường Tú Thủy của Lâm Miếu Miếu, đều lật tung tất cả một vòng, vẫn không tìm được thỏa thuận ly hôn, tìm không thấy, anh sẽ không yên tâm được, vẫn luôn cảm thấy cuộc hôn nhân của mình không bền chắc, Lâm Miếu Miếu chưa bao giờ để anh có cảm giác an toàn, anh luôn cảm thấy nếu mình lơ là dù chỉ một giây, cô sẽ bỗng dưng biến mất. Gần đây người khác chúc mừng anh kết hôn, anh lại cảm thấy chán ghét và bức tức, hận không thể rống vào mặt những người đó: Ông đây sắp bị ly hôn, chúc mừng em gái nhà cậu đó?

Lâm Miếu Miếu vừa nghe anh nhắc đến thỏa thuận ly hôn, trong lòng vẫn còn có chút không thoải mái.

Tông Chính cảm thấy mặc kệ như thế nào, trước đem thỏa thuận ly hôn lừa được tới tay rồi nói sau, anh nghiêm túc nói: “Hiện tại chúng ta đã có đứa nhỏ, anh cảm thấy có một số điều khoản, cần phải sửa lại một chút.”

Lâm Miếu Miếu hơi giật mình, trong lòng bắt đầu có chút lên men, khép lông mi che giấu cảm xúc nơi đáy mắt: “Ngày mai đi, em để nó trong két bảo hiểm ở ngân hàng.”

Tông Chính sau khi nghe thấy câu này, cả người đều không thoải mái, thảo nào anh lật tung hoa viên Thế Kỷ, biệt thự ở phường Tú Thủy của Lâm Miếu Miếu, biệt thự ở Trường Nguyệt Loan, đều không tìm được, hóa ra nó được cất trong ngân hàng!!!!

Anh nhin vài giây, thật sự nhin không được nữa, cắn răng oán hận hỏi: “Được lắm, em thật sự muốn ly hôn với anh? Em cũng đừng quên, trong bụng em đang mang là đứa nhỏ của ai!”

Lâm Miểu Miểu lạnh lùng nói: “Thỏa thuận ly hôn, không phải em lập ra, cũng không phải em ký tên!”

Tông Chính bị cô nói cho á khẩu không trả lời được, một lát sau, anh tựa hồ không chịu nổi áp lực hít sâu vài hơi, nghiêng đầu dựa trên vai cô, thanh âm trầm thấp nỉ non: “Anh biết anh đã làm sai, em đừng giận anh nữa được không, những ngày qua anh cũng không dễ chịu chút nào.”

Lâm Miểu Miểu mím môi, chuyển đề tài: “Nói chuyện của Lâm Thế Vân.”

Tông Chính cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, mua quà tạ lỗi với cô, nhìn cô cũng lười nhìn, anh cũng đã giải thích mấy lần, cô vẫn lạnh nhạt thờ ơ như cũ, anh thở dài, kìm nén sự chán nản dưới đáy lòng, bắt đầu kể cho cô nghe chuyện của Lâm Thế Vân.

Lâm Thế Vân bị mời tới sở cảnh sát lấy khẩu cung, bên ngoài âm ỉ rất lớn, bà ta là con gái của Lâm Ngạn, em gái của Lâm Thế Quân, có 10% cổ phần trong tập đoàn Lâm thị, bản thân cũng là phu nhân nổi tiếng ở thành phố Z, chuyện này theo lý thuyết, Lâm gia sẽ áp chế xuống, nhưng ngược lại khắp nơi đều đưa tin, nếu bên trong không có người của Lâm gia ngầm đồng ý, thì tuyệt đối không có khả năng.

Lâm Thế Vân bị mời về sở cảnh sát, đương nhiên là bởi vì đám người Vương Húc đã tìm được chứng cứ mới.

“Chứng cứ mới gì?” Lâm Miểu Miểu hỏi.

“Một đoạn phim ngắn nặc danh, thời gian là buổi chiều hôm đó khoảng từ 4h50 đến 5h15, Lâm Thế Vân xuất hiện tại biệt thự số 12 ở Hoa đào sơn, ở trong đó tổng cộng 25 phút, cáo báo khám nghiệm pháp y của Cố Dung đã có, thời gian tử vong trong khoảng từ 5 giờ tới 5h30.”

Lâm Miểu Miểu trầm mặc, Lâm Thế Vân và Cố Dung có quan hệ rất tốt, nhất là trong việc đối xử với cô, hai bà ta đều chung một phe, cô có chút nghi không ra, Lâm Thế Vân rốt cuộc vì cái gì mà ra tay sát hại Cố Dung.

Động cơ đâu?

“Em còn nhớ buổi tối ngày hôm đó chứ, mẹ anh, ba em đều có thái độ khó chịu và tức giận với Lâm Thế Vân.”

Lâm Miểu Miểu lúc ấy quả thật không để ý tới, nay được Tông Chính nhắc lại, mới nhớ ra một chút.

Tông Chính thần sắc lạnh lùng: “Em cho là ai nhận được tin nhắn cầu cứu của Cố Dung? Ai báo án?”

Lâm Miểu Miểu trong lòng giật mình, không phải một người bình thường nào báo án, đều có thể làm cho cả đại đội hình cảnh được điều động, bởi vì vụ án liên quan tới hai người khá quan trọng, thế nên kẻ gọi điện báo án không thể nào là người bình thường được, cô vậy mà lại xem nhẹ chi tiết này, khó trách buổi tối ngày đó, một nhà ba người Lâm Thế Vân có chút kỳ quái. Nguyên lai là bởi vì người báo án, chính là Lâm Thế Vân.

Nếu nói tới động cơ Lâm Thế Vân giá họa cho cô, cô có thể giải thích được, nhưng động cơ bà ta giết hại Cố Dung thì phải lý giải như thế nào đây?

“Vậy hiện tại sự việc tiến triển tới đâu rồi?” Cô hỏi.

“Đoạn phim ngắn kia chỉ có thể chứng minh Lâm Thế Vân từng có mặt ở hiện trường vụ án, chứng cứ còn chưa đủ, nếu cảnh sát hỏi không ra được gì, qua 48 tiếng, Lâm Thế Vân sẽ được thả ra.”

Lâm Miểu Miểu ở trong lòng thở dài, bỗng nhiên cảm thấy có chút mệt mỏi, cũng không biết là do phản ứng trong thời gian mang thai, hay là bởi vì buổi chiều cùng tam cô lục bà của Tông gia giao tiếp, hoặc là bởi vì chuyện của Lâm gia, cô nghĩ người trong chốc lát, liền lên giường nghỉ ngơi sớm hơn bình thường.

Tin tức Lâm Thế Vân bị cảnh sát mời về hỗ trợ điều tra vừa được tung ra, báo chí khắp nơi ồ ạt đưa tin, ở thành phố Z cơ hồ không người nào không biết, lúc này trong nhà lớn Lâm gia cách Thiên Hà Viên không xa, có hai cha con, bởi vì sự kiện này mà đang giằng co.

Lâm Ngạn “Rầm” một tiếng, ném tách trà bằng sứ trắng trong tay vào Lâm Thế Quần, bọt nước, mảnh vỡ bằng sứ văng tung tóe khắp nơi, Lâm Thế Quần lại ngay cả lông mi cũng không buồn nâng lên.

“Anh còn nhớ hay không?! Nó là em gái ruột của anh!” Lâm Ngạn mấy năm nay thân thể tuy rằng coi như khỏe mạnh, nhưng rốt cuộc vẫn không bằng khi còn trẻ, nhất là đối với việc quan trọng lần này, liền lực bất tòng tâm, mới nói hai câu, đã mệt mỏi ngồi xuống.

Lâm Thế Quần giọng nói lãnh đạm: “Nó dám tính kế với con gái con, thì đã không để người anh trai này vào mắt.”

Lâm Ngạn đứng phắt dậy, bởi vì dùng sức quá nhiều, nhất thời không đứng vững, phải đỡ lấy cạnh bàn mới ổn định được thân thể, quơ tờ báo trên bàn ném tới: “Cho nên?.....”

Ông vội vàng thở hổn hển, “Cho nên, anh liền khiến nó đeo trên lưng tội danh giết người không rõ ràng? Còn lan truyền việc này ra bên ngoài? Anh có biết hôm nay giá cổ phiếu của tập đoàn Lâm thị rất xuống còn bao nhiêu không?”

Lâm Thế Quần nét mặt khó hiểu, “Không biết?” Ông ngẩng đầu, nhìn phía Lâm Ngạn, “Con chỉ có một đứa con gái là Lâm Miểu Miểu, gia nghiệp của Lâm gia con bé cũng không cần, con còn cố sức giữ lại làm cái gì?”

Lâm Ngạn quát to một tiếng, ngã ngồi xuống ghế, cách một hồi lâu, mới lạnh lùng bỏ lại một câu: “Anh hãy nhớ kỹ, anh họ gì, đừng để sau này cửa nát nhà tan, mới hối hận cũng không kịp!”

Sắc mặt của Lâm Thế Quần rốt cục cũng có biến hóa, đáy mắt lướt nhanh một tia châm chọc, ông đi ra khỏi phòng Lâm Ngạn, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, tầng mây rất dày, che kín ánh trăng, đáy lòng ông có chút hồ hững hờ, nhà của mình sao, không phải đã sớm tan nát rồi ư.

Con người khi còn sống luôn phải không ngừng đưa ra những lựa chọn, lấy được một chút, sẽ muốn có được nhiều hơn, ông vẫn cho rằng bản thân mỗi khi đưa ra một quyết định, sẽ không bao giờ hối hận, hơn mười năm trước, ông vì duy trì cái gọi là nhà, lựa chọn bỏ rơi Lâm Miểu Miểu mà ông cho rằng không quan trọng, rất nhiều năm sau, ông mới phát hiện, lúc trước ông cho rằng không trọng yếu, hóa ra mới là thứ quan trọng nhất trong cuộc đời của ông, đáng tiếc, những thứ kia, ở hơn mười năm trước, cũng đã bị ông ruồng bỏ.

Nếu thời gian có thể quay ngược lại, ông sẽ mất đi người phụ nữ mình yêu sao? Sẽ không thể quyết đoán trong chuyện tình cảm của bản thân? Sẽ phạm vào tật xấu mà tất cả đàn ông đều có? Cho nên ông mới đánh mất đi cô ấy.

Ông quay đầu lại nhìn nhà lớn Lâm gia ở phía sau, xa hoa nhưng trống rỗng, người trong lòng hơn hai mươi năm trước đã chết, con gái hơn mười năm trước bị mình ruồng bỏ, nhà của ông, đã sớm không còn, lưu lại, bất quá chỉ là nhà của người khác, ông cần gì phải để ý.

Một trận gió đêm thổi tới, Lâm Thế Quần ho khan một tiếng, tiếng ho này bắt đầu, liền khiến yết hầu ông khô ngứa, liên tục ‘khụ, khụ’ một hồi lâu, mới dừng lại, ông lại ngẩng đầu nhìn trời đêm, lưng đã sớm không còn thẳng tắp như lúc trước, bước chân cũng có chút lảo đảo.

Lâm Miểu Miểu cảm thấy bản thân hiện tại đặc biệt nhàm chán vô cùng, nếu ra cửa tất nhiên sẽ kéo theo cả đám người, nếu ở nhà, thì lại gặp mặt một vài người thân bạn bè của Tông gia, nếu như mọi khi, đám bà con người quen của Tông gia kia sẽ không có mỗi ngày đều chạy đến Thiên Hà Viên, nhưng hiện tại không giống với trước, hôn lễ còn chưa tới nửa tháng, Lâm Miểu Miểu lại vừa mới mang thai, Khâu Thục Thanh là người thấy việc vui thì tinh thần hưng phấn, bản thân bà còn là một người thích náo nhiệt, cho nên ngày hôm sau, Thiên Hà Viên lại tụ tập một đám người, ngay cả Úc Hân cũng đến đây.

Úc Hân là chị em tốt của Lý Trân, làm họa sĩ nổi danh lại độc thân nhiều năm, hiển nhiên có chút không hợp với bầu không khí lúc này tại Tông gia, Úc Hân sau khi ân cần thăm hỏi Khâu Thục Thanh, lại ngồi trong chốc lát, liền chuẩn bị rời đi, Lý Trân vội vàng đứng dậy muốn tiễn bà, Úc Hân cười lắc đầu: “Để Miểu Miểu tiễn mình là được rồi, mình chỉ sợ người làm mẹ chồng như cậu lại không nỡ thôi.”

Lý Trân cười: “Nào có, mình cũng lo lắng con bé ngồi ở đây sẽ thấy buồn chán.”

Đại khái là những lần gặp trước đã lưu lại ấn tượng, Lâm Miểu Miểu trong lòng hiểu rõ bầu không khí náo nhiệt ở đây không thích hợp với Úc Hân, nhưng vẫn có một chút cảm giác nói không nên lời, thật giống như cách một con kênh, nàng cảm thấy khả năng có liên quan tới việc Úc Hân nhiều năm độc thân, lại là họa sĩ nổi danh, khí chất xa cách mọi người toát ra từ người bà.

Úc Hân đầu tiên là chúc mừng cô, còn bảo cô khi rảnh rỗi thì tới phòng trưng bày của bà tham quan, lo lắng tới thân thể và an toàn của Lâm Miểu Miểu, bà vừa cười vừa nói: “Dì biết con có học chụp ảnh, hẳn là cũng có chút hiểu biết về mỹ thuật tạo hình, nếu con có hứng thú, về sau hãy thường xuyên đến chỗ dì.....”

Ngụ ý là muốn dạy cô vẽ tranh? Lâm Miểu Miểu có chút sững sờ, Úc Hân là một họa sĩ nổi danh, hình như chưa từng nhận học trò, cũng không có người nhà, nếu không phải còn có vài người bạn, thực sự bà cũng rất cô đơn, trong lòng Lâm Miểu Miểu bỗng nhiên dâng lên chút cảm xúc, loại này cô đơn, cô đã từng trải qua nên biết rất rõ.

Úc Hân thấy cô không nói tiếp, cảm khái thở dài, vừa cười nói: “Cũng không biết có phải do lớn tuổi rồi hay không, đột nhiên có chút cô đơn. Vừa rồi ta còn nói với mẹ chồng con, để đứa nhỏ trong bụng con, nhận ta làm bà nội nuôi, nếu đứa nhỏ có hứng thú, về sau hãy đi theo ta học vẽ tranh.....”

Lâm Miểu Miểu nghe thấy lời này, trong lòng cảm thấy có chút chua xót, đột nhiên nghĩ tới Lâm Thế Quân, ma xui quỷ khiến thế nào, cô lại gật đầu: “Thời gian này chỉ sợ không được, đợi sắp tới, con sẽ đi tìm dì học hỏi.....”

Sau khi tiễn Úc Hân, Lâm Miểu Miểu ngoài ý muốn nhận được điện thoại của Diệp Ninh.

Lúc 8 tuổi, bởi vì đánh Diệp Ninh mà cô bị đưa đến nước Y, hơn mười năm sau, khi trở về, Diệp Ninh bày tỏ sự áy náy với cô, hai người thỉnh thoảng cũng có liên lạc với nhau, Diệp Ninh sẽ tặng một chút đồ tuy không quá đắt giá nhưng lại thể hiện được thành ý của anh tới họa viên Thế Kỷ, Lâm Miểu Miểu không cự tuyệt, nghĩ cứ để thuận theo tự nhiên là được.

Nhưng hiện tại bởi vì chuyện của Lâm Thế Vân.....

Anh ta gọi điện thoại tới, lại một câu cũng chưa nói, Lâm Miểu Miểu đợi trong chốc lát, mở miệng hỏi: “Anh có chuyện gì sao?”

Anh ta hít một hơi thật sâu, thốt lên ba chữ, lại khẽ khàng mà yếu ớt như gió lướt qua.

“Thật xin lỗi.”

Điện thoại sau đó thì bị gác máy, Lâm Miểu Miểu có chút khó hiểu, Diệp Ninh xem như vì Lâm Thế Vân mà giải thích với cô? Nhưng rất nhanh, cô đã biết không phải như vậy.

Bởi vì Diệp Ninh tự thú.

80. Chương 80: Là Anh

Lúc Lâm Thế Vân đi ra từ phòng thẩm vấn, liền chạm mặt Diệp Ninh, bà ta giật mình, đợi sau khi thấy rõ thật sự là Diệp Ninh, lập tức bước nhanh tới trước: “Sao con lại ở chỗ này?”

Tiếp đó bà ta trông thấy chiếc còng số 8 trên tay Diệp Ninh, cùng hai người cảnh sát hai bên trái phải đang dẫn anh đi.

Bà ta sững sốt, không dám tin nhìn Diệp Ninh, muốn nói gì đó, môi giật giật, nhưng một câu cũng nói không nên lời.

Phụ trách Lâm Thế Vân là nữ cảnh sát Tiểu Ngô, cô vội vàng tiến lên kéo Lâm Thế Vân ra: “Lâm phu nhân, bà có thể về rồi, đã làm phiền bà, xin bà thứ lỗi.....”

Trái ngược với Lâm Thế Vân đang khiếp sợ, vẻ mặt Diệp Ninh thản nhiên hơn rất nhiều: “Mẹ, mẹ về nhà trước đi.”

Lâm Thế Vân hốt hoảng bị Tiểu Ngô kéo ra, trơ mắt nhìn Diệp Ninh bị mang vào phòng thẩm vấn, cửa “rầm” một tiếng đóng lại, bà ta mới giật mình bừng tỉnh, bắt lấy Tiểu Ngô, lo lắng hỏi: “Con trai tôi phạm tội gì? Sao các người lại bắt con tôi?”

Cánh tay Tiểu Ngô bị niết đến phát đau, trong lòng âm thầm nói thầm, cái gì mà con bà phạm tội gì, rõ ràng là tự con bà ra đầu thú, nhìn bộ dạng cũng đang hoảng tử tế, không ngờ rằng lại là thủ phạm giết người.

Trong lòng cô thì nói thầm như vậy, nhưng miệng vẫn đơn giản giải thích cho bà ta.

“Không thể nào! Không thể nào! Không phải nó! Không phải nó!” Lâm Thế Vân ngơ ngác, bất tri bất giác nước mắt liền rơi xuống, bởi vì bị nhốt ở sở cảnh sát hơn hai mươi mấy tiếng đồng hồ, nên thần sắc bà ta tiêu tụy, đáy mắt uể oải tối đen, màu da xám xịt, đã sớm không còn phong thái của một vị phu nhân nổi tiếng cả thành phố Z nữa rồi, bà ta qua loa lau đáy mắt ẩm ướt, vẻ mặt hoảng sợ không thể che giấu được.

Bà ta gắt gao nắm chặt cánh tay Tiểu Ngô, dường như đây là cách duy nhất, làm cho đối phương tin tưởng lời nói của mình: “Là tôi, giết người là tôi, không liên quan gì đến con tôi cả.”

Lâm Thế Vân lúc này trong lòng hoảng sợ, làm sao bà ta cũng không nghĩ ra, vì sao Diệp Ninh lại đột nhiên đến tự thú, nhưng hiện tại có một việc quan trọng hơn, là phải cứu Diệp Ninh ra, nó còn trẻ, còn có cả một tiền đồ rộng lớn, sao có thể bởi vì chuyện này mà hủy đi tất cả?

Tiểu Ngô vẻ mặt phức tạp, hơn hai mươi mấy tiếng, Lâm Thế Vân một câu cũng không nói, lãnh đạo cấp cao thì lại tạo áp lực, nếu tiếp tục không hỏi ra, bọn họ cũng chỉ có thể thả Lâm Thế Vân, còn phải nhận sự phê bình của dư luận, ai mà ngờ được, Diệp Ninh bỗng nhiên đến tự thú, thừa nhận là chính mình giết Cố Dung.

Trong lòng Tiểu Ngô thở dài, bất luận là con thay mẹ gánh tội, hay là mẹ thay con gánh tội..... Sớm biết như thế, trước kia sao lại làm?

“Lâm phu nhân, tội giết người cũng không phải trò đùa, không thể tự tiện nhận bừa.”

Lâm Thế Vân giật mình, như bị một chậu nước lạnh đổ xuống đầu, không sai, Diệp Ninh đã tự thú, bà ta hiện tại không thể hoang mang lo sợ, nói chuyện lung tung, trong đoạn phim ngắn giúp Lâm Miểu Miểu rửa sạch hiềm nghi kia, đem xác giấu vào cốp xe là hai người, nói cách khác sẽ có hai nghi phạm trong vụ án của Cố Dung, nếu bà thừa nhận, chẳng phải là gài đúng chỗ ngựa, cứu không được Diệp Ninh, còn liên lụy tới bản thân.

Bà ta miễn cưỡng lấy lại bình tĩnh, cứng ngắc cười: “Ngô cảnh quan, vừa rồi tôi có chút kích động, nhìn thấy con mình..... Người làm mẹ nào mà không muốn bảo vệ con mình kia chứ.”

Tiểu Ngô đang muốn báo lại với Vương Húc tình huống của Lâm Thế Vân, điện thoại còn chưa thông, Lâm Thế Vân liền sửa lời, lý do cũng vô cùng đường hoàng.

Lâm Thế Vân sau khi rời khỏi sở cảnh sát, bên ngoài đã có người đứng chờ bà ta, bà ta vốn tưởng là Diệp Đạo, không nghĩ tới lại là Lâm Thế Quân.

Lâm Thế Vân cũng không quản còn có lái xe ở đây, liền vội vàng hỏi thẳng: “Anh hai, chuyện của Diệp Ninh là thế nào?”

Lâm Thế Quân không trả lời, mà bảo lái xe chạy tới biệt thự riêng của ông. Lâm Thế Vân đương nhiên cũng không phải đứa ngốc, biết trên xe không phải địa điểm thích hợp để nói chuyện, trong lòng tràn đầy nhẩn nại, lo lắng và nghi hoặc, gọi điện thoại cho Diệp Đạo, Diệp Đạo hiển nhiên cũng vừa mới biết được chuyện Diệp Ninh đi tự thú, trong giọng nói mang theo khiếp sợ và kinh hoàng.

“Em đang ở sở cảnh sát?” Diệp Đạo trầm giọng hỏi, “Anh cho người tới đón em.”

“Anh hai đã tới đón em.”

Đầu bên kia điện thoại đột nhiên im lặng, Lâm Thế Vân vội vàng “Alo” hai tiếng, Diệp Đạo ngữ khí trầm trọng mở miệng, “Anh cũng vừa mới biết tin, anh hai nắm tin thật nhanh a.”

Lời kia vừa thốt ra, đồng tử Lâm Thế Vân hơi hơi co rụt lại, vội quay đầu lại nhìn về mặt lạnh buốt của Lâm Thế Quần, ngay cả lời tiếp theo Diệp Đạo nói bà ta cũng không nghe rõ.

Vài giây sau, bà ta cũng phục hồi tinh thần lại, nghe Diệp Đạo nói lại những đã chuyện xảy ra lúc bà ta bị giam giữ hơn hai mươi mấy tiếng đồng hồ, bị cánh báo chí khắp nơi đưa tin, mà Lâm gia, không ngờ lại không dùng bất cứ biện pháp khắc chế nào, đợi đến lúc hẳn biết được, sự tình đã không thể ngăn chặn.

Đáy lòng Lâm Thế Vân như bị ngâm trong hầm băng, bỗng nhiên cảm thấy người anh trước mặt mình sao trở nên xa lạ quá.

“Thế Vân, em hiểu được ý của anh không?”

“Anh muốn nói gì?” Lâm Thế Vân mờ mịt hỏi.

“Chuyện của Diệp Ninh, em thử hỏi anh hai xem ảnh định tính toán thế nào? Diệp Ninh sao có thể vô duyên vô cớ đi tự thú? Thế Vân? Thế Vân?”

Lâm Thế Vân ngơ ngác nhìn chằm chằm về phía trước, vài giây sau, mới đáp một câu: “Em đã biết.”

Cúp điện thoại, bà ta cơ hồ không cầm nổi chiếc di động, bàn tay vô lực rơi phịch xuống ghế, chiếc di động bị lực tác động bật lên, rồi rơi xuống bên cạnh, nỗi lo lắng kinh hoàng vừa rồi đều biến thành trống trải mờ mịt.

Xe dừng lại ở biệt thự tư nhân của Lâm Thế Quần, trong phòng khách rộng lớn chỉ còn lại Lâm Thế Quần và Lâm Thế Vân.

Lâm Thế Quần dường như cũng không sốt ruột, chỉ lẳng lặng đứng bên cửa sổ, không nói một lời, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Qua một hồi lâu, Lâm Thế Vân rốt cục ngẩng đầu, nơi đáy mắt sâu thẳm hiện rõ hiện thấp thỏm lo âu: “Anh....., chuyện Diệp Ninh đi tự thú, anh có biết không?”

Lâm Thế Quần vẫn nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, bình thản nói: “Anh biết. Là anh bảo nó đi tự thú.”

Vừa dứt lời, ở hơn mười giây trước, Lâm Thế Vân còn suy yếu không chịu nổi, hoang mang lo sợ đến tột cùng, chỉ trong chớp mắt, liền trở nên điên cuồng, bà ta trừng lớn hai mắt, nghiêng từng chữ một, dường như hao hết sức lực còn lại trong cơ thể: “Vì, sao?”

Bà ta cũng không cho Lâm Thế Quần thời gian trả lời, sau khi thốt ra hai chữ này, giọng nói của bà ta trở nên càng ngày càng kích động, trong ánh mắt thậm chí hiện lên một tia hung ác: “Vì cái gì? Anh trai! Nó là con trai em! Nó là con trai em, là cháu ngoại trai của anh!”

Lâm Thế Quần rốt cục cũng xoay đầu qua, bình tĩnh nhìn chằm chằm khuôn mặt đỏ bừng của em gái, sau vài giây, mới mở miệng: “Anh cũng muốn hỏi, vì cái gì, vì cái gì muốn vu oan cho Lâm Miếu Miếu, em chẳng lẽ..... Không biết con bé là con gái của anh? Là cháu gái của em?”

“Lâm Miếu Miếu?” Lâm Thế Vân ngẩn ra, sau đó châm chọc nở nụ cười, “Một đứa con hoang cũng xứng là cháu gái của em sao?”

Sắc mặt Lâm Thế Quần chợt lạnh lùng, ánh mắt khi nhìn Lâm Thế Vân giống như từng trận sấm chớp tàn phá bầu trời trên tầng mây cao tít, trong căn phòng trống rỗng, chỉ có tiếng cười châm biếm của bà ta, bên nhọn mà lại chói tai.

“Anh trai, anh đang kể chuyện cười gì thế? Nó cũng xứng để so sánh với Diệp Ninh? Bất quá chỉ là đứa con hoang của ả đàn bà ti tiện sinh ra mà thôi.....”

Lâm Thế Vân rốt cục phát hiện có chỗ không đúng, nụ cười châm biếm dần cứng lại trên mặt, tiếp theo đó dường như có một vết nứt lan dài từ trên trán xuống hai má bà ta.

Rõ ràng đã vào mùa hạ, nhiệt độ trong phòng lại lạnh lẽo đến rung người, bà ta mím chặt môi, không dám tin hỏi, “Anh bởi vì Lâm Miếu Miếu, cho nên mới ép Diệp Ninh đi tự thú?”

Bà ta ngây người rất lâu, giống như không thể chấp nhận được đáp án như vậy, bà ta vừa rồi còn tưởng rằng Lâm Thế Quần đã biết mình giết chết Cổ Dung, cho nên mới ép Diệp Ninh đi tự thú.

Lâm Thế Vân cuối cùng vẫn không mất đi toàn bộ lý trí, dưới ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị của Lâm Thế Quần, khiến bà ta ớn lạnh sởn cả gai ốc, nhưng không có cách nào mất đi lý trí, thoáng lấy lại bình tĩnh, bà ta né tránh tầm mắt của Lâm Thế Quần: “Em không có vụ hãm Lâm Miếu Miếu, em quả thật nhận được tin nhắn của Cố Dung nên mới.....”

“A –” Lâm Thế Quần bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, thản nhiên nhìn chằm chằm bà ta.

Giọng nói của Lâm Thế Vân im bật, ánh mắt của Lâm Thế Quần khiến bà ta cảm thấy không thể lẫn trốn, trong lòng cả kinh, đầu “ong ong” kêu vang, si ngốc hỏi, “Anh đã biết?”

Câu hỏi không đầu không đuôi, nhưng bà ta biết Lâm Thế Quần hiểu được.

Lâm Thế Quần vẫn như cũ không có một chút biến hóa, thần sắc lãnh đạm, yên lặng, bà ta bỗng nhiên tiến lên hai bước, gắt gao bắt lấy ống tay áo của ông, “Anh đã biết?”

Giọng nói của bà ta bỗng nhiên nhẹ bẫng, đáy lòng lo âu bất an tột độ, các loại ý niệm trong đầu xoay chuyển hỗn loạn, không ngừng hiện lên, thật lâu sau bà ta buông lỏng tay áo Lâm Thế Quần, giống như mất đi toàn bộ sức lực.

Nhưng lại qua hơn mười giây, bà ta lại kích động tiến lên: “Anh, anh còn chưa biết phải không? Con tiện nhân kia, thật đúng là chị dâu tốt của em, thật sự là chị dâu tốt a, uống công em moi tim móc phổi đối xử tốt với ả ta, ả ta lại đối xử với em như vậy, ả ta và Diệp Đạo, ả ta lại có thể cùng Diệp Đạo.....” Giọng nói của bà ta vội vàng, bà ta nghĩ nếu như nói ra, ít nhất có thể.....

Nhưng khi ngẩng đầu, bà ta mới phát hiện biểu tình của Lâm Thế Quần, từ đầu tới cuối đều không mấy may biến hóa một chút nào cả.

Trong lòng Lâm Thế Vân bỗng nhiên dâng lên nỗi sợ hãi rất lớn, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Lâm Thế Quần, xa lạ khiến bà ta giật thót. Ở Lâm gia, bà ta sợ nhất vẫn luôn là anh trai của mình, những việc nhỏ không quan trọng Lâm Thế Quần chưa bao giờ so đo với bà ta, chẳng hạn như Lâm Miếu Miếu, Lâm Thế Quần trước kia chưa bao giờ tranh cãi với bà ta, thế nhưng hiện tại, vì sao bỗng dưng anh trai lại tính toán như vậy? Hay là vẫn bởi vì bà ta đã giết Cố Dung? Cố Dung cho dù có ngoại tình, nhưng rốt cuộc vẫn là vợ chính thức của Lâm Thế Quần.

Bà ta mím môi, sắc mặt trắng bệch như quỷ: “Em không phải cố ý giết chết ả, em chỉ muốn tới hỏi ả vì sao....., sau đó bọn em tranh cãi với nhau, ả ta nắm lấy con dao, em..... Em không phải cố ý muốn giết chết ả, em thực sự không phải cố ý.....”

“Diệp Ninh không liên quan tới chuyện này, nó cái gì cũng không biết! Nó cái gì cũng không biết!.....”

“Em biết em không nên vu oan cho Lâm Miếu Miếu, là lỗi của em, lỗi của em.....”

Bất luận Lâm Thế Vân nói cái gì, Lâm Thế Quần vẫn để mặc bà ta nắm chặt lấy tay áo của mình, một chữ cũng không nói, Lâm Thế Vân rốt cục nhận không được gào khóc: “Anh..... Rốt cuộc anh muốn như thế nào?”

Trên mặt Lâm Thế Quần hiện lên một tia thương hại, lấy văn kiện trên bàn đưa đến trước mặt bà ta: “Chuyện thứ nhất, anh muốn 10% cổ phần Lâm thị trong tay em, và 5% cổ phần trong tay Diệp Ninh.” Ông dừng lại vài giây, ánh mắt tối đen như mực, “Chuyện thứ hai.....”

Khi Lâm Miếu Miếu biết chuyện Diệp Ninh đi tự thú đã là vài giờ sau đó, tâm tình của cô trầm xuống, lúc đó cô cho rằng Diệp Ninh là vì muốn giải thích cho Lâm Thế Vân. Khâu Thục Thanh đang tiếp đãi đám bạn già của mình, ngồi quay quần trong Thiên Hà Viên bàn về chuyện áo cưới, Lâm Miếu Miếu vẫn không yên lòng, thím Thanh bỗng nhiên đến nói với cô, có cô gái nào đó tên Phó Thuần gọi điện tới tìm cô.

Giống như lần tiếp điện thoại khó hiểu trước đó, Phó Thuần vẫn ấp úng, tâm tình Lâm Miếu Miếu đang không tốt, đương nhiên không có nhiều kiên nhẫn với cô ta: “Cô rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Phó Thuần trầm mặc vài giây, lòng phân vân, cắn răng hẹn cô ra gặp mặt.

Lâm Miếu Miếu trong lòng đột nhiên dâng lên một dự cảm mơ hồ, chuyện Phó Thuần muốn nói với cô, chỉ sợ không phải là chuyện đơn giản, Phó Thuần là chị em tốt của Lâm Tư.

Cô vẫn thiếu Lâm Tư một món nợ ân tình, năm 8 tuổi cô bị Lâm Thế Quần mang về nhà lớn Lâm gia, cô và Lâm Tư có gặp mặt một lần, lúc bị Lâm Thế Vân mắng, chỉ có Lâm Tư vì cô mà cãi lại hai câu, sau khi biết cô bị đưa đi nước ngoài, Lâm Tư đã lên lút đưa chi phiếu cho cô, cô lại hất tay cô ấy ra, xoay người rời đi.

Bị Cố Dung đuổi tới nước Y, lưu lạc đầu đường, cũng là sau khi Lâm Tư biết được, nói cho Lâm Thế Quần, từ lần gặp mặt ở nhà lớn Lâm gia năm đó, cô vẫn chưa gặp lại Lâm Tư hay liên lạc với cô ấy, nhưng ở trong lòng cô, cảm giác của Lâm Miểu Miểu đối với Lâm Tư là bất đồng, cho nên đối với Phó Thuần mới có thể kính trọng vài phần.

Cô có trực giác, chuyện Phó Thuần sắp nói với cô, rất có khả năng liên quan đến Lâm Tư.

Không đến nửa giờ, Phó Thuần đã tới Thiên Hà Viên, hai người sau khi ngồi xuống ngôi đình nghỉ chân, Lâm Miểu Miểu hỏi: “Cô muốn nói với tôi chuyện gì sao?”

Phó Thuần trên đường đi vẫn luôn rối rắm, biểu tình muốn nói lại thôi, rối rắm đến rối rắm đi, Lâm Miểu Miểu nhìn thấy đã cảm thấy mệt thay cô ấy, Phó Thuần liên tục hít sâu vài hơi, muốn nói lại thôi rối rắm trong chốc lát, mới hạ giọng nói một câu nói.

Lâm Miểu Miểu ngậy ngậy cả người, cảm thấy nghe không rõ, hoặc có lẽ là cô nghe rất rõ, cô không bắt được hàm nghĩa của câu nói kia, mờ mịt nhìn Phó Thuần: “Cô nói cái gì?”

“Lâm Tư không phải là con gái của ba cô.”

Những lời này ở trong đầu Lâm Miểu Miểu lặp đi lặp lại vang vọng một hồi lâu, thật sự là tin tức Phó Thuần mang đến, làm người nghe quá mức kinh sợ, Cố Dung năm đó chính là mang thai Lâm Tư, mới cùng Lâm Thế Quần ‘phụng tử thành hôn’, nếu Lâm Tư không phải con gái Lâm Thế Quần.....

Lâm Miểu Miểu cảm thấy đầu óc hơi chút choáng váng, cô mím môi, cảm thấy yết hầu khô khốc: “Đây là thật sự?”

“Là chính miệng Lâm Tư nói cho tôi biết.”

81. Chương 81: Ông Nội, Cha Và Con Gái

Lâm Tư không phải con gái Lâm Thế Quần? Đây là Lâm Tư chính miệng nói cho Phó Thuần?

Lâm Miểu Miểu cảm thấy đầu óc có chút choáng váng, đôi mắt trắng đen rõ ràng của Phó Thuần trông thật to, cô yên lặng nhìn Phó Thuần trong chốc lát, hỏi: “Ông ấy biết không?”

Cô vẫn không quen gọi Lâm Thế Quần là “Ba ba”, sau khi bị Lâm Thế Quần đuổi đi, cô rốt cuộc cũng không gọi ông ta là “Ba ba” nữa, cho dù hiện tại, cô vẫn cảm thấy hai chữ kia giống như mang chì, treo lơ lửng trong cổ họng, nhưng vẫn không thốt lên được.

“Ai?”

Miệng Lâm Miểu Miểu giống như bị đám bông mềm chặn lại, lúng túng nói: “Ba tôi.....”

Phó Thuần hình như bị dọa hoảng sợ, sắc mặt trắng bệch, nhìn trái nhìn phải, rồi thấp giọng nói: “Tôi không biết....., Lâm Tư cũng là trước đây không lâu có một lần nghe lén dì Cố nói chuyện mới biết được, cô nói xem, có phải ông ấy đã biết hay không..... Cho nên dì Cố mới bị ông ấy.....”

Một người đàn ông, bị một phụ nữ dùng đứa nhỏ trong bụng bức hôn, nếu người đàn ông này cũng thích cô gái kia, thì không có gì để nói, vấn đề là người đàn ông đó không thích cô gái kia, hơn nữa vị hôn thê của mình chỉ vừa mới chết chưa tới hai tháng, cô có thể hiểu được tâm tình của người đó lúc bị bức hôn.

Phó Thuần trưng ra khuôn mặt trắng bệch, phân tích cũng rất có trật tự, xem ra mấy ngày này cô ấy đã cân nhắc không ít lần.

Lâm Miểu Miểu nghe đến đó, trong lòng lại bổ sung một câu, nếu Cố Dung dám lấy đứa nhỏ trong bụng bức hôn, hiển nhiên đã có quan hệ với Lâm Thế Quần, Lâm Thế Quần nếu trong sạch rõ ràng với Cố Dung, Cố Dung có thể bức hôn thành công sao?

Đương nhiên lời này, cô chỉ suy ngẫm trong lòng, Lâm Thế Quần nói như thế nào cũng là cha của cô, ở trước mặt người ngoài, cô không muốn phê bình nhân phẩm của ông ấy.

Phó Thuần lại nói tiếp: “Kết quả sau hai mươi năm, người đàn ông này mới phát hiện đứa con gái mà mình yêu thương sủng ái lại không phải là con gái ruột của mình, mà con gái ruột thật sự, lại bị vợ của mình ném ra nước ngoài, cô nói xem ông ta sẽ như thế nào?”

Lâm Miểu Miểu cảm thấy tình huống này có chút kỳ lạ, chẳng lẽ Phó Thuần không biết cô là con gái của Lâm Thế Quần sao, vậy mà còn không hề cố kỵ cùng cô thảo luận xem Lâm Thế Quần có phải là hung thủ hay không.

Dù Phó Thuần phân tích rất có căn cứ, thế nhưng trực giác của Lâm Miểu Miểu nói với cô rằng, hẳn không phải là Lâm Thế Quần.

Lúc ở sở cảnh sát, cô có thể cảm nhận được Lâm Thế Quần là thật sự khấn trương, cho nên ông ấy khẳng định sẽ không giết Cố Dung, sau đó giả họa cho cô. Mặt cô đột nhiên sững lại, nhớ tới đêm Lâm Thế Quần bất ngờ đến tìm cô, đêm đó Lâm Thế Quần quả thực không thích hợp, còn nói với cô một số lời kỳ quái khó hiểu.

Liên hệ với lời Phó Thuần vừa nói, Lâm Miểu Miểu nhận không được đoán, lúc đó, Lâm Thế Quần có phải đã biết rồi hay không, Lâm Tư không phải là con gái của ông, cho nên mới đột nhiên đến tìm cô?

Phó Thuần nói liên miên một lèo những lập luận phá án của mình, nhìn về phía Lâm Miểu Miểu, cuối cùng nhớ tới Lâm Miểu Miểu cùng Lâm Thế Quần là quan hệ gì, sắc mặt càng thêm trắng bệch, ngây người một hồi lâu, mới lắp bắp nói: “Những lời tôi vừa nói, cô sẽ không nói lại với người khác chứ?”

Cô bỗng nhiên cảm thấy Phó Thuần có chút đáng yêu.

Cô cười cười: “Sẽ không.”

Phó Thuần vội vàng vỗ ngực, thở hắt ra một hơi, lúc này cô ấy mới thấy có chút xấu hổ, tìm đại một lý do, liền rời đi.

Vừa tiễn bước Phó Thuần, Lâm Miểu Miểu lại nhận được một cuộc điện thoại ngoài ý muốn, ông nội Lâm Ngạn kêu cô tới nhà lớn Lâm gia.

Lâm Miểu Miểu nghĩ tới bản thân gần đây cũng không có việc gì làm, trên thực tế tình hình lại là sóng đánh nhấp nhô, đương nhiên càng phong ba bão táp ắt hẳn là Lâm gia, trước thì cô bị tình nghi giết người, sau đó lại đến Lâm Thế Vân, giờ là Diệp Ninh, một người tiếp một người, không biết kế tiếp sẽ là ai.

Lâm Miểu Miểu nói với Lý Trân một tiếng, Lý Trân liền để thám Thanh đi chung với cô, tuy rằng Thiên Hà Viên cách nhà lớn Lâm gia chỉ có vài bước, nhưng bởi vì mấy chuyện lần trước, Tông gia hiện tại đối với Lâm Miểu Miểu cung phụng như bảo bối, ngay cả đi vài bước ngắn, cũng có vài chiếc xe theo sau, lo sợ cô lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Tiết trời đã vào giữa hè, nhưng không biết có phải là ảo giác hay do kết cấu của nhà lớn Lâm gia, mà khiến cho người khác cảm thấy không khí lạnh lẽo như bao trùm, ánh mặt trời trên cao chiếu xuống, nhưng vẫn không thể thiêu cháy những bóng ma chồng chất nơi đây.

Bước vào trong, Lâm Miểu Miểu liền cảm thấy không khí u ám rất nặng nề, ước chừng là vì vị nữ chủ nhân - Cố Dung đã mất, Lâm Thế Vân thì bị bắt tạm giam, nhà lớn Lâm gia nhìn qua tựa hồ không còn gọn gàng ngăn nắp như trước kia, sắc mặt bà quản gia cũng mang theo vài phần lo lắng và hoảng sợ.

Lâm Miểu Miểu trực tiếp đi vào thư phòng Lâm Ngạn.

Trước đó cô đã đến một lần, là trước khi kết hôn phải tới trao đổi chuyện hôn lễ cùng Tông Chính, mà lúc này đây, Lâm Miểu Miểu dự cảm hẳn là có liên quan đến cái chết của Cố Dung.

Lâm Ngạn ôn hòa gọi cô ngồi xuống, hỏi thăm tình hình của cô ở Tông gia và chuyện đứa nhỏ, Lâm Miểu Miểu trả lời đơn giản, Lâm Ngạn hiếm khi lộ ra vẻ tươi cười: “Tông Chính thẳng bé này, lúc trước ta đã cảm thấy không tồi rồi.”

Lâm Miểu Miểu ở trong lòng cãi lại, không tồi sao? Sao cô lại không biết nha.

“Mấy năm nay, một mình cháu ở nước Y, đã thiệt thòi cho cháu.....” Lâm Ngạn bỗng nhiên thở dài, xem ra là muốn nhắc lại chuyện trước kia với cô, có lẽ còn muốn biểu đạt thành ý xin lỗi linh tinh gì đó.

Trong lòng Lâm Miểu Miểu cảm thấy phiền khi nói tới đề tài này, nếu là trước đây chắc chắn cô sẽ không nói câu nào im lặng ngồi nghe cho xong, nhưng hiện tại..... Có thể là đã bị Tông Chính tính tình ương ngạnh kia ảnh hưởng, cũng có thể là đối với nhà lớn Lâm gia càng thêm chán ghét hơn trước, cô cắt ngang lời nói của Lâm Ngạn, “Không thiệt thòi.”

Lâm Ngạn nhìn cô, trầm mặc trong chốc lát, không tiếp tục nhắc lại đề tài vừa rồi: “Gần đây trong nhà xảy ra chút chuyện, ta già rồi, đã quản không được”

Lâm Miểu Miểu ngẩng đầu, Lâm Ngạn đã hơn bảy mươi tuổi, xác thực già đi rất nhiều, những lần gặp mặt trước đó, ông vẫn là một ông lão tinh thần quắc thước, khí thế mạnh mẽ, ở trên bàn cơm chỉ một câu nói đã làm cho Cố Dung và Lâm Thế Vân ngậm miệng, tuy rằng tuổi đã cao, nhưng khí thế vẫn còn.

Mà hiện tại, ánh mắt ông ta đục ngầu đi nhiều, sợi tóc cũng có chút hỗn độn, ngồi trên ghế, không còn sống lưng cao thẳng, mà là hơi hơi tựa lưng vào ghế ngồi, ngay cả Lâm Thế Quân cô cũng đều cảm thấy dường như đã già đi, Lâm Ngạn đương nhiên càng già, nhưng trước kia, cô chưa từng dùng từ như vậy để hình dung hai người họ.

Người Lâm gia, bất luận là Lâm Ngạn, hay là Lâm Thế Quân, đều lưu lại cho cô ấn tượng lạnh lùng tàn nhẫn, cô cảm khái nghĩ, hóa ra bọn họ cũng sẽ già.

“Rốt cuộc vẫn là người một nhà, có chuyện gì không thể ngồi xuống nói với nhau một tiếng sao, không nên lời mọi chuyện tới sở cảnh sát, cháu nói có phải hay không?”

Lâm Miểu Miểu không lên tiếng, bản thân cô là người bị hại, Lâm Ngạn nói những lời mang hàm nghĩa sâu xa này với cô, khiến cô cảm thấy ông ta đã tìm lầm người rồi..... Ông ta nên nói những lời này Lâm Thế Vân chứ?

“Chuyện Diệp Ninh tới sở cảnh sát cháu có biết không?”

Lâm Miểu Miểu gật đầu.

Ông mệt mỏi thở dài, “Khuyên nhủ ba cháu một chút đi, ta già rồi, lời của ta nó không chịu nghe nữa.”

Trong lòng Lâm Miểu Miểu dâng lên một tia khó hiểu, loại sự tình này, vô luận như thế nào cũng không tới phiên cô đi nói chứ? Hơn nữa khuyên Lâm Thế Quân cái gì? Trong lòng cô nảy lên, chuyện của Diệp Ninh có liên quan đến Lâm Thế Quân?

Ngày hôm qua khi Tông Chính nói lại chuyện Lâm Thế Vân, lượng tin tức của cô ào ạt mà tới, dễ nhận thấy đã có người nào đó trong Lâm gia ngầm đồng ý, nay xem ra người này có thể là Lâm Thế Quân, nhưng Lâm Thế Quân vì sao phải làm như vậy?

Lâm Miểu Miểu nhìn Lâm Ngạn mỗi một nháy hai mắt lại, liền đứng dậy chào ra về, Lâm Ngạn tại thời điểm cô xoay người, còn nói một câu: “Ông nội mấy năm nay đã không làm tròn trách nhiệm, ngày cháu kết hôn, cũng giống như Thế Vân, ông sẽ đưa cho cháu 10% cổ phần công ty.”

Lâm Miểu Miểu thoáng sững lại, trong lòng chán ghét càng sâu, thật không hổ là người một nhà, lúc muốn bù đắp, đều dùng cùng một phương pháp, 10% cổ phần tập đoàn Lâm thị? Trên mặt cô chẳng lẽ viết, cô rất thiếu tiền sao? Rất muốn sao?

Bước chân cô nhanh hơn, không hề lưu luyến rời khỏi đại trạch Lâm gia, ánh mặt trời lại chiếu rọi trên người cô, cô nhẹ nhàng thở ra, nghĩ về sau không có việc gì thì sẽ không tới nơi này nữa.

Trở lại Thiên Hà Viên, trong lòng Lâm Miểu Miểu vẫn chưa bình tĩnh trở lại, cô nhắc nhở bản thân không nên tham gia vào trận sóng gió lần này ở Lâm gia, nhưng vẫn không ngừng nhớ tới lời Phó Thuần nói, còn có Lâm Thế Quân vào đêm hôm đó đã rơi nước mắt trên vai áo cô, cùng với ám chỉ Lâm Ngạn.

Cô suy nghĩ trong chốc lát, quay về phòng gọi điện cho Lâm Thế Quân, Lâm Thế Quân nhận được điện thoại của cô dường như rất cao hứng, hỏi vài câu về tình hình sức khỏe của cô, sau đó nói mấy ngày nay ông khá bận, qua ít hôm nữa sẽ tới thăm cô.

“Con tìm ba có chuyện gì sao? Có phải thằng nhóc Tông Chính kia đối xử không tốt với con hay không? Hay là con ở Tông gia không thoải mái?”

“Không có..... Tôi, tôi có một chuyện muốn hỏi ông.”

“Chuyện gì?” Ông ấy cười hỏi.

Lâm Miểu Miểu cảm thấy nếu trực tiếp hỏi Lâm Thế Quần có liên quan tới vụ án của Cố Dung hay không, dường như hơi trực tiếp, cô uyển chuyển nói: “Buổi chiều..... Ông nội..... Bảo tôi đi một chuyến.....” Khi nói hai chữ “ông nội” miệng cô như bị mắc nghẹn, mơ mơ hồ hồ, trong lòng cô vẫn không cách nào tiếp nhận được những người của Lâm gia.

Lâm Thế Quần nhũn mày, ngữ khí ngưng trọng: “Ông ấy gọi con tới có nói gì không?”

“Nói tôi khuyên ông, tôi.....” Cô trầm mặc hai giây, cảm thấy đi vòng vèo thật sự rất mất sức, dứt khoát trực tiếp hỏi, “Vụ án của Cố Dung có liên quan tới ông hay không?”

Theo huyết thống, cô không thể phủ nhận có quan hệ máu mủ với Lâm Thế Quần, từ trong lòng cô không cách nào cưỡng lại một phần quan tâm dành cho Lâm Thế Quần, cho nên cô không hy vọng ông ấy thật sự như Phó Thuần đoán, có liên quan đến cái chết của Cố Dung.

Lâm Thế Quần không rõ ràng quyết đoán đưa ra đáp án mà cô mong chờ, mà sau khi lặng im trong chốc lát, lập lòe nước đôi(1) nói: “Con hiện tại đang mang thai, việc này con không cần quan tâm, cũng không được nghĩ tới, con hãy vui vẻ yên tâm chờ đến ngày kết hôn là được rồi.”

Trong lòng Lâm Miểu Miểu mơ hồ dâng lên một tia bất an, muốn hỏi lại, Lâm Thế Quần đã lấy cớ ông còn có việc, cúp điện thoại.

Buổi tối Tông Chính về nhà, thấy Lâm Miểu Miểu luôn không yên lòng, lập tức đi lên xum xoe, không biết anh học được ở đâu chút ảo thuật, biến ra một đóa hoa hồng kiêu diễm ướm át, Lâm Miểu Miểu xem thường liếc anh một cái: “Nhàm chán.”

Tông Chính: “.....”

“Anh không đi làm thư phòng sao?” Cô không chút để ý hỏi.

Tông Chính rất muốn nói, ở bên cạnh vợ yêu quan trọng hơn, nhưng lại cảm thấy Lâm Miểu Miểu nhất định sẽ đáp lại mình một câu, “Không cần anh ở cùng”. Anh nhịn trong chốc lát, yên lặng đi vào thư phòng, cứ cách nửa tiếng, anh lại lượn lơ vài vòng trước mặt Lâm Miểu Miểu, Lâm Miểu Miểu nhàm chán ngồi xem tivi, ngay cả cái liếc mắt cũng không thêm cho anh.

Trong lòng Tông Chính buồn bực, sao còn có tâm tình tiếp tục làm việc, liền đi tới Mộ Sắc Sâm Lâm.

Vừa đến Mộ Sắc Sâm Lâm, Đỗ Thiếu Khiêm thật hiếm thấy đã ở đây uống rượu giải sầu, Tông Chính ngồi xuống bên cạnh anh ta, rót đầy ly rượu, giữa cổ uống cạn.

Chú thích:

(1) Lập lòe nước đôi: thái độ ba phải, lấp lửng.

82. Chương 82: Biến Chuyển

Vừa đến Mộ Sắc Sâm Lâm, Đỗ Thiếu Khiêm thật hiếm thấy đã ở đây uống rượu giải sầu, Tông Chính ngồi xuống bên cạnh anh ta, rót đầy ly rượu, giữa cổ uống cạn.

Đỗ Thiếu Khiêm ngẩng đầu liếc mắt nhìn anh một cái, thở dài một hơi: “Tởn tẻ trông thấy Kỉ Lạc.”

Tông Chính kinh ngạc nhướn mày, suy nghĩ trong chốc lát mới hỏi: “Cô bạn gái tự sát hồi đó của cậu?”

Đỗ Thiếu Khiêm gật gật đầu, Tông Chính đồng tình vỗ vỗ vai anh ta, anh mấy ngày trước cũng bị cô bạn gái cũ Trương Vi kia hại thảm, lúc này đến lượt Đỗ Thiếu Khiêm, nghĩ tới Đỗ Thiếu Khiêm lúc đó đã cười chế nhạo mình, Tông Chính lại bắt đầu bỏ đá xuống giếng: “Đáng đời!”

Về mặt Đỗ Thiếu Khiêm có chút quái lạ.

Gần đây hẳn vừa quen một em gái xinh đẹp, thân hình nóng bỏng, em gái này lớn lên ở nước ngoài, tính cách ngay thẳng phóng khoáng, thân thủ lợi hại, sự tiếc nuối của hắn đối với Lâm Miểu Miểu trước kia nay đã được bù đắp.

Đáng tiếc cô bạn gái mới này không giống những người hắn đã gặp trước kia, không hay bám dính lấy hắn, hai ba ngày lại chạy ra ngoài, ngày đó hắn đưa cô bạn gái ra sân bay, tình cờ gặp lại bạn gái trước trước trước trước..... Kỉ Lạc.

Vừa xảy ra chuyện của Trương Vi, Đỗ Thiếu Khiêm nhìn thấy Kỉ Lạc, sắc mặt ngay lập tức biến đổi, lòng hắn lúc ấy liền lộp bộp lo lắng, đang lo lắng Kỉ Lạc sẽ lại liều chết không tha, tìm cái chết..... Sau đó, hắn thấy một người đàn ông xuất hiện bên cạnh Kỉ Lạc, sắc mặt nặng nề đi tới.

“Anh chính là Đỗ Thiếu Khiêm?”

Đỗ Thiếu Khiêm gật đầu, cảm thấy sự tình có vẻ phức tạp, liền muốn bảo cô bạn gái mới đang đứng chờ bên cạnh đi trước, đáng tiếc cô nàng lại mang vẻ mặt hứng thú, mặt mày hớn hở như đang hóng chuyện.

Đỗ Thiếu Khiêm vừa đoán quan hệ giữa người đàn ông kia với Kỉ Lạc, vừa suy ngẫm xem có nên ở trước mặt bạn gái mới thể hiện một chút hay không, lại vừa không tránh khỏi có chút dắc ý, bạn gái trước kia vẫn nhớ mãi không quên mình. Kết quả hắn không đợi được tình huống như mong chờ, Kỉ Lạc đuổi theo, nắm lấy tay áo người đàn ông kia, không ngừng đang đưa qua lại: “Em với anh ta một chút quan hệ cũng không có! Thật sự đó!”

“Em trước kia mắt bị mù mới có thể coi trọng tên cặn bã như thế!”

“Tên cặn bã như vậy ngay cả một đầu ngón tay của anh cũng không bằng!”

“Ông xã, em yêu anh!”

Đỗ Thiếu Khiêm: “.....” Trưng ra khuôn mặt cứng ngắc, cảm thấy trong nháy mắt bản thân bị người ta coi thành tượng sáp, thật mất mặt a.

Sắc mặt người đàn ông kia lập tức tốt lên rất nhiều, lạnh nhạt liếc mắt nhìn Đỗ Thiếu Khiêm một cái, tầm mắt lại dừng trên người cô gái bên cạnh Đỗ Thiếu Khiêm: “Làm phiền Đỗ tiên sinh không cần ở ngày sinh nhật của vợ tôi, Lễ giáng sinh, Lễ tình nhân..... Gửi quà tặng và thiệp chúc mừng!”

Kỉ Lạc phụ họa gật gật đầu: “Đúng đúng! Em thực khó xử!”

Đỗ Thiếu Khiêm: “.....”

Kỉ Lạc đi theo người đàn ông kia cất bước nhanh chóng rời khỏi, lúc gần đi còn không quên “tốt bụng” khuyên bảo cô bạn gái mới của hắn một câu: “Tiểu thư, cẩn thận tra nam(1)!”

Đỗ Thiếu Khiêm cười gượng hai tiếng, kéo tay cô bạn gái mới, cô nàng không khách khí hất tay hắn ra: “Bye!”

.....

“Cậu lại không thích Kỉ Lạc, sao còn cho người gửi thiệp, tặng quà chúc mừng?”

Đỗ Thiếu Khiêm trầm mặc trong giây lát mới trả lời: “Làm một người đàn ông, tớ cảm thấy cho dù chia tay mọi người vẫn có thể xem nhau như bạn bè, đây là cách duy trì quan hệ, lại nói quà tặng cũng không cần tớ phải quan tâm, đều là do Tiểu Trần trợ lý của tớ phụ trách việc này.”

Tông Chính không nói gì vài giây, hỏi: “Cậu không phải đối với cô gái nào từng gặp với cậu cũng gửi thiệp tặng quà như vậy đó chứ?”

Đỗ Thiệu Khiêm lắc lắc đầu, Tông Chính cảm thấy tên này vẫn còn cứu được, nhưng ngay sau đó Đỗ Thiệu Khiêm tiếc nuối trả lời: “Cũng tại Tiểu Trần – trợ lý lúc trước của tớ làm mất tờ danh sách, hiện tại chỉ có đưa tặng những cô quen biết vài năm trở lại đây.”

Tông Chính trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên cảm khái một câu: “Chỉ một người phụ nữ tớ cũng chưa thu phục được, cậu hãy mau đề xuất ý kiến, rốt cuộc phải làm như thế nào để thu phục được Lâm Miểu Miểu?”

Đỗ Thiệu Khiêm buồn bực thở dài, yên lặng uống một ngụm rượu: “Gần đây tớ mới phát hiện, con gái học TaeKwonDo, dường như đặc biệt khó thu phục.....”

Nói xong hần lại thở dài, “Cô bạn gái mới kia của tớ, tớ còn chưa thu phục được kìa.....”

Hơn mười giờ tối, Tông Chính bắt đầu liên tục nhìn điện thoại, mãi cho đến đúng 11 giờ, tâm tình vô cùng mất mát, Lâm Miểu Miểu không gọi điện thoại đến, trong lòng anh đã có chuẩn bị, nhưng sao hôm nay ngay cả mẹ mình - Lý Trần cũng không gọi điện thoại

Anh cũng không ngồi thêm nữa, trở về Thiên Hà Viên, Lâm Miểu Miểu đang nằm ngủ thật thơm thật ngon miệng, anh vội vào tắm rửa, vừa lên giường, đã bị Lâm Miểu Miểu đạp một cước, cô mơ mơ màng màng mở mắt ra: “Anh uống rượu? Đi sofa ngủ!”

Tông Chính: “.....”

Một đêm say giấc, Lâm Miểu Miểu tinh thần sảng khoái rời giường, mang thai đã được vài tuần, chắc là do tổ chất cơ thể tốt, hiện tại cô không có những phản ứng của thời kỳ đầu mang thai, Tông Chính ngủ cả một đêm trên sofa, cổ đau thắt lưng đau, sắc mặt cực kì kém, lúc ăn điểm tâm sáng, còn bị Lý Trần và Khâu Thục Thanh quở trách một trận, cái gì mà vợ ở nhà mang thai, còn đi đêm không về.....

Anh sắp lại gần, hạ giọng: “Cổ anh đau.....”

Lâm Miểu Miểu dùng khoeo mắt liếc qua, hôm nay cổ của anh quả thật có chút không bình thường, hình như ngủ bị sai cổ.

“Thắt lưng anh đau..... Vợ ơi.....”

Lâm Miểu Miểu trong lòng cười thầm, Tông Chính lúc ngồi ăn sáng nhiều lần đá chân cô ở dưới bàn, vẻ mặt cô lạnh nhạt hất tay anh ra, không nhìn ánh mắt sâu kín của anh.

Ăn cơm xong, anh vừa thắt caravat vừa đưa ánh mắt lấp lánh nhìn Lâm Miểu Miểu: “Anh đi nha.....”

Lâm Miểu Miểu đang xem tờ nhật báo, một chút phản ứng cũng không có, Tông Chính tăng âm lượng thêm chút nữa: “Vợ ơi, anh đi đó.....”

Lâm Miểu Miểu còn chưa kịp đáp lại, Khâu Thục Thanh đã không kiên nhẫn: “Muốn đi thì đi nhanh đi, lẽ mà lẽ mẹ ở đó làm gì?”

Mặt Tông Chính sượng chín, càng nghĩ càng cảm thấy lòng chua xót, thật sự là bà nội không thương, mẹ không yêu, anh sống ở Thiên Hà Viên giống như không khí trời lơ lửng vậy. Bây giờ mỗi lần anh gọi điện thoại cho Lâm Miểu Miểu, chỉ cần không liên quan tới vụ án của Cố Dung, nói hai câu cô đã cúp điện thoại của anh, khiến cho hiện tại chủ đề câu chuyện của anh và cô chỉ xoay quanh vụ án của Cố Dung.

Cả ngày nay, Tông Chính ngồi trong văn phòng, trong lòng phiền muộn bức bối, nhất là lại mở cái hội nghị dài dòng, tâm tình quả thực buồn bực vô cùng, hai ngày trước bởi vì vụ án của Cố Dung, mỗi ngày đều có tiến triển mới, anh còn có thể lấy cớ gọi điện thoại cho Lâm Miểu Miểu, cho cô biết sự tồn tại của anh, nhưng hôm nay..... Mãi cho đến tan tầm, một mẫu tin cũng không có.

Về nhà, Lâm Miểu Miểu ngược lại chủ động nói với anh vài câu, lại là về vụ án Cố Dung, từ lúc vụ án Cố Dung xảy ra cho tới bây giờ chỉ ngắn ngủi vài ngày, nhưng tiến triển cũng khá khả quan, mỗi ngày ti vi đều đưa tin tức mới, hôm nay Lâm Miểu Miểu mở ti vi chờ mãi, kết quả vụ án vẫn giậm chân tại chỗ như ngày hôm qua, ở bảng tin Diệp Ninh tự thú, tuy rằng quan hệ giữa cô với Diệp Ninh cũng không thể nói là thân thiết, nhưng trong lòng Lâm Miểu Miểu vẫn hy vọng Diệp Ninh không phải là hung thủ.

Hai người thảo luận trong chốc lát, ăn cơm xong, Tông Chính nhận một cuộc điện thoại, sắc mặt khê biến.

“Vụ án của Cố Dung có tiến triển mới.”

Lâm Miếu Miếu lập tức nhìn qua, giọng Tông Chính hơi trầm xuống: “Lâm Thế Vân đã khai thật với phía cảnh sát, chỉ ra và xác nhận Diệp Đạo mới thật sự là hung thủ, Diệp Ninh bởi vì hiếu thuận mà gánh tội thay cho cha.”

Lâm Miếu Miếu ngẩn người, hôm qua cô còn đang suy nghĩ, đầu tiên là cô, sau là Lâm Thế Vân, sau đó là Diệp Ninh, không biết kế tiếp là ai, không nghĩ tới cả Diệp Đạo cũng bị cuốn vào.

Phía cảnh sát đã hai lần nhận được đoạn phim ngắn nặc danh, lần đầu tiên vì rửa sạch hiềm nghi cho Lâm Miếu Miếu, lần thứ hai làm cho Lâm Thế Vân bị bắt, mà lúc này đây..... Sau khi Lâm Thế Vân chỉ ra và xác nhận Diệp Đạo là hung thủ, lại thu được đoạn phim ngắn nặc danh thứ ba.

Thời gian ngay sau Lâm Thế Vân rời đi chưa đến năm phút, 5h19, Diệp Đạo xuất hiện ở biệt thự số 12 Hoa đào sơn.

5h25, Diệp Đạo rời đi.

20 phút sau, 5h45, Diệp Đạo lại lái xe tới biệt thự Hoa đào sơn, từ sau cốp xe lấy ra một số thứ, trong đó có một túi nylon lớn màu đỏ sọc trắng.

Nếu người là Lâm Thế Vân giết, như vậy Diệp Đạo có thể là tới giúp bà ta thu dọn hiện trường, nhưng hiện tại Lâm Thế Vân lại chỉ ra và xác nhận Diệp Đạo mới là hung thủ. Cũng có khả năng người là do Diệp Đạo giết, nhưng ông ta vẫn duy trì trầm mặc, để cho vợ và con trai mình một trước một sau bị cảnh sát bắt giữ, Lâm Thế Vân rốt cục không thể chịu đựng được nữa, chỉ chứng Diệp Đạo.....

Tâm tình Lâm Miếu Miếu không tốt, sau khi nghe xong thì trầm mặc, cô không có gì để nói, trên thực tế, đối mặt với vụ án càng ngày càng rắc rối phức tạp, cô cũng không muốn nghĩ nhiều nữa, phương diện mà đàn ông cùng phụ nữ, người thường cùng đương sự chú ý luôn bất đồng, ví dụ như sau khi việc Lâm Thế Vân chỉ chứng Diệp Đạo bị tiết lộ ra ngoài, hàng loạt tin tức xuất hiện, “Vợ chồng phản bội”, “Trước hoạn nạn thân ai nấy lo”... đều làm người nghe kinh sợ.

Hai cặp vợ chồng Lâm gia, Lâm Thế Quân và Cố Dung, Lâm Thế Vân và Diệp Đạo, đều để lại trong cô ấn tượng về một cuộc hôn nhân không hạnh phúc, tuy nói thì nói như vậy, nhưng tất cả đều có mặt trái của nó, nếu không phải có gia đình Tông gia hòa thuận, Lâm Miếu Miếu chỉ sợ lại một lần nữa không thể tin tưởng vào tình yêu và hôn nhân.

Nay, những người Lâm gia không bị liên lụy chỉ còn lại có Lâm Thế Quân cùng Lâm Ngạn

Kế tiếp sẽ là ai?

Hai ngày nay, vụ án biến đổi bất ngờ, Lâm Miếu Miếu đã được rèn luyện nên tinh thần vững vàng hơn trước rất nhiều, nhưng mỗi khi nghĩ đến người Lâm gia duy nhất không bị liên lụy chỉ còn lại Lâm Thế Quân và Lâm Ngạn, cô bỗng thấy bất an, hơn nữa ngày tổ chức hôn lễ sắp tới gần, cô nằm ở trên giường trằn trọc hồi lâu vẫn không ngủ được, Tông Chính ngủ trên sofa đương nhiên cũng không hề dễ chịu, nghe thấy động tĩnh cô vẫn còn thức, trong lòng vui vẻ: “Em ngủ không được sao?”

Cô trầm mặc trong chốc lát, mới “Ừ” một tiếng.

“Thật trùng hợp, anh cũng ngủ không được. Nếu không, chúng ta tâm sự?” Anh nhẹ nhàng ngồi dậy lên, “Cách xa như vậy, tâm tình không mấy thuận tiện.....”

Vừa nói xong câu này anh đã tới sát bên giường, Lâm Miếu Miếu xem thường liếc anh một cái, Tông Chính cười tủm tỉm lên giường, hỏi: “Có phải bởi vì vụ án hay không?”

Tông Chính hiện tại rất chú ý tới biến đổi cảm xúc của Lâm Miếu Miếu, đương nhiên sớm phát hiện Lâm Miếu Miếu khó chịu, vừa nói, vừa giống như lơ đãng đặt tay lên lưng Lâm Miếu Miếu, lại nhích gần thêm chút nữa: “Con gái đã gả ra ngoài giống như bát nước hắt đi, em ngoại trừ mang họ Lâm ra, cũng không có bao nhiêu quan hệ với bọn họ, cho nên đừng suy nghĩ nhiều nữa.....”

Tông Chính thật cẩn thận ôm cô vào trong ngực, thấy Lâm Miếu Miếu không kháng cự, tâm tình lo lắng một ngày trong phút chốc tan đi như sương mù tan trong nắng sớm.

Hai người im lặng nằm trên giường, thật lâu sau, lâu đến nỗi Tông Chính sắp mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ, bỗng nhiên nghe thấy người trong lòng cất tiếng hỏi: “Nếu em thật sự đã giết người, anh sẽ làm như thế nào?”

Tông Chính cả kinh, lập tức liền tỉnh lại, trong đầu vẫn vang vọng lời nói của cô, cảm thấy đây là một cơ hội tốt để cải thiện quan hệ hiện tại giữa hai người.

Anh cúi xuống khẽ hôn lên trán cô, ôn nhu đầy trìu mến: “Anh sẽ đi gánh tội thay em.....”

Giọng Lâm Miểu Miểu trầm xuống: “Lăn xuống đi.”

Tiếng nói của anh mang theo ủy khuất, “Vì sao?”

“Em không có hứng thú ba hoa với anh!”

“..... Anh không nói giỡn.”

“Lăn xuống đi!”

“Được được được, anh thừa nhận câu trả lời vừa rồi không đúng sự thật, ừm, đầu tiên anh tuyệt đối sẽ không tin em giết người.....”

Lâm Miểu Miểu mặt không chút thay đổi nhìn anh. Tông Chính lập tức sửa miệng, “Được rồi, giả thiết nếu em giết người, trước hết anh sẽ điều tra rõ ràng chân tướng, giúp em hủy đi chứng cứ bất lợi, giúp em giải quyết tốt hậu quả, mua chuộc cảnh sát tiêu hủy chứng cứ..... Ừm, còn phải xem tình huống phát triển như thế nào..... Nếu thật sự không thể thay đổi, anh sẽ mua chuộc người thay em gánh tội..... Dù sao anh sẽ không trơ mắt nhìn em bị đưa vào ngục.”

Trong lòng Tông Chính có chút không nắm chắc câu trả lời này, có thể lấy lòng cô hay không, hay là anh phải tỏ ra nghĩa khí chính trực mà nói: “Bất luận em bị phán mười năm, hay là hai mươi năm, anh đều sẽ chờ em?”

Này..... Hay là thôi đi, anh không có khả năng trơ mắt nhìn người khác chia cắt bọn họ, có lẽ theo góc độ đạo đức, việc làm của anh sẽ vi phạm pháp luật, nhưng vậy thì đã làm sao, nếu ngay cả người phụ nữ mình yêu cũng không thể bảo vệ, nếu không thể cho cô một cuộc sống tự do hạnh phúc, anh còn xứng làm chồng sao, cùng lắm thì đi cùng cô.

Trong lòng Lâm Miểu Miểu đã không thể nói rõ đây là cảm giác gì, ‘đại nghĩa diệt thân(1)’ và che chở tới cùng, rốt cuộc cái nào tốt, có lẽ chỉ có người trong cuộc mới hiểu rõ, bất quá..... Làm chuyện xấu cũng nói được đúng lý hợp tình như vậy, thiên kinh địa nghĩa như vậy a.....

Thấy Lâm Miểu Miểu không tỏ vẻ gì, ngữ khí của Tông Chính lại mềm xuống: “Em đang suy nghĩ cái gì, chúng ta có thể cùng nhau trao đổi.....”

Cô bỗng nhiên nhớ tới Toa Lâm đã từng nói với cô, đàn ông tuyệt đối không thể nuông chiều, Tông Chính trước kia sẽ ăn nói khép nép chịu nghe ý kiến của cô như vậy sao?

Cô mím môi nhịn cười, không chút để ý “Ừ” một tiếng, lật người nhích ra xa anh một chút.

Tông Chính cách vài giây lại sắp tới, cô lẩm bẩm nói: “Nóng!”

Sáng sớm hôm sau, Lâm Miểu Miểu mở tin tức, lại kinh hoàng không thôi, từ cô đến Lâm Thế Vân, rồi đến Diệp Ninh, chẳng qua đều bị liên lụy tới cái chết của Cố Dung, nhưng sau khi Diệp Đạo bị bắt, chỉ trong vòng một đêm, tin tức lan truyền giống như nấm mọc, vụ án tai nạn của Úc Gia, tai nạn của Lý Yên, tai nạn xe của Lâm Miểu Miểu, mưu sát Cố Dung, làm giả sổ sách, rửa tiền đen.....

Một loạt tội danh, Lâm Miểu Miểu cảm thấy hai mắt của mình cũng không đủ dùng.

Chú thích:

(1) Vì chính nghĩa quên người thân

83. Chương 83: Mượn Dao Giết Người

Lâm Thế Vân làm xong thủ tục và nộp tiền bảo lãnh, vừa ra khỏi sở cảnh sát, luật sư của Diệp Đạo liền đi tới nói với bà, Diệp Đạo muốn gặp bà.

Lâm Thế Vân hồi lâu vẫn không lên tiếng, giữa bọn họ còn có gì để nói chứ?

Ngồi trên xe, Lâm Thế Vân mệt mỏi nhắm mắt lại, Diệp Ninh muốn nói lại thôi, tội giết người, bắt luận như thế nào cũng không thể nộp tiền bảo lãnh, dù sắc mặt của Lâm Thế Vân hay là không khí trong nhà, đều khiến lòng anh mơ hồ sinh ra dự cảm không tốt.

Vài phút sau, Diệp Ninh rốt cục cũng lên tiếng hỏi: “Mẹ, đã xảy ra chuyện gì?”

Lâm Thế Vân mệt mỏi nói: “Về nhà rồi nói.”

Diệp Ninh lấy điện thoại ra, không biết là gọi cho ai, thật lâu sau, giọng nói của anh dường như mơ hồ không rõ: “Tôi biết rồi..... Có tin tức gì, hãy báo cho tôi biết trước tiên.”

Không khí bên trong xe vì cuộc nói chuyện điện thoại vừa rồi mà trở nên càng thêm ngưng trọng, Lâm Thế Vân nghiêng đầu nhìn biểu tình trên mặt con trai, trong lòng biết con đã biết được hơn phân nửa sự việc, dưới đáy lòng không khỏi nặng nề thở dài một tiếng.

Về nhà, Diệp Ninh khó khăn mấp máy môi, ánh mắt vừa bị thống lại mang theo khiếp sợ khó có thể tin cùng hận ý: “Mẹ, tại sao mẹ lại đứng ra chỉ chứng ba? Cho dù là bởi vì con, bởi vì con..... Con cũng không thể nào chấp nhận!”

Lâm Thế Vân nhìn con mình, nước mắt ào ào rơi xuống, từ lúc bị bắt đến bây giờ, liên tục ba ngày chưa ngủ, trông bà tiêu tụy giống như già đi mấy chục tuổi.

Diệp Ninh tạm dừng một chút, cố đè nén sự thống khổ trong lòng: “Nếu nhất định phải có một người đến gánh vác, con còn tuổi trẻ, con có thể đi gánh vác.”

Lâm Thế Vân sắc mặt nhất thời biến đổi: “Con gánh vác? Con như thế nào gánh vác? Không chỉ là vụ án mưu sát Cố Dung, còn có thêm mấy mạng người, con gánh vác được hết tất cả sao?”

Diệp Ninh ngẩng đầu, kiên định trả lời: “Đây đều không phải do ba làm, con không tin!”

Lâm Thế Vân nhìn trên mặt Diệp Ninh lộ ra một tia hận ý, ngực giống như bị khoét một khối thịt, bà nhấp đôi môi khô nứt, giọng nói giống như gió đông hoang tàn xơ xác: “Con hận mẹ? Con nghĩ rằng mẹ và con là vì để thoát khỏi hiểm nguy mà vu oan cho ba con? Ha ha a –”

Lâm Thế Vân nở nụ cười, tiếng cười khàn khàn giống như có thể vụn nát bất cứ lúc nào: “Trong báo cáo khám nghiệm tử thi của Cố Dung, vết thương trí mệnh ở bụng, miệng vết thương là do hai dao tạo thành! Nhất dao thứ nhất chỉ là vết thương nhẹ, nhất dao thứ hai mới thật sự lấy đi tính mạng bà ta! Lúc mẹ rời khỏi biệt thự là 5h15, Diệp Đạo tới biệt thự lúc 5h19, việc này nói lên cái gì?”

Việc này nói lên cái gì? Nếu Lâm Thế Vân nói là thật sự, như vậy nhất dao đầu tiên Cố Dung cũng chưa chết, bởi vì lúc ấy Lâm Thế Vân vô cùng kinh hoàng nên không chú ý tới điểm này, nhìn thấy máu, nhìn thấy Cố Dung ngã xuống..... Sau đó lại phát hiện ra thi thể của Cố Dung, bà ta căn bản không nghĩ tới, hung thủ còn có một người khác.

Diệp Ninh sắc mặt trắng nhợt, đầu óc lại nhớ tới ngày đó, ngày đó cũng giống như một ngày bình thường không có gì xảy ra, anh bỗng nhiên nhận được điện thoại của cậu mình Lâm Thế Quân, Lâm Thế Quân nói Lâm Thế Vân không biết đã xảy ra chuyện gì, dường như cảm xúc có chỗ nào đó không đúng, vì thế Diệp Ninh gọi điện cho Lâm Thế Vân, sau khi nói mấy câu, Lâm Thế Vân không chịu được nữa sợ hãi nói ra việc bản thân đã lỡ tay đâm Cố Dung một dao.

Anh vừa trấn an mẹ mình, vừa đi đến nơi xảy ra chuyện, lúc này Diệp Đạo gọi điện tới, người một nhà trong nháy mắt thống nhất ý kiến, Diệp Ninh đến biệt thự, phát hiện Cố Dung đã chết, lát sau Diệp Đạo cũng đến, chuyện kể tiếp cứ như vậy mà diễn ra, cha con hai người cùng nhau rửa sạch hiện trường gây án, toàn bộ quá trình, Diệp Ninh đều cảm thấy kinh sợ hãi hùng.

Diệp Ninh hỏi Diệp Đạo xử lý thi thể như thế nào, Diệp Đạo đề xuất giả họa cho Lâm Miếu Miếu, Diệp Ninh cùng ông ta nổi lên tranh chấp, nhưng Diệp Đạo rất nhanh đã thuyết phục được anh: “Lâm Miếu Miếu bị hiềm nghi, rất nhanh có thể rửa sạch, làm như vậy chính là đánh lừa hướng điều tra, khiến cảnh sát không thể nghĩ tới mẹ con.....”

Lời nói còn văng vẳng bên tai, lòng Diệp Ninh lại co thắt đau đớn.

“Việc này nói lên cái gì? Mẹ chỉ là đâm bị thương Cố Dung, bà ta còn chưa chết, nhưng ông ta đã giết người, từ đầu đến cuối đều im lặng không nói.” Lâm Thế Vân lau nước mắt, đáy mắt hiện đầy tơ máu tràn ngập hận ý.

“Có lẽ là người khác, không nhất định là ba, có lẽ là người khác.....” Diệp Ninh cố chấp biện giải, trong mắt hiện lên sự bối rối chính anh cũng không phát hiện, “Lại nói vì sao ba muốn giết Cố Dung?”

“Vì sao ư?” Lâm Thế Vân nở nụ cười, đang tính mở miệng nói, quản gia ở bên ngoài gõ cửa, báo với bà có cảnh sát tới đây.

Một giờ sau, Lâm Thế Vân ngồi đối diện Diệp Đạo.

Bị bắt hơn ba mươi mấy tiếng đồng hồ, vẻ mặt Diệp Đạo vẫn như cũ, dường như vẫn đang ngồi trong văn phòng làm việc của ông ta.

“Thế Vân, em tiểu tụy đi nhiều, mấy ngày nay không nghỉ ngơi tốt sao?” Vẫn giống như trước kia, ôn nhu săn sóc, ông ta cứ như vậy giằng co hơn hai mươi năm.

Bà trầm mặc vài giây, hỏi: “Ông dùng hết biện pháp muốn gặp tôi?”

“Đúng vậy.” Diệp Đạo ôn hòa cười cười, “Thế Vân, anh không biết em vì sao lại làm như vậy.....”

“Không biết?” Lâm Thế Vân bén nhọn nở nụ cười, “Diệp Đạo! Diệp Đạo! Anh và Cố Dung rốt cuộc có quan hệ gì? Tôi quả thật bị mù mới giả cho anh!”

Diệp Đạo ngẩn ra, lập tức lại tự nhiên cười cười: “Sau khi Lâm Tư mất, anh cùng cô ấy quả thật có qua lại mấy lần, em cũng biết Lâm Miếu Miếu cũng có quyền kế thừa, anh trai em thậm chí muốn đem toàn bộ cổ phần trong công ty cho nó, anh cùng Cố Dung hợp tác, cũng là vì Diệp Ninh.....”

“Vì Diệp Ninh? Vì Diệp Ninh, anh cùng ả ta hợp tác tới trên giường ư?”

“Thế Vân, em đang nói bậy bạ gì đó?” Ông ta kiên nhẫn khuyên nhủ: “Là anh trai em nói với em? Em đừng nghe lời anh em nói, em bị bắt, Diệp Ninh tự thú, đều không thoát khỏi quan hệ tới anh trai em.....”

Lâm Thế Vân nghe ông ta giải thích, trong lòng cảm thấy vô cùng hoang đường, nếu là trước đây, bà có lẽ thật sự sẽ tin ông ta, nhưng hiện tại.....

“Tôi chỉ hỏi anh một vấn đề, Lâm Tư có phải là con gái của anh và Cố Dung hay không?” Lâm Thế Vân oán hận cắn môi, ánh mắt trừng thật to, giống như muốn trừng ra một cái lỗ trên khuôn mặt người đàn ông đối diện.

Sự ôn hòa trên mặt Diệp Đạo rốt cuộc cũng không duy trì được nữa, ngữ khí cũng không trấn định tự nhiên như vừa mới bắt đầu: “Thế Vân, tất cả đều là anh trai em nói với em? Chúng ta làm vợ chồng nhiều năm như vậy, chẳng lẽ em còn không biết anh là người như thế nào? Lâm Tư sao có thể là con gái của anh, trong lòng anh cho tới bây giờ chỉ có một mình em.”

“Vậy ảnh chụp anh và Cố Dung lén lút qua lại làm sao mà có?” Lâm Thế Vân bị thương đau đớn cười, “Anh nghĩ rằng tôi tại sao lại tới tìm Cố Dung? Chính là vì cái hạng mục thất thoát kia sao? Là bởi vì có người gửi những tấm ảnh đó tới văn phòng của tôi!”

“Diệp Đạo, anh thật sự tính toán rất tốt! Lâm Miếu Miếu bị bắt ra nước ngoài, Lâm Tư, Diệp Ninh, một đứa là con gái của anh, một đứa là con trai anh, về sau, tập đoàn Lâm thị ắt hẳn sẽ đổi sang họ Diệp rồi!”

“Tôi không cần biết anh giết ai, tôi cũng không để ý anh có phải rửa tiền hay không, tôi để ý là, anh giết Cố Dung, lại muốn tôi gánh tội thay cho anh!”

“Anh không có, Thế Vân, em hãy tin tưởng anh, anh không bao giờ làm như vậy!” Diệp Đạo đứng lên, bắt lấy tay Lâm Thế Vân.

Lâm Thế Vân không bỏ tay ông ta ra: “Vậy anh vì sao không nói sau khi tôi rời đi anh đã tới đó? Anh vì sao không nói cho tôi biết, là anh giết ả ta? Nếu không phải anh trai tôi nói cho tôi biết, tôi vẫn nghĩ rằng mình đã giết ả ta! Tôi đã sợ tới mức mấy ngày nay không dám ngủ, anh vì sao không nói cho tôi biết?”

Bởi vì hai người tranh cãi kịch liệt, Vương Húc và Tiểu Ngô cùng vài cảnh sát khác tiến vào, tách hai người bọn họ ra, Diệp Đạo vẫn chưa từ bỏ muốn giải thích, nhưng nhìn thấy cảnh sát tiến vào, đành phải không ngừng mà lặp lại, xin Lâm Thế Vân nghe ông ta giải thích.

Lâm Thế Vân ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt mình, kết hôn hơn hai mươi năm, cho rằng bản thân đã hiểu hết về ông ta, hóa ra khi ông ta lộ ra bộ mặt thật sự, bà mới phát hiện, tất cả về ông ta đều xa lạ như biến thành một người khác.

Ông ta là ai vậy?

Chồng của bà - Diệp Đạo, hay là một người đàn ông hoàn toàn xa lạ?

“Thế Vân, em nghe anh giải thích, anh thật sự không có giết người.....”

Giọng nói quen thuộc không ngừng truyền đến, Lâm Thế Vân nhìn ông ta một cái, ngơ ngác ra khỏi sở cảnh sát, ánh mặt trời ngày hè chiếu sáng gay gắt chiếu vào người khiến bà không mở mắt ra được, có cái gì đó từ trong khóe mắt chảy xuống.

Thật lâu sau, bà đứng dưới ánh mặt trời, bị phơi nắng tới đầu vàng mắt hoa, trong đầu vẫn mơ màng như trước chưa tỉnh táo lại được, bà lấy điện thoại ra ấn một dãy số, ngữ khí hoang tàn giống như sa mạc trong đêm tối: “Anh, những ảnh chụp kia có phải do anh gửi đến hay không? Mọi chuyện đều là kế hoạch của anh đúng hay không?”

Lâm Thế Quân trầm mặc nghe xong chất vấn của em mình, không trả lời, giống như một người ngoài cuộc, đáp một câu không liên quan: “Anh đã mua một trang viên ở ngoại ô Florence, em hãy tới đó cho khuây khỏa đi.....”

Trong lòng Lâm Thế Vân một mảnh lạnh như băng, cha đã già, vì vụ án này mà thiếu chút nữa phải vào bệnh viện.

Chồng thì trong ngoài không đồng nhất, cùng chị dâu giang dúi với nhau, giá họa cho Lâm Miểu Miểu, sau khi sự tình bại lộ, hẳn lại không chút nào do dự giá họa bà.

Còn con trai của mình, bởi vì bà đứng ra chỉ chứng Diệp Đạo, đã sinh ra khoảng cách với bà.

Mà anh trai của mình..... Chính là người tạo ra tất cả việc này.

“Diệp phu nhân –”

Lâm Thế Vân quay đầu, Vương Húc dẫn theo phía sau một số cảnh sát bước nhanh đi tới, Vương Húc về mặt quỷ dị nhìn bà: “Diệp phu nhân, Diệp tiên sinh chỉ ra và xác nhận bà chính là hung thủ, mời Diệp phu nhân cùng chúng tôi quay lại một chuyến, hỗ trợ điều tra.....”

Lâm Thế Vân bình tĩnh cười cười, bà vuốt lại chút tóc mai rơi xuống trên thái dương, gật gật đầu: “Được.”

Hội quán tư nhân lưng chừng núi, một dòng suối được dẫn xuống từ trên đỉnh núi bị, đi ngang qua toàn bộ tiểu viện.

Lâm Thế Quân vừa mới tiến vào, liền trông thấy Úc Hân đã ngồi trong viện.

Úc Hân bình thản tiếp đón: “Đã hai mươi năm, chúng ta không ngồi xuống ăn với nhau một bữa cơm, hôm nay sao lại hẹn tôi ra ăn cơm?”

Trong mắt Lâm Thế Quân hiện lên một tia hoảng hốt, rất nhanh quay về vẻ bình thản cười hàn huyên: “Quả thật đã hơn hai mươi năm.”

Sau khi Úc Gia qua đời, Lâm Thế Quần có quan hệ khá tốt với Úc Hân, lúc Úc Gia gặp nạn không lâu, Lâm Thế Quần còn cùng Úc Hân gặp mặt vài lần, cùng Úc Hân ngồi trong ngôi nhà tiêu điều vắng vẻ, cùng nhớ về Úc Gia, mãi đến khi tin tức ông kết hôn với Cố Dung được thông báo.....

Chồng sắp cưới của em gái có qua lại mờ ám với người phụ nữ khác, em gái chết chưa tới hai tháng, người đàn ông đó lại cùng người phụ nữ khác ‘phụng tử thành hôn’, bất kể là người làm chị nào, đều không thể bỏ qua cho người đàn ông như vậy.

“Thu tay lại đi.” Lâm Thế Quần bỗng nhiên nói.

Về mặt Úc Hân vẫn ung dung bình thản, nhấp một ngụm trà, lạnh nhạt cười hỏi: “Tôi nghe không hiểu lắm.”

“Lục Bình từng nói, là có người nặc danh gửi những bức ảnh của Lâm Tư cho cô ấy.” Lâm Thế Quần dời tầm mắt từ rừng trúc, dừng trên khuôn mặt của Úc Hân, “Tôi vẫn luôn bán tín bán nghi, bởi vì tôi nghĩ không ra rốt cuộc còn có ai, nhất định phải dồn Lâm Tư vào chỗ chết.....”

“Những thứ kia – ảnh chụp Cố Dung và Diệp Đạo yêu đương vụng trộm, kết quả kiểm tra DNA của Lâm Tư, chứng cứ Cố Dung làm thâm hụt tài chính tập đoàn Lâm thị.....” Lâm Thế Quần thẳng tắp nhìn chăm chăm Úc Hân, ánh mắt bình tĩnh, trong khoảnh khắc ấy, giống như một lưỡi dao sắc bén, “Là cô gửi tới?”

Tay Úc Hân run lên, chén trà lắc lư tràn ra vài giọt trà màu hổ phách, bà đặt chén trà xuống, muốn lấy khăn giấy ra lau, Lâm Thế Quần đã nhanh chóng đưa tờ khăn giấy tới trước mặt.

Bà tiếp nhận tờ khăn giấy, cẩn thận lau vài giọt nước dính trên tay, cẩn thận giống như kia không phải là nước trà bình thường, mà là cái gì đó lau cũng không sạch, tẩy cũng không ra.

Úc Hân để tờ khăn giấy sang một bên, nhìn chăm chăm tay mình, tự giễu cười: “Anh cho là lau sẽ sạch được? Kỳ thật không thể, người khác nhìn không thấy, nhưng trong lòng anh luôn nhớ tới nó.”

Lâm Thế Quần bình tĩnh nghe, mãi đến lúc Úc Hân ngẩng đầu nói: “Không sai, là tôi.”

“Còn có cái gì là cô làm nữa?” Lâm Thế Quần hỏi.

“Anh suy nghĩ nhiều rồi, tôi từ đầu đến cuối, chỉ làm hai việc đó.”

Chỉ làm hai việc này thôi sao?

Nhưng hai việc trên –

Việc thứ nhất, mượn đao của Lục Bình, cướp đi tính mệnh của Lâm Tư.

Việc thứ hai, mượn đao của Lâm Thế Quần, lấy mạng Cố Dung.

Lâm Thế Quần trầm mặc không nói, bất luận kẻ nào đều có lập trường đi chỉ trích Úc Hân, chỉ có ông là không, mà ông cũng giống như bà chỉ làm hai việc, Úc Hân muốn mượn đao của ông, ông liền tương kế tựu kế, mượn đao của Lâm Thế Vân, đao của Diệp Đạo, cuối cùng, Cố Dung trở thành vật hi sinh trong trận âm mưu này.

“Thu tay lại đi.” Ông thở dài một tiếng.

Úc Hân đặt tay lên chân, tươi cười bình tĩnh: “Hắn ta còn chưa chết.”

Như vậy, hết thấy, vẫn chưa chấm dứt.

84. Chương 84: Đi Sô Pha Ngủ

“Cô không nên dính vào những chuyện như vậy.”

“Có cái gì là không nên dính vào chứ?” Úc Hân cười cười, bà ngẩng đầu, nhìn phía Lâm Thế Quần, “Anh có biết vì sao lúc đó Gia Gia muốn chia tay với anh không?”

Lâm Thế Quần vẻ mặt ngưng trọng, chuyện này cơ hồ không có người biết, trước khi Úc Gia chết đã từng xảy ra chuyện gì, ánh mắt ông nhu hòa lại, đã qua hơn hai mươi năm, ông sớm đã không còn nhớ ngày đó vì sao Úc Gia lại muốn hủy bỏ hôn ước.

“Bất luận là nguyên nhân gì, cũng không còn quan trọng nữa.” Ông trả lời, từ lúc Úc Gia mất đi, e rằng cuộc sống của ông đã không còn màu sắc gì nữa rồi.

“Gia Gia.....” Úc Hân nở nụ cười xen lẫn vài phần tàn khốc và tàn nhẫn, “Cố Dung cứ như vậy mà chết, thật sự là tiện nghi cho ả ta, anh có biết ả đã làm gì Gia Gia không? Ắt tìm người cường hiếp Gia Gia.....”

Lâm Thế Quần giật mình ngẩng đầu, ông đã từng cho rằng lòng mình đã chết lặng từ lâu, trở thành tảng đá lạnh khốc, hóa ra không phải, ít nhất giờ khắc này, ông vẫn cảm giác được nỗi đau như ‘vạn tiền xuyên tim’.

“Đã thế, ả còn không thỏa mãn! Liên thủ với Diệp Đạo dàn dựng màn tai nạn xe cộ năm đó!”

Lâm Thế Quần đứng bật dậy, ánh mắt trong nháy mắt bốc lên ngọn lửa đỏ rực, rất khó tưởng tượng, ông sống an nhàn sung sướng, đã già đi không còn trẻ như trước nữa, mà vẫn còn có thể có khí thế mạnh mẽ như thanh kiếm sắc bén.

Úc Hân bị bao phủ dưới chiếc bóng cao lớn của người đàn ông, bà ngẩng đầu lên, trên mặt lướt qua một tia thâm trầm: “Hắn ta sao có thể thoát khỏi tội chết được chứ?”

Lần này có lẽ Úc Hân lại muốn mượn đao giết người lần nữa, nhưng ông một chút cũng không để ý trở thành thanh đao trên tay Úc Hân, chẳng qua là, Diệp Đạo hẳn nên bị một đao của ông chém chết từ lâu rồi, ánh mắt ông hung ác nham hiểm nhìn chằm chằm vào hư không, mỗi một chữ phát ra giống như mang theo mũi dao băng bén nhọn lạnh lẽo: “Vốn tôi muốn tiếp tục chơi với hắn, để hắn cũng nếm thử mùi vị tuyệt vọng là như thế nào, nhưng hiện tại, vụ án này không thể kéo dài thêm nữa!”

Nhận thấy ánh mắt của Úc Hân, ông thu liễm cảm xúc của mình, bình tĩnh giải thích: “Những năm nay hắn tham lam, chạm vào không ít thứ dơ bẩn, bí mật của hắn cũng không chỉ có chừng đó..... Chắc chắn có người chống lưng cho hắn, nhưng, chỉ cần hắn vào ngục giam, vì tự bảo vệ mình, không cần chúng ta chủ động, sẽ có người chịu không được ra tay trước.....”

“Cho nên, cô không cần lo chuyện của Diệp Đạo nữa! Hắn sống không được bao lâu đâu.”

Ông xoa người chuẩn bị rời đi, được vài bước, bỗng nhiên quay đầu lại: “Miểu Miểu..... Mặc kệ cô vì cái gì tiếp cận Miểu Miểu, tôi không hy vọng con bé chịu bất cứ thương tổn nào nữa, tôi nghĩ cô có thể hiểu được tâm tình của tôi.”

Liên tục vài ngày, Lâm Miểu Miểu không có việc gì liên tưởng sẽ chú ý một chút tiến triển vụ án của Cố Dung, hai ngày trước Lâm Thế Vân lại bị mời tới sở cảnh sát, nhưng không quá một ngày, đã được thả ra, còn Diệp Đạo trước đó vài giờ, bị cảnh sát chính thức bắt giữ, chuẩn bị thẩm vấn điều tra thêm những vụ án có liên quan khác.

Buổi chiều, Lâm Miểu Miểu nhận được điện thoại của Lâm Thế Quần, tâm tình cô có chút phức tạp, lúc ở sở cảnh sát, khi cô từ phòng thẩm vấn đi ra, nhìn thấy ông ta, nghĩ đến quan hệ giữa hai người, sẽ tiến vào một giai đoạn mới.

Nhưng khi cô quyết định nói chuyện với ông ấy về vụ án của Cố Dung, ông ấy lại lựa chọn cự tuyệt trả lời, Lâm Miểu Miểu tự giấu nghĩ, cô rốt cuộc là ngây thơ hay là ngu ngốc đây.

Một phần cảm tình, vô luận là tình yêu, hay là thân tình, cô cho rằng quan trọng nhất vẫn là tín nhiệm, bất luận là trước đây, hay là hiện tại, Lâm Thế Quần chưa từng tin tưởng cô, có lẽ trong lòng ông ấy lo lắng, nhưng cô thực chán ghét cái loại cảm giác bị bài xích.

“Buổi tối ba tới đón con đi ăn cơm được không?”

Lâm Miểu Miểu áp chế cảm xúc phức tạp dưới đáy lòng, bình thản cự tuyệt.

“Còn đang giận ba ư?”

Trong lòng Lâm Miếu Miếu sinh ra chút cảm giác kỳ lạ, Tông Chính mỗi khi gọi điện tới đều hỏi “Có phải còn giận anh hay không”, chẳng lẽ cô là người nhỏ nhen vậy sao?

“Không phải, tôi cảm thấy giữa chúng ta không có gì để nói.” Được rồi, cô thừa nhận là mình đang khó chịu.

Lâm Thế Quần ước chừng tâm tình không tệ, cười cười, trả lời: “Con muốn nói chuyện gì, ba sẽ cùng con nói?”

Lâm Miếu Miếu đang muốn hỏi về vụ án của Cố Dung, Lâm Thế Quần sớm đoán được cô muốn hỏi cái gì, trước khi cô mở miệng đã thêm vào một câu: “Trừ bỏ vụ án của Cố Dung án.”

Lâm Miếu Miếu: “Tạm, biệt!”

Buổi tối, Tông Chính tặng cô một con búp bê làm bằng gỗ, cô vặn phần eo của con búp bê, bên trong là một con búp bê nhỏ hơn, cô tiếp tục mở ra, lại là một con búp bê nhỏ hơn nữa, ước chừng xoay sáu, bảy lần, sau khi cô chơi chán, Tông Chính lấy lòng hỏi: “Đáng yêu không? Có giống em hay không, bên trong cũng có một con.”

Lâm Miếu Miếu liếc mắt xem thường nhìn anh: “Nhàm chán!”

Tông Chính im lặng cảm thán, sau đó nằm xuống bên cạnh cô, làm động tác giả kêu thảm thiết: “Ôi..... Vợ ơi, thắt lưng anh đau, cổ đau, chân đau.....”

Đợi Lâm Miếu Miếu nhìn lại, anh nhe răng cười: “Buổi tối anh có thể ngủ trên giường không?”

“Phụ nữ có thai đều đặc biệt vất vả, vợ à, em vất vả như vậy, rất rất rất cần anh ở bên cạnh chăm sóc em 24/7 tiếng nha.....”

“Vợ à, chân em có mỏi không, thắt lưng có đau hay không, anh giúp em mát-xa nhé?” Cũng không chờ Lâm Miếu Miếu đáp lại, tay anh liền từ dưới váy cô sờ soạng lên trên, Lâm Miếu Miếu bắt lấy tay anh, tức giận trừng mắt: “Lăn đi sô pha ngủ!”

“..... Đừng như vậy.....” Tông Chính ôm cô chết không buông tay, liên mồm xin lỗi: “Vợ ơi vợ à, tha thứ cho anh đi, tha thứ cho anh nha, tha thứ cho anh đi mà.....”

Trong phòng ngủ tỏa ra ánh đèn màu cam dịu nhẹ, ngọn đèn làm cho căn phòng ấm áp mà điềm tĩnh, anh gác cằm trên đỉnh đầu của cô, cô nằm trong ngực anh, nghe nhịp tim đập mạnh mẽ của anh.

Lâm Miếu Miếu nhắm mắt lại, dưới đáy lòng thở dài.

“Tha thứ cho anh đi..... Tha thứ cho anh đi.....” Thấy thái độ của cô cuối cùng cũng buông lỏng, tâm tình Tông Chính tốt hẳn lên, người trong lòng nằm im lặng giống như con mèo con dịu ngoan, mềm mại lại thơm tho ngọt ngào.

“Em không nói lời nào anh liền coi như em đã đồng ý.” Anh ôm lấy vai cô, cúi đầu ở môi cô hung hăng hôn một cái, cô không giống như trước kia đẩy anh ra nữa, trong lòng anh vui vẻ, lại dịu dàng đặt nụ hôn lên môi cô, cẩn thận dò xét đi vào.

Tông Chính còn chưa kịp ở lãnh địa của mình tuần tra một vòng, đã bị Lâm Miếu Miếu đẩy ra.

Cô hơi mất tự nhiên liên tục vuốt tóc: “Em mang thai”

Tông Chính buồn bực, ba tháng đầu mang thai không thể làm chuyện kia, nhưng không đến mức ngay cả thân thiết cũng không cho làm chứ.

Loại cảm giác có thể nhìn không thể ăn này, Tông Chính thật sự là chịu đủ rồi, ánh mắt liếc về phía chiếc bụng còn đang bằng phẳng của cô, Tông Chính càng thêm hậm hực, anh còn chưa dùng thỏa mãn đâu, đã bị tên nhóc trong đó chiếm rồi.

Lâm Miếu Miếu thật hiếm khi dịu dàng vui vẻ với anh như hôm nay, Tông Chính cùng cô nằm song song trên giường xem ti vi, Lâm Miếu Miếu liếc nhìn anh một cái: “Anh không đi thư phòng sao?”

“Em luôn hy vọng anh một ngày bận rộn làm không hết việc? Sẽ không tới làm phiền em được?” Giọng anh buồn bã hỏi.

Lâm Miếu Miếu cảm thấy bộ dạng Tông Chính như vậy, có chút giống Võ Tông mọi hôm, ngày đó cô còn muốn nhờ chị Chu mang Võ Tông qua đây, kết quả sau khi kiểm tra biết được mình mang thai, ý niệm này đành phải tạm thời gác lại, cô đã rất nhiều ngày chưa được nhìn thấy Võ Tông rồi.

“Ngày mai em muốn về nhà một chút.”

Ánh mắt Tông Chính sáng lên: “Chúng ta cùng nhau quay về, ở lại đây làm phiền ba mẹ và bà nội, cũng không được hay cho lắm.” Lại càng không thuận tiện là, anh ở đây hoàn toàn giống như không khí, không hề có cảm giác tồn tại.

Đoạn thời gian trước, bởi vì vụ án của Cố Dung còn chưa kết thúc, nhưng hôm nay cái chết của Cố Dung đã tra ra được hung thủ thật sự, Lâm Miếu Miếu cũng coi như an toàn.

“Đúng rồi, lần trước em một mình đi thôn Bảo Lam, bây giờ gần sắp kết hôn, anh hẳn nên tới ra mắt mẹ và bà ngoại em?” Anh bỗng nhiên nhắc tới, hiển nhiên còn đối với chuyện này nhớ mãi không quên.

Cách hôn lễ còn khoảng mười ngày, Lâm Miếu Miếu tính toán cảm thấy quả thật nên đi một lần, qua vài ngày nữa cô ắt hẳn sẽ khá bận rộn, Toa Lâm thì không nói, vốn là một cô gái hoạt bát hiếu động, nhưng Phác Hoảng Hi và mấy sư đệ sư muội còn lại, Lâm Miếu Miếu cảm thấy mọi người đi thật xa tới tham dự hôn lễ của cô, nhất định phải tiếp đãi bọn họ thật chu đáo.

Buổi tối lúc đi ngủ, Tông Chính quang minh chính đại bò lên giường, cởi sạch quần áo, chuẩn bị vươn móng vuốt tới lột sạch Lâm Miếu Miếu, Lâm Miếu Miếu liền một cước đá bay anh xuống đất, trừng mắt nhìn anh không nói chuyện.

“Em nghĩ đi đâu đó? Anh chỉ không thích ôm quần áo của em đi ngủ mà thôi.”

Lâm Miếu Miếu khẽ hừ một tiếng, “Vậy thì anh ngủ sô pha đi!”

Tông Chính: “.....” Có cần như vậy không.

Anh vén góc áo của cô lên, tức giận nói: “Em đã mang thai lâu như vậy, giờ phải cho anh nhìn một chút chứ.” Tuy rằng anh đối với đứa nhỏ này không mấy hài lòng, nhưng dù sao vẫn là con của anh.

Vùng bụng bằng phẳng, da thịt trắng nhuận như ngọc ở dưới ánh sáng nhu hòa như một loại tơ lụa mềm mại, Tông Chính nhìn ngang nhìn dọc, cũng không nhìn ra sự thay đổi nào, lại đem lỗ tai dán trên chiếc rốn nhỏ xinh của cô lắng nghe trong chốc lát.

Sườn mặt anh đặt lên bụng cô, tò mò hỏi, “Em có cảm giác gì không?”

Lâm Miếu Miếu lắc đầu, trừ bỏ hai ngày nay hay buồn ngủ, tâm trạng hơi chút khó chịu..... Chẳng qua là đang mùa hè, người luôn cảm thấy bức rứt không yên.

“Anh không nghe thấy cái gì hết.” Anh tiếc nuối ngẩng đầu, “Bẹp” một tiếng hôn lên chiếc rốn tròn tròn nhỏ xinh của cô.

Đáy lòng Lâm Miếu Miếu thoáng mềm mại, mới có hai tháng, có thể nghe thấy cái gì mới là lạ.

Tông Chính lại tiếp tục hôn vài cái, vị trí hôn dần dần hướng lên trên, Lâm Miếu Miếu không lưu tình chút nào đẩy đầu anh ra, Tông Chính thở dài ai oán: “Anh muốn.”

“Đi sô pha ngủ!”

“Anh không muốn nhiều, dùng tay.....”

“Đi sô pha ngủ!”

Tông Chính: “.....” Ngày sau tiếp tục “cố gắng”, hiện tại anh ghét nghe nhất, chính là hai chữ “Sô pha”.

Ngày hôm sau, Lâm Miếu Miếu sau khi ăn cơm xong, liền thảo luận với Lý Trần nên sắp xếp đám người Phác Hoảng Hi như thế nào, Lý Trần đã sớm chuẩn bị đầu vào đó, đưa cho cô một dãy số điện thoại: “Mẹ cũng đang tính nói với con, chỗ ở của sư phụ con và các đệ tử của ông đều đã sắp xếp xong, bọn họ từ rất xa tới đây, mẹ đã cho người thiết kế một sổ lịch trình du lịch ngắn ngày, trong phụ cận thành phố Z, mẹ

biết con cũng muốn đi cùng, đến lúc đó kêu Tông Chính dẫn con ra ngoài chơi, chi tiết cụ thể, con am hiểu sở thích của sư phụ và các sư huynh đệ con hơn, con hãy chọn ra một cái trong số đó.....”

Lâm Miểu Miểu gật đầu, đi tới cửa sổ gọi điện thoại cho người phụ trách, hẹn thời gian, Lâm Miểu Miểu ngẫm nghĩ thấy thời gian còn lại cũng không nhiều, buổi chiều hôm đó liền tới công ty du lịch lựa chọn phương án.

Lúc ăn cơm tối, Tông Chính bắt đầu đề xuất việc anh và Lâm Miểu Miểu muốn trở về Hoa viên Thế Kỷ, Khâu Thục Thanh trừng mắt nhìn anh: “Muốn về thì một mình cháu về, bà phải luôn canh chừng con bé, lỡ xảy ra chuyện gì thì tính sao?”

Tông Chính nhần nhịn, ăn nói khép nép: “Cháu sẽ chăm sóc vợ mình thật tốt.”

Khâu Thục Thanh hừ một tiếng, trực tiếp mặc kệ anh, Tông Chính nhịn không được nữa: “Cháu vừa mới kết hôn, thế giới hai người còn chưa bắt đầu, các người... có để cho cháu sống nữa không đây?”

Mấy tầm mắt đồng loạt bắn về phía anh, dù Tông Chính tự nhận là da mặt dày, cũng không thể ngăn được bên tai có chút nóng lên, bình thường anh nói chuyện, cũng không có ai để ý, hôm nay mới oán giận một câu, bỗng nhiên lập tức trở thành tiêu điểm.

Lý Trân ha ha bật cười, hiếm khi trêu ghẹo con trai một câu: “Con nói mẹ nghe xem, sao chúng ta không muốn con sống tốt chứ?”

Tông Chính vẻ mặt bình tĩnh không rên một tiếng, Lâm Miểu Miểu mím môi nín cười, ước chừng là sắc mặt Tông Chính quá khó coi, cô nhịn không được giúp anh dời đề tài: “Ngày mai cháu và Tông Chính muốn về quê ngoại của cháu một chuyến.”

Khâu Thục Thanh gật gù: “Đúng là nên đi.”

Ngày hôm sau, trời âm u như sắp chuyển mưa, Lâm Miểu Miểu sau khi sắp xếp mọi thứ có chút khó xử nhìn sắc trời.

85. Chương 85: Nghe Lời Em!

Trời âm u, thật sự không phải lúc thích hợp để ra ngoài, nhưng những thứ phải chuẩn bị cho hôn lễ rất nhiều, Tông Chính cũng bề bộn nhiều việc, nếu dời lại thì không thể rút ra một ngày rảnh, Lý Trân nhìn sắc trời, nói thím Thanh chuẩn bị thêm vài cái ô: “Dự báo thời tiết nói trời hôm nay nhiều mây, buổi tối sẽ có mưa, hai đứa đi sớm về sớm.”

Lâm Miểu Miểu đáp lời, ngồi lên xe Tông Chính, xe chạy khỏi Trường Nguyệt Loan, Lâm Miểu Miểu nhìn thấy phía sau có hai chiếc xe quen thuộc đi theo, sau khi vụ án Cố Dung được kết án, Tông Chính đã tới gặp Lâm Thế Quân, hai người nói chuyện với nhau gần một giờ, lúc về nhà Tông Chính liền kể hết đầu đuôi câu chuyện cho Lâm Miểu Miểu nghe, muốn làm cho Lâm Miểu Miểu vui vẻ.

Nguyên nhân hậu quả, Lâm Miểu Miểu đại khái cũng nắm rõ, nhưng rốt cuộc Lâm Thế Quân sắm vai nhân vật nào trong đó, Tông Chính không nhắc tới, Lâm Miểu Miểu cũng không hỏi, cô chỉ biết những tin giống như trên báo chí đăng, Lâm gia trừ bỏ lão thái gia Lâm Ngạn và Lâm Thế Quân, những người còn lại đều bị bắt, mà hai người này thì thờ ơ không quan tâm tới, các báo càng ra sức đưa tin, nhất là thời điểm kết án vụ mưu sát Cố Dung, Diệp Đạo ở trong trại tạm giam đã uống thuốc độc tự sát.

Tất cả chân tướng, bí ẩn theo việc ông ta tự sát mà đặt dấu chấm hết.

Phó Thuần sau đó cũng tới thăm cô lần nữa, vẫn nói huyền thuyên như trước cảm thấy Lâm Thế Quân càng giống hung thủ, cô ấy nói năng hùng hồn đầy lý lẽ đưa ra lập luận ‘Ai được lợi nhất, người đó là hung thủ’ làm dẫn chứng: “Cô nghĩ xem, Lâm Thế Văn và Diệp Ninh ra nước ngoài, ông nội của cô cũng nhượng lại cổ phần trong công ty rút lui an hưởng tuổi già, hiện tại ba cô chiếm cổ phần nhiều nhất 45%.....”

Lâm Miểu Miểu có điểm không thể lý giải được tư duy của cô ấy, không nói suy luận của cô ấy có căn cứ hay không, chỉ nói tới chuyện cô ấy tới trước mặt Lâm Miểu Miểu cô, thảo luận xem Lâm Thế Quân rốt cuộc có phải là hung thủ hay không thì.....

Qua vài ngày, cô ấy lại tới nữa, nhìn chăm chăm Lâm Miểu Miểu cả nửa ngày: “Ba cô thật sự muốn đem toàn bộ 45% cổ phần công ty cho cô làm đồ cưới?”

Lâm Miểu Miểu sao không biết cô ấy đang nghĩ cái gì, không nói gì hỏi: “Có phải hiện tại cô cảm thấy tôi rất giống hung thủ hay không?”

Cô nàng nghiêm túc gật đầu: “Rất có khả năng này, bất quá cô mang theo một nửa tài sản Lâm gia gả vào Tông gia, Tông gia cũng có hiềm nghi”

Hiện tại tính cách của Lâm Miểu Miểu so với lúc trước cởi mở hơn rất nhiều, ở trên xe thảo luận với Tông Chính về cái chết của Diệp Đạo, nhớ tới chuyện thú vị này liền kể cho anh nghe.

Tông Chính gần đây vì lấy lòng Lâm Miểu Miểu, không có việc gì liền bày ra bộ dáng đáng thương tội nghiệp, nghe thấy kết luận của Phó Thuần “đáng thương hề hề” thở dài: “Vợ à, anh giờ nghèo rồi, tất cả tiền anh dành dụm đều mua nhẫn kim cương cho em.....”

Lâm Miểu Miểu hừ một tiếng, bỗng nhiên lời nợ cũ ra tính: “Lần trước anh nói trong nhà anh, bà nội anh nghe lời ông nội, mẹ anh nghe lời ba anh, muốn em nghe lời anh?”

Tông Chính ép xuống cơn nóng sắp bốc lên trong bụng, muốn lấy lòng Lâm Miểu Miểu, anh định nói anh sẽ nghe lời cô, nhưng trong lòng lại không tình nguyện.

Mặt anh xụ xuống nghiêm lại chất vấn: “Lâm Miểu Miểu, lần đó ở khách sạn bên bờ biển, em đã nói thế nào?”

Tông Chính luôn gọi cô theo ba cách, hầu hết thời gian anh đều kêu tên của cô, nhất là trước kia, cả ngày vênh mặt hất hàm sai khiến kêu “Lâm Miểu Miểu, Lâm Miểu Miểu”, trong khoảng thời gian này anh phạm lỗi, cả ngày “vợ ơi vợ à” nghĩ muốn rút ngắn khoảng cách giữa hai người, ở trước mặt trưởng bối, thỉnh thoảng anh sẽ gọi cô là “Miểu Miểu”, nhưng cho tới bây giờ anh không gọi cô như vậy nữa.

Chẳng hạn hiện tại, khi anh gọi cô là “Lâm Miểu Miểu”, trong lòng hơn phân nửa đã ghen một bụng lửa giận, Lâm Miểu Miểu lười biếng liếc anh một cái, cô cũng không nghĩ sẽ ép Tông Chính về sau phải nghe lời cô, nhưng hiện tại cô thấy chương mắt cái bản mặt anh bày ra lúc này.

Lâm Miểu Miểu thu hồi tầm mắt, lười biếng nhìn ra ngoài cửa sổ, xe đã ra tới đường cao tốc, cảnh sắc đơn điệu, bất quá bởi vì đang là mùa hè, xa xa là cảnh núi non xanh mượt bao la, ít nhất so với nhìn ‘cảnh’ trong xe thoải mái hơn nhiều.

Tông Chính thấy thái độ Lâm Miểu Miểu trong lòng liền hậm hực, muốn nói hai người bọn họ đang chiến tranh lạnh, như vậy thì cũng không mấy chính xác, bởi vì Lâm Miểu Miểu cũng không lạnh nhạt với anh, chuẩn xác mà nói, thái độ của Lâm Miểu Miểu hiện tại đối với anh chính là, tâm tình tốt thì sẽ quan tâm anh một chút, tâm tình không tốt thì chê anh phiền, tính cách của cô luôn lãnh đạm, cho nên người ngoài nhìn vào cũng không phát hiện giữa bọn họ đang có vấn đề. Tông Chính lại nhớ tới trước kia Lâm Miểu Miểu vừa ngoan vừa đáng yêu, thỉnh thoảng cũng sẽ mềm giọng làm nũng ôm cổ anh gọi “Ông xã”, tư vị trong lòng thật sự là chênh lệch một trời một vực.

Anh trầm mặc, hạ một bậc thang với cô: “Cuộc sống hôn nhân sau này, chúng ta không cần quyết định xem ai phải nghe ai, có việc thì cả hai thương lượng cùng nhau, em xem chỉ số thông minh của em lại không cao..... Khụ khụ, tâm tư đơn thuần, có vẻ dễ bị lừa gạt, rất cần những ý kiến đóng góp của anh đúng lúc, em nói đúng hay không?”

Lâm Miểu Miểu mặt không chút thay đổi quay sang: “Em thừa nhận, chỉ số thông minh của em quả thật không cao, cũng có vẻ dễ bị lừa, cho nên lúc trước việc kết hôn mới không suy nghĩ cẩn thận.....”

Lòng Tông Chính nảy lên, nếu tiếp tục nói nữa, anh khẳng định sẽ xui xẻo, vội vàng nói sang chuyện khác: “Đúng rồi, phù dâu khi nào thì trở về, còn phải đi thử lễ phục một lần nữa, cũng không còn bao nhiêu ngày.....”

“Toa Lâm à, sáng mai cô ấy sẽ trở về, buổi chiều bọn em đi thử lễ phục, anh nhớ nói trước một tiếng với Đỗ Thiều Khiêm, người phụ trách nói lần này cô dâu chú rể, phù dâu phù rể đều phải có mặt.....”

Tông Chính khoe môi nhếch lên, nói tránh mấy câu, lại đem đề tài chuyển tới cuộc sống trước đây của Lâm Miếu Miếu ở thôn Bảo Lam, tới giữa trưa, xe đã dừng trước mảnh sân nhỏ của ngôi nhà cũ của Lâm Miếu Miếu, sân này sau khi tu sửa lại, vẫn không có người vào ở, vật dụng tất nhiên không đủ dùng, may mà trước khi đi, Tông Chính đề nghị hai người ngủ lại ở thôn Bảo Lam một ngày, cho nên đã mang theo đầy đủ đồ cần thiết, anh từ phía sau cốp xe lấy ra một cái lò nướng, giống như đã được chuẩn bị trước để đi dã ngoại chứ không phải về thăm quê.

“Đám người Vương Cường đâu?” Lâm Miếu Miếu hỏi. Trước khi vào thôn, cô còn nhìn thấy hai chiếc xe kia đi theo phía sau bọn họ.

“Ừa, bọn họ đi ăn cơm rồi.” Tông Chính thuận miệng đáp một câu, ân cần đem một xiên thịt đã nướng chín đưa tới trước mặt Lâm Miếu Miếu.

Lâm Miếu Miếu cắn một ngụm, vô cùng kinh ngạc, hương vị cũng không tệ lắm, nhìn anh chuyên chú thuần thực nướng những xiên thịt, bỗng nhiên cô nhớ tới lời mấy ngày trước Lý Trân nói với cô.

Chuyện giữa cô và Tông Chính mấy ngày qua, bọn họ cũng không nói với bất kỳ ai, ở trước mặt mọi người trong Tông gia, cô luôn cố gắng duy trì ‘hòa bình’ với Tông Chính, nhưng vẫn không giấu diếm được Lý Trân.

Lâm Miếu Miếu đương nhiên cái gì cũng chưa nói, Lý Trân thấy cô không nói cũng không hỏi nhiều, chỉ kể chuyện lúc bà vừa mới gả cho Tông Nam Sơn: “Khi đó ông ấy vẫn còn rất thích bạn gái trước, sau khi kết hôn đã đi tìm cô ta trở về, những việc này mẹ đều biết, nhưng vẫn không vạch trần ông ấy, mãi đến một ngày ông ấy chính miệng nói ẹ biết.”

Lý Trân cười cười, tiếp tục kể: “Đàn ông nếu yêu thương một người phụ nữ, sẽ nguyện ý vì cô ấy mà gánh vác tất cả, đàn ông yêu chính là phụ trách, mà phụ nữ yêu, lại là tha thứ.....”

Tha thứ ư? Lâm Miếu Miếu cắn xiên thịt nướng, trong lòng có chút cảm khái, trước khi quay về thành phố Z, dù cho tới lúc đó cô chưa từng bị quan, nhưng cuộc sống của cô vẫn chỉ có một màu xám, nhìn lại hiện tại, cô nguyện ý mỉm cười, nguyện ý cùng những thân thích không mấy quen thuộc trong Tông gia giao tiếp, nguyện ý cùng Phó Thuần kết bạn, nguyện ý cùng Tông Chính tán gẫu những lời vu vơ.

Con người Tông Chính quả thực có không ít khuyết điểm, nhưng ưu điểm của anh cũng khiến cô không thể bỏ qua, khoảng thời gian quay lại nước Y cô vẫn luôn suy nghĩ, vì sao nhanh như vậy đã thích anh, hiện tại cô rất cuộc cũng hiểu được.

Yêu anh, cũng không phải bởi vì anh cho cô thứ cô cần, mà là anh tạo nên những cảm giác chưa bao giờ xuất hiện trong lòng cô.

Ăn xong cơm trưa, sắc trời ngày càng âm u, tâm tình Tông Chính cũng không tệ lắm, thái độ Lâm Miếu Miếu đối với anh lại tăng lên một bậc, hai người nghỉ ngơi một chút, liền tay trong tay dọc theo con đường nhỏ phía sau núi đi lên núi.

Những lần trước Lâm Miếu Miếu đến tảo mộ, đều là quét dọn trước, rồi sau đó mới ngồi xuống trò chuyện với hai khối bia mộ, lúc này nhiệm vụ quét dọn đương nhiên bị Tông Chính nhận làm hết, cô nhàn rỗi ngồi ở một bên, nghiêng đầu nhìn anh bận rộn, trong lòng cảm thấy cảm giác lúc sai bảo người khác cũng không tệ lắm.

Khụ, cô cũng không bắt Tông Chính làm nha, đây là do anh xung phong nhận việc thôi.

Sau khi quét dọn xong, quá trình nói chuyện với bia mộ bị cô trực tiếp tỉnh lược, Tông Chính ngược lại khá quen thuộc, sau khi tự giới thiệu bản thân xong, lại vô cùng không biết xấu hổ thoải phồng khoe khoang bản thân một hồi.

Lâm Miếu Miếu nghe thấy nhện không được oán thăm, có tốt như vậy sao?

“Mẹ, bà ngoại, hai người yên tâm, về sau con sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt, trân trọng cô ấy, cưng chiều cô ấy.....” Anh nói xong ánh mắt liền chuyển lại đây, mặt Lâm Miếu Miếu không chút thay đổi nhìn chằm chằm tảng đá trong lùm cỏ dại, ai nha, thật là kỳ quái, hình như mặt có chút nóng.

Tảo mộ xong, Lâm Miểu Miểu vỗ vỗ cổ khô dính trên người, chuẩn bị xuống núi, Tông Chính lại lôi kéo cô đi lên trên núi, đi không xa lắm, liền trông thấy phía trước có một tảng đá cắm một cành hoa hồng, sau khi đến gần, mới phát hiện phía dưới cành hoa còn treo một tấm thiệp nhỏ.

Anh hái cành hoa hồng xuống, đưa cho cô, Lâm Miểu Miểu tò mò mở tấm thiệp nhỏ ra, bên trong chỉ có ba chữ đơn giản “Xin lỗi em”, cộng thêm một biểu tượng khuôn mặt đang rơi lệ.

Lại đi lên trước vài bước nữa, tiếp tục nhìn thấy một cành hoa hồng và một tấm thiệp nhỏ..... Lâm Miểu Miểu ôm hơn hai mươi cành hoa hồng, không nói gì hỏi: “Anh dẫn em lên đây để tìm hoa hồng?”

Tông Chính còn thật nghiêm túc phủ nhận: “Anh đang nhận lỗi với em.”

Đi đến giữa sườn núi, Tông Chính nắm tay cô tìm một tảng đá ngồi xuống, vỗ vỗ đùi mình kéo Lâm Miểu Miểu ngồi lên: “Ngồi đi, trên đùi anh rất sạch.”

Lâm Miểu Miểu đặt đám hoa hồng bên cạnh, mím môi ngồi xuống đùi anh, hai tay Tông Chính vòng qua ôm cô, giọng nam thuần hậu trầm nhẹ phát ra bên tai cô, ôn nhu như giọt sương sớm mai đọng lại trên cánh hồng.

“Lâm Miểu Miểu em thật thông minh, đời này việc làm thông minh nhất, chính là gả cho anh. Đương nhiên người thông minh thỉnh thoảng cũng sẽ mắc phải chút sai lầm, ví dụ như cùng anh cãi nhau, không quan tâm anh..... Việc này anh cũng có thể lý giải, người thông minh cũng sẽ có khi làm sai, chẳng hạn như anh đã làm một chuyện rất ngu ngốc, bất quá, biết sai mà sửa là rất tốt, em nhìn xem anh đã sửa sai rồi, em cũng nên sửa lại đi?”

Lâm Miểu Miểu nhin cười, cố ý hỏi: “Vậy chúng ta rốt cuộc ai nghe ai?”

Tông Chính lặng im vài giây, mới mở miệng: “Nghe lời em, nghe lời em, được rồi chứ?”

Nghe lời như thế đó hả, trong bụng lại bốc lên lửa giận, Lâm Miểu Miểu đang muốn trả lời, một giọt nước lớn bằng hạt đậu rơi xuống mũi cô, cô ngẩng đầu, lập tức lại có vài giọt mưa rơi trên mặt.

Hai người vội vàng đứng dậy, vừa rồi trời còn u ám trong chớp mắt mây đen dày đặc, mới nói có mấy câu, mưa đã rơi xuống, bất thành linh, dồn dập, mà lại mãnh liệt.

Hiện tại xuống núi khẳng định là không kịp, Lâm Miểu Miểu nhìn xung quanh một chút, lôi kéo Tông Chính chạy về phía sơn động trong trí nhớ, sơn động này là thôn dân ở đây tạo ra, dùng để cất một ít rau dưa, cũng không sâu lắm, nhưng tạm thời có thể dùng để trú mưa.

Lâm Miểu Miểu lau nước trên mặt, khinh thường nhìn Tông Chính: “Xuống núi sớm thì sao mắc mưa chứ.”

Tông Chính hậm hực không thôi, vốn anh còn chuẩn bị pháo hoa, kết quả thời tiết không tốt, anh có thể có biện pháp gì, kế hoạch chỉ mới tiến hành hơn một nửa, nhưng xem ra thái độ của Lâm Miểu Miểu với anh đã nhu hòa không ít.

“Không giận anh nữa chứ?”

Lâm Miểu Miểu ậm ừ hừ mũi, Tông Chính quan sát cô một lúc, cũng không suy đoán được ý tứ của cô.

“Anh xem như em đã đồng ý.”

Tông Chính lấy điện thoại muốn gọi đám người Vương Cường tới, nhưng vừa nhìn trận mưa lúc này, mưa lớn như vậy, cảnh vật bên ngoài đều không nhìn rõ, lại nói lên núi xuống núi hiển nhiên có chút nguy hiểm, người khác còn chưa tính, Lâm Miểu Miểu đang mang thai, anh sao dám để Lâm Miểu Miểu xuống núi lúc này, liền dặn dò Vương Cường vài câu, đợi mưa tạnh rồi tính tiếp.

Mưa mùa hè tuy lớn nhưng tới nhanh, đi cũng nhanh, hướng chi lại đang ở cùng với Lâm Miểu Miểu, anh cũng không lo lắng.

Hai người câu được câu không trò chuyện, một người tiếng nói mát lạnh, một người thanh âm thuần hậu, trong tiếng mưa rơi tí tách giống như một khúc nhạc ẩm áp, vô cùng êm tai.

Đứng trong chốc lát, Tông Chính lo lắng cô mệt, tìm một chỗ hơi sạch sẽ ngồi xuống, lại để cô ngồi trên đùi mình, cơn mưa này đã hơn nửa giờ sao còn chưa tạnh, ngược lại càng lúc càng lớn, Tông Chính nói giỡn thở dài: “Buổi tối, hai chúng ta ở trong này màn trời chiếu đất, dường như cũng không tệ.”

Mưa bắt đầu rơi từ ba giờ chiều, mãi đến 5 giờ vẫn không có dấu hiệu ngừng lại, sắc trời ngày càng tối đen, nếu chỉ có một mình Tông Chính, thì mọi chuyện dễ giải quyết, trực tiếp đội mưa chạy xuống núi là được, nhưng bây giờ còn có Lâm Miểu Miểu, xuống núi vốn khó hơn so với lên núi, trời lại đang mưa tầm tã, tầm nhìn không rõ, đường núi trơn trượt, cho dù có gọi đám người Vương Cường tới, anh cũng không dám để Lâm Miểu Miểu đội mưa theo anh xuống núi, nhưng hiện tại trời đã sắp tối, chẳng lẽ hai người thật sự phải ở trong núi một đêm.

Anh điện thoại cho Vương Cường đem đồ ăn, áo ấm tới, mới cúp điện thoại không bao lâu, bỗng nhiên dưới chân chấn động, hai người liếc mắt nhìn nhau, ngay sau đó mặt đất lại tiếp tục rung chuyển, sắc mặt Tông Chính trong nháy mắt khó coi đến cực điểm.

Đỉnh đầu truyền đến tiếng vang ù ù, như đang có tảng đá rất lớn từ trên núi lăn xuống, cuốn bụi đá vụn rơi xuống theo, trong khoảnh khắc, đất rung núi chuyển.

86. Chương 86: Anh Ở Đây [đại Kết Cục]

Con người trong những lúc nguy nan, mỗi một phút mỗi một giây trôi qua đều dài như cả một thế kỷ, trước mắt một mảnh tối đen, chớp mũi là mùi của hơi đất bốc lên hòa lẫn với bùn nâu.

Trên đầu Lâm Miểu Miểu là chiếc áo của Tông Chính, cô cuộn mình trong ngực anh, anh dùng thân thể che chắn toàn bộ lớp bùn đất và đá vụn đang rơi xuống, che chở đỉnh đầu cô, dùng thân thể như chiếc ô vững chắc mang theo nhiệt độ sưởi ấm cho cô.

Lâm Miểu Miểu chưa bao giờ phủ nhận bản thân cường đại, cô có một ý chí kiên cường và dẻo dai, có thân thủ cao siêu, thể nhưng, không biết bắt đầu từ khi nào, cô cũng cảm thấy bản thân không phải thực kiên cường như mình vẫn nghĩ?

Là khi ở trong ngực anh, hay là khi treo lơ lửng ngoài cửa sổ ở khách sạn Hải Lực? Hoặc là khi đám người ăn tươi nuốt sống kia tranh đoạt lẫn nhau, bóc trần một màn tàn khốc nhất nhưng cũng chân thật nhất.

Con người khi đứng trước thiên tai, cũng yếu ớt và nhỏ bé giống như một con kiến vậy, vốn không có gì khác biệt.

Cô co mình trong lòng anh, hỏi: “Ngừng chưa?”

Anh không lên tiếng đáp lời, Lâm Miểu Miểu trong lòng bất an, lập tức xốc lớp áo trên đầu ra, anh múm chặt môi, bùn đất và nước mưa bắt dính đầy trên mặt, trên người anh, trông chặt vật giống như mới vừa ngâm trong nước bùn vậy.

Mưa vẫn rơi ào ào như trước, bọn họ tránh trong một đường cống, không có vật che lấp, mưa từ trên cao trút xuống người anh rồi bắn tung tóe trên mặt đất, lúc này cô mới thấy mặt anh đã trắng bệch, môi xanh tím, một vết máu từ khóe môi anh tràn ra, đã bị mưa cuốn đi.

“Tông Chính?” Trong giọng nói của cô mang theo sự khủng hoảng tột cùng.

“Anh ở đây.” Anh cúi đầu, khó khăn nặn ra một nụ cười, thanh âm rất nhỏ rất nhẹ, cơ hồ bị tiếng mưa rơi lẫn át, hốc mắt của cô không chịu nổi ánh sáng mà nóng lên.

Cô lập tức đứng lên, lập tức sắc mặt cũng biến thành trắng bệch, lúc chạy tránh núi lở, anh nắm tay cô chạy ra khỏi sơn động, tránh trong một đường cống, thoát khỏi hướng mà bùn đất và đá lăn xuống.

Bởi vì chấn động, nên có một số bùn đá nhỏ chảy về phía bên này, một viên đá to bằng đầu người liền lăn trúng chân anh, Lâm Miểu Miểu lau đi nước mưa trên mặt, một khắc cũng không dám chậm trễ, cúi người nhắc viên đá đang đè trên đùi anh lên, trên ống quần màu trắng, đã sớm thấm ướt một mảng máu tươi, cùng với hỗn hợp bùn đất và nước mưa tạo thành màu hồng nâu ghê người.

“Anh không sao.” Anh chống người muốn đứng lên, Lâm Miểu Miểu vội vàng nâng anh dậy, loạng choạng đi tới một góc khác của đường cống để tránh mưa.

Giúp đỡ anh cẩn thận ngồi xuống, cô liền vội vàng tìm di động cầu cứu, toàn thân cô đều ướt đẫm, di động đương nhiên cũng bị thấm ướt, hiện tại cô sợ nhất chính là không bắt được tín hiệu hoặc di động bị thấm nước hư mất, may mắn hai loại tình huống trên đều không xảy ra, đầu tiên cô gọi cho Lý Trần, cuộc thứ hai cô gọi cho Vương Cường, cuộc thứ ba cô gọi 120.

Làm xong hết thấy, cô mới có thời gian đi kiểm tra thương thế của Tông Chính, Tông Chính mặt căng cứng tái nhợt, dựa người vào trên hõm đá, nhìn về mặt Lâm Miểu Miểu lo lắng và sợ hãi, trong lòng khẽ nhúc nhích.

Anh cố nén đau đớn, đột nhiên hỏi: “Lâm Miểu Miểu, nếu anh tàn phế, em.....”

Lâm Miểu Miểu đang cẩn thận cuốn ống quần của anh, nghe vậy ngẩng phắt đầu lên, sắc mặt anh vẫn tái nhợt như trước, sợi tóc giữa trán còn đọng lại giọt mưa, trên mặt cũng lấm lem vết bùn đất, từ trước tới nay, anh chưa bao giờ chật vật như vậy, nhưng ở trong mắt cô, sắc mặt tái nhợt của anh, ánh mắt vẫn mang theo khí thế bức người, nửa thân trên để trần, cơ thể rắn chắc, từng khớp xương rõ ràng, trông anh tuần cao lớn hơn bao giờ hết.

Anh thông minh, anh anh tuấn, anh dũng cảm..... tất cả những gì thuộc về anh, không hề liên quan tới cô, nhưng trước sự sống và cái chết, anh cởi áo phủ lên đầu cô, dùng thân thể của chính mình ngăn cản nguy hiểm che chở cô.....

Không phải mỗi một cặp vợ chồng khi gặp lúc nguy nan, đều có thể không rời không bỏ, ví như Lâm Thế Vân và Diệp Đạo, bọn họ trước khi vụ án của Cố Dung xảy ra, là cặp vợ chồng ân ái mặn nồng nổi danh ở thành phố Z, nhưng trong vụ án Cố Dung, cũng lộ ra bản ngã chân thật nhất.

Lâm Miểu Miểu bỗng nhiên cảm thấy mình vô cùng may mắn, nếu trước hai mươi năm cô phải nếm trải đau khổ, đều là vì để gặp anh, yêu anh, thì những khổ cực này dường như đã trở thành những điều tốt đẹp nhất trong cuộc đời cô.

Cô cúi đầu xuống, cuốn ống quần anh lên, trầm mặc không lên tiếng.

Vốn Tông Chính muốn mượn cơ hội này lấy lại thỏa thuận ly hôn rồi âm thầm xử lý nó, còn có thể nhân cơ hội thể hiện bản lĩnh một chút, nào biết Lâm Miểu Miểu bỗng nhiên một chữ cũng không nói, trong lòng anh lập tức giống bị cái gì đó găm cắn, vừa nóng vừa đau đớn, thậm chí hơn cả vết thương đang đau nhức trên đùi, anh nảy sinh ý nghĩ ác độc, nếu Lâm Miểu Miểu dám ghét bỏ mình, anh liền đem cô.....

Anh cố kiềm chế cảm xúc ‘chân thật’, miệng “tốt bụng” nói: “Em muốn thế nào? Nếu anh tàn phế, em muốn ly hôn anh cũng có thể hiểu được, dù sao thỏa thuận ly hôn cũng đang ở chỗ em.”

So với chuyện ấy, Lâm Miểu Miểu hiện tại càng quan tâm miệng vết thương của anh hơn, bởi vì không có vật dụng cần thiết, cô cuốn ống quần lên tới nửa bắp chân, đang định cuốn lên nữa, liền cảm thấy chân Tông Chính đang không ngừng run, anh không rên một tiếng, mồ hôi lạnh chảy xuống, Lâm Miểu Miểu nhìn thấy mà lòng thất lại: “Đau không?”

Vậy mà cô còn hỏi ư? Anh cắn răng cứng rắn chống đỡ: “Không đau!”

Chết đến nơi còn mạnh miệng, Lâm Miểu Miểu cũng lười vạch trần anh, cô cúi đầu cẩn thận chạm nhẹ vào các khớp xương xung quanh miệng vết thương, muốn kiểm tra thương thế của anh một chút, Tông Chính tựa trên tảng đá đau đến nổi hít sâu một hơi.

Lâm Miểu Miểu không dám đụng vào, tuy rằng cô có chút kinh nghiệm xử lý vết thương, nhưng chỉ là với những vết thương nhỏ. Trời vẫn tiếp tục mưa, cô vắt chiếc áo sơ mi của Tông Chính, cẩn thận chà lau vết bùn đất trên mặt anh, Tông Chính sau khi im lặng được vài phút, lại tiếp tục ép hỏi: “Em còn chưa trả lời câu hỏi của anh! Thỏa thuận ly hôn.....”

“Lâm Miểu Miểu, bây giờ bộ dạng anh như vậy, lỡ như thật sự tàn phế, em định môn như thế nào? Dù sao hôn lễ còn chưa cử hành, em hiện tại hối hận vẫn còn kịp.....”

Lâm Miểu Miểu ngừng tay, nhếch môi hơi mỉm cười: “Tông Chính.....”

“Hửm?”

“Em vẫn sẽ ở bên anh.”

Tâm tình Tông Chính trong nháy mắt như thấy lại ánh sáng mặt trời, so với ngày hè nóng nực được uống một ly nước đá còn thoải mái hơn, anh cố nén vui mừng, ra vẻ khó xử thở dài: “Nhưng mà, thỏa thuận ly hôn vẫn còn trong tay em..... Em hiện tại nói như vậy, về sau thì sao? Sau này em hối hận thì làm sao bây giờ? Anh tình nguyện em hiện tại rời đi.....”

Lâm Miểu Miểu mím môi, trong lòng cảm thấy có chút ngoài ý muốn, Tông Chính thật sự không giống một người không tự tin như vậy a, trong lòng cô thầm đoán có lẽ do anh bị thương, con người đương nhiên cũng có lúc trở nên yếu ớt, hơn nữa lỗ như chân anh thật sự xảy ra vấn đề..... Đường như cô cũng có thể lý giải tâm tình của anh lúc này, cô vội vàng trấn an: “Sau khi trở về, em sẽ lập tức trả lại thỏa thuận ly hôn cho anh.”

Tông Chính trong lòng vui vẻ, trên mặt lại cảm xúc gì cũng không có, “Cho dù hiện tại em trả lại thỏa thuận ly hôn cho anh, về sau lỡ như em hối hận, lại muốn ly hôn, anh.....” Sắc mặt anh càng thêm trắng bệch, “Mỗi lần em đề nghị ly hôn với anh, trong lòng anh rất khó chịu, hận không thể.....” Giết chết em.

Anh tạm dừng một chút, thanh âm trầm thấp: “..... Anh liền hận không thể chết đi để quên hết tất cả.”

Lâm Miểu Miểu lúc này nghe thấy mấy từ “Tàn phế, chết” liền hốt hoảng, trong đầu rối loạn.

Cô ôn nhu hỏi: “Vậy anh muốn như thế nào?”

Tông Chính một chân bó thạch cao, nghênh ngang nằm trên giường bệnh, Lâm Miểu Miểu mang theo đồ ăn đẩy cửa tiến vào.

Đã một ngày trôi qua kể từ khi bọn họ được cứu, nguyên nhân núi lở cũng được điều tra rõ, suy cho cùng cũng là hai người không được may mắn, ngọn núi đó vốn không xảy ra núi lở, nhưng một thời gian trước, có người muốn xây một trang viên ở sườn núi, khiến tầng đất chống đỡ bị phá vỡ, hơn nữa lại có trận mưa to, vì thế mới phát sinh núi lở.

Lâm Miểu Miểu đặt cà men lên bàn, xếp đồ ăn ra, Tông Chính giương cằm lên: “Em dứt anh.”

Lâm Miểu Miểu liếc anh một cái, anh bị thương ở chân, tay có bị gì đâu chứ? Bất quá, ai bảo anh là bệnh nhân, cô vừa dứt anh ăn cơm, vừa nói về việc hôn lễ: “Anh ít nhất cũng phải tĩnh dưỡng hai tháng, hôn lễ chỉ có thể hoãn lại.”

Tông Chính nhú mày, hiển nhiên không muốn hoãn lại: “Không cần hoãn lại. Nếu hoãn lại hai tháng, lúc đó em đã mang thai bốn tháng rồi, vất vả như vậy, em chịu được sao?”

Lâm Miểu Miểu đang muốn nói mình không yếu ớt như anh nói đâu, anh đã mở miệng kết luận: “Dù có ngồi xe lăn anh cũng phải cử hành hôn lễ đúng thời gian.”

Lâm Miểu Miểu: “.....”

“Thỏa thuận ly hôn đâu?”

Cô lại dứt anh thêm miếng nữa, thuận miệng đáp: “Ồ trong túi của em, ăn cơm xong em đưa cho anh.”

“Lấy đưa cho anh ngay đi.” Không giải quyết chuyện này trước, anh nào có tâm tình ăn cơm.

Cô lại hết chỗ nói rồi, được rồi, cảm xúc của bệnh nhân cần phải chú ý, nhu cầu của bệnh nhân cũng cần phải thỏa mãn.

Tông Chính cầm trong tay thỏa thuận ly hôn, nhìn lướt qua rồi “roẹt roẹt” xé thành từng mảnh nhỏ, sau đó vò lại thành một khối, mới cảm thấy mỹ mãn sai bảo: “Anh muốn uống nước.....”

Bởi vì Tông Chính bị thương, lại không đồng ý dời lại hôn lễ, Tông Nam Sơn suy nghĩ, không thay đổi ngày tổ chức hôn lễ đương nhiên rất tốt, nhưng kế hoạch buổi lễ vốn đã chuẩn bị nay phải thay đổi, vốn bọn họ định tổ chức hôn lễ kéo dài ba ngày, nay phải tiến hành trong một ngày, hôm tổ chức hôn lễ, tình cảnh có vẻ quái dị, Đỗ Thiếu Khiêm giúp Tông Chính đi ra xã giao, người có việc vui tinh thần thoải mái, sắc mặt

Tông Chính đương nhiên rất tốt, thế nhưng một chân bị bó thạch cao, hình tượng khiến ọi người cảm thấy có chút quái lạ.

Tông Chính bận rộn đi kính rượu mọi người, Lâm Miểu Miểu cũng vội đến độ chân không chạm đất, Toa Lâm từ bên ngoài xông vào, không chút hình tượng thực nữ hỏi: “Phù rể là ai?”

“Đỗ Thiệu Khiêm a.” Lâm Miểu Miểu tức giận liếc nhìn cô ấy một cái: “Thật đúng lúc, em giúp chị đem hoa cài hoa của chú rể đưa cho Tông Chính đi.”

“A..... Sư tỷ, cái đó, em cùng Đỗ Thiệu Khiêm có chút xích mích.....”

Lâm Miểu Miểu lúc này mới chú ý tới vẻ mặt Toa Lâm buồn bực, Đỗ Thiệu Khiêm người này trừ bỏ dè dặt, hoa tâm, hay lảm nhảm, có hơi phiền một chút, mặt khác anh ta cũng không tệ lắm nhỉ? Cô cảm thấy buồn bực, Toa Lâm cũng không phải người dễ bị khi dễ, Đỗ Thiệu Khiêm muốn trêu chọc cô ấy, còn không biết bị đánh thành cái dạng gì kia, biểu tình lúc này của cô ấy, Lâm Miểu Miểu thật không đoán ra giữa hai người đã xảy ra xích mích thế nào.

“Xích mích thế nào? Có cần chị giúp hai người.....”

Toa Lâm cầm lấy hoa cài áo, vội vàng từ chối khéo: “Không cần, không cần, kỳ thật cũng không có chuyện gì, em đi đưa hoa đây.”

Ra cửa, cô an ủi chính mình, không phải là chỉ ở nhà anh ta vài ngày, lại ngủ với anh ta mấy đêm, sau đó không từ mà biệt thôi ư, cũng không phải là chuyện lớn gì, ừ, không được xem là chuyện lớn đâu.

Đến thời gian, Lâm Miểu Miểu mặc áo cưới màu trắng, được Lâm Thế Quần nắm tay dắt ra, Tông Chính đã sớm đứng chờ bên ngoài, toàn bộ quá trình Lâm Miểu Miểu đã biết, nhưng vẫn khẩn trương vô cùng, người chủ hôn đang cho chiếu những tấm hình cưới của bọn họ, và những tấm ảnh lúc hai người quen nhau, bỗng nhiên cô như có linh cảm nhìn về phía anh, lập tức đón lấy ánh nhìn chăm chú đầy tình cảm trìu mến của anh.

Ở trong đám đông, bất luận bên cạnh anh có bao nhiêu người, bất luận bộ dáng anh như thế nào, cô đều có thể nhận ra anh trước tiên.

Anh mặc bộ ple màu đen, trước ngực cài kim cài áo nam kim cương sáng lấp lánh, anh nghiêng đầu nghe người bên cạnh nói chuyện, ánh mắt lại nhìn cô chuyên chú.

Sau đó, anh mở miệng, không có thanh âm, nhưng cô lại xem hiểu khẩu hình của anh.

Anh nói: Vợ à, anh yêu em.

Hoàn Chính Văn

87. Chương 87: Phiên Ngoại 01: Hai Mươi Năm Trước

Úc Hân kéo làn váy, nếu không phải Úc Gia cứ khẳng khẳng lời cô tới bữa tiệc, cô tình nguyện ở trong phòng vẽ tranh, bầu bạn cùng giấy bút suốt buổi tối.

Đại sảnh yến tiệc, dưới ánh đèn thủy tinh hoa lệ, mọi người như mang một chiếc mặt nạ quý tộc, to nhỏ trò chuyện, như một bức tranh sang trọng nhưng trống rỗng vô hồn, cô không có hứng thú đi ra hoa viên hóng mát. Trăng sáng sao thưa, có vài cơn gió nhẹ nhàng chạm vào trước trán, cô tùy ý tìm một chiếc ghế ngồi xuống, ngăn người nhàm chán, liền nhặt một nhánh cây nhỏ dưới chân, tùy tiện vẽ vài đường trên mặt đất, vốn chỉ là một bức tranh với vài nét vẽ tùy hứng, nhưng thói quen nhiều năm đã khiến cô thật sự nghiêm túc tập trung vào bức vẽ, mãi đến khi sau lưng vang lên tiếng nói.

“Bức tranh thật đẹp.”

Cô bất ngờ quay đầu lại, trước mặt là người đàn ông vô cùng anh tuấn, để kiểu tóc đang thịnh hành của các quý công tử thập niên 80, tỏa ra một khí thế kiên nghị, anh mặc một thân tây trang cắt may vừa người, từ góc độ của cô nhìn sang, vô cùng điển trai tuấn tú.

Lâm Thế Quần, đại thiếu gia Lâm gia. Trong một khoảng thời gian dài, những câu chuyện về anh luôn chiếm trọn trang đầu của những tờ báo lớn.

Cô đứng lên, vẻ mặt hơi mất tự nhiên, giống như một cô gái nhỏ lần đầu tiên hình thấy người tâm đầu ý hợp với mình.

Đêm hôm đó, bọn họ ngồi trên băng ghế trong hoa viên, trò chuyện cả đêm về hội họa.

Sau đêm đó, cô bắt đầu chủ động tham dự một vài yến tiệc, khiến em gái Úc Gia vô cùng kinh ngạc, Úc Hân lại lấy cớ tìm linh cảm vẽ tranh để đuổi cô em tò mò cứ lẻo đẻo theo bên cạnh, trong yến tiệc, cô lại gặp được Lâm Thế Quần, nhưng không có cơ hội tiếp xúc gần gũi với anh như đêm hôm đó, mãi đến một ngày kia, anh nắm tay Úc Gia, cười nói với cô: “Tôi thích em gái em.”

Cô thoáng sửng sốt, gắng gượng nở nụ cười.

Cô đem chiếc váy mới mua cất vào tủ quần áo khóa lại, một lần nữa nhốt mình trong phòng vẽ tranh. Bất quá vì quan hệ giữa em gái và Lâm Thế Quần, cô vẫn thường xuyên từ miệng của Úc Gia biết được tin tức của anh.

“Chị hai, phiền quá đi à, những người phụ nữ xung quanh đều có ý với anh ấy, nhìn thôi đã khiến em bực mình.”

Úc Hân rời mắt khỏi giấy vẽ, cười nói: “Chị đây cũng không giúp được gì cho em rồi.” Cô tạm dừng một chút, bổ sung thêm: “Em gái của chị vừa xinh đẹp, lại thông minh, chỉ cần anh ta thích em, những cô gái kia em không cần để ý.”

Úc Gia gục đầu xuống bàn, thở dài: “Em biết, nhưng cô nàng Cố Dung kia đặc biệt phiền phức, hờ một chút là dựa vào người Lâm Thế Quần, cả người giống như không có một khúc xương, làm sao có thể có như vậy. . . .” Trong lúc nhất thời cô không tìm được từ thích hợp để hình dung, đành buồn bực ngâm miệng.

Úc Hân cũng không đáp lại, cười cười, tiếp tục cúi đầu tập trung vào tranh vẽ.

Rất nhiều năm sau, vô số lần cô nghĩ tới, nếu cô sớm biết Úc Gia sẽ xảy ra chuyện, cho dù sẽ đeo trên lưng tội danh giết người, cô cũng sẽ không chút do dự lựa chọn bảo hộ em mình, không để nó chịu bất cứ thương tổn gì.

— Em gái của cô, người thân duy nhất của cô, một ngày nào đó, chị sẽ báo thù cho em.

Cố Dung cẩn thận tô lại màu son, cô ta chưa bao giờ nghĩ rằng mình kém Úc Gia, nhưng Lâm Thế Quần vì sao cứ một mực thích Úc Gia? Hay là đàn ông đều thích loại phụ nữ vừa đầm đăm đáng yêu, lại ngu xuẩn ngốc nghếch? Bất quá thích thì sao, đêm qua cùng anh ở trên giường mây mưa là Cố Dung cô.

Cố Dung sau khi cảm thấy bản thân đã thỏa đáng, lòng vui vẻ đi gặp Lâm Thế Quần.

“Thế Quần, em đến rồi.” Cô ta khẽ mỉm cười kéo ghế ra, ngồi xuống đối diện Lâm Thế Quần.

Lâm Thế Quần trầm mặc hồi lâu, dưới sự thúc giục nũng nịu của cô ta, rốt cục mở miệng: “Đêm qua. . . .”

Anh chỉ nói một câu, nét cười trên mặt Cố Dung chậm rãi lạnh xuống, kỳ thật sáng nay cô ta đã đoán được sẽ có màn này, thế nhưng, trong lòng tựa như có một mồi lửa đang chờ phụt cháy, nếu ngay từ đã không ngăn chặn, ắt sẽ lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Gương mặt nhuộm đầy tình dục của anh, mồ hôi anh ướt đẫm không ngừng dùng sức trên người ả, cuối cùng ngã xuống người ả, nặng nề nhưng ấm áp.

“Thực xin lỗi, tôi và Úc Gia có chút hiểu lầm, uống chút rượu, tôi. . . .”

“Cô cũng biết rồi, tôi và Úc Gia sẽ kết hôn, cho nên, tôi không có biện pháp đối với cô. Tôi không biết nói như thế nào, thực xin lỗi.”

Cố Dung không nói được một lời cúi thấp đầu, một lòng mong chờ rạo rức, giống như trong nháy mắt bể tan thành vô số mảnh, thật lâu sau, không khí yên lặng tới mức có thể nghe được tiếng kim rơi, cô ta bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi: “Lúc đó sao anh không đẩy tôi ra?”

Lâm Thế Quần trầm mặc không nói, giọng nói châm chọc bén nhọn của Cố Dung lại vang lên: “Vì sao không đẩy tôi ra?”

Cô ta đứng phắt dậy, Lâm Thế Quần giữ tay cô ta lại, giọng nói hối hận: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, nhưng người tôi yêu là Úc Gia.”

Cố Dung cảm thấy ngực như bị người khoét một lỗ lớn, đau đến khó có thể chịu được, cô ta dùng sức hất tay anh ta, lao ra ngoài như một người điên, kinh hoàng tựa như ‘chó nhà có tang’, cô ta mở mồm đi trên đường, mãi cho đến khi mưa to trút xuống.

Trên đường mọi người vội vàng chạy đi tìm chỗ trú mưa, chỉ có cô ta ngơ ngác đứng trong mưa, một chiếc xe dừng lại bên cạnh cô ta, cửa xe mở ra, khuôn mặt một người đàn ông xuất hiện: “Cố Dung?”

Ngày hôm sau tỉnh lại, nằm trên giường cùng một người đàn ông, Cố Dung hoảng sợ nghĩ người thật lâu, rốt cục cũng nhớ ra tất cả.

Diệp Đạo muốn đưa cô ta về nhà, cô ta cự tuyệt, Diệp Đạo liền đưa cô ta tới quán Bar uống rượu giải sầu, dưới ánh đèn mê ly, rốt cuộc là như thế nào lên giường, cô ta hầu như không nhớ gì cả. Diệp Đạo tỉnh lại, cô ta cười trào phúng: “Có phải tất cả đàn ông, bất kể người phụ nữ nào tới cũng không cự tuyệt hay không?”

Diệp Đạo ôn hòa cười cười: “Vì sao muốn cự tuyệt?”

Cố Dung về tới nhà, ngẫm mình ở trong nước ấm ngơ ngác suy nghĩ thật lâu. Lần đầu tiên của cô ta là cùng Lâm Thế Quần, một ngày trước, thân thể rất đau nhưng trong lòng lại vô cùng vui vẻ, lần thứ hai là cùng Diệp Đạo, vào ngày hôm qua, cô ta cái gì cũng không nhớ rõ, nhưng rất đau, rốt cuộc tại sao đau, đau ở đâu, cô ta cũng không biết, chỉ biết là rất đau, rất đau.

Cô ta lại một lần nữa nhớ tới lời nói của Lâm Thế Quần, người anh yêu là Úc Gia.

Sau khi cùng mình lên giường, anh lại nói, người anh yêu là Úc Gia.

Thật châm chọc biết bao! Đàn ông đều là như vậy ư?

Cố Dung điên cuồng nở nụ cười, nước mắt lại trào ra, thật lâu sau, cô ta lau nước mắt, đáy mắt chỉ còn lại hận ý khắc cốt ghi tâm.

Cô ta tìm vài tên lưu manh cường hiếp Úc Gia, trong lòng cô ta độc ác nghĩ, Lâm Thế Quần không phải rất yêu Úc Gia sao, hiện tại để cô ta nhìn xem tình yêu đó sâu đậm tới cỡ nào.

Buổi tối cô ta ngoài ý muốn nhận được điện thoại của Diệp Đạo, cô ta do dự thật lâu, cuối cùng vẫn đồng ý hẹn gặp Diệp Đạo.

Về mặt Diệp Đạo có chút ngoài ý muốn: “Có chuyện tốt gì sao?”

Cố Dung nhìn hắn nghiêng đầu hỏi: “Đàn ông các anh có phải hay thích, cái loại phụ nữ thiên chân thiện lương hay không?”

Diệp Đạo nhả ra một làn khói thuốc, nở nụ cười ôn hòa: “Vậy cũng không nhất định.”

Không biết là bởi vì đã cùng Diệp Đạo phát sinh loại quan hệ vụng trộm kia, hay bởi vì ánh đèn trong quán lúc này hơi mờ tối, hoặc là bởi vì chất cồn kích thích, cô ta nghĩ, bí mật trong lòng mà không cùng ai đó chia sẻ, chẳng phải là quá đáng tiếc rồi ư.

Cô ta kiêu mỹ cười, nhích lại gần hắn một chút, cố ý đè thấp giọng nói: “Tôi tìm người cường hiếp Úc Gia.”

Diệp Đạo ngẩn ra, nghiêm túc nhìn cô ta trong chốc lát, Cố Dung đột nhiên tức giận: “Sao nào, chưa thấy qua người phụ nữ ác độc như tôi?”

Diệp Đạo bỗng nhiên bật cười, nghiêng người qua nắm lấy cằm cô ta: “Anh phát hiện, anh ngày càng yêu thích em rồi.”

Cố Dung lãnh đạm hất tay hần ra, Diệp Đạo vỗ nhẹ tàn thuốc vào trong gạt tàn, vẻ mặt bỗng nghiêm túc: “Chuyện này còn có ai biết?”

Cố Dung hừ một tiếng, đứng lên chuẩn bị bỏ đi, cổ tay lại bị hần bắt lấy, hần nhíu mi: “Làm chuyện xấu, sao có thể qua loa như vậy chứ?” Hần kéo cô ta vào trong lòng, môi dán trên vành tai cô ta, hô hấp nóng bỏng chui vào trong lỗ tai ả, “Anh ngủ với em một lần, vậy thì sẽ giúp em xử lý cục diện rối rắm này.”

Úc Gia bị tai nạn ô tô đã chết.

Cố Dung run rẩy bấm điện thoại gọi cho Diệp Đạo: “Cô ta chết rồi.”

“Ừ, anh biết.”

Cố Dung há miệng thở dốc, trong lòng xẹt qua một tia chớp, đêm đó anh ta nói muốn giúp mình giải quyết cục diện rối rắm này, Cố Dung lúc ấy căn bản không để trong lòng, khi đó cô ta còn đắm chìm trong cảm giác vui sướng khi đã báo được thù. Cảm giác qua đó, sau vài ngày mới cảm thấy sợ hãi, nhưng hình như cũng không ai biết là cô ta làm, hiện tại, Úc Gia đã chết. Cô ta hoảng sợ cúp điện thoại, muốn hỏi Diệp Đạo, lại không dám hỏi, mà Diệp Đạo sau đó cũng chưa từng tới tìm cô ta lần nữa, giữa bọn họ, giống như một cuộc giao dịch, sau khi giao dịch hoàn thành, không ai nợ ai.

Hơn một tháng đó, cô ta hầu như không dám ra khỏi cửa, mãi đến khi cô ta phát hiện mình có thai, còn bị mẹ bắt gặp.

“Đứa nhỏ là của ai?” Mẹ Cố tức giận hỏi, “Con điên rồi sao? Hay là muốn vứt hết mặt mũi của Cố gia?”

Ngày đầu tiên là Lâm Thế Quần, ngày hôm sau là Diệp Đạo. Cố Dung há miệng thở dốc, đứa nhỏ là của ai, cô ta cũng muốn hỏi câu đó.

“Có phải của Lâm Thế Quần hay không?” Mẹ Cố hỏi.

Cố Dung mím môi không nói được một lời, mẹ Cố oán hận mắng cô ta cả một buổi chiều. Ngày hôm sau, mẹ Cố gọi cô ta lại, “Mẹ đã tới nói chuyện với Lâm Ngạn, con chuẩn bị lập gia đình đi.”

Cố Dung kinh ngạc ngẩng đầu, ngây ngốc hỏi: “Gả cho ai?”

“Còn có thể là ai? Con đã mang thai, còn có thể gả cho ai?”

Vui sướng, khiếp sợ, mờ mịt, cô ta phân không rõ trong nháy mắt đó trong lòng rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì, vài giây sau, cô ta định thần lại, lòng bỗng nhiên dâng lên niềm vui sướng thật lớn, đúng vậy, đứa nhỏ này là của Lâm Thế Quần, mà cô ta, cuối cùng cũng đạt được ước nguyện.

Lần nữa nhìn thấy Diệp Đạo thì trong lòng Cố Dung rất khấn trương, Diệp Đạo khách khí chào hỏi cô ta một tiếng, đợi khi tới chỗ không người, cô ta cảnh giác quan sát hần, Diệp Đạo tao nhã nở nụ cười, trong lòng cô ta rất rõ ràng, hần tuyệt đối không giống như vẻ vô hại mà hần biểu hiện ra bên ngoài.

Sau khi kết hôn, cô ta vẫn luôn bất an không yên, nhất là khi Diệp Đạo cưới em gái của Lâm Thế Quần, trở thành con rể Lâm gia, cảm giác bất an của cô ta lại lên tới cực điểm.

Sau một bữa tiệc họp mặt gia đình, cô ta ở trong hoa viên đụng phải Diệp Đạo, giống như những lần trước, cô ta duy trì một khoảng cách an toàn, miễn cưỡng gật đầu chào một tiếng, liền vội vàng đi lướt qua hần ta.

Ngay lúc đi ngang qua hần thì cổ tay bỗng thấy nóng hổi, hần ta đã nắm lấy tay mình từ lúc nào.

Hần nghiêng đầu nhìn lại, giọng nói giống như ác ma ní non: “Chúng ta có chung một bí mật. Như vậy quan hệ có phải nên càng thêm thân mật một chút hay không?” Ánh mắt của hần dừng trên chiếc bụng đã nhô ra của cô ta, tìm tòi nghiên cứu.

Khoảng thời gian vừa mới kết hôn, quan hệ giữa Cố Dung và Lâm Thế Quần xem như hòa thuận, thẳng đến khi xuất hiện một người giống Úc Gia như từ một khuôn đúc ra, Lý Yên. Lâm Tư không phải con của Lâm Thế Quần, cho nên cô ta một lòng muốn cùng Lâm Thế Quần sinh thêm một đứa nhỏ nữa, đáng tiếc đứa nhỏ kia bởi vì Lý Yên mà sanh non, cô ta cũng mất đi khả năng làm mẹ.

Trong một thời gian ngắn, Cố Dung hận trời oán đất, hận không thể giết chết Lý Yên, đáng tiếc Lý Yên bỏ trốn quá nhanh, cô ta vẫn chưa lấy lại tinh thần, Lý Yên đã mất tích rồi.

Cô ta còn nhớ rõ khi đó, Diệp Đạo đứng dưới ánh nắng mặt trời, tao nhã nói, hẳn ta có thể giúp mình đạt thành tâm nguyện.

Cô ta cười hỏi lại: “Anh muốn cái gì?”

Sau đó mỗi một lần cùng hắn lén gặp nhau thì Cố Dung đều phân không rõ trong lòng mình rốt cuộc là đang muốn cái gì, trả thù? Hay là vì cái gì khác?

.

“Tôi từng thích cô.” Trên mặt hắn ta lộ ra một tia tiếc nuối, “Đáng tiếc tôi càng yêu bản thân mình hơn.”

“Cô không nên uy hiếp của tôi.” Lưỡi dao lạnh lẽo bị hắn bình tĩnh đâm vào bụng mình.

“Cô chán ghét Lâm Miểu Miểu như vậy, tôi sẽ đưa nó xuống dưới với cô.” Hắn tao nhã nắm lấy bàn tay vô lực của cô ta, trên mu bàn tay hạ xuống một nụ hôn, “Tạm biệt.”

Ý thức, linh hồn chậm rãi bị hút ra, Cố Dung kinh ngạc nhìn hắn ta, trên mặt hiện lên một tia giải thoát.

Nếu, trong sinh mệnh của cô ta, chưa từng gặp được Lâm Thế Quân và Diệp Đạo, cuộc đời của cô ta có phải đã rẽ sang một đường khác hay không?

88. Chương 88: Phiên Ngoại 02: Tình Sử Của Tông Chính

Đời người việc không như ý, hết tám chín phần. Tông Chính lại không cho là như thế, cho dù có việc làm cho anh không vừa ý, thì cuối cùng anh cũng sẽ bắt nó trở nên vừa lòng đẹp ý, nhưng anh của tuổi 24 năm ấy, lại liên tiếp gặp chuyện không hay ho.

Trương Vi nói chia tay với anh, Tông Chính có chút buồn bực, vài năm quen nhau, tuy rằng anh không thích cô nhiều cho lắm, nhưng rốt cuộc vẫn có chút cảm tình, lại là mối tình đầu, không khỏi thấy phiền muộn, so với phiền muộn, cảm xúc của anh phải nói là buồn bực thì đúng hơn, người trong nhà luôn thúc giục anh kết hôn, Tông Chính lặn lội qua lộn lại nghĩ, anh muốn kết hôn với ai.

Trương Vi?

Anh hơi chần chờ, Trương Vi có đôi khi khiến anh thấy phiền, nếu muốn ở chung cả đời, vẫn nên cẩn thận trọng lo lắng, cho nên lúc Trương Vi hỏi anh, yêu hay không yêu cô ấy thì anh theo bản năng trả lời thật với lòng mình, không yêu.

Được rồi, anh bị phụ nữ đá, chuyện đó cũng rất bình thường mà thôi.

Nhưng điểm mấu chốt trong chuyện này đó là, trương Vi chia tay anh, anh hơi đau đầu, quả nhiên không tới vài ngày, lão thái thái Tông gia liền thu xếp hôn sự cho anh, bà chỉ có một tâm nguyện, muốn ôm tăng tôn (chất), lại nói vì sao bà phải vội vàng nôn nóng như vậy, là vì bà sợ mình sống không được bao lâu nữa, trước đó vài ngày bà được chẩn đoán có bệnh ở động mạch vành nên phải đưa vào bệnh viện, lần này, mẹ anh Lý Trân, ba anh Tông Nam Sơn đều đề cập tới hôn sự của Tông Chính anh.

Không quá vài ngày, Tông Chính nhận được thông báo, giữa trưa cùng ăn cơm với người của Lâm gia.

Lúc này thì Tông Chính mới biết, vợ sắp cưới của anh là con gái Lâm gia, trong lòng anh kỳ thật cũng đã đoán được một chút, dù sao hai nhà Tông – Lâm có vài dự án lớn đang hợp tác chung, liên quan tới vấn đề tài chính trên trăm triệu, đám hỏi đương nhiên phải đẩy nhanh hơn tiến độ đàm phán công việc.

Đại tiểu thư Lâm gia, bộ dạng cũng khá thanh tú, nhìn qua là một cô gái dịu dàng ít nói, anh nghĩ, cô ắt hẳn không quá phiền.

Kết thúc buổi cơm gặp mặt, hai nhà đều rất vừa lòng, vì thế hôn sự cứ như vậy được quyết định, về phần hai nhân vật chính, từ sau buổi cơm ra mắt hôm ấy, chưa từng liên hệ với nhau.

Bên phía Lâm Tư, bởi vì trong lòng đã có người khác, nhưng cô lại không dám chống đối Cố Dung, cho nên làm sao cô có thể chủ động liên lạc với người đàn ông mình không thích chứ.

Còn bên Tông Chính, trong lòng anh vốn có chút không vui với hôn sự này, vừa thấy Lâm Tư không liên lạc với anh, anh cũng rất hài lòng.

Vì thế, quan hệ của hai người cứ mập mờ như vậy, hai người sau buổi gặp mặt, lại chạm mặt nhau tại một số bữa tiệc được tổ chức tại nhà Tông Chính, lúc này hai nhà Tông – Lâm đã sớm truyền ra tin tức, ở bên ngoài Tông Chính đương nhiên phải làm ra vẻ một chút, không thích là một chuyện, nhưng đàn ông có những trách nhiệm phải gánh vác, Lâm Tư đã là vợ sắp cưới của anh, chuyện nên làm anh cũng sẽ làm.

Chỉ qua vài lần tiếp xúc, Tông Chính liền biết được, Lâm Tư đã có người trong lòng.

Tông Chính hơi tức giận, nếu chứng mất anh, thì sớm nói a, phát triển như bây giờ là thế nào.

Vì thế, quan hệ của hai người lại khôi phục như lúc ban đầu, mạnh ai làm việc người nấy, thỉnh thoảng ở bên ngoài chạm mặt nhau, cả hai cũng lễ phép gật đầu, mãi đến khi ảnh chụp của Lâm Tư bị tung ra.

Tông Chính trợn tròn mắt.

Việc mà tất cả đàn ông trên đời này hận nhất và không bao giờ chấp nhận, chính là bị người cho đội nón xanh. Tuy rằng anh không thích Lâm Tư, sau sự kiện này thì chút hảo cảm với Lâm Tư cũng mất sạch, nhưng Lâm Tư trên danh nghĩa vẫn là vợ sắp cưới của anh a!

Không đợi anh đưa ra lời giải trừ hôn ước, Lâm Tư lại tự sát.

Tông Chính nhìn chằm chằm chiếc quần lót màu hồng trong tủ quần áo, trong lòng nghĩ, năm nay số của anh có phải đặc biệt xui xẻo, nên cần tiêu tai giải nạn không?

Chuyện này trở thành đề tài trong giới thượng lưu thành phố Z một thời gian dài, tuy rằng xảy ra chuyện của Lâm Tư, nhưng hai nhà Tông – Lâm vẫn ngồi xuống, cùng nhau thương lượng biện pháp giải quyết, chuyện này rất nhanh đã bị đề xuống, sau đó tung ra vài tin đồn khác, thu hút sự chú ý của mọi người.

Việc này trôi qua được hai tuần, tâm tình của Tông Chính vẫn âm u như trước, một ngày kia Đỗ Thiệu Khiêm gọi tới gọi anh đi tụ họp, anh suy nghĩ liền đi, sau đó gặp một cô nàng.

Nhìn lại tình sử của anh, người ngoài rất khó đoán được rốt cuộc Tông Chính thích dạng phụ nữ như thế nào, Trương Vi, Lâm Tư, hiển nhiên hai loại hình này không phải là mẫu người anh yêu thích. Trong lòng Tông Chính cũng không rõ ràng anh thích là dạng phụ nữ thế nào, nhưng lại nghiêm túc suy nghĩ, trong đầu anh mơ hồ xuất hiện một hình ảnh.

Cô bé ngồi trên cây, yên lặng rơi nước mắt, lá cây xanh biếc, lấp ló sau làn váy màu trắng của cô.

Cô ngồi trên đỉnh đầu của anh, nhưng lại giống như ở một thế giới khác, anh dường như không nhìn được cũng trèo lên cây.

Trong lòng mỗi người có lẽ đều có một nàng công chúa, mà cô bé ngồi trên cành cây năm ấy, đã trở thành công chúa trong lòng anh, đáng tiếc, cô chỉ lướt qua trong cuộc đời anh, khi anh muốn đi tìm cô thì cô đã biến mất.

Thỉnh thoảng anh vẫn nghĩ, nếu như là cô ấy, như vậy sau khi cô lớn lên, sẽ trông như thế nào?

Hẳn là sẽ không lại leo lên cây ngồi khóc đầu nhĩ?

Anh ngẩng đầu nhìn chằm chằm cô gái trước mặt, cô rất lạnh, cũng rất bình tĩnh, đôi mắt đen lầy lách lách lại trong suốt giống như trân châu, không hiểu sao anh lại nghĩ tới cô bé ngồi trên cây năm nào.

Cô nói, cô muốn mượn phòng với anh.

Anh nghe thấy máu toàn thân đang sôi sục, trái tim anh rục rịch, anh muốn đặt cô dưới thân, muốn trong thấy vẻ mặt trong trẻo lạnh lùng lại hờ hững của cô khi nhuộm màu tình dục sẽ như thế nào.

Anh từng nghĩ đến, anh sẽ không bao giờ yêu ai, hóa ra không hẳn như vậy, trên thế giới này, còn có một người, sự xuất hiện của cô làm thức tỉnh bản năng và dục vọng chiếm hữu trong anh.

Lần đầu tiên trong đời, anh muốn mang một cô gái về nhà, nhưng tình huống lại có chút vội vàng, anh thuận theo đề nghị của cô, tìm một khách sạn, sau đó.

Tông Chính vào hai năm sau, mỗi lần nhớ tới Lâm Miểu Miểu thì đều nghiêng rằng nghiêng lợi, hận thấu xương, hận không thể bóp chết cô, bất quá trước khi bóp chết cô, có thể xem cô như chiếm lợi phẩm lợi dụng một chút, thỏa mãn một chút của anh. Khụ khụ.

Một ngày kia, Tông Chính đột nhiên hỏi Đỗ Thiếu Khiêm: “Tôi không phải loại đàn ông mà phụ nữ thích ư?”

Đỗ Thiếu Khiêm liếc anh một cái: “Dựa vào diện mạo, dáng người, gia thế của cậu mà nói, cậu rất thu hút phụ nữ.”

Về mặt Tông Chính dần khôi phục, Đỗ Thiếu Khiêm lại thêm vào một câu: “Nhưng đặc biệt như cậu thì thu hút loại phụ nữ thế nào?”

Đỗ Thiếu Khiêm giơ ngón tay lên vừa nói vừa tính: “Nói Trương Vi trước đi, người ta yêu cậu lâu như vậy, cậu lại độc ác tổn thương người ta, Lâm Tư thì sao, ... Ồ, cho qua vậy, tiếp đến là nữ nhân viên trong công ty cậu, tổng cộng cậu đã đuổi việc bao nhiêu cô có ý định nhào vào cậu rồi, được, được, công và tư rõ ràng, cho qua tiếp, vậy mỗi lần chúng ta ra ngoài chơi thì sao, cậu đối xử thế nào với em gái tôi?”

Tông Chính nhớ lại, hẳn là tầm tạm nhĩ?

Đỗ Thiếu Khiêm vô cùng đau đớn gõ mặt bàn: “Khuôn mặt cứng đờ, lạnh lùng xa cách, coi như thái độ của cậu tốt, em gái tôi rất thích cậu, bị người ta giật giây đi hôn cậu, cậu lại đẩy nó ra.”

Đỗ Thiếu Khiêm giang tay, tổng kết: “Đáng đời, không có cô nào thêm thích cậu!”

Mẹ nó! Tông Chính cảm tức, trong những người phụ nữ hẳn biết, vậy cô gái kia thì sao?

Anh đối xử với cô nàng kêu Nina không tệ đúng không, nhìn xem cô ta đã làm gì anh?

Đánh anh ngất xỉu!

Lột sạch đồ anh!

Chụp hình lỏa thể!

Tông Chính lại hận nghiêng rằng nghiêng lợi, nha đầu chết tiệt kia, đừng rơi vào trong tay anh!!!!!!!

.

Sau Lâm Tư, Tông gia tuy rằng sốt ruột, nhưng vẫn luôn quan tâm tới cảm xúc của Tông Chính, vì thế suốt một năm, không tiếp tục buộc anh kết hôn, năm thứ hai, Khưu Thục Thanh luôn thuộc phái hành động lại bắt đầu bức hôn anh, lúc gọi Tông Chính về Thiên Hà Viên ăn cơm thì luôn có mặt một cô gái, sau hai lần như vậy, Tông Chính sao còn không biết người nhà anh đang mưu tính cái gì, có thể cho cô nàng kia sắc mặt tốt sao?

Sau vài lần như vậy, Lý Trân lại mời cô gái khác thì cha mẹ cô ta không mấy nguyện ý, lúc đó không biết từ đâu truyền ra lời đồn Tông Chính bị đồng tính, đối tượng chính là hoa hoa công tử kiêm anh em nối khổ của Tông Chính, Đỗ Thiếu Khiêm, lúc mọi người nghe được lời đồn này, trong nháy mắt như ngộ ra tất cả, lại than thở một tiếng: Khó trách a!

Vì vậy lời đồn càng truyền càng chân thật, những gia tộc lớn có tiếng ở thành phố Z, đương nhiên sẽ không chấp nhận chuyện này, tình hình ngày càng tệ, Tông gia lại không chịu bỏ cuộc, vì thế hôn sự của Tông Chính trở thành vấn đề nan giải.

Tông Chính thì cảm thấy không sao cả, dù sao hiện tại anh cũng không dự định kết hôn, liên tục một thời gian ngắn, phái bức hôn, do Lý Trân làm đại biểu đứng ra đàm phán với Tông Chính, Tông Chính suy đi tính lại, định nói mình bị đồng tính, tuy rằng có thể tránh được việc bức hôn trước mắt, nhưng sẽ chọc Khưu Thục Thanh tức giận, anh nghĩ nghĩ, vẫn nên thành thật trả lời thôi, khẳng định ra tính cách của anh vô cùng bình thường, đối với đàn ông anh không có hứng thú.

Một ngày kia, Tông Chính quay về Thiên Hà Viên, lại nhìn thấy một cô gái, anh cũng không quản cô gái kia đang có mặt tại đây, liền nổi giận, Khưu Thục Thanh cũng không chịu thua kém, lập tức đập bàn trừng mắt: “Đi đi! Đi rồi thì tự mình dẫn một cô về đây!”

Tông Chính bỗng nhiên nghĩ đến Lâm Miếu Miếu.

Suốt hai năm trôi qua, ngay từ đầu anh đối với cô hận thấu xương, nhưng tìm không thấy người, anh cũng không làm gì được, dần dần, thứ cảm giác hận thấu xương này cũng phai nhạt đi, cô lấy một phương thức kỳ lạ tiến vào đáy lòng anh, Tông Chính phân không rõ trong hai năm nay, anh vẫn không muốn quen bạn gái, có phải có liên quan tới cô hay không.

Tông Nam Sơn gọi anh vào thư phòng, bảo anh đi gặp con gái riêng của Lâm gia, Tông Chính không biết trong lòng mình lúc này là tư vị gì, anh mà cũng có ngày bị ép buộc xem mắt với con gái riêng.

Tông Nam Sơn nhìn sắc mặt của anh, sao không biết trong lòng con mình nghĩ gì, liền mắng té tát một trận: “Đừng nói tin đồn đồng tính không có phần của con, nếu không phải do con giữ trò, sự tình sẽ phát triển như hiện tại sao?”

Tông Chính oán thăm, chuyện này thật sự không liên quan tới anh, cũng là do đám bạn tốt trong lúc tụ họp nói giỡn, sau đó hình như rơi vào tai cô nàng nào đó nhiều chuyện bị hắt lạnh nhạt, chuyện này vốn chỉ là lời giỡn chơi giữa đám bạn tốt, nhưng càng truyền lại càng ra hình ra dáng, dù sao anh cũng không muốn kết hôn, nên mặc kệ nó luôn.

Anh vẫn như ngày thường, tham dự một buổi tiệc kinh doanh, đây là một buổi tiệc tối rất bình thường, nhưng bởi vì có mặt người không bình thường, nên nó lại mang một sắc thái khác.

Cho dù rất nhiều năm về sau, anh vẫn nhớ rõ ngày hôm đó, ngày hai mươi sáu tháng ba.

Anh “Cầu” hôn cô.

Đương nhiên, đương sự bị “Cầu” hôn, Lâm Miếu Miếu kiên quyết phủ nhận điểm này!

Tiếp đó, hai người lãnh giấy chứng nhận, tin tức về đám hỏi giữa hai nhà Tông – Lâm cũng được truyền ra, mọi người trong thành phố Z lại càng thêm tin tưởng Tông Chính chắc chắn bị đồng tính luyến ái, bằng không lấy thân phận địa vị của Tông gia, cho dù đồ cưới của Lâm Miếu Miếu nhiều đến mấy, cũng không đến mức lấy một đứa con gái riêng, vậy thì nhất định là bản thân Tông Chính có vấn đề!

Mãi đến khi Tông Tiểu Dục được sinh ra, mọi người vẫn cho rằng, đám hỏi giữa hai nhà Tông - Lâm, chỉ là hình thức.

Một ngày kia, Phó Thuần tò mò tới hỏi Lâm Miếu Miếu, Lâm Miếu Miếu kinh ngạc, buổi tối liền dò hỏi Tông Chính, Tông Chính lập tức bổ nhào vào trên người cô, vừa hôn vừa miết, sau khi được thỏa mãn, cười tùm tím nói: “Nhất định là trước giờ anh biểu hiện không được tốt, vợ à, anh sẽ ‘biểu hiện’ thật tốt cho em xem!”

Lâm Miếu Miếu: “.” Cô chỉ là có chút hứng thú, nên tùy tiện hỏi một chút mà thôi.

89. Chương 89: Phiên Ngoại 03: Mẹ Là Ba Ba

Từ lúc Tông Tiểu Dục được sinh ra, Tông Chính cảm giác đặc biệt buồn bực.

Loại buồn bực này đương nhiên tồn tại đã lâu, làm một con sói đơn thuần hai mươi mấy năm, vừa được nếm qua mùi thịt, đương nhiên mỗi ngày đều muốn ăn thịt, kết quả chưa ăn được hai tháng, miếng thịt tươi mới ngon miệng, mùi thơm tỏa ra bốn phía, lại chỉ có thể nhìn mà không được ăn.

Được rồi, anh nhịn, nhịn đến ba tháng, nhưng Lâm Miếu Miếu vẫn không muốn, nói cho vui tai là, lỡ như tổn thương đến bảo bảo thì sao.

Bất quá cũng còn may, đùi anh bị thương chưa khỏi hẳn, cho nên dựa vào mảnh lồi vô lại rốt cục cũng ăn được chút chút lát da, vì sao nói là lát da, vì Lâm Miếu Miếu toàn bộ quá trình vẫn luôn miệng nhắc nhở anh, phải nhẹ nhàng, phải cẩn thận.

Tư vị kia.

Anh có thể dễ chịu lắm sao, chờ vết thương ở chân anh khỏi hẳn, ngay cả miếng thịt lột da cũng không được ăn, Lâm Miếu Miếu cảm thấy mang thai rất khổ sở, rất ép buộc. Anh còn có thể nói gì? Anh còn có thể nói gì?

Được rồi, anh nhịn nữa, nhịn đến ngày tháng nhóc thú vị Tông Tiểu Dục được sinh ra, thì bác sĩ lại nói với anh, còn phải chờ thêm ba tháng.

Tông Chính: “.”

Được rồi, anh tiếp tục chờ!

Ba tháng sau, khổ tận cam lai, anh đang ** gặm xương, Tông Tiểu Dục cách vách oa oa khóc lớn.

Lâm Miếu Miếu vội đẩy anh ra, mặc quần áo vào, đi mất.

Tông chính: “.”

Tông Chính nhịn mấy ngày, ôm Tông Tiểu Dục, quảng bé đến Thiên Hà Viên, sau đó thương lượng với Lâm Miếu Miếu: “Vợ à, chúng ta đi hưởng tuần trăng mật đi.”

Sau khi hai người nhận giấy kết hôn thì không nghĩ tới việc đi hưởng tuần trăng mật, đến lúc tổ chức hôn lễ thì Lâm Miếu Miếu đã mang thai hơn hai tháng, lúc ấy trên đùi Tông Chính bị thương, chờ chân Tông Chính khỏi hẳn, đã sắp qua năm tháng, sau đó vẫn kéo dài khi Tông Tiểu Dục được sinh ra, Lâm Miếu Miếu cũng cần một thời gian ngắn nghỉ ngơi hồi sức sau sinh sản, cho nên đến hiện tại, kết hôn một năm, hai người còn chưa đi hưởng tuần trăng mật.

Lâm Miếu Miếu vốn cảm thấy không sao cả, mỗi ngày trôi qua đều rất vui vẻ thoải mái, có hưởng tuần trăng mật hay không đều giống nhau, bất quá thấy Tông Chính kiên trì như vậy, cô cảm thấy vẫn nên đi hưởng tuần trăng mật với anh thôi, nhưng lại không yên tâm Tông Tiểu Dục.

“Đã có bà cố, rồi bà nội chăm sóc, thằng nhóc kia có gì mà phải lo lắng?” Giọng nói của Tông Chính hơi chua chua, nhìn xem bên cạnh Tông Tiểu Dục có bao nhiêu người, lại nhìn bên cạnh anh xem, thật sự là không thể không lau nước mắt thổn thức một phen.

Lâm Miếu Miếu nhất thời yên lòng, cùng Tông Chính nghiên cứu xem nên đi nơi nào hưởng tuần trăng mật, cuối cùng hai người quyết định đi nước Y.

Ở nước Y có một làng du lịch ven biển.

Lâm Miếu Miếu còn đang ngủ, đã bị một loạt tiếng “ưm a a” đánh thức.

Cô trợn tròn mắt, nhìn màn hình tinh thể lỏng siêu lớn trên tường, hai thân thể xích lõa đang quấn lấy nhau, lúc này cô đương nhiên đã biết trước đó cô lại bị Tông Chính lừa gạt nữa rồi.

“Nhỏ tiếng chút!” Cô xoay người nằm xuống ngủ tiếp, vừa nhắm mắt lại, giường liền trằm xuống, Tông Chính bổ nhào vào người cô, vừa hôn vừa cắn.

Lâm Miếu Miếu giận: “Mới sáng sớm, anh có thể yên tĩnh một chút hay không!”

Anh nâng một chân của cô lên, vừa hôn vừa cọ dục vọng nóng bỏng của anh vào giữa hai chân cô: “Anh ‘yên tĩnh’ một năm, lúc này ‘yên tĩnh’ không được nữa!”

Rất nhanh, Lâm Miếu Miếu cũng bắt đầu “ưm a a” kêu lên.

Tuần trăng mật vừa qua vài ngày, người nào đó tinh lực vô cùng tràn trề, cô bắt đầu hối hận rồi.

Sau tuần trăng mật, Tông Chính đề nghị, về sau hàng năm đều đi du lịch 2 tuần lễ.

Lâm Miếu Miếu: “Cút!”

.

Từ khi có Tông Tiểu Dục, Tông Chính cảm giác mình và Lâm Miếu Miếu đã ở hai thế giới khác biệt hoàn toàn, dù anh thường xuyên đem Tông Tiểu Dục quảng đến Thiên Hà Viên, nhưng Tông Tiểu Dục lần nào cũng ầm ĩ đòi mẹ, vì thế Lâm Miếu Miếu luôn bị Lý Trân gọi qua đó.

Tông Chính vừa về nhà, được lắm, lại chỉ có mình anh trong Hoa viên Thế Kỷ.

Thế giới hai người?

Ha ha ——

Anh chỉ có thể vác mặt đi qua Thiên Hà Viên

Một ngày kia, Tông Chính ở thế giới hai người, lại bị Tông Tiểu Dục quấy rối, anh cũng không trông nom Tông Tiểu Dục có nghe hiểu hay không, từ khi được nửa tuổi Tông Tiểu Dục liền bị ba mình dạy một lý luận, rằng “Mẹ là ba ba”, làm cho Tông Tiểu Dục ở vài năm sau khi đi học cô giáo cho đề làm văn viết về ‘Mẹ’, câu đầu tiên bé viết là: Ba ba từ nhỏ đã dạy con rằng, mẹ là ba ba, không cho phép con ngủ cùng với mẹ, không cho phép con đi đến nhà bà nội còn đòi mẹ đi theo.

Sau đó Tông Tiểu Dục bị mời phụ huynh, cô giáo lấy bài văn Tông Tiểu Dục viết, đưa cho cha mẹ bé là Tông Chính và Lâm Miểu Miểu xem, Tông Chính mỉm cười: “Đứa nhỏ này có hơi thành thật.”

Lâm Miểu Miểu mặt không chút thay đổi nhìn anh: “Buổi tối, đi sofa ngủ!”

Tông Chính vừa nghe những lời này liền phát hỏa: “Dựa vào cái gì?”

Cô giáo: “.”

Tông Tiểu Dục trốn sau lưng Lâm Miểu Miểu, hắc hắc hắc cười trộm.

.

Sau khi Tông Tiểu Dục được hai tuổi thì Khưu Thục Thanh lôi kéo tay Lâm Miểu Miểu, hòa ái nói: “Sinh thêm một đứa nữa, một mình Tiểu Dục rất buồn, sinh thêm một đứa nữa nha cháu!”

Tông Chính sau khi biết được, buồn bực tới cực điểm, có một Tông Tiểu Dục đã khiến anh nhịn không nổi, còn muốn sinh thêm một đứa nữa? Chẳng phải muốn anh nhịn hơn một năm? Tông Chính chết sống không đồng ý, vẫn kéo dài đến khi Tông Tiểu Dục đi nhà trẻ.

Một ngày kia Tông Tiểu Dục bị mời phụ huynh, nguyên nhân là đánh nhau với bạn cùng lớp, cô giáo lấy lý do này mời cha mẹ đến trường, Lâm Miểu Miểu rất bình tĩnh, từ lúc con đi nhà trẻ, không ít lần cô vì nguyên nhân này mà bị mời lên trường.

Cô giáo uyển chuyển thuật lại chuyện xảy ra một lần cho cô nghe, bạn học nam A khi dễ bạn học nữ B, vì thế Tông Tiểu Dục liền dè A ra đánh, cô giáo dạy Tông Tiểu Dục, về sau nếu xảy ra chuyện như vậy, phải đi tìm cô giáo tới giải quyết, không thể tùy tiện đánh bạn học, Tông Tiểu Dục đồng ý đáp lời: “Tìm cô giáo? Cúc hoa đã bị dập nát hết rồi!”

Cô giáo đề cập với Lâm Miểu Miểu vấn đề giáo dục Tông Tiểu Dục, Lâm Miểu Miểu trầm mặc thật lâu, quyết định thương lượng với Tông Chính một chút.

Lâm Miểu Miểu từ sau khi kết hôn, đương nhiên không dùng Taekwondo nữa, nhưng dù sao cô luyện tập nhiều năm như vậy, thời kỳ mang thai thì không tính, sau khi cô bình phục, lúc ở nhà không có gì làm sẽ hoạt động cơ thể một chút, nhưng một người đánh bao cát, thật sự rất nhặt nhèo, cũng may bên cạnh cô còn có Tông Chính.

Vì thế hai người thường xuyên không có việc gì liền so chiêu với nhau, cái gọi là lời nói và việc làm đều phải mẫu mực, Tông Tiểu Dục đương nhiên bị lây nhiễm.

Không biết bắt đầu từ khi nào, Lâm Miểu Miểu ở phòng huấn luyện tập quyền cước thì Tông Tiểu Dục liền lén trốn vào, núp bên cạnh vung tay múa chân.

Lâm Miểu Miểu cảm thấy hơi lo lắng về việc này, Tông Chính cười tủm tỉm đưa ra đề nghị: “Về sau cho thằng bé đến Thiên Hà Viên ở, tật xấu này nhất định có thể sửa được.”

Lâm Miểu Miểu nghĩ nghĩ, cảm thấy có đạo lý, Tông Tiểu Dục đương nhiên không chịu, cũng không biết Tông Chính xách thằng bé đi nói cái gì, khi trở về thằng bé ỉu xiu ngoan ngoãn thu dọn đồ đạc.

Lâm Miếu Miếu nhìn thấy trong lòng hơi chua xót, cảm thấy nhất định là Tông Chính uy hiếp con trai cô, liền bế con trai trở về, vào ban đêm Tông Chính lại bị Lâm Miếu Miếu đạp ột cước lăn xuống giường.

Anh cảm tức ngồi trên thảm lông cừu dày dưới sàn nhà: “Lâm Miếu Miếu, em không vui liền động tay động chân, em như vậy thì dạy con như thế nào?”

Lâm Miếu Miếu trở mình, quay ột về phía anh, Tông Chính leo lên giường, bổ nhào vào người cô vừa hôn vừa cắn.

Lâm Miếu Miếu bị anh quấy rối phiền vô cùng, ốm ờ tùy ý anh ăn sạch sành sanh, sau khi thỏa mãn, Tông Chính vừa đắp vừa xoa ở trên giường, rầm rì phê bình cô: Tông Tiểu Dục chính là do cô dạy hư, không nỡ đem Tông Tiểu Dục đến Thiên Hà Viên, cũng bởi vì cô cưng chiều con trai, cô nên thay đổi quyết định. . .

Ngày hôm sau, Tông Tiểu Dục vẫn bị đưa đến Thiên Hà Viên, buổi tối Tông Chính về nhà cuối cùng cũng cảm thấy đây mới là thế giới của anh, Lâm Miếu Miếu là của anh rồi.

Ngày vui ngắn ngủi chóng tàn, Lâm Miếu Miếu nhớ con trai, không có chuyện gì liền chạy qua Thiên Hà Viên, qua một đoạn thời gian, Tông Chính liền nhìn thấy Tông Tiểu Dục được đón trở về, thẳng nhóc chường mắt kia còn ra vẻ đáng thương nói với Lâm Miếu Miếu: “Mẹ, một mình con chơi rất buồn, mẹ sinh cho con một em trai hay em gái đi!”

Lâm Miếu Miếu trong lòng cảm thấy hơi do dự, cô hai mươi một tuổi kết hôn với Tông Chính, hai mươi hai tuổi sinh Tông Tiểu Dục, bây giờ còn rất trẻ, sinh một đứa nữa hình như cũng không sao.

Tông Chính ở bên cạnh nghe thấy trong lòng nổi lửa, đến tối, Tông Tiểu Dục lại bị trục xuất quay về Thiên Hà Viên.

Tông Tiểu Dục mắt ngấn nước đi tìm bà nội: “Bà nội, cháu là do ba mẹ nhất được ư?”

Từ lúc bé còn nhỏ, mỗi lần bị Tông Chính xách đến Thiên Hà Viên đều phải đi tìm Lý Trân xác nhận, lần đầu tiên Lý Trân còn cười tùm tùm trêu chọc bé, nói với Tông Tiểu Dục, bé chính là do ba nhất về, Tông Tiểu Dục vừa nghe lời này liền nhốt mình trong phòng cả buổi chiều, buổi tối lúc ăn cơm thì nghiêm túc tuyên bố mình muốn đi tìm cha ruột.

Cả nhà: “.”

Lý Trân và Khưu Thục Thanh phải dụ dỗ thật lâu, cuối cùng cũng làm Tông Tiểu Dục tin tưởng bé không phải được nhất về, thế nhưng, trong lòng Tông Tiểu Dục vẫn cảm thấy mình là nhất được.

Ngày hôm sau Tông Chính bị gọi về Thiên Hà Viên, bị Lý Trân và Khưu Thục Thanh mắng té tát một trận, Tông Chính hơi hột đáp lại một câu: “Con thấy mình cũng không nuôi được nó, nên để thằng bé ở đây với hai người luôn đi!” Sau đó thoải mái mà rời đi.

Lý Trân và Khưu Thục Thanh nhìn nhau, Lý Trân hỏi: “Đứa con này không phải là người như vậy, chẳng lẽ thật đúng là không phải con ruột nó?”

Núp ở một bên nghe lén Tông Tiểu Dục “Oa” một tiếng, khóc lên.

Nếu như nói nó kể hết những chuyện cũ chua xót trước đây, thì Tông Tiểu Dục cảm thấy kể ba ngày ba đêm vẫn không hết, ví như mỗi khi đến những ngày cuối tuần, bé đều bị ba xách đến Thiên Hà Viên. Sau khi cuối tuần kết thúc, bạn học của bé đều tíu tít kể lại, đi chơi với ba mẹ, chỗ này vui lắm, chỗ kia vui lắm sao, còn bé chỉ có thể yên lặng về vòng tròn.

Vì thế, Tông Tiểu Dục trong ngày kỷ niệm kết hôn hàng năm của cha mẹ đều sống chết ôm chân đòi đi theo, Tông Chính cười tùm tùm ôm con trai liên tục coi phim kinh dị mấy đêm liền, Tông Tiểu Dục nước mắt lưng tròng dọn đồ qua nhà bà nội ở.

Mãi cho đến năm bé sáu tuổi thì tình huống như vậy mới chuyển biến tốt, bởi vì Lâm Miếu Miếu lại mang thai, Tông Chính đen mặt cả một năm, trong lòng Tông Tiểu Dục thì thầm hoan hô ăn mừng, loại vui vẻ này làm cho bé về sau, lúc thấy em trai mình thì càng nhìn càng thuận mắt.

Toàn Văn Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nha-co-su-tu-ha-dong>